

Bilinmeyen

İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN
DÜNYASI

5. CİLT

Allah O'dur ki 7 göğü ve
yerden de sayıca onlar
kadarını yarattı. Allah'ın emri
bunlar arasında iner durur, ki
O'nun her şeye kadir
olduğunu ve ilminin her şeyi
kuşattığını bilesiniz.

KARACAN

Kuranı Kerim
Talâk Suresi
12. ayet

Ve Musa dedi ki:

“Ya Rabbi, yüzünü görebilir miyim?”

Süveyş Yarımadası'ndaki Sina Dağı, dünyanın en kutsal yerlerinden biri olarak kabul ediliyor. Hz. Musa burada On Emir'i aldı, “Allah ile konuştu”, bir din ve bir ulus burada doğdu. Günümüzün araştırmacıları, şimdi büyük bir çabayla bu dağdaki birtakım olayları inceliyorlar. Musa'nın dağda konuştuğu kimdi? Gerçekten Allah'la konuşulur mu? Yoksa, bu akıl almaz olayın ardında başka bilinmeyenler mi var? Ata Nirun Sina Dağı ile ilgili gizemleri ve ileri sürülen iddiaları inceledi.

“VE RAB MUSA'ya dedi, kavmine git, üçüncü gün için hazır olsunlar. Çünkü üçüncü günde, bütün kavmin gözü önünde Rab, Sina Dağı üzerine inecek. Sen sınır koyacaksın, diyeceksin: Sakın, dağa çıkmayın veya kenarına dokunmayın. Dağa dokunan öldürülecektir.

Üçüncü günde, sabah olunca gök gürlemeleri, şimşekler ve dağ üzerinde koyu bir bulut ve çok kuvvetli bir boru sesi oldu, herkes titredi ve Sina Dağı hep tütiyordu, çünkü Rab onun üzerine ateş içinde inmişti.” (Tevrat Çıkış: 19/10-18).

Hız. Musa'nın, kavmiyle beraber Mısır'dan ayrıldıktan sonra, ilk durak yeri olan Sina Dağı'nda böyle bir olayın olduğu Tevrat'ta kayıtlı. Aynı yaklaşım Kur'an Kerim'de de var. Firavunun zulmünden kurtulan Hız. Musa ve ona inananlar için tek çıkış yolu Allah'a sığınmaktı. Bu nedenle, Hız. Musa “Allah'la ilişkiye geçmeye” karar verdi. Sonuçta görüşme yeri olarak Sina Dağı seçildi. Allah, Musa'ya orada gereken emirleri verecek ve tüm kaçaklara yol gösterecekti.

“O'nun sesi çalıdan geldi”

Sina Dağı, bugün Mısır topraklarında yer alıyor. Kahire'ye 400 km uzaklıkta. Dağ ve bulunduğu bölge, Ay'ın yüzeyi kadar çorak ve kısır bir yer. Bu çöllük bölgenin ortasında Sina Dağı ürpertici bir görünümle yükseliyor. Dağ, halen üç büyük dinin izleyicileri tarafından kutsal olarak kabul ediliyor. Tevrat, bunu açıkça vurguluyor: “O'nun sesi mucizevi olarak bir çalıdan geldi, çalı yanıyor ama kül bırakmıyordu. Musa On Emir'i Sina Dağı'nın tepesinde aldı.” (Tann'nın parmağı ile yazılmış kayadan yazılı taşlar). (Çıkış: 20/1-17, 31-18, 34/1).

Bizans İmparatoru Büyük Jüstinyen, yanan çalının geleneksel yeri olarak kabul edilen noktaya, 6. yüzyılda bir manastır ve kale yaptırdı. Aradan 14 yüzyıl geçmesine rağmen, St. Catherine adındaki bu manastır hâlâ sapaşağlam duruyor ve içinde özel bir rahip grubu yaşıyor. Kütüphanesinde binlerce yıllık el yazmaları, duvarlarında çok

güzel mozaikler ve ikonlar (Hristiyan azizlerin ve Hız. İsa'nın tasvirleri) bulunuyor.

İslamiyetin koruduğu manastır

Hemen hemen, bir kasaba büyüklüğündeki bu manastır, ıssız bir yerde, dik yamaçlı bir vadinin yokuşunda kurulu. Bir grup rahip sürekli ibadet ederek yüzyılların geleneğini sürdürüyorlar. Bir anlamda St. Catherine Manastırı dünyanın en eski faal manastırı sayılabilir. Çevreye bakıldığında, beyaz bada-

nalı binalar, dar asfalt sokaklar, kapalı geçitler görüldü. 14 yüzyıl burayı fazla değiştirmemiş. St. Catherine Manastırı'nın, Bizans'ın dünyasını aynen koruduğu ve bunu yansıttığı anlaşılıyor.

Bütün dünyada var olan benzerlerinin arasında, buradaki gizemli mozaikler çok önemli bir yer tutuyor. Bunlar, 6. ve 7. yüzyılın mistik sanat dünyasını yansıtır. İlginçtir ki, bunların korunmasını Hz. Muhammet bizzat sağlamış. Dolayısıyla İslam akıncıları bölgeye geldiklerinde buraya dokunmamışlar. Kutsal bir ibadet yeri olarak aynen korumuşlar. Fakat sonraki yıllarda, Hristiyanlar aynı saygıyı göstermemişler ve Bizans imparatorlarının birkaçı manastırı yıktırtmak istemiş, neyse ki bölgedeki yetkililer bu emirlere pek kulak asmamışlar.

Hilal ve haç yan yana

İkonların yanı sıra, dünyanın en zengin ve olağanüstü el yazmalarından oluşmuş kütüphane, manastırın diğer bir ilginç yanı. 3.000 civarında bu tür eser var. Antik değerleri çok yüksek olan bu eserler, Grekçe, Arapça, Süryanice, Gürcüce, Slavca ve Habeşçe dillerinde yazılmış. El yazmaları yaklaşık 1.500 yıllık bir tarihi taşıyorlar. Kütüphanenin en değerli parçalarından olan 4. yüzyıldan kalan üç el yazması İncil kopyasından biri burada saklanıyordu. Codex Sinaiticus denilen bu özgün yazma, 1844'te Rusya'ya kaçırıldı. Şu anda British Museum'da bulunuyor.

St. Catherine Manastırı'na karışından bakılınca bir çan kulesi görüldü ama hemen yanında bir kule daha var. Rahipler, bu kulenin bir minare olduğunu söylüyorlar. Nedenini ise şöyle açıklıyorlar:

"Yanan çalının bulunduğu yer, Müslümanlar için de kutsaldır. Onlar, Musa'yı büyük bir peygamber olarak hürmet ederler. Müslümanlar her zaman burayı ziyaret ettiler ve ibadet ettiler. Abbasi vezirlerinden biri de bu minareyi yaptırdı."

Göge bakıldığında, birinin tepesinde haç, diğerinin tepesinde hilal olan iki kule görüldü. Bu iki büyük inçuk sisteminin böyle büyük bir güç ve mutlulukla birleştiği, bir başka yeri yeryüzünde bulmak pek kolay değil.

"Ayakkabılarını çıkar ve öyle bas"

Kilisenin yan kapısından girilince, bir sunakla karşılaşıyor. Burada Hristiyan aize St. Alexandriali Catherina'nın mezarı var. Sunağın yanından üç basamak inilince, geniş kubbeli bir odaya giriliyor. Buraya, "Yanan Çalı Mabedi" deniyor. Rahipler odanın özelliğini şöyle anlatıyorlar: *"Mabet, ibadethane-nin arkasıdır ve çok kutsaldır. Çünkü burası, Hz. Musa tarafından görülen yanan çalının bulunduğu yerdir. Allah, buranın kutsal olduğunu söyleyerek, Musa'yı ayakkabılarını çıkararak basmasını söyledi. Bu yüzden, bugün de biz ve tüm ziyaretçiler aynı şekilde*

Sina harfleri	Anlamları	İbrani	Grece	Latince
	Okulması	א	A	A
	Er	ב	B	B
	Bek	כ	C	C
	Dua eden insan	ד	D	D
	Parmakla	ה	E	E
	Ayuc	ו	F	F
	Okul dördüncü	ז	G	G
	Su	ח	H	H
	Titan	ט	I	I
	Gör	י	J	J
	Ara	כ	K	K
	İnsan başı	ל	L	L
	Yay	מ	M	M
	Haç isareti	נ	N	N

Sina alfabesinin, İbrani, eski Yunan ve Latin harflerine karşılaştırılması. Bu alfabenin geçmişi M.Ö. 15. yüzyıla dayanıyor ve bilinen en eski yazı sistemlerinden biri olarak kabul ediliyor. Bir diğer iddiala göre, Sina harfleri tüm alfabelerin temelidir (üstte).

H. Musa'nın, Allah ile "konuştuğu" Sina Dağı. Peygamberin dağda kaldığı 40 gün boyunca dağın tepesinde içinde şimşekler çakan kara bir bulut vardı (en solda).

davranıyoruz."

Ayakkabılar çıkarılıyor ve alçak bir kapıdan eğilerek içeri giriliyor. İçerisi küçük ve yan aydınlık. Ortada üzerinde bir sunak olan bir mermer blok var. İşte tam burada, Allah'ın, Hz. Musa'yı, kavmini Mısır'dan çıkarmasını söylediğini inanılıyor. Şimdi, bir zamanlar ilahi ateşle yanan çalının yerinde, kırmızı mumlar yanıyorlar.

Çalı hâlâ yanıyor mu?

Manastırın bir de konuk defteri var. Bu defterde, dünyanın dört bir yerinden gelmiş insanların imzaları ve düşünceleri yazılı. Her çeşit dilde binlerce yazı var. Hatta, Hristiyanlığın çeşitli mezheplerine mensup, üç Çini rahibin bile imzaları var. Fakat bu defterin bir sayfasında çok ilginç bir yazıya rastlanıyor:

Jüstinyen döneminde önce de, buraya ziyaretçi hacılar gelirdi. İşte bu hacılardan birisi olan Etheria adlı Galyalı bir kadın burada bir günlük tutmuş. Ziyaretçi defterinde bundan söz ediliyor. Günlük, yüzyılları aşarak mucizevi bir şekilde bugüne ulaşmış, Galyalı kadın şöyle yazıyor: *"Kutsal insanla-rın bir sürü küçük odası var... Çalının bulunduğu yerde ise bir kilise var, aynı çalı bugün de yaşıyor ve kıvılcımlar saçıyor."*

Kurani Kerim onaylıyor

Manastırın aşağısında bir düzlük var. Bu düzlüğe "El Raha" deniliyor. İşte bu düzlükte, Musa'nın havari, onun Sina Dağı'nda Allah'la konuşup geri dönmeyi beklemişler. Binlerce insan burada kamp kurmuşlar. Şimdi bir an için binlerce yıl öncesine dönelim ve Hz. Musa'nın Sina Dağı mucizesini İslam kaynaklarına göre izleyelim.

Bu kaynaklara göre, Allah, Hz. Musa'ya şöyle demişti:

"Ey Musa, Mısır'da geldiğinden bu yana, sana nice vadeler verdim. Kırk gecenin sonu geliyor, vademiz tamamlanıyor. Akşam, güneş inerken sen Sina Dağı'na çık ve orada otuz geceye katılın on gece orucunu tut (yani kırk gün). Öyle ki ağzın, vücudun tertemiz bir hale gelsin, o zaman sana emirlerimi bildireceğim. Sen dağdayken, ulusundan kimse dağa yaklaşmasın. Yaklaşan, insan olsun, hayvan olsun yaşamayacaktır."

İlahi bulut ışıklar saçıyor

Sonrası daha ilginçtir. Sina Dağı'nın üzerinde bulunan bulut yapıp aşağı inmeyi başladı. İçinde şimşekler çakiyordu. Fakat, tüm şimşeklere ve gök güllütülerine rağmen, ortada yağmur veya rüzgâr yoktu. Olay, dağın tepesinde oluşmuştu ve oradan yayılıyordu. Hz. Musa dağda kalmıştı, Yanına aldığı kişileri bıraktı ve tepeye tırmandı. Tam orada, ilahi bir ses ortalığı çalattı: *"Ey Musa, ulusunun selameti için sana vaat ettiğimi veriyorum. İşte sana iki taş levha, üzerinde benim emirlerim yazılı."*

Böylece, Musa'nın önünde dumanlar

içinde iki taş levha belirdi. Üzerinde "On Emir" yazılıydı. Dini kaynaklar, Hz. Musa'nın o anda hissettiklerini çeşitli şekillerde belirtiyorlar. Geride kalanlar, onun beyaz bir duman bulutu içerisinde kaybolduğunu gördüler. Kendisi ise, artık yere basmadığını hissetti, ayakları boşlukta idi. Çevresindeki hiçbir şeyi göremiyordu. Her yer bembeyaz bir dumanla kaplıydı. Dumanların arasında küçük parıltılar vardı. Bu parıltılar, ateşböceklerinin ışıklarına benziyordu. İşte, o anda, o ilahi sesi tekrar duydu.

"Beni gören yaşayamaz"

Hz. Musa taş levhaları aldıktan sonra şöyle yalvardı: "Ya Rabbi, lütfu, ilahi sesinle verdin. Dilerim ki, yeryüzünde bir benzeri olmayan, kutsallardan kutsal yüzünü bana göster. Yüreğimden gelen bu dileği kabul et. Böylece uluma, gönlümün ve dilimin yanı sıra, gözümle de seni anlatabileyim..." Derin bir sessizlikten sonra, o ilahi ses yine duyuldu: "Ya Musa, sen dünyada iken beni göremezsin. Şimdi bu dağa bak, dağ benim azametimin bir zerresi karşısında ne olacaktır. Beni gören bir insan yaşayamaz."

O anda, yer ve gök titredi. Musa kendini yerde buldu. Sonra akıl almaz bir gürültü duyuldu ve sonra her şey durdu. Musa, yerden başını kaldırdı ve dağın sağ tarafının tamamen yok olduğunu gördü. Aynı olay, Tevrat'ta daha farklıdır; Allah, Musa'ya bir kayanın üzerinde durmasını söyler ve kendinden geçinceye kadar onu eliyle örterek koruyacağını ekler. Sonra, elini kaldıracak ve Musa Allah'ın ancak arkasını görebilecektir ama yüzünü göremeyecektir.

Tanrı mı? Tanrılar mı?

Bu noktadan sonrası, geniş tartışmalara yol açıyor. Tevrat'a göre, Allah'ın önu ve arkası vardır yani önu görülemez ama arkası görülebilir. İslam kaynaklarında ise dağ yok olmuştur ve bu yok olma Allah'ın bir zerrresinin görünmesiyle oluşur. Tevrat, Çıkış Bölümü, 33. Bap'ın sonu bu kısımdır ve orada bırakılmıştır. Yani Musa'nın Allah'ı arkasından görmesinden sonra olanlar yazılı değildir. Bir başka yaklaşımla, sanki iki kaynak birbirini tamamlıyor. Daha önemli bir yön daha var; o da Allah'ın önu, arkası olması. Bu tarif, Yaratıcı'nın akıl almaz boyutlarına pek yeterli olmuyor. Tüm tanımlar, ya çok semboliktir ya da başka bir şeyi anlatmaktadır. Ama neyi? Bu aşamada bir Türk yazar ve araştırmacısı Ara Avedisyan şöyle diyor:

"Tevrat, Allah'ın birliğini savunan bir kitaptır fakat kullamları döl çoktanrılı sisteme uygundur. Şöyle bir örnek verilebilir: 'Berişim Bara, ELOİM ed Aşamain Theed Aares.' Anlamı: 'Başlangıçta Eloim göğü ve yeri yarattı.' " İbranicede Eloim, Eloha'nın çoğul halidir. Eloha ise, Tanrı demektir.

Melekler, uzaylılar mı?

Avedisyan devam ediyor: "Kutsal kitapta Hz. Musa'nın Allah ile yaptığı konuşmalar, bir insanın Allah'la konuşabilme olanağına ulaşabileceği izlenimini veriyor. Oysa, akıl almaz güçlere sahip olan sonsuz bir varlığın bu kadar basitleştirilmesi pek düşünülemez. Musevilik ve Hristiyanlığın aksine İslamiyet, peygamberle Allah arasında ancak meleklerin habercilik yaptıklarını ortaya koyar. Pekki, melekler kimdir? Onlar da yaratılmıştır ama belki yapıları insanlarınkinden daha değişik maddelerden oluşmuştur. Öyleyse, ELOİM melekler olabilir. Yani, Allah tüm emirlerini melekler aracılığı ile uygulamaktadır.

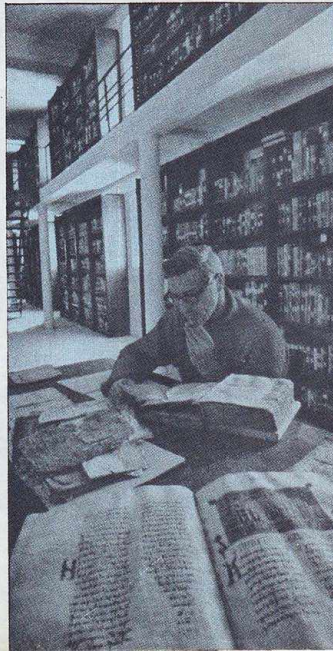
Meleklerin göklerde yaşadığını tüm kutsal kitaplar anlatıyor. Aynı zamanda onlar, Allah'ın hizmetkârlarıdır. O halde, neden melekler, dünyamız şartlarında da yaşayabilir, insanlarla temas edebilir, uzaylı varlıklar olmasınlar? Böyle düşünülürse, birçok şeyin açıklaması daha kolaylaşıyor. Hz. Musa, o çağın insanlarıncı bilinmeyen ama çağımızda bile ulaşılmamış olan bazı bilimsel güçlerden yararlanmıştı. Musa, piramitlerden edindiği bilgilerin yanı sıra, uzun süre Medyen Kâhini'nin yanında kalarak eğitildi ve kendini geliştirdi. O zaman, insanlara yol göstermeye layık görüldü ve ELOİM'ler onunla temas kurarak Allah'ın emirlerini getirdiler."

"Askerler kömür oldular"

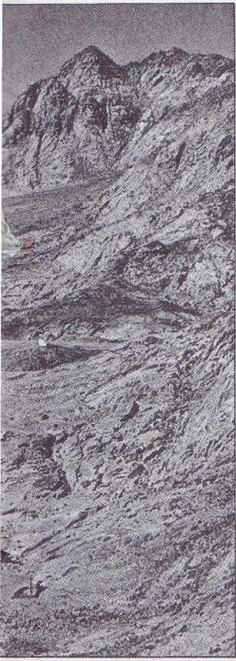
"Tevrat'ta adı geçen Tanrı, Yehova, Musa'ya ve kavmine bir ateş sütunu olarak çölde gözüktü. Sina Dağı'nda Hz. Musa, İbrance

Sina Dağı'nın eteğinde yer alan "El Raha" düzlüğü. Hz. Musa dağdayken, kavmi onu bu düzlükte kamp kurarak bekledi. Ön tarafta St. Catherina Manastırı görülüyor. (üstte).

Manastırın el yazması değerli eserlerle dolu olan kütüphanesi. Kitaplığın 4. yüzünden kaldığı biliniyor (solda).

metne göre, ELOİM'le karşılaşmak istedi ve gözleri kör eden bir ışıkla karşılaştı, gök gürlütüsüne benzer sesler duydu. Sonra dağın bir kısmının eriyerek yok olduğunu gördü. Yani ortada çok yüksek bir ısı kaynağı vardı. Kısacası, ortada dev bir uzay aracı vardı. Aynı araç, yüksek teknolojisini kullanarak, Musa'yı yerden havaya kaldırarak bir gaz bulutu içerisinde dağa çıkardı. Bu görüşe destek olarak, Tevrat'ta bir bölüm daha vardır: 'Büyük kara bulut yaklaştı ve parladı, askerlerin üzerine geldi. Yeri göğü sarsan bir patlama duyuldu. Göz gözü görmüyordu, bir duman fişkırı ve askerler bir anda siyah kömür parçaları haline döndüler.' (Tevrat; Krallar 2-1/2...). Bu sonucu ancak çok yüksek bir elektrik enerjisi yaratabilir. Nitekim, Musa'nın ünlü Ahid Sandığı da, çok gelişmiş bir tür elektrik kondansatöründen başka bir şey değildi."

Allah'ın uzaylı hizmetkârları

Bu noktadan sonra, Erich von Däniken'i unutmamak gerekiyor. Ortaya akıl almaz iddialar atan İsviçreli yazar, Prophet der Vergangenheit (dilimize Tannların Ayak İzleri adıyla aktarıldı) adlı kitabında, Hz. Musa'ya ve

mucizelerine önemli bir yer veriyor. Däniken'a göre Musa'ya ve kardeşi Harun'a Dünyadışı varlıklar yardım etmişlerdir. Dayandığı en önemli kaynağın yine kutsal metinler olduğu görülüyor. Musa'ya yardım eden melekler, eğer gerçekten ilahi varlıklar olsalardı, Musa'nın ulusunu çok daha mucizevi bir şekilde taşıyabilirlerdi yani hava yoluyla. Däniken ortaya bazı sonuçlar koyuyor:

"a) Göçen bir toplumu himaye eden ve onlara eşlik ederek gözleyen Dünyadışı varlıklar, belirli bir grubu çevreden soyutlamışlardır.

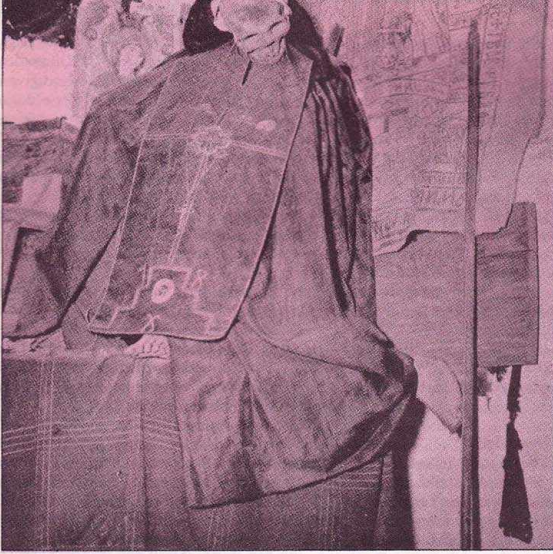
b) Bu varlıkların, uzay gemileriyle tüm halkı taşıma olanakları yoktur.

c) Bu varlıkların sayısı çok azdır, bunun için Sina Dağı'na iner inmez Hz. Musa ile ilişki kurmuşlar ve dağın çevresinde koruyucu bir enerji sistemi oluşturmuşlardır, buraya yaklaşan her canlı ölecektir."

Sina Dağı'nda tüten ateş ya da devamlı yanan çalı, yerleri sarsan gökssel ses, sürekli yayılan siyah ve beyaz renkli bulutlar, çakan şimşekler ve benzeri olaylar hep bu varlıkların işleridirler. Ayrıca, bu varlıklar diğer birçok peygamberi de desteklemiş ve koruyarak onların olağanüstü başarılarını sağlamışlar-

Hiz. Musa, Allah'tan aldığı emre uyarak, sandaletlerini çıkarıyor ve "Yanan Çalı"nın bulunduğu yere giriyor (sağda).

dır. Sonuçta, eğer Däniken haklıysa, geriye tek bir soru kalıyor; Amaçları neydi?

"Tanrıların dönüşüne hazırlanın"

Sorunun cevabını yine yazarın kendi veriyor: "Onlar da bütün dinlerde 'Tanrı' olarak tanımlanan bir üstün kuvvete ibadet ediyorlar ve emirlerini dinliyorlardı. Masum atalarımız tarafından, Tanrı olarak görüldüklerini biliyorlardı ve bu nedenle kendileriyle, yüce erişilmez varlık arasında bir ayırım yapmak zorundaydılar. Böylece ilk olarak tapınmayı ölemek için put yapımını yasakladılar amaç çok açıktı, bu şekilde kendilerine tapılmayacaktı. Ama, bu varlıklar yine uzayın derinliklerine döner döner, birçok din ve inançta yine Tanrı suretleri yapıldı. Bu emirlere bağlı kalan ve hiçbir şekilde suretlere hoşgörü göstermeyen, benim bildiğim tek din İslamiyettir.

Musa'ya verilen On Emir çok açık ve gereklidir. Örneğin: 'Çalmayacaksın, zina etmeyeceksin, öldürmeyeceksin, yalanca tanıklık yapmayacaksın' şeklindeki emirler, barış ve mutluluğun tek yoludur. Bu yöntem, savaşın ve soykırımın yok edilmesi için tek yoldur. Evet, barış denen sihir, gerçekten de bundan binlerce yıl önce programlanmıştır. Yine aynı şekilde, 'Kıskanmayacaksın' emri çok zekicedir çünkü insanlığın en büyük belası haset, tamah ve çekemezliktir. Sonuçta, ben ümit ediyorum ki, bu üstün varlıklar, günün birinde yine gelip, yaptıklarının sonucunu görmesinler. Çünkü şu anki, güvenilmez bir gelişim gösteren toplumu-muza, tüm emir ve öğretileri hiçe sayan bizlere herhalde olumlu bir tepki göstermeyeceklerdir. Sonuç olarak, insanlık Tanrıların dönüşüne hazırlanmalıdır ama bu hazırlanma önce

Rahip Stephanos'un iskeleti 1368 yıldır bekliyor. Ölmeden önce manastırın koruyuculuğunu yapıyordu, hâlâ aynı görevi sürdürüyor (üstte).

ahlakça başlamalıdır yani-Hz. Musa'nın Sina Dağı'nda aldığı On Emir, yeniden baş tacı edilmelidir."

Uzaylılar geldiler mi?

Gerek Däniken'in, gerekse Avedisyan'ın yaklaşımları ve iddiaları, önceleri insanı rahatsız ediyor. Çünkü, sanki Allah, melek ve peygamber gibi yüce, kutsal kavramlar zedeleniyor gibi... Bu yüzden benzer yaklaşımlarda bulunan birçok yazar ve araştırmacı büyük eleştiriler aldılar. **Robert Charroux, Jacques Bergier ve Peter Colosimo** bunlardan sadece birkaçı. Özellikle dinsel çevreler, bu yaklaşımı inançsızlıkla nitelendiriyorlar. Bilim dünyası ise, omuz silkip geçiyor ve şöyle diyorlar: "Uzaylı varlıklar bir zamanlar dünyaya ulaşmış olsalardı izlerini bulurduk, hem şimdi neredeler?"

Tüm bunlara rağmen, yine de ortada birçok soru işareti kalıyor. Allah'ın mucizelere ihtiyacı olmadığını, İslamiyet ve Hz. Muhammet ortaya koyuyor. Daha basit bir yaklaşımla, şu anda bizlere çok doğal gelen birçok teknolojik gelişimi dünyada yaşayan milyonlarca insan mucize olarak kabullenmiyor mu? Eğer, uzaylı zeki varlıklar, insanlığın üzerinde söz sahibi iseler ve bu hak-kutsal kitaplardaki gibi olumlu ve yapıcı ise neden şikâyetçi olalım? Görülüyor ki, bu da Allah'ın emirlerine değişik bir yoldan itaat etmekten başka bir yol değildir. Yine açık olan bir gerçek daha var, Däniken türü yaklaşımlar çok geniş kitleler tarafından büyük ilgi görüyorlar. Yani, "Allah'ın görevlisi olan, üstün uzaylı, varlıklar" düşüncesi benimseniyor.

Akıl ve mantık süzgeci

Sina Yanımadası'nın üzerinde, "Cebeli Tur" ya da 'Sina Dağı' denilen dağ, hâlâ gizemini koruyor. İnanç sahipleri oraya koşup, saygıyla ibadetlerini sürdürüyorlar. Üstelik, orada birçok inancın birliğinin sağlandığı görülüyor. Yani, ilahi amaç burada başarıya ulaşmış gibi görünüyor.

Geriye tek bir varsayım kalıyor. O da Däniken gibi kişilerin düşünceleridir. Eğer, bir gün uzaylılar yeniden gelecek olurlarsa, acaba yine Sina Dağı'na veya benzer yerlere mi geleceklerdir? Daha da önemlisi, bu kez "yanlarında ne gibi emirler getirecekler?"

Günümüz insanlığı, binlerce yıl öncesinden çok farklıdır. Bu defaki On Emir, büyük bir olasılıkla çok daha farklı olacaktır. Çünkü, 21. yüzyıl insanı her söyleneni kolayca kabullenmeyecek gibi. Bunda da pek haksız sayılmaz. Çünkü bilim ve teknoloji akıl almaz sonuçlar getiriyor. Kısacası, her tür inancın ve mucizenin aklın ve mantığın terzâhından geçmesi gerekiyor. Bunun başarıldığı gün, belki de insanlık, evrenin derinliklerinden çok daha fazlasını bekleyecek ve elde edebileceklerdir.

Daha fazla bilgi için:

Evrende En Büyük Sir, Ara Avedisyan, Sümer Yayınevi.

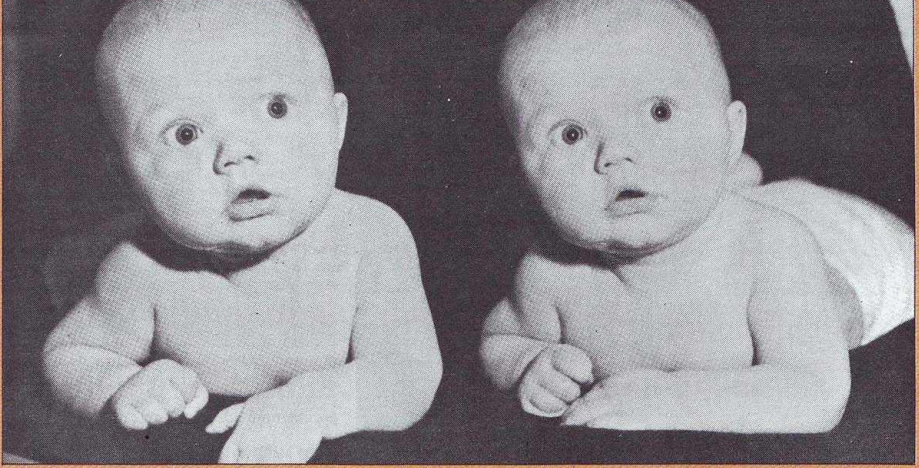
Tanrıların Ayak İzleri, Erich von Däniken, Cep Kitapları, 1982.

Yıldızlara Dönüş, Erich von Däniken, Cep Kitapları.

Musa ve Yahudilik, Hayrullah Örs, Remzi Kitabevi, 1966.

Allah'ın Gazapları, Ragıp Şevki Yeşim, Yeşim Yayınevi, 1969.

İki bedenli tek insanlar...

İkizlerin fiziki ve diğer benzerlikleri uzun yıllardır araştırmacıların ilgisini çekiyor. Birlikte büyüyen ikizlerin her türlü davranışlarının birbirine benzemesi doğal karşılanıyor. Fakat bir de, doğumdan itibaren ayrılan ve yıllarca birbirlerini görmeden büyüyen ikizler var. Bunların davranışlarındaki olağanüstü benzerlikler, sanki ortak bir kaderi kaçınılmaz bir şekilde yaşadıklarını ortaya koyuyor.

DÜNYADA 100 MİLYON kadar ikiz vardır. Bunların yaklaşık üçte biri 'tek yumurta' ikizleridir. Tek yumurta ikizleri aynı yumurtadan meydana gelirler. Bu yumurta, dölyatağında ikiye bölünür ve bu tür ikizler aynı genleri taşırlar. Bunlar en küçük ayrıntısına kadar birbirlerine benzerler. Parmak izleri bile birbirlerinin eşidir. Eğer aralarında bir farklılık varsa, bunun mutlaka, genlerle ilgili olmayan bir nedeni vardır.

Birlikte büyütülen ikizler doğal olarak birbirlerini etkilerler. Bu yüzden genetik olarak benzerliklerinin alnyazılarını ne dereceye kadar belirlediğini saptamak hemen hemen olanaksızdır. Kayıtlara göre, birbirlerinden ayrı büyütülmüş 80 çift ikiz bulunuyor. Bunlar birbirlerinden tamamen habersizdirler. Bu

1966 yılında Belçika'nın Barvaux şehrinde şimdiye kadar yapılan en büyük ikizler toplantısı yapıldı. Bu toplantıya her boy ve biçimde ikizler geldi. Bunlar sevimli Amerikalı bebeklerden (üstte) dev cüsseli kardeşlere kadar sıralanıyordu. 24 yaşındaki şişman ikizler (altta sağda) daha henüz 1 yaşındaki eş ikizlerle poz veriyorlar. Bu bebeklerin bireysel nitelikleri henüz gelişecek zamanı bulamadılar. Buna rağmen bebeklerin ebeveynleri geleneğe uyarak onları aynı şekilde glydirmişler, ikizler en azından ergenliğe varıncaya kadar. Ergenleştiklerinde daha inatçı ikizler kendi kişiliklerini ortaya çıkaracaklardır.

ikizler üzerinde yapılacak bir çalışma, bize mizacın ve eğitimin, kalıtımın ve çevrenin önemini ortaya çıkaracak şaşırtıcı ipuçları verebilir. Böyle vakalar incelenerek bir insanın karakterinin biyolojik açıdan ne ölçüde belirlendiği, yetiştirmenin ve çevrenin ne derece etkili olduğu anlaşılabilir. Ayrıca ne kadar şeyin tamamen bizim şimdiki anlayışımızın ötesinde olduğunu keşfederiz.

26 yıl sonra aynı hastanede
Jacqueline ve Sheila Lewis tek yumurta ikizleriydiler. Doğduktan sonra ayrı ayrı ailelere

tarafından evlat edinildiler. Her ikisi de birbirlerinin varlığından habersizdi. 26 yıl sonra, 1976 Temmuz'unda aynı gün, İngiltere-Bristol'deki Southmead Hastanesi'ne tedavi için yattılar. İkisi de ender rastlanan, kalımsal bir deri hastalığına yakalanmışlardı. İlginç bir rastlantı sonucu aynı bakım odasına konuldular. Kısa zamanda birbirlerinin ikizi olduklarını anladılar. En ufak ayrıntıya kadar birbirlerine benziyorlardı. İkisi de sol dizlerinde benler ve boyunlarında doğuştan lekeler taşıyorlardı. İkisinin de serçeparmaklarında 'çift eklemlilik' denen hafif rahatsızlık vardı. İkisi de böbrek ağrıları çekiyordu. Sheila'nın kocası, Jackie'nin kocasından boşandığı gün ölmüştü.

Birbirlerinden habersizler

1979 yılı, birbirlerinden ayrı düşmüş tek yumurta ikizlerinin kavuşmaları açısından bereketli bir yıl oldu. Bu "James ikizleri" ile başladı. 1939 Ağustos'unda ABD'nin Ohio eyaletinin Piqua kentinde, bu tek yumurta ikizleri 5 haftalıkken farklı aileler tarafından evlat edinildiler. Birisini Lima'da oturan Jess ve Lucille Lewis adlı çift evlat edindi. Ötekini de 130 km uzaklıktaki Dayton'da oturan Ernest ve Sarah Springer çifti evlat edindi. Her

iki çifte de öbür ikizin öldüğü söylendi. Fakat Bayan Lewis 6 yıl sonra, rastlantı sonucu gerçeği öğrendi. Bayan Lewis evlat edinme işlemlerini tamamlamak için veraset mahkemesine başvurmuştu. Mahkeme görevlisine, çocuğa James Edward adını koyduğunu söyleyince, görevli "Bunu yapamazsınız. Diğer ufaklığa da James adını koydular" dedi. Böylece sır ortaya çıktı. Fakat çocuğun adı yine James kaldı.

Aynı yaşamı paylaşıyorlar

James Springer, ikizinin öldüğüne inanarak büyüdü. James Lewis ise ikizinin nerede olduğunu bilmiyordu. Diğer ikizini bulmak amacıyla evlat edinme mahkemelerinin bürokratik işlemlerine başlamadan, uzun yıllar tereddüt etti. Sonunda 1979 yılının Şubat ayında ilk kez karşılaştıkları zaman 39 yaşındaydılar. Aralarındaki benzerlikler müthişti. Her ikisinin de Lary adında, kendileri gibi evlat edinilmiş kardeşleri vardı. İkisi de okul çağlarında matemattikten hoşlanmış, gramer dersinden nefret etmişlerdi. İkisinin de Troy adında köpekleri olmuştuk. Evlendikleri kadınların da isimleri aynıydı: Linda. Daha sonra Linda'lardan boşanıp Betty'lerle evlendiler. İkisinin de çocuklarının adı James Alan'dı.

Aynı kütüphaneleri ediyorlar

İki aile de tatillerini Chevrolet marka otomobilleriyle gittikleri Florida-St. Petersburg'daki küçük bir sahilde geçiriyorlardı. İki adam da benzin istasyonlarında hizmet veren aynı şirketin hamburger büfelerinde çalışıyorlardı. İkisi de yarım gün şerif yardımcısı olarak görev yapıyorlardı. İkisi de hobi olarak marangozluğa ve tek-

"James İkizleri" adı verilen James Springer ve James Lewis, Lewis'i evlat edinen kadınla birlikte. Bu ikizler, doğumlarıyla birlikte birbirlerinden ayrıldılar. ABD'nin Ohio eyaletinde değişik aileler tarafından yetiştirildiler. 1979 yılında 39 yaşlarındayken birbirlerine kavuştuklarında şaşırıcı derecede benzer davranışlarda bulunduklarını keşfettiler. Her ikisi de köpeklerine Troy diyorlardı. İkisi de aynı tarihsel sırayla aynı işleri yapmıştı. Daha inanılmaz olanı ise, her ikisinin evlatlık kardeşlerinin adlarının da aynı olmasıdır. Ayrıca James'ler iki kez evlendiler: İki önce Linda'larla, daha sonra Betty'lerle (üstte).

DARKMALT

nik resme başladılar. İkisinin de tırnak yeme alışkanlığı ve rahat uyuyamama sorunu vardı. İçki, sigara alışkanlıkları da aynıydı. Aynı kütüphaneleri ediyorlardı. İkisi de 1.80 boyunda 80 kg ağırlığındaydılar. Birbirleriyle karşılaştıktan sonra aileleri, konuşma biçimlerinde, davranışlarındaki benzerliklere de dikkati çektiler.

Baş ağrıları da aynı

18 yaşında her iki James de baş ağrıları çekmeye başladılar. Baş ağrıları her zaman öğle-

17 Ocak 1968'de İngiliz TV' sinde "Frost Programme" a 300 ikin katıldı. İlk bakışta her ikizin eş olduğu sanılıyordu. Bunlar programa çıkarken aynı tip elbise giydiler ve aynı saç biçimlerini yaptırıldılar. Bunların fizik davranış benzerlikleri de şaşırtıcıydı. Ayak ayak üstüne atmışlar ve eller aynı pozisyonunda. Fakat daha yakından incelediğimiz zaman ufak tefek farklılıklar göze çarpacaktır. Hangi ikizlerin eş olmadığını böyle anlayabiliriz. Fakat eş ikizlerin esrarengiz yanı onların görünüşlerinde değildir. Onların yaşamlarındaki olayların eş zamanlılığı çok şaşırtıcıdır (Üstte).

Jeanette Hamilton ve ikizi Irene Reid, 1981 yılında ilk karşılaşmaları zaman görüşüyorlar. Bu karşılaşma evlat edilmelerinden 35 yıl sonra gerçekleşti. İlginc bir şekilde aynı deneyimleri yaşamışlardı. Hatta su ve yükseklik korkularının her ikisinde de olduğu anlaşıldı (solda).

den sonra başlıyordu. Sonradan baş ağrısı migrene döndü (Daha sonra ağrıyı tarif ettiklerinde hemen hemen aynı kelimeleri kullandılar). İkisinin de migren ağrıları bir süre devam ettikten sonra aynı zamanda kesildi. Böyle kötü bir migren ağrısının kalıtsal olarak "programlanabileceği" önceden hiç düşünülmemişti. Her ikisinin de kalp krizi geçirme olasılığı vardı. İkisinde de hemofili vardı. İkisi de aynı zamanda 4.5 kg alıp sonra tekrar verdiler.

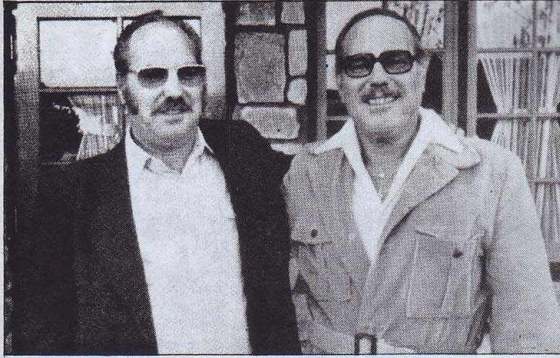
Aynı hastalıklara yakalanıyorlar

Gerçekten hastalıkların aynı zamanda olması ister beraber ister ayrı olsunlar birçok ikizde rastlanılan genel bir özellik olarak görülüyor. Peter ve Barry Hott adlarındaki ikizlerin bademcikleri birlikte alındı. Sonradan her ikisi de nezlele yakalandılar. Anneleri şöyle diyordu: "Olay her zaman aynı geliyor. Hastalık belirtileri ilk önce Barry'de görülüyor. Sonra Peter da aynı rahatsızlığı çekiyor." Harold ve Gerold Weitz ikizlerinin de bademcikleri aynı zamanda alındı. Orta yaşa geldiklerinde Harold kalp krizi geçirdi. Bir yıl sonra Gerald da kalp krizi geçirdi. Doktorlar durumlarının tıpatıp aynı olduğunu söylediler. Doktor, aynı insanı ameliyat ettiğine yemin edebilirdi.

Gazetede "kendini" gördü

1979 Ağustos'unun bir günü Jeanette Hamilton, Scotland'da Paisley'deki evinde Sunday Post gazetesini okuyordu. Birdenbire sayfayı açtığında "kendini" gördü. Hamilton'a bakan yüz Irene Reid'e aitti. Reid, gazeteye ilan vermişti, 480 km uzaklıktaki Leicestershire'da, Market Harborough'da oturuyordu ve uzun zamandır kayıp olan ikizini arıyordu. Jeanette ve Irene, kaybettikleri zamanı telafi edercesine 3 saat boyunca telefonda konuştular.

Korkuları bile aynı

Anneleri evli değildi ve 1944 yılında onları evlatlığa vermişti. Konuştuğu ortak yönlerini buldular. İkisinin de yükseklikten korktuklarını, bir zaman önce izci çocuklara gözcülük ettiklerini ve aynı kozmetik firması için yarım gün çalıştıklarını keşfettiler. Soğuk havalarda sağ bacaklarının aynı yerinde, ikisi de bir sızı duyuyorlardı. İkisi de sudan nefret ediyordu. Hatta deniz kıyısına gittiklerinde sırtlarını denize çeviriyorlardı. İkisi de müthiş hesaplama meraklısıydılar. Bir TIR kamyonu görse- ler hemen tekerleklerini sayarlardı. Her ikisinin de klostrofobisi vardı. Yani kapalı mekânlarda sıkıntı ve korku duyuyorlardı.

Hilç şaşmayan bir zamanlama

Yine 1979'da Leicesterli Bayan Bridget Harrison ve Lancashire, Burnleyli Bayan Dorothy Love birbirlerinin ikizi olduklarını keşfettiler. 1943'te Lancashire'da doğduklarından beri aynıydılar. Aynı yılda evlenmişlerdi. Biri çocuğuna Richard Andrew adını, diğeri ise Andrew Richard adını koydu. Bridget'in kız çocuğu Catherine Louise adındaydı. Dorothy'ninkinin adı ise Karen Louise idi. Aynı sınıfa kadar piyano öğrenmişlerdi. Aynı sınıfta sınavlarını vererek piyano derslerine son verdiler.

İkisi de menenjit geçirdi. İkisi de yumuşak oyuncaklar biriktirirlerdi. İkisinin de "Tiger" adında kedileri vardı. Gelinlikleri bile hemen birbirinin aynıydı. İkisi de uyurken yatak odalarının kapısını aralık bırakırlardı. Aynı parfümü kullanıyorlardı. İkisi de 1960 yılında bir yıl boyunca günlük tutmuşlardı. Satın aldıkları günlük defterleri de aynı biçimdeydi. Günlüklerine düştükleri başlıklar günü gününe birbirine uyuyordu.

Jest ve mimikleri de aynıydı, özellikle güldükleri zaman. Sinirlendiklerinde ağzlarını yine aynı elle kapatıyorlardı. Konuştukları zaman ellerini enselerine götürür ya da tırnaklarıyla oynarlardı. Bouchard, 1979 yılının Aralık ayında onları Minneapolis Havaalanı'

Eş ikizler Oscar Stohr ve Jack Yufe, 1979 yılında bir araya geldiler. Bu iki kardeşin öyküsü diğer tüm ikizlerden çok daha çarpıcı ve düşündürücü. Oscar, koyu bir Nazi yanlısı olarak yetiştirildi, Jack ise bir Yahudi olarak (üstte).

İngiliz ikizler. Leicesterli Bridget Harrison ve Burnleyli Dorothy Lowe. Bu ikizler Prof. Bouchard'ın ikizler araştırmasında yer aldılar. Öyle görünüyor ki sanki aynı insan aynı anda iki yerde birden yaşamıştı. Aralarındaki benzerlik bu derece kuvvetliydi (altta).

nda karşılaşmaya gidince şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. İki kadının da birer elinde 7 adet yüzük, diğerinde ise birer bilezik ve saat vardı. Minneapolis'de yapılan araştırma onların zekâ düzeylerinin de aynı olduklarını gösterdi. Buna rağmen ilginç bir şey ortaya çıktı. Daha gösterişli bir aile tarafından büyütülmüş olan ikiz, biraz daha becerikliydi.

20 puanlık zekâ farkı

Bouchard ve ekibi kalıtsal özelliklerle fazla ilgilenmiyorlardı. Onlar daha çok çevrenin etkileri ve bireysel farklılıklar üzerinde duruyorlardı. Yine de testlerin çoğunun sonucunun inanılmaz bir şekilde birbirlerine yakın olduklarını kabul ediyorlardı. Sadece şaşırtıcı, istisnai bir tek ikiz görüldü. Bunlardan biri Florida'da bir balıkçıydı. Diğeri ise CIA' de görevli bir elektronik uzmanıydı. Balıkçı, okumamış bir işçi aile tarafından büyütülmüştü. İkisini ise oldukça kültürlü bir aile yetiştirmişti. Buna rağmen ikisi de çok iyi hikâyeye anlatırlardı. Aralarındaki zekâ test puanı farklılığı müthişti. Aşağı yukarı 20 puan fark vardı. Bu yetişkin ikizlere yapılan zekâ testinden önce geçmişlerinin oldukça farklı olduğu görüldü.

Farklı davranışlar da var

Genellikle fobiler de paylaşıyor. Bu, Jeanette ve Irene olayında açıkça görüldü. Bu da fobilerin bireysel sarsıntılar sonucunda meydana geldiği yolundaki yaygın inancı çürütüyor. Öte yandan yapılan testler ikizlerin çoğunun aynı alerjileri paylaşmadıklarını gösterdi. Aslında bu genetik olarak olanaksız gibi görünüyor. Araştırmacılar, ikizlerde sigara içmenin de kişisel bir alışkanlık olduğunu söylüyorlar. Nitekim birçok olayda ikizlerden birinin sigara içtiği, ötekisinin içmediği görüldü. Fakat böyle bile olsa ikizlerin akciğer yapısı aynıdır.

Helena Jacobsson, bir Finli öğrenciydi. Evli değildi, ancak 27 Temmuz 1939'da, Londra'daki Hammersmit Hastanesi'nde bir ikiz dünyaya getirdi. Bunlara **Dagmar Margaret** (ya da **Daphne**) ve **Gerda** (**Barbara**) adlarını verdi. Dagmar 12 dakika daha yaşlıydı. İkisi de ayrı ailelerce evlat edinildi. Barbara, Londra'da, Daphne ise Luton'da büyüdü. 1979 Mayıs'ında karşılaştıklarında 39 yaşındaydılar. Barbara'nın ikizini bulması beş yılını aldı.

Barbara Herbert ve ailesi Güney İngiltere'de yaşıyordu. Daphne Goodship ve ailesi kuzeyde oturuyordu. İkinin de üvey anne ve babaları onlar küçükken öldüler. İki çocuk da 15 yaşındayken merdivenden düştüler. Bu kaza ikisinin de ayak bileklerini sakat bıraktı. İkisi de evlenecekleri delikanlılarla belediye binasındaki danslarda tanıştılar. İkisi de 16 yaşındayken kilise korosunun eşliğinde bir evlilik töreniyle sonbaharda evlendiler.

Aynı kaderi paylaşmak

Daphne ve Barbara
Profesör Bouchard ile.

İkisi de ilk hamileliklerinde düşük yaptılar. Daha sonra ikisinin de iki erkek, bir kız çocuğu oldu. Buna rağmen Daphne daha sonra iki çocuk daha yaptı.

İkisi de oynamayı seviyordu. Malzeme olarak Barbara ağaç, Daphne ise sabun kullanıyordu. Her ikisinin de burun çekme alışkanlığı vardı. Yükseklikten nefret ediyorlardı. Kandan öğreniyorlardı. Alistair Maclean ve Catherine Cookson'un romanlarından hoşlanıyorlardı. İkisi de, bir kadın dergisi olan **My Weekly**'yi okurlardı. Sonra bıraktılar. İkinin de biraz göğüs hırlıtısı vardı. İkisi de hiç oy kullanmadılar. İkisi de politika ile hiç ilgilenmedi. Birbirlerine kavuştuklarında ikisinin de üzerinde bej renkli elbise, kahverengi kadife ceket ve aynı cinsten beyaz iç etekliği vardı. İkisi de griye çalan saçlarını hafif kumral bir tonda boyatmışlardı. Aralarındaki tek fark, kilolarıydı. Daphne perhiz yapıyordu. İkizinden 9 kilo hafifti.

"Kozmik şakacı" mı?

İsimlerin şaşırtıcı benzerlikleri tüm "tesadüfler" arasında en şaşırtıcı olanıdır. Çocukların adlarını birbirine uyması çok daha gizemli bir olaydır. Çünkü burada ikizlerin anne ve babaları da işin içine girerler. Seçtikleri eşlerinin aynı ada sahip olmalarına gelince bu, hemen hemen "kozmetik şakacının" (Bkz. sayfa 760) işi gibi görünüyor.

İkiz değiller ama yaşamları aynı

Bir de astro-ikizler olayı vardır. Bu, aynı cinsiyetten insanların aynı zamanda doğmasıdır. Bunların birbiriyli ilişkisi yoktur. Fakat olağanüstü bir şekilde çok benzer bir yaşamı sürdürürler. Bu olaylar bazı biyolojik ikizlerin garip benzerliklerini gösterir. İsveçli **Goran Lundberg** başka bir **Goran Lundberg** ile aynı günde doğdu. İkisi de 1966 yılında ABD'de okumak için burs kazandı. Her ikisi de Kansas'ta Lingsburg kasabesindeki **Bethany Koleji**'ne yazıldı. **Goran**'lar, burada tanıştılar.

Jacqueline Luscher ve **Elizabeth Boxxhard** aynı günde İsviçre'nin aynı kasabasında doğdular. Aynı günde evlendiler. İkisi de aynı günlerde Los Angeles'a taşındılar. İkinin de aynı günde aynı hastanede birer kız çocuqları oldu. İkinine de aynı doktor baktı.

Biri Nazi, biri Yahudi

Aynı yetiştirilmiş tek yumurta ikizleri arasında en ilginç örnek, **Oscar Stohr** ve **Jack Yufe** ikizleri olmalı. Bunlar 1933 yılında Trinidad'da dünyaya geldiler. Doğduktan kısa bir süre sonra anne babaları geçinemeyip ayrıldılar. Oscar, annesi tarafından Almanya'ya götürüldü ve orada ateşli bir Nazi yanlısı oldu. Jack ise Yahudi bir tüccar olan babası

Ünlü İngiliz psikolog Sir Cyril Burt (1883-1971). Onun zekâ testlerini geliştirilmesi birlikte ikizlerin zekâ dereceleri araştırıldı. Burt'un çalışmaları hemen hemen her olayda mükemmel bir karşılıklı benzerlik olduğunu gösterdi. Fakat tuttuğu kayıtların çoğu İkinci Dünya Savaşı'nda bir Alman hava saldırısında yok oldu. Daha sonra elde edilen kanıtlar Burt'un ünlüne leke düşürdü. Çünkü bu kanıtlar Burt'un bilerek araştırma sonuçlarında "oynama" yaptığını gösteriyordu. Buna rağmen birçok uzmana göre ikizler gerçekten aynı zekâ derecesine sahip olabilirler.

tarafından Trinidad'da büyüldü. Sinagoğa devam etti. Tam bir Musevi olarak yetişti.

1979 yılında Jack "James ikizleri" ile ilgili haberler okumuştu. Daha sonra Bouchard'a yazarak bilim adamlarının Oscar ile kendisi arasında bir toplantı düzenleyerek üzerlerinde çalışmalarını önerdi. İkizler, havaalanında buluştuklarında ikisi de tel çerçeveli dörtgen gözlük takmışlar ve apoletli mavi gömlek giymişlerdi. İkinin de, uçları kırılmış sakalı vardı.

Yapılan araştırma ikisinin de aynı alışkanlıklara sahip olduklarını gösterdi: İkisi de tuvaleti kullanmadan önce ve sonra bol su ile temizlerlerdi. Beklerine kauçuk bantlar takarlardı. Lokantalarda yalnız başlarına yemeyi tercih ederlerdi. Çünkü yemek yerken okumaktan hoşlanırlardı. Yemek yemeden önce bütün yabancı çatal, bıçak ve tabakları temizlerlerdi. İkisi de tereyağı tostlarını kahvenin içine batırırlardı. Dergileri arkadaşın eke doğru okurlardı. Çok kuvvetli hapşırarak asansörde insanları korkutmadan hoşlanırlardı. Yürüyüş ve oturma biçimleri aynıydı. Aynı ses tonunda konuşurlardı. Oysa Oscar yalnızca Almanca, Jack ise İngilizce konuşuyordu.

Kaderin cilvesi

Yani anlayacağımız, Nazi ve Yahudi kardeştiler. Buna rağmen birçok bilim adamı "kalkımsal eğilim" ve genetik etkilerden söz ediyor. Bunlar çevrenin etkilerine fazla önem vermiyorlar. İnsan bu işte kaderin bir parçası olduğunu düşünmemedemiyor.

Tek yumurta ikizleri ile özel ve gizli dilleri olan ikizler. Sayfa: 1158'de.

Görülemedeyenin çok ötesi

Kirlian fotoğrafçılığı için öne sürülen görüşlerin tümü abartma mı? Yoksa fotoğraflarda görülenler düşünce yansımaları mı? Yoğun arzu böyle bir sonuç oluşturabilir mi? Prof. A.J. Ellison bu ikinci yazısında, olay sırasında neler olduğundan ve Kirlian tekniğinden nasıl yararlanılabileceğinden söz ediyor.

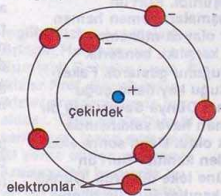
BUNDAN ÖNCEKİ makalemde ruhsal bedenin fiziksel ortamda nasıl görünmediğini açıkça anlatmıştım. Bu gizemli bir algılama biçimidir. Kirlian fotoğrafçılığı, ruhsal bedenin, elektrik mühendisi olmayanlara da nasıl gizemli bir elektriksel boşalmayla görülebileceğini deneycileriyle açıklıyor. Bu, görülen bir rüyayla uğraşma gibi, bir işte vücudun kendisini bulması gibi tanımlanabilir.

Kuşkusuz, insan vücudunun çevresinde bazı "güç alanları" vardır. Vücut bir tür elektro-kimyasal makinedir. Elektrik akımları bedenin içinde dolaşır. Beden zayıf manyetik ve elektriksel alanla çevrilir. Aynı zamanda beden ve onu çevreleyen alan arasında ısı farklılıkları da vardır. Dolayısıyla beden ışık yayan termal bir alan gibidir. Bu da termografi ile yapılan tıbbi teşhislerin temelini oluşturur. Aynı zamanda bedenin çevresi hareket eden bir hava tabakasıyla da çevrilidir. Bu ısı farklılıklarından ötürü oluşur.

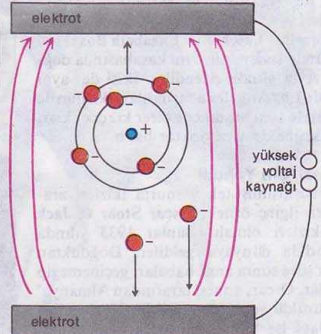
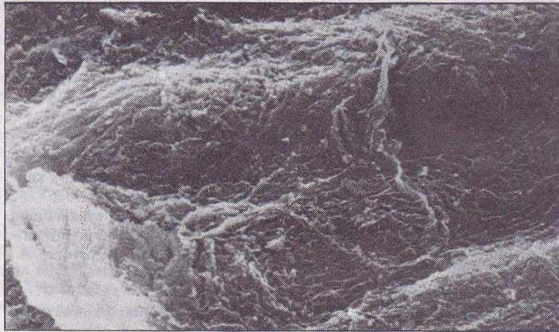
Buna ek olarak da beden yüzeyinde sürekli olarak dolaşan küçük parçacıkların oluşturduğu bir alan vardır. Deri üzerinde ter belirir ve buharlaşır. Ter, çeşitli kimyasal maddeler içerir. Bu maddeler, vücut metabolizmasının ve genel sağlığın biçimine ve konsantrasyonuna göre değişir. Bunlar da derinin temel elektriksel direncini belirleyen temel faktörlerdir. Bu maddelerin doğası ve miktarı

İnsan vücudunun ısı fotoğrafı veya "termografisi" tıbbi teşhislerde kullanılır. Soğuk kısımlar mavimsi, sıcak olanlar ise beyaz veya sarıdır (sağda).

Poliklinik tıbbi merkez tarafından Kirlian işlemleri sırasında değişkenleri sabit tutmaya yarayan "Çevre Odası". Kullanılan araçlar arasında barometre, termistör, nabız dedektörü, osiloskop hidrometre ve oda termometresi var (en sağda).

İnsan derisinin 5000 kez büyütülmüş hali. Her küçük yank Kirlian fotoğrafçılığındaki yüksek voltaj alanını etkiler (altta).

psikolojik durumlarla etkilenir ve çok çabuk olarak değişebilir. Aynı zamanda ilaçlarla da değişir.

Elektriksel deşarj

Şimdi parmak ucuyla yüksek voltajlı elektrot arasında oluşan elektriksel deşarj sırasında neler olduğuna bir göz atalım. Kirlian fotoğrafçılığıyla oluşturulan eldivenin türü, korona deşarjı olarak bilinir. Bu bir kıvılcımdan çok farklıdır. Hava genelde çok iyi bir iletkenidir, ancak eğer voltaj yeterince yüksekse iletkenlik kırılabilir. Böylelikle tek veya devamlı bir kıvılcım aralıktan atlar. Eğer akım küçüksen örneğin kıvılcım bir endüksiyon kömürüyle oluşuyorsa, kıvılcım yoğun bir şok verir ancak bu zararlı değildir. Öte yandan, şimşegün çakışı, örneğin büyük bir voltaj taşır ve genellikle ölüdürdür.

Korona deşarjı elektriksel alanın küçük güçlerinde oluşur; buaslında küçük voltajlardadır. Kıvılcımın kırılması için gereklidir ve düşük akımlar taşır, dolayısıyla zararsızdır. Bu parmak ucundaki havanın aralıklarla iyonize olmasıyla meydana gelir. Dolayısıyla elektriksel alanlardaki düzensizliklerle ve derideki diğer düzensizliklerle, kırılmalarla ve dalgacıklarla oluşur. Koronanın doğasını etkileyen diğer faktörler ise parmak ile plaka arasındaki yalıtım malzemesinin doğasını içerir. Aynı zamanda çevredeki havanın basınç ve bileşimi de bunu etkiler.

Renklerin etkisi

Koronanın renkleri atomları ve molekülleri iyonizasyonları sırasında üreyen ışıkla oluşur. Bu da moleküllerin ve atomların uyumlu bileşimleri oluşur. Aynı zamanda her madde, karakteristیک bir renk üretir. Sodyum deşarjı veya cıva buharlı lambaların renkleri birçok kişi tarafından bilinir. Sarı, sodyumun karakteristیک deşarjıdır, mavi-mor ise cıvanındır.

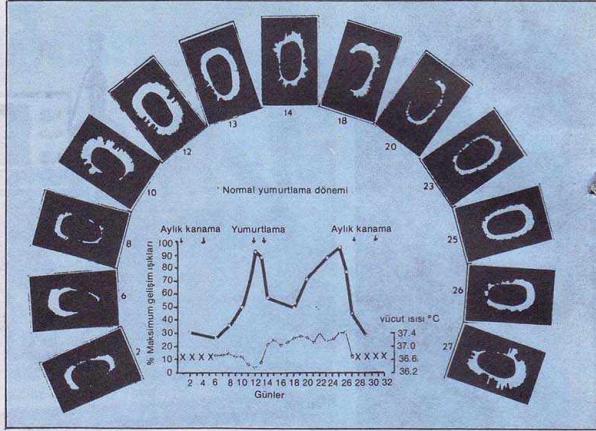
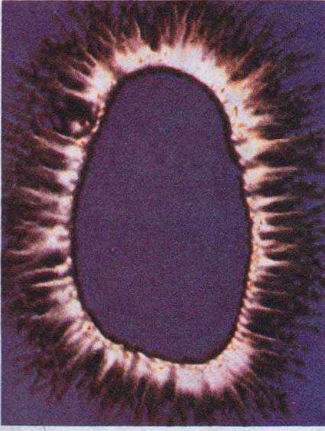
Nitrojen (azot) ve oksijenden oluşan hava ise koronada normal olarak mavi-mor deşarj oluşturur. Ancak ağır bir biçimde terleyen parmak, sarı ışıklar oluşturur. Çünkü ter, sodyum klorür, başka bir deyişle tuz bakımından zengindir.

Aynı zamanda koronanın rengi voltajın değişik zamanlardaki değişimlerine bağlıdır ve parmağın deşarj kutbunu pozitif veya negatif ucunda olmasıyla da değişir. Sonuç olarak da kullanılan fotoğraf filminin türü de önemlidir. Renkli filmin üç kat emülsiyonu vardır. Bunların her biri bağımsız olarak Kirlian "sandviçinin" bir parçası olarak hareket ederler. Akımın kendisi doğrudan son resmin renklerini etkiler. Bu akımın büyüklüğü ve dağılımı da filmin tabakalarının niteliği ve yapısıyla etkilenir. Şurası açık olarak bellidir ki, normal bir kamerayla çekilen koronanın fotoğrafıyla deşarj işlemi sırasında elde edilen resim arasında farklar vardır.

Tesla Bobini'nin önemi

Şurası gerçek ki, Tesla Bobini'nin bu konuda önemli bir etkisi vardır, Tesla Bobini birçok mucit tarafından kullanılmıştır ve düzensiz bir voltaj elde edilmesine yarar. Dalga biçiminde ve frekansta değişiklikler gösterir. Ciddi bir bilimsel araştırmada çok kontrollü bir çalışma ister. Sabit ve ayarlanabilir bir frekans ve fix bir dalga boyuna gerek duyulur. Bunlar bir osilatör tarafından elde edilmelidirler. Kirlian fotoğrafçılığında Doğu Avrupa ve Batı arasındaki değişiklikler, ya da Batı'daki araştırmacılarla Doğu Avrupa'dakiler arasındaki fark şaşırtıcı olmamalıdır. Çünkü henüz standardize olmuş malzemeler yoktur. Frekans ve dalgaboyundaki değişiklikler, aynı zamanda fotoğraf için gerekli olan

Her atom, çevresinde negatif elektrik dalehleri olan çekirdek içerir. Onların yükü çekirdeğin pozitif yükünü dengeler. Çok yoğun elektrik alanı elektronları atomdan çekerek (solda pembe ok ile gösterilen). Serbest atomlar ve tamamlanmamış atom iyon olarak adlandırılır ve zıt yönlerde hareket eder. Kirlian fotoğrafçılığında film üzerine vuran iyonlar şekilleri oluşturur. Tüm karmaşıklığa rağmen bu kalıplar sanıldığı kadar gizemli değildir (solda).

deşarj süresi deneyin düzenlenmesine göre değişir.

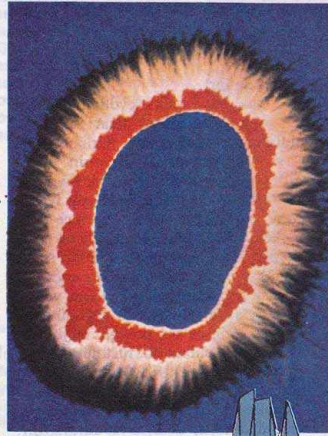
Karşılaştırmak doğru değil

Şimdi uygun bir parmakta tüm değişkenlerin sabit tutulduğu elektrikseldeşarjın sağlandığı bir ortamı düşünelim. Kabarmadan önce ve sonra, hastalıklı bünyelerdeki farka iki fotoğrafı kıyaslayarak bakalım. Normal değişiklikler olacak mıdır? Kuşkusuz olacaktır. "Kabarıklıklar" terle ortaya çıkan kimyasal maddelerde kendini belli edecektir. Elektriksel deri direncinde birinci etki büyük değişikliklere neden olacaktır. Bu durumda vücut rahatlamış bir durumdur. Birinin bir diğerinin başına ellerini koyarak dinlendiği zaman, sakın sakın otururken de gizemli iyileştiren güçler yüzüyor olacaktır.

Bu da kimyasal gizemlilikte büyük değişikliklere neden olacaktır. Eğer Kirlian fotoğrafçılığındaki fotoğrafların karşılaştırılmasında iyileştirmeden önce ve sonra uygun olmayan elektrik gücünün değişiklikleri karışacak olursa, parmak basıncı, çevresel ısı ve muhtemelen nemlilik de olaya etki edecektir. Böylece bu karşılaştırmanın bir anlamı kalmayacaktır. Bu bakımdan Kirlian fotoğraflarının birbirleriyle karşılaştırılmaları bu nedenlerden ötürü geçersizdir.

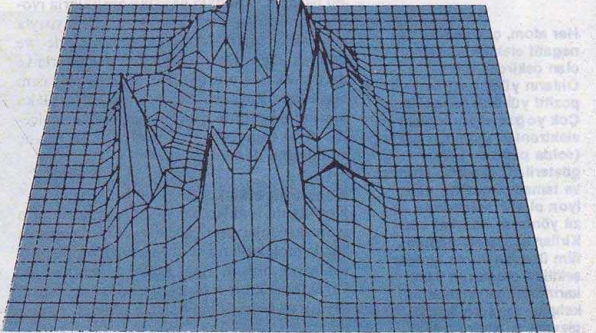
Ekip çalışması gerekir

Bu durumda ne yapılmalıdır? Kirlian araştırmaları bir ekip çalışmasını gerektirir. Bir elektrik mühendisi, bir psikolog, bir fizikçi veya kimyacı (özellikle spektroskopide uzmanlaşmış) ve bir fizik tedavi uzmanı bu ekibin üyeleri olmalıdır. Tüm deneyler parametrelerin uygun bir biçimde kontrolüyle yapılmalıdır. İstatistiksel veriler kullanılmalıdır. Deneklerin her birinin uygun numaraları

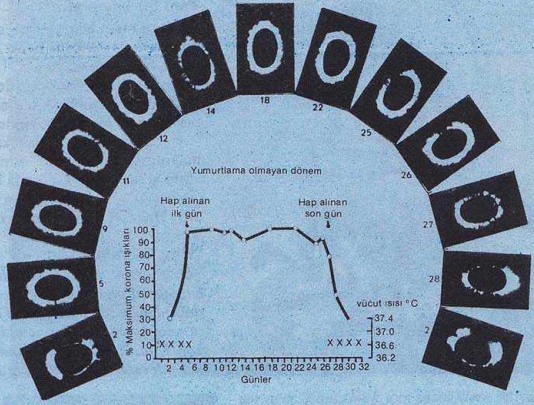
Bilgisayarlarla elde edilen Kirlian görüntülerinde, sağlıklı denekle (solda, üstte), kanserli hasta (solda) arasındaki fark görülüyor. Bir çok kanserli hasta parmak uçlarının çevresinde normalden daha yüksek ışımlar gösterir. Burada bilgisayar tarafından kırmızıyla işaretlenmiştir.

Kirlian görüntülerinin bilgisayarla yapılmış üç boyutlu histogramları. Yukarıdaki kontrol görüntüsü düzenli "vuruşlar" biçiminde belirir (sağda, altta). Sistik fibrosisten mustarip olan hasta grafikte çıkışlar kaydeder (altta). Bu Kirlian görüntülerinde belirgin bir biçimde ortaya çıkan yüksek ter tabakasıdır.

Parmak ucu testi

Burada Leonard W. Konikiewicz'in takımı tarafından bulunmuş âdet dönemleriyle ilgili araştırmaların sonuçları görülüyor. Sol taraftaki görüntüler normal durumdaki bir kadından elde edildi. Sağ taraftakilere ise Lo-Ovral adlı doğum kontrol haplarını alan bir kadına aittir. Grafikteki kalın çizgiler Kirlian görüntülerinin parlaklıklarını, ince çizgiler ise vücut ısısını gösteriyor. Görüntüler ve vücut ısısı arasında bir bağıntı yok gibi görünüyor. Ancak, yumurtlama ve koronanın yoğunluğu arasında bir bağ vardır: Vücudun yumurtlamayı önleyen ilaçları aldıktan sonraki sabit hali de sağdaki Kirlian görüntüleriyle belirlenmiştir...

ve her birinin sonuçları dikkatle incelenmelidir.

Deneyler için "Çevre Odası"

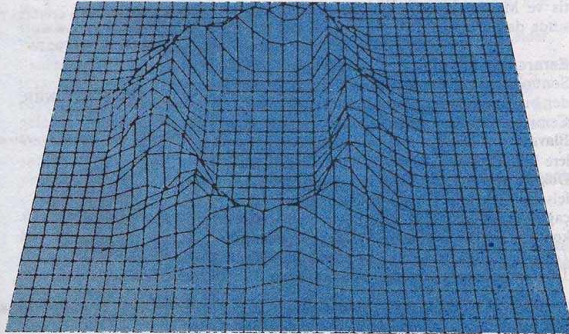
New York'taki Uluslararası Kirlian Araştırma Birliği'nin bu konuya ilişkin gerekli bilimsel çalışmayı yaptığı söylenebilir. Benzer şekilde, yine ABD'deki Harrisburg Poliklinik Tıp Merkezi'nde bilimsel düzeyde sürekli çalışmalar yapılmaktadır. Merkezin yöneticisi **Leonard W. Konikiewicz**'dir. Konikiewicz bu konuda değerli bir kitap ve çeşitli makaleler yayımlamıştır. Çalışmalarında yukarıda sözü edilen koşulları yerine getirmektedir; bunlar arasında "çevre odası" da vardır. Birçok belli başlı faktörü bir araya getirmiştir ve bunlardan bazıları değerlerince henüz bilinmemektedir. Örneğin, parmağın dönüş hareketi "fantom görüntüsü"nün bir kaydı durumundadır ve değişiklik gösteren elektrometresini ile elde edilir.

Deney koşulları

Konikiewicz filmin düz kalmasını sağlayacak belirli maddeler bulmuştur. Ona göre deneklerin testten iki saat öncesinden başlayarak ilaçlardan uzak kalmaları gerekiyor. Parmaklar saf su (odistil) ile yıkanmalı ve hava ile kurutulularak pamuk eldivenler giyilmelidir (bu, lekelenmeleri önleyecektir). 140 kişiyi içeren çalışmalarda, Konikiewicz 18 sistik fibrosis hastasından on altısında söz konusu hastalığı Kirlian yöntemiyle teşhis etti ve 48 hastanın 37'sinin de bunu genlerinde taşıdığını belirledi.

Fakat çevre odasında havanın rutubet yoğunluğu yüzde 60'ın altına düştüğü zaman taşıyıcılardaki farklılığı saptayamadı. X ışınları tekniği üzerine kurulu ilk Kirlian fotoğraflığı araçları, ki yaydıkları yüksek frekanslı sinirleri uyarıyorlar ve parmakta ter bezlerini harekete geçiriyorlardı. Bu ise genellikle istenmeyen bir olay olarak çıkıyordu karşımıza. Konikiewicz bu ve benzeri sorunları çözdü. Bu araştırmacının bulduğu diğer olaylardan biride kadınların âdet günlerinde koronoda olan değişikliklerdir. Yumurtlama günleri ve diğer olaylar açık olarak görülebilir. Bu işimlar, "ilaç alanlannkinden" farklıdır.

Şurası açıktır ki, bu yolla sağlanan teşhisler, bu dünya ile ilgili bilgilerin elde edilmesini sağlamaktadır. Benzer olarak yalnızca araştırmalar profesyonel standartların kullanılır hale gelmesine yarayacaktır. Bu noktalar anlaşılır hale getirilmedikçe Kirlian yöntemi kullanmak isteyenler yanlış yollara yöneleceklerdir.

Yeni bir kayıp kıta

İşte bu sırada, Darwin'in teorisini destekleyen Alman doğabilimcisi Ernst Heinrich Haeckel, ilginç bir fikir ortaya attı: Lemur maymunlarının anayurdu, bu bölgede eskiden var olan bir kıtayıdır. Ama bu kıtanın bir kısmı batınca maymunlar bugün üzerinde yaşadıkları ülkelere dağılmışlardır. Haeckel, kayıp kıtaya maymunların adından esinlenerek Lemurya adını verdi. Aynı zamanda buranın "uygarlığın beşiği" olduğuna ilişkin ilk fikirleri ortaya attı. Haeckel şöyle yazıyordu:

"Hint Okyanusu'nda idi"

"Bazı şartların varlığı (özellikle art arda gelen bazı tarihi olgular), eskiden Hint Okyanusu'nda bulunan ve daha sonra batan bir kıtanın, insanlığın anayurdu olduğunu düşündürüyor. Kıta, Asya'nın güneyinden (belki de Asya'nın devamı olarak) doğuda Hindicin ve

Lemurya bir masal mı?

Dünyanın bilinen tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğu öne sürülüyor. Sözelimi, Lemurya adı verilen bir diğer kayıp uygarlığı, yaklaşık 40 milyon yıl önce yeryüzünden silindiği iddia ediliyor. Tarih bilimi yanılıyor mu, yoksa tüm bunlar masaldan mı ibaret?

TÜM KAYIP KITA efsaneleri arasında en inanılmaz gibi görüneni, Lemurya'nın öyküsüdür. Öykünün kaynağı, 19. yüzyıl doğa bilgilerini tarihten ortaya atılan bazı tezlerle dayanıyor.

Doğa bilgileri, Hint Okyanusu çevresindeki ülkelerde, lemur adlı bir maymun türü keşfetmişlerdi. Ama ortada açıklanamayan bir durum vardı. Bu ülkeler birbirlerinden binlerce kilometre uzaktaydılar. Üstelik, Madagaskar'la Hindistan arasında olduğu gibi, ülkeler arasında uçsuz bucaksız bir okyanus uzanıyordu. Bu kadar küçük bir hayvanın okyanusu yüzerek aşması mümkün olamayacağına göre geriye tek olasıık kalıyordu: Bir zamanlar lemur maymunları, bugün yaşadığı ülkeleri kapsayacak genişlikte bir kıta üzerinde yaşamış olmalıydı.

Bu dönemde, yani 1850'lerin sonunda Charles Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayımlanmıştı. Kitapta canlıların evrimi ve değişik türlerin ortaya çıkışı anlatılıyordu. Oysa dini inançlara bağlı olanlar, türlerin yeryüzüne Tanrı tarafından dağıtıldığını öne sürüyorlardı. Lemur maymunlarının bulunuşu, bu iki görüş arasındaki tartışmayı yeniden alevlendirdi.

Sumatra adalarına, batıda Madagaskar ve güneydoğu Afrika kıyılarına kadar uzanıyordu.

Daha önce de belirttiğimiz üzere; hayvanların ve bitkilerin dağılımı gibi bazı olguları göz önünde tutarsak, büyük bir olasılıkla çok eskiden Güney Hindistan gibi bir kıtanın var olduğunu söyleyebiliriz... Eğer Lemurya'yı insanlığın anayurdu olarak kabul edersek, insan ırklarının göçler yoluyla coğrafi dağılımını da rahatlıkla açıklayabiliriz."

Gizemciler ve medyumlar ilgileniyor

Ama zaman geçtikçe yeni teoriler ortaya atıldı. Lemur maymunlarının dağılımı ve insanlığın kökeni üzerine daha inandırıcı fikirler ileri sürüldü. Böylece, Haeckel'in düşünceleriyle birlikte kayıp kıta Lemurya da bir kenara bırakıldı. İşte bu sırada birtakım gizemciler ve medyumlar "kayıp kıta" fikrine dört elle sarıldılar. Aynı şey, daha önce Atlantis ve Mu kıtalarıyla ilgili tartışmalar sırasında da görülmüştü.

Esrarengiz kitaplar

Sonunda, zamanın en tanınmış gizemcilerinden biri Lemurya ile ilgilendi. Bu kişi, Teozof Cemiyeti'nin kurucusu Madam Helena P. Blavatsky idi. Açıklanamayan, doğaüstü güçlere sahipti. 1888'de konuyla ilgili olarak Gizli Doktrin adlı bir kitap yayımladı. Kitapta kendi felsefesini de anlatıyordu. İddiasına göre, eski çağlarda var olan bazı olağanüstü düşünceler kendi bedenine geçmişti. Ayrıca, "Mahatma Tarikatı" adlı bir grup bedensiz varlığın, Tibet'ten dünyayı yönettiğine inanıyordu.

Blavatsky'nin kitabı, Mahatmalara ait eski bir çalışması olan Dyzan Kitabı'na dayanı-

Ernst Haeckel, 19. yüzyılda yaşamış Alman doğa bilimcilerinden biriydi. Lemurya'nın "uygarlığın beşiği" olduğuna inanıyordu (üstte). Bugün Lemurya'dan kurtularak hayatta kalanları bulmak oldukça zordur. Lemur maymunu (üstte solda) bu kıtanın canlılarından biridir. Kıtanın adı bu maymundan gelmektedir. Antropozofi Derneği'nin kurucusu Rudolf Steiner, "Atlantis ve Lemurya" adlı bir kitap yazdı (altta).

THE SUBMERGED CONTINENTS OF
ATLANTIS AND
LEMURIA
THEIR HISTORY AND CIVILIZATION
BEING CHAPTERS FROM THE
AKASHIC RECORDS

BY
RUDOLF STEINER,
Ph.D. (Vienna)

AUTHORISED TRANSLATION FROM THE GERMAN

LONDON
THEOSOPHICAL PUBLISHING SOCIETY
1911

larak yazılmıştı. Blavatsky'nin belirttiğine göre, Mahatmalar kendisine, göğe nasıl çıktıklarını göstermişlerdi. Dyzan Kitabı, Atlantis'te şimdi unutulmuş olan Senzar diliyle yazılmıştı. Atlantis ve Lemurya kıtalarının bilinmeyen tarihinden bahsediyordu.

Anlaşılmaması zor

Gizli Doktrin, günümüz İngilizcesiyle yazılmış olmasına rağmen anlaşılması oldukça zor bir kitaptır. Örneğin şöyle bir bölüm var:

"Büyük acılardan sonra, eski Üç'ünden vazgeçti ve onların yerine yeni Yedi Deritiler'i koydu ve önce birincisi üzerinde çalıştı... Tekerlek 30 kez daha döndü. Böylece Rupas meydana geldi: Yumuşak taşlar sertleşti, sert bitkiler yumuşadı. Görünmeyen, görünür oldu, böcekler ve arı oğulları..."

Mahatmalara göre yeryüzünde toplam olarak yedi kök ırk yaşayacaktı. Birinci kök ırk, görünmeyenlerdi. İkinci kök ırk, görü-

nenlerdi. Üçüncü kök ırk Lemuryalılar, dev gibi ve goril, orangutan, şempanze türü iri maymunlara benzeyen beynsiz yaratıklardı. Bundan sonrakiler Atlantis'e gelenlerdi. Bunlar, tam anlamıyla insan olmalarına rağmen "kara büyüyle" yok edildiler. Bugünün insanları olan bizler, beşinci kök ırkı oluşturuyoruz. Bizden sonra altıncı nesil dünyaya gelerek Lemurya'da yaşamaya başlayacak. Yedinci ve sonuncu neslin ardından dünyaya yaşam sona erecek ve Merkür gezegeninde yeni bir yaşam başlayacak.

40 milyon yıl önce yok olmuş

Blavatsky, sahip olduğu doğaüstü güçlerin yardımıyla Lemurya'nın kaybolan dünyasını ayrıntılarıyla anlatabiliyor: "Lemurya'da yaşayanların bazıları dört kolluydular. Diğerlerinin kafalarının arkasında bir gözleri vardı. Bu göz sayesinde 'ruhsal görüş gücü' kazanı-

Madam Blavatsky'nin anlattığına göre, Lemuryalılar üçüncü kök ırkı oluşturuyordu. Başlangıçta Lemuryalılar yumurtlayarak çoğalıyorlardı. Sonra, bugünün insanları gibi çoğalmaya başladılar. Bu sırada hayvanlarla da cinsel ilişkide bulundular. Sonuçta, iri maymunlar ortaya çıktı (üstte). Zamanla evrim geçirerek Cro-Magnon insanına DANKMALT dönüştüler. Bilindiği gibi Cro-Magnon insanı mağara duvarlarına resim çizebilecek kadar yetenekliydi. İspanya'nın kuzeyindeki Altamira'daki mağara resimleri görülüyor (en üstte).

yorlardı. Konuşmak için sözcüklere ihtiyaçları yoktu. Çünkü telepatiyle anlaşabiliyorlardı. Lemuryalılar, mağara ve toprak deliklerde yaşıyorlardı. Kıta, güney yarıkürenin büyük bir bölümünü kaplıyordu. Himalayalar'ın eteklerinden, Antarktika'ya, güney kutup dairesine kadar uzanıyordu. Lemurya, yaklaşık 40 milyon yıl önce yok olmuştu. Üzerinde yaşayanların bazıları kurtulmuşlardı. Bugün, Afrika ve Asya'da yaşayan Aborijiler, Papuanlar ve Hotentotlar gibi bazı kabileler, Lemuryalıların torunlarıydı."

Başka gizemcilerin yaklaşımları

Blavatsky ve diğer bazı teozofistlerin ileri sürdüğü düşünceler oldukça ilginç görünmelerine rağmen, hakkında pek söz edilmemiştir. 1891'de Blavatsky'nin ölümünden sonra, izleyicileri onun düşüncelerini tekrar gündeme getirdiler. Öğrencilerinden Annie Besant ve yine önde gelen teozofistlerden biri olan W. Scott-Elliott, Lemurya üzerine uzun yazılar yayımladılar.

Scott Elliot, "teozofî üstatlarından" yalnızca doğaüstü güçlerin inceliklerini değil, aynı zamanda bazı haritalar da devraldığını öne sürüyordu. Bu haritalar, dünyanın evriminde geçirdiği önemli aşamaları gösteriyordu. Scott Elliot, konuyla ilgili olarak, Atlantis'in ve Kayıp Kıta Mu'nun Öyküsü adlı bir de kitap yayımlamıştı. Kitapta, sözünü ettiği esrarengiz haritalardan altısının kopyalarını vardı. İlk kez 1896'da yayımlanan kitabın bugünkü hâlâ yeni basımlarının yapıldığı biliniyor.

İnsanın yaratılışı

Scott Elliot'a göre evrenin gözeticisi Manu, Lemurya'yı üçüncü kök ırkın geleceği yer olarak seçmişti. Manu'nun, burada insanı ilk yaratma girişimleri, peltemsi bir yaratığın ortaya çıkmasıyla sonuçlandı. Zamanla yaratığın iskeleti gelişti, bedeni sertleşti. Böylece ayakları üzerinde durabilecek hale geldi.

Üçüncü bir gözleri vardı

Yaratığın boyu 3,5-4,5 metre arasında değişiyordu. Düzgün bir yüzü, kahverengi derisi, uzun ağız ve burnu vardı. Alnı yoktu. Birbirinden ayrıık olan gözleri sayesinde, karşını olduğu kadar yanları da görebiliyordu. Kafasının arkasında üçüncü bir gözü bulunuyordu. Bugün bu göz insanların beyninde, ışığı karşı hassas bir noktaya (pineal gland) dönüştü. Lemuryalıların topukları geriye doğru çıkıktı. Bu sayede, hem öne hem arkaya doğru rahatlıkla yürüyebiliyordu. Scott Elliot, bu ifadeyle herhalde yaratığın kafasının arkasındaki gözün de bir işe yaradığını anlatmak istiyordu.

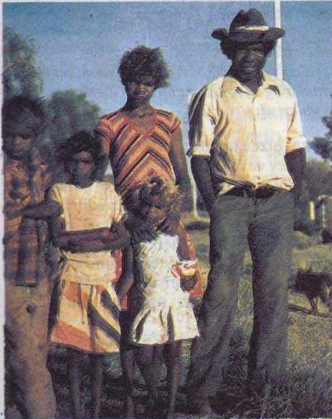
İrade gücüyle...

1923'te, önde gelen teozofistlerden Rudolf Steiner, Kozmik Hatıra: Atlantis ve Lemurya adında bir kitap yazdı. Steiner, 1907'de Blavatsky'nin derneğinden ayrılarak Antropozofi Cemiyeti'ni kurdu. Kitapta, Lemuryalıların kut akıllı oldukları belirtiliyordu. Ama, irade gücü sayesinde ağır yükleri kaldırabilecek özelliklere sahiptiler Yumurtlayarak üredikleri çift cinsiyetlilik dönemlerinde tek

Scott-Elliot'un inancına göre kıta battıktan sonra hayatta kalan Lemuryalıları Atlantis'te yaşamaya devam ettiler. Bu yaratıklar, bombalar ve dikine havalanabilen hava araçları kullanıyorlardı. Belki de bu uçan araçlar Harrier uçaklarına benziyordu (üstte).

Avustralya yerlileri olan Aborijinelere (solda) ve Yeni Gine'de yaşayan Papualara (altta) bu zamanlar Lemurya'da yaşayanların torunları olarak kabul ediliyor. Ama, Lemurya efsanesine gerçeklik kazandıracak kültürel bir temelleri olmadığı öne sürülüyor.

gözleri vardı. Seksi keşfettikten sonra görüşleri değişti, gelişme gösterdi.

Cinsiyetlerin ayrılması

Lemuryalıları tek cinsiyetli ruhları bedenlerine egemen durumdaydı. Ama dünyamız giderek değişiyordu. Yeni bir döneme geçilmiş ve her taraf "kalabalıklaşmış". Bu durumda beden ruhtan daha önemli hale geldi, cinsiyetler ayrıldı.

Buraya kadar anlatılanlardan da görüleceği gibi, Lemurya'ya belli insanlar ilgi duymaktadır. Bunlar genellikle gizemcilerin öğrencileri idi. Ama, 1920'lerden sonra daha çok sayıda insan kayıp kıtaya ilgilenmeye başladı.

Amerika'da yaşıyorlar

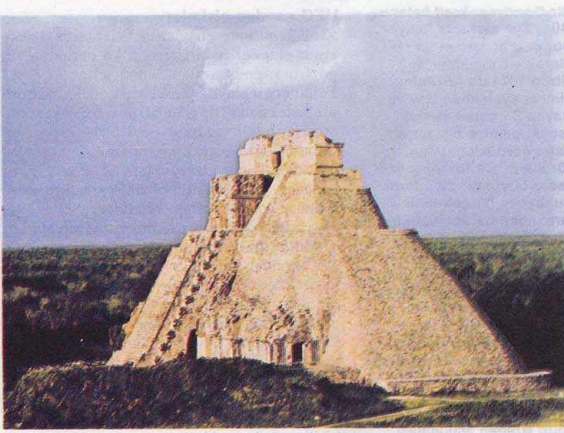
22 Mayıs 1932'de, Los Angeles Times Star gazetesinde, Edward Lanser imzalı ilginç bir yazı yayımlandı. Yazıda, Lemuryalıların torunlarının California'nın kuzeyindeki Shasta Dağı'nda yaşadıkları iddia ediliyordu.

Dağın zirvesindeki ışıklar

Belirttiğine göre, Lanser, Lemuryalıları ile ilgili bilgileri bir tren yolculuğu sırasında öğrenmişti. Bir gece trenle Portland, Oregon'a gidiyordu. Yol, Shasta Dağı yakınlarından geçiyordu. Dağın eteklerine geldikleri sırada, zirvede kırmızı ve yeşilli ışıklar olduğunu fark etti. Trendeki kontrol memuru ışıkların Lemuryalıları tarafından yakıldığını söyledi. Buralara gelişlerinin yıldönümünü kutlamak için tören yapıyorlardı.

Gidenler dönmüyor

Korkusuz gazeteci, buradan ilginç bir haber çıkarabileceğini sezmişti. Lemuryalıları araştırmak için, derhal Shasta Dağı'na bir gezi düzenlemeye karar verdi. Dağın eteklerindeki Weed kasabasına geldi. Yazdığına göre,

burada konuştuğu kimseler ilginç şeyler söylemişlerdi. Dağın zirvesinde garip ışıklar görüyorlar ve orada esrarengiz bir köy olduğunu biliyorlardı. Ama hiç kimse oraya gitmemiş, ya da gittiye bile geri dönmemişti.

Sonunda Lanser, Lemuryalıların yaşadığı yer hakkında uzman olan birini buldu. Bu kişi, tanınmış bir bilim adamı olan Profesör Edgar Lucin Larkin'di. Görünüşe bakılırsa, Prof. Larkin'in bu gizli topluluk hakkındaki bilgisi, konuya ilgi duyan sıradan insanların bilgisinden fazla değildi. Yüksekçe bir yere yerleştirdiği teleskoptan, dağın zirvesindeki topluluğu izlemekten başka bir şey yapmamıştı. Bu güçlü teleskopla, zirvede büyük bir tapınak olduğunu görmüştü. Mermer ve oniksten yapılmış olan tapınak, Maya tapınaklarıyla boy ölçüşecek kadar güzeldi. Gerçi Weed kasabasında yaşayanlar arada sırada Lemuryalıları görüyorlardı. Ama Lemuryalıları kendilerini kasabalılardan koruyorlardı. Uzun boylu, dost görünüşlü, nazik kimselerdi. Saçları kökünden kesilmiş ve üzerlerinde lekesiz, beyaz kumaştan giysileri vardı.

Gizli güçleri var

Lemuryalılar bazen Weed'e alışveriş için geliyorlardı. Dükkânlardan bol miktarda kültür, tuz ve domuz yağı alıyorlardı. Karşılığında, dağdaki madenlerden çıkardıkları altın parçalarını veriyorlardı. Doğal olarak bu durum, Lemuryalıları arayıp bulmak için binlerce insanın Shasta Dağı'na tırmanmasına yol açmalydı. Ama bu noktada Lanser inanılmaz hikâyesine yeni bir şey ekliyor. Böylece anlatıklarını savunabilecek hale geliyor.

Birkaç yüz bin yıldır Amerika'da yaşayan Lemuryalıların torunları, "Tibetli üstatların gizli güçlerine" sahiptiler. Çevreye çok iyi uyum gösterebilirler, isterlerse görünmez olurlardı. Ayrıca, yaşadıkları yerleri "görün-

meyen koruyucu bir engelle" kuşatarak, kendilerini davetsiz misafirlere karşı koruyorlardı. Şüphesiz bütün bunlar, uzun süredir nasıl keşfedilmeden yaşadıklarını açıklamak için yeterliydi.

İş bu noktaya kadar gelince, Los Angeles Times Star'ın pek çok okuyucusu artık dayanamadı. Lanser'in öyküsünün gerçekten çok, hayale dayandığı iddia ediliyordu. Gazetecinin Larkin gibi bir tanık bulması da bir şeyi değiştirmeydi. Çünkü, yalnızca yaşlı bir gizemciydi. California'da Lowe Dağı Gözlemevi'nde çalışıyordu. Üstelik burası, yakındaki Wilson Dağı Gözlemevi gibi bilimsel amaçlı bir enstitü de değildi. Öte yandan Larkin de, Lemuryalıları gibi gerçekte olmayan biriydi. Çünkü, Lanser'in bu inanılmaz öyküyü yazmasından tam 8 yıl önce, 1924'te ölmüştü.

Tarihin değiştirilmesi

Görüldüğü gibi, şu ya da bu amaçla tarihi

Gazeteci Edward Lanser, California'nın kuzeyinde Shasta Dağı'nda Lemuryalıların torunlarının yaşadığını ileri sürmüştü (üstte). Bir bilim adamı olan Prof. Edgar Larkin'li iddiasına tanık olarak gösteriyordu. Profesör teleskopuyla dağın tepesindeki Lemuryalıları gözlemişti. Dağın zirvesindeki tapınağın Maya tapınaklarıyla yarışacak kadar güzel olduğunu söylüyordu (en üstte).

yozlaştırmak isteyenlerin olduğu bir gerçek. Bu yozlaşımaya katkıda bulunanlardan biri de tarih biliminin kendisi. Çünkü yazılı tarihte Atlantis'in, Mu'nun ve Lemurya'nın yer almayışı bunun çarpıcı bir örneği olarak ortada. Acaba günün birinde tarih kendini değiştirmek zorunda kalacak mı?

Son 20-30 yıldır uçandaire araştırmalarının bir karmaşa ve düzensizlik içinde olduğu görülüyor. Öte yandan bir olayı araştırabilmek için kanıtların çok az ve yetersiz olduğu da bir gerçek. Tüm bunlara ek olarak bir de haber alma örgütlerinin örtbas etme taktikleri söz konusu.

YER GÖZLEM İSTASYONU'nun (GSW) CIA'den ve çeşitli bakanlıklardan sağladığı yazılı belgelerden ne gibi sonuçlar çıkarılabilir? Bu soruyu cevaplamak için öncelikle ufoloji (dünyadışı zeki yaşamı ve uçandaireleri araştırma bilimi) hakkında bazı göze çarpan gerçekleri objektif olarak değerlendirmek gerekiyor. CIA'in yıllarca ufolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı biliniyor. Çoğu uçandaire araştırmacısına göre, CIA'in bu yolla bir karalama ve örtbas etme politikası uyguladığı da bir gerçek.

Bir Goodyear keşif balonu Dünya'ya mesajını iletiyor. Bu, bazı açılardan bir UFO olarak ele alınabilir mi? 29 Nisan 1978'de ABD'nin Illinois eyaletinde Bay ve Bayan S., parlak ışıklar saçan, gemiye benzer bir cisim gördüklerini öne sürdüler. "Bir futbol sahası kadar büyüktü" diyorlardı. Bu, ayrıca bir çok tanık tarafından da doğrulandı. Cisim, ışıklı yuvarlak daireler çizerek dönüyordu. Daha sonra bu çiftin otomobilini izledi. Bu ışığın gücü yüzünden kentin ışıkları zayıfladı. Araştırmacı Alan Hendry, cismin Chicago Havayolları na ait bir uçak olduğunu öne sürdü. Bazı kişilere göre, bu klasik UFO ve onun sıradan açıklaması insanları kolaylıkla kandırmanın bir örneği idi. (altta).

UFO sanılan cisimler

Kimliği bilinmeyen uçan cisimler (UFO) hakkında elde edilen bilgilerin çoğu, herhangi bir gözlem yapmış tanıkların ifadelerine dayanır. Fakat çoğu olayda tanıkların ifadelerinde bir tür "isteksizlik" de göze çarpıyor. Öte yandan tanıkların gökyüzünde izledikleri olayları her zaman doğru olarak tanımladıklarını söylemek de çok güç. Örneğin bazı olaylarda, gözlemciler gökte çeşitli biçimlere sahip uçan cisimler gördüklerini açıkladılar.

Hatta bazıları bu cisimlerin garip ışıklar yaydıklarını da öne sürdüler. Oysa sonradan söz konusu cisimlerin, reklam amacıyla küçük uçakların arkasına takılmış cisimler oldukları anlaşıldı. Zaman, maddi olanaklar ve etkin araştırma tekniklerinin eksikliği ya da hiç olmayışı ufoloji ile ilgili çalışmalarını bir anlamda çıkmaza sokuyor.

"Kimliği bilinen" cisimler

Öte yandan tüm ufolojik olayların teşhis edilebilir türden olduğunu söylemek de zor. Yukarıda da belirtildiği gibi bu tür olayların içerisinde "kimliği bilinen türde" (IFO) olay-

Uçandaire gözlemleri bilimden kaçırılıyor

Oyun ne kadar sürecektir?

lar da vardır. Mavi Kitap Projesi'nde bu tür olayların, toplamın yüzde 3'ünü oluşturduğu belirtiliyor. Daha başka araştırmacılar da bu oranı yüzde 8 olarak belirtiyorlar. Şu da bir gerçek ki, bu tür olayları tam anlamıyla bilimsel düzeyde ele alabilmek neredeyse olanaksız. Bunların çok az bir bölümü laboratuvar-da incelenebilir.

Kamuoyundan saklıyorlar

Tüm bunlarla birlikte konuya ilişkin resmi araştırmaların yetersizliği, kurulan özel komisyonların beceriksizce tutumları ve hükümetlerin bu konuya karşı ısrarla sürdür-dükleri olumsuz tavırlar, çoğu araştırmacıyı

Howard Menger (Üstte) tarafından çekilen bir uçandairenin fotoğrafı. Bu cisim George Adamski tarafından görülene çok benziyor. Fotoğrafın gerçek olup olmadığı uzun süre tartışıldı (en üstte).

şuna inandırmaya zorlamıştır: "Hükümetler çeşitli dünyadışı uygarlıklar ile temas halinde-dir. Bunu kamuoyundan saklamak için de gizli anlaşmalar yapılmaktadır."

Anlamli çelişkiler

Bu arada ufolojik olaylara en çok tamk olu-nan ülke olan ABD'de, CIA'nın yarattığı kasıtlı karışıklık da oldukça geniş boyutlarda. İşin ilginç yanı, bu tür resmi çevreler bir yan-dan kesinlikle UFO diye bir olayın söz konusu olmadığını (!) açıklıyorlar, öte yan-dan da UFO'lara ilişkin raporları ve belgeleri özenle arşivlerinde saklıyorlar.

Araştırmacılara göre CIA, UFO'lara iliş-kin çok yönlü bilgi toplarken (böyle bir şey yapmadığını iddia etmesine rağmen), bir yan-dan da hükümetin söylediğinden çok daha fazla bilgisi olduğu söylentisini yayıyor. Bu ince taktik, kısmen, uçandaire araştırmacıları-nın dikkatini hükümetin asıl yaptığının başka yöne çekmek, kısmen de ufolojideki karışıklığı artırmak amacını taşıyor.

"İşbirlikçiler"

UFO'lar konusunda CIA'nın ilgisini çeken ipuçları GSW tarafından elde edilen belge-le sağlandı. Kuşkusuz Amerikan hükü-metinin sessiz işbirlikçileri CIA'den olamazdı. Bunlar ya "Ulusal Güvenlik Kurumu" ya da "Ulusal Araştırma Kurumu" üyeleriydiler. Belki de bunların dışında bir diğer gizli örgüttü. Halihazırdaki kamtlar CIA'ı gös-termesine rağmen, çalışma ilkeleri gizli kal-dıkça "suçlunun" gerçek kimliğini bilmek öyle büyük bir önem taşımayacak gibi görünüyör.

İmzasız bir mektup

1974 yılında Arkansas eyaletinin Fort Smith kentinde bir UFO konferansı yapıldı. Araştırma grubu APRO, bundan sonra yalnızca yabancı yaratıklarla ilişki kurma ve kaçırma olayları ile ilgileneceğini açıkladı. Bunun nedeninin sıradan UFO gözlemlerinin yarattığı sıkıntının bir sonucu mu, yoksa APRO'nun ün kazan-mak için mi böyle davrandığı bilinmiyor. APRO'nun kabullendiği olaylardan bazı-ları çok kuşku. Watson kaçırma olayı bunlardan yalnızca biri. İşte bir diğeri de şöyledir:

1981 yılının Aralık ayında GSW, APRO'dan bir havacıdan geldiği anlaşılan imzasız bir mektup aldı. Bu mektup New Mexico'da Kirtland Hava Üssü yakınlarına bir UFO'nun inişini anlatıyordu. Metal giy-siler içinde olan biri gemiden inmiş, az sonra tekrar binerek, hızla gökyüzüne yük-selmişti. Bir sivil hava devriye öğrencisi olan Craig R. Weitzel bu inişi görüntüle-

Uçandairelerle ilişki kurma ve kaçırma olayları ile ilgilenen APRO'nun kurucusu Coral Lorenzen. Bayan Lorenzen ufolojik olayların son derece dikkatli, sistematik ve derinlemesine bir şekilde incelenmesi gerektiğini vurguluyor (üstte).

me-yi de başarmıştı.

Daha sonra, mektupta yazıldığına göre Weitzel kara adamlar (SEK) tarafından ziyaret edildi. Bunu Amerikan Hava Ku-vvetleri güvenlik polisi kanalıyla Kirtland Özel Araştırmalar Dairesi'ne (OSI) bildir-di. Bay Dody diye biri olayla ilgilendi. Bununla birlikte mektubun yazarı, Dody'nin daha sonra olay hakkındaki bütün bil-gisini reddettiğini belirtiyordu. Mektubu yazan aynı zamanda üslerinden Yarbay Bruce Purvine'nin, OSI'nin büyük bir gizli-lik içinde UFO gözlemlerini yürüttüğünü kabullendiğini söylüyor. Açıklamada dünya-yı düşmüş olan uçandairelerden de söz ediliyordu. İddiaya göre bunlardan bazıları Kirtland AFB'nin Sandia bölge-sinde saklanıyordu.

GSW bu açıklamanın doğruluğunu elinden geldiğince kontrol ederek Sandia bölgesinin ve OSI'den Bay Dody'nin varlı-ğını saptadı. Yarbay Purvine, sözü geçen kişiyle konuştuğu konusunda biraz şaşkın-lık göstererek UFO'lar hakkında böyle biriyle tartışmadığını iddia etti.

CIA'n gizli ilgisi

Çok daha önceleri CIA, uçandaire olaylarının psikolojik etkileriyle ilgilenmişti. 1952 yılında tutulan bazı notlarda şunlar yazıyordu:

Dünya çapındaki gözlemlere göre şu anlaşılmıştır: Bu araştırma yapıncaya kadar Sovyet basınında kimliği bilinmeyen uçan cisimler hakkında bir haber ya da eleştiri çıkmadı. Devletin denetimindeki basın açısından bu, ancak resmi ve politik bir kararın sonucu olabilir. Bu bakımdan şu noktalar ortaya çıkıyor: 1- Önceden tahmin edilmiş, 2- Kontrol edilmiş, 3- Savunma ya da saldırı amacıyla psikolojik bir savaş için kullanılmış olsa bile nüfusumuzun belirli bir bölümü inanılmaz olayları kabul etmek üzere zihnen şartlanmıştır.

Bu kaygılar CIA'nın, uçandaire araştırmalarına karşısından sonra 1953'te toplanan Robertson Kurulu'nun gizli bir raporunda ele alınıyor. Belgelere göre o günlerde CIA'nın Bilimsel Haberler Servisi de UFO'lann dünyadışı nesneler olduğuna inanıyordu. Bunun kamulanması istenirken, muhtemel bir toplumsal iştirake karşı aleyhte bir kampanya başlatıldı. Herkes, UFO'lann diğer geçici meraklar gibi toplumsal bilinci yenileyeceğini bekliyordu.

1966'da Avustralya'nın Queensland yöresindeki Tully yakınlarındaki bu noktaya bir uçandalrenin indiği ileri sürüldü. Olaya ilişkin pek sağlam kanıtlar yoktu. Nitelikli bilim adamları da bu olay üzerinde fazla durmadılar (üste).

Oyun ne kadar sürecek?

Bir zaman sonra dünyadışı varsayımlar bir yana bırakıldı. UFO'lann "geçici bir moda" olmadığı su götürmez bir hale geldiğinde ve ileri düzeyde gizli teknolojik araştırmaların gelişmesiyle kurum kendi kendisine psikolojik savaş denemeleri düzenleyebileceğini fark etti. Halkı oyalamak için girişilen bu görüntülerin ardında eğer Sovyetler yoksa, onun yerine niçin CIA olmasındı?

Bunun çeşitli nedenleri olabilir. Ordu, uzafla ilgili gizli bir tasarıyı güvence altına almak istemiş olabilir. Öte yandan CIA'nın ne kadar zaman bu oyunu sürdürüleceği de birçok kişi tarafından merak konusuydu. Toplumun bu garip ve benzeri görülmemiş olaylara karşı tavı ne olacaktı? Bu konuya ilişkin bilgilerin ne denli yayılıp, ne tür tepkilere yol açacağını kim bilebilirdi?

Yanlış bilgiler

UFO'larla ilgili görüşlere karşı olanların bu eşzamanlı, hem teşvik edici hem de cesaret kırıcı tavırları birkaç alanda işe yaradı. Birçok olay, oldukça kolay bir şekilde yorumlanabilir. Fakat bu alanda bireysel araştırma yapanlara birtakım bilgilerin sızması, işleri güçleştirdi. Araştırma kuruluşlarına sızan kişiler, UFO araştırmacılarına verilen yanlış bilgilerin artmasına neden oldular. Tüm bunlar basın için harikulade bir malzemeydi. Çünkü gazeteciler de şu ya da bu şekilde UFO olayını değerlendireceklerdi.

Oyalama taktikleri

Bu program, GSW'nin "Federal Varsayım" adını verdiği programdı. Özellikle etkin ve geniş kapsamlı kaynakları gerektiriyordu. Çünkü sadece bir grup olayın meydana gelmiş olması yeterliydi. Aşırı meraklılar gerisini getireceklerdi. İşin aşırı başka türlü de olabilir. Sözgelimi, askeri donanımlarla ilgili

GSW, UFO olayları hakkındaki gerçeği öğrenebilmek için, zamanın devlet başkanı Jimmy Carter'dan yardım istedi (üste). O sıralarda seçim kampanyaları ile uğraşan Carter, UFO olayları ile ilgileneneğini belirtti. Carter'in kendisi de bir UFO gözlemi yapmış ve şöyle demişti: "Bir daha uçandaire gördüğünü söyleyenlerle alay etmeyeceğim." Daha sonra Carter, NASA'dan UFO'larla ilişkin raporları yeniden incelemesini istedi. Fakat NASA bunu reddetti. Carter, gördüğü uçandaire ile ilgili olarak NICAP için bir gözlem formu da DARKMALT doldurmuştu (solda).

NATIONAL INVESTIGATIONS COMMITTEE ON AERIAL PHENOMENA (NICAP)
307-849-1267
1955 University Blvd. West
Birmingham, Maryland 20504

REPORT OF IDENTIFIED FLIGHT SUBJECTS

You have been interviewed about the United States Air Force and by other Armed Forces investigating agencies, and additional questions were asked by the National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP). The information you have provided is being used for the purpose of a report to be submitted to the Department of Defense. Please do not discuss this report with anyone. The information is of great value and is extremely sensitive. Thank you.

Name: **Jimmy Carter**
Address: **State Capitol Atlanta**
Telephone: **(404) 656-1776**
Date of observation: **October 1969**
Location of observation: **Leary, Georgia**
How long did you see the object? **10-12**
Place of observation: **Leary, Georgia**
Weather: **Clear**
Time: **7:15**
Time Zone: **EST**

1. Please describe the object's appearance and the type of light, i.e., bright, dim, red, green, etc. **Shortly after dark.**
2. Position of the Sun in relation to the object. **Not in sight.**
3. If seen at night, bright, or dim, was the object or object's light? **Stars.**
4. How long did you see the object? **No.**
5. If not, please tell how many, and give a sketch of what you saw, indicating direction of movement, if any.

6. Did the object(s) fly in a straight line? **Close, lower, very close, close then moved away.**
7. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
8. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
9. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
10. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
11. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
12. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
13. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
14. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
15. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
16. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
17. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
18. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
19. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
20. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
21. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
22. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
23. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
24. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
25. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
26. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
27. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
28. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
29. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
30. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
31. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
32. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
33. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
34. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
35. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
36. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
37. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
38. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
39. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
40. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
41. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
42. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
43. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
44. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
45. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
46. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
47. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
48. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
49. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
50. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
51. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
52. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
53. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
54. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
55. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
56. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
57. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
58. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
59. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
60. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
61. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
62. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
63. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
64. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
65. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
66. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
67. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
68. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
69. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
70. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
71. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
72. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
73. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
74. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
75. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
76. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
77. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
78. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
79. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
80. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
81. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
82. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
83. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
84. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
85. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
86. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
87. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
88. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
89. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
90. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
91. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
92. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
93. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
94. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
95. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
96. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
97. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
98. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
99. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
100. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
101. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
102. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
103. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
104. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
105. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
106. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
107. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
108. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
109. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
110. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
111. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
112. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
113. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
114. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
115. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
116. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
117. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
118. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
119. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
120. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
121. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
122. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
123. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
124. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
125. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
126. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
127. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
128. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
129. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
130. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
131. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
132. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
133. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
134. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
135. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
136. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
137. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
138. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
139. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
140. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
141. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
142. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
143. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
144. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
145. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
146. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
147. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
148. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
149. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
150. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
151. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
152. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
153. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
154. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
155. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
156. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
157. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
158. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
159. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
160. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
161. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
162. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
163. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
164. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
165. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
166. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
167. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
168. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
169. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
170. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
171. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
172. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
173. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
174. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
175. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
176. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
177. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
178. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
179. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
180. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
181. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
182. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
183. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
184. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
185. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
186. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
187. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
188. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
189. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
190. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
191. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
192. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
193. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
194. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
195. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
196. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
197. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
198. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
199. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
200. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
201. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
202. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
203. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
204. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
205. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
206. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
207. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
208. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
209. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
210. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
211. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
212. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
213. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
214. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
215. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
216. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
217. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
218. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
219. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
220. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
221. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
222. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
223. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
224. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
225. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
226. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
227. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
228. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
229. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
230. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
231. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
232. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
233. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
234. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
235. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
236. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
237. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
238. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
239. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
240. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
241. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
242. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
243. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
244. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
245. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
246. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
247. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
248. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
249. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
250. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
251. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
252. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
253. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
254. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
255. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
256. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
257. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
258. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
259. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
260. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
261. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
262. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
263. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
264. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
265. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
266. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
267. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
268. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
269. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
270. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
271. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
272. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
273. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
274. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
275. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
276. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
277. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
278. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
279. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
280. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
281. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
282. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
283. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
284. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
285. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
286. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
287. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
288. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
289. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
290. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
291. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
292. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
293. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
294. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
295. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
296. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
297. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
298. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
299. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
300. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
301. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
302. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
303. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
304. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
305. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
306. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
307. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
308. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
309. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
310. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
311. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
312. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
313. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
314. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
315. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
316. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
317. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
318. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
319. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
320. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
321. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
322. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
323. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
324. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
325. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
326. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
327. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
328. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
329. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
330. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
331. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
332. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
333. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
334. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
335. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
336. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
337. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
338. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
339. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
340. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
341. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
342. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
343. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
344. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
345. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
346. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
347. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
348. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
349. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
350. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
351. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
352. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
353. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
354. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
355. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
356. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
357. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
358. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
359. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
360. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
361. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
362. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
363. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
364. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
365. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
366. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
367. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
368. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
369. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
370. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
371. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
372. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
373. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
374. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
375. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
376. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
377. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
378. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
379. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
380. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
381. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
382. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
383. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
384. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
385. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
386. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
387. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
388. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
389. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
390. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
391. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
392. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
393. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
394. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
395. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
396. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
397. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
398. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
399. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
400. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
401. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
402. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
403. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
404. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
405. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
406. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
407. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
408. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
409. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
410. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
411. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
412. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
413. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
414. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
415. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
416. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
417. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
418. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
419. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
420. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
421. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
422. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
423. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
424. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
425. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
426. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
427. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
428. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
429. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.**
430. Did the object(s) fly in a spiral path? **Yes.**
431. Did the object(s) fly in a figure-eight path? **Yes.**
432. Did the object(s) fly in a complex path? **Yes.**
433. Did the object(s) fly in a straight line? **Yes.**
434. Did the object(s) fly in a curved path? **Yes.**
435. Did the object(s) fly in a zigzag path? **Yes.**
436. Did the object(s) fly in a circular path? **Yes.</**

herhangi bir olumsuzluğu örtmek için benzer bir oyalama taktiği de kullanılıyor olabilirdi.

Eski CIA üyeleri

Bu varsayım ne ölçüde kanıtlanabilir? Öte yandan Ulusal Hava Olayları Araştırma Kurumu (NICAP) yetkililerinden bazılarının eski CIA üyesi olmaları sadece bir rastlantı mıdır? Ayrıca Amerikan Hava Kuvvetleri'nde görevli Yarbay Joseph Bryan, CIA'nin psikolojik savaş bölümünün kurucusu olduğunu kabul etmiştir. Benzer şekilde, NICAP yetkililerinden biri olan Nicholas de Rochefort da Stratejik Hizmetler Servisi aracılığıyla CIA'de çalışmıştı. Ayrıca psikolojik savaş konusunda da uzmandı. 1974'te NICAP'ın aldığı kararlar sadece UFO'larla temas kuranlar ve kaçırılanlar ile ilgiliydi.

Ulusal Araştırma Kurumu'nun başkanı olan Generso Pope'un da eski bir CIA üyesi olduğu kanıtlandı. Aynı kişinin halen CIA'nin Uygulama Servisi'ne bağlı, yanlış bilgi yayma ve propaganda işlevi gören "Gizli Eylem Birliği'nin bir üyesi olduğu öne sürülüyor.

Joe Simonton tarafından görülen aracın temsili resmi (en üstte). Acaba Simonton bir NASA ya da CIA ajanının oyununa mı geldi (en altta amblemleri görüldüyör)? Ayrıca Joe, araçtakilerin kendisine bir kurabiye verdiklerini iddia etti (üstte). Altta sağda görülen resmin de aslında bir maymun olduğu söyleniyor.

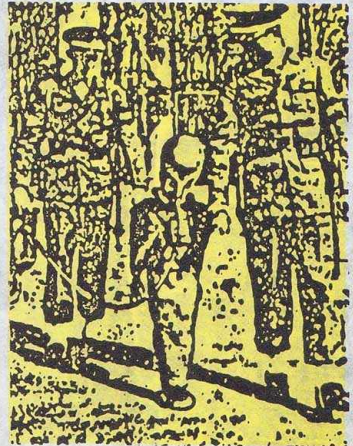
Basını elinde tutuyor

Öte yandan en esrarengiz ve sansasyon yaratıcı UFO haberlerine en yüksek ücreti ödeyen "National Enquire" idi. Tüm bunlar ABD'de yaygın görüşlerin şekillenmesine yardımcı oluyordu. Bu tür bir yaklaşım CIA'nin etkinliklerine uygun düşüyordu. 1977 yılı Aralık ayında New York Times şu haberi veriyordu: "1960'ların ortalarında CIA, 800'den fazla gazeteye ve çeşitli haber ajanslarına ya doğrudan sahti ya da üzerlerinde dolaylı olarak etkisi vardı."

İnsan egoizması kabullenemiyor

Tüm bunlar neyi gösteriyor? Uçandaire olaylarının, hükümetler tarafından çok yönlü olarak kullanıldığı açık. Hatta bu durum çoğu kez bir hükümet politikası şeklinde ortaya çıkıyor. Aynı zamanda konu, istenildiği gibi kullanılıyor. UFO gözlemleri kimi zaman en yetkili ağızlardan açıkça reddediliyor, kimi zaman da aynı kişiler suskunluğu tercih ediyorlar.

Dünyadışı zeki uygarlıkların ve onların kullandıkları ulaşım araçlarının dünyamızı ziyaret ettikleri şeklindeki görüşler bir türlü resmen açıklanamıyor. Bunun ardında yatan da, olsa olsa insan egoizmasının, dünya-merkezli yaşam düşüncesinden bir türlü kurtulamayışdır.

Kutsal kitaplarda anlatılan felaketler, Venüs ile Dünya'nın çarpışmasıyla mı oluştu? Venüs bir kuyruklu yıldız mıydı? Colin Wilson, Immanuel Velikovsky'nin akıl almaz teorilerini inceliyor.

1947 YILINDA bir gün, Amerika'nın en büyük yaynevlerinden biri olan Macmillan'ın New York'taki bürosunda, yayıncılardan birinin masasının üzerinde, henüz yayımlanmamış bir kitap metni duruyordu. Kitabın adı, **Çarpışan Dünyalar** idi. Yazarı, Freudçu bir psikiyatrist olan 52 yaşındaki Immanuel Velikovsky idi. Kitap, insanlığın geçmişi ile ilgili oldukça etkileyici ve yeni iddiaları içeriyordu. Fakat yayıncıları düşündüren bir sorun vardı: Bir psikiyatrist, neden gezegenler, kuyruklu yıldızlar ve Güneş sisteminin doğuşu ile ilgileniyordu.

Buna rağmen metni okuyan ilgili, son derece etkilendi ve heyecanlandı. Ona göre, Velikovsky'nin öne sürdüğü görüşler tümüyle saçma sapan olabiliirdi. Fakat bu, yine de büyüleyici bir saçmalıktı. Örneğin yazar, Kutsal Kitap mucizelerinden biri olarak kabul edilen Kızıldeniz'in yarılması olayının gerçekten yaşandığını öne sürüyordu. Velikovsky'ye göre bu olay, gezegenler arasındaki ilginç bir etkileşimden ötürü oluşmuştu.

Macmillan Yayinevi ciddi ve saygın bir kurum olarak tanınıyordu. Bundan ötürü

Esrarengiz gezegen Venüs. M.Ö. 2000 yıllarına kadar Venüs, gökbilimciler tarafından diğer gezegenlerle birlikte sayılmazdı. Bu noktada, Velikovsky'yi (sağda), Venüs'ün bir zamanlar gezegen olmadığı düşüncesine yöneltti. Ona göre Venüs, çok eskiden bir kuyruklu yıldızdı. Bu kuyruklu yıldız, Dünya'ya çok yaklaşarak Tufan'ın ve Kutsal Kitap'ta tanımlanan diğer birçok felaketin oluşmasına neden oldu (altta).

yayinevi ilgililerinin uzun bir tereddüt dönemi geçirmeleri bir anlamda doğaldı. Fakat sonunda Velikovsky ile yayıncılar arasında bir uzlaşmaya varılabildi. Yayınevi tarafından Velikovsky'ye küçük bir avans ödenerek kitabın yayın hakkı satın alındı.

İlginci bir psikiyatrist

Kendi uzmanlık alanını doğrudan ilgilendirmeyen konularda araştırmalar yapan bu psikiyatrist kimdi?

Immanuel Velikovsky, bir Rus Yahudisi olarak, 1895'de Vitebsk'de doğdu. Moskova'da matematik okudu. Daha sonra da tıp öğrenimi gördü. Sonraları Viyana'da Freud'un

Olağanüstü bir iddia:

Venüs Dünya'ya çarpı ve...

öğrencisi **William Stekel** ile ortak psikiyatri çalışmaları yaptı. 1924'te Filistin'e yerleşti. Burada, atalarının toprakları üzerinde arkeolojik araştırmalar yaptı.

Hz. Musa, Yahudi değildi

Freud'un 1937'de yayımlanan, **Musa ve Tektanrıcılık** adlı kitabından oldukça etkilendi. Bu kitapta son derece cüretkâr ve etkileyici görüşler ortaya atılıyordu: Sözelimi, üç büyük peygamberden biri olan Hz. Musa Yahudi değildi, bir Mısırlı idi. Firavun **Akhenaten**'in dininin izleyicilerindendi. Akhenaten, Güneş Tanrısı'nın yeni bir dinini kuran kişi olarak tanınıyordu. Hz. Musa, Akhenaten öldükten sonra Mısır'dan kaçtı. Tektanrı inancına dayalı bu yeni dini Yahudi kavmine tanıttı.

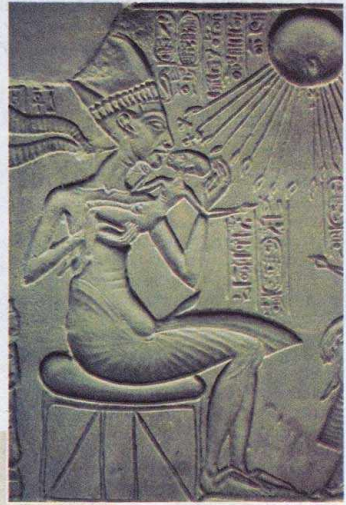
Tarihçiler karşı çıkıyor

Kuşkusuz, Freud'un bu konuya ilişkin görüşleri, Kutsal Kitap'taki anlatımlara pek uymuyordu. Tarihçilere göre ise Hz. Musa, Akhenaten'in ölümünden yaklaşık 100 yıl sonra doğmuştu. Fakat Freud, yine de görüşlerinde ısrar ediyordu. Bunu kanıtlamak için de yoğun bir şekilde tarih araştırmaları yapıyordu. Velikovsky, Freud'un bu yürekliğine şaşıyordu. Böylece o da benzer çalışmalara koyuldu. Bir zaman sonra, bir ölçüde tutarlı denebilecek birtakım sonuçlara vardı. Ona göre Firavun Akhenaten aslında, bir eski Yunan efsanesinin kahramanı olan Oidipus idi. Nitekim Oidipus efsanesi de, Akhenaten'in kendi annesiyle evlenmesinden kaynaklanıyordu.

Kozmik karışıklık

Böylece Velikovsky'nin Hz. Musa ve Akhenaten ile ilgili araştırmaları, onun oldukça çarpıcı sonuçlara varmasına neden oldu. Öyle ki, bu sonuçların yanında, Freud'un dini kayıtlarla çelişen görüşleri tutucu ve korkak kaldı. Sözelimi, Yahudilerin Mısır'dan ayrışmaları ile ilgili birtakım ilginç olaylar vardı: Çeşitli felaketler, Kızıldeniz'in Yahudilerce geçilmesi,

Velikovsky'nin ilk çalışmaları, Sigmund Freud'un, "Musa ve Tektanrıcılık" adlı kitabından kaynaklanıyordu. Freud, Hz. Musa'nın (altta) aslında bir Mısırlı olduğunu öne sürüyordu. Aynı zamanda Hz. Musa Firavun Akhenaten'in izleyicilerindendi. Akhenaten ise (sağda), Mısır'a, tektanrı inancına dayalı yeni bir din getirmişti. Hz. Musa da bu yeni dini Yahudilere tanıtmıştı. Araştırmaları Velikovsky'yi çok daha çarpıcı sonuçlara götürdü. Sözelimi Akhenaten kendi annesiyle evlenmişti. Buradan da eski Yunan efsanesi "Oidipus" doğdu (en altta).

Mısırlıların ise sular altında kalmaları, sütun biçimindeki bulut, gökten düşen "Kudret helvası" gibi... Velikovsky'ye göre, tüm bunlar, "kozmetik bir karışıklıktan" kaynaklanıyordu.

Fakat Velikovsky'nin asıl araştırdığı konu, "kıyamet" ile ilgiliydi. Bu konuya ilişkin kayıtların olup olmadığını merak ediyordu. İşte bu noktada aradığını buldu. Bu, anlaşılması oldukça güç, eski bir papirüs idi. **Ipuwer** adında eski Mısırlı bir düşünür tarafından yazılmıştı. Ipuwer'in kayıtları, Kutsal Kitap'ta kıyamet ile ilgili olarak anlatılanlara şaşırtıcı derecede benziyordu.

Dünya'nın "Ay"ları

Velikovsky 1939'da Filistin'den ayrılarak ABD'ye gitti. Daha büyük kütüphanelerde çalışma ihtiyacı duyuyordu. Sonraki 5 yılını

Tufan oldu mu, olmadı mı ?

Velikovsky dünyanın her tarafında bulunan büyük sel efsanelerinin aynı olaya dayandığını ileri sürüyor. Bu da tüm dünyayı kaplayacak büyük bir tufan olabilir.

Şurası bir gerçek ki birçok halkın mitolojisinde sellerle ilgili efsaneler vardır. En çok bilineni, dini metinlerde rastlanan Nuh Tufanı'dır. Dünyadaki buna benzer diğer efsanelerden birisi de Kanada'da Ontario yöresinde yaşayan Chippewa yerlileri tarafından anlatılır. Buna göre, son buzul çağıının sonlarındaki bir tufandan söz ediliyor: "Küçük bir fare, içinde güneşin sıcaklığı olan deri bir çantayı kemirdi. Sıcaklık dünya yüzüne döküldü. Bir anda bütün karlar eridi. Kar suları en yüksek dağları yıkacak kadar yükseldi."

Arkeolojik kanıtların bir dünya tufanını doğruladığı söyleniyor. Sir Leonard Woolley'in konuya ilişkin bulguları var. Sir Woolley, 1929'da Ur şehrinde yaptığı kazılarda çamurlu bir "sel tabakası"na rastladı. Fakat Velikovsky'ye göre böyle bir tufan, bırakın geniş bir bölgeyi, birkaç km'lik bir alanda bile tortu bırakmıyor.

şaşırtıcı teorilerini destekleyecek kanıtlar toplamakla geçirdi. Çoğu araştırmacıya göre binlerce yıl önce gökyüzünde gizemli birtakım olaylar olmuştu. Sözelimi, Alman Hans Hörbiger'in olağanüstü bir teorisi vardı. Ona göre bir zamanlar Dünya'nın birden fazla Ay'ı vardı. Ayrıca, "Ay" lar patlayarak ya da birbirleriyle çarpışarak Dünya'ya çarpmışlardı. Böyle bir olay mümkün müydü? Velikovsky bu konuya ilişkin kayıtları inceledi ve sonuçta bu tür bir olayı "olanaksız" olarak niteledi.

Venüs kuyruklu yıldız mıydı?

Fakat daha ilginç bir olay söz konusuydu. M.Ö. 2000'de, bazı gökbilimcilere göre Venüs bir gezegen niteliğinde değildi. Velikovsky bunun, Venüs'ün bir zamanlar şimdiki gibi hareket halinde olmadığı anlamına gelebileceğini düşündü. Ona göre, binlerce yıl önce Jüpiter'de müthiş bir patlama oldu. Bu patlamanın sorucunda dev gezegenden, eriyik halinde iri bir kütle koptu. Bu, bir zaman sonra bir kuyruklu yıldız haline geldi. Daha sonra da bu kütleden Venüs oluştu.

Eski kayıtlarda yeri var

Nitekim Velikovsky'nin incelediği eski el yazmalarında Dünya'nın bir kuyruklu yıldızla çarpışmasından söz ediliyordu. Bunun sonucunda büyük depremler oldu, volkanlar püskürdü, birçok kent yeryüzünden silindi.

Amerikalı gökbilimci Harlow Shapley, galaksilerin yapıları ile ilgili çalışmalarıyla tanınıyor. Önceleri Velikovsky'nin görüşlerine ilgi duydular. Fakat sonraları onu en ağır bir biçimde eleştirenlerden biri oldu. Ona göre Velikovsky'nin görüşleri tümüyle saçmaydı (altta).

Hemen hemen tüm ülkeler yerle bir oldu. Velikovsky, Kutsal Kitap'ta anlatılan kıyametin bu olduğuna inanıyordu. Bu arada, aynı kuyruklu yıldızın, 700 yıl sonra Mars'ın çok yakınından geçtiğine ilişkin kanıtlar da vardı. Dolayısıyla, benzer olaylar Mars'ta da yaşanmıştı. Hatta gezegen, yörüngesinden bile çıkmıştı. Tüm bu gelişmeler Dünya'yı da etkiledi. Gezegenimiz tekrar olağanüstü çarpışmalara maruz kaldı. Bu son çarpışmadan sonra kuyruklu yıldızın hızı kesildi ve Venüs gezegenine döndü.

Bilim adamlarına sunuyorlar

Velikovsky bu teorinin oldukça tutarlı olduğunu savunuyordu. Çünkü çok sayıda tarihsel doküman incelenmişti ve tüm bu anlatılanların bir hayal ürünü olmadığı inançındaydı. Bu müthiş bir olaydı ve o zamana değin herkesin gözünden kaçmış olması da ayrıca ilginçti. Velikovsky bunun üzerine teorilerini bilim adamlarına sunmaya karar verdi. İşte bu koşullarda hazırlanan metni Macmillan Yayınevi'ne göndermişti.

Tartışmalı bir kitap

Velikovsky bir zaman sonra, tanınmış bir gökbilimci olan Harlow Shapley ile tanıştı. Shapley, Güneş sisteminin, Samanyolu Galaksisi'ndeki yeri ile ilgili hayli tartışmalı bir teori ortaya atmıştı. Velikovsky bu teoriye şiddetle karşı çıktı. Shapley nazik bir bilim

adamıydı ve Velikovsky'nin görüşlerini değerlendirmek istiyordu. Fakat, Çarpışan Dünyalar'ı okuyacak zamanı olmamıştı. Bunun üzerine kitabı Shapley'in yerine bir başkası, Horace Kallen adında bir arkadaşı okudu.

Kallen, kitaptan çok etkilendi ve Harlow Shapley'e, eserin ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiğini bildirdi. Çarpışan Dünyalar'daki iddialar baştan aşağı saçmalık olsa bile, bu yine de cesur ve göz kamaştırıcı bir tez niteliğindeydi. Bununla birlikte Shapley, Velikovsky'nin görüşlerine yeterli ilgiyi göstermedi.

Bilim çevreleri karşı çıkıyor

1950 yılının Ocak ayında Harlow Shapley, Macmillan Yayınevi'ne Çarpışan Dünyalar'dan duyduğu endişeleri dile getiren bir mektup yazdı. Shapley çeşitli bilim adamları ile Velikovsky'nin iddialarını tartıştığını yazıyordu. Bu bilim adamları, Macmillan gibi saygın bir yayınevinin bu tür "hayal ürünü" kitaplarla ilgilenmesine şaşıyorlardı.

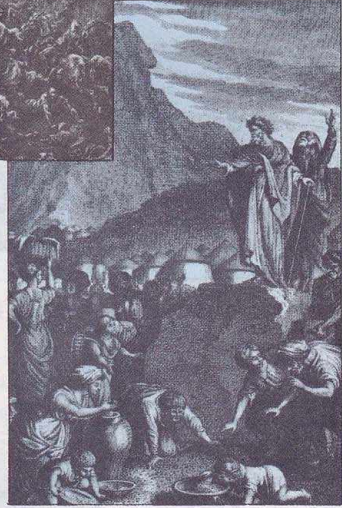
Akıllı bir aldatmaca!

Macmillan yetkilileri söz konusu kitabın katı bir bilim kitabı olmadığını savundular. Onlara göre, bu, bilim adamlarının bilmesi gereken tartışmalı bir teoriydi. Shapley ise, Velikovsky'nin öne sürdüğü görüşlerin, para kazanmak amacıyla üretilen, oldukça akıllı bir "aldatmaca" olduğunu savunuyordu. Shapley daha da ileri gitti ve eğer Çarpışan Dünyalar basılırsa, kendi adının Macmillan'ın yayın listesinden çıkarılmasını istedi.

Geniş bir ilgi uyandırıyor

Fakat tüm bu engellemelere rağmen yayınevi, bildiğini yaptı. Çarpışan Dünyalar, 3 Nisan

Velikovsky'nin teorisine göre, Kızıldeniz'in yarılması olayı (üstte), kuyruklu yıldızın dünyanın yakınından geçişi sırasında oldu. Bu kuyruklu yıldız daha sonra Venüs haline geldi. Kızıldeniz'in suları, kuyruklu yıldız ve Dünya olağanüstü bir elektrik yüküyle karşılaşınca kadar ayrı duruma kaldı. Daha sonra sular kapanarak firavunun ordusunu yuttu. Eğer kuyruklu yıldızdan "kudret helvası" düşmeseydi yeryüzünde hayat olmayabilirdi. Kudret helvası toplandı, insanlar açlıktan ölmekten kurtuldu (sağda).

1950'de piyasaya çıktı. Önceden de tahmin edildiği gibi, çok kısa bir zamanda, en çok satan kitaplar listesinin tepesine bir roket gibi fırladı. ABD, geniş bir fundamentalist (bilimsel olayların bile Kutsal Kitap'ta yer aldığını savunan tutucu bir Hristiyan akımından olan) izleyici kitlesine sahipti. Bu kişiler Kutsal Kitap ile yakından ilgileniyorlardı. Tevrat ile İncil'de geçen her kelimenin doğru olduğuna inanıyorlardı (nitekim birkaç yıl sonra, 1956'da Werner Keller'in Tarihi Bir Kitap Olarak Kitabı Mukaddes adlı kitabını yine bu izleyici kitlesi, en çok satan kitap haline getirecekti).

Kitabın satışı o kadar yüksekti ki, okuyucular kitabevlerinin önünde uzun kuyruklar oluşturuyorlardı. Bunlar, Kutsal Kitap'taki mucizelere bilimsel kanıtlar arayan kişilerdi. Belki bu kitapta Kızıldeniz'in ikiye ayrılmasını ve Jericho kentinin duvarlarının yıkılmasını açıklayan bilimsel kanıtlar bulabilirdi.

Jüpiter'in yüzeyini gösteren bir fotoğraf (solda), 1979'da Voyager tarafından çekildi. Velikovsky'nin öne sürdüğü gibi, Venüs, gerçekten Jüpiter'den kopan bir kuyruklu yıldızdan mı oluştu?

Öte yandan Çarpışan Dünyalar'a ilgi duyan geniş bir aydın kesimi de vardı.

Ve işinden olanlar...

Fakat bilimsel çevrelerde bu ilgi pek görül-müyordu. Bu kişiler de, Macmillan'ın bu kitabı basmakla korkunç bir hata işlediğini söylüyorlardı. Bunlardan biri olan, New York Doğa Tarihi Müzesi Gökbilim Bölümü Şefi Gordon Atwater kitabı okumuştur. Bir zaman sonra konuyla ilgili bir yazı yayımladı. Bilim adamlarının açık düşünceli olmalarını istiyordu. Fakat, bu yazı, onun işten atılmasına neden oldu. Öte yandan, Macmillan yayıncı-larından olan ve kitabın basılmasına karar veren James Putnam da işinden oldu.

Boykot tehdidi

Macmillan Yayınevi'ne üst düzeyde bilim adamlarından mektuplar yağıyordu. Bunla-

rın arasında çok sayıda profesör de vardı ve kitap eğer yayından kaldırılmazsa, yayınevi-nin ders kitaplarını boykot edeceklerini söy-lüyorlardı. Macmillan tüm bu baskılara dayanamadı. Kitabın yayın hakkı bir başka yayınevine, Doubleday'e devredildi. Double-day'in Macmillan gibi kâr getiren ders kitap-ları bölümü yoktu.

Yanılabileceğini kabul ediyor

Velikovsky ise tüm bu tartışmaları şaşkınlık içerisinde izliyordu. Kendisi, karşı çıkılaca-ğını biliyordu ama bu denli düşmanca bir tutumla karşılaşıacağını hiç ummamıştı. Velikovsky'yi tanıyan herkes, onu ciddi bir araştırmacı olarak değerlendiriyordu. Onun bir sahtekâr ya da şöhret düşkünü olmadığını farkındaydılar. Her açık düşünceli bilim adamı gibi, Velikovsky de kendisinin yanıla-bileceğini kabul etmeye hazırdı. Fakat tarihi kayıtlar açıkça, "bir şeylerin" olduğunu gösteriyordu. Peki o halde, bilim adamları neden önce bunu kabul edip, sonra eleştirilerini yapmıyorlardı?

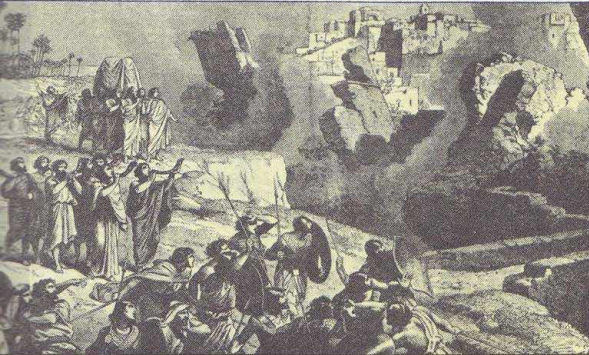
Daha çok kanıt

Bu durumda yapılacak bir tek şey kalıyordu. O da biraz daha kanıt toplamak. Herhangi birisinin ciddi bir şekilde kendisiyle tartışa-cağı zamana kadar kanıtlar toplamaya ve bunları ortaya koymaya karar verdi. Böylece Velikovsky, yeniden kütüphanelere kapandı...

Tüm eleştirilere ve alaylara rağmen Velikovsky çalışmal-rını sürdürdü ve çok daha çarpıcı yeni teoriler ortaya attı. Sayfa: 1230'da.

Kutsal Kitap'ta adı geçen Jericho kentinin duvarlarının çöküşü. Velikovsky'ye göre, sözünü ettiği kuyruklu yıldız, kentni Joshua tarafından kuşatıldığı sırada ortaya çıktı (altta).

Eski inşaatçıların gizemleri

Güçlerini nereden aldılar?

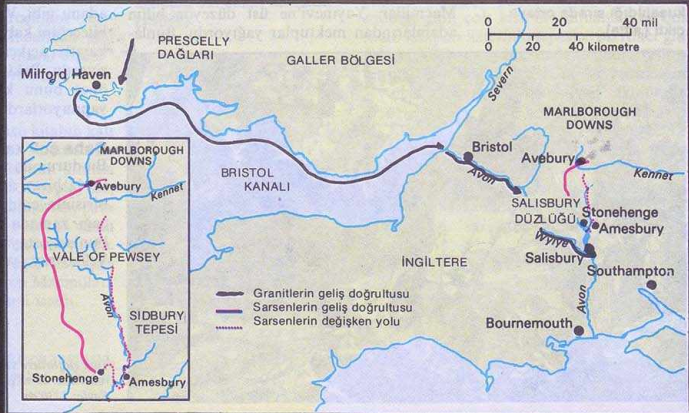
Mısır'ın piramitleri, And Dağları'ndaki esrarengiz kent Tiahuanaco, Stonehenge ve Paskalya Adası'nın dev heykelleri... Antik çağların ilkel dediğimiz insanlar, bu olağanüstü eserleri hangi teknik bilgileri ve becerileri ile gerçekleştirdiler?

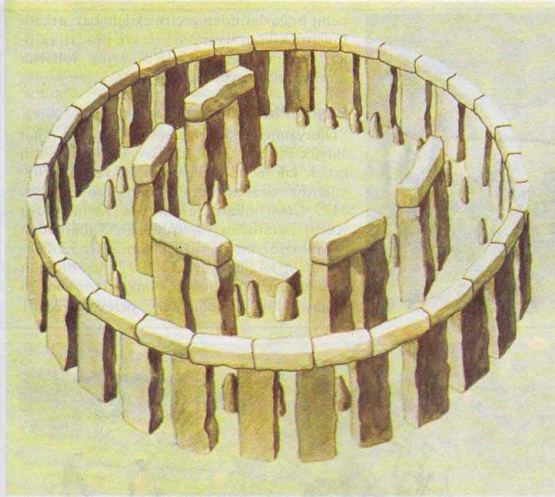
STONEHENGE'İN OLSUN, kuzey Avrupa'daki diğer devasa eserlerin olsun, yapılarının teknik beceri, hayret uyandırıcıdır. Çağdaş araştırmacıların, bunların inşasıyla ilgili tahmin ve görüşleri de, aynı derecede etkileyicidir. Stonehenge'in tek parça taş kemerinin yapımının M.Ö. 1750 yıllarına rastladığı söyleniyor. Hemen hemen 30 km kuzeydeki Marlborough Downs'dan getirilen "sarsen" taşlarının her biri 50 ton kadardır. Bu gizemli yapının 1500 kişiyle 5,5 yılda tamamlandığı öne sürülüyor.

Sarsenler yerlerine dikildiklerinde, kent zaten kurulmuştu. İç içe daireleri oluşturan granit bloklar, tahminen Güney Galler'deki Precelly Dağları'ndan Salisbury düzlüğüne getirilmişti. Her biri 4'er tonluk bu taşların yaklaşık 80 tanesi bulundukları yerlerden kilometrelerce uzağa, iki ülke aşarak, nehir veya deniz yoluyla, kayak ya da sal üzerinde taşınmışlardı. Yolculuğun olası derecesi, 1954'te, aynı yol üzerinde 4 tonluk beton bloklar taşınarak denendi. Bloklar sürmek ve yuvarlamak için 64 kişi gerekti. En büyüklü olan Sunak Taşı için ise 110 kişiye ihtiyaç duyuldu. Bu işin yöntemi, günümüzde kullanılmayan Bronz Çağı aletleriyle, taşları dikine kaldırmak ve üzerlerine tek parça taş bloklar oturtmaktan ibaretti.

Gizemli bir teknik mi?

Stonehenge, bu konuda esrarını hâlâ koruyor. M.Ö. 2500 yıllarında, bu kutsal merkezli kentin önemi nereden geliyordu? Yüzlerce kilometre uzaktan, buraya, bu devasa taşların taşınmasındaki amaç neydi? Yapının içinde bulunan astronomik sayıdaki gruplardan hangileri gerçekti? Bunların tesadüfen dizilme olasılığı var mıydı? Ayrıca asıl diziyi belirleyen anahtar neydi? Eski inşaatçıları bunu gizlemek

M.Ö. 1400 yıllarındaki Stonehenge'in görünüşü (üstte).

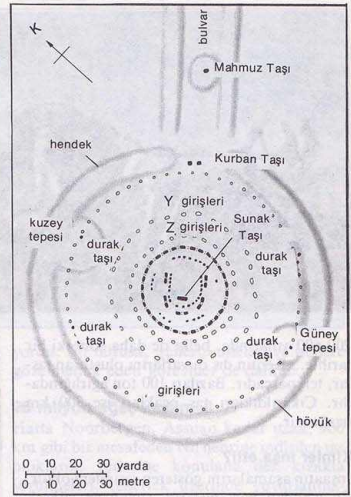
Stonehenge'den getirilen taşların izlediği tahmini yol (solda, altta).

Bir görüşe göre dev taşların kaldırılması. Önce üst kısmı yerden kaldırılıyor, sonra bir platform üzerine sürülüyor. Taş, platformların birinden diğerine aktarılacak istenilen yüksekliğe getiriliyor (altta).

icin niye büyük dikkat harcamış, ustalıklarını ortaya koymuşlardı? Bazı araştırmacılara göre Stonehenge'i inşa edenler yerçekimi yasasının üstesinden gelen gizemli bir tekniğe sahipti. DARKMALT

Heykeller nasıl taşındı?

Paskalya Adası, Polinezya adalarının en doğusunda, Büyük Okyanus'ta, uzak bir noktadadır. Ada, ayaksız gövdeleri ve dev başlarıyla, ilginç ve benzersiz dev heykellere sahiptir. En azından şu anda bilinen 1000 kadan, devriliş kaldıkları taş ocaklarında uzun bir süredir kımıldamadan duruyorlar. Bir kısmının ise,

değişik yerlere götürülüp tahrip edildikleri biliniyor. Ama çoğu, kayalık adanın yüzeyine dağılmış durumdadır. Bunlar 4-5 metre yüksekliğinde ve genellikle 20 ton ağırlığındadır. Bu dev taşlar, son bulundukları yere nasıl getirilmişlerdi?

Norveçli gezgin Thor Heyerdahl, 1956'da bu soruya cevap aradı. Bir heykel başını biraz öteye kımıldatmak ve doğrultmak için ada halkından 12 kişiyi yardıma çağırdı. 18 günlük uğraşlarının sonunda ancak başarıya ulaştılar.

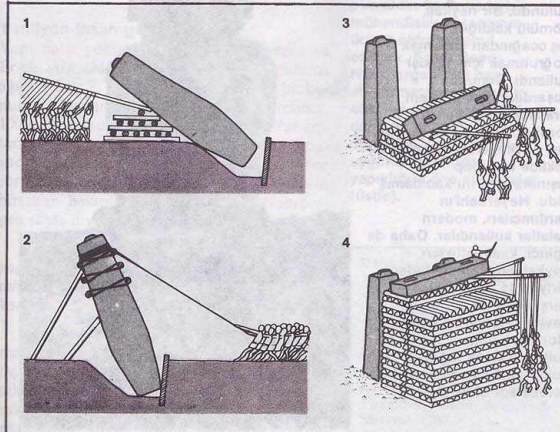
Yürüyen Tanrılar

15 tondan daha hafif gelen küçük başlardan biri, yerinden kıpırdatıldı. Halatların yardımıyla, düzgün, kumluk arazide, 90 metre kadar sürüklendi. Bu, adadaki 80 tonluk dev bir heykelin 6,5 km'lik yolculuğu demekti. Üstelik bu heykeller dikildikleri zaman, tahrip olmamışlardı. Oysa Heyerdahl'ın ekibi, bu heykellerden birini doğrulturken başına zarar vermişti.

Ama ne masa başı teorileri ne de Heyerdahl ve diğerlerinin yaptığı küçük çapta deneyler, Paskalya Adası'nın garip bozkırında dikili duran heykellerle ilgili kuşuklara bir cevap oluşturmadı. Bu tarihi Tanrılar öyle bir şey olmuş ki, bulundukları yerden kalkıp, şimdiki yerlerine sanki "yürümüşlerdi".

4000 metredeki kent

And Dağları'nın yükseklerinde kentler ve kaleler kurmak da, başka bir hüner olsa gerek. Tiahuanaco, denizden 4000 metre yukarıdadır. Dağların dışında, ziyaretçilerin çifterleri bu yükseklikte tıkanır. Boliviya sınırındaki kent, Titicaca gölüne bakar. Ne zaman inşa edildiğini pek bilen yok. Muhtemelen M.Ö.

200-600 yıllarında, belki de daha sonraki bir tarihte... Kentin dış duvarlarını oluşturan taşlar, tek parçadır. Bazıları 100 ton ağırlığındadır. Çıkarıldıkları taş ocakları ise 300 km uzaktadır.

Kimler inşa etti?

İnşaatin aşamalarını gösteren resimler yoktur. En azından bazı taşların, suyun en yüksek olduğu mevsimde, göl üzerinden getirildiği tahmin ediliyor. Ama diğerleri, karadan gelmiş olmalıdırlar. Muhtemelen üzerlerinden taşları kaydırmak için balçıkla sıvanmış rampalar kullanıldı. Geleneksel taşıma yöntemi böyledir, ya da bu tür bir yol kullanılmıştır. Tiahuanaco'yu inşa edenler hakkında ise çok az bilgi var. Araştırmacılar taş blokların taşınmasında çok sayıda kölenin veya belki de özgür insanların çalışmış olabileceğini belirtiyorlar.

Heykelleri Tiahuanacolular yaptı

Ama geleneksel tarza bağımlı kalmayan kuramcılar, 16. yüzyılda İspanya'da anlatıldığı gibi, İnka efsanelerini işaret ederek, bu tahminlere kusur bulmaktadırlar. Bu efsanelerde, Tiahuanaco'yu, Tanrı Tikki Viracocha'nın izniyle, beyaz tenli, sakallı bir ırkın kurduğuna değinilir. Thor Heyerdahl, kendi yaptığı sala Kon-Tiki adını vermişti. Çünkü aynı insanların Batı'ya doğru giderek Paskalya Adası'ndaki dev heykelleri yapan toplumu oluşturduklarına inanıyordu. Böylece, Tiahuanaco'nun harabelerinde görülen süper teknolojiyle, Paskalya Adası'ndakilerin birbirlerine benziyor oluşlarına bir tür açıklama getirildi.

Uzaydan gelen atalarımız

Heyerdahl, ilk dönemdeki sömürgecilerin sal kullandıklarına inanıyordu. "Antik çağdaki uzaylılar" gibi öykülere de pek inanmıyordu. Öte yandan Erich von Däniken, Tiahuanaco'da kaya resimleri üzerindeki dört parmaklı yaratıkların, uzaydan gelen dört parmaklı atalarımıza ait olduğunu iddia ediyordu. Bu tahminlerin sonunda, 1000 tonluk blokların 160 km'lik engebeli araziden, ormanlardan ve dar

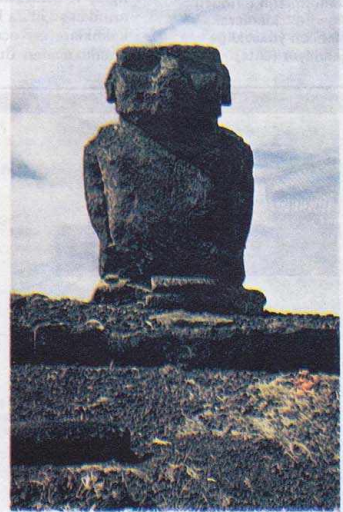
nehir boğazlarından geçirmek için bazı arkeologların kolları sıvamaması gerekti. Bunlar, ekip-ler kurarak, geleneksel deneyim yollarını araştırmaya koyuldular.

Büyük Piramit'in esrarı

"Dünyanın Yedi Harikası"ndan biri olan Büyük Piramit Gize, hâlâ ayakta. Kahire'nin birkaç kilometre güneybatısında yer alır. Yüzyıllardır hararetili konuşmalara konu oluyor. M.Ö. 2600 yıllarında Firavun Keops (veya Kufu) tarafından yaptırılmıştır. Tabanından itibaren 137 metre yüksekliğindedir; 5,2 hektar alanı kaplamıştır. 2.500.000 taş bloktan yapıldığı ve ağırlığının 6,5 milyon ton olduğu sanılıyor. İlk yapıldığında, yüzeyi kireçtaşı

Paskalya Adası'ndaki dev Tanrı heykelleri, bugünkü yerlerine nasıl geldiler? Thor Heyerdahl, 1956'da bunu kanıtlama girişiminde bulundu. Bir heykeli, gömülü kaldığı taş ocağından çıkarmak ve doğrultmak için 12 kişi kullandı. Sonunda başardılar, ancak işlem sırasında heykele zarar verdiler. Yine de bu girişim, dev heykellerin, gerçekte bu şekilde kaldırılıp taşınmadıklarını kanıtlamış oldu. Heyerdahl'ın yardımcıları, modern halatlar kullandılar. Daha da ilginç, kımıldattıkları heykel, en küçüklerinden biriydi. 15 tonluk heykele karşılık bir de 80 tonluk devleri düşünmek gerek. Modern halatlar kullanılmasına rağmen, bunu kımıldatmak son derece zor oldu.

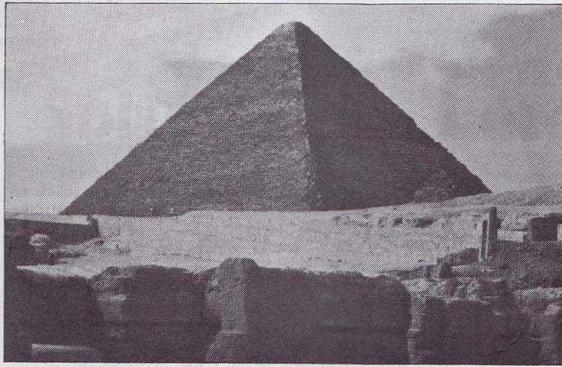

Başarılı antik mühendislik kalıntıları, genelde arkeologların başka türlü yaklaşımlarına rağmen, bazen umulmadık sonuçlar veriyor. Bu açıdan, Mayaların geniş kanal sistemleri dikkat çekicidir. 1970'lerin sonlarına kadar, sadece birkaç sulama kanalı biliniyordu. Venüs gezegeninin yüzeyindeki yaşamı incelemek için geliştirilen yeni tip bir radar, Maya kentlerinin araştırılmasında da kullanıldı. Orta Amerika üzerinde uçakla taşınan radar, bataklıkların çevresinde ve nehirler boyunca kümelenmiş hatlar ve su şebekelerini saptadı. Bölgede yapılan çalışmalarla, bunların kanalizasyon ve sulama sistemi

Gizli su şebekesi

kanallarının kalıntıları olduğu anlaşıldı. Sulama kanalları, toprak, ikişer kanal yan yana uzanacak şekilde kazılarak yapılmıştı. 2 kanallı ortasında, buğday ekilecek şekilde ada benzeri düzlükler bırakılmıştı. Sistem, buğdayı ne çok fazla ne de çok az sulayacak şekilde düzenlenmişti. Kanallar, 2 milyonun üzerinde bir nüfusu besleyebilecek kapasitede tarımsal verim sağlıyordu.

Maya uygarlığı M.S. 900 yıllarında birdenbire yok olana dek, bin yılın üzerinde hüküm sürmüştü. Muhtemelen tufan ya da kuraklık, kanal sisteminin sonu olmuştur.

plakalarla kaplıydı ve Kral Mezarı, Mısır güneşi altında bembeyaz bir pırlanta gibi parlıyordu. Daha sonraki yüzyıllarda, bu plakalar çalındı.

1 milyon insan gerekiyor

Yapı nasıl yükselmişti? Rene Noorbergen ve Erich von Däniken gibi yazarlar, ortalama ağırlığı 2,5 ton olan 2,5 milyon kumtaşı bloğunun, Keops'un 22 yıllık saltanatı süresince, 100.000 kişi kullanılarak (Bu sayı eski Yunanlı tarihçi Herodot tarafından veriliyor) taşınamayacağı ve yerine monte edilemeyeceğini öne sürüyorlar. Herhangi bir dayanaktan yoksun birtakım hesaplar kargaşası içinde Noorbergen şöyle diyor:

"Bu tür bir proje için bir milyon insana ihtiyaç vardır. M.Ö. 2700 yıllarında tüm Mısır'ın tahmini nüfusu bu rakamın yarısı, ya da üçte biri kadardır."

Bu bile yeterince geçerli olabilir mi? Olamaz. Piramidin her bir blok taşının kesilmesi, taşınması ve yerine konması için adam başına sekiz yıl gerekir. Bu da oldukça yetersiz bir rakamdır. Üstelik o dönemde Mısır'ın tahmini nüfusunun tümü piramit inşasında çalışmı-

Fravun Keops için inşa edilen Gize'deki Büyük Piramit. 4600 yıl önce inşa edildiği öne sürülen bu piramidin harikulade bir mühendislik başarısının ürünü olduğu kabul ediliyor. Fakat Rene Noorbergen gibi bazı araştırmacılar, piramidin 4600 yıl önce değil, Tufan'dan çok daha önceki bir dönemde, gelişmiş bir uygarlık tarafından yapıldığını öne sürüyorlar (Üstte).

yordu. Bu nüfusa, işçilerin aileleri ve işçilerle gözetmenlik eden görevliler de dahildi.

26 milyon ağaç kesilmeli

Hatta Noorbergen, Assuan kadar uzak, 960 km gibi bir mesafeden Nil nehrine indirilen taş blokları, yerlerine konulana dek kızakla sürülmeleri, tekerlek üzerinde yuvarlanmaları, salda yüzdürülmeleri için, sayısız kütüğün de gerekli olduğundan söz ediyor: "Matematikçiler, yeterli sayıda kızak ve sal için 26 milyon ağacın kesilmesi gerektiğini belirtiyorlar."

Bilinmeyen güçler

Noorbergen'in iddiaları gerçekten de ilginçtir. Eski inşaatçıların başarılarını bilmediğimiz güçleri kullandıkları düşüncesinde yoğunlaşabilir. Bu güçlere, insan ırkının olağan evrimi, istek gücü, zekâ ve deneyimi sonucu doğan beceriler de diyenler var. Tüm bunlara rağmen, yine de insan zekâsını tahmine zorlayan ve tüm çağdaş, yazılı bilgileri altüst eden birtakım gariplikler hâlâ ortada. Sözelimi 1500 yıllık elektrik pilleri, hiç sönmeyen yüzlerce yıllık lambalar ve diğerleri...

Yeniden mi yaşıyoruz?

Tüm bunlar neyi anlatıyor? Gerçekten öne sürüldüğü gibi yeryüzündeki zeki uygarlık milyonlarca yıl önce mi başladı? Eğer böyleyse her şey yeniden yaşıyor ve keşfediliyor. Yani, eski bir Latin atasözünde denildiği gibi "Güneş altında yeni bir şey yok!"

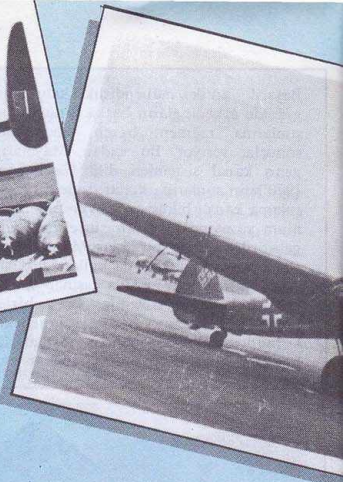
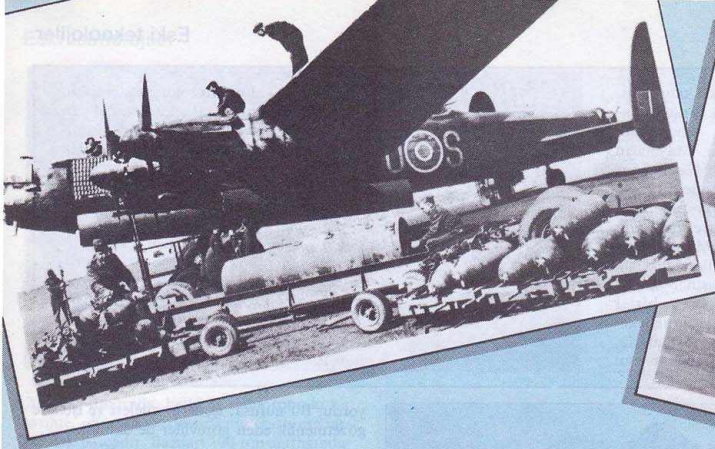

Daha fazla bilgi için:

Tarımların Arabaları, Erich von Däniken, Karacan Yayınları, 1982.

Tarımların Tohumları, Andrew Thomas, Martı Yayınları, 1974.

Evrende En Büyük Sır, Ara Avedisyan, Sümer Yayınevi, Piramitler, Bilim Araştırma Merkezi, 1982.

5500 metreden atladı ama ölmedi!

Sanki ölmesini istemiyorlar

İkinci Dünya Savaşı sırasında bir bombardıman uçağında görevli bir çavuş, uçağı isabet alınca 5500 metre yükseklikten atladı. Üstelik paraşütsüz olarak... Çavuş ölmeye ve benzeri mucizeler yaşamaya devam etti.

FİLO ÇAVUŞU Nicholas Alkemade Almanya'yı 13. kez bombalayacağını düşününce biraz huzursuz oldu. Henüz 21 yaşındaydı. Bu, şimdiye kadar aldığı en tehlikeli görevdi. İngiliz Hava Kuvvetleri (RAF) Bombardıman Birliği'nde bir Lancaster tipi uçağa arka topçu idi. Aldığı görevin tehlikesi bir yana, bir Lancaster'de arka topçu olmak da ayrıca tehlikeli bir işti. Uçağa hareket alanı kısıtlıydı. Ancak top cephanesini ve dört Browning makineli tüfeği alacak kadar yer vardı. Bu durumda paraşütünü taretin dışına bir yere koymak zorundaydı. Ayrıca Lancaster'in seyrettiği 6000 metre yükseklikte de hava çok soğuk oluyordu. Nitekim 24 Mart 1944 gecesi, gerçekten soğuktu.

Alman topraklarına girerken Frankfurt üzerinde uçağın ateşi ile karşılaşılardı. Sonra keşif uçağlarının işaret fişekleri ve projektörlerle aydınlatılmış olan Berlin'e geldiler. Projektörler, başkent Berlin'i bombalamaya gelmiş 300 bombardıman uçağının yerlerini saptıyor, düşürmek amacıyla gökyüzünü tanyordu. Alkemade sonunda o sihirli sözcükleri işitti: "Bombaları at!" İki ton tahrip bombası ve yaklaşık üç ton kadar yangın bombası boşluğa düştü. Lancaster'in pilotu Jack Newman uçağın burnunu İngiltere'ye doğru çevirdi. Artık rahatlamışlardı.

Uçak isabet alıyorsa

Fakat tam o sırada Almanların açtığı karşı

İkinci Dünya Savaşı sırasında kullanılan bir Lancaster bombardıman uçağı. Çavuş Alkemade, 1944 Mart'ında mucizevi atlayışını bu tip bir uçağtan yaptı (üstte, solda).

Alkemade'nin uçağını vuran tipte bir Alman Junkers 88 uçağı (üstte, sağda).

Nicholas Alkemade, birçok kere ölüme burun buruna gelmesine rağmen hâlâ yaşıyor ve sağlıklı son derece yerinde (üstte).

ateşten ötürü uçağın Alkemade'nin bulunduğu bölümü isabet almıştı. Uçağın ateşi taretini yararak uçağın camını parçaladı. Alkemade'nin tüm vücuduna kıymıklar gömüldü. O sırada tam karşısında bir Junkers 88 tipi bombardıman uçağı gördü. Almanlar zaten hasar görmüş olan uçağın işini bitirmeye geliyorlardı. Düşman uçağı ile aralarında sadece 45 metre kalmıştı. Alkemade nişan alıp ateş etti. Junkers'in arka motoru infilak etti ve düşmeye başladı. Çavuş Alkemade rahatlamıştı.

"Atlaman gerekiyor"

Çok geçmeden taretin kalıntılarını alevler sarmıştı. O anda iç hoparlörden Jack Newman'ın sesini duydu: "Atlaman gerek paraşütünü kullan!" Fakat bu Alkemade için pek kolay değildi, çünkü paraşütünü arkadaki o yıkıntı ve alevler arasından kurtarması gerekiyordu.

Sıcaktan birbirine kaynamaya yüz tutmuş kapılan açarak içerideki alevleri yarmaya çalışıyordu. Bu son umuduydu. Tekrar denedi. Paraşütünün yerini gördü. Korkunç bir durumdu: Paraşüt alevler içindeydi!

Paraşütsüz atlıyorsun

Alkemade öleceğini anlamıştı, fakat yanarak ölmemeye karar verdi. Kızarmaktan daha çabuk ve temiz bir ölüm olmalıydı. Atlayacaktı. Erimeye başlamış olan oksijen maskesini çıkardı. Taretini deliği arkada bırakacak şekilde çevirmeyi başardı. Sonra boşluğa doğru bir ters takla attı.

"Eğer ölüm buysa"

Korkunun yerini birden bir rahatlama almıştı. Alkemade tamamen sakindi. Sonradan şöyle anlatıyordu: "Çok sessiz ve serindi..."

Bir Alman kentine gece yapılan hava saldırılarında bir görünüm. Bu tür saldırılar daha çok sivil halkın moralini bozmayı amaçlıyordu (altta, sağda).

Bir Lancaster'ın silahların durduğu kuyruk kısmının kesiti (altta). Bir arka topçu, İngiliz Kralliyet Hava Kuvvetleri'nde "Yorgun Tilki" lakabıyla anılırdı. İngiliz espi anlayışının ürünü olan bu lakapla, arka topçuların işinin ne denli tehlikeli olduğu belirtiliyor.

Sanki bir bulut üzerinde dinlenir gibi... Âdeta çok yumuşak bir yatak üzerindeydim. Hiç düşme duygusu yoktu. Eğer ölüm buysa hiç de kötü değil, diye düşündüm."

Düşerken düşünüyor

Alkemade o kadar sakindi ki, 5.500 metreden yere çakılması için 90 saniye süresi olduğunu hesaplayabili. Oysa bir hafta sonra alacağı izini düşleyip duruyordu. Artık sevgilisi Pearl'ü göremeyecekti. Havada sırtüstü yatar durumdayken yıldızlara baktı ve insanın yaşam içinde verdiği uğraşın ne kadar aptalca göründüğünü düşündü. Sonra kendinden geçti.

"Yaşıyorum"

Alkemade neden bu kadar üşüdüğünü anlamıyordu. Herhalde ölmüş olmalıydı. Tek gözünü açtı: Köknar ağaçları arasından bir yıldız parlıyordu. Birden canı çok sigara çekti. Sigara kutusunu ve çıkmağını çıkardı. Saate baktı. Sabaha karşı 3'ü gösteriyordu, demek ki, 3 saatir kendinde değildi. Birden neler olduğunu hatırladı ve "Aman Allahım, yaşıyorum!" diye bağırdı.

Paraşütsüz 5 km düştü

Ağaçlar her nasılsa düşüşünü yavaşlatmıştı. 45 cm kalınlığındaki kar da son bir yastık oluşturmuştu. 5 km'lik bir yükseklikten düşmüşü ve yaşıyordu. Üstelik çok ağır yaralanmamıştı, bazı yanıklar ve kötü burkulmuş bir diz. Yürüyemiyordu. Sonraları şöyle diyordu: "Savaş esiri olmak o kadar kötü gelmiyordu. Sadece birileri beni bulsun istiyordum."

Nitekim bulundu da. Alman askerleri onu bulduklarında sigarasını içiyordu. Onu kaldırırlarken bayıldı. Asıl sorunlar bundan sonra başladı.

Yalan söylediği sanılıyor

Götürüldüğü hastanede bir doktora olanları

anlatmaya çalıştı. "Paraşütüm yoktu", deyince doktor gülümsedi ve başını okşadı. Ona göre Alkemade'nin bir deli olduğu apaçıktı. Çünkü bir insanın paraşütsüz olarak 5 km boyunca gökten yere düşmesi ve hayatta kalması imkânsız bir şeydi. Frankfurt yakınındaki Dalag Luft savaş esirleri kampında da durum kötüydü. İnanılmaz öyküsünde ısrar ettiği için Alkemade üç kere sorguya çekildi ve sonunda hücreye kapatıldı. Yetkililere göre yalan söylüyordu, hatta büyük bir olasılıkla da casustu.

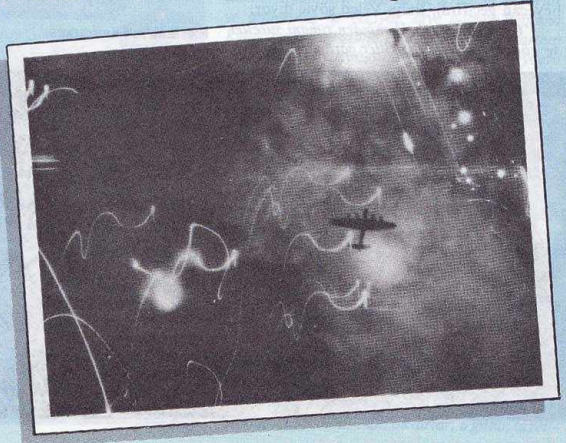
Sonunda inanıyorlar

Alkemade, 24 Mart gecesi (olay gecesi) onu buldukları yerin yakınlarında düşmüş bir Lancaster uçağının bulunduğu duydı. Belki de o kendi uçağıydı ve paraşütünün kalmış hâlâ enkazı arasında olabiliirdi, böylece doğru söylediği anlaşılabilir.

Alman Teğmen Hans Feidel, olayla yakından ilgilendi. Nitekim yapılan incelemede, arka topçunun paraşütünün pilot bağı bulundu. Klipsler ve kaldırma kayışları hâlâ bağlıydılar ve eğer paraşüt kullanılmış olsaydı bunların kopmuş olmaları gerekirdi.

Alkemade'yi koruyan kim?

Bütün garipliklere rağmen Çavuş Alkemade "13. bombalama" görevini tamamladı. Güzel bir yaşam sürdü. Savaşın sonra ülkesine döndü ve bir kimyasal madde fabrikasında çalıştı. Fakat mucizelerin ardı henüz kesilmedi. Bir keresinde üstüne 100 kg'lık çelik bir kiriş düştü. Sadece başından hafifçe yaralanmış, ayakta tedavi gördü. Diğer bir olayda da baştan aşağı bir sülfürik asit banyosu yaptı. Bir elektrik çarpması sonucu bir çukura düştü. Kurtarılanı kadar, 15 dakika kadar zehirli gaz soludu. Yine öldü. Sanki dünyaya birçok kere ölümden dönmek için gelmişti. Onu koruyan bir güç mü vardı?

Mevlana ve parapsikoloji

İnsanlığa yaptığı dostça ve sevgi dolu çağrıyla tanınan ünlü düşünür ve mistik Mevlana'nın doğuştan "kerametleri" olduğu belirtiliyor. Bugün parapsikolojinin inceleme alanına giren bu olağanüstü olaylardan bazılarını arkadaşımız Cem Çobanlı inceledi.

İLK KEZ 1920'lerde başlayan parapsikoloji çalışmalarıyla, insanın sadece birtakım fiziksel ve kimyasal maddelerden oluşan bir et yığını olmadığı anlaşıldı. Öyle ki, bu konuya ilişkin çalışmalar yoğunlaştıkça, insanın bilinen beş duyu yeteneğinin ötesinde, çok sayıda bilinmeyen yetenekleri olduğu keşfedildi.

Bu alanda yıllardır yapılan çalışmaların, deneylerin, elde edilen sonuçların ve yazılan kitapların sayısı bir hayli çok. Tüm bunlar, genel insanlık tarihi içerisinde oldukça yeni. Fakat bu bilgilerin ışığında yüzlerce yıl geçmişi dönüp bakıldığında çok sayıda gizemcinin, mistiğin ve ermişin bugün parapsikolojinin incelediği yeteneklere sahip oldukları görülüyor.

Gayb âleminde görünenler

İşte, insanlığın yakından tanıdığı, İslam mistisizminin en önemli adı Mevlana Celaleddin Rumi, bu tür bir kişi. Araştırmalar, Mevlana'nın tüm yaşamı boyunca parapsikolojik anlamda olağanüstü olaylar ortaya koyduğunu gösteriyor. Sözelimi, Mevlana'nın babası Baha Veled'e göre, Mevlana daha çocukluğunda çoğu kez yerinden sıçradı ve heyecan geçirirdi. Baha Veled şöyle diyor:

"Gözlerine gayb âleminde ruhani suretler ve görünmeyen gizli şekiller görünürdü. Ben de

Mevlana'nın yaşamını inceleyen özgün yapıtlardan biri olan Sevaki-bi Menakıb'ın bir minyatürü.

Mevlana, Kuyumcular Çarşısı'nın önünden geçerken cırıkların altın döverken çıkardığı seslerden çok etkilendi ve sema etmeye koyuldu. Bu durum akşama kadar sürdü. Altınlar saatlerce dövdüğü halde hiç zarar görmedi. Üstelik dükkânlardaki tüm araç gereç de altına döndü (sağda).

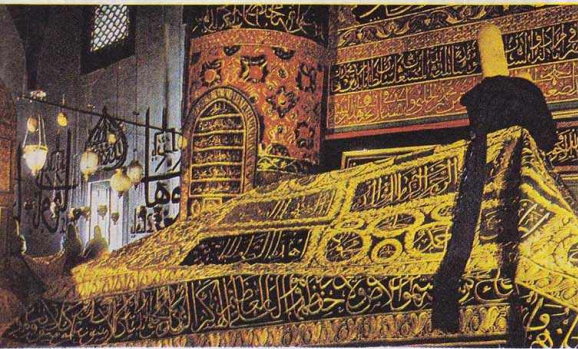
Mevlana'nın sandukası (altta).

ona, 'Bu sana görünenler gayb âlemindeydir. Kendilerini sana gösteriyorlar. Amaçları seni Tanrı'nın lütfü ve inayetine mazhar etmektir. Onlar, o âlemden sana, görünen ve görünmeyen hediyeler getirmişlerdir' diye, gönlünü alırdım."

Yavaş yavaş kayboldu

Mevlana 6 yaşındayken cuma günleri evlerin damlarında dolaşır Kuran okurdu. Bir gün arkadaşları aralarında iddiaya giriştiler ve biri şöyle dedi: "Gel de bu damdan öteki dama atlayalım." Mevlana ise hafifçe gülümseyerek, "Ey kardeşler! Bu tür bir hareketi kedi, köpek ve diğer canlılar da yapar. Yüceltilmiş insanın böyle şeylerle uğraşması yazık olmaz mı? Eğer ruhsal gücünüz ve candan isteğiniz varsa, gelin, göklere uçalım ve Melekut Âlemi'nin menzillerini dolaşalım" dedi. Tam o sırada, orada bulu-

nanların gözlerinin önünde yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Herkes şaşkınlık içindeydi. Az sonra tekrar ortaya çıktığında şöyle dedi: *"Sizinle konuştuğum o anda yeşiller giymiş bir grup varlık beni sizin aranızdan aldı, feleklerin tabakaları ve gökteki burçların çevresinde doluştı. Sonra sizin gürlütüleriniz üzerine beni tekrar geri getirdiler."*

Ayağındaki Hicaz kumu

Mevlana'nın eşi Kira Hatun'un anlatığına göre, bir gece Mevlana ortadan kayboldu. Kira Hatun medresenin her yanını aradığı halde hiçbir iz yoktu. Üstelik tüm kapılar da kapalıydı. Kira Hatun olayı şöyle anlatıyor: *"Biz hepimiz buna şaşakalmıştık. Herkes uyuduktan sonra birdenbire uyandım. Mevlana'nın 'gece namazını' kıldığını gördüm. Namazını bittirinceye kadar bir şey söylemedim. Namazı bittikten sonra bir de baktım ki ayakları toz içinde. Ayak parmaklarının arasında da renkli kumlar olduğunu gördüm. Tam bir korku içinde bu hali kendisine sordum. Bana şu cevabı verdi: Kâbe'de daima bizim sevgimizden söz eden gönül sahibi bir derviş vardı. Bir süre onunla görüşmeye gittim. Bu da Hicaz kumudur, onu sakla; kimseye söyleme."* DARKMALT

Ruhsal enerjile

Metapsişik araştırmacılar bu tür olayları "teleportasyon" ya da "uzağa taşınım" olarak adlandırmıyorlar. Bu durumda, ruhsal enerjileyle maddeye hâkimiyet sağlayabilen kişilerin, bedenlerini ya da birtakım cisimleri parçacıklara ayırarak arzu ettikleri bir yere nakledip tekrar maddeleştirmelerinin söz

konusu olduğu belirtiliyor. Eskilerin "tayı mekân" adını verdikleri bu tür olayların tarih boyunca velilerde ya da ermiş kişilerde "keramet" şeklinde ortaya çıktığı da biliniyor.

Yoktan var etme

Mevlana'nın, cisimleri yoktan var etme özelliği olduğu da söyleniyor. Örneğin bu konuya ilişkin olarak anlatılan bir olay var: Bir gün Mevlana bir hamamın önünden geçiyordu. Birden hamamın küllhançası Mevlana'nın ardına düşüp ona yalvarmaya başladı. Çok fakir ve çok sayıda çocuğu olduğunu söyleyip, *"Mevlana'nın bana bir şey vermesini istiyorum"* diyordu. Bunun üzerine Mevlana şöyle dedi: *"Ağzını aç!"* O ağzını açınca, Mevlana avcunu adamın ağzına kapadı.

Elini çektiğinde adamın ağzından kucağına hızla bir şeyler döküldü. Bunlar, sanki yeni basılmış gibi sıcaklığı üzerinde altın paralar idi. Adam bu olağanüstü olay karşısında neredeyse çıldıracaktı. Mevlana ise şöyle dedi: *"Hayır, hayır gürlütü etme ve bunlardan da kimseye söz etme. Sana altın lazım olduğu zaman yine benim yanuma gel."*

Atomlarına ayrılıyor

"Apor" adı verilen bu tür olayların tam olarak işlevi bilinmiyor. Bazı araştırmacılara göre, eşyanın yüksek bir enerji altında atomlarına ayrılmasıyla üç boyutlu mekânın dışına çıkması söz konusudur. Cisim üç boyutlu mekânın dışında olduğu için fizik engelleri kolaylıkla aşabilmektedir. Daha sonra, cisim tekrar yoğunlaşarak eski şeklini alır.

Esrarengiz ziyaretçiler

Yine Mevlana'nın eşi Kira Hatun'un tanıdığı olduğu ilginç bir olay anlatılıyor: *"Bir gün Mevlana Hazretleri kışın ortasında Şemsi Tebrizi ile halvette oturmışlardı. Mevlana Şems'in dizine dayanmıştı. Ben de ne sırlar söylüyorlar ve aralarında ne geçiyor, diye odanın kapısına kulağımı koymuştum. Birdenbire evin duvarının açıldığını, gayb âlemine mensup altı heybetli adamın içeri girip selam verdiklerini, yeri öptüklerini ve bir deste güllü de Mevlana'nın önüne koyduklarını gördüm."*

Kış ortasında gül

"Tam bir huzur içinde yaklaşık öğle namazına kadar oturdular. Oyle ki, hiçbir kelime konuşmadılar. Öğle namazı kılındıktan sonra o altı kişi büyük bir saygı ve ikramla kalkıp tekrar geldikleri duvardan gittiler. Ben de olayın heybetinden kendimden geçmişim. Kendimi topladığım zaman, Mevlana dışarı çıktı ve o bir deste güllü de muhafaza edilmek üzere bana verdi."

Ben o gülden birkaç yaprak ahp akatar dükkânlarına gönderdim. Çünkü o zamana kadar böyle bir gül görmemiştim. Ne cins bir gül olduğunu, nereden geldiğini ve adının ne olduğunu merak ediyordum. Tüm aktarlar, o güllün tazeli-

Konya'da şehir mezarlığı yakınlarında yapılan bir sohbette kıyamet gününün anlamı konuşuluyor ve dua ediliyordu. O sırada mezarlar açıldı ve içlerinden iktis el uzandı. Bütün ölümler "Âmin" dediler (sağda).

Simyagerliği de var

Mevlana'nın çağdaşlarından ve dönemin ileri gelen bilginlerinden biri olan **Bedreddin Tebrizi**, gökbilim, matematik, simya ve gizli bilimlerle ilgili çalışmalarıyla tanınmıyor. Zamanının en ünlü simyagerlerinden olan Tebrizi, çeşitli metalleri altına ve gümüşe dönüştürerek, bunları dostlarına ve fakirlere dağıtırdı.

"Onun da kerametleri var mı?"

Bir gece Mevlana'nın en sevdiği kişilerden biri olan **Hüsameddin Çelebi**'nin evinde sema yapılmıştı. Sabaha karşı herkes uyuduğunda Bedreddin Tebrizi de bir kenara çekilmiş, "Mevlana hazretleri ne yapıyor" diye gizli gizli onu izliyordu. Kendi kendine şöyle diyordu: "Hz Musa, İsa, İdris, Süleyman, Lokman ve diğer peygamberlerin, mucizelerinden başka yüz bir hüneri vardı. Örneğin Musa'nın kimya yapması, İsa'nın boyacılığı, Davud'un zırh yapması gibi.

Aynı şekilde olgun velilerin de aklın alacağı şeyler dışında türlü kerametleri ve olağanüstü halleri olmuştur. Acaba böyle bir Tanrı filozofunda da bunlardan var mıdır, yoksa yok mudur? Belki de vardır da göstermek istemiyordur."

ğinden ve kokusundan şaşakaldılar, 'Kış ortasında bu garip gül nereden geldi?' demekten kendilerini alamadılar."

Hindistan'ın kutuplarından

Kira Hatun'un hizmetçisi daha sonra yaprakları alıp eve geldi. Derken Mevlana içeri girdi ve şöyle dedi: "O gül demetini iyi sakla. Namahrem bir kimseye gösterme. Çünkü Hindistan'ın kutupları olan mübarek İrem Bağı'nın bahçıvanları onu can dimağını ve gözünü kuvvetlendirsün diye armağan getirmişler. Aman, iyi muhafaza et de fena bir göz değmesin."

Agarta mı?

Araştırmacıların bu olaya ilişkin farklı yorumları var. Bazıları, bu altı kişinin aslında melekler olduğunu ve gülün ise sembolik bir anlam taşıdığını belirtiyorlar. Daha başkaları da İrem Bağı denilen yörenin, esrarengiz yeraltı ülkesi Agarta (Bkz. sayfa 1029 ve 1072) olduğunu öne sürüyorlar.

Ölüyü diriltti

Mevlana'nın yanında çalışan **Hamza** adında bir neyzen vardı. Bir gün aniden hastalandı ve birkaç gün sonra öldü. Mevlana'ya haber verildiğinde cenaze hazırlıkları yapıyordu. Bunun üzerine Mevlana hemen neyzenin evine gitti. Kapıdan içeri girince, "Aziz dost Hamza, kalk!" dedi. Neyzen Hamza aniden ölü yatağından fırladı, "Buyur" dedi. Ardından neyini üflemeye başladı. Evde üç gün boyunca büyük bir sema ayini yapıldı. Fakat üç günün sonunda Mevlana evden çıkar çıkmaz Hamza öldü.

Konyalı bir hacı, çölde yolunu kaybedince Mevlana ona gözünü yummasını söyledi. Adam gözünü açtığında kendini kafflesinin içinde buldu (üstte).

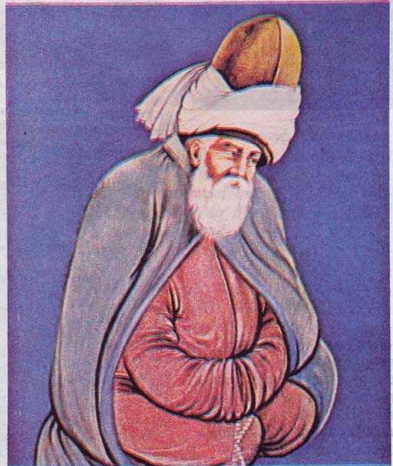
Taş, yakut oldu

Tam o sırada onun düşüncelerini algılayan Mevlana birden üzerine atılıp, "Bedreddin, kalk benimle gel" dedi. Sonra sağ eline bir taş aldı. Taşı sol eline koyup Bedreddin'e verdi ve şöyle dedi: "Tanrı'nın sana verdiğini al ve şükredenlerden ol." Bedreddin Tebrizi ay ışığında taş baktı ve sert taşın son derece şeffaf ve parlak bir yakut olduğunu gördü.

Demir örs, altına dönüştü

Bir başka gece ise Mevlana, Tebrizi'nin evine

Mevlana'nın 1960'larda yapılan temsili bir resmi (sağda).

Mevlana'nın Konya'daki türbesinin dıştan görünüşü (solda).

gitti. Tebrizi önündeki örsün üzerinde çalışıyordu. Mevlana birden örsü kaldırıp ona uzattı. Tebrizi şaşkınlık içinde demir örsün baştan aşağı pırıl pırıl altına dönüştüğünü gördü. Bunun üzerine Mevlana şöyle dedi:

Daha fazla bilgi için:

Ariflerin Menkıbeleri, Ahmet Eflaki, Hürriyet Yayınları, 1973.

Mevlânâ ve Medyumluk, Ruhi Saruhan, Ruh ve Madde Yayınları, 1984.

Hız, Mevlana ve Yakınları, Ayten Lermioğlu, Redhouse Yayınevi, 1969.

Sevakıb-ı Menakıb, Prof. Dr. Süheyl Ünver, Organon, 1973.

Simyagerliği bıraktı

"Eğer altın yapma sanatı ile uğraşırsan böyle sanatkâr ol. Bu şekilde altın yapma sanatı için ne örs, ne de çekiç gerekir. Böyle şeylere aziz olan ömrünü harcarsan, işler tersine dönmüş, hakikatler meydana çıktığında bunun bir sahte-kârîhtan başka bir şey olmadığını anlarsın. Çalış ki, bakır vücudun altın ve alının da cevher olsun. Cevherin de şunun bunun vehmine sığmayan bir şey olsun." Bedreddin Tebrizi, Mevlana'nın bu sözlerinden öyle etkilendi ki, artık simyagerlik yapmadı.

İslami inanca göre, peygamberlerin, peygamberliklerini kanıtlamak için gösterdikleri olağanüstü olaylara mucize (insanı aciz bırakan) deniliyor. Mistiklerin ya da velilerin ortaya koydukları doğaüstü olaylar ise "keramet" sözcüğüyle ifade ediliyor.

Veliler keramet gösterdiklerini söylemezler ve "keramet bana ihsan edildi ya da gösterildi" derler. Bir görüşe göre, veli keramet sırasında bilincini yitirmez. Fakat bazı sufiler de bu tür bir halin ancak ilahi bir denetim altında gerçekleşen "vecd" halinde söz konusu olabileceğini öne sürerler.

Sufiler kerameti ikiye ayırırlar: "Keremeti kevnîyye" ve "kerameti ilmiyye". Kerameti kevnîyye belirli bir zamanda olup biten türde olağanüstü olaylardır. İslam velilerin yaşamlarında, su üzerinde yürüme, levitasyon, yağmur yağdırma, aynı anda birkaç yerde birden görünme (bilokasyon), bir yerde kaybolup başka bir yerde ortaya çıkma (teleportasyon), nefesle şifa verme, ölüleri diriltme, telepati, apor, cisimleri fizik temas olmaksızın hareket

Tasavvufa göre keramet

ettirme (telekezi), hayvanlarla ve bitkilerle konuşma, telkin ve hipnotizma uygulamalarına sık sık rastlanır.

Kerameti ilmiyye ise genellikle yazılı kitaplar ve söylenen sözlerdir. Bunlar kerameti kevnîyye gibi geçici değil kalıcıdır. Çoğu sufiye göre asıl önemli olanlar bunlardır.

Öte yandan İslam mistisizminin önde gelen adlarından biri olan **Muhammed Nur-ül Arabî'nin** (1810-1889) keramet konusuyla ilgili görüşleri ilginç olarak nitelenebilir: "Kerameti kevnîyye makbul değildir, kerameti ilmiyye makbuldür. Çünkü onun devri çoktan geçti. Şimdi ilmi keramet vardır."

Nitekim Mevlana da **Fihî Ma Fih** adlı ünlü eserinde şöyle diyor: "Birisi bir solukta Kâbe'ye gidebilir. Bu o kadar şaşılacak bir şey değildir, bir keramet de değildir. Samyinde de bu keramet var, o da bir solukta dilediği yere gider. Keramet ona derler ki, seni aşağılık bir halden yüce bir hale getirsin de oradan buraya, bilgisizlikten akla, cansızlıktan canlılığa sefer edesin."

17. yüzyılda, Seaforth Ailesi'nin kâhini Kenneth Odhar, Kuzey İskoçya kâhinlerinin en büyüğü olarak kabul edildi. Kenneth Odhar'ın kehanetleri bugün de doğrulanmaya devam ediyor...

BRİTANYA ADALARI'NDAKİ II. James yanhılarının çıkardığı son Jacobite isyanı 1746'da kanlı Culloden çarpışması ile bastırıldı. Yöredeki yerliler büyük ölçüde azalmıştı. Geri kalanlar da Antiller, Kuzey Amerika, daha sonra Avustralya ve Yeni Zelanda'ya sürüldüler. O kültürden kimse kalmadı, ama "İskoçya Kâhini" geleneği sürdü. Bugün bile onun soyundan gelenlerin çevrelerinden hoş-görü ve saygı gördükleri söyleniyor.

19. yüzyılda "romantik" Kuzey İskoçya'ya karşı birçok kesimden büyük bir ilgi vardı. **IV. George** bu eğilimi, yeni keşfedilen İskoç kumaşına sarınarak Edinbourg'da görünmesiyle teşvik etmişti. Daha sonra **Prens Consort** bu yeni moda kumaşın desenini duvar kağıdında ve Balmoral için yapılan halıda kullandı. **Sir Walter Scott** ise sevilen tarihi romanları ile bu eğilimi körüklemişti. "Romantizm'deki bu uyanış, yorulmadan garip öyküler ve batıl inançları arayan halkbilimciler ortaya çıkardı. En önemlilerinden biri, Psikik Araştırmalar Derneği'nin (SPR) aktif üyesi olan **Andrew Lang**'di. İskoçyalı olan Lang'ın ilkel toplumlardaki "ikinci görüş" örneklerini içeren 1898'de yayımlanmış **Dinin Oluşumu** yanında başka kitapları da vardı. Memleketine dönüşünde yerli kâhinlerin kehanet güçleri hakkında olumlu ya da olumsuz bilgiler topladı. Bunun sonucunda, 1899'da, bir gazetede, "ikinci görüş"ün, yani önsözlerin varlığına olan inancını itiraf etti. Ama yine de Lang, her olayda tüm kanıtların üzerinde düşünülmesi gerektiğinde ısrar ediyordu.

Lewis Adası'ndaki Baile-na-Cille. Brahan Kâhini Odhar'ın kehanetle ilgili yeteneklerini kazandığı yer olarak tanınıyor. Bulduğu ya da kendisine verildiği söylenen sihirli bir taş yoluyla geleceği görebildiği söyleniyor. Bazı söylentilere göre, Odhar yanı kör, bazılarına göre ise şaşı olarak tarif ediliyor. Anlaşılan Odhar, bu yeteneğinin bedelini ödemiş görünüyor (altta).

"Aile kâhini"

Bu koşullar altında Mackenzie'lerin Brahan Kâhini **Coinneach Odhar**'ın ölümünden sonra ortaya atılan iddialar, çok sayıda araştırmaya dayanıyor. Yaşamı boyunca, köklü Seaforth ailesinin "Sürekli kâhini" olarak tanındı. Ölümünden 150 yıl sonra Seaforth Ailesi'nin dağılışı ile ilgili kehanetlerinin tamamen gerçekleşmesinden ötürü, İskoç kâhinlerinin en etkiliisi olarak kabul edildi. **Coinneach-Gaelie Kenneth**, 1600'lerde Lewis Adası'nda doğdu. Kâhinin çoğu kehanetini, ölümünden sonra kaydeden **Alexander Cameron**'a göre Kenneth'in yeteneklerinin gelişmesi 1600'lü yıllara rastlar. Bu yeteneklerin ortaya çıkışına ilişkin öne sürülen görüşlerin tümünde bir insanüstü lüğe rastlanır.

Sihirli taşlar

Bu görüşlerden birine göre Kenneth Odhar'ın annesi bir mezarlıkta sığırları güderken Norveç Kralı'nın kızının hayaleti ile karşılaştı. Kız ona, Kenneth'in bakarak geleceği göreceği mavi bir taş verdi. Diğer bir söylenceye göre de, periler Kenneth'e üzerinde bir deliği olan beyaz bir taş verdiler.

Kenneth Odhar'ın yetenekleri yaşadığı çevrede duyulmuştu. Sonunda bu haberler yörenin derebeyi Mackenzie'ye kadar ulaştı. Derebeyi Brahan Şatosu'nda yaşıyordu. Odhar, derebeyinin emriyle Brahan topraklarına yerleşti. Odhar'ın Brahan'da yaşamaya başlamasından kısa bir süre sonra 1623'te yaşlı derebeyi öldü. Yerine I. Seaforth Kontu olan oğlu geçti. Bu kontun torunu Odhar'ın ün kazanmasını sağladı.

III. Seaforth Kontu, yoksul kâhin ile aşağı yukarı aynı yaşta ydi ve yeteneğinden çok etkilendi. Brahan'da çiftlik işçisi olarak çalışan Kenneth Odhar'ı bu işinden azat etti. Sadece

100 yıl sonraki çarpışmayı bildi

Zamanı delen bakışlar...

eski Galce konuşabilen Odhar, yerel bilginler derneğine kabul edildi.

Nasıl öleceğini söylüyor

Kehanetleri hep kan dökme ve felaket üzerine olduğu için Odhar'ın pek de tatlı bir sohbeti yoktu. Bir keresinde yaşlı general Duncan Macrae, kendisinin nasıl öleceğini sormuştu. Odhar, düşünmeden, kılıçla öleceğini söyledi. Bu kehaneti itibarını sarsabilirdi. Çünkü böyle bir olay şu nedenlerden pek mümkün görünmüyordu: Bir kere General Macrae, Mackenzie ordusunda kabile savaşlarından hiç zarar görmeden çıkmasıyla tanınıyordu. Diğer yandan, yıllardır kabileler arasında kan dökmeyi gerektiren anlaşmazlık yoktu. Bunlara rağmen akrabası ve yaşıtı Dingwalli John Macrae'nin kayıtlarına göre, Duncan Macrae

Edinburgh'da pek tanınmıyorlardı. Bununla beraber birkaç ay içinde Seaforth Kontu, Lochlashlı bir kadının genç yaşta ölen bir Fransız piyade eri ile evlenmiş olduğunu ve dulun her gün kocasının mezar başında ağladığını öğrendi.

Odhar'ın yakın gelecekle ilgili görüşleri kuşkusuz çağdaşların etkilemişti. Lang gibilerini büyüleyen ise Odhar'ın geleceğe yönelik kehanetleri idi. Kehanetlerinin uzak gelecekte doğrulanmaları Odhar'a saygınlık bile kazandırmadı, fakat onlara gerçek "önceden görme" kalitesini sağladı.

95 yaşında kızamık

Doğruluğu kanıtlandığında çok hayret uyandıran bir kehanet Batı Sutherland'da Baile Mhuilinn köyü ile ilgiliydi. Kehanete göre, bu köyde Baraball'ic Coinnich (Annabella Mackenzie) adında bir kadın kızamıktan ölecekti. 1860'larda köyde bu isimde bir kadın yaşıyordu, fakat 95 yaşında olduğundan böyle bir hastalıktan öleceğine pek ihtimal verilmiyordu. Annabella birkaç yıl sonra, önceden söylendiği gibi kızamıktan öldü.

1630'da Seaforth, Odhar'ı kehanetlerini kayda geçiren Invernessli bir beye verdi. Bu beyin evine giderken Odhar, yolda en kesin kehanetini söyledi. Çıplak bir bozkırdan geçerken Odhar şöyle dedi: "Ey Drummosie, bu bozkır parçası nesiller sonra İskoç kanyıyla lekelenecek. O günü görmeyeceğim için seviniyorum... Çok sayıda kafa uçurulacak ve kimseye acınmayacak." 116 yıl sonra aynı yerde Culloden çarpışması oldu. Kehanet, gerçekleşmişti.

Hareket eden taş

Bir başka şaşırtıcı kehanet, Culloden ve Moray malikâneleri arasındaki sınırı belirleyen 8 tonluk bir taşla ilgiliydi. Odhar'ın kehaneti şöyleydi: "Öyle bir gün gelecek ki, Petty Taşı, esrarlı bir şekilde kuru topraktaki yerinden oynayacak ve Petty Koyu'nda, denizde yeni-

Yazar ve psikik araştırmacı Andrew Lang (1844-1912). Memleketi İskoçya'da "ikinci görüş" ile ilgili bilgileri incelemiştir. "Tanıdığım insanlar arasında çok örneklerini gördüğüm için konu hakkında hiçbir şüphem yok" diyerek kehanet olaylarına olan inancını itiraf etmiştir (üstte).

Bir İskoç kâhini. Kehanet yeteneğinin Tanrı'nın veya perilerin bir armağanı olduğuna inanıldığı için bu kişiler toplumdaki saygı görmüşlerdir (solda).

1746 Culloden Savaşı, Brahan Kâhini'nin en unutulmaz kehanetidir. Bu olayı 100 yıl önceden kesin olarak kehanet etmişti (altta).

bir yanlışlığa kurban giderek önceden söylediği şekilde öldü.

1654'te bir tabur asker, General Monck kumandasında Kintail'e doğru yürüyordu. Askerlerden bir bölüğü evinin arka tarafındaki tepelerde gezintiye çıkmış Macrae ile karşılaştı. Askerler Macrae'a anlamadığı bir dille seslendiler. Yabancı üniformalı askerler karşısında şaşırarak Macrae, elini kılıcına attı ve anında öldürüldü. General Monck ve sayıları 1500'ü bulan adamlarının aktığı tek kan buydu.

Ağlayan dul

Kâhinin kehanetleri sık sık doğrulandıktan sonra, ilginçti.

Kâhin, bir gün "Lochlashlı bir kadın, Lochlash mezarlığında bir Fransız erkek için ağlayacak" demişti. Fransızlar Kuzey

den dikili duracak." Kayıtlara göre, fırtınalı geçen 20 Şubat 1799 gecesinde koca taş, kıydan 230 metre uzakta, denizdeki yerini aldı. Taşın hareketi ile ilgili yeterli bir açıklama yapılamadı.

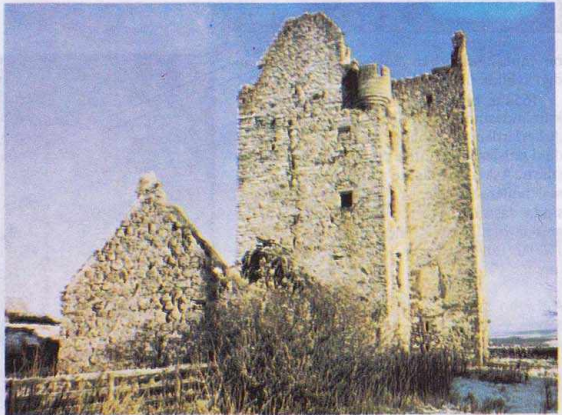
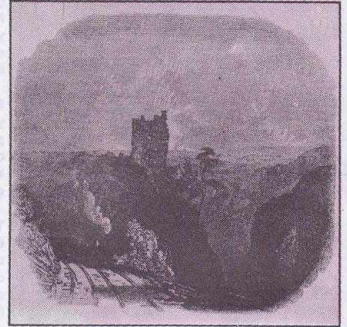
Demiryolu, yelkenliler ve mezarlık...

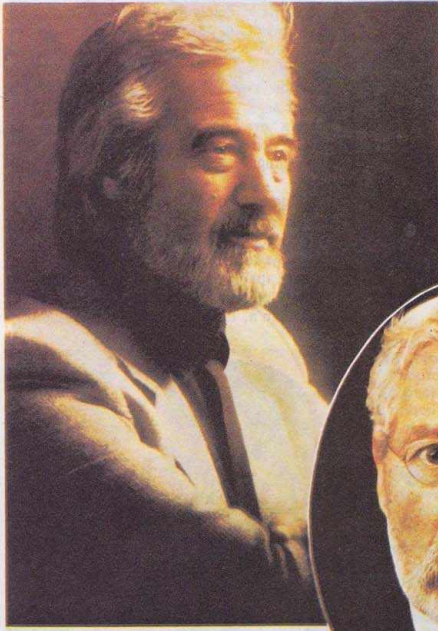
Odhar, diğer bir kehanetinde "İskoçya'nın içinden ateşli bir araba ile çekilen atsız, koşumsuz siyah araba dizileri geçecek" diyerek Orta Viktorya Çağı'nın demiryollarının ilginç bir tanımını yapmıştı. Odhar ayrıca Inverness yakınındaki "büyülü" Tomnahurich tepesinin arkasından yelkenli gemilerin geçeceğini belirtmişti. Bu kehaneti de 1820'lerde Caledonian Kanalı'nın açılmasıyla gerçekleşti. Odhar genel park olan Tomnahurich'in bir gün kilit altında olacağını ve "içinde perilerin korunacağını" söylemişti. Gerçekten 19. yüzyılın ortalarında mezarlık haline getirildi, etrafı parmaklıklarla çevrildi ve kapısına kilit vuruldu.

Kuledeki buzağı

Odhar Seaforth'un kuzenleri Fairburnlü Mackenzie'ler için kötü bir gelecek görüyordu. Yıllar boyu sürecekti maddi sıkıntı ile birlikte yok olacaktı. Fairburn Kulesi'ndeki bir çatlaktan bir ağaç büyüyecek ve kulenin en üstteki odalarından birinde bir inek buzağı doğuracaktı. Odhar'ın döneminde kule yeri ve sağlamdı. 18. yüzyılda sahipleri, Jacobite isyanı sonrasında topraklarını kaybettiler ve kule harabeye döndü. 1851'de bir inek dar ve dik merdivenlerden çıkarak en üstteki odaya doğurdu. Kulede açılmış bir çatlaktan bir üvez ağacı fışkırdı, büyüdü ve ancak 1957 kuraklığında kurudu...

Kâhinin doğrulan kehanetlerinden bazıları: Tomnahurich mezarlığı (üstte). Atsız arabaların ateş arabası ile çekileceğini söylemişti. Bu da demiryollarının oluşumunu bildiriyordu (sağda). Fairburnlü Mackenzie'lerin çöküşünün işaretlerinin, Fairburn Kulesi'ndeki çatlaktan bir üvez ağacının fışkırması ve bir buzağının doğuşu olacağını söylemişti (altta).

**Dr. Lang, ruhsal
ameliyatlar yapıyor**

Medyumla yollanan şifa

William Lang (solda), ünlü bir cerrah ve göz müteahhissidir. 1937 yılında öldü. Buna rağmen George Chapman'a göre (en solda) Dr. Lang, tedavilerini 1980' lerde de sürdürüyor. Chapman, trans altındayken bedensiz varlık Dr. Lang'ın kendi üzerinde belirli bir etkinliği olduğunu belirtiyor. Dr. Lang, kendisi gibi ölmüş olan oğlu Dr. Basil'in de (altta, solda) yardımıyla ameliyatları bir ruhsal beden üzerinde yaptığını söylüyor. Tanıklar, görünürde bir şey olmamasına rağmen birtakım cerrahi aletler kullandığına da inanıyorlar. Tanıklar ayrıca ameliyattan sonra herhangi bir cerrahi tedavi yapıldığını gösterecek bir iz rastlamadıklarını da söylüyorlar. Birçok hasta, rahatsızlıklarında bir düzleme ve bazen de tamamen iyileşme olduğunu belirtiyor.

Uzun yıllar önce ölmüş olan bir doktorun, bir medyum aracılığıyla başarılı tedaviler, hatta ameliyatlar yaptığı belirtiliyor. Bu bedensiz cerrahın halen yaşayan yakınları ise, onun kendi sesini ve davranışlarını onaylayarak bu olağanüstü olayların gerçek olduğunu vurguluyorlar.

DR. LANG ADI eskisinden çok daha sık konuşuluyor. Çünkü Dr. Lang, özellikle tedavi edilemeyen türde hastalıklı tedavi etmekle tanınıyor. Umutsuz durumdaki hastaların kurtarıcısı Dr. Lang'e İngiltere'nin Buckinghamshire yöresindeki Aylesbury kentinde başvurulabilir. Tam adı William Lang'dir ve onu "tanıyana" kadar herhangi bir olağanüstülüğe rastlanmaz. Çünkü bu kişinin olağanüstülüğü, şu anda hayatta olmamasından kaynaklanıyor. Dr. Lang 1937 yılında, 84 yaşındayken ölmüştü.

1946'dan beri Dr. Lang'ın, tedavilerini medyum George Chapman'ın aracılığıyla sürdürdüğü öne sürülüyor. Metapsişik araştırmacılar ise, Lang-Chapman ortaklığının medyumluk tarihinin en ilginç olaylarından biri olduğunu belirtiyorlar.

Chapman, İkinci Dünya Savaşı sırasında

kaybettiği 1 yaşındaki kızı Vivian'ın ölümünden çok etkilenmişti. Bu olay onu ölümden sonra yaşam konusuyla ilgili araştırmalar yapmaya yöneltti. Birbiri ardına ruhsal seanslara katılıyordu.

Kendinden kuşkulaniyor

Önceleri bu seansların diğer ispriztımaseanslarından pek farkı yoktu. Belirli bir düzeyde medyumik özelliği olan Chapman transa giriyor ve çeşitli bedensiz varlıklar da onun aracılığıyla mesajlar veriyorlardı. Bununla birlikte Chapman'ın zaman zaman kendinden kuşkulandığı da oluyordu. Acaba tüm bu olup bitenler onun bilinçaltından mı kaynaklanıyordu, yoksa gerçekten bedensiz varlıklar ile temasa mı geçiyordu? Bu kuşkularını gidermek için uygun bir fırsat kolluyordu.

Ölmüş bir doktor

Böyle bir fırsat yine bir seansta ele geçirdi. Kendisini "Dr. Lang" adıyla tanıtan bir bedensiz varlık ile temasa geçmişti. Belirttiğine göre Dr. Lang yaşadığı dönemde bir ope-

ratör idi ve 1880 yılından 1914'e kadar Londra'daki Middelsex Hastanesi'nde görev yapmıştı. Chapman, Dr. Lang'ı, yaşayan yakınları aracılığıyla araştırdı. Lang'ın ailesinden bazı kişiler ve yakın arkadaşları da bu seanslara katıldı. Sonunda tüm bu kişiler, bu bedensiz varlığın şimdi hayatta olmayan Dr. William Lang olduğunu onayladılar.

Babasını tanıyor

1947'de Chapman, Dr. Lang'ın kızı Lyndon ile tanıştı. Lyndon'un 1977'deki ölümüne kadar birlikte çalıştılar. Lyndon, Chapman'ın aracılığıyla babasıyla konuştuğundan emindi. Şöyle diyordu: *"Chapman'ın görünüşü altında ameliyat yapan William Lang, yemin ederim ki benim babamdır. Bundan hiç kuşum yok."*

William Lang'ın kızı Lyndon Lang (solda) ve torunu Susan Fairtlough (sağda). İkisi de George Chapman ile tanıştılar. Chapman, trans altındayken onunla konuştular. Trans halindeyken Chapman'ın sesini duyunca hayretten donakaldılar. Çünkü ses Dr. Lang'ın sesinin tıpkısıydı. Ayrıca Chapman'ın Lang ailesinin özel yaşamı hakkında verdiği ayrıntılı bilgiler de onları şaşırttı. Sonunda ikisi de William Lang'ın ruhunun Chapman'da yaşamaya devam ettiğine inandılar. Fakat acaba medyumun verdiği bilgi bedensiz cerrahın kendisinden değil de kadınların kendisinden gelmiş olamaz mıydı? Chapman bu bilgileri kadınların bilinçaltı düşüncelerinden altıncı hissi yardımıyla toplamış olamaz mıydı?

Torunu inanmıyordu ama...

Dr. Lang'ın torunu olan Bayan Fairtlough ise önceleri bu olayların gerçekliğinden kuşku duyuyordu. Nitekim Chapman'ı görmek için Aylesbury'ye gitti. Amacı Chapman'ın bir sahtekâr olduğunu kanıtlamak. Fakat sonradan bu düşüncesini değiştirmek zorunda kaldı:

"Dehşet ve hayret içerisinde kaldım. Çünkü odadaki adam büyükbabamın ta kendisiydi. Fizik olarak benzemiyordu, fakat ses onun sesi, davranışlar onun davranışlarıydı. Bunlar kesinlikle gerçekti. Benimle konuştu, çocukluğumda geçen ve sadece onun bileceği birtakım olaylara değindi. Bundan o kadar etkilendim ki tüm söyleyebildiğim, 'evet büyükbaba, hayır büyükbaba...' idi."

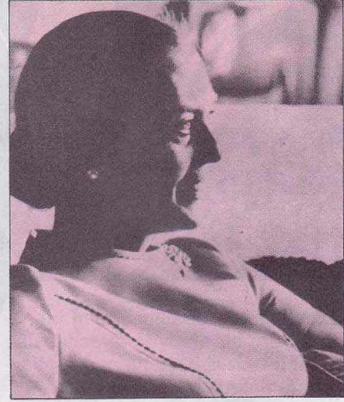
İkinci bir beden

Chapman, bir trans şifacıydı. Dr. Lang onun aracılığıyla "ruhsal beden üzerinde" ameliyatlarını gerçekleştiriyordu. Bir görüşe göre, bu ruhsal beden ruh değildir. Bazı araştırmacılar bu ikinci bedene "eterik beden" adını da veri-

yorlar. Bu kişilere göre, bu beden, fizik beden-deki çeşitli hastalıkları ve olumsuzlukları yanıstıyor. İşte Dr. Lang'ın belirttiğine göre, üzerinde çalıştığı, tedavileri yaptığı bu bedendi. Yine belirttiğine göre görünmeyen, bir tür ameliyat ekibi de Dr. Lang'e ameliyatlarında yardımcı oluyordu. Bu ekiple kendisi gibi bir bedensiz olan oğlu Basil de vardı. Basil de yaşadığı dönemde bir doktordu.

Elini gezdirerek...

Bu tür ruhsal ameliyatlarda ne tür sonuçlar elde edildiğine ilişkin olarak, Martin B. Jackson olayı incelenebilir. Los Angeles'de avukatlık yapan Jackson'ın 10 yıldır süren sırt ağrıları vardı. Jackson, tedavi amacıyla Chapman'a, daha doğrusu Dr. Lang'e baş-

vardığında, yaşadıklarını şöyle dile getiriyor:

"Bana dimdik oturarak, hafifçe öne doğru eğilmemi söyledi. Parmaklarını omurgamın üzerinde hafifçe gezdirdi. Sanki birtakım görünmeyen aletler kullanıyordu. Bu arada aramızda konuşmalar da geçiyordu. Bana sürekli olarak, o sırada ne yaptığımı, ya da neden yaptığımı açıklıyordu."

Sonuç almamak da var

Burada mucize bir tedaviden söz etmek pek mümkün değil. Fakat tedaviye yönelik bir yardımcı olduğu da kuşkusuz. Bu arada hastanın ilaçla tedaviye olan güveni de oldukça sarsılıyor. Nitekim Dr. Lang de kesinlikle tedavi edeceğine ilişkin herhangi bir söz vermiyor. Çünkü bu tür bir yöntemle her zaman kesin bir sonuç almamak da mümkün.

Çok az bir ömrü kalmıştı

1974 yılında Joseph Tanguy adında genç bir Fransız, bir beyin tümörü ameliyatı geçirdi. Tümör, habis idi. Doktorlara göre sadece birkaç aylık bir ömrü kalmıştı. Fakat Tanguy'ı

ameliyat eden doktor, Dr. Lang'in adını duymuştu. Genç adama George Chapman'a baş vurmasını önerdi. Tanguy seanslara katıldı ve birkaç aylık bir tedavi gördü. Tümör yavaş yavaş küçüldü. Bir zaman sonra yapılan tıbbi testlerde tümörün tamamen yok olduğu anlaşıldı.

Çoğu doktor onaylıyor

Dr. Lang'in yaptığı ruhsal ameliyatların en önemli özelliklerinden biri de bu tür bir yöntemin birçok doktor tarafından da benimsenmesi ve onaylanmasıdır. Öyle ki bu doktorların bazılarının, zaman zaman hastalarını Dr. Lang'e gönderdikleri de biliniyor. Çoğu doktor, Lang'in teşhislerinin geçerliliğini ve tedavi yönteminin son derece etkin olduğunu doğruluyor. Fransız doktor Bay G. şöyle diyor:

"Benim sağ kolumdur"

"1970'ten bu yana doktorluk yapıyorum. Dr. Lang'i ise 1975'ten beri tanıyorum ve bundan gurur duyuyorum. Dr. Lang benim sağ kolum-

dur. O, hastayı muayene ederek teşhis koymaz. Bu bir anlık bir teşhistir. Hatta, hastanın, rahatsızlığının nedenini söylemesine bile gerek kalmaz. Çünkü Dr. Lang hastalığının ne olduğunu hemen söyler. Hatta diğer doktorların ancak röntgen aygıtı ve diğer laboratuvar deneyleri aracılığıyla koyacakları teşhisleri ayrıntılarıyla ve şaşmaz bir doğrulukla hemen bildirebilir."

Başarılı bir bedensiz doktor

George Chapman, araştırmacı-yazar Roy Stemman ve bir Fransız doktor ile birlikte yazdıkları, **Öteki Dünyadan Bir Cerrah** adlı kitabında Dr. Lang'in bu olağanüstü tedavilerine geniş bir şekilde değiniyordu:

"Birkaç celsede genç bir delikanlıdaki habis tümörü tedavi etti. Yine bir celsede doğuştan felçli 7 yaşındaki bir çocuğu yürütmeyi başardı. Dr. Lang'in özellikle böbrek ve safra kesesi taşlarının yok edilmesinde de başarılı sonuçlar aldığı bir gerçektir."

Dünyayı dolaşıyor

Birçok araştırmacı Chapman'ı dürüst bir kişi olarak nitelendiriyor. Ayrıca Chapman'dan şu ya da bu şekilde kuşulanmak için de herhangi bir nedenin olmadığı belirtiliyor. George Chapman hiç durmaksızın yer değiştirerek, İngiltere'de, Avrupa'nın çeşitli kesimlerinde ve Amerika'da çalışmalarını sürdürüyor. Bu arada kendisine yapılan tedavi başvurularını değerlendirmek ve binlerce mektubu cevaplandırabilmek için de bir tür sekreterler orduyuyla birlikte çalıştığı bildiriliyor.

Asıl amacı başka

Hiç kuşkusuz halkın asıl ilgisini çeken nokta, tedavilerin niteliği değil, elde ettiği başarıdır. Öte yandan Chapman'a göre, Dr. Lang ile aralarındaki bu ortaklığın tek amacı hastaları tedavi etmek değildir. Ona göre burada, ağrıları ve acıları dindirmekten de öte yüksek bir amaç güdülüyor: "Dr. Lang'in bizimle temas kurmasının ardında yatan asıl neden, eminim ki hasta insanların tedavi etmek değildir. Amaç, ruhsal bir âlemin ve bizleri saran ruhsal bir gerçekliğin varlığına dikkat çekmektir. Bunun için bize yeni bir anlayış kazandırmaya çalışıyor."

Özel bir yeri var

Dr. Lang ile tanışanların ya da onun tarafından tedavi görmüş insanların bu olaydan son derece etkilendikleri bir gerçektir. Bu tür deneyim yaşamayanlar ise, tedavi olan hastaların ve çeşitli tanıkların anlatıklarına dayanarak belirli bir düşünceye ulaşıyorlar. Gerek ölümden sonra yaşam konusunda ve gerekse medyumluk tarihinde Dr. Lang-Chapman olayının oldukça farklı bir yere sahip olduğu belirtiliyor.

Daha fazla bilgi için:

Extraordinary Encounters, George Chapman, Lang Publications, 1973.

Surgeon from Another World, George Chapman, W.H. Allen, 1978.

Healing Hands, J. Bernard Hutton, W.H. Allen, 1978.

The Return of Dr. Lang, S. G. Miron, Lang Publishing, 1957.

Ne rüya, ne çılgınlık!

UFO OLAYLARINI gözlemleyenler arasında nadiren bilim adamlarının ya da üst düzeyde kültürlü kişilerin olması ufologları genellikle zor durumda bırakıyor. Çünkü bu durumda gözlemlenen olayın gerçek dışı olduğu ya da "uydurulduğu" şeklindeki iddialar güç kazanıyor. Fakat öte yandan kültürsüz ve uçandaire taruşmalarından hiç haberi olmayan kişilerin UFO

İnsanımı varlıkların, İspanya'da ve Fransa'da yaşanan iki olayda özellikle bitkilerle ilgilenmelerinin dikkat verici olduğu belirtiliyor. Aşağıdaki yazıda, araştırmacı-yazar yazarı Bowen'in incelemesine yer veriliyor.

gözlemi yaptıklarına ilişkin haberler de ayrı bir ilginçlik taşıyor. Çünkü bu kişilerin ifadelerinde, bir uçandaire araştırmacısının sahip olabileceği kadar ayrıntılı bilgilere rastlanıyor. Aşağıdaki yazıda yer verilen iki uçandaire olayının tanıklarının, az bilgili hatta cahil olmalarından ötürü gerçeklik olasılığının son derece yüksek olduğu belirtiliyor.

Cüce uzaylılar

Üçüncü türden karşılaşma:
Valensole, Fransa
1 Temmuz 1965

41 yaşındaki lavanta üreticisi Maurice Masse, Güneydoğu Fransa Alpleri eteklerindeki Valensole düzlüğündeki tarlalarında sabaha karşı 5'te çalışmaya koyuldu. Saat 05.45 sıralarında, tarlaların kuzey tarafındaki küçük bağın sonunda bulunan tepeciğin yanına traktörünü park etti ve bir sigara yaktı. DARKMALT

Çocuğa benziyorlardı

Birden ışığa benzeyen tiz bir ses duydu. Tepeciğin etrafına bakındı. Bir helikopter göreceğinden emindi. Oysa bir otomobil büyüklüğünde, soluk renkli, bir ragbi topu şeklinde ve üstünde küçük kubbesi olan garip bir cisim gördü. 6 adet metal ayak üstünde duruyordu. Ayrıca toprağa dayalı bir orta desteği vardı. Cismin yakınında, bir lavanta bitkisine doğru eğilmiş, çocuğa benzeyen iki kişi gördü.

Olduğu yerde kalakaldı

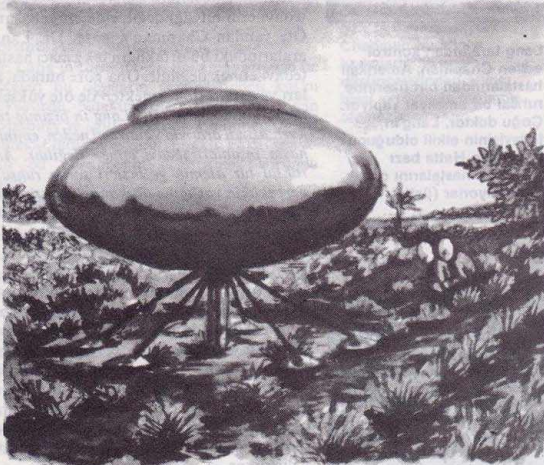
Bunların, daha önce de lavanta bitkilerine

dadanan hırsızlar olduğunu sanan Masse, bağı geçerek çocuklara yaklaştı. Fakat çocuk sandığı bu iki kişinin aslında, başlarında hiç saç olmayan cüce görünümüne iki garip yaratık olduğunu görünce çok şaşırıldı. Onlara 5 metre kadar yaklaştığında yaratıklardan biri dönüp kalem şeklinde bir aleti ona doğru tuttu. Masse birden olduğu yerde kalakaldı. Vücudunun hiçbir yanını hareket ettiremiyor.

Gözleri yana doğruyd

Masse'in tarifine göre yaratıkların boyu yaklaşık 1 metre kadardı. Üzerlerinde vücutlarını iyice saran, yeşil-gri tek parça giysiler vardı. Oldukça iri olan başlarında hiç saç yoktu. Geniş ve etli yanakları, sivri çenelerine doğru daralıyordu. Gözleri iri ve hafifçe yana doğruyd. Masse'ye göre bunların ağızları ise, açılınca dudaksız çukurlar oluşturan ince yarıklar gibiydi. Bu olayda olduğu gibi insanımı varlıkların araç dışında başları açık olarak anlatılmalarına bu tür "yakın temas" olaylarında pek rastlanmadığı belirtiliyor.

Düşmanca değil

Yaratıklar ağızlarıyla değil, sanki vücutlarının orta kısmından bir yerden gelen anlaşılmaz seslerle iletişim kuruyorlardı. Bakışlarının düşmanca olmadığını kabul etmesine rağmen, Masse bu yaratıkların kendisiyle alay ettiklerini düşündü. Fakat hiçbir zaman canavarlarla karşılaştığı şeklinde bir izlenime de kapılmadı. Masse kimildayamaz hale getirildiği süre zarfında başka neler olduğunu ise hiçbir zaman açıklamadı.

Ve gidiyorlar...

Birkaç dakika sonra yaratıklar, Masse'in ifadesiyle, "birışedeki hava kabarcıkları gibi havada ine-çıkı ya da ışık bantları boyunca kayarak..." sürmeli bir kapıdan araca girdiler. Bir süre aracın içinden Masse'yi izlediler. Sonra birden aracın arıcındaki destek, gürültüyle geri çekildi ve altı ayak, dönmeye başladı. Araç tiz bir ses çıkarak 45°'lik bir açıyla süzülerek havalandı. 20 metre yüksekliğe ulaştığında birden gözden kayboldu. Sonraları yapılan incelemelerde 90 metre karelik bir alanda çeşitli yerlerde lavanta bitkilerinin üzerinde izlere rastlandı. Bu bitkiler önce soldular, fakat sonra kısa zamanda toparlanıp yakındakilere daha hızlı geliştiler.

Yerdeki izler

Masse kendisini hareketsiz kılan görünmez bağların yavaş yavaş gevşediğini hissettiğinde korkuya kapıldı. Ancak 15 dakika sonra kol ve bacaklarını hareket ettirmeye başladı. Aracın ayaklarından bazılarının bıraktığı izleri ve orta desteğin bulunduğu çukur etrafındaki

sulu çamuru görebiliyordu. Oysa birkaç haftadır bölgeye hiç yağmur yağmamıştı!

Olay duyuluyor

Maurice Masse, hemen yakındaki kahvehaneye koştu. Yüzü bembezyadı. Kahvehanenin sahibi olan arkadaşına inanılmaz öyküsünün birazını titrek bir sesle anlatmayı başardı. Arkadaşı olayın ayrıntılarını anlatması için onu epey zorladı. Fakat Masse, korku içinde bunu reddetti. Bunun üzerine arkadaşları tarlaya koştu. Yerdeki işaretleri gördü ve Masse'in başından geçenleri diğer kişilere de anlatmak üzere geri döndü.

Basın, yöreye koşuyor

Masse'in başından geçenler kısa zamanda herkes tarafından duyulmuştu. Ertesi gün bölgenin jandarma komutanı tarafından soruguya çekildi. Büyük bir kalabalık, olayın geçtiği yeri görmeye geldi. Valensole, basın, radyo ve televizyon muhabirlerinin hücumuna uğradı. 4 Temmuz'da röportajlar ve sorulardan bunalan Masse çıktı ve uyumak için dayanılmaz bir arzuya kapıldı. Uçandaire araştırmacısı Aime Michel'e göre, eğer eşi kaldırmasa Masse 24 saat uyuyacaktı.

Bir benzeri gözlemlenmişti

Aimé Michel 1965'te Valensole'de, Maurice Masse ile iki röportaj yaptı. Masse'i, huzursuz ve yaşadığı olayın sağlığı üzerinde oluşturduğu olumsuz etkilerden ötürü endişeli buldu. İkinci ziyaretinde Masse'e Lennie Zamora'nın 1964'te New Mexico'nun Socorna yöresinde gördüğü uçandaire (Bkz. sayfa 47) tarifine göre yapılmış modelin fotoğrafını gösterdi. Masse birisinin, kendi gördüğü aracın fotoğrafını çekmiş olduğunu hayretle belirtti. Bu cismen Amerika'da bir polis tarafından görüldüğü söylenince rahat bir soluk aldı ve şöyle dedi: "Gördünüz mü, demek ki ne rüya gördüm, ne de deliyim..."

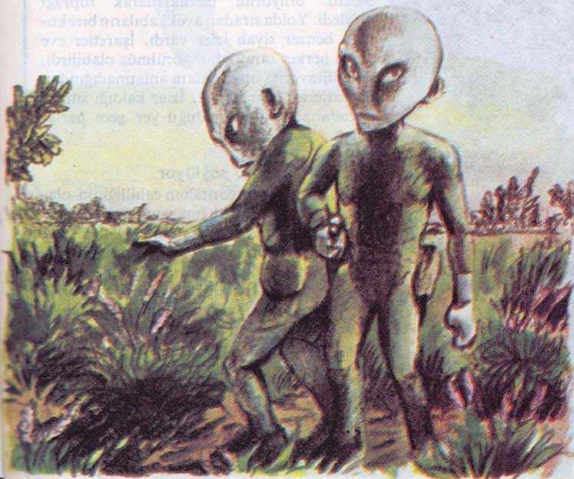
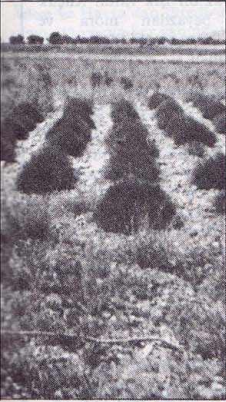
2 yıl sonra

İki yıl sonra konuyla ilgilenen araştırmacılar Masse'i tekrar ziyaret ettiler. Masse onları aracın iniş yerine götürdü. Yerde çapı 3 metre kadar olan bir daire görülmüyordu. Bu dairenin çevresindeki lavantalara solmuştu. İç kısımda ise, toprak sürüldüğü ve yeniden ekildiği halde sadece otlar büyümüşü.

İniş yerini gizledi

Masse yaşadığı olayın etkisinden kurtulmasına rağmen, artık olayın daha fazla duyulmasını istemiyordu. İniş yerini gizlemek amacıyla ot yığınlarını lavanta şeklinde budadı. Sonunda bağı harap etti, lavanta tarlasını sürdü ve tüm tarlaya buğday ekti.

Güneydoğu Fransa'da geniş lavanta tarlalarının sahibi olan Maurice Masse, uçandairenin indiği noktada görülüyor. Olaydan sonra bu toprak parçasında sadece otlar büyüdü (altta).

"Ayaklarında ve kollarında parlak bilezikler vardı"

Üçüncü türden karşılaşma:
Puente de Herrera,
Valladolid, İspanya
15 Ağustos 1970

1974 yılında Flying Saucer Review dergisine birkaç yıl önce gerçekleşmiş bir uçandaire gözlemini inceleyen İspanya'nın Valladolid yöresindeki bir araştırma grubundan bir rapor geldi. Görgü tanığı, yöredeki, Duero nehri yakınındaki bir çiftlikte çalışan 22 yaşında bir kadındı. Genç kadının okuma yazması olmadığından, adı kendi arzusu ile gizli tutuldu (Yazda kendisinden "sinyorita" diye söz ediliyor).

Garip bir düdük sesi

15 Ağustos 1970 gecesi Sinyorita televizyon seyredirken etkileyici bir "düdük" sesi duydu. Aynı anda televizyondaki görüntü aniden çizgilerle bozuldu. Kumanda aletiyle de düzeltmeyeince sinyorita televizyonu kapadı ve evin ön kapısına gitti.

Genç kadın yolun üzerinde çeşitli ışıklar saçan bir cisim görünce şaşkınlıktan donakaldı. Işıklı nesnenin hemen yakınında komşu tarladaki yonca ekinini inceliyor gibi gözüken çok tuhaf görünüşlü bir adam duruyordu. Çok korktu. Eve girdi ve kapıyı kapadı. Sonra düdük sesi tekrar duyuldu. Sinyorita dışarıya bakmak için pencereye koştu, fakat o garip cisim de, adam da gitmişti.

Sinyorita bu olaydan, önce sadece erkek arkadaşına söz etti. Ailesinin ise ancak, eniştesi 1972 Mart'ında bir gün uçandaireler hakkında bazı yorumlar yaptığında bu olaydan haberleri oldu.

Araştırma sırasında J. Macias ve araştır-

macı arkadaşları düdük sesinin başlamasıyla görgü tanığının pencereden bakması arasında aşağı yukarı 5 dakikalık bir süre olduğunu belirlediler. Sinyorita kapıdan bakarken de düdük sesi daha zayıf olarak devam etmişti. Her zamanki gibi saat 22.30 ile 23.00 arası verandanın ışıklarını kapadığından kapıyı açtığında kimse onu görmüş olamazdı.

Küçük bir kubbesi vardı

Yol üzerinde birkaç ayak üzerinde duran uçandaire, yaklaşık 4 metre genişliğinde ve 2.5 metre yüksekliğindeydi. Üst kısmı kristal görünümünde yan küre şeklinde küçük bir kubbeden oluşuyordu. Bunun da üzerinde, dönen mavimsi-beyaz bir ışık vardı. Küçük kubbenin çevresi, beyazdan mora ve sonra sarıya olmak üzere sürekli değişen bir ışık halkasıyla çevriliydi.

Siyah gıysıllı bir varlık

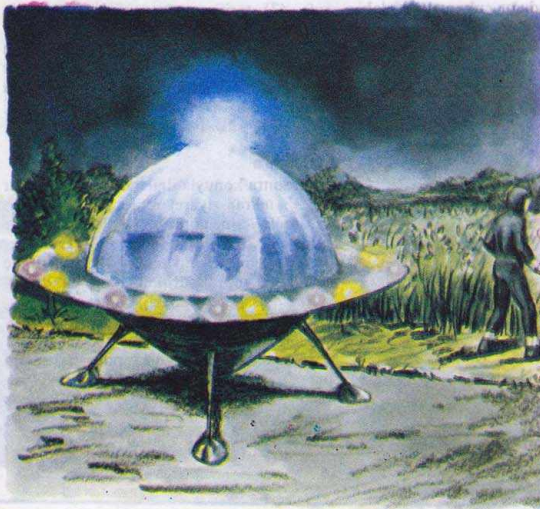
Aracın içindeki yaratık ise yaklaşık 1.5 metre boyundaydı. Vücudunu tümüyle saran siyah bir gıysı vardı. Başında bir kask vardı. Ayak ve kol bileklerinde parlak beyaz "bilezikler", kemerinin ortasında da benzer bir yanar döner maddeden kare şeklinde bir toka vardı. Sinyorita yaratığın derisinin rengini kesin olarak hatırlayamıyordu. Saçlarını da hiç görmemişti. "Adam"ın yonca bitkisiyle ilgili görüşündüğü ve bitkiye doğru alışılmamış uzunluktaki adımlarla yürüdüğünü belirtti.

Yerdeki ayak izleri

Görgü tanığına göre aracın izleri iniş yerinde kalmıştı. Odasının camından baktığında cismin durduğu yerde hafif bir parlaklık görmüştü. Sinyorita meraklanarak toprağı inceledi. Yolda sıradan ayakkabıların bıraktığına benzer siyah izler vardı. İşaretler eve gelen herkes tarafından görülmüş olabilirdi, fakat Sinyorita olayı onlara anlatmadığından dikkatlerini çekmemişti. İzler kaldığı sürece uçandairenin inmiş olduğu yer gece parlama devam etti.

Cahil ama, doğru söylüyor

Araştırmacılar Sinyorita'nın cahilliğinin olayın gerçekliğini artırdığını savundular. Böyle karmaşık bir öykü yaratması olanaksızdı. Ailenin diğer bireyleriyle de görüşen araştırmacılar onların da uçandairelerle ilgili bilgilerin pek fazla olmadığını gördüler. Sinyorita bu tür ayrıntılı bilgileri onlardan almış olamazdı. Ayrıca bu bir şaka da olamazdı. Çünkü Sinyorita olaydan 18 ay sonra eniştesine bu olaydan yine söz etmişti. Ailenin diğer bireyleri araştırmacılara Sinyorita'nın ilk röportajdan sonra ağıladığını ve sırrını açıkladığı için eniştesine çok kızdığını söylediler.

Yıldızlardan gelen Tanrılar

Gökten gelen varlıkların, uçan arabalar, yani hayvan yan insan yaratıklar şeklinde hem efsanelerde, hem de çeşitli sanat eserlerinde tasvir edildiği öne sürülüyor. Hatta dinsel metinlerde bile bunlara rastlamak mümkün deniliyor. Aşağıdaki yazıda bu tür örnekler inceleniyor.

KÜTSAL KİTAPLARA GÖRE, insanoğlu Âdem ve Havva'dan türedi. İnsanın yaratılışı olayı, dünyanın her yanındaki inanç sistemlerinde böyle öğretilir. Fakat bugün bir kesim insanlar, bu anlatılanların bir öykü olduğunu düşünüyorlar. Öte yandan Batılı araştırmacılar da Kitabı Mukaddes'teki şu bölüme dikkat çekiyorlar:

"Ve vaki oldu ki, toprağın üzerinde insanlar çoğalmaya başladı ve onların kızları doğduğu zaman Tanrı oğulları, insan kızlarının güzel

Eski astronomlar. Bazı araştırmacılara göre, Âdem ve Havva dünyadan getirilip, dünyada insanlığın gelişimini sağlamışlardı (üstte).

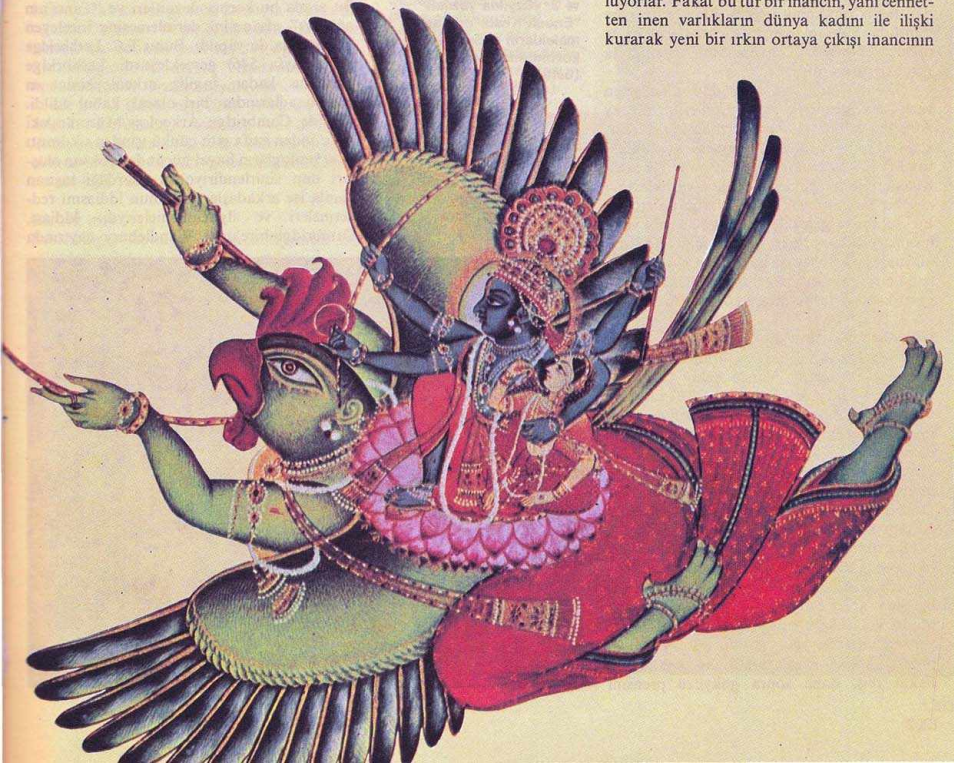
Hint Tanrılarından Vişnu, Kuş-Tanrı Garuda'ya biniyor (altta).

olduklarını gördüler ve bütün seçtiklerinden kendilerine eşler aldılar (...) Tanrı oğulları insan kızlarına vardıklarında ve bu kızlar onlara çocuk doğurdıklarında, o günlerde, hem de ondan sonra yeryüzünde Neflim (devler) vardı. Bunlar eski zamandan zorbalar, şöretli adamlardı. "(Tevrat, Yaratılış Bölümü, 6. bölüm)

"Cennetten inenler"

Bu ifadeler, çoğu kişiye göre diğer yaratılış öykülerinden farklıydı. Bu bakımdan araştırmacılar ve çevirmenler birtakım sorunlarla karşılaştılar. Burada sözü edilen "Tanrı oğulları" kimlerdi? Bu ifadeyi "Tanrılar" olarak ele almak ya da bu şekilde çevirmek doğru muydu?

Tanrı'nın oğulları ifadesi bazı araştırmacılara göre de, putperestlik döneminden kalmadır ve daha sonraki nesillerden oluşan Musevilerin dikkatinden kaçmıştır. Araştırmacılar bu tür bir ifadeye Tevrat'ın bir başka yerinde rastlanmadığını belirterek, "tek başına bırakılmış" bir örnek olduğunu vurguluyorlar. Fakat bu tür bir inancın, yani cennetten inen varlıkların dünya kadını ile ilişki kurarak yeni bir ırkın ortaya çıkışı inancının

çok eski dönemlerde de olduğu öne sürülüyor.

“Çapkın” Tanrılar

Öte yandan Yunan mitolojisinde de Tanrıların benzeri aşk serüvenlerinden söz edilir. Bir görüşe göre bu doğaldı, çünkü eski zamanda her soylu ve saygıdeğer Grek, bu soyluluğundan bir iz bırakmak isterdi. Bir görüşe göre bunu da, kahramanların ve prenslerin ya da diğer Olympia Tanrılarının aracılığıyla gerçekleştireyordu.

Ölümlüler ile, bir diğer dünyadan gelen varlıklar arasındaki aşk ilişkilerine Kuzey Amerika yerlilerinin inançlarında da rastlanır. Kanada'nın Pasifik Okyanusu kıyısındaki İngiliz Kolombiyası'nda yaşayan Thomsor Kızılderilileri, “göklerden gelen varlıkların”, evli bir kadını nasıl kaçırıldıklarını anlatırlar. Bu saldırıyı gerçekleştiren güçlü gökyüzü insanlarına karşı, yeryüzü insanları kazanamayacakları bir savaşa başladılar. Gökyüzüne karşı bir düzen kurdular. Ancak gökyüzünün gücü karşısında bu düzen çok zayıftı.

Gökyüzü ülkesine gittiler

Sonunda bu yapı gökyüzü insanlarının intikam alma zamanı gelince çöktü. Yeryüzü insanları büyük kayıplara uğradılar. Washington'daki Quinalt Kızılderilileri tarafından anlatılan benzer bir öyküde de şöyle deniliyor:

“Saldırganlar yıldızların olduğu yerden, gökyüzü ülkesinden geldiklerini bildirdiler. Daha sonra iki genç kıyı yıldızlara kaçırıldılar. Bu olay kabileye savaş ve felaket getirdi.”

Bu tür “birleşmeler”, her zaman olumsuz bir şekilde de sonuçlanmadı. Maori yerlilerinin kabile reisinin kızı ile gökyüzünden gelen bir prens arasında yasak bir aşk vardı. Bu aşk Maori kabilesinin gelişmesine dolaylı olarak yardım etti. Davetsiz misafir yani gökyüzü prensi, kabile reisi tarafından yakalandı. Fakat reis, daha sonra gökyüzü prensini

damadı olarak benimsedi.

Maori temsilciler heyeti, gökyüzü ülkesinin ziyaret edilmesine izin verdi. Burada üstün varlıklar yaşıyordu. Onlardan birçok sanat öğrendiler.

Cennetten gelen varlıklarla insanlar arasındaki yakın ilişkilerin buna benzer öykülerine hemen hemen tüm halk inanışlarında rastlanır. Peru'nun ormanlık yörelerinde yaşayan Machinguenga yerlileri gökyüzünden, “parlak” bir yolla yeryüzüne inen varlıklarından söz ederler.

Günümüzdeki olaylara benziyor

İnsanlarla gökyüzü varlıkları arasındaki ilişkiler konu alan bu ilginç efsaneler ne anlama geliyor? Dinsel inançlarına sıkı sıkıya bağlı Batılı antropologlar için bu tür efsanelerin belli bir açıklaması yoktur. Aslında bazı efsaneler, günümüzde uçandaireler tarafından kaçırılan insanların öykülerini hatırlatıyor. Günümüzün olayları arasında, uayhılar ile cinsel ilişkiler kurulduğu şeklinde iddialar da var. Bunlarla da, “Tanrılar” ve “dünya kadınları arasındaki evlilikleri” anlatan efsaneler arasında benzerlik kuruluyor.

Mitler inceleniyor

Bu arada bu karmaşık mitleri ve “Tanrı'nın oğulları” efsanesini derinlemesine inceleyen bir çalışma da yapıldı. Bunu T.C. Lethbridge (Bkz. sayfa 546) gerçekleştirdi. Lethbridge ölümüne kadar İngiliz arkeolojisinin en önemli adlarından biri olarak kabul edildi. 1957'de Cambridge Arkeoloji Müzesi'ndeki görevinden istifa etti; çünkü işinden sıkılmıştı ve arkeologların hayal gücünden yoksun oluşları onu sinirlendiriyordu. Bardağı taşırın damla ise arkadaşlarının onun iddiasını red-etmeleri ve ilgilenmemeleriydi. İddiası, Cambridgeshire'deki Wandlebury çayırında

“İsyancı Meleklerin Yenilgisi”. Bu tablo Pieter Bruegel tarafından yapıldı. Bu melekler, ya da “Neflim” denilen devler, yorumlara göre dünyadaki günahların kökenini oluşturuyorlar. 1. ve 2. yüzyılda yazılan “Enoch Kitabı”nda aslı meleklerin cennetten kovuldukları anlatılıyor (üstte).

M.Ö. 950-612 arasında kalma bir Asur tableti. Tablette yarı-insan yarı-balık ve yarı-kuş yaratıklar görünüyor. Acaba, bunlar uyardan gelen yaratıklar mı? (altta)

Bu figür, bir kazıda bulundu. 30 metre uzunluğundaki bu figürü, Tom Lethbridge ortaya çıkardı. Anlattığına göre, çelik çubuklar özel amaçlarla kullanılıyordu. Şekildeki 1 nolu yerde metal bir boyun halkası görülüyor, 2 noda koruyucu bir kalkan var. 3 nolu cisim sapan taşı olabilir. 4 nolu cisim, bir rotayı sembolize ediyor. 5 nolu cisim ise, modern bir boru hattını ifade ediyor. Sonuçta bu şekil, Lethbridge'e göre özel bir uzay yaşam sistemidir. Şekil, Lethbridge'in "Karanlıkta Bir Adım" adlı kitabından alındı (solda).

DARKMALT

Peygamber Hezekiel'in vizyonu. Peygamber, kanatlı yaratıkları çok büyük bir parlaklık içinde gördü. "Onlar, insana benziyorlardı" parlaklık, cilalı pırılç madenine benziyordu. Üstte, tahtta oturan alevler içinde bir insan görülüyor. "Bu görünüm, Tann'nın ihtişamının görüntüsüydü." Hezekiel, Tevrat'ta olayı böyle tanımlıyor (altta).

gücünün bir ürünü değildi. Çünkü benzeri olaylara Hint metinlerinde de rastlanıyor. Bu metinlerde Tanrı sözcüğüyle anlatılmak istenen güçlü varlıkların uçan makinelere ve öldürücü silahlara sahip oldukları öne sürülüyor. Üstün bir teknolojinin ürünü olan araçlar ile günümüzdeki UFO raporları arasındaki benzerliğin çok açık olduğunu vurguluyor. Bu da Tanrı'nın oğullarıyla ilgili kaçınılmaz sonuca yol açıyordu:

"Dünyadaki mitolojik öykülerin hemen hemen tümü başka dünyalardan, dünyamıza yapılan (ziyaretlerin) bir anısıdır. Bu ziyaretçiler muhtemelen 5.000 yıl, belki de daha uzun bir zaman önce geldiler. İnsanları gökyüzüne çekerek kendi uygarlıklarına götürdüler. Burada da insan soyu ile karıştılar."

"Tannların Arabaları"

Kuşkusuz bunlar pek yeni yaklaşımlar değildir. Lethbridge'in görüşlerini topladığı kitabı,

bulunan Tanrı figürleriyle ilgiliydi. Bu figürler tebeşirle çizilmişlerdi ve çok büyük boyutlardaydılar.

Tann'nın oğulları kim?

Lethbridge, Devon'a hareket ederek çalışmalarını yeniden gözden geçirdi. Çalışmaları, DDA'yı ve diğer parapsikolojik konuları da kapsayacak kadar genişti. Sonuçta "Tanrı'nın oğulları" efsanesi ile en geniş noktasına ulaştı. Ancak bu konuda yeni bir şey öğrenilmedi. Lethbridge şöyle diyor: "Tanrı'nın oğulları konusunu uzun süredir araştırıyordum. Bu süreçte gerek Cambridge'deki, gerek diğer yerlerdeki antropolog, arkeolog ve teologları konuyu çözmek için çalışmaya çağırdım; ama kimse karşılık vermedi. Çünkü kimse cevabı bilmiyordu."

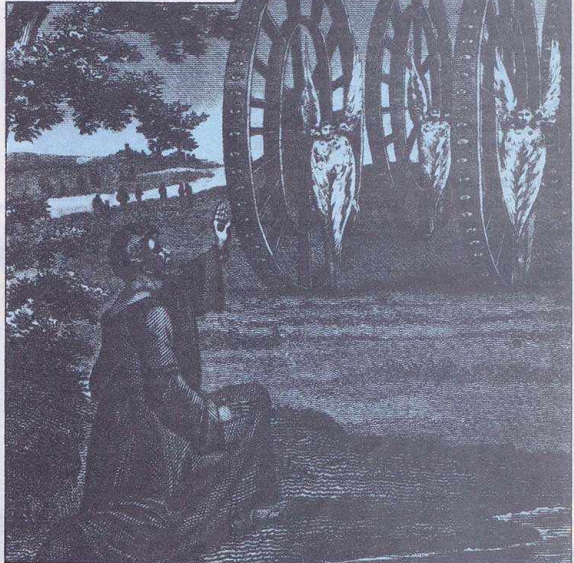
Bir ırk mı?

Lethbridge, konuyu oldukça ayrıntılı bir şekilde incelemeye çalıştı. Şu soruların cevaplarını arıyordu: Tanrılar kimlerdi? Neden birçok insan bu tür kavramlara inanıyordu? Lethbridge'in akademik kariyer sahibi bazı arkadaşları bu sorulara kuşkusuz, birtakım açıklamalar getirdiler. Ama bunlar, efsanenin yanında çok yavan ve yetersiz kalıyorlardı. Lethbridge şöyle diyordu: "Tanrı'nın oğulları adı verilen bir ırk var. Bu ırk, dünya kadınıyla bir tür evlilik ilişkisi kurdu. Bu, bence üzerinde önemle durulması gereken bir gerçek."

Uçan arabalar

Lethbridge diğer mitolojik kanıtlara dikkati çekti. Örneğin eski "Tanrılar" tarafından kullanılan "Uçan arabalardan" söz ediliyordu ki bu çok önemli bir kanıttı. Örneğin, mitolojik Tanrı Elijah ateş saçan arabasıyla göklerde dolaşırdı. Eski Yunanlıların Olympus Dağı'nda yaşayan Tanrıları, "Uçan arabalarıyla" gezlerlerdi.

Lethbridge'e göre bu yalnız Grek hayal

1968'de tamamlanmak üzereyken, bir işveçli otel işletmecisi olan **Erich Von Däniken, Tanrıların Arabaları** adlı ünlü kitabıyla ortaya çıktı. Gerek Däniken'in, gerekse Lethbridge'in bulguları birbirini tutuyordu. Her ikisi de eski astronotlar konusunda benzer yaklaşımlarda bulunuyorlardı.

Fakat Däniken'in kitabını okuyan binlerce kişi, bilinen birtakım olayları ve bilgileri bambaşka bir bakış açısıyla değerlendirmeye başladı. Bu arada aynı alanda çalışmalarıyla tanınan başka araştırmacılar da vardı. Fransız **Louis Pauwels** ve **Jacques Bergier** gibi, İngiliz **Raymond Drake, John Mitchell** ve **Brinsley Le Poer Trench** gibi...

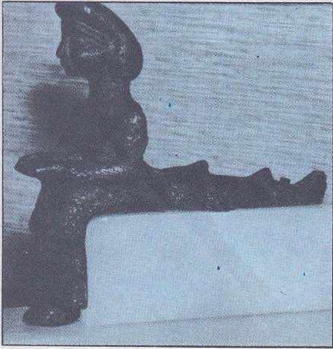
Bütün bu yazarlar, dünyanın her yanındaki efsanelerden, inançlardan, hatta dinsel metinlerden yararlanarak çok sayıda kanıt topladılar. Sonuca göre, birileri dünyamıza gelmişler ve insanlık tarihinde etkili olmuşlardı. Bunun kanıtları değişik bir biçimde karşılarına çıktı. Bu kanıtlar, her kültürde var olan mitlere ve kültür kahramanlarına dayanıyordu. Bu kahramanlar, insanlığa uygarlığı ve sanatları öğrettiler. Lethbridge şöyle diyor: *"Birçok efsane her Tanrının insana bir başka sanat öğrettiğini anlatır. Galler yöresinden Barddas'ın da söylediği gibi, insan sivri uçlu bir sapayla toprağı tırmalayarak kendii kendine tarımı bulmadı. Örneğin Hu the Mighty, insana tarımı öğretti."*

Su Tanrıları

Mitolojik öykülerin kültür kahramanları, dünyamıza eski astronotların geldiği yolundaki teorinin bir kanıtını oluşturuyor. Babililerde bu türden mitolojik bir öyküye rastlanır. Bu öykü, balık kuyruklu yaratıklarla ilgilidir. Bu yaratıklar her gün Basra Körfezi'nden çıkarak insanlara sanat öğretirlerdi. Bunlarla eski Yunanlıların, hem suda hem karada yaşayabilen Tanrıları arasında benzerlik görülüyor. Bu Tanrılarla Telchines denirdi.

Sirius'tan gelenler

Ayrıca Batı Afrikalı Dogon kabilesinin de

En eski İbrani paralarından biri, M.Ö. 4. yüzyıldan kalan bu paranın yüzeyinde, Tanrı Yehova'nın kanatlı bir arabada oturduğu görülüyor, tıpkı Triptolemus'un arabası gibi. "Tanrıların Arabaları" adlı kitabında Erich von Däniken, bu olayı, ilahların astronotlar olduğu şeklinde yorumluyordu (üstte).

Babililer, insanın artistik ve eylemsel yeteneklerinin, özel göksel varlıklar tarafından verildiğine inanıyorlardı. Bu yaratıklar, balık kuyruk şeklinde çizildiler. Bronz heykeller şeklinde Tanrıça olarak canlandırıldılar (solda).

mitolojik malzemeleri arasında **Nommo** adıyla bilinen yarı balık yaratıklar vardı. Bunlar gökürültüleri içinde gökyüzünden inen bir hortumla, döne döne inmişlerdi. Dogonlar, uygarlıklarını bu yaratıklardan öğrendiklerini söylüyorlardı. İnançlarına göre, Sirius B yıldızı, Nommo'ların eyvidi. Nommo'lara ve evlerine gösterdikleri saygı, bir Sirius gizemi yarattı. Ayrıca, Sirius B, geçmişteki Dünyadışı ilişkinin kaynağı için en güçlü olasılıklardan biri oldu (Bkz. sayfa 337 ve 382).

Tanrılar mı, UFO'lar mı?..

Avustralya yerlilerine göre, dünyanın düzensini **Wondjina** denen yaratıklar kurmuşlardı. İnanışa göre, bunlar gökyüzündeki gizemli ışıklarda oturuyorlardı. Beyaz Avustralyalıların dilinde ise bu ışıkların adı UFO'ydu. Bu mitlerdeki ortak noktalar, Dünyadışından gelen varlıklar olayı üzerinde yoğunlaşıyor. Uçan arabalarla bağlantı kurulduğu zaman da kanıtlar güçleniyor.

Eski Yunanlılarda da bu inanış vardır. Onlar da tarımın Tanrılar tarafından öğretildiğine inanırlar. Toprak ve bereket Tanrıçası **Demeter**, yardımcısı **Triptolemus'u** Dünya'nın çevresine dolaşmaya gönderdi. Triptolemus, ejderhaların çektiği, kanatlı tekerlekleri olan bir araba ile havada uçuyordu. Triptolemus elindeki çanakta tahıl tohumları taşıyordu. Dünya'nın her yerine bunları atacak, insanlara tarımı öğretecekti.

Bulunan eski Yunan vazolarındaki resimler, onu iki tekerlekli arabasının üstünde gösterir. Burada ejderha ve kanatlara hâkim olarak arabasını sürer.

Efsanelerde ortak noktalar var

Bu, Peygamber **Hezekiel'in** ünlü Tanrı'yı görmeye olayıyla benzerlik gösteriyor. Bu olay, eski astronotlardan söz eden birçok kitapta genişçe anlatılır. Hezekiel, Babil'de Cheabar nehrinin kıyısında otururken uzaktan yaklaşan bir hortum gördü. Bu hortum giderek, ateşle çevrelenmiş bir buluta dönüştü. Sonra bir fırtına gürlüştüyle yeryüzüne indi. Hezekiel, göz kamaştıran bir görünümle karşı karşıyaydı. Yeryüzüne inen, tekerleklerinde kanatları olan ve canlı yaratıkların çektiği bir arabaydı.

Arabanın taht kısmında insan biçiminde biri vardı. Bu, Tanrı'nın bir görüntüsüydü. Bu araba Triptolemus'unkine benziyor. M.Ö. 4. yüzyıla ait bir Yahudi parasında da şu görülüyor: Yehova, Triptolemus'unkine benzer bir arabada oturmaktadır...

Yıldız savaşları

Dünyadışı etkiyi yansıtan en iyi olaylar Hint mitolojisinde yer almaktadır. Bu mitolojide birçok canlı, renkli öyküler vardır. Tüm bu öyküler Tanrı'nın oğulları efsanelerinin ana unsurlarıyla ilintilidir. Bu efsanelere göre, Tanrılar ve yarı Tanrılar gökten geldiler. İnsanlara bilgiler verdiler. Dünya kadınlarını

alıp eşleri yaptılar. Rüzgârdan hızlı giden garip hayvanlar yardımıyla görkemli hava gemileriyle uçtular. Birçok destanda havada geçen savaşlar anlatılır.

Burada kullanılan mermiler ışığa benzer. Bunlar çok güçlüdürler. Üzerinde hareketli bir yaşam olan bir yeri kısa zamanda çorak bir toprağa döndürebilirler. Bu silahlardan bir teki evrenin tüm gücünü kapsar. Her bir silahın dumanı bile on binlerce Güneş'ten daha parlaktır. Raymond Drake ve Erich von Däniken'a göre, Dünyadışı etki teorileri ve âdeta bir yıldız savaşını anlatan, eski astronomların tarihini oluşturan eski Hint efsaneleri tek tek okunmalıdır.

Gizem ne zaman çözülecek?

Eski astronomlar üzerine yazanlar, gökyüzü Tanrılarına ait çok sayıda öyküler yazdılar. Bunların arasında ayrıca kahramanlara ve

Australya'da Aborjinler'e göre, Wondjina diye tanımlanan varlıklar. Dünya yarattığında, onlar evrenin emirlerini getirdiler. Bazi Aborjinler'e göre, Wondjinalar dünyayı, ufolara ziyaret ediyorlar (üstte).

Tanrıça Demeter ve Persephone, Triptolemus'a insanlara hediye edilecek olan tahıl tohumlarını veriyorlar. İnanca göre, bu hediye ona dünyaya olan yolculuğundan önce verildi. Bu Yunan vazosu, M.Ö. 5. yüzyıldan kalma, vazunun üzerinde Triptolemus, kanatlı bir arabaya binmiş olarak gösteriliyor (altta).

uçan arabalara ilişkin olanlar da vardır. Fakat bir bilinmeyi açıkarken çok dikkatli olunmalıdır. Sözelimi, Tanrı'nın oğulları efsanesi, bir bilinmeyen, Dünyadışı yaşamla bağıntı kurarak açıklanmalıdır.

Heinrich Schliemann antik Truva ve Miken kentlerini bulduğunda Homeros'un destanları yüzyıllar sonra haklı çıktılar ve o gizem çözüldü... Ama anlaşılan, Gök Tanrıları, gizemlerini çözdürmek için yeni Schliemann'larını henüz bulamadılar.

Yüksekten düşüp ölmüyorlar

Ruhsal koruma mı?

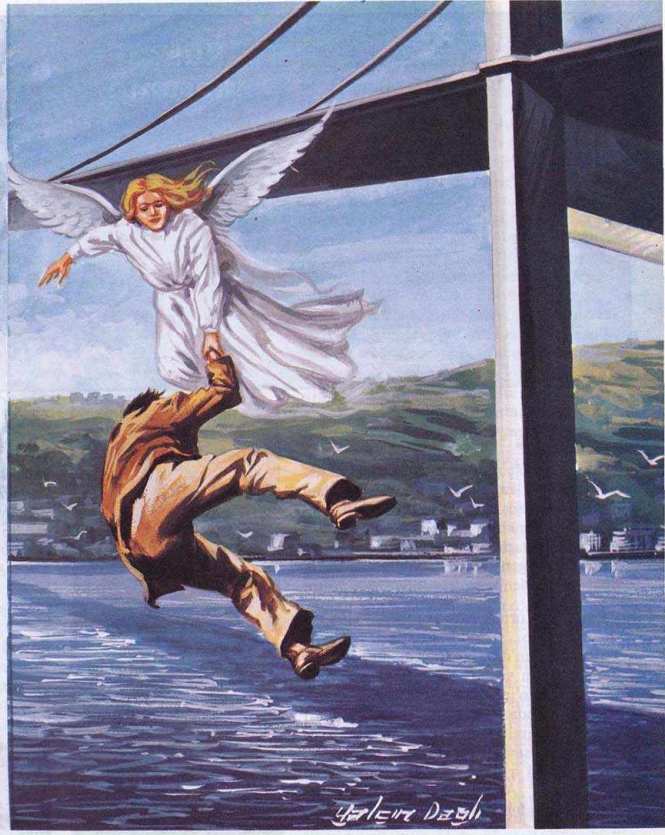
“Öldürmeyen Allah öldürmüyor” deyimi, genellikle ölümcül bir kaza geçirip de, “mucizevi” bir şekilde kurtulan insanlar için kullanılıyor. Örneğin metrelerce yükseklikten betona ya da denize düşüp, burnu bile kanamadan kurtulanlar var. Araştırmacı Rıza Emiroğlu'na göre, bu tür olaylar bir araya getirilip incelendiğinde insanı düşündürecek sonuçlara varmak mümkün.

YAŞAMDA KARŞILAŞILAN ve insanı dolaylı ya da dolaysız olarak etkileyen olaylar genellikle oluşturdıkları sonuçlara göre az ya da çok ilginçlik çekerek geçip giderler. Belkilerimizde bir süre kaldıktan sonra unutu-

lurlar. Genellikle geçerli olan bir tür gözlem ihmalinden dolayı, normal yaşamın uğraşları içinde meydana gelen bu olayları birbirlerinden bağımsız olarak tek tek algılayıp, aralarında gizli ya da açık bir bağlantı kurmadan geçiştirdiğimiz için, bu olayların birbirleriyle olan anlamlı ilişki ve bütünlüğünü de görmemiz olanaksızlaşır.

İntihara kalktı

Sosyal Sigortalar İstanbul Hastanesi'nin kadın dahiliye servisinde yatan 45 yaşında ve 2 çocuk annesi **Meliha Balta**, 31 Ocak 1983 günü geçirdiği sinir krizi sonucu, pijamalarını çıkı-

arak kendisini 20 metre yükseklikten, beşinci kattan aşağıya attı. Hastane personeli tarafından acil servise alınan kadının vücudunda en küçük bir sıyrık bile olmadığı saptandı. Daha önce tedavi görmüş bir akıl hastası olan Meliha Balta'nın kurtuluşu için doktorlar, "mucizevi bir olay" dediler.

"Ben yaşıyor muyum?"

13 Ekim 1982 günü Trabzon'un Arsin ilçesinin Çiçekli köyündeki bir caminin minaresini onarıırken iskelenin kayması üzerine 47 metre yükseklikten yere çakan minare ustası **Hamit Aktuğ**, ağır yaralı olarak kaldırıldığı hastanede 12 saat komada kaldı. Ölümünden dönen Hamit Aktuğ'un kendine geldikten sonraki ilk sözü, "Ben yaşıyor muyum?" oldu. Devlet Hastanesi yetkilileri, olayın sadece birkaç saniyesini hatırlayabilen Aktuğ'un yüzündeki yaraların dışında bedeninde herhangi bir kırığa rastlanmadığını, ancak hastanın kont-

Bayburt'ta oturan dört yaşındaki Eren Eraslan beşinci kattan düştü (üstte).

rol altında tutulduğunu belirttiler.

Boğaz Köprüsü'nden atladi

Bir mucizevi kurtuluş olayı da kamuoyunu oldukça meşgul eden Boğaz Köprüsü'ndeki intihar girişimidir. 14 Nisan 1984 tarihinde akşama doğru dükkânını kapatarak eve gitmek üzere yola çıkan **Engin Çolakoğlu**, Boğaz Köprüsü'nden geçerken, o sırada yanında bulunan arkadaşlarının ve köprüde bulunanların belirttiklerine göre midesinin bulandığını söyleyerek, trafiğin de durmasından yararlanarak köprüünün ortasında dolmuştan indi.

Görevli polislerin ve dolmuştakilerin bakışları arasında korkuluklara tırmanan 35 yaşındaki Çolakoğlu kendisini 64 metre yükseklikteki köprüden aşağıya bıraktı. Olaya tanık olanlar ise köprüden aşağıya baktuklarında şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırıldılar. Çünkü atlayan kişi suyun üzerindeydi ve yüzüyordu. Eşi görülmemiş bir mucize gerçekleş-

Ruhsal koruma

Yazının başında da belirtildiği gibi, aynı tür olayların bir araya getirilmesi, değişik bir görünüm ortaya çıkarmaktadır. Konu ruhsal ve dinsel bilgiler açısından yorumlandığında, olaylar arasındaki ortak noktaları fark etmek ve hepsinin bir bütünü oluşturduğunu görmek mümkündür.

Spiritüalistler arasındaki yaygın inanca göre insanlık Ruhsal Âlemler'in tasarrufu altında, onun kontrolünde ve korumasında, evrim yolunda ilerlemektedir. Bu süreç, istisnasız tüm beşer varlıkları için geçerli bir zorunluluktur. Spiritüalistler 'İlahi Âlem'in, tek tek tüm varlıklar üzerindeki bu gözetimini yüksek evrim seviyesi, ruhsal koruyucu varlıklar aracılığıyla yaptı-

ğını öne sürüyorlar. Bu tür bir koruyucu varlık kavramının tüm dinsel geleneklerde yer aldığı biliniyor. Bunlara genellikle "melek" adı veriliyor. Koruyucu varlıklar himayelerini birtakım ikaz, ihtar, ilham ve direkt müdahaleler şeklinde yapabilirler. Yakın ve uzak tüm çevremizde, hatta kendi yaşamımızda bile bunu gözlemek ve bu himayenin varlığını hissetmenin mümkün olduğu söyleniyor.

Direkt müdahale olarak tanımlanan yardımların en belirgin örneklerinden biri de yukarıda çok az bir kısmı sıralanan yüzde yüz ölümler ya da ağır yaralanmalarla sonuçlanacak kazalardan tek bir sıyrık dahi almadan, mucizevi bir şekilde kurtulan kişilerin başlarından geçenlerdir.

miş, genç işadamlı kurtulmuştu.

"İlahi koruma"

Küçük yaştaki çocuklar korunmasız ve her türlü tehlikeye karşı açık bulunduklarından, kendilerinin fizik düzeydeki koruyucularından başka, ilahi korunmaya diğerlerinden çok daha fazla ihtiyaçları vardır. Bu yüzden bu tür korumaların genellikle çocuklara yönelik olduğu gözlemleniyor.

Buna bir örnek olarak, Nisan 1983'te "Lastik top gibi..." başlığı altında gazetelerde yer alan Samsun'daki bir apartmanın sekizinci katından düşen ve sapaşğlam ayağa kalkan küçük Seyfettin'in öyküsü verilebilir. Annesinin dalgınlığından yararlanarak, oturdıkları 8. kattaki dairelerinin balkonuna çıkan ve demirlerin arasından geçmeye çalışırken aşağıya düşen 14 aylık Seyfettin'in burnu bile kanamamıştı. Annesi bu olay üzerine, "Allah tek evladımızı bize bağışladı" demişti.

"Uçan kız"

28 Ağustos 1982 tarihli bir olay da İstanbul Bahçelievler semtinde geçmektedir. Oturdıkları apartmanın 5. katından, balkondan sarkıtığı ipin aşağıdan çekilmesiyle düşen 3 yaşındaki Aysun Külâh'ın sadece ayağı incindi. Bir elinde sıkıca tuttuğu sepetin ipi olduğu halde evlerinin önündeki çöplerin arasına düşen Aysun, sendeleyerek doğrulup, üzerindeki tozları silkelemeye başlayınca, olayı görenler şaşkınlıktan donakaldılar. O kadar yüksekten düşüp de sağ kalan küçük Aysun'a mahalle halkı "uçan kız" adını taktı. Daha sonra hastaneye götürülen Aysun'da önemli sakatlığa rastlanmayınca, küçük kız evine döndü.

5. kattan düşen bir başka kişi 4 yaşındaki Eren Eraslan'dı. Bayburt'ta yaşayan minik Eren'e düştükten sonra hiçbir şey olmaması üzerine babası kurban keseceğini söyledi. Olay 1978 Aralık'ında oldu.

Oturdıkları apartmanın beşinci katından düşen üç yaşındaki Aysun Külâh, kaldırıldığı hastaneden kısa sürede taburcu oldu (üstte).

Üç yaşındaki Aysun Külâh, aşağıya sarkıtığı ip çekilince beşinci kat balkonundan boşluğa uçtu (üstte).

"Beni Uçan Kaz indirdi"

Emel Ercan isimli 4 yaşındaki küçük kızın, 7 Nisan 1985 günü altıncı kattan düşüp de gayet sağlıklı olduğu görüldüncce çevresindekiler, "Öldürmeyen Allah öldürmez, daha yaşayacak günü varmış" dediler. Küçük Emel ise olayı duyup gelen babasına sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Babacığım, biliyor musun, ben demin Uçan Kaz'a bindim. Uçan Kaz beni sırtına aldı ve küçük Nils ile birlikte bahçeye indirdi" diye anlatıyordu.

Düştüğünü bile fark etmedi

Bir süre önce Viyana kaynaklı bir haberde, bir apartmanın 8. kat balkonundan aşağıya uçan iki yaşındaki Martin Glanzner'in bahçedeki ot yığınlarının tam üzerine düştüğünden, düştüğünün bile farkına varmadığı belirtilmektedir. 32 metre yükseklikten düşen küçük Martin, tıbbi muayeneden sapaşğlam çıktı.

Alman basını geniş yer verdi

1983 yılında Hamburg'taki bir olayda ise, 14 katlı apartmanın tepesindeki terastan boşluğa uçan 12 yaşındaki David Kluzak, beton zemine düşmesine rağmen ölmedi. Hemen Eppendorf Üniversitesi Kliniği'ne götürülen David, yoğun bakıma alındı. Doktorlar, "Çocuğün 38 metre yükseklikten beton zemine düşmesine rağmen ölmemesi büyük bir mucize" dediler.

Günümüz insanını da tehdit ediyor:

Kurtadamlık, bir ruh hastalığı...

Geçmişteki kurtadam olaylarının çoğu, ya delilik ya da kuduza yakalanmış bir insanın hastalığı olarak değerlendirildi. Ama bu yaklaşım, çok sorulan şu soruya bir cevap oluşturmuyor: Kurtadamlar gerçekten var mı?..

ESKİ YUNANLILAR, Romalılar ve hatta eski Araplar, kendi çevrelerinde pek ender rastlanan kurtadamlık olaylarına nadiren inanırlardı. Ortaçağ Avrupa'sında ise durum, oldukça farklıydı. O dönemdeki inanca göre bir insanın yirtici bir hayvana dönüşmesi, günlük bir olaydı. Bugün bile, Avrupa'da ve İskandinavya'nın ücra köşelerinde bu batıl inanç, tümüyle yok olmamıştır. Saf köylü kültürü üzerindeki eski etkisi hâlâ güçlüdür.

Kurtadam efsanesi, her ne kadar kaynağını mitolojiden alıyorsa da olaya baktığımızda karşımıza mitolojik, tarihsel, psikolojik ve masalsi öğelerle yoğurulmuş bir karışım çıkıyor. Çağdaş bilim, kurtadamlığı

Amerikan Blackfoot Kızılderililerinden bir büyüdü, 1830'larda yapılmış bir resimde (solda). Hayvan-adamlara ait öykülerle ilgili olarak, dinsel törenler için, niçin bu tür gıysıye bürünülüğünü anlamak kolaydır.

William Blake'in çizimiyle Nabukadnezar (altta). Büyük Babil Kralı, garip bir hastalığa yakalanmış. Tanrı'nın "gazabına" uğrayan kral, insanlardan uzaklaştırıldı ve yaşamak için yiyecek bulamadığından, öküzler gibi "otladı". Havanın neminden vücudu yapış yapış oldu. Başındaki saçlar, giderek bir kartal tüyüne, tırnakları da kuş pençesine benzedi.

belki biraz açıklanabilir buluyor.

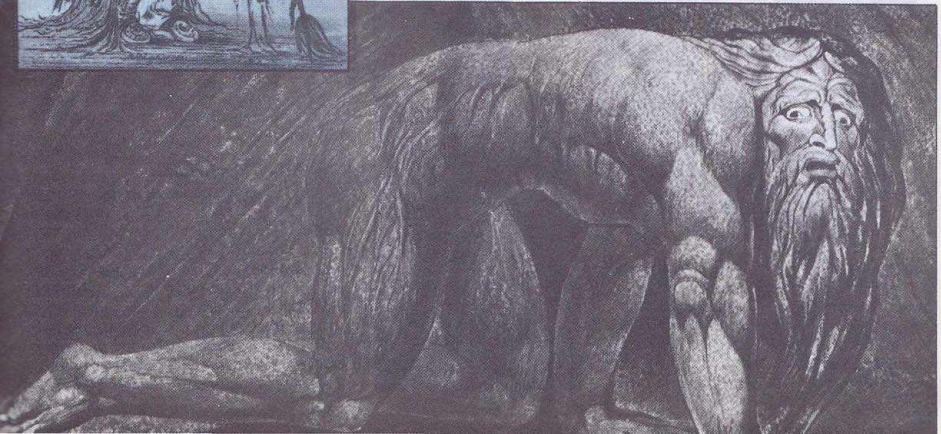
Ancak bununla birlikte konuya -en azından şimdilik- yeterli, doyurucu bir çözüm getiremeyeceği de belirtiliyor. Bu inanç Hristiyanlıktan 1000 yıl öncesine dayanıyor. O dönemden günümüze, bugünün düşüncesine göre mantık dışı gelen birçok olay aktarıyor.

Hayvandan üstün ama...

İnsanlık, sosyal gelişimi boyunca, kendisinin hayvandan ayrıcalıklı ve üstün olduğunu gördü. İnsan, ilkel, hayvansal içgüdülerinden giderek uzaklaşıyordu. Bunda etkili olan, gerek doğa yasalarının dengeleyiciliği, gerekse insanın "insanlaşmak" yolundaki özel istek ve çabalarıydı.

Fakat bu ikellik ve vahşetten sıyrılıp uygar insan olma süreci çok yavaş işledi ve yüzyıllar aldı. Bu sırada zaman zaman psikolojinin atavizm olarak adlandırdığı olaylar görüldü. Bazı insanlarda atalarının görünümüne dönmek ya da ilkel insan karakterine bürünmek gibi bir eğilim vardı. Nitekim zaman zaman uygar ülkelerde hayvansal bir iştah ve arzuyla dolu, şeytanca bir gaddarlık taşıyan ve insan etinden hoşlanan kişiler çıktı.

Çağdaş psikologlar bu anormal durumları nasıl sınıflayıp açıklayacaklarını bilirler. Fakat bilimsellikten uzak ortaçağ karanlığı içindeki zihinler bunu "şeytanın işi" olarak algıladılar. Böyle düşünceleri de, insanın kurda dönüşmesinin kolaylıkla kabul edilebildiği bir çağda, pek de garip değildir. Aslında bu gaddar azmanların aşağılık duygularıyla hayvana dönüşmeleri arasında bir ilişki kurulabilir. Uygurluk ilerledikçe kişilerdeki dehşet saçan hayvan miti, buna neden

Kurtadamlıkla porphyria adıyla bilinen hastalığın çaresiz kurbanları arasında bağıntı kurulabilir mi? Londra'daki Guy's Hastanesi'nin doktorlarından Dr. R. İllis, porphyria denen hastalığın, ışığa karşı şiddetli bir duyarlılık oluşturduğunu söylüyor. Hastalık nedeniyle dışlar kırmızıya ya da kızıl-kahverengine dönüşüyor. Bunun yanı sıra, sinirsel tepkiler, yumuşak histeriden manik-depresif psikozlara ve hatta deliliğe kadar değişebiliyor.

Bu belirtiler ortaçağdaki kurtadamlık olaylarına benziyor. Fakat porphyria kurbanlarının değişen deri görünümü, kurt postunu hatırlatabilir. Eski bilge Altomarius, kurtadamları, küçük gözleri, bir deri bir kemik kalmış, solgun yüzü kişiler olarak tarif ediyor. Fakat kurtadamlıkla porphyria arasında bağıntı kuran bu düşünce, pek taraftar bulamamıştır.

Korkunç bir hastalık

olan hayvanların ortadan kalkmasıyla yok oldu.

İlkel kabilelerin inançları

Örneğin ABD'de Kuzey Dakota'da yaşayan Siyu Kızılderilileri, bir zamanlar, insan yiyecek korkunç hayvanların varlığına kuvvetle inanırlardı. Fakat Siyular, bugün geçmişteki inanışlarını unutarak çok farklı düşünüyorlar. Siyular artık Kuzey Dakota ovalarında sık sık rastlanan mastodon (tarihöncesi dönemde yaşamış olan, file benzenen, soyu tükenmiş bir memeli hayvan) kemiklerinden, geçmişle- rindeki korkunç efsanelere neyin yol açtığını anlamış durumdadılar.

İlkel kabile yerlilerinin kendilerine barnacak yer ve yiyecek malzeme aramaları kurtadam efsanesinin başlangıç noktasını oluşturdu. Bu insanlar açlıklarını gidermek için yiyecek arayan kurtlar gibi dolanıp durdular. Hayvan postlarından gıysileri içinde iyice vahşi hayvanlara benzediler. Bu durumda da kayıtlara neden kurtadamlar olarak geçtiklerini anlamak çok kolaylaşıyor.

Bazı Kuzey Amerika Kızılderililerinin kurtadam öykülerinde, sadece başı, kolları ve bacakları kurt görünümünde olan, insan gövdeli yaratıklarından söz edilir. Kurtadama dönüşme öyküleri Fransa, Almanya, İskandinavya'da ve bazı Doğu Avrupa ülkelerinde orijinal bir şekilde kurt postundan yapılmış elbise, pelerin ya da kuşakların kullanılmasına yol açtı.

Yalancı delilik

17. yüzyılın ilk yarısında Fransız kurtadam Jean Grenier birçok çocuğu öldürmekten mahkemede yargılanmıştı. Mahkeme o çağdan hiç beklenmeyecek bir şekilde sonuçlandı. Çocuk idam edilmedi. Ancak yaşam boyunca Fransa-Bordeaux'daki bir manastırın duvar-

ları arasına mahkûm edildi. Grenier henüz 13 yaşındaydı ve "yalancı delilik" kurbanıydı.

Bunun üzerine Fransa'da büyüculük ve kurtadamlıkla ilgilenen 14 kişi tümüyle beraat etti. Grenier, kurtadamlığa değişik bir açıdan bakılması gibi önemli bir yaklaşım için ilk adım oldu. Mahkeme, doktorların yaklaşımı karşısında Grenier'i daha fazla suçlayamadı. Giderek artan bir şekilde, kurtadamların, aslında ilaçla tedavisi mümkün olmayan bir tür akıl hastalığına yakalanmış kişiler oldukları inancı yayıldı. Hukukçular ve doktorlar, hayvan-insanları iki kesin gruba ayırdılar: Kurtadamlar ve lycanthroplar. Kurtadamlar mitolojik yaratıklardı. Lycanthroplar ise akıl hastaları.

Psikiyoloji kaynaklı

Tüm Avrupa'da aydın insanlar bugün bu açıklamayı kabul ediyorlar. Tanınmış İngiliz kilise aydını Robert Burton'un 1621'de yayımlanan tıpla ilgili yapıtı Melankolinin Anatomisi'nde bu hastalık "kurt çılgınlığı" olarak adlandırılıyor. Burton şöyle diyor: "Bir insan geceleri kirlarda ve mezarların çevresinde uluyarak dolaşmaya başladığında kurt olduğuna inanıyor ve aksine ikna edemiyorsunuz." Bugün doktorlar lycanthropy'nin yanıltıcı görüntülerini psikolojik kaynaklı olarak kabul ediyorlar. 1975'te yayımlanan Dünya Psikiyatri Tarihi adlı kitap, melankoliye yol açan bir zihin dağınıklığı ve ruhsal sıkıntı ile kendini gösteren hypochondria hastalığının ilerlemiş basamaklarının lycanthropy'ye dönüştüğünü anlatıyor.

Bu noktayı açıklamak için kitap, 30 yaşındaki bir hastadan söz ediyor. Hasta önce melankoli oldu. Sonra hastalığı monomania'ya dönüştü. Bu da kurda dönüştüğüne inanmaya yol açan lycanthropy'ye dönüştü. Hasta, insanlardan kaçtı ve dağlarda kendisine barnacak bir yer aradı. Gecelerini uluyarak, mezarlıklarda dolaşarak ve ruhları çağırarak geçirdi.

17. yüzyılın alacakaranlığında lycanthropy olmuş hastaların, nasıl kurda dönüştüklerini ya da kapa .susadıklarını "itiraf" etmeleri için nasıl "ikna" edildiklerini anlamak pek de zor değil. Binlerce lycanthropy hastası bu yüzden idam edildi. Halk kurtadamlara inanıyordu ve bu tavır, bir bilgisizlik antiydı.

Hitler, halıyı kemiriyordu

Az önceki konuya dönersek, İngiliz antropolog Dr. Robert Eisler, 1951'de yazdığı Kurda Dönüşen Adam adlı kitabında sadizm, mazo- zizm ve lycanthropy'den söz eder. Dr. Eisler'in Hitler üzerine yaptığı son derece ilginç bir gözlem var. Bu gözlem Hitler'in lycanthropy olabileceğini düşündürüyor. Eisler, olayı görgü tanıklarından dinleyip kaydetmiş. Bir keresinde Hitler o meşhur öfkesine yaraşan bir şekilde odasındaki halıyı ısırp kemirirken görülmüş... Doktor şöyle diyor: "Eğer Hitler"

Ansbach'ın 1685'teki belediye başkanı kurda dönüştü ve idam edildi. Olay, Ansbachlıların akıllarında uzun yıllar kaldı. Bu tablo, saray ressamı Joahnn Schwabeohe tarafından (1737-1817) yapıldı (altta).

in öfkesi üzerine anlatılan öyküler doğrusa, durumu manik-lycanthropik bir görünüm veriyor."

Rüyaların etkisi

Amerikalı psikoanalizci Dr. Nandor Fodor, lycanthropy'yi pek o kadar psikolojik bir hastalık olarak görmüyor. Bunun sadece psikik bir mekanizma olduğunu savunuyor. Fodor'a göre durum, büyük ölçüde görülen rüyalarla ilintilidir. Özellikle rüyada biçim değişimleri, rüyalarındaki kana susamışlık, gaddarca cinayetler, olayı hazırlayan öğelerdir. Onun bu tür lycanthropik rüyalar üzerine olan yorumları, birçok kitabın konusunu oluşturdu.

Bu yorumlar 1945'te büyük bir gazete olan *Journal of American Folklore*'da da yer aldı. Bir kitaptan alınan bir örnek şöyledir: "Londralı bir kadın sabah uyanığında şonimenin yanında, kurt başının üzerindeki çakmak çakmak gözleriyle kendisine bakan bir yaratık gördü. Korku içinde ışıkları yaktı. Fakat yaratık birden yok olmuştu." Kadın, bir kurtadam geldiğine inanıyordu. Bu olay ağızdan ağza dolaşarak şu şekle dönüştü: "Fransa'da bir kadının yatak odasına tırmanan bir adam, kadının paralarını aldıktan sonra, onu eğer eşini terk edip kendisinin olmazsa boğazlayarak öldürmekle tehdit etti." Aslında bu görüntü, daha önceden kadının kafasının içinde vardı. Yani sıra, arkadaşları kadının uykusu sersemliğiyle halüsinasyonlar gördüğünü de söylüyorlardı.

Bu bir ipucuydu. Olay, kadının sadık cinsel beklentilerini açığa vuruyordu. Kurdun gözlerindeki yiyecekmiş gibi olduğunu iddia ettiği bakışlar, kadının tecavüze uğrama arzusunun göstergesiydi. Kurtadamların şonimenin yanında duruyor oluşu da içinde taşıdığı yakıcı arzuların bir sembolüydü. Lycanthropy ve kurtadamlık sürprizlerle dolu karmaşık bir olayın 2 unsurudur. Bu konuların karmaşık yanları şu gibi konulardan sayılır: Karabüyü, yamanyamlık, delilik, geri zekâlılık, safılık, sadistlik, alkolizm, alınganlık, ve kuduz hastalığı. Eski tıp, psikozun lycanthropy biçiminde olan türünü kolayca reddetmişti. Kuduz, köpeğe kurttan, insana köpekten geçer ve insanın kudurmasına yol açar. Binlerce yıldır, kurtadam hep ağzındaki köpüklerle tanınılandı. Kurtadam sandıkları, aslında kuduz olmuş bir insandan başkası değildi. Eski Romalı ozan Ovidius, Arkadya Kralı Lycaon'un kurda dönüşmesini anlatırken her ne kadar bir kurtadamlardan söz ettiğini söylüyorsa da, kuduz olmuş bir insanı mı anlatıyordu, yoksa kuduz bir kurdu mu, anlamak pek zor değil.

"İstese de konuşamadi ağzından taştan köpüklerden nasıl da istahlydi, parçalamaya sürülerin arasına dalarken..." Ovidius, aslında bir kurtadamlardan söz ettiğini söylüyor.

Amerikalı psikoanalizci Dr. Nandor Fodor (İşte). Lycanthropy'nin psikik bir mekanizma olduğunu söylüyordu. Hastaların kurtadama benzer bir davranışı oluyordu ama, bilinçaltı düzeyde baştan başa şiddetli lycanthropik öğelerle dolu rüyalar görüyorlardı.

Kurtadamlık bulaşıcı!

İnanca göre, bir kurtadama ısırılmak, ısırılanın da kurtadam olmasına yol açar. Tıpkı kuduz gibi bulaşıcıdır. Böylece cahil kafaların mantığında şöyle bir fikir oluşuyor: Kuduz olmuş bir kurt, kurtadama dönüşür. Böylece denebilir ki, kurtadam efsanesi, ilkel kabilelerin konuyu böyle algılamış olmalarından kaynaklanıyor. Bu inanç aktarıla aktarıla böyle bir efsane yerleşip gerçekmiş gibi kabul ediliyor.

İnananlar da var

Dolayısıyla kurtadamlar berbat bir bulaşıcı hastalığa yakalanmış kişiler olarak görülüyorlar. Ya da onlara inanmak, gerçekler üzerine kurulmuş ve ilkel kültürlerden kaynaklanan batıl inançların devam edişinin bir sonucudur. 'Sözde' haklı bir açıklama da tekrarlanan rüyalarla ilgilidir. Eğer zihni bakımdan dengersiz bir kişi, rüyasında kendini tekrar tekrar bir kurtadam olarak görürse, bir gün kendisinin kurtadam olduğuna inanabilir.

Bugün kurtadamların varlığı olasılığını tümüyle reddetmeyen bilim adamları da var. Bunlar, şöyle düşünüyorlar: "Kurtadamlık sadece bir hayal olsaydı bu kadar zamandır hâlâ yaşayabilir miydi?" Bu eğer çok saçmaysa bu sürekli inanç neden tıp ve bilim adamlarının ilgisine hedef oldu ve her çağda üzerinde çalışıldı?

Bir kuduz kurt tarafından kovalanan bir insan. 1909'da Harper's Monthly dergisinde, Howard Pyle tarafından çizildi (sağda). Kuduz bir kurt tarafından ısırılan adam kuduz oldu. Halkın gözünde kuduz olan bir kişinin kurtadama dönüşmesi inancı da buradan kaynaklanıyor.

Pakistan'da Mohenjo-Daro'da ve Kamboçya'da Angkor'da dünyanın en görkemli iki uygarlığından arta kalan kalıntılar bulunuyor. Bu kalıntıların iki dev imparatorluğun başkenti olduğu sanılıyor. Fakat bu kentler birden yok oldu. Aşağıdaki yazıda dünyanın bu en eski iki uygarlığına ilişkin bilgiler veriliyor.

YOK OLAN UYGARLIKLARIN arkasında insanı ürperten izler bıraktığı belirtiliyor. Tarih, eğer söz konusu insanların sayısı fazla ise, yok olma sürecinin kademeli olarak gerçekleşeceğini ileri sürer. Felaket karşısında insanın doğal eğilimi evine ve mallarına mümkün olduğu kadar bağlı kalmaktır. Ancak başka seçenek kalmadığı zaman, insan bunları terk eder.

İnsanların yaşadıkları yöreni terk etmeleri için başlıca iki neden olabilir: İstila ve fetih. Araştırmacılar, Angkor halkının "ortadan kaybolmasının" nedenini de bu şekilde açıklıyorlar. Angkor, Hindic'in de Khmer İmparatorluğu'nun başkenti idi. Bu, ayrıca İndüs Vadisi uygarlığının sonunu da bir ölçüde açıklayabilir. İndüs Vadisi uygarlığının merkezi, Mohenjo-Daro ve Harappa kentleri oluyordu.

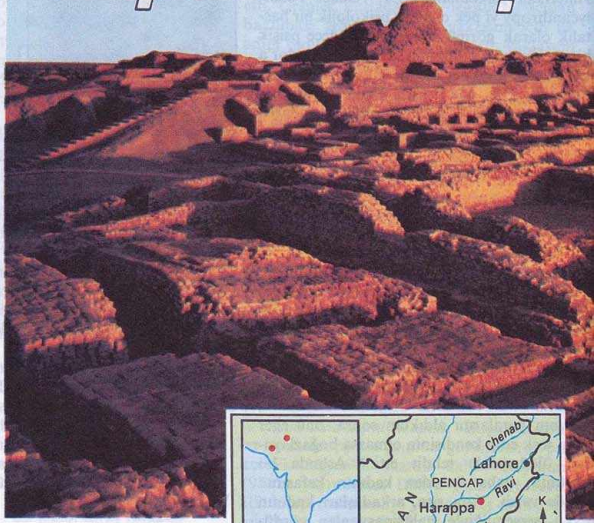
İndüs Vadisi uygarlığı ile ilgili olarak, Khmer İmparatorluğu'na oranla daha az bilgi var. Bunun nedeni söz konusu yörenin oldukça eski oluşudur. Bu uygarlık, M.Ö. 2500 yıllarında yaşamıştı. Mezopotamya, Çin ve Mısır'dan sonra, dünyanın en eski uygarlıklarından biri olarak kabul ediliyor. Araştırmacılara göre Hindistan'da tarımcılık İndüs Vadisi uygarlığı ile başladı.

Gelişmiş bir uygarlık

İndüs Vadisi uygarlığının M.Ö. 1750 yılında bıraktık savaşlar ve istilalar sonucunda yok olduğu tahmin ediliyor. Bu uygarlığın yok oluşunda, savaşlarla birlikte başka etkiler de rol oynamış olabilir. Bu istilacılar muhtemelen Arilerdir. Ariler, M.Ö. 2000 yıllarında kuzeyden Hindistan'a geldiler. Bunlar, İndüs Vadisi'nde, Mohenjo-Daro, Harappa ve diğer birçok yerleşim bölgesinde oldukça düzenli, üretici ve gelişmiş bir uygarlıkla karşılaştılar.

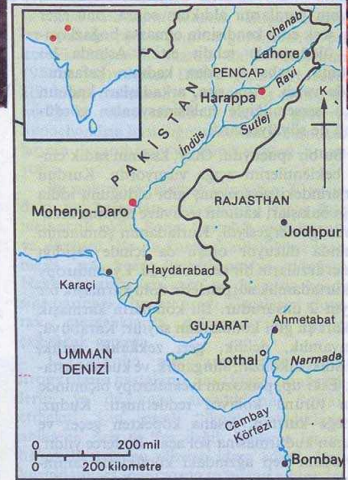
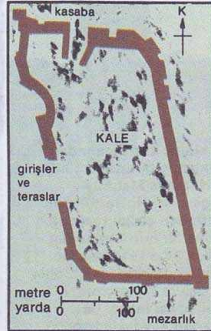
Angkor kentindeki Khmerler gibi, İndüs Vadisi halkı da yaşamını ve refahını, ustaca yapılmış drenaj ve sulama sistemine borçluydu. Sulama kanalları ve su setleri uzun ömürlü, pışmış tuğladan yapıyordu. Mohenjo-Daro ve Harappa şehirleri de böyle inşa edildiler. Uzmanlara göre tuğla boyutlarının hep aynı ölçülerde oluşu bu uygarlığın

Taşlar konuşa

İndüs Vadisi'nin haritası. Burada 4.000 yıl önce bir uygarlık doğdu. Bu uygarlık Mezopotamya, Çin ve Mısır'dan sonra dünyanın en eski uygarlıklarından biri olarak kabul ediliyor. Fakat M.Ö. 1750 yıllarında birdenbire ortadan kalktı. Yok olmasının nedenleri bilinmiyor (sağda).

Bir zamanlar görkemli bir kent olan Harappa'nın bir planı (altta).

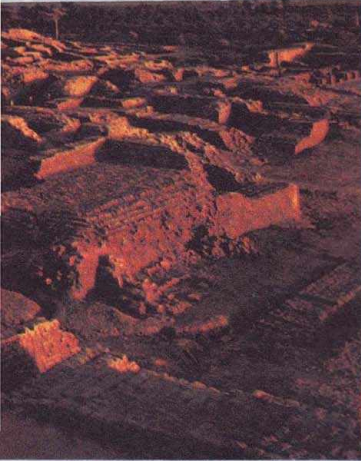

ne denli güçlü olduğunu gösteren bir kanıttır. Bu yalnızca birbirinden 650 km uzaklıkta olan iki kent için değil, Hindistan'ın güney kıyısına doğru, doğudaki Ganj Irmağı boyunca kurulu yöreler için de geçerliydi. Ayrıca buralarda kullanılan ağırlık ve ölçü birimleri de aynıydı. Bunlar, bu geniş bölgede merkezi bir hükümet biçiminin olduğunu işaret ediyor.

Belirli plana göre

Bu uygarlık gelişmiş bir sağlık örgütüne de

İseydi...

Mohenjo-Daro kentinin kalıntıları. Harappa ile birlikte bu kent eski İndüs Vadisi uygarlığının merkeziydi (solda).

Mohenjo-Daro'nun planı (altta). DARKMALT

sahipti. Her evin lağımı aynı kanalizasyon ağına bağlıydı. İki kentin de belirli bir zekânın ürünü olduğu anlaşıyordu. Çünkü bunlar harita üzerinde belli bir plana göre inşa edilmişlerdi. Anayollar kuzeye, güne ve küçük yollar da doğuya ve batıya uzanıyordu. Pamuk yetiştiriliyordu. Her iki kentin nüfusu aşağı yukarı 35.000'di. Bu sayı da belirli bir refah düzeyine ulaşıldığını gösteriyor. Bu refah, kısmen ticarete dayanıyordu. Ticaret yalnızca İndüs Vadisi'nde değil dışarıyla da yapılıyordu.

Gemicilikte İleriydiler

İndüs Vadisi'nin ticaret mallarının kalıntılarına Basra Körfezi kıyılarında da rastlanıldı. Böyle uzun yolculuklar muhtemelen kıyı yolu izlenerek yapıldı. Bu ticareti yürüten gemiler, Lothal'daki doku kullanmış olmalı. Lothal, şimdiki Hindistan'ın Gujarat eyaletinde, Cambag Körfezi'nin ucunda, Mohenjo-Daro şehrinin 720 km güneydoğusundadır. Lothal doku, 4,5 kilometrelik bir kanalla Varmada Nehri'ne bağlıdır. Dok, 23 m uzunluğunda, 3 metre genişliğindeydi. Lothal'da bu geniş gemilere ait çapa taşları ve çok sayıda da mühür bulundu. Bunlar çamurun üzerine baskı çıkarmak için kullanılırlardı. Muhtemelen bu mühürlerin, malları mühürlemede kullanıldıkları da sanılıyor.

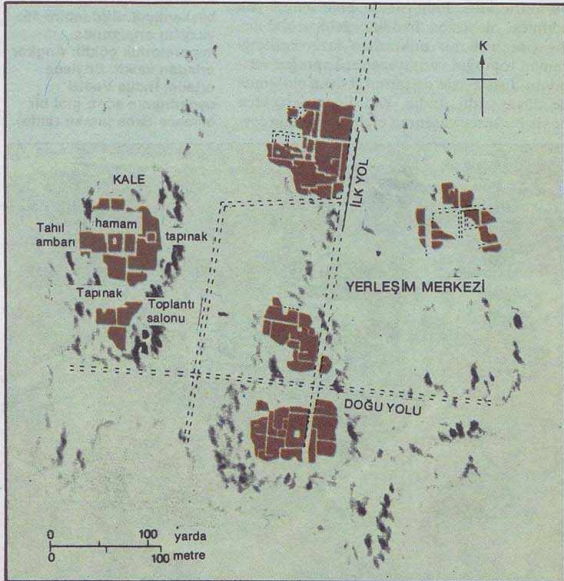
Nasil son buldu?

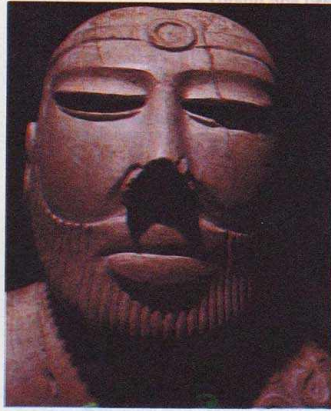
Ele geçirilen kalıntıların çoğu, özellikle Harappa'dakiler oldukça haraptı. Daha birçok kazı yapılacak. İkel resim-yazı baskılar, daha deşifre edilmek için bekliyorlar. Bu yüzden İndüs Vadisi uygarlığına ilişkin bilgiler varsayımdan öteye gitmiyor. Bu uygarlığın nasıl son bulduğu da bu varsayımlar arasında. Kanıtlar, Mohenjo-Daro'ya felaketin aniden ve şiddetli geldiğini gösteriyor. Sözelimi, kentteki bir evde 13 iskelet bulundu. Bu kadın, erkek ve çocuk iskeletlerine bakılırsa, kafalarına balta ve kılıç darbeleri yiyerek ölmüşlerdi. Çevredeki bir kuyuda 2, dar bir geçitte de 3 iskelet daha bulundu. 9 iskeletten 5'i çocuktu.

İlk akla gelen suçlular Arilerdir. Nedeni de, Arilerin bronz silahlara sahip olmaları. Bronz silahlar iskeletlerde bu tür zararlar oluşturabilirlerdi. İndüsüler madene sahip değillerdi. Bu da onları savaşta oldukça zayıf bir duruma sokuyordu. Buna rağmen silah üstünlüğünün her zaman bir savaşın sonucunu belirleyen bir faktör olmadığı belirtiliyor. Diğer arkeolojik bulgular, istilacıların zaten çökme sürecindeki bir kente saldırdıklarını gösteriyor.

Değişik yaklaşımlar var

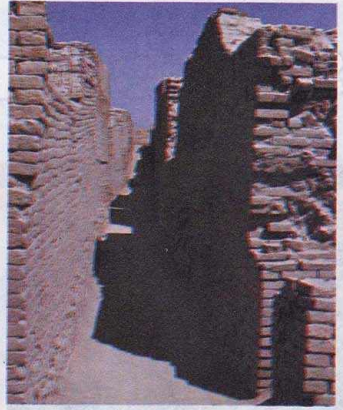
Mohenjo-Daro ve Harappa kentlerinin her ikisi de birtakım savunma sistemleri ile donatılmışlardı. Bu kentler, gözetleme kulelerine sahip, sağlam kaleler içinde kuruluydular. Bununla birlikte bazı araştırmacılar, söz

Bu oyulmuş taş figür Mohenjo-Daro'da bulundu. Figür, İndüs Vadisi uygarlığının ulaşmış olduğu sanat düzeyini gösteriyor (solda).

Mohenjo-Daro'nun dar sokaklarından biri. Harappa ve Mohenjo-Daro, Batı'nın büyük kentleri gibi geniş yatay ve dikey hatlar sistemine göre kuruldu. Anayollar kuzeyden güneye, daha küçük olanlar doğudan batıya doğru uzanıyordu (sağda).

konusu yerlerde daha düzensiz ve kötü inşa edilmiş binalar bulduklarını söylüyorlar. Bu bilgilere göre merkezi hükümetin zayıfladığı anlaşıyor. Kuşkusuz bu savunma düzeninin de zayıflaması demektir. İndüs Vadisi uygarlığının sonu yöredeki ormanın yok edilmesiyle de hızlandırılmış olabilir.

Ormanın yok edilmesi beraberinde erozyonu ve kuraklığı getirdi. İndüs kentlerinin inşasında kullanılan tuğlaları pişiren fırınları ısıtmak için çok miktarda kereste kullanılıyordu. Kentler kurulduktan aşağı yukarı 750 yıl sonra, M.Ö. 1750 yılında, bu ormanın yok edilmesi olayı son haddine gelmiş olabilir. Ağaçlar belli bir miktardan fazla kesildiği zaman toprağın verimi azaldı. Toprağın veriminin düşmesiyle de tarımsal ürün eldesinde de düşüş oldu. İndüs Vadisi'nde gerçekten böyle bir süreç yaşanmış olabilir. İnsanın çev-

Ortaçağa ait görkemli Angkor Wat tapınağı. Angkor Thom' kalesi ile birlikte Kamboçya ormanlarının derinliklerinde yer alıyor (bkz. harita-alta sağda). M.S. 9. yüzyılda kurulduktan sonra 500 yıl boyunca Angkor çok zengin Khmer İmparatorluğu'nun başkentiydi. Birdenbire 15. yüzyılın ortalarında imparatorluk çöktü. Böylece ortada, İndüs Vadisi uygarlığının sonu gibi bir bilmece daha bıraktı (alta).

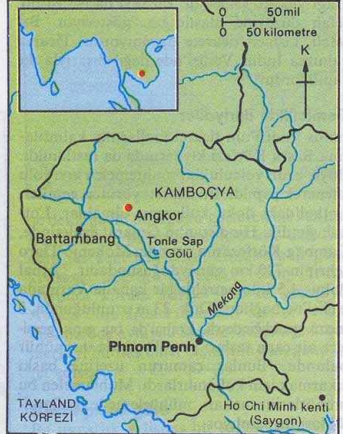
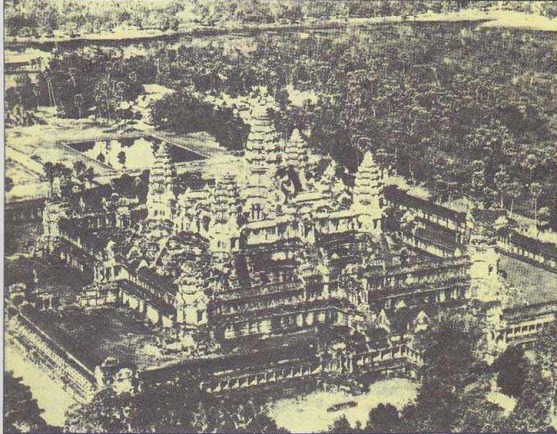
resini yok etmesi, kendi intiharını hazırlaması demektir. İndüs Vadisi'nde yaşayanlar bu olaya ne ilk, ne de son örnektir.

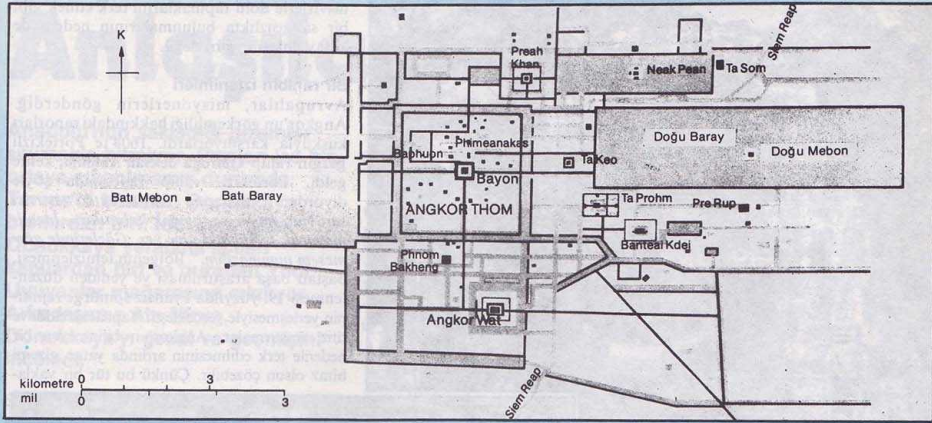
Bir diğer kayıp kent

Gene doğal kaynakları düşüncesizce kullanarak tüketmek, ortaçağda Kamboçya'daki Angkor halkının esrarlı bir şekilde yok olmasında da bir rol oynamış olabilir. Elimizde İndüs Vadisi uygarlığına oranla Angkor'a ilişkin daha bol ve kesin bilgi bulunuyor. Fakat Angkor'un neden çöktüğü hâlâ bir esrar perdesi ardındadır.

Görkemli kalıntılar

Angkor, M.S. 9. yüzyılda kuruldu. 600 yıl boyunca Hindin'de birçok bakımlardan son derece etkindi. Khmer İmparatorluğu'nun başarı düzeyi Angkor kentinde bulunan

kalıntılardan açıkça anlaşılıyor. Angkor Wat tapınağının dev kuleleri, nilüfer çiçeği biçimindedir. Ormanlık bir alanın içinden yükselen bu kuleler, hâlâ ziyaretçileri etkiliyor. Sadece tapınağın büyüklüğü insanı şaşırtmaya yeter. Tapınak, 1500'e 1200 metrelik bir alan üzerinde kuruludur. Bu geniş alanda yer alan heykeller ve kabartmalarda çarpıcı bir eşiklik göze çarpar. Tapınağın etrafında sayıları 600'e ulaşan başka tapınaklar da bulunur.

Biraz daha ötede, geniş bir ormanın ardında Khmer'in başkenti Angkor Thom'un kalıntıları uzanır. Angkor Thom, 13 km uzunluğunda bir duvarla çevrilidir. Angkor Wat'tan daha harap bir durumdur. Buna rağmen kent terk edildikten sonra, gezgin Budist keşişler tarafından zaman zaman onarıldı. Angkor Thom hâlâ çok sayıda etkileyici unsura sahip. Bunlar arasında giriş kapısı, Kraliyet Terası vardır. Bu teras birçok kabartma ile süslüdür. Ayrıca Fil Terası adı verilen bir alan da 400 metrelik bir dizi fil kabartmasıyla süslüdür.

Angkor'un planı. Kent, Siem Nehri tarafından besleniyordu. Samiç ve kanallarla sulanıyordu. Bu yolla halk bütün bir yıl boyunca pirinç yetiştirebiliyordu. Belki de Angkor'un en gözâlici özelliği tapınaklarıdır. Angkor Wat'ın dışında 600'den fazla tapınak vardı. Çizimde önemli olaylar gösteriliyor (üstte).

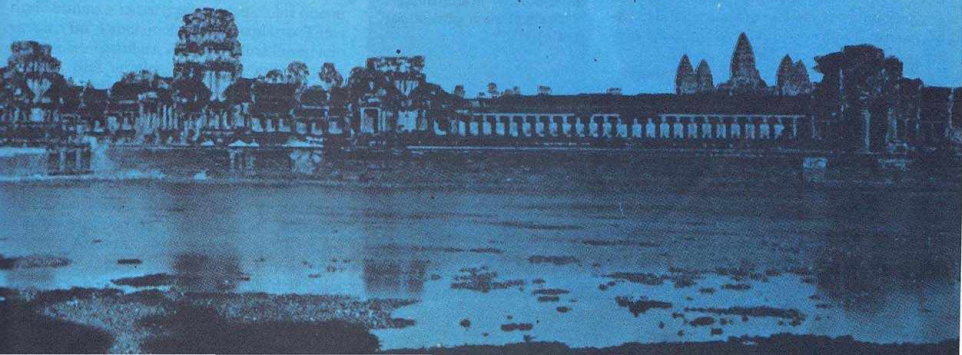
Angkor Wat'ın su teraslarından bir görünüm (altta).

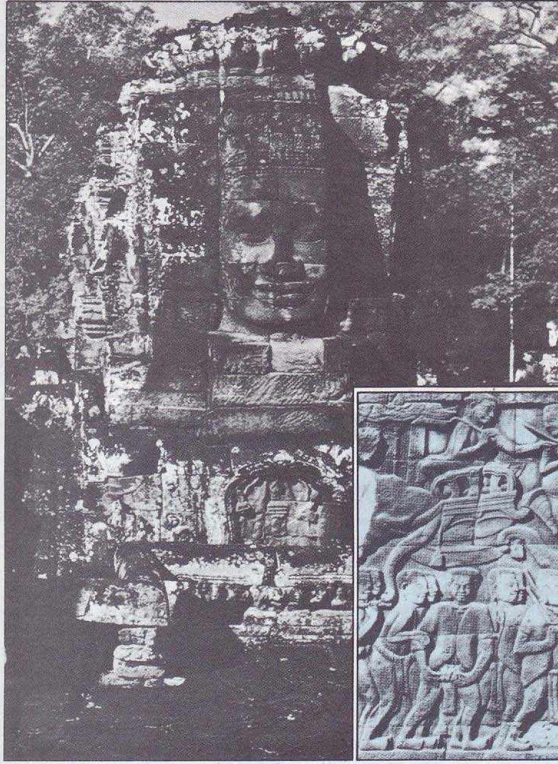
Felaketin nedenleri

Buna rağmen, Fransız doğa bilgini Henri Mouhot, 1861'de Angkor'a gelene değin kent, terk edilmiş ve bakımsız bir durumdaydı. Kent asırlık ağaçların ve çalıların arasında yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Angkor nasıl bir felaketle karşılaşmıştı?

Tarihsel verilen bir kısmı açık seçiktir: Angkor 1431'de savaşçı bir ulus olan Siameseliler tarafından yağmalandı, yıkıldı ve birçok insan öldürüldü. Bu saldırı, savaşçı komşularının Khmerlere art arda yaptıkları saldırıların sonuncusuydu.

Bununla birlikte, felaketi oluşturan başka etkenler de vardı. Bunlar arasında Kraliyet ailesinde süren kan davaları, pirinç kıtlığı, ihmal yüzünden sulama sistemlerinin yetersiz kalması, Mekong Nehri'nin taşmaları, toprağın verimsizliği, erozyon ve Khmer İmparatorluğu'na bağlı eyaletlerin ayrılması sayılabilir. Tüm bunlar Angkor'u zayıf düşüren başlıca nedenlerdi.

Çözüm bekleyen bilmece

Araştırmacıların çoğu tarafından kabul edilen bir görüşe göre, Siameseliler, Angkor'a bir yıl sonra 1432'de yeniden saldırmaya geldiler. Daha çok ganimet elde edecekleri umundaydılar. Fakat sadece terk edilmiş bir kente karşılaştılar. 1431 yılındaki saldırıdan önce bir milyon kişiden oluştuğu hesaplanan Angkor halkı, çevredeki ormanın içinde kaybolmuştu. Bu halen Khmer tarihini araştıranlar için çözülmesi zor bir bilmeceydi.

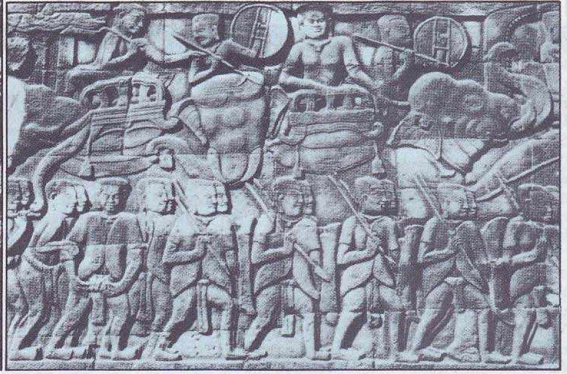
Araştırmalar, halka yarar sağlamayan kentleri terk etmenin eski bir Khmer geleneği olduğunu gösteriyor. Halkın Angkor'dan kaçışının, yeni bir Siamese saldırısı korkusundan daha başka nedenleri olduğu ileri sürüldü. Bunlar arasında veba, köle isyanı, ekonominin bozulması, Budizmin etkinliğinin azalması sayılabilir.

Yine de, binlerce insanın birdenbire ormanın içinde kaybolarak kendilerini ormanın ve yırtıcı hayvanların içine bırakmaları önemsenmeyecek bir olay değil. Dahası, inançlarına sıkı bir şekilde bağlı, zengin dinsel

tasvirlerle dolu tapınaklarını terk etmek gibi bir saygısızlıkta bulunmalarının nedeni de kolay anlaşılır gibi değil.

Bir rahibin izlenimleri

Avrupalılar, misyonerlerin gönderdiği Angkor'un görkemliliği hakkındaki raporları kuşkuyla karşılıyorlardı. 1604'te Portekizli gezgin rahip Quiroga de San Antonio, kente geldi. Portekizli rahip raporunda şöyle diyordu: "Muazzam büyüklükte şaşırtıcı saraylar, holler ve tapınak kalıntıları... İnanılmayacak büyüklükte bir yer. Gözlerimle görmesem inanmazdım." Bölgenin temizlenmesi, baştan başa araştırılması ve yeniden düzenlenmesi 19. yüzyılda Fransız sömürge rejiminin yerleşmesiyle gerçekleşti. Yapılacak ciddi ve titiz araştırmalar, Angkor'un bilinmeyen bir nedenle terk edilmesinin ardında yatan gizemi biraz olsun çözebilir. Çünkü bu tür bir yakla-

Angkor'daki her duvarı süsleyen zengin taş oymalarından bir ayrıntı. Kral Bakong tapınağının yüzü (üstte solda).

Angkor Thom kalesinden bir kabartma. Kabartmada bir festival alayı görünüyor (üstte).

şıma şimdiki araştırmacılarda pek rastlanılmıyor. Angkor hâlâ "kayıp kent" niteliğini sürdürüyor. Yüzlerce yıllık bu kente üst düzeyde bir sanat ve mühendislik başarısının simgesi gözüyle bakılıyor. Fakat yine de kent şimdilik tam olarak bilinmeyen bir nedenle terk edildi. Gelecekteki araştırmalar bu konuya bir açıklık getirebilecek mi?

İnsanlığın ilk ibadethanesi mi?

Anlaşılamayan yapı: Donukkaya

Anadolu'nun sakladığı gizemler saymakla bitmiyor. Bazıları ise hiç ortaya çıkmamış durumda. Tarsus'ta bulunan Donukkaya bunlardan biri. İddialara göre, Donukkaya yeraltına açılan kapılardan biri ve buradan Yedi Uyuyanlar mağarasına çıkılıyor. Arkadaşımız Ata Nirun, Donukkaya'yı gezdi ve geçmişini inceledi.

SİCİLYALI DİODOROS, M.Ö. 50 yılında yazdığı Evrensel Tarih adlı kitabında, kuzey rüzgârının estiği noktanın ötesinde yer alan bir adadan söz ediyor: "Bu adada yaşayanların kutsal ve görkemli bir yerleri vardı. Bu kutsal tapınak Güneş Tanrısı Apollon'a adanmıştı ve daire biçimindeydi. Ay Tanrısı, her 19 yılda bir bu adayı ziyaret ediyordu. Bu süre içerisinde yıldızlar yeniden eski yerlerine dönüyorlardı. Tapınak, gökyüzü ile yeryüzü arasında ilişkiyi sağlayan bir kapı, bir geçit işlevi görüyordu."

Diodoros'un yazdığı bu bilgilerin kaynağı, M.Ö. 4. yüzyılda yaşayan "Uzak Kuzeyliler" adında bir kitap yazar Yunanlı tarihçi Hekataios'du. Ayrıca, İskenderiye'den Mısır'ın kutsal kenti Teb'e kadar uzanan bir gezi de yapmıştı. Ama, hepsinden önemlisi, Hekataios'un, Firavun Ptolemaios I. Sethor tarafından himaye edilmesi ve bunun sonucunda Mısır'ın tüm gizemli bilgilerinden yararlanabilmesiydi. Öyleyse, Hekataios'tan Diodoros'a, ondan da günümüze değin ulaşan bilgilerin ilk kaynağı, Firavun I. Sethor'du.

Göklerden gelen ziyaretçiler

I. Sethor'un diğer Mısır firavunları arasında değişik bir konumu vardır. Karnak'taki ünlü Krallar Vadisi'nde yaptırdığı mezarının üzerinde bulunan kabartmaların belirli bir önemi vardır. Bu kabartmalarda, insanların Tanrı Ra'ya olan isyanları, ölenlerin diriltilmesi için yapılan özel ayinler, Güneş'in gece yaptığı yeraltı yolculuğu anlatılır. Daha da önemlisi, bu kabartmalarda göklerden gelen Tanrısal ziyaretçilerden söz edilir.

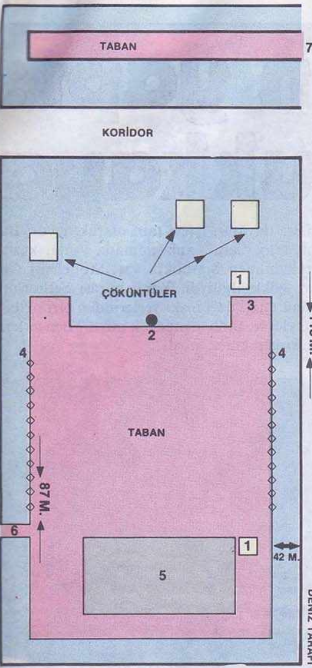
Bu ziyaretçilerin, kendi seçtikleri insanlarla ilişki kurabilmeleri için, özel yerlere veya herkesin kolay giremeyeceği kutsal mekânlara ihtiyaçları vardı. İşte, Diodoros'un anlattığı 'kuzey adası'ndaki tapınak, bu yerlerden biriydi. Aslında, sözü geçen ada Britanya Adası'dır, tapınak ise ünlü Stonehenge'dir. Stonehenge'in geçmişi, M.Ö. 1500'den daha

Dış duvarların yakından görünüşü. 3 metreden itibaren dışa doğru çıkıntılar var (altta).

Tarsus yetkilileri tarafından duvarın yıkılması yapılan giriş (en altta).

eskilere dayanır. İşlevi tam olarak neydi? Bu daha tam olarak anlaşılmadı. Ama, kesin olarak bilinen bir nokta var. Stonehenge'in işlevi gökle ilgiliydi. Yani, burası Sethor'un sözünü ettiği özel ilişki yerlerinden biri olabilir. Öyleyse, Stonehenge tek miydi? Benzerleri olması gerekmez miydi?

1. Arkeologların kazı yaptıkları yerler. Buralarda birkaç kafatası, paslı silah kalıntıları bulundu.
2. Yeni evlilerin girdikleri mağaranın girişi. Görüldüğü gibi, mağaradan Donukkaya'nın tam ortasına çıkılıyor.
3. 8 m yükseklikteki duvarlardan tabana inilebilen tek yer. Buraya zamanla toprak yığıldığı için tabana inmek mümkün.
4. Duvarlardaki oyuklar.
5. İnisi ve çıkışı olmayan dikdörtgen iç blok. İçine girilebilecek bir giriş de yok.
6. Sonradan yapılan giriş kapısı. Daha sonra, yetkililer tarafından kilitleti bir demir kapı konmuş.
7. Bu ikinci kısmın yan tarafındaki yıkık duvarlar.

İç duvarlarda son derece düzenli oyuklar görülüyor. Bunların meşale yerleri olduğu söyleniyor. Fakat, sadece orta bölümde, karşılıklı olarak yapılmışlar, böyleyse diğer yerler nasıl aydınlatılıyordu? (altta)

ten terk etmiş olabilir mi? İnancılara göre, Şit'in yaptığı bir diğer önemli iş, Kâbe'nin temelini atmış olmasıdır. Anlaşıyor ki, Kâbe Mekke'de olduğu için Şit'in oraya gitmiş olabileceği düşünülüyor. Oysa, bazı uzmanlar böyle düşünmüyorlar. Onlara göre, Şit, sembolik anlamda ilk ibadethaneyi yani mabedi inşa etti. Yine bazı iddialara göre, Tufan'dan sonra Nuh'un Gemisi, ne Ağrı Dağı'na, ne de Cudi Dağı'na oturdu. Gemi, Tarsus yakınında bir dağın tepesine oturdu.

Bu iddiaların sonucunda, görülüyor ki Tarsus'ta bir mabet olmalıdır. Üstelik, bu mabet insanlığın ilk ibadethanesidir. Hekataios'dan kaynaklanan adaş Diodoros'lara göre ve diğer inançlar doğrultusundaki araştırmalara göre, ortaya çıkan sonuç aynıdır. Yani, Tarsus'ta böyle bir yer aranabilir. Bu düşünceye en yakın ve en uygun yer ise, Donukkaya'dır. Burası Donuktaş ya da Dönüktaş adlarıyla da bilinir.

Ne için yapıldığı belli değil

Donukkaya'nın gizemli yönüne geçmeden önce, burayla ilgili elde bulunan bilgileri incelemek gerekiyor. Donukkaya, Tarsus çayının doğusunda yer alıyor. Dış ve iç hatları ile, tam bir dikdörtgen görünüşünde. Son derece kalın olan duvarlarının uzunluğu, 115 m'yi buluyor. Harabenin iç taraftan duvar uzunluğu 87 m, genişliği 42 m, yüksekliği ise 8 m. Uzun yıllardan beri yapılan araştırmalara rağmen, yapı hakkında kesin bir bilgi sağlanamadı. Yapılan kazılarda ele geçirilenler, yapıya göre çok daha sonraki dönemlere ait. Birkaç yıldan beri ise Donukkaya hemen hemen unutulmuş durumda.

Ortada tek bir rivayet var, o da Donukkaya'nın Asur Kralı Asurbanipal'in mezarı olduğu. Bu iddiaya göre, M.Ö. 9. yüzyılda yaşayan Asurbanipal, isyancıları

Tarsus'u Hz. Şit kurdu

Böyle bir yer Tarsus'ta nerede olabilir? Eskiçağın en önemli limanlarından olan bu kent, bugün bu özelliğini yitirmiş. Yüzyıllar boyu Knidos'un yani Tarsus ırmağının taşıdığı alüvyonlar ile limanı doldu ve kent, denizden uzakta kaldı. Ama yüzyıllar öncesinin bu önemli liman kentinin geçmişi çok eskilere dayanıyor. Arkeologlar, Tarsus'un geçmişinin tarihöncesi devirlere kadar uzandığını belirtiyorlar. Kısacası, Tarsus, insanın ortaya çıkışından beri var olan ve adını değiştirmeden koruyabilen nadir kentlerden biri olarak biliniyor. Bir diğer inanca göre ise Tarsus'u Hz. Şit kurmuştur.

Şit Peygamber, Âdem'in Halil ve Kabil'den doğan üçüncü oğludur. Âdem ölmeye önce, Şit'i yanına çağırdı ve ona bildiği tüm bilgileri öğretti.

Sonra, bir tufan olacağını, yedi yıl süreceğini bildirdi ve Şit'i varisi tayin etti. Yine inanca göre, Şit Peygambere Allah, elli sayfalık bir kitap indirdi ve böylece Şit, ilk kitap olan peygamber oldu. Bazı dini kaynaklar, Şit'in daha sonra Mekke'ye gittiğini ve orada öldüğünü belirtiyorlar.

Nuh'un Gemisi Tarsus'ta mı?

Eğer, Tarsus'un kurucusu Şit ise, orayı gerçek-

kaçarak Kilikya'ya geldi. Sonradan Pers komutanlarından Arjiler tarafından öldürüldü ve buraya gömüldü. Ama, bu iddia zayıf bulunuyor. Çünkü, kaçak ve yenic bir kral için böyle görkemli bir yapının nasıl ve kimler tarafından yapıldığı pek düşünülemez. Ayrıca, Donukkaya görüldüğü kadariyla Asurbani-
pal'den çok daha önce yapılmıştır. Diğer taraftan, burası Asur Krallığı'nın bu en ünlü ve en güçlü kralının mezarıysa, yapılan kazılarda zengin ve değerli birçok eşyanın ortaya çıkması gerekirdi.

Dışarıyla bağlantısı yok

Donukkaya'nın deniz tarafına doğru olan yönünde yapılan kazılarda bazı insan kemikleri ve birkaç silah çıkarılmış. Silahların Roma dönemine ait olduğu sanılıyor. Duvarlara dıştan bakıldığında, beş metre kadar bir yükseklikten sonra, 2,5-3 m yüksekliğinde dışarı doğru bir çıkıntı görülüyor. Yani bir dikdörtgenin üzerine, daha geniş bir dikdörtgen oturmuş. Deniz tarafının ters yönünde, ikinci bir dikdörtgen kütle daha görülüyor. Ana kütle ile bunun arasında geniş bir koridor var. Dış duvarların içerisinde yer alan, yine dikdörtgen kütlelere nasıl inilip çıktığı belli değil. Ortada ne bir merdiven kalıntısı, ne de bir yol görülüyor.

Daha da ilginç, Donukkaya'nın dışarıyla hiçbir bağlantısı yok. Yani, hiçbir kapı izi veya kalıntısı yok. Sonuçta, görülüyor ki Donukkaya öyle bir yer ki, ne içeri girilecek bir yolu var, ne de dışarı çıkılacak bir yeri. Akla, tuhaf bir düşünce geliyor. Sanki, Donukkaya içeride ne olduğu görülmesin ve kimse girmesin diye çevresi yüksek duvarlarla kuşatılmış özel amaçlı bir yerdir. Ama, duvarların genişliği neden 40 metrenin üzerindedir? Bunun da tek amacı olabilir, duvarın üzerindeki kilerin yakına gelenler tarafından görülmesini engellemek.

Kara tarafından Donukkaya'ya genel bir bakış. İlk bakışta bir kale görünümü veriyor ama insanların iniş ve çıkışları hiç düşünülmemiştir (altta).

Bu durumda şöyle bir soru ortaya çıkıyor: İçeridekiler kimdiler ve ne yapıyorlardı?

Mağarada kaybolanlar

Donukkaya'nın gariplikleri bu kadarla bitmiyor. Ana kütlein hemen tam ortasında yer alan duvarın dibinde, bir delik var. Bu delik mağaramsı bir yere açılıyor, giriş dar ama şöyle bir bakıldığında içerisinin gittikçe genişlediği görülüyor. Acaba bu mağara nereye gidiyor? Bu konuda, yetkililerin verecek bir cevapları yok ama bölge sakinleri ilginç bir öykü anlatıyorlar. Çok eskiden kalan törelere göre, buradaki her yeni evli, nikahattan sonra, bu mağaraya gelir, içeri girerler ve bölgedeki bir başka çıkıştan çıkarırlar. Gerçekten de Tarsus'un bu bölgesinde, birçok yeraltı mağaraları var. İnanca göre, yeraltına inip çıkan yeni evli çiftler, bu şekilde kutsandıklarına ve evliliklerinin onaylandığına inanıyorlar.

Fakat, 10-15 yıl kadar önce bir olay olmuş. Yine yeni evli bir çift mağaraya girmişler. Bölgeye yayılan düşün alayı onların ortaya çıkamalarını bekliyorlarmış ama bu kez olay beklediği gibi sonuçlanmamış yani çift bir daha ortaya çıkmamış. O günden beri de onlardan hiçbir haber alınmamış. Bu garip olaydan sonra, yetkililer Donukkaya'nın girişini yani sonradan duvarın yıkılmasıyla yapılan geçidi, demir bir kapıyla kapatmışlar. Böylece içeri girmek yasaklanmış. Şimdi ancak toprak yığınlarının duvarın yüksekliğine yakın olduğu yerlerden tırmanarak içeri girebilmek mümkün.

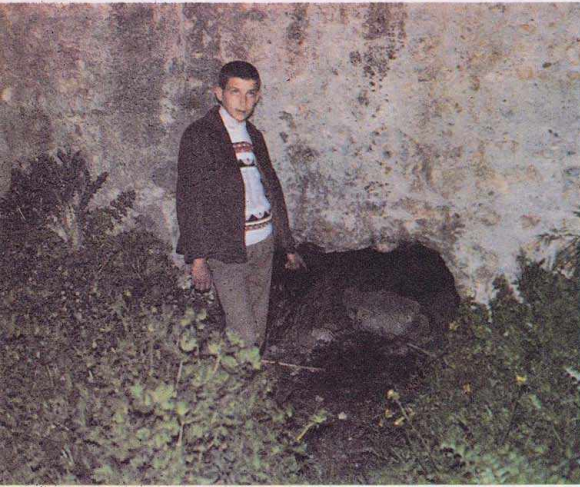
Donukkaya'dan, 7 Uyuyanlar'a

Sembolik anlamıyla, mağaraya girmek önemli bir olaydır. Bir diğer anlamıyla mağara, var olan her şeyin sembolik anlamlarla kuşatılması demektir. Doğal sembolizmde ise mağara, insan kalbini simgeler. Aynı zamanda da spiritüel merkezdır. Psikoanalizci Carl Gustav Jung ise, mağaranın, güvenliği ve bilinçaltının ele geçirilemeyeşini simgelediğini belirtir. Şunu da unutmamak gerekir ki, mağara insanoloğunun kendini güvencede hissettiği ilk yerdir. İlk insan, mağarada saklanmış ve korunmuştur.

Donukkaya'daki mağara ile ilgili inanışın kökenini ve anlamını bulmak kolay değil. Bu folklorik yaklaşımın anlamı, ruhsal merkezin arınması, yani kalbin veya sevginin güvenceye alınması ve korunması şeklinde olabilir. Kaybolan çiftin ne olduğu hakkında, hiçbir araştırma yapılmadığından, bilgi elde edilemiyor. Ama çok ilginç bir iddia daha var. Donukkaya, Tarsus'taki ünlü Eshabı Kehf yani Yedi Uyuyanlar Mağarası'na sadece 40 km uzaklıkta. Yörede yaşayan halkın inancına göre, Donukkaya'daki mağaradan içeri girildiğinde, Yedi Uyuyanlar Mağarası'na kadar gidilebiliyormuş (Bkz sayfa: 486).

Dünyanın derinliklerine

Bu iddia yeni çağınışm yapıtıyor ve akla bu

kez Agarta geliyor (Bkz sayfa: 1029-1072). Başta Kapadokya yani Ürgüp, Göreme ve Kaymaklı olmak üzere hemen tüm İç Anadolu'nun altında dev bir mağara sistemi var olduğu artık pek tartışma konusu değil. Bu sistemin Tarsus'a kadar uzanmadığını kimse ileri süremez. Evet, birçok iddiaların aksine dünyamızın içi boş değildir. Ama dünyamızın derinliklerine inen yeraltı mağaraları, koridorlar ve geçitler vardır. Bunların varlığı kesin olarak ortadadır.

Eskiden kalan tüm gizemli yapılar, yeraltına uzanırlar. İşte Meksika'daki Uxmal Piramiti, işte Sfenks, işte Tibet'teki birçok manastır ve diğerleri. Öyleyse Donukkaya'da bu tür bir yer olmalıdır. Evet, burası diğer benzer yerler gibi, ün kazanmamıştır ama tüm gizemciler için bulunmaz bir yer. Ama çözüm nerede aranacak? Görüldüğü kadarıyla elde tek bir ipucu var. O da Donukkaya'nın geometrik şeklidir. Burası neden dikkörtgenler üzerine kurulmuştur?

Dikkörtgenin esrarı

İnsanoğlunun kullandığı tüm geometrik formların içinde, en güçlü ve güvenceli dikkörtgendir. Dikkörtgen, deneysel olarak tüm zamanlarda ve tüm yerlerde daima kullanılmıştır. İnsan, kullandığı hemen her cisimde, her boyuttan dikkörtgen formunu hazırlamış ve kullanmıştır. Ev, oda, masa, yatak gibi... Bunlar insanın kullandığı en önemli kavramlardır. Dik açılı tüm şekiller, insana hükmetme ve irade gücü duygusunu ima ederler. Bu duygu, soyut bir güç özleminin doğur.

Görülüyor ki, Donukkaya'nın bilinmeyen yapımcıları böylesine önemli bir formu kullanarak, orayı inşa ettiler. Böylece iradelerini ve güçlerini kanıtlıyorlardı. Ayrıca onlar için

Yeni evlerin girdikleri mağaranın ağız. Olayı dedesinden dinleyen Kadir adındaki genç, içeriye bir taş konarak girişin kapatıldığını söylüyor (Üstte).

orası bir ev, bir oda ya da bir yatak kadar da önemliydi. Böylece örneklerde görüldüğü gibi, iç kavramlara yani öze yöneliyorlardı. Bir diğer anlamda, bu formasyon acı ve elem formudur. Yani insanın iç karmaşasının ve acılara katlanmasının anlam kazandığı ve çözümlendiği bir platformdur. İşte, bu yaklaşımdan sonra, yeni evli çiftlerin yeraltında yaptıkları yolculuk, bir noktada soyut olarak anlam kazanıyor. Böylece, yaşamın acıları kolaylıkla kabullenilecektir.

Yeraltından, gökyüzüne geçiş

Donukkaya'nın belki de manevi yönden anlamlandırılması bu şekilde olabilir ama bu dev kitlenin tek işlevi bu mu? Burası Delfi ya da Didim tapınakları gibi, ruhsal aydınlanmanın sağlandığı ve Tanrılarla haberleşme için kurulan bir yer miydi? Yoksa bazı araştırmacıların tahmin ettikleri gibi Stonehenge türünde bir gözlemevi miydi? Dahası, Donukkaya, Agarta'nın ya da bir yeraltı dünyasının girişi kapısı mıdır? Sorular o kadar artırılabılır ki, sonunda ortaya daha büyük bir karmaşa çıkabilir. En uygunu, buranın Türkiye'nin en gizemli yerlerinden biri olduğunu kabul etmek olacaktır.

Daha da ilginç, dünyanın birçok yerinde olmadık yerleri bulup çıkaran ve tanıtan Erich von Däniken'in Donukkaya'dan haberi olmasıdır. Arkeologların ve tarihçilerin pek umursamadıkları bu garip yer, belki de o zaman gizemine uygun bir yorum kazanacaktır. Her şeyin ötesinde, Donukkaya sözcüğünün kökeni bile bilinmiyor. Neden Donukkaya veya Dönüktaş? İkincisi doğrusa, Dönüktaş nereye dönük? En akla yakın ihtimal gökyüzüdür; yani uzay... Tarsus'ta anlatılan çoğu uçandaire öyküsünün bu yörede sonuçlandığı da unutulmamalı. Kim bilir, belki de, Donukkaya uzaylılar ve yeraltı sakinleri arasında bağlantı işleri gören bir geçittir.

Donukkaya'nın gizemi hava karardığında daha çok ortaya çıkıyor. Çünkü yapının tabanından göğe bakıldığında dünya ile ilgili her şey gözlerden siliniyordu. Sadece, dikkörtgen biçiminde, yıldızlarla kaplı bir gökyüzü parçası görülüyordu. Belki de, gizemin çözümü bu gökyüzü parçasının içindedir.

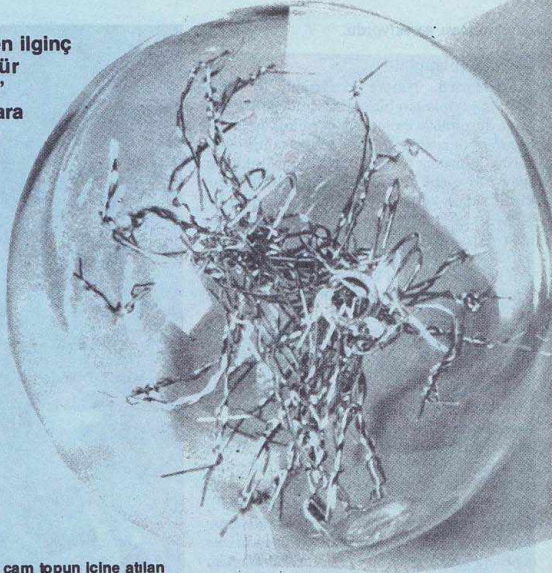
Metal-bükme olayları, parapsikolojinin en ilginç alanlarından biri olarak niteleniyor. Bu tür olaylara "hilekârlık" ya da "göz yanılması" şeklinde açıklamalar getirmeye çalışanlara rağmen, konuya ilişkin örneklerin sayısı giderek artıyor. Aşağıdaki yazıda ilginç metal bükme olaylarına ve görüşlere yer veriliyor.

METAL CİŞİMLERİN açıklanmayan bir şekilde bükülmelerinin geçmiş, en azından 18. yüzyıla kadar uzanır. Örneğin 1879'da bir Amerikan hapisanesi mahkûmları, ellerindeki kaşıkların biçimsiz şekilde "birdenbire" büküldüğünü haber vermişlerdi. Ancak Uri Geller'in uluslararası podyuma çıkışı olan 1972'ye kadar, "Normalötesi ya da Psikokinetik Metal Bükme" (NPMB) (sadece zihin gücüyle metale görünür bir etkiye bulunma olayları) kendi çapında bir çalışma alanı oluşturamadı.

Metal bükme moda oldu

Geller'in 1973'te İngiltere'de TV'ye ilk çıkışının ardından NPMB, ülke çapında bir hastalık halinde evlere sıçradı. Özellikle çocukları ve gençleri etkiledi. Bazıları bu işe cesaretle girişirken, bazıları için kısa zamanda unutulmuş bir oyun oldu. Çocukların ana babaları ise evlerdeki çatal ve kaşıkların kaybolmasından tedirgin oluyorlardı.

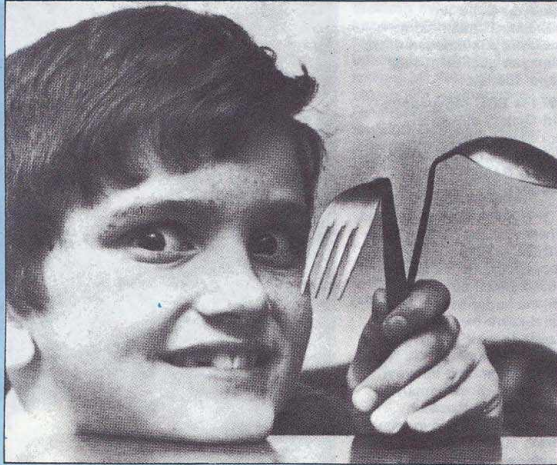
1974'te 18 yaşındaki **Matthew Manning**

Bu cam topun içine atılan kâğıt atışları, Prof. Hasted'in metal-bükkerlerinden biri tarafından normalötesi etkilerle ilginç bir şekle sokuldu (üstte).

Gizemli bir yetenek:

Metale hükmeden zihin gücü

darbeci ruhların kurbanı olma döneminin son demlerinde, 21 bilim adamının önünde NPMB'den dikkat çekici bir örnek sundu. Nobel kazanan Prof. **Brian Josephson** ve psikiyatrist Dr. **Joel Whitton**, şimdiye dek bilinmeyen beyin dalgalarını tanımlamak için, normalötesi davranışlarla belirgin bağlantı noktaları aradılar.

Denekler işbaşında

Ancak, Londra'daki Birkbeck Koleji'nin fizik profesörlerinden **J.B. Hasted**, bu konuya tamamen kendini adayan ve uzun süreli araştırmalar yapan ilk bilim adamı oldu. Birçok genç denek üzerinde, gerek laboratuvar, gerekse çocukların evlerinde bir dizi deney uygulandı. Prof. Hasted araştırmaları sırasında bilinen araştırma yöntemlerinden çok daha katı davrandığı halde, başarılı NPMB'nin bilinmeyen birçok başka faktörlere dayandığını kısa zamanda keşfetti. Sözgelimi, laboratuvardaki psikolojik atmosfer önemliydi. Hem cismin, hem de deneye katılanın zekâ düzeyi belirleyici bir unsurdur. Metal bükenele, kobay gibi değil de, meslektaş gibi

davranılması gerekiyordu.

Psikoterapist gibi

Prof. Hasted *Nature* dergisinde 10 Nisan 1975'te yayınlanan bir makalesinde, "Bir gevşeme durumuna geçmeksiniz, psikokinetik bir olgunun genelde oluşturmayaacağını öne sürdü. İddiasına göre, NPMB, bilinçaltının bir işleviydi ve çok fazla bilinçli olgu (tansiyon, kuşku veya karşı koyma gibi durumlarda) NPMB'nin gelişmesini başarısız kılıyordu. Ona göre NPMB araştırmacısı, kırık bir kaburganın onarılmasından çok, onun yeniden kullanılabilirliği konusunda hastaya cesaret veren bir psikoterapist gibi davranmalıydı.

Olanaksız deneyiyor

Sonra Prof. Hasted, bir cam kürenin içinde üst üste yığılı kağıt atışlarını bir araya "dizmeleri" şeklinde deneklerini bir dizi olanaksız gibi görünen deneyi tabi tuttu. Tekrar tekrar sayısız cisimleri mahvedecek olan bu düellolculara, başka başka malmeler sunuldu. Aralık 1976'ya doğru Prof. Hasted, Psişik Araştırmalar Kurumu'nun yayın organında, olayı sınıflandırdı: "Görsel kanıtlara, grafik kayıtlara, olanaksız deneylere ve metallerin bükülmesine dayalı çok sayıda olay üzerinde metal-bükme olgusunu araştırdım. Bu olayların doğruluğuna ilişkin inancımı burada açıklıyorum."

Filme alınıyor

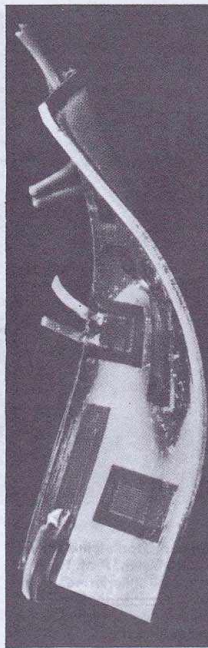
Prof. Hasted ertesi yıl, aynı dergide, 17 yaşındaki Nicholas Williams ile yaptığı 13 bölümlük bir dizi deneyi açıkladı. Tellere asılı üç ayrı anahtardan ve hatta, bir binanın farklı katlarında 9 m. mesafeyle duran iki metal cisimden aynı zamanda grafiğe kaydedilen güçlü sinyallerden söz etti. Daha sonra Prof. Hasted, bu olaylara, bazı video-kayıt sonuçlarını da ekledi. Bu olaylarda, metal cisimler, dokunulmadan bükülüyordu. NPMB olgusu, mükemmel ve apaçık bir şekilde doğrulanır gibiydi.

En ilginç metal bükücü

Bu deneyler, kaliteli araştırmacıların dikkatli gözlemleri altında, bir çok ülkede tekrarlandı. Fransa'da Péchiney Laboratuvarı'nda, metalurji profesörü Charles Crussard ve Dr. Jean Bouvaist, tüm metal büklenler içinde en çok söz edileni, Jean Pierre Girard'ın yetenekleriyle ilgili ayrıntılı bir rapor yayımladılar. Bu kişinin, güncel metalurji terimlerine göre açıklanması olanaksız bir şekilde, bir metali hem sertleştirme hem de yumuşatabilme becerisine sahip olduğu belirtildi. 1942'de doğan Girard'ı çocukluğunda yıldırım çarpmıştı. Bu olayın ardından Girard'da çok sayıda psişik yetenek ortaya çıkmıştı.

Herkese şaşırtıyor

Kendisinin de bir metal-bükür olduğunu, 1975'te bir radyo programında Dr. William Wolkowski'nin, insanlardaki psişik yeteneklerin açığa çıkmasıyla ilgili görüşmelerini din-

Bir metal çubuk, düzgün deney aletine geçirildi ve sonra Prof. Hasted'in laboratuvarında normalötesi güçle büküldü. Bir hileye meydan vermemek için, metale bir kayıt cihazı takılıydı. Çubuğun bükülmesi sırasında, mekanik bükülmeden ötürü olmayan güçlü sinyaller alındı (Üstte). DARKMALT

1974'te BBC radyosunda Uri Geller'i dinlerken normalötesi gücünü kullanarak bazı cisimleri bükten George Porter (sağda).

7 yaşındaki Mark Shelley, Ekim 1973'te TV'de Uri Geller'i gördükten sonra, bir çatal ve kaşığı bükü. Metal bükme bıkana kadar evdeki tüm çatal-kaşık-bıçaklar üzerinde yeni yeteneğini uygulamayı sürdürdü. "Bu tür işler yaparak dünyayı dolandırmak, boşa zaman harcamaktır, Ipswich takımında futbol oynamayı tercih ederim" diyordu (ön sayfada).

lerken anlamıştı. Girard, Dr. Wolkowski'nin dikkatli gözetimi altında, bir cam tüpe konulmuş bir çelik yayı ve benzeri birtakım cisimleri başarıyla bükü. En gösterişli NPMB deneyini ise, İsveçli fizikçi Dr. George Wikman'la gerçekleştirdi. Onun elinde tuttuğu plastik tüpün içindeki 8 cm'lik vidayı, vidaya veya tüpe dokunmadan 15 saniyede büküverdi.

Bilim adamlarını inandırıyor

Batı Almanya'da Freiberg Üniversitesi'nden Hans Bender, Girard'la çalışırken iki yardımcısı kullandı. Biri, tanınmış parapsikolog William Cox'tu. Diğeri ise NPMB olaylarını filme alan bir kişi olarak tanınan bir kameramandı. Dikkatli bir gözlem altında, ancak resmi olmayan koşullarda, ondan fazla bükme deneyini gerçekleştirdi. Şu arada Fransız sihirbazları Ranky ve Andre Sanlaville, onun bu olayları sihirbazlığa özgü el becerileriyle yapmadığını belirttiler. 1977'lerde, Girard en az 16 bilim adamının önünde, yeteneklerinin gerçekliğini kanıtladı.

Geller, Japon çocukları etkiliyor

Prof. Bender, İsveçli Silvio Meyer'in deneylerini filme aldı. Meyer sadece psikokinezi ile kaşıkları büküğü gibi bazılarını da kırdı. Hatta sadece tek eliyle hafifçe dokunduğu halde, birçok çatalı ve kaşığı, üst kısımlarından bükü. Aynı şekilde, Japonya'da birçok çocuk, 1973'te Uri Geller'in Tokyo ziyaretinden sonra, NPMB öyküleri anlatmaya başladı. Bunlardan ikisi, Masuaki Kiyota ve Jun Sekiguchi uzun süre bilim adamlarınca incelendiler. Bunların içinde özellikle Tokyo Üniversitesi Elektro-Haberleşme Kürsüsü'nden Prof. Shizami Sasaki ve Havacılık Aletleri Araştırma Enstitüsü'nden Dr. Matsumi Suzuki, sayılabilir.

Dünya çapında deneyler

Dünya çapında ele alındığında, laboratuvar gözlemleri teorik fizikçilerin bulgularına dayanır. Bu kişiler olayı kuantum fiziği yasalarına göre, sadece "sürekli durum" olarak ele almayıp, aynı zamanda güncel tahminlerde de bulunuyorlar. 1977'de, İzlanda'da toplanan "fizik öncüleri" konferansında "parçalanmış dalga fonksiyonları", "özlü zaman simetrisi" ve "kısmi genleşme ilaveleri" gibi konular açıklık kazandı. Böylece insan zekâsının fiziksel işlevlerde potansiyel bir güç olduğu kabul edildi. NPMB, hemen hemen saygı duyulur bir hale geliyordu.

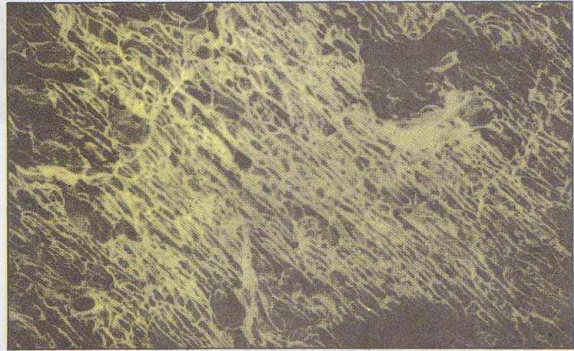
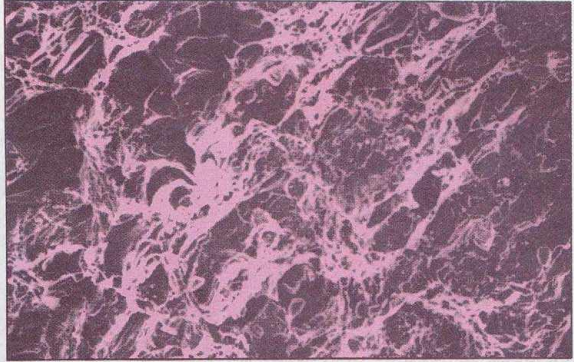
Psikolojik açıdan yararlı

Konu, psikiyatristlerin de dikkatini çekmeye başladı. Genç metalbükler ile ailelerini de içeren uzun bir çalışma sırasında, Dr. Robert Cantor, birçok gençte, telepati ve durugörüden, şifacılığa kadar birçok normalötesi yeteneğe rastladı. Bazılarının çevresinde hafif ışıklar titreyiyor ve tiz ıslık sesleri duyuluyordu. Diğerleri bazı araştırmacıların yaptığı gibi bukecekleri metal üzerinde düşüncelerini yoğunlaştırdıklarında, deneye bağlı olarak baş ağrısı, kolları ve yüzde karıncalanma duygusu hissediyorlardı.

Ayrıca Dr. Cantor, NPMB'nin zararlı etkileri olmadığını da saptadı. Özellikle çocukların kendilerine güvenlerinin artmasında büyük yararı oluyordu.

"Kimin işine yarayacak?"

Tüm çocukları ona ısrarla, kendi güçlerinin

Elektron mikroskopla 750 kez büyütülerek çekilen bu fotoğraf, Geller tarafından bükülmeye çalışılırken kınılmış bir Volkswagen otomobilin anahtarına aittir (en üstte). Benzer bir anahtarın mekanik olarak kınılan anahtarın düzgün bir yapısı olduğu görülüyor (üstte). Diğer anahtarın kesiti ise karışıktr.

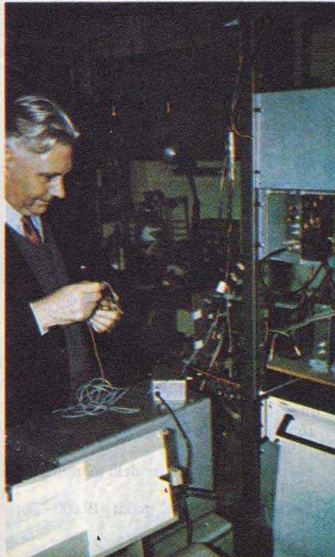
Prof. John Hasted, laboratuvarındaki deney aletlerini kontrol ediyor (solda).

iyi yolda kullanılıp kullanılmayacağını sormaları için en cesaret verici yanıydı. Eğer kötüye kullanılırsa, bu gücü yitireceklerini sanıyorlardı. İçlerinden birisi de, şu ilginç soruyu sormuştu: "Kaşıkları bükmek kimin işine yarayacak?"

"Gereksiz bir yetenek"

NPMB'nin gerçekliği sık sık vurgulanıyor. Bilim adamları, bu güce sahip olanları âdeta düelloya davet ediyorlar. 1972'de Uri Geller, toplumun dikkatini çekmeye başladığında insan psişik güçlerinin maddeye nasıl hükmettiği gizemine bir çözüm bulunması yakındı. Jean Pierre Girard biliminin görmezlikten gelemeyeceği NPMB'nin insanoğlunun hayatta kalabilmesi için mekanikliğin evrimsel gerekliliği olduğunu söylüyor. Görünürde kaşık bükme gibi "gereksiz" bir yetenek, dünyayı ve insanlığı akıl almaz gelişmelere yol açabilir.

Deneklerden biri ise şöyle diyor: "İnsanda bu tür bir yeteneğin olmasının mutlaka bir anlamı ve amacı olmalı!"

Bilinmeyen AKTÜALİTE

Sinir sistemimiz uyumuyor

AMELİYATHANEYE GİREN cerrah, nar-koz altında uyuyan şişman kadına baktı ve şöyle dedi: "Tanırım, kıyıya vurmuş bir balına sanki." Aradan bir hafta geçti ve hasta kadın birdenbire söylenen bu sözleri hatırladı. Olay, tıp literatüründe "anestezi altında uyanıklık" denilen olayın belirgin bir örneği idi. California Üniversitesi'nden Psikolog Henry Bennett'in olaya ilişkin açıklaması şöyle: "Anestezi altında bile algılamanın işlerliğini sürdürmediğini düşünmek için yeterli nedenimiz yoktur." Bennett, örneğin anestezi altında işitme duyusunun engellenmediğini söylüyor. Uyurken başlarına takılı kulaklığa vurulması söylenen 11 deneyin, 9'u hiç farkında olmadan söyleneni yapmışlardır.

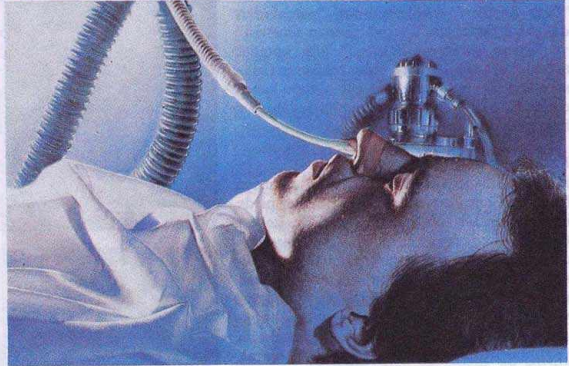
Nasıl oluştuğu henüz kesin olarak bilin-mese de, olumlu ya da olumsuz etkiler veya telkinler, uyanık olmayan hastanın sağlık durumunu etkilemektedirler. "Ümitsiz", "Kanser olabilir" gibi sözler anestezi altın-daki hasta için felaket olabilir. Aksine, olumlu telkinler hastanın iyileşmesini hızlandıracaktır.

Deneyisel çalışmalardan elde edilen bu sonuçları, uygulayan doktorlar da var. David Cheek tüm ameliyat odalarının ve yoğun bakım ünitelerinin duvarlarına şu uyarıyı astırıştır: "Dikkat, hasta sizi dinliyor". Doktor Bernard Siegel ise, ameliyat sırasında hastalarıyla konuşuyor, böylece ameliyat sonrası ortaya çıkan sorunlar azalıyor. Frank Guerra ise şöyle diyor: "Bir doktor, anestezi altındaki hastasının onu algıladığını inanmаса bile, algılamamış olduğunu kabul ederek hastasına yaklaşılmalıdır."

Deneyisel ve klinik çalışmalar sürdürülüyor. Yakın bir gelecekte, anestezi altındayken hastalara olumlu ve yapıcı telkinde bulunmak eylemi, ameliyathanelerin neşter kadar gerekli ve vazgeçilmez bir unsuru olacaktır.

19 mucizesi büyüyor

Kuran ve 19 Mucizesi adlı kitabın yazarı, araştırmacı Edip Yüksel, 19 sayısının gizemiyle ilgili araştırmalarını genişletti. Yüksel, Bilinmeyen'in 46. sayısında yayımlanan Atatürk ve 19 Mucizesi ile ilgili yeni buluş-larını dergimize anlattı. Edip Yüksel, Atatürk'ün doğum tarihini 19 Mayıs 1881 olarak kabul ediyor ve 19 gizmine daha bir anlam kazandırıyor. Diğer bilgiler şöyle:

Anestezi altındaki hastalara yapılan telkinler gelecekte neşter kadar etkili olabilecek mi (Üstte).

Araştırmacı-yazar Edip Yüksel, gizemli 19 rakamının Atatürk'ün yaşamında da etkin olduğuna inanıyor (altta).

1. Atatürk'ün nüfus kütüğündeki sıra numarası 19.
2. Nüfus cüzdanı numarası 993 814 (19 X 52306).
3. Harp Okulu'nu 20. olarak bitirdi. Bu yirmi subaydan birisi yabancı bir subay olduğundan, Türk subayları içinde 19'dur.
4. Harp Akademisi'nin 57. devresine kaydoldu (19X3).
5. Hareket Ordusu ile İstanbul'a girişi 19 Nisan 1909.
6. Albay oluş tarihi, 19 Aralık 1915.
7. Tuğgeneralliğe yükselmesi, 19 Mart 1916.
8. Samsun'a giden Bandırma gemisinde, 19 kişi vardı.
9. Samsun'da 19 gün kaldı.
10. 4 Temmuz 1919'da Erzurum'a gitti, 19 gün sonra 23 Temmuz'da Erzurum Kongresi'ni topladı.
11. Lâfite Hanım ile olan evliliği 912 gün sürdü (19X48).
12. 19 Mayıs 1881 olan doğumundan, 10 Kasım 1938'deki ölümüne kadar, 57 yıl (19X3) yaşadı. Yaşadığı tüm günlerin sayısı, 20995 gün (19X1105).
13. Atatürk'ün cenaze töreninde 19 notalı, Chopin'in 19. marşı çalındı.
14. İstanbul'a 19 kez geldi.
15. Atatürk'e verilen madalyaların sayısı, 19'dur.
16. Meclis'in ilk kütüğündeki sıra numarası, 19'dur.
17. İstanbul, Akaretler'deki ev numarası, 76'dır (19X4).
18. Braktığı miras, nakit 19.000 Türk Lirası'dır.

Dünyanın dört bir yanı onlarla dolu:

“Megalitik yapılar”

Avrupa'nın çeşitli yörelerindeki dikili taşlar yüzyıllardır inceleniyor. Benzer şekilde Afrika'da, Amerika'da ve Uzakdoğu'da da taş yapıların bulunduğu belirtiliyor. Aşağıdaki yazıda tarihöncesi dönemlerden kalma bu taş anıtların gizemi inceleniyor.

ÇOK ESKİ İNSANLARDAN günümüze değin ulaşabilmiş ve çağdaş insanı en çok şaşırtan tarihi kalıntıların megalitik yapılar (tarih öncesinden kalma dev taş anıtlar) olduğu söyleniyor. Dünyanın çeşitli yörelerinde rastlanılan megalitlerin, değişik zamanlarda, değişik uygarlıklar tarafından inşa edildikleri ileri sürülüyor. Megalitlerin yapısal bakımdan da kendi aralarında farklılıklar gösterdikleri biliniyor.

Bunların arasında, dairesel görünümdeki Stonehenge'i, Fransa'da, Carnac'taki düz bir doğru üzerinde sıralanmış menhirleri (taş dikitler), Güney Afrika'daki halka şeklinde dizilmiş taşları ve Güney Amerika'daki benzeri örnekleri sıralamak mümkün. Fakat tüm bunlara ek olarak bir de birbirinden çok farklı yerlerde bulunan örnekler var. Sözgelimi Hindistan'daki "nagakallu" adı verilen oyuk taşlar, Meksika'daki halka taşlar, Tibet'in sınır bölgelerindeki dolmenler (iri taşlardan yapılmış anıt taşlar), Çin'deki Yangtze nehri ile birlikte bir daire oluşturan taşlar dizisi ve Japonya'daki, artık unutulmaya yüz tutmuş

Britanya'nın en yüksek dikili taşları olarak nitelenen Devil's Arrow (altta). Dartmoor'daki Stall Moor dizileri ise en uzun (3 m) megalitleri olarak kabul ediliyor (en altta, sağda).

megalitler sayılabilir.

Megalit, eski Yunanca "mega" ve "lithos" sözcüklerinden türetilmiş olup, büyük taşlardan yapılan mezar anlamında kullanılıyor. Megalitlerin genellikle Neolitik Dönem'de dikildikleri varsayılıyor. Menhir ise Kelt dilinde "uzun taş" anlamına geliyor. Menhirler genellikle düz bir zeminde, doğrusal bir hat üzerinde birbiri ardınca yer alırlar.

Dinsel inançlarla ilgili

Yeryüzünün çeşitli yerlerine dağılmış olan bu tür taş yapıların, ölüleri gömmeye törenleriyle yakından ilgili oldukları biliniyor. Britanya Adaları'ndaki bazı daire şeklinde dizilmiş taşların ise gökbilimsel bir anlam taşıdıkları öne sürülüyor. Öte yandan, tarih boyunca çeşitli dinsel yapıların da, megalitik yerleşim merkezlerinin yakınına inşa edildikleri dikkat çekiyor. Çünkü bu tür yerler kutsal olarak kabul edilirdi.

Britanya'daki tek dikili taşların M.Ö. 4000-2000 yıllarında, çeşitli Neolitik Dönem kültürleri tarafından dikildikleri varsayılıyor. Bu arada en eski monolitlerin de (tek parça taş anıt) en gizemli ve en etkileyici kalıntılar oldukları belirtiliyor. Bunlardan biri olan ve Britanya'nın en uzun monoliti olarak belirlenen taş sütun, Humber'side yakınlarındaki Rudstone yöresindeki bir kilisenin avlusunda bulunuyor. Kilisenin, 8 metre yüksekliğindeki

bu monolitin bulunduğu yere inşa edilmesi, o dönemdeki insanların burayı kutsal bir yer olarak kabul etmelerinden kaynaklanıyor olabilir. Hatta yörede yaşayanlar bu büyük taş için bir deyim kullanıyorlar: "Kilisenin büyükannesi."

"Şeytanın Okları"

Bu tür tek dikili taşlardan çok daha etkileyici olduğu belirtilen menhirler var. Belirli bir hat üzerinde ve gruplar şeklinde yer alan bu taşların en ilginçlerinden birinin Devil's Arrows (Şeytanın Okları) olduğu belirtiliyor. Devil's Arrows Britanya'nın Yorkshire yöresindeki, Boroughbridge yakınlarında bulunuyor. Neolitik çağdan kalma bu taş grupları, düz bir hat üzerinde yer almıyor. Bir görüşe göre bunlar yarım daire şeklinde. Bu görünümü, düzensiz bir dış kalıbına benzetenler de var. Taşların yüksekliği ise, kimi yerlerde 6 metreden 7 metreye kadar değişebiliyor.

Bronz Çağı'ndan kalma

Megalitlerin İngiltere'de en çok bulunduğu yerin Cornwall yöresi olduğu belirtiliyor. Buradaki taşlar Bronz Çağı'nın ilk dönemlerinden kalma. Megalit dizilerinin yer aldığı bir diğer bölge de, Devon yakınlarındaki Dartmoor'da. Burası, geniş megalitik kalıntıların yer aldığı başlıca bölgelerden biri.

Cornish'teki benzerleri gibi, bunların da Bronz Çağı'nın ilk dönemlerinde dikildiği sanılıyor. Uygun taşların bir araya getirilmesiyle oluşturulan kalıntılar, genellikle Devil's Arrow'da olduğu gibi "dış kalıbı" görünümünde.

Bilinen en uzun taş dizileri ise Güney Dartmoor'daki Stall Moor'da bulunuyor. Bunlar birbirine paralel hatlar üzerinde yaklaşık 4 km boyunca uzanıyorlar.

Biçimleri değişebiliyor

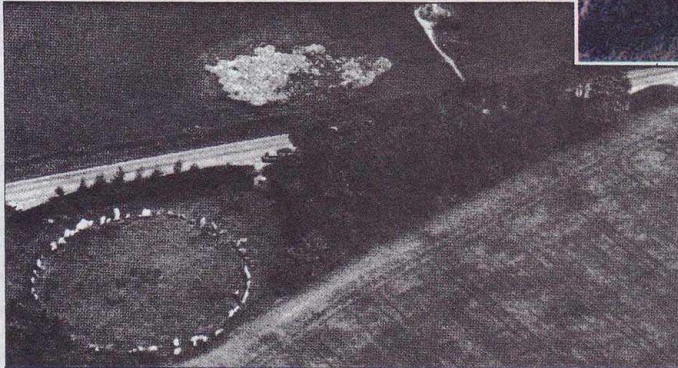
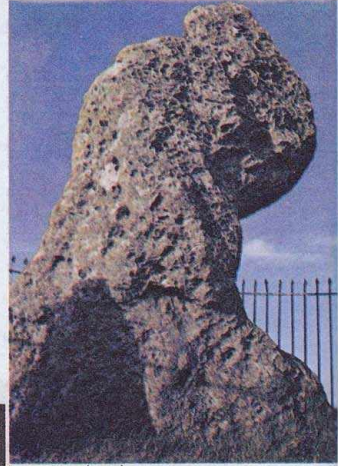
Şimdiye kadar Britanya Adaları'nda 900'e yakın halka şeklinde taş kalıntılar saptandı.

Bu konuda Prof. Alexander Thom'un hayli geniş boyutlarda çalışmaları var. Prof. Thom'a göre halka kalıntıları, tam daire, elips ve yumurta biçiminde olmak üzere çeşitlilik gösteriyor. Tam bir daire görünümünde olan halka-kalıntılardan biri Oxford'un 30 km kadar kuzeybatısında yer alıyor. "King's Men" ya da "Rollright Stones" adıyla bilinen bu halka-kalıntının çapı yaklaşık 30 metre kadar. İrili ufaklı taşlardan oluşan King's Men'deki taşların asla sayılamayacak kadar çok olduğuna ilişkin bir inanç da, yörede yaşayan halk arasında oldukça yaygın.

600 taş yapı

Rollright Stones'un güneybatısında, bölmeli höyükleriyle tanınan Cotswold yöresi uzanıyor. Bu görünüşünden ötürü, ilk bakışta bunların topraktan yapılar oldukları sanılıyor. Fakat, aslında tamamiyle karışık bir teknikte taş iskeletlerin üzerine oturtulmuş bir yapı söz konusu. Bu taş iskeletler aynı zamanda bölmeleri birbirine bağlayan geçit işlevi görüyor.

Oxfordshire'daki "King's Men" adıyla bilinen Rollright Stones (altta). Bunların çok yakınında yer alan bir 'dolmen'e ise Whispering Knights (Fısıldayan Şövalyeler) adı veriliyor (sağda). Buna ilişkin olarak anlatılan bir efsanede, taşların geceleri yakındaki bir dereye su içmeye gittikleri iddia ediliyor. Araştırmalar dünyanın çeşitli yerlerinde bu tür yapılar ile ilgili olarak anlatılan çok sayıda efsane olduğunu ortaya koyuyor.

Britanya'da bu türbölme höyüğü olan yaklaşık 600 taş yapı olduğu belirtiliyor. Bunların en ilginç de, merkezi bölgesi 2 metrelik bir monolitten oluşan, Anglesey'deki "Bryn Celli Ddu"dur.

Benzersiz bir yapı: Stonehenge

Megalit dendi mi, çoğu kişinin aklına Britanya'nın en ünlü megalitik yerleşim yeri olan Stonehenge gelir. Stonehenge'deki taşların yapısında mavi renkli özel bir taş rastlandı. Bu taşlar, yapı ve döşeme işlerinde kullanılan bir taş türüdür. Stonehenge'deki bu mavi taşlar, büyük bir olasılıkla Güney Galler'den buraya getirilerek kullanıldı. Daha sonra dikilen taşlar ise, yine taş bloklarla ayrıca birbirlerine bağlandılar. Britanya'nın hiçbir yerinde, Stonehenge'de olduğu gibi, üstten birbirine bağlı megalitik yapılar yok.

Gereken önem veriliyor

Aslında dikili taşlara Britanya'da bu kadar çok rastlanılmasının nedeni, konuya arkeolojik açıdan son derece önem verilmesidir. Çünkü uzman arkeologların ve araştırmacıların yoğun çalışmalarıyla bu tür kalıntıları saptanabiliyor. Bu konu o kadar önemseniyor ki, kalıntılar gruplara ayrılıyor ve sınıflandırılıyor bile. Bu yaklaşım, kuşkusuz, kalıntıların harikulade "tarihsel dokümanlar" olarak kabul edilmesinden kaynaklanıyor.

Bir "megalit deposu"

Araştırmacılar İrlanda'nın, Britanya Adaları'n-

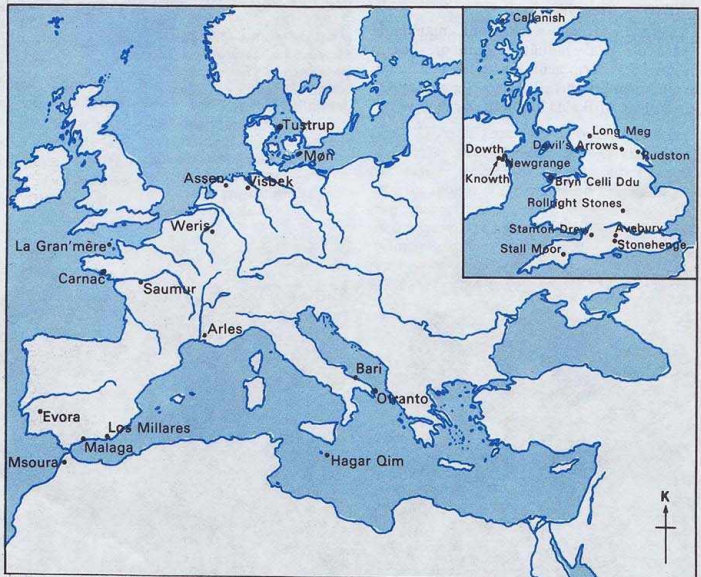
Galler'deki Bryn Celli Ddu höyüğünde yer alan bir monolit. Britanya'da insan eliyle yapılan höyüklerin genellikle karmaşık taş yapıların çevrelerinde kuruldukları görülüyor (üstte).

dan çok daha zengin bir "megalit deposu"na sahip olduğunu vurguluyorlar. Hatta, İrlanda'daki megalitlerin çok daha eski dönemlere ait olduğu söyleniyor. İrlanda'da halen 1000'den fazla megalitik höyük bulunuyor. Bunların en ilginç olanları Dublin'in kuzeyinde 50 km uzunluğundaki Boyne Vadisi'nde yer alıyor. Newgrange, Knowth ve Dowth, yörenin en tanınmış höyüklerinden üçü. Tek parça dikili taşlardan oluşan dev bir daire ile çevrili Newgrange höyüğünde kuvarsa da rastlanıyor. Höyüğün girişinde bir tür kapı işlevi gören iki sütun ve üzerlerine yatay olarak yerleştirilmiş taşlar var. Giriş, yaklaşık 20 metrelik bir geçitle höyüğün merkezindeki bir taş odacıkta son buluyor. Bazı uzmanlar, bu harikulade yapının M.Ö. 4000 yıllarında yapıldığını belirtiyorlar. Knowth ve Dowth höyüklerinin ise daha eski olabileceği söyleniyor.

Heykel-menhirler

Britanya Adaları'nın biraz daha güneyinde, Manş Denizi'ndeki bazı adalarda, pek benzerine rastlanmayan megalitik kalıntılar bulundu. Bunlar arasında Neolitik Çağ'dan ve Bronz Çağı'ndan kalma kalıntıların yanı sıra, "heykel-menhir" adı verilen çok değişik bir monolit türü de var. Geç Neolitik Dönem'den kalma bu ilginç anıtlar, üzerlerine birtakım şematik kavramlar oyulmuş kalın sütunlardan oluşuyor. Bu tür bir örnek La Gran'mère'deki bir kilisenin avlusunda bulundu. 2 metre yüksekliğindeki bir granit bloktan oluşan dev

Bu haritada dikili taşların Avrupa'daki ve Kuzey Afrika'daki dağılımları görülüyor. Başlıca megalitler, bulundukları yörenin adıyla anılıyorlar (sağa).

taşın üzerinde bir kadının başı ve vücudu tasvir edilmiş. Bu tür menhirlerin Fransa'da, İtalya'da ve Korsika'da bulunduğu biliniyor.

Megalitik Disneyland

Avrupa'nın en eski megalitik kalıntılarının bulunduğu Fransa'nın bu alanda önemli bir yeri var.

Fransa'daki en ünlü tarihöncesi kalıntılar, ülkenin kuzeybatısındaki Carnac'ta yer alıyor. Bazı araştırmacılar buraya, ABD'deki masal-kent Disneyland'den esinlenerek, "Megalitik Disneyland" adını veriyorlar. Yörede, birbirlerinden farklı yönlere, paralel hatlar üzerinde uzanan 3000'e yakın menhir grubu var. Aynı yörede, daire, kare ve dik-dörtgenden oluşan taşların ve tek parça monolitlerin de çevrede dağınık bir şekilde yer aldıkları görülüyor.

Malta'da da var

Fransa gibi İspanya ve Portekiz'de de çok sayıda megalitik yerleşim merkezi bulunuyor. Bunlar genellikle, içinde monolitlerin yer aldığı bölmeli höyüklerden oluşuyor. Akdeniz'deki adaların çoğunda, tarihöncesi dönemlere ait kalıntılar olduğu biliniyor. Sözgelimi Malta'da, Hagar Qui'deki karmaşık bir teknikte inşa edilen bir tapınak ilginç bir örnek olarak niteleniyor. Konuyla ilgili araştırmacılar Malta'daki yapıların Stonehenge'e çok benzer bir şekilde inşa edilmiş olmasının ilginç olduğunu belirtiyorlar.

Afrika'nın megalitleri

Öte yandan Afrika'nın arkeolojik anlamda da "kara bir kıta" olduğu bildiriliyor. Bugün bilimsel çevrelerin geniş bir kesimi tarafından benimsenen bir görüşe göre, ilk insanlara ilişkin fosiller Afrika'da bulundu. Zimbabwe'nin

Fransa'da Carnac yakınlarındaki Locmariaquer'de yer alan ve dört bölümden oluşan "Büyük Kırk Menhir". Bu olağanüstü yapının ayakta durduğu zamanlarda 21 metre uzunluğunda ve 340 ton ağırlığında olduğu belirtiliyor. Taşın 80 km ötedeki taş ocağından getirildiği söyleniyor (üstte).
DARKMALT
Mont de la Villa Megalitleri 18. yüzyılda Jersey'deki asil yerlerinden, Thames üzerinde Henley'e getirildiler (altta).

harikulade bir megalitik kent olduğu söyleniyor. Kara Kıta'nın çoğu yerinde dikili taşlardan oluşan anıtların olduğu biliniyor. Sözgelimi, Fas'ta Msoura'daki daire şeklinde dizilmiş taşlardan oluşan bir yapı, Avrupa'daki benzerleri ile kıyaslanabilir.

Daha aşağıda Batı Afrika sahil şeridi boyunca, Saloum ve Gambia nehirleri arasındaki bölgede de çok sayıda megalit yer alıyor. Bu 39.000 km²'lik bir alanda 803 adet daire şeklinde dizilmiş taş yapı saptandı. Bu sayının Britanya'daki kadar çok olmasının dikkat çekici olduğu belirtiliyor. Buna ek olarak yaklaşık 2000 adet menhirin de aynı yörede bulunduğu biliniyor. Söz konusu bölgede bulunan bir tür porselen taşından yapılmış olan taşların bazılarının yüksekliği 2.5 metreye kadar ulaşır.

Bunlar genellikle bir "D" harfi oluşturacak şekilde dizilmişler. Bazılarının ise sekizgen

şeklinde oldukları görülüyor.

12'şer taştan oluşan diziler

Doğuya doğru gidildiğinde, Kenya'da da dikili taşlara rastlanıyor. Buradakiler ise genellikle daire oluşturan şekilde ya da düz bir hat üzerinde uzanırlar. Turkana gölü yakınlarındaki bir grup dikili taşın üzerinde çeşitli hayvan tasvirleriyle, geometrik şekillere rastlanıyor. Yine aynı bölgede iki dizi halinde 12 taştan oluşan sütunlar var. Bunlardan biri kuzey-güney doğrultusunda, diğeri ise doğu-batı doğrultusunda uzanıyor.

Afrika'dan geldiler

Afrika'nın uçsuz bucaksız yörelerindeki birçok dikili taş, şimdilik birileri tarafından keşfedilmek üzere öylece bekliyor. Bir iddiaya göre, asil megalit inşaatçıları Afrikalı idiler.

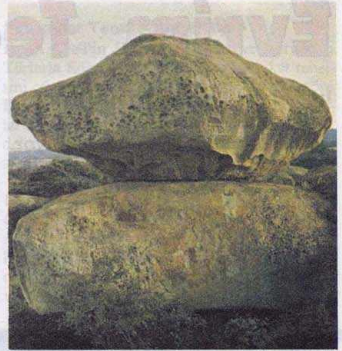
Bunlar önce kıtanın kuzeyine gelerek buradan İberik Yarımadası'na geçtiler. Ardından da Britanya Adaları'na ulaştılar. Öte yandan megalit inşaatçıların kökenini Hindistan'a, Ortaadoğu'ya, Rusya'ya hatta Atlantis'e bile bağlayanlar var.

Devler mi inşa etti?

Bunlarla birlikte bir de, megalitleri inşa edenlerin devlet olduğunu iddia edenler de var. Monmouthlu Geoffrey, 12. yüzyılda yazdığı Britanya Krallarının Tarihi adlı eserinde, "Devlerin Yüzüğü" adını verdiği (muhtemelen Stonehenge) büyük taşlardan söz ediyordu.

Geoffrey'e göre taşlar, bir dev ırkı tarafından Afrika'dan İrlanda'ya getirildi. Sonra, bu dev yaratıkların gizemli yetenekleri sayesinde İngiltere'ye nakledildi. Benzeri bir anlatıma Afrika'daki Senegambia'da da rastlanıyor. İnanaşa göre buradaki taşları devler dikmişti. Konuya ilişkin ayrıntılı araştırmalar, aslında Afrika'daki taşlar ile Avrupa'dakiler arasında birtakım bağlantılar olduğunu ortaya koyuyor.

Zimbabve'de ve Salisbury'deki bir grup megalitten oluşan taşlardan biri olan "dengeleyici taşlar" (sağda) ile Fas'taki Msoura megalitleri (altta). Özellikle Afrika'daki dikili taşların çok ilginç olduğu belirtiliyor. Bu arada Stonehenge megalitlerinin Afrika'dan İngiltere'ye getirildiğini savunanlar da var. Bir diğer inanca göre de bu taşları inşa edenler bir dev ırkı idi.

İlkel gözlemevleri

Afrika'daki taş yapılar, yeterince ilgilenilmediği için şimdilik "uykuda" gibiler. Yeni Dünya'daki, yani Amerika'daki benzerleri ise yoğun bir şekilde çeşitli uzmanlarca inceleniyorlar. ABD'de New England'daki ağaçlık yörelerde, megalitik taşlardan oluşan en az bir düzine höyük şaptandı. Bunlardan bazıları öyle bir konumda yerleştirilmişler ki, araştırmacılar bunların ilkel gözlemevleri olduğunu düşünüyorlar. Örneğin Vermont eyaletindeki Güney Woodstock'ta bulunan megalitik taş odacıkların bir tür takvim olduğu söyleniyor. Bununla birlikte eleştirmenler bunların, eskiden yörede yaşayanların yiyeceklerini vahşi hayvanlardan korumak amacıyla inşa ettiklerini öne sürüyorlar.

"Gizemli Tepe"

New Hampshire'da da antik bir yerleşim yeri var. "Gizemli Tepe" adıyla bilinen bu tepenin 1.2 hektar genişliğindeki doruğunda, megalitik taşlar, dolmenler ve monolitler bir dizi oluşturmuyorlar. Görünüşte bu karmaşık yapıların merkezinden çevresindeki dikili taşlara doğru yayılan çizgiler ile sanki birtakım gökbilimsel olaylar anlatılmak isteniyor. Radyokarbon testleri ise yörenin en az 4000 yıllık olduğunu gösteriyor.

Gökbilimsel olaylar anlatılıyor

Bu konuya ilişkin tartışmalar sürerken Arizona'nın güneybatısında ilginç bir yapı keşfedildi. 40 metre çapında bir daire oluşturan bu taşlara "Zodyak Kuşağı" adı veriliyor. Çünkü yörede yapılan çeşitli araştırmalar ve hesaplamalar, burada Güneş ve Ay ile ilgili belirli olayların anlatıldığını gösteriyor. Nitekim çevredeki yaygın inanca göre, burasını gökbilimsel amaçlarla kullandıkları anlaşılan "yıldızların rahipleri"nden söz ediliyor.

Tarihöncesi insanlar dikili taşları ne amaçla kullanıyorlardı? Sayfa 1284'te.

Evrim Teorisi sarsılıyor !

Immanuel Velikovsky'nin ilginç ve çarpıcı teorilerinden ötürü ağır eleştirilere uğradığı biliniyor. Sözgelimi, onun "Felaketler Evrimi" adını verdiği teorisin büyük bir "sorumsuzluk" örneği olduğu öne sürüldü. Fakat işin ilginç yanı, bazı çağdaş araştırmacılar, Velikovsky'nin verdiği sonuçları destekliyor.

VELİKOVSKY'NİN Çarpışan Dünyalar adlı kitabının basımını önlemek için girişilen çabaların, düşünce ve kültür tarihinin en üzücü bölümlerinden biri olduğu belirtiliyor.

Toplumbilimci Norman Storer, **Bilim Adamları Velikovsky İle Karşı Karşıya** adlı kitabında bilim adamlarının bu yaklaşımlarından ötürü, onlar adına kamuoyundan özür diliyordu. Öte yandan Norman Storer, 1950 yılının birçok bakımlardan kötü bir yıl olduğunu öne sürüyordu. Nitekim o dönemde soğuk savaş en kritik anlarını yaşıyordu. Bilimsel çevrelerde tutucu güçler sürekli güç kazanıyorlardı. Storer, bilim adamlarının tepkilerini şöyle eleştiriyordu:

"Sürekli olarak bilime saldıran, garip görüşleri olan çok sayıda araştırmacı var. Velikovsky'nin bunların arasından sıvrılma olasılığı oldukça yüksekti. Bu gerçeği de göz

Bilgisayar tarafından büyütülmüş Kohutek Kuyruklu Yıldız'ının kuyruğu. Bu kuyruk 5 milyon km. uzunluğundaydı. Fotoğraf 1973'te uzay laboratuvarı Skylab tarafından çekildi (sağda). Velikovsky, Tevrat'ta anlatılan birtakım felaketlerin (en sağda) sorumlusunun bir kuyruklu yıldız olduğunu savunuyordu. Ona göre bu kuyruklu yıldız daha sonra Venüs gezegeni haline geldi.

önünde bulundursak, onun kitabına gösterilen tepkilerin nedeni kısmen anlaşılabilir."

Abartılmış teoriler mi?

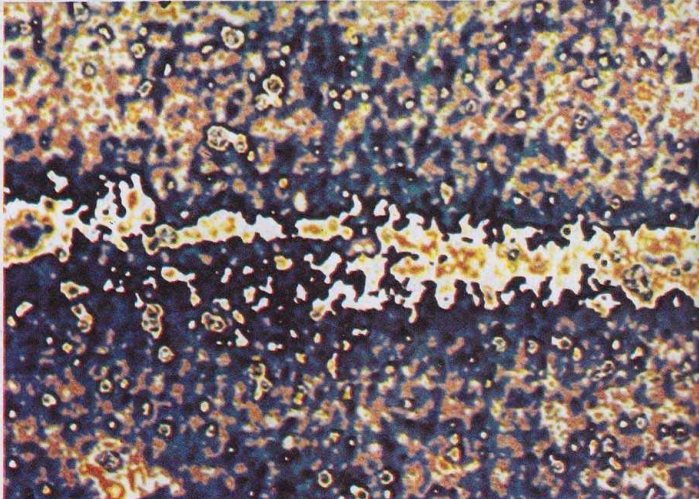
Bu arada bazıları da Velikovsky'nin teorisini biraz abartılmış olarak nitelendiriyorlardı. Velikovsky'ye göre, günümüzden yaklaşık 3.400 yıl önce Jüpiter'den bir kuyruklu yıldız koptu. Fakat mevcut bilgilere göre, bir gezegenden kuyruklu yıldız kopmasının pek mümkün olamayacağı düşünülüyor. Aynı zamanda Velikovsky, bu kuyruklu yıldızın, tam Hz. Musa'nın İsrailileri Mısır'dan çıkarabilmek için Firavun'u ikna etmeye çalışırken Dünya'ya yaklaştığını savunuyor.

Kızıldeniz açılınca

Onun teorisine göre Dünya, kuyruklu yıldızın kuyruğunun arasından geçmişti. İşte tam o sırada da Mısır, Kutsal Kitap'ta anlatılan birtakım felaketlere sahne olmuştu. Kuyruklu yıldızın merkezi Dünya'ya yaklaşıncı Kızıldeniz yarıldı. İki cisim buluşunca olağanüstü bir elektrikleme oluşmuştu. İsraililer suların iki yana açılmasıyla ortaya çıkan Kızıldeniz'in tabanında yürüyerek, karşıya geçtiler. Firavun ordusu geçerken ise, sular tekrar eski haline geldi ve askerleri yuttu.

Dünya yüzeyinin oluşması

Çarpışan Dünyalar ile ilgili tartışmalar olanca şiddeti ile sürerken, Velikovsky New York'tan

Princeton'a gitti. Orada günlerini kentin kütüphanesinde jeoloji ile ilgili kitaplarda araştırmalar yaparak geçirdi. Asıl araştırdığı konu, Dünya yüzeyinde geçmişte meydana gelen kasımlalar ile ilgiliydi. Ona göre binlerce yıl önce oluşan bu kasımlar Dünya yüzeyini engembeli bir hale getirmişti.

Türlerin ani yok oluşu

Velikovsky bu araştırmayı yaparken, bir teoriyi yeniden canlandırdığının farkındaydı. Fakat bu teori 19. yüzyıldan itibaren canlılığını yitirmeye başlamıştı. "Katastrof" (felaket) adı verilen bu görüş, bazı canlı türlerinin nasıl birden yok olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Georges Cuvier (1769-1832) adında bir bilim adamına göre, türlerin aniden yok olu-

şunun nedeni, bir dizi felaketti.

Felaketler Teorisi çürüttü Milyor

Fakat Lyell'in Jeolojinin İlkeleri ve Darwin'in Türlerin Kökeni adlı yapıtları bu felaket teorisini çürüttü. Çünkü Darwin'e ve Lyell'e göre Dünya, sanıldığı gibi birkaç bin değil, milyonlarca yıl yaşındaydı. Dinozorlar ise aniden değil, uzun bir zaman sürecinde, "doğal ayıklanma" ile yavaş yavaş yok oldular.

Radyasyonun etkisi

Gerçekten böyle mi oldu? Çünkü bazı araştırmacılar dinozorların aniden ortadan kalkmaları konusunda ısrar ediyorlar. Hatta bu yok oluşun bir gecede olduğunu öne sürenler bile var. Bu ani yok oluşu çok büyük bir yıldızın

patlamasına bağlayanlar da var. Bu yaklaşıma göre, bu patlama sonucunda dünyayı bir radyasyon bulutu kapladı. Bu da dolayısıyla, kitle halinde ani ölümlere neden oldu.

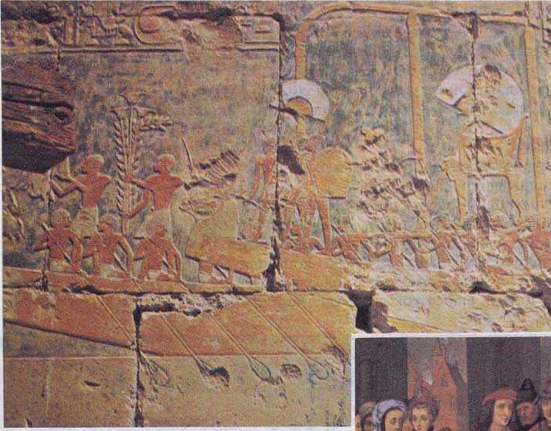
Nedeni başka olabilir

Bu tür bir görüş kabul edilse bile, söz konusu felaketin daha başka bir şekilde oluştuğu öne sürülüyor. Bilim adamları ve araştırmacılar, Dünya'nın belirli zamanlarda yaşadığı buzul çağlarını tam olarak açıklayamıyorlar. Bu buzul çağlarının bazılarının, insanı şaşırtacak kadar kısa bir zamanda meydana geldiği belirtiliyor. Velikovsky, Çarpışan Dünyalar adlı kitabında bir mamut kalıntısından söz ediyor. Bu mamut, 1799'da Sibirya'da, buzların içinde donmuş bir halde bulunmuştu (Bkz. sayfa 988).

Bir anda nasıl dondu?

Berezovka Mamutu adı verilen bu hayvanın

eti, sanki buzulabına konmuş gibi taze ve yenebilecek bir durumdaydı. Hatta midesinde tazeliğini hâlâ koruyan otlar ve gelinekçikleri bulunmuştu. Velikovsky bu donma olayının çok kısa bir zaman sürecinde oluştuğunu düşünüyordu. Bunun üzerine bir soğuk hava deposunun yetkilileri ile görüştü. Ona verilen bilgilere göre bir siğir butunun bir bölümünü dondurmak 30 dakika sürüyordu. Fakat mamut büyüklüğünde, üstelik derisi kıllarla kaplı bir dev canlının dondurulması birkaç günden çok sürerdi. Zaten bu süre içinde de mide sindirme işlemini çoktan tamamlamış olacaktı. Fakat bu bilgiler Berezovka Mamutu'nun yaşadıkları ile paralellik göstermiyordu.

Zıt hava kütleleri çarpışınca

Velikovsky'ye göre aniden gelen bir felaket, mevcut sıcaklığı -273 dereceye indirdi. Bu da mamutun birden donmasına neden oldu. Bunun açıklaması ancak şöyle olabilirdi. Volkanlar büyük oranda gaz püskürttüler. Püsküren bu gazlar atmosfere karıştı. Bunun sonucunda da şiddetli fırtınalar ve dolu taşıyan kar bulutları oluştu. Bu dondurucu dev bulutlar, geniş ve çukur bir vadide sıcak hava ile karşılaştı. Tonlarca ağırlıktaki bulut alçaldı. Bu birbirine zıt yoğunluktaki iki hava kütesinin çarpışması sonucunda da, orada bulunan söz konusu mamut, birden dondu.

"Evrım Teorisi" mi, "Felaketler Evrimi" mi?

Velikovsky eski çağlardaki felaketler ile ilgili çalışmalarını sürdürdü. Bir zaman sonra, 1955'te yeni bir kitap yayımladı: **Karışıklık İçindeki Dünya**. Kitap, Çarpışan Dünyalar gibi kısa zamanda, en çok satan kitap haline geldi. Bu kitapta Velikovsky'nin görüşlerini ilgi çekici bir hale getiren yaklaşımlar vardı. Sözgelimi Darwin'in evrim teorisi inceleniyordu. Öyle ki, Velikovsky'nin ortaya attığı yeni teoriler, evrim teorisinin kuşkuyla karşı-

lanmasına neden oldu.

Velikovsky'nin "Felaketler Evrimi" adını verdiği yeni teoriye göre, yeni türler, türlerin mutasyonu ile meydana geliyordu. O dönemlerde biyologların çoğu Darwin'in görüşlerini paylaşıyordu. Bu bakımdan Velikovsky'nin görüşleri ağır eleştirilere hedef oldu. Hatta bu görüşleri, "aydın sorumsuzluğunun bir kanıtı" olarak kabul edenler bile oldu. Fakat zamanla evrim teorisinin de hatalı yanıları olabileceği göz önüne alındı. Bugün ise bazı biyologlar evrim teorisinden kuşku duymaları için birçok neden olduğunu belirtiyorlar.

Olumsuzluklardan etkilenmediler

Velikovsky'nin birbiri ardına yayımladığı kitaplarda işlendiği görüşler, akıl almaz iddia-

Deir el-Bahri'deki duvar resimleri (üstte solda). Burada Mısır Kraliçesi Hatshepsut'un, gizemli Punt ülkesine yolculuğu tasvir ediliyor. Velikovsky, Hatshepsut'un aslında Saba Melikesi Belkis olduğu öne sürüyor. 15. yüzyılda yapılan bir resimde, Belkis'in Hz. Süleyman'ı ziyaret ettiği anlatılıyor (solda). Fakat Kraliçe Hatshepsut'un Süleyman'dan birkaç yüzyıl daha önce yaşadığı öne sürülüyor. Velikovsky ise bilinen tarihin yaklaşık 600 yıl kadar yanlışlığını iddia ediyor.

Alaska buzullarında bulunan genç bir mamutun başı ve ayağı (altta). Velikovsky mamutların böyle birdenbire ortadan kalkmasını, sıcaklığın aniden düşmesine neden olan bir felakete bağlıyordu.

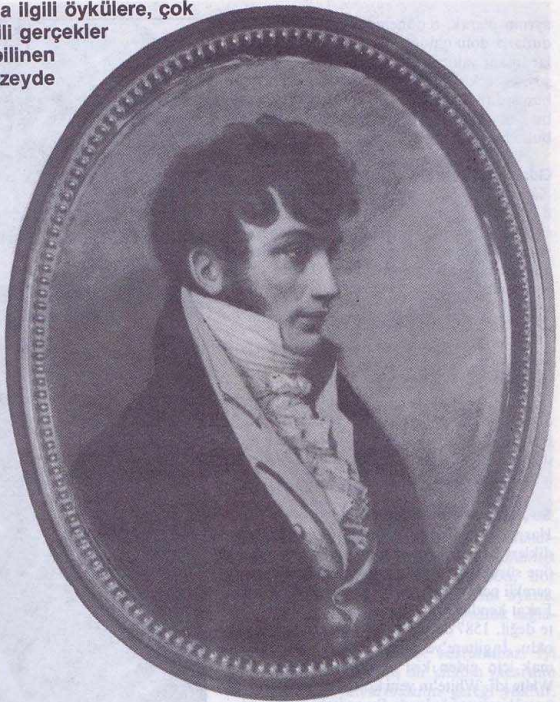

lar olağanüstü bir ilgiye karşılandı. Fakat bu ilginin yanı sıra, ağır eleştirilere de uğradığı bir gerçek. Hatta bu eleştiriler okuyucularda, Velikovsky'nin teorilerinin tümüyle yanlış olduğu şeklinde bir izlenim de bıraktı. Öte yandan, kitaplarında kullandığı başlıklar da başlı başına sansasyon yaratıcı nitelikteydi. Eleştirmenler, bunu da Velikovsky'ye karşı kullanması bildiler ve kitapların bu tür çarpıcı başlıklarla, sadece ticari amaçla yazıldığını öne sürdüler. Fakat tüm bu olumsuzlukların Velikovsky'yi pek etkilemediği görülüyor. Nitekim okuyucuların da bundan etkilenmedikleri bir gerçek. Yoksa kitapları bu kadar çok satmaz ve bu kadar çok yankı uyandırmazdı.

1872 YILINDA Mary Celeste gemisi Atlantik'te başıboş dolaşırken bulundu. Geminin durumu oldukça iyi görünüyordu. Fakat tayfalar gemiyi terk etmişlerdi. Oysa, hiçbir deneyimli denizcinin, hayatı gerçekten tehlikede olmadıkça gemisini terk etmeyeceği bilinir. Hele fazla güvenceli olmayan, oldukça tehlikeli cankurtaran sandallarına binmek söz konusuysa... İşte bu koşullar altında Mary Celeste mürettebatının yok oluşu bir mucizedir (Bkz. sayfa 900). Yıllar geçtikçe, bazı abartılmış ayrıntıların da eklenmesiyle bu gizem giderek arttı. Örneğin, kadirgadaki masada, yarısı yenmiş bir kahvaltı bulunduğu, kaptan köşkünde de yeni içilmiş bir sigara kokusunun duyulduğu yolundaki ayrıntılar söz konusu.

Bu ayrıntılar, birçok nedenlerin etkisiyle ortaya çıkabilir. Ya bu tür olayların ilginç, olaylayıcı olması için korkutucu bazı öğeler ekleniyor, ya da kasıtlı olarak doğaüstü bir olay havası yaratılıyor. Çünkü normal ve bilinen olaylar, sıkıcı bir tekdüzelik içindeler. Bir başka kaybolma olayı da diplomat Benjamin Bathurst'un yok olmasıdır (Bkz. sayfa 417).

Kaybolan diplomat
Bathurst'un kaybolması, karmaşık ve anlaşılması güç bir olaydır. Bu tip yalın ve kişisel olaylara az rastlanır. Olay şöyle gelişti: Benja-

Birçok insan gözler önünde kayıplara karıştı:

Nereye gidiyorlar?

min Bathurst, Berlin yakınlarındaki bir yerde mola verdiği handan ayrıldı. Yola, atların çektiği arabasıyla devam edecekti. En son, atların etrafında dolaşırken görüldü. Bathurst'un kaybolması, tüm ayrıntılarıyla anlatmak biraz güç. Fakat genel olarak 1809'da İngiliz hükümetinin onu gizli bir görev için buraya gönderdiği söylenebilir. İmparatorluğun ilk yıllarında Avusturyalılar Napoleon'un moral bozucu zaferinden sonra çok sıkıntı çektiler. Bathurst'un görevinin Avusturya İmparatoru Francis II'yi tümüyle bir kapitülasyona razı olmaksızın vazgeçirmek olduğu biliniyor.

Bathurst, bu görevinden bir arkadaşıyla birlikte dönüyordu. Berlin yakınlarındaki Perleberg'de, bir handa mola verdiler. Bathurst, handa saat 21'e dek oyalandı. Çünkü önlerrinde daha 1 günlük yolları vardı. Hamburg'da bir gemi, onları İngiltere'ye götürmek üzere bekliyordu. Yol arkadaşına,

Sık sık anlatılan kaybolma olaylarından biri, İngiliz diplomatı Bathurst hakkındadır (üstte). Benjamin Bathurst, 1889'da bir Alman kasabası olan Perleberg'te (sayfa 1234'te, en altta) atlara bakarken aniden kayboldu. Bir daha da, onu gören olmadı. Fakat bu mucize, onun o zaman çok önemli bir politik görev yüklenmiş olduğu öğrenilince önemini kaybetti.

yola devam edebilmeleri için atları hazırlaması gerektiğini söyleyerek dışarı çıktı. Bathurst'un nereye gittiği bilinmiyor. Babası Piskopos Bathurst'un hatıraları, 1837'de basıldı. Yazınlara göre, Bathurst tam arabasına binerken hanın bahçesinde, kuytu bir köşede birtakım gölgeler dikkatini çekti. Ne olup bittiğini anlamak istedi. O tarafa doğru yürüdü ve bir daha da görülmüdi.

Bazi nedenler var ama...
Bu gizemli bir olaydır. Fakat olayda doğaüstü hiçbir yön yok gibidir. Hiç kimse, Bathurst'un yok oluşunu görmedi. Bu arada, Bathurst'un özel politik görevi unutulmamalı: Bathurst'un geliş ve imparatorla tartışması, Napoleon'un ilgisini çekiyordu. Bathurst, Fransa sarayının düşmanı haline geldi. Çünkü Napoleon, Avusturya ile Fransa arasında yeniden bir düşmanlığın tekrarlanmasını istemiyordu. Başka bir

ayrıntı olarak, o dönemde, Perleberg'in haydutlarla dolu olduğu söylenebilir. Bu haydutlar insanı yalnızca üstündeki elbisesi için bile soyabilecek türde kişilerdi. Bathurst'un sonu, bunlardan birinin yüzünden olabildi. Fakat bu olasılıkları destekleyecek hiçbir iz bulunamadı.

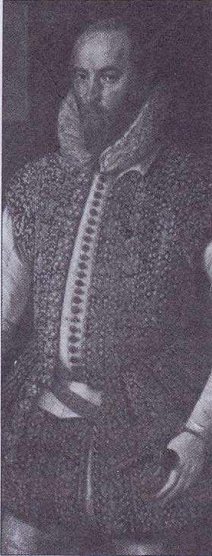
Geri döndüğünde kimseyi bulamadı

Kayıp koloninin heyecan verici öyküsü de birden ortadan yok olma olayları içinde ilginç bir örnektir. Bu türden olayların çeşitli benzerleri ile, kaybolmuş koloninin öyküsü, **Michael Harrison'un Vanishings** (Yok Olanlar) adlı kitabında yer alıyor. Harrison'a göre, Sir **Walter Raleigh**, Kuzey Carolina kıyılarında Roanoke Adası'nda koloni kurdu. Raleigh, göçmen takviyesi ve bazı ilaçlar sağlamak için İngiltere'ye döndü. Yerleşim tarihi 1585'ti. Raleigh, döndüğünde, oradakilerden hiçbir iz bulmadı. Bazılarına göre, adalılar Raleigh'in dönüşünden umidi kestiklerinden burayı terk etmişlerdi. Bundan sonra, adalılar ya esir alındılar ya da gönüllü olarak Mandan Kızılderilileriyle birleştiler.

Suçlular Kızılderililer mi?

Harrison'un Roanoke yerlileri ilgili söyledikleri hemen hemen tümüyle yanlış olduğu öne sürülüyor. Raleigh, burayı düzenleyen ve gerekli parayı yarı yarıya sağlayan bir kişiydi. Fakat kendisi oraya hiç gitmedi. Koloni 1585'te değil, 1587'de ya da bu tarihten sonra yok oldu. İngiltere'ye birtakım ihtiyaçları sağlamak için giden kişi ise Raleigh değil, **John White** idi. White'in yeni koloniyi geri dönmesi üç yıl boyunca önlendi. Bu gerçekten yola çıkılırsa, koloninin yok oluşu için mantıklı bir açıklama yapmak, pek de güç görünmüyor.

Çelişkiler ayıklanarak gizemli olaylara daha basit çözümlemeler getirilebilir. Ancak, bazı yazarlar, okurları etkilemek için birçok yazım teknikleri kullanırlar. Bu sayede, bir

1981'de yayımlanan "Vanishings"ın yazarı Michael Harrison (en üstte). Birçok olağanüstü olayın yazarı olan Harrison, bu kitabında insanların mucizevi koşullar altında yok oluşunu anlatıyor.

Sir Walter Raleigh (1555-1618). Harrison'a göre Kuzey Carolina yakınlarındaki Roanoke Adası'nı 1585'te koloni olarak kurdu. Harrison, Raleigh'in koloni halkının nasıl yok olduğunu anlamak için geri döndüğünü yazıyor. Oysa Raleigh burayı hiçbir zaman ziyaret etmedi (üstte).

bakıma okuyucuyu pek ihtimal verilmeyen açıklamaların daha mantıklı olabileceğine inandırılır. Harrison da, koloni halkının Mandan Kızılderilileri tarafından yok edildiklerini yazarken bu tekniklerden birini kullandı. Özellikle asıl akılcı çözümün Mandan teorisi olduğunu belirtirken "rasyonalistler" diye adlandırdığı karşıt görüşlü kişileri küçümsüyordu. Mantıklı düşünmeyi reddeden okuyucuların geliştirdiği bu fikir ile, okuyucu, olayı kendince bir sonuca vardiiriyordu.

Mandan çözümü

Gerçekte, rasyonalistler Mandan çözümünü sağma olarak değerlendiren ilk kişiler olacaktı. Teori saçmaydı çünkü, koloni halkının Missouri'nin Mandan bölgesinden, Kuzey Carolina'nın Outer Banks yöresine kadar bir geçiş yapmaları ve hayatta kalmaları olanaksızdı. Dahası, Mandan çözümünü tarihçilerin hazırladığı kuşkuluydu. Çünkü koloni halkının 400 yıllık kaderleri hakkında oldukça doğru fikirlere sahiptiler.

John White, Roanoke'den ayrılmadan önce şöyle bir anlaşma yapmıştı. Eğer koloni halkı orayı terk ederse gidecekleri hedefi kazıkların üzerine yazmalıydılar. Ayrıca bu gidici bir zorlama ya da tehlikeden ötürüyse, bir de çarpı işareti ekleyeceklerdi. Şu sözler White'in kendi sözlerinden alınmıştır: "Büyük ağaçlardan birinin sağ yanındaki girişte, yerden 1.5 metre yükseklikte büyük harflerle CROATOAN yazılıydı. Fakat tehlikeyi haber veren çarpı işareti yoktu."

Kanıtlar bulunana kadar: Mucize

İngilizler Croatoan adına birçok gizem yüklediler. Frank Edwards, **Strange People (Garip İnsanlar)** adlı kitabında şöyle yazıyor: "Bu kelimenin İngilizlere hiçbir şey ifade etmemesi mümkündür. Eğer İngilizler, Croatoan adının kayıp koloni halkı hakkında bir ipucu olduğunu anladılarsa bile, belki bu ipucunu bir sonuca vardiirmaya cesaret edemediler." Bu ada yüklenen gizem, gerçeklerle ilgisiz şeylerdi. Oysa John White şöyle diyor: "Onların Croatoan da güvenlikte olduğunu öğrenmiş olmaktan çok mutluyum. Orası Manteo'nun doğduğu yerdir ve Kızılderililer dostumuzdur."

Amma White'in sevinci kısa sürdü. Croatoan'a gitmesi önlendi. Hiçbir zaman da koloni halkının oraya gittiklerini kanıtlayamadı. Fakat, düşman Kızılderililerle kuşatılmış, bilmedikleri yerlerde kalan, yiyeceksiz ve evlerinden uzaktaki koloni halkının Croatoan'a gitemeleri mantıklı. Çünkü, Croatoan insanların dost sayıyorlardı. Fakat Virginia Tidewater'daki Powtan soyundan gelen Algonkan kabilesinin daha sonraları, Croatoan yerlilerini katlettiklerine ilişkin birtakım kanıtlar da vardı. Roanoke'nin yok oluşu bir mucizedir. Fakat tabii ki koloni halkının alınyazısının kesin bir kanıtı bulunana kadar olay, mucize sayılacaktır.

Çanakale'de kaybolan alay

Bir diğer ilginç kaybolma olayı da Norfolk Alayı'nın yok olmasıdır (bkz. sayfa 84 ve 100). 1915'te bir tabur İngiliz askeri Gelibolu'da yok oldu. Onlara ne olduğu bugün bile tam olarak bilinmiyor. Fakat gerek İngiliz gerekse diğer ülkelerin askerlerinden bu savaşta 27.000 kişinin öldüğü ve mezarlarının bile bilinmediği söyleniyor. Bununla birlikte, bu öykü, mucizevi yok olmalar ve UFO'larla ilgili kitaplarda oldukça önem kazandı. Çünkü Reichardt adındaki bir asker, olaya tanık olduğunu belirttiği ve askerlerin bir bulut tarafından kaçırıldığını söylüyordu.

Norfolk olayıyla ilgili olarak anlatılan birçok öykünün yanı sıra, 50 yıl sonra eski arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldikleri bir zamanda Reichardt'ın anlattıklarının üzerinde durulmadı. Bir kere olaylar sağlıklı koşullarda not edilmedi. İkincisi, notlar gerçek kayboluşun koşullarıyla ilgili tutarsızlıklar ve yanlış ayrıntılar gösteriyordu. Belgelemiş gerçeklerin ışığı altında, olayı incelerken Reichardt'ın aklının bu iki neden yüzünden karıştığı kesindir.

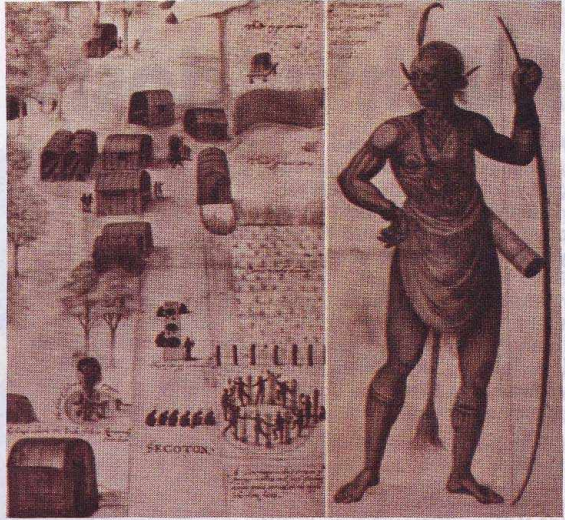
Okuyucular aldaniyor mu?

Son yıllarda Lawrence Kusche, Ronald Story, Philip Klass gibi yazarlar, araştırmalarını açıklanmayan konular üzerinde geliştirdiler. İyi araştırılmış ve birçok kez belgelenmiş kanıtlar bu tür gerçeklere desteklenmeyen öykülerle sonuçlandırılmıştır. Tabii ki bu öyküler kabul görmemiştir. Fakat bunlar hiçbir neden göstermeden de dışlanmamalıdır. Birçok yazar nedenlerini çok iyi bildikleri halde bazı olayların bilerek gerçeküstü olarak gösterildiğini kabul etmez. Bu tür olayların anlatımına hiçbir kanıt göstermeden devam ederler. Bazı yazarlar okuyucuları bilerek aldatma eğilimindedirler.

Bu noktada güvenler sarsılmıştır. En çok okunan yazarlardan Harrison, bu olayları yazarken kanıtları yok sayar, ya da rahatça habersiz görünür. Örneğin, Harrison, Reichardt'ın olayındaki yanlışlıkları göz ardı eder. Aslında, bu yanlışlar önemlidir. Gerçekleri anlamak isteyen şüphecinin gözünde, bu yanlışlıklar olayların anlatımını güç bir duruma sokar. Oysa, herhalde Harrison, fantastik öykülerin hiçbir kanıt aranmadan kabul edileceğini sanıyordu.

Gerçekler susturulamaz

Normalüstü olaylar, düzenbazlara ve sahtekarlara da çekici geliyor. Bu olaylar hakkında, ciddi olarak ele alınmış kitapları ayırmak hiç de kolay değil. Böyle kitapları kontrol etmenin en iyi yolu, yazarın, okuyucuları bir kısır-döngü içine sokmadan ilgi çekip çekmediğini araştırmaktır. They Dared The Devil's Triangle adlı kitabının önsözünde, Thomas Jeffry okuyucularına şöyle sesleniyor: "İzin verin, yüzlerimizi mucizenin rüzgarına kaldıralım. Şüphenin ve kuşkunun koyu zirhıyla kaplanma-

John White tarafından çizilen Kızılderili yerleşim merkezi. John White, kayıp koloni halkının bıraktığı mesajı bulan adamdı. Koloni halkı, Croatoan köyüne gideceklerini açıkça belirtmişlerdi (Üstte).

Bir Kuzey Amerikalı Kızılderili. Resim, İlk Avrupalı kolonicilerden biri tarafından yapılmış. Croatoan'daki yerlilerin Roanoke'lilerle dost olduğu biliniyordu. Fakat kısa bir süre sonra Avrupalılar Croatoan'a ulaştıklarında onların düşman kabile tarafından kuşatıldıkları sanılıyor. Orada yaşayan çok az insan vardı (Üstte, sağda).

yalım. Ortak duyum ya da mantık diye adlandırılan aldatıcı kisvenin ardındaki kalınkafalılığı görelim." Vanishings'te ise Harrison, hor gören alaycılara karşı okuyucularını uyarır. Yazarlar, sanki sürekli bir huzursuzluk sağlamak ister gibidirler.

Fakat gerçekleri kimse susturamaz. İyi belgelenmiş, araştırılmış bir kitabın yazarının okuyucularına yalvarmasının gereği yoktur. Fakat işin en zor yanı tabii ki, kitabın temelindeki zayıflıktır. Yani, böylesine konuların temelden inandırılması güç konular olmasıdır. Bazı yazarlar, yalnızca okuyucuyu şaşırtmak ve hayrete düşürmek isterler. Gerçek anlamda belgesel nitelikte araştırıcı kitaplar ve yazarları ise, doğal olarak farklı bir yere oturtulmalıdır.

Bilim, peygamberleri izliyor:

Allah'ın dostu İbrahim

Peygamberler gerçekten yaşadılar mı? Hz. Muhammed'in çok yakın dönemde yaşaması nedeniyle onun dışındaki peygamberlerin nerede ve nasıl yaşadıkları, yıllardır tartışılıyor. Bilim adamları, kutsal metinlerden yola çıkarak, çok eski bir peygamberin, Hz. İbrahim'in yaşadığını kanıtladılar. Üstelik onun yaptıklarını aynen yaparak. Ata Nirun, bu ilginç çalışmayı inceledi.

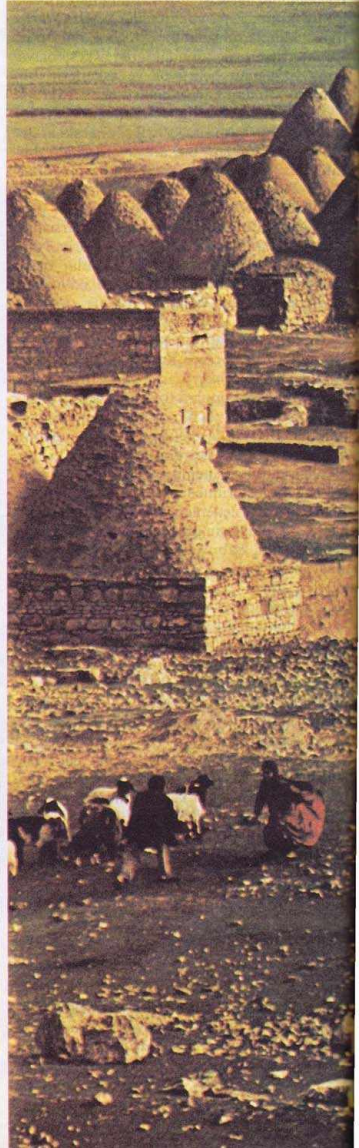
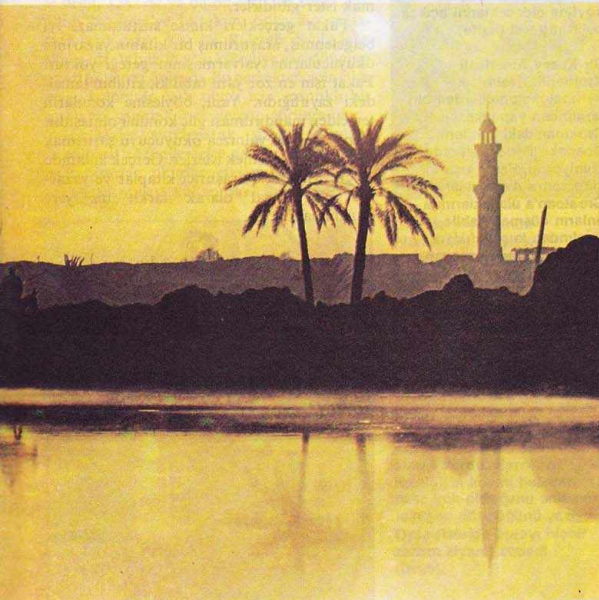
1966 YILINDA, dünyanın en ünlü dergilerinden olan National Geographic Magazine, ilginç ve son derece olağanüstü bir projeyi yürürlüğe koydu. Yazar ve araştırmacı Kenneth MacLeish, Mezopotamya'da, Basra'dan yola çıkacak, Türkiye'de Harran'a kadar gelecek ve oradan Suriye'ye dönerek, Ürdün ve İsrail üzerinden Mısır'daki Tanis'e kadar uzanan bir gezi yapacaktı. Bu ilginç yolculuğun

Nil Deltasında, Kahire-Süveyş bölgesi. Hz. İbrahim, burada Firavunla karşılaştı ve onu etkiledi. (altta).

"Memleketim, çocuklarımın yeri". Hz. İbrahim, Harran için böyle diyordu. Harran'ın bilinen geçmişi bin yılı aşılıyor (sağda).

Hz. İbrahim ve oğulları İshak ile İsmail'in burada gömülü olduklarına inanılıyor. Tevrat buraya, "Machpelah" adını veriyor (Çıkış-25:8-9) (en sağda).

DARKMALT

amacı, bilinen turistik amacın çok dışındaydı. MacLeish ve ekibi M.Ö. 1800'de yapılan bir yolculuğu tekrarlıyorlardı. Bu yolculuk, "Hz. İbrahim'in Allah'ın emriyle yaptığı" yolculuğun bir tekrarıydı. O ve kabilesi binlerce kilometrelik bir yolu aşarak, inançlarını ve kendilerini koruyacak bir hedefe doğru yol

almışlardı.

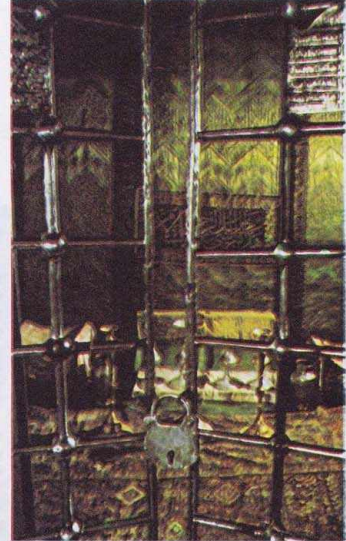
İnsanlık tarihinde, bu tür ün kazanmış yolculuklar, ya da güçler pek fazla değildir. Hz. Musa'nın kavmini Mısır'dan çıkarıp, Filistin'e götürmesi, Hz. Lut'un inanan birkaç kişiyle beraber günah kenti Sodom'dan uzaklaşması, Hz. Muhammed'in Hicret'i, yani Mekke'den Medine'ye göçmesi bunlardan birkaçıdır. Tüm bu örneklerde ve benzerlerinde ortak bir yön vardır. Peygamberler ve onların izleyicileri Allah'ın emrine uymuşlar ve kendileriyle birlik olanları da yanlarına alarak huzur ve barış içinde dinlerini yayabilecekleri yerlere gitmişlerdir. Daha uygun bir tanımla aslında, hepsi aynı dini değişik formasyonlarda ortaya koymuşlardır.

İşte, Hz. İbrahim de böyle biriydi, efsanelere ve dinsel metinlere göre, putlara tapan bir ulusa tek bir Allah'ın varlığını anlattı. Sonra, hepsini inandıramayacağını anlayınca, kendisine inananlarla beraber başka bir ülkeye göç etti. Nerede yaşadı? Hangi ulusa, dinini öğretmeye kalktı? Daha sonra, yandaşlarıyla beraber nereye göç etti?

Allah'ın dostu olan çoban

Bu soruların cevaplarını, çok çeşitli yerlerde aramak gerekiyor. Ama daha önce, çağdaş bilimsel araştırmacılığın izlediği yolu incelemek gerekiyor. Yani, National Geographic Magazine'in 5.000 yıl önce Hz. İbrahim'in yaptığı göçü tekrarlamasının amaçları ve bu peygamberin yaşamı hakkındaki kabuller ortaya konuluyor. Araştırmacı Kenneth MacLeish, yaptığı geziyi anlatmaya şöyle başlıyor:

"Ur kenti, Sümerler'in başkentiydi, bilinen

ilk uygarlık burada kuruldu. Irak'da Basra Körfezi'ne doğru Fırat ırmağı kıyısına yakın, El Nasıriye'nin güneyinde bu kentin kalıntıları görülebilir. Kalıntılar, batıya doğru, 2,5 km²'lik bir alana yayılırlar. Uzaktan bakıldığında dev Ziggurat görülür, yapıldığı devirde buraya 'Cennetin Tepesi' adı veriliyordu. Geleneklere göre, İbrahim'in doğduğu yer, burası kabul edilir, bir çobanın oğlu olarak doğdu ama sonraları, 'Allah'ın dostu İbrahim' olarak tanınacaktı. Onun göç yolculuğu buradan, Ur'dan başladı, sonra Mezopotamya'nın yukarılarına doğru çıkarak, Türkiye'ye, Harran'a ulaştı.

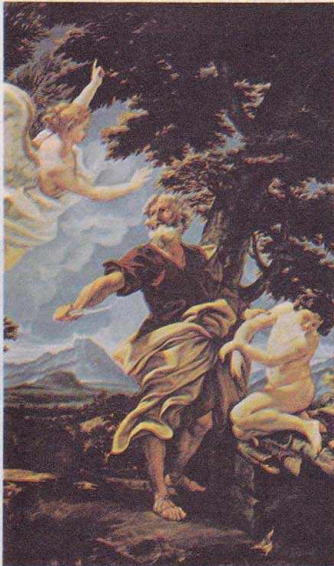
Daha sonra, aldığı vahye uyarak Güney Filistin'e, Ürdün dağlarına geldi, oradan da Mısır'ın Nil deltasına kadar süren bu yolculuk, çağına göre çok güç bir işti. Hz. İbrahim bugüne dek dünyada en çok hürmet gören insan olma niteliğini kazandı. İnançlara göre, o, insanlığın atasıdır. Bir başka tanımla, bilinen anlamda, 'Her şeye kadir, mutlak ve tek bir Allah' düşüncesini ilk ortaya atan odur.'

Üç dinin kabul ettiği adam

Bugün, dünyanın yarısından çoğu bu kavrama inanıyor. Önce, Musevilik, sonra Hristiyanlık, daha sonra da Müslümanlık. Her üç din de, bu yaşlı adamın anlattıklarını ve kendisini kabullendiler. Milyarları etkileyecek olan bu insandan, acaba o dönemde neler beklenmişti? Urlular, gerçekten onu biliyorlar mıydı? Ur kalıntılarının ortasında yer alan Ziggurat, 4.000 yıl önce, Ur Nammu tarafından yapıldı. En tepesinde Ay Tanrısı Sin'in tapınağı yer alıyordu. Aynı tapınağın bir benzeri Harran'da da vardı. Ur'da bulunan yazıt kalıntıların hiçbirisi, Terah'ın oğlu İbrahim'den söz etmiyor. Buna pek şaşmamak gerek çünkü onlar Urlu değillerdi. Büyük bir olasılıkla Dicle ve Fırat vadisinin kuzeyindeki Sami çobanlarıydılar.

Yolculuk başlıyor

Kenneth Macleish şöyle devam ediyor: "Ben ve arkadaşlarım Güneş ortalığı kavurmadan, erken saatte Ur'u terk edip İbrahim'in yoluna düştük. Fırat'ı izleyerek, kuzeybatıya Harran'a doğru yola çıktık. Harran'la Ur arasında 965 km'lik bir yol var. Tevrat, Harran'a kadar olan bu yolculuktan söz etmiyor. Tek bir cümle var: 'Terah, oğlu İbrahim'i, Harran'ın oğlu, torunu Lu'u, gelini Sara'yı beraber aldı, Ur kentinden Harran'a geldi. (Tekvin 11/31). Buna rağmen, Terah ve yanındakilerin Ur'dan Harran'a gitmeleri için izleyecekleri tek yol, Fırat kıyısı olacaktı. Terah ve İbrahim buralardan geçtiklerinde, tüm toprakların başkenti Babil'di. Babil, bugüne dek yapılmış, çevresi duvarlarla çevrili en büyük kenttir. Ünlü kanun koyucu Hammurabi'nin ülkesiydi. Göç grubu Fırat'ın batı kıyısını izleyerek, kuzeybatıya gidiyordu. Bu nedenle doğu kıyısındaki Babil'i görmemeleri gerekir. Ama 8 katlı Ur zigguratından çok daha büyük olan Babil zigguratını gör-

Hız. İbrahim, Sodom ve Gomorra adlı günah kentlerini yok etmeye giden, insan görünümündeki üç melekle konuşuyor. Kutsal kitaplara göre, Hız. İbrahim onları tanışmıştı (üstte).

Hız. İbrahim, oğlu İsmail'i yemin ettiği için, Allah'a kurban etmeye kalkıştı. Allah, gökten kurban indirerek, İbrahim'in yeminini başışladı (solda).

miş olmalıydılar.

Suriye-Irak sınırında bulunan Ebu Kemal kentinin birkaç km ötesinde, Mari kenti harabeleri var. Burası, bir zamanlar Kuzey Mezopotamya'nın en büyük kentlerinden biriydi. Uzun bir ziggurat ve 300 odalı bir saray vardı, kenti Babilli Samiler yönetiyordu. Bu yarı göçebe insanlar, İbrahim'in soyundan geliyorlar ve onun dilinden konuşuyorlardı. Mari'deki en önemli buluntu, 20.000 çamur tablettir. Bu tabletlerde çivi yazısı ile, göçmenlerin ve İbrahim grubunun ne yaptıkları anlatılıyor. Ayrıca yerleşme tarihleri veriliyor, anlatılan bölge Harran'ı da içine alan bir bölge olarak tanımlanıyor.

Harran'da bir din doğdu

Harran'a varıldığında ilk görülen, burasının canlı bir kent olduğu, yani Harran, Ur ve Mari gibi ölü bir kent değil. Arı kovani biçimindeki konik kütüpheler tıpkı 5000 yıl önceki gibi (Bkz. sayfa 550). Harran tepesi, insan yapısı kat kat bir pastaya benziyor, burada henüz hiçbir kazı yapılmamış. Uzmanlar, Ur'daki ziggurat ile çağdaş, Ay Tanrısı Sin'e ait bir tapınağın tepedeki kalenin yıkık duvarları altında yer aldığını iddia ediyorlar. Tevrat'a göre, İbrahim, babası Terah ölene kadar burada yaşadı. Hurriler tarafından kurulan Harran, her ırktan her insanın huzur içinde yaşadıkları bir yerdi. Mari tabletleri, Harran'daki Sin tapınağında bir anlaşma imzalandığını da yazıyorlar.

Harran'da İbrahim'in zamanından kalan tek bir tablet yok. Çünkü, bu tür bir araştırma, yani bir kazı henüz yapılmadı. Tevrat, İbrahim'in babasıyla Harran'a kaç yaşındaydı geldiğini yazmıyor ama oradan ayrıldığı yaşı yazıyor: "Ve Rab, İbrahim'e dedi, memleketinden sana göstereceğim memleketi git, senin adını büyük kılacağım; Ve İbrahim Rabbin dediği gibi gitti ve Lut da onunla beraber gitti, İbrahim Harran'da gittiği zaman 75 yaşındaydı." (Tekvin: 12/1-2-4) İbrahim, Allah'ın emrini kabul etti, böylece Allah ile insan arasındaki ahid kuruldu. Geleceğin büyük dinleri buna dayanacaktı.

Beyaz ineğin sağladığı yer: Halep

İbrahim, kabilelerini topladı ve Kenan diyarına gittiler yani bugün Ürdün ve İsrail sınırının bölüğü bölgeye. Tevrat bu yolculuğu da anlatmıyor. Ama, onların yolculuğu hakkında, bazı varsayımlarda bulunulabilir. İbrahim, bir tüccardı, bu nedenle, gideceği yolu ve iklim koşullarını biliirdi. Baharda yola çıkmış olmalıydı, bu mevsimde yüksek çayırar, kış yağmurlarıyla hâlâ yeşil olmalıydılar. Suriye sınırını geçip, Fırat vadisine tırmandılar, sonra Halep'e doğru yol aldılar. Buradan Anti-Lübnan dağlarını takip ettiler. Çünkü, sürülerine bu dağlardan akan akarsulardan su vereceklerdi.

İbrahim'in Halep'ten geçmesiyle ilgili bir Arap efsanesi var: İbrahim kasabanın içinden geçti. Bütün halkın hasta ve aç olduğunu gördü, bunun üzerine hemen beyaz ineğini sağda, sütünü bu insanlara dağıttı ve sütü içen herkes

iyileşti. Halep'in adı da bu olaydan geliyor, Arapça adı 'Halab Shahba'dır yani, 'Beyaz ineği sağlamak' anlamında.

Mısır'a gidiliyor

İbrahim'in bundan sonra, Mısır'a gittiğini Tevrat yazıyor. Oraya ulusunu kuraklık ve kuthk-tan kurtarmak için gitti. Gittiği yer, bugün Tanta denilen, Nil deltasındaki Tanis'di. Bu kent, İbrahim zamanında çok sönük bir yer olmalı. Çünkü ancak M.Ö. 13. yüzyılda İkinci Ramses tarafından, görkemli bir hale getirildi, yani İbrahim'in gelişinden 500 yıl sonra. Onun Mısır'dan belli bir zaman sonra ayrıldığı biliniyor, bu dönem içinde çok dikkat çekmiş olmalı, çünkü Tevrat, Mısır firavununun İbrahim'in karısı Sara'ya göz diktiğini yazıyor. İbrahim ve yanındakiler sonra yine, Ürdün'e Bethel'e döndüler.

Bethel'de İbrahim, yeğeni Lut'dan ayrıldı. Lut, yanındakilerle beraber Ölü Deniz'in güneyine Sodom'a doğru gitti. İbrahim ise Hebron'a, Ölü Deniz'in batısına yerleşti.

Burada da bir mabet inşa etti ve zamanının çoğunu burada geçirdi. Artık yaşlanmıştı ve en çok istediği şeye kavuşmamıştı, yani bir erkek çocuğa... Ama karısı Sara'nın çocuğu olmu-yordu. Sonunda, Sara, Mısırlı cariyesi Hacer'i İbrahim'e eş olarak verdi. Bu, âdete şimdi bulunan bazı tabletlerde ve Hammurabi Kanunları'nda rastlandı. O dönemin bir geleneğiydi. Hacer hamile kaldı ve gururlandı. Sara, kıskandı ve onu kaçırmaya mecbur etti. Ama Allah Hacer'e geri dönmelerini ve İsmail adında bir oğlu olacağını söyledi.

Yolculuğun son durağı

İbrahim, 99 yaşına geldiğinde Sara'dan bir oğlu daha oldu ve adını İshak koydu. İshak, 'Ulusların babası' olacaktı. Allah, İbrahim'in adını o zaman, Abram'dan çevirerek İbrahim yaptı. Bu adın anlamı, Prof. Speiser'e göre "Yüce Baba" demektir. Sara'nın adı ise, prenses anlamında gelen Sarah olarak değişti. Sarah'ın arzusu oldu, İshak doğdu. O zaman, Sarah Hacer'i ve oğlu İsmail'i kovdurttu. Ama, Allah delikanlıyı

Sümer başkenti Ur'daki kutsal tapınak (altta).

İbrahim ve inananları
Haran'dan, Mısır'a doğru
yola çıktılar. Bu temsili
resme göre, İbrahim'in sol
tarafındaki yeğeni Lut'tur
(üstte).

ve anasını korudu, çocuk büyüdü ve usta bir okçu oldu ve çöl Araplarının babası oldu. Tevrat'a göre, Sarah, 127 yaşında öldü, İbrahim onun için yas tuttu ve hayatında ilk defa bir şey satın aldı: Karısı için bir mezar... Bu da, Macpelah mağarasıydı, öldüğü zaman kendisi de buraya gömülecekti. Nitekim, öyle oldu, İbrahim de 175 yaşında öldü ve oraya gömüldü.

Mağara hâlâ duruyor, çevresi korunarak bir cami ile çevrelenmiş. Caminin temelleri, İsa dönemindeki Kral Herod'a dayanıyor. Daha sonra, Bizanslılar ve Araplar yapıyı geliştirmişler. Yakında, El Halil yani 'Dost' anlamında bir kasaba var, Allah'ın dostu İbrahim'i hatırlatıyor. Zaten, kasaba da İbrahim'in onuruna inşa edilmiş. İçerde, altı sembolik mezar var. Bunlar, kemiklerinin mağarada yattığına inanılan İbrahim, Sarah, İshak ve karısı Rebeka, Yakup ve karısı Leah. İbrahim ve Sarah'ın çevresi gülmüş parmaklıklarla çevrili, yeşil örtülerle örtülü, hacılar yalınayak gelp dua ediyorlar ve mezarı öpüyorlar. İçeri bakınca bir nem kokusu geliyor ve bir yağ kandili ile aydınlatılıyor. Haçlı seferleri sırasında, bazı keşişler burada kalınlar bulduklarını iddia ettiler. Önemli olan İbrahim'in uzun yolculuğunun burada bitmesiydi."

Hz. İbrahim, Hz. Muhammed'in atası mı?
Kenneth MacLeish'in anlattıkları burada bitiyor. Arkeolojinin katkısıyla yapılan bu gezi, İbrahim'in gezisine büyük oranda ışık tuttu. Ama, Tevrat'a dayanılarak yapılan bazı açıklamalar, İslami yaklaşımlara bazı yerlerde uymuyor. İslami kaynaklara göre, Hz. İbrahim, Kalde Kralı Nemrud'un ülkesinde doğdu. Babası bir çoban değil, aksine Nemrud'un vezirlerinden Azer'dir. Nemrud'un kimliği ise hâlâ tartışılıyor. Bazı kaynaklara göre, Nemrud, Asur Kralı Asurbanipal'dir. Bu yakıştırma, Asurbanipal'in kan dökücülüğü ve

zulmü yüzünden yapılmış olabilir. Fakat, İslam inancında çok önemli bir yeri olan İbrahim ile Nemrud'un çatışmasına Tevrat'ta rastlanmıyor. Oysa, Nemrud, İbrahim'i tektanrı iddiasından ötürü, mancınıkla ateşe attırıştır ama ateş İbrahim'i yakmamış ve sönmüştür. Bu yaklaşım sembolik olabilir yani sağlam bir inancın en büyük zulumla dahi söndürülemeyeceği simgelenmiştir. Bu olay, Kurani Kerim'de Enbiya ve Saffat Sureleri'nde geçer.

Yine, Kurani Kerim'de, Tevrat'da bulunmayan bir bilgi görülüyor. Hacer ve oğlu İsmail ne olmuşlardır? Kurani Kerim, İbrahim'in oğlu olan İsmail'in Mekke yakınına yerleştiklerini ima ediyor (İbrahim Suresi, Ayet: 35-38). Buna göre, Kâbe'yi yapan İsmail'dir. Hz. Muhammed'in, "Ben, İbrahim'in sülalesindenim" sözü bu şekilde anlam kazanıyor. Yani, Mekke civarına yerleşen Hz. İbrahim'in oğlu, Hazreti Muhammed'in atasıdır. Yine, İsrâ Suresi'nde İbrahim'in "O, tek başına bir ümmetti, İbrahim'in dinine uy" deniliyor (Ayet 120-123). Bu şekilde, İbrahim'in dini ve inancıyla, İslamiyet arasında paralellik kurulur.

Yaşadığı artık tartışılıyor

Hz. İbrahim, tüm peygamberler arasında farklı bir yere sahiptir. Ondaki uygulamalar, Allah aşkının çok büyük olduğunu ortaya koyuyor. Bu sevgisi nedeniyle, babasından yüz çevirmiş, oğlunu kurban etmeye kalkışmıştır. Muhiddin Arabi, Fûsûs ül-Hikem adlı kitabında, İbrahim peygambere Halil (Allah dostu) sıfatının, tanrısal sıfatların onda toplanmış olduğundan verildiğini yazar. Onda çokşun Allah sevgisi, diğer anlamda "Halilürrahman", yani "Tanrı sevgilisi" olarak tanımlanmasına yol açmıştır. Yine bu kavram için Muhiddin Arabi, İbrahim'i "Mehimi" olarak tanımlar. Bu sözcük Arapçada, aşta ifrat ve aşırılık anlamına gelen, Heyeman mastarındandır. Kısacası, Hz. İbrahim, göçleriyle, yaptıklarıyla Allah yolunda her şeyin kayıtsız yapılmasının şart olduğunu söylemiş eden bir peygamberdir.

Bütün bunlar, inanç ve kabullere bağlı olarak yorumlanıyor. Ama, konunun en etkin tarafı yaşayıp yaşamadığı yüzyıllardır tartışılan, dini masal veya efsane olarak kabul edilen, hatta dini metinlerin sadece sembolizm olarak kabul edildiği günümüzde, bir peygamberin yaşamış olduğunun bilim tarafından kanıtlanmış olmasıdır, hem de peygamberlerin hemen hemen en eskisinin...

Görülüyor ki, bilim gerek din olsun, gerekse diğer ruhsal konularda olsun, geniş bakış açısıyla ve kesin kararlılıkla bir konuyu ele aldığı zaman muhakkak bilinmeyenin sınırları aşıyor ve ortaya itiraz edilemeyecek sonuçlar çıkıyor. Öyleyse, bilim geliştiçe, daha birçok bilinmeyen aydınlanacak ve gerçek gerçekler ortaya çıkarılacaktır.

Kızılderililer'in bıraktığı kalıntılar:

“Şifa çemberleri”

Araştırmalar, “vahşi” olarak nitelenen Kızılderililerin güçlü inançları ve bir çok konuda bilgi sahibi olduklarını gösteriyor. Kuzey Amerika'da Kızılderililerden kalma yüzlerce yıllık tasvirler ya da Kızılderililerin tapmasıyla “şifa çemberleri”, araştırmacıların gözde bir konuya dönüşüyor. Bunların mükemmel gözlemleri oldukları öne sürülüyor. Akademiğimiz Genç Cobanlı, şifa çemberleri ile ilgili bilgileri inceledi.

HEMEN HEMEN tüm Kızılderili kabileleri, yüzyıllar boyunca “uygar” beyazlar tarafından “ilkel” ya da “vahşi” yaratıklar olarak nitelendirildiler. Fakat özellikle 20. yüzyılda, antropolojik ve etnolojik alanlarda kaydedilen gelişmeler bu yanlış yargıları yıktı.

Nitekim, bugün Kızılderililerin, muhtemelen eski Orta ya da Güney Amerika uygarlıklarından devraldıkları güçlü inançları, gelenekleri ve yaşam biçimleri olduğu artık biliniyor. Hatta bazı araştırmacılara göre, bu kültürel mirasın kökenlerinin Atlantis'e ve Mu'ya değin uzandığı öne sürülüyor.

Kızıldeniz üzerinde yapılan çok yönlü incelemeler, onların belirli bir inanç sistemine ve toplumsal yaşam biçimine sahip oluşlarının yanı sıra, gökbilim alanında da birtakım bilgileri olduğunu ortaya koyuyor.

“Şifa çemberi”

Bugün Kuzey Amerika'nın çeşitli yörelerinde, ilk Kızılderililerden kaldığı sanılan "taş çizgiler" var. İrili ufaklı taşların dizilmesiyle oluşturulan bu taş çizgiler, yapılaşmış bakımdan Nazca çizgilerini (Bkz. sayfa 66, 119, 162 ve 204) andırıyor. Fakat biçim olarak farklı yanları var. Daire şeklinde inşa edilen bu taş çizgiler için Kızılderili kabileleri bir deyim kullanıyorlar: "Sıfı çemberi."

Kuzey Amerika'daki Kayalık Dağları'nda, ABD'nin Wyoming eyaletinin kuzeyindeki Big Horn Dağları'nda ve her iki dağ sırasının arasında uzanan Büyük Düzlük'te, şimdiye kadar saptanan 50 tane şifa çemberi bulunduğunu. Şifa çemberleri gerek boyutları, gerekse biçimleri bakımından çeşitli farklılıklar gösteriyorlar. Bu bakımdan konuyla ilgili araştırmacılar da birbirlerinden farklı yorumlar öne sürüyorlar. Daha doğrusu araştırmacıların şifa çemberleri ile ilgili açıklamaları ya da yaklaşımları kendi ilgi alanları ile bağlantılı.

Tekerleğe benziyor

Şifa çemberleri üstten bakıldığında bir tekerleğe benzetiliyor. Nitekim hemen hemen tüm şifa çemberlerinde, ortada iri bir kaya parçası ve bu kaya parçasından dış halkaya yayılan çizgilerin ortak bir özellik olduğu görülüyor. Tekerleğin parmakları da denilebilecek bu çizgilerin sayısı kimi şifa çemberlerinde değişiyor.

Burçlar mı?

Şözelimi bazı şifa çemberlerinin bu tür çizgi-
le 12 parçaya bölündüğü görülüyor. Astro-
logi ile ilgilenerler bu 12 parçanın, burçları
simgelediği görüşündeler. Nitekim bu görüşü
destekleyen bulgular da var. Bazı Kızılderili
kabileleri şifa çemberlerinin dört unsuru (ateş,
toprak, hava ve suyu) belirleyen dört ana
bölümden oluştuğuna inanıyorlar. Bu dört
bölüm aynı zamanda dört mevsimi ya da dört
yönü de simgeliyor. Her bölüm ayrıca kendi
arasında 3 parçaya ayrılıyor. Böylece 12 ay ya
da 12 burç ortaya çıkıyor.

Ne zaman yapıldığı tam olarak bilinmeyen Big Horn şifa çemberi.

Araştırmacıların şifa
 çemberleri ile ilgili
 yaklaşımları farklı.
 Gökbilimcilere göre şifa
 çemberlerinde birtakım
 gökbilimsel bilgiler veriliyor.
 Astrologlara göre bu
 çemberlerden astrolojik
 anlamlar çıkarmak
 mümkün. Ley
 araştırmacıları ise şifa
 çemberlerinin kuruluđu
 noktalandıran yoğun bir
 şekilde ley enerjisinin açığa
 çıktığı görüşündeler (sağda).

İlginç bir çember

Şifa çemberleri ile ilgilenenler sadece astrologlar değil. Özellikle Big Horn Dağları'nda yer alan ve "Özel Big Horn Şifa Çemberi" adı verilen bir şifa çemberi, gökbilimcilerin son derece ilgisini çekiyor. Çünkü Big Horn Şifa Çemberi diğer örneklerde olduğu gibi 12 ya da 4 parçadan değil, 28 parçadan meydana geliyor.

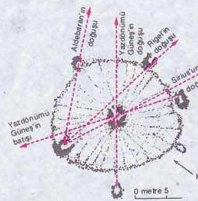
Kimin yaptığı bilinmiyor

20. yüzyılın başlarında ilk arkeologlar yöreye geldiklerinde ilginç bir durumla karşılaştılar. Çünkü Big Horn Şifa Çemberi'nin kim tarafından ve ne zaman yapıldığı bilinmiyordu. Çevrede yaşayan Crow Kızılderilileri şöyle diyorlar: *"Biz geldikimizde, o buradaydı. Onu çadırlarımızı nasıl kurmamız gerektiğini göstermek için Güneş inşa etti!"*

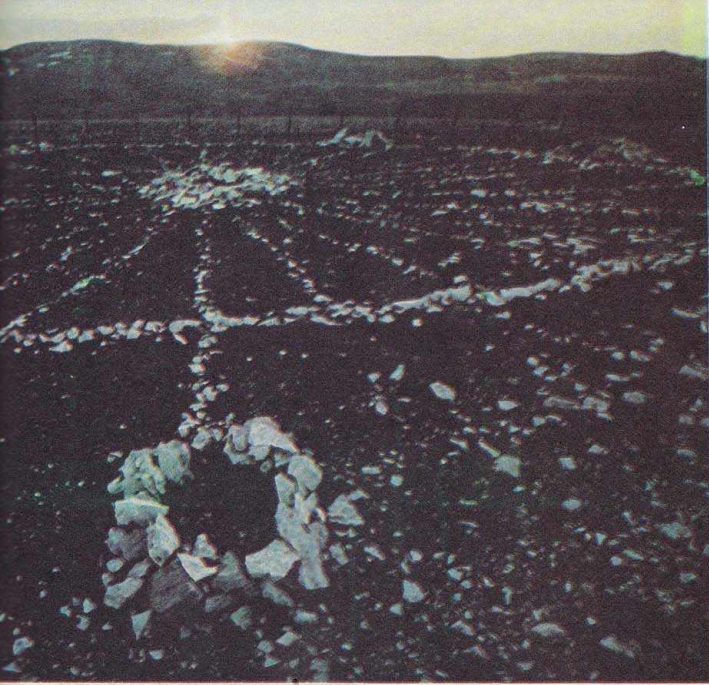
Tüm araştırmalara rağmen Big Horn Şifa Çemberi'nin geçmişine ilişkin tatmin edici bir bilgi elde edilemedi. Konuyla ilgili araştırmacılar arasında pek fikir birliği yok. Çünkü bunu inşa edenlerin Aztekler olabileceği gibi, Çinliler, Hintliler hatta Finikeliler bile olabileceği öne sürülüyor.

Gökbilimsel bilgiler gizli

Yeni yeni gelişmekte olan bir bilim dalı olarak bilinen arkeo-astronominin önde gelen adlarından Prof. **Edwin Krupp**'un bu konudaki araştırmaları oldukça geniş boyutlarda. Los

Big Horn'un 700 km kadar ötesinde yer alan Moose Tepesi'ndeki şifa çemberi. Moose Şifa Çemberi'nde Big Horn'dakinden farklı olarak, 28 yerine 5 çizgi var. Yine belirli noktalardan bakıldığında Güneş'in ve üç parlak yıldızın doğuşlarını izlemek mümkün (üstte).

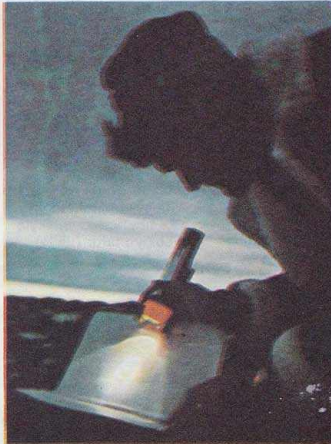

Angeles'teki Griffith Gözlemevi'nin müdürü olan Prof. Krupp'un şifa çemberleri ile yakından ilgilendiği biliniyor.

Prof. Krupp, 1979'da yayımlanan, "Kadim Gökbilimcilerin İzinde" adlı kitabında, Kuzey Amerika'daki bazı şifa çemberlerini incelediğini belirtiyor. Prof. Krupp, 28 çizgili Big Horn Şifa Çemberi'nin son derece ilginç bir örnek oluşturduğuna dikkat çekiyor. Ona göre bu şifa çemberinde birçok gökbilimsel bilgiler gizli. Örneğin, Güneş'in yaz dönencesindeki konumu, burada son derece ustaca anlatılıyor. Nitekim, araştırmalara göre, tarih boyunca bu yörede yaşayan Kızılderililerin, Güneş'in yaz dönencesine girdiği dönemlerde kutsal törenler yaptıkları söyleniyor.

Yazılı dilleri yok ama...

1974 yılında yörede incelemeler yapan Güneş fiziği uzmanı Dr. John Eddy'nin de benzeri yaklaşımları var. Dr. Eddy, Kızılderililerin diğer birçok uygarlıkta görüldüğü gibi yazılı bir dilleri olmadığını vurguluyor. Dr. Eddy'e göre, onların yazılı bir dilleri olmaması, gökyüzü ile ilgilenmemelerine bir engel oluşturmuyor. Dr. Eddy şöyle diyor: "Kızılderililerin şifa çemberi adını verdikleri bu çizgiler çok eski zamanlardan beri kullanılıyor mu? Eğer öyleyse, ne amaçla? Ben bir gökbilimci olarak Big Horn Şifa Çemberi ile çok ilgilendim. Bu hence, ilk Kızılderililerin gök ile olan ilişkileri-

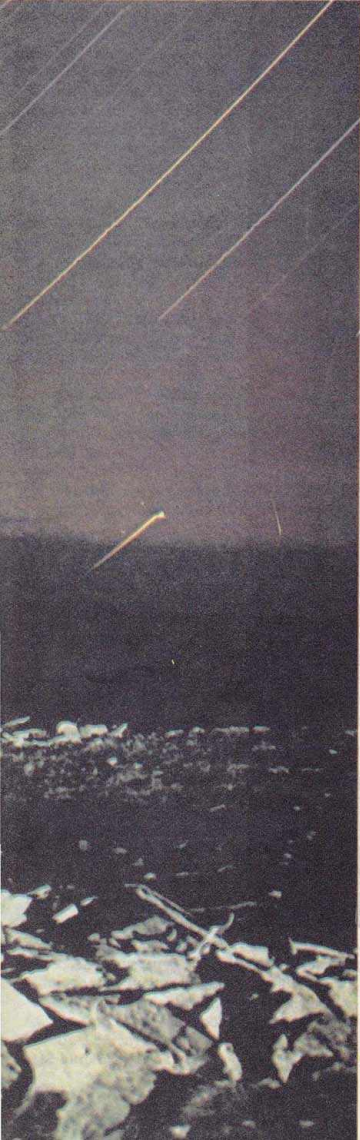
Şifa çemberleri üzerinde incelemeleriyle tanınan Dr. John Eddy, Bighorn Şifa Çemberi'nde 1 yıl süren incelemeler yaptı. Fotoğrafta Dr. Eddy, günün ilk ışıklarıyla bulgularını kontrol ederken görülüyor (solda).

nin bir kanıtıdır. Üstelik tekerleğin parmaklarını oluşturan 28 çizgi, başlı başına incelenmesi gereken bir konu."

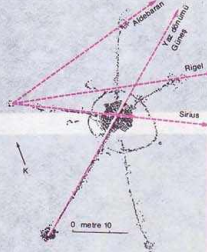
Amerika'nın Stonehenge'i

"İnsanın aklına gelen ilk şey, bunların Ay'ın evreleri ile ilgili olabileceği. Öte yandan dış hal-

kanın üzerine yerleştirilmiş olan kayalardan iki tanesi de tam simetrik olarak kuzey-güney doğrultusunda yer alıyor. Bu muhtemelen Güneş'in doğuşunu ve batışını belirleyen bir tür ufuk işlevi görüyor. Kanımca benzeri anlatımlar Stonehenge'de de var. Bu bakımdan burayı 'Amerika'nın Stonehenge'i' olarak adlandırmak sanırım yanlış olmayacaktır."

Bighorn'daki şifa çemberinde bulunan iki kaya parçasından, belirli bir konumda göğe bakıldığında göğün en parlak yıldızlarından biri olan Aldebaran görüldü. Bugün aynı noktadan bakıldığında Venüs görülüyor (solda).

Big Horn Şifa Çemberi. Kızılderililer, göğün en parlak üç yıldız olan Aldebaran; Rigel ve Sirius ile Güneş'in hareketlerini şifa çemberleri aracılığıyla izleyebiliyorlardı (üstte).

Daha fazla bilgi için:
America's prehistoric astronomers, George Alexander, Time-Life books, 1977.
In search of ancient astronomers, Edwin C. Krupp, Penguin, 1984.
Şifa Çemberi: Kızılderililerde Burçlar, Sun Bear ve Wabun, Sungur Yayınları, 1984.

En parlak yıldızlar görüldü

Big Horn Şifa Çemberi, aynı adla anılan sıradağların yaklaşık 3000 metre yüksekliğindeki bir noktada kurulu. Çapı ortalama 27 metre uzunluğunda. Çemberin tam ortasında yer alan bir kaya parçası da 3,5 metre çapında ve 60 cm yüksekliğinde. Çemberi çevreleyen dış dairenin üzerinde, birbirlerinden belirli uzaklıklarda yer alan 6 adet kaya parçası bulunuyor.

Dr. Eddy, yörede 1 yıl süreyle yaptığı incelemeler sonucunda, dış halkanın üzerindeki kayaların bir diğer işlevini bulduğunu açıkladı. Dr. Eddy'nin "gözlem kayaları" adını verdiği bu taşlar, belirli noktalardan, belirli zamanlarda bakıldığında, gökyüzünün en parlak üç yıldızının ufukta doğdukları noktayı işaret ediyor. Bu yıldızlar, Boğa Takımyıldızı'nın alfa yıldızı Aldebaran, Orion Takımyıldızı'nın beta yıldızı Rigel ve Büyükköpek Takımyıldızı'nın alfa yıldızı Sirius.

28 gün arayla...

1500 ve 1900 yılları arasında, Aldebaran'ın doğması yazın gelişini haber veren bir işaret olarak kabul ediliyordu. İşin daha da ilginç yanı bu üç yıldız birbiri ardına gökte ortaya çıkıyor ve aralarında 28'er günlük süreçler var. Yani Aldebaran kayboluyor, 28 gün sonra Rigel doğuyor, Rigel kayboluyor, 28 gün sonra Sirius doğuyor. Prof. Krupp ve Dr. Eddy Şifa Çemberi'ndeki 28 çizginin bu şekilde de açıklanabileceğini belirtiyorlar.

Keops ile yaşıt

Bu bilgilerin ışığında yapılan araştırmalar Big Horn Şifa Çemberi'nin en azından Keops Piramidi ile yaşıt olduğunu gösteriyor. Fakat elde yazılı bilgilerin olmayışı Big Horn Şifa Çemberi'nin kimler tarafından inşa edildiğini anlaşılmamasını güçleştiriyor.

Ley araştırmacılarına göre

Öte yandan Ley araştırmacıları da, şifa çemberlerinin kurulduğu noktalarda, yoğun bir şekilde ley enerjisinin (Bkz. sayfa 510, 560, 629) açığa çıktığını öne sürüyorlar. Onlara göre diğer birçok antik uygarlık gibi Kızılderililer ya da bu çemberleri inşa edenler de ley enerjisinin varlığını biliyorlardı. Enerjinin yoğunlaştığı yörelere de şifa çemberi adını verdikleri bu sembolik çizimleri yapmışlardı.

Ego'lar yıkılacak mı?

Şifa çemberleri nasıl yorumlanırlarsa yorumlansınlar, önemli olan, eskilerin, sandığı kadar ilkel ve vahşi olmamaları. Dünyanın geçmişine ilişkin araştırmalar derinleştirildikçe, büyük bir olasılıkla, bugün kendini "uygar" sanan 20. yüzyıl insanının bu üstünlük ya da "her şeyi bilmişlik" egosu yıkılacak.

Bermuda Üçgeni'nde ardında iz bırakmadan kaybolan gemilere, uçaklara, hatta insanlara ilişkin sayısız öykü anlatılıyor. Birçok araştırmacı, bunları bir araya getirip, söz konusu yörede garip olayların olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Aşağıdaki yazıda bu görüşlere yer veriliyor.

BERMUDA ÜÇGENİ Batı Atlantik'te bir bölgedir. Burada çok sayıda geminin ve uçağın iz bırakmadan kaybolduğu biliniyor. Bu özelliğiyle, bütün zamanların en gizemli hikâyesi olup çıkmıştır. Ününü yalnızca kaybolan gemiler ve uçaklardan almıyor. Birçok yazar ve araştırmacıya göre, olayların yeterli bir açıklaması yoktur. Öyleyse, bilimin çözemediği bazı "güçler" ya da olaylar bu gizeme neden olmaktadır.

Bu tür iddiaların -herhangi bir tehlikeyi işaret etmiyorsa da- çok rahatsız edici oldukları açıktır. Bölgede kaybolma olasılığı yayaların yollarda ölme olasılığından az olduğu için insan bir ölçüde rahatlıyor. Hem önlemler, yollardaki bilinen tehlikelere karşı alınır. Üçgenin anlaşılma tehlikelerine karşı yapılabilecek pek bir şey yok. Bölgeden geçenlerin âdeta cesaret isteyen bir iş haline geldiği bildiriliyor. **DARKMALT**

Bermuda Şeytan Üçgeni'nin tam şekli ve büyüklüğü konusunda yalnızca birkaç yazar

İz bırakmadan gittiler...

Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne ait Cyclops adlı kömür gemisi 1918 Mart'ında kayboldu. Barbados'tan ayrılmış, ABD'nin doğusundaki Chesapeake Körfezi'ne gidiyordu. 300 kişilik mürettebatı olan 165 metrelik tekne, manganez cevheriyle yüklüydü (altta).

Bermuda Üçgeni

anlaşabiliyor. **Richard Winer** Üçgen'in aslında yamuk şeklinde olduğunu düşünüyor. **John Wallace Spencer**, kenar uzunlukları değişik olan bir üçgene benzetiyor. **Ivan T. Sanderson** ise "konik bir damla" şeklinde" diyor.

150.000 gemi geçiyor

Bazı yazarların iddia ettiği gibi, bölgedeki kaybolma sayısı korkutucu olmaktan uzaktır. Her yıl 150.000 kadar gemi Bermuda Üçgeni'nden geçiyor. Ortalama olarak 10.000 tanesinden imdat çağrısı alınıyor. Yıl başına düşen kayıp sayısı ise yalnızca 100 kadardır. Bu sayı tek başına çok görünebilir. Ama, toplam olarak geçen 150.000 gemi içinde bu binde 7 gibi küçük bir orandır.

Tehlikelere açık

Üçgen, fırtına, kasırga, hortum gibi doğal tehlikelere açık bir bölgedir. Ayrıca, sıcak su akıntısı da (Gulf Stream) buradan geçer. Çok hızlı hareket eden bu su kütleli dikkatsiz ve deneyimsiz bir denizciyi kısa sürede kilometrelerce öteye sürükleyebilir. Aynı şekilde gemi kaptanlarını da hemen alıp götürebilir.

Bütün bunlara rağmen, Üçgen efsanesi gizemini sürdürüyor. Önceki kaybolma olaylarına mantıklı açıklamalar getirilemeyeceği iddiası insanın önüne dikiliyor. Konuyla ilgilenen yazarların en ünlüsü **Charles Berlitz** şöyle diyor:

"Bazı kaptanlar gemilerini kaybetmek amacıyla yola çıktıklarından meydana gelen bütün kayıp olayları esrarlıdır. Bir geminin kaderi çizildiğinde hatta planlandığında üzerine bir

Bermuda Üçgeni'nde her yıl 100 kadar kayıp olayı meydana geliyor. Bu kayıp ilanı Saba Bank adlı yatın esrarengiz kaderine dikkati çekiyor. Yat, 1974 Nisan'ında Nassau'dan Miami'ye giderken kaybolmuştu (Sayfa 1245'te, üstte).

İngiliz şilebi Cyclops İkinci Dünya Savaşı sırasında Kuzey Atlantik'te kayboldu. Torpillerle olabildi. Ama **Charles Berlitz**'in belirttiğine göre, gemi kaybolduğunda bölgede hiçbir Alman denizaltısı yoktu. Kayıtlar da böyle gösteriyor (altta).

Marine Sulphur Queen adlı gemi 2 Şubat 1963'te Teksas, Beaumont'dan ayrılmıştı. Gideceği yer Virginia, Norfolk'du. Sülfür eriyiği taşıyordu. Geminin en son 4 Şubat'ta haber alındı. Resmi inceleme sonunda geminin bir patlama sonucu batmış olabileceği, dalgalı denizlerde alabora olabileceği ya da teknesinin ikiye ayrılabilceği söylendi (en altta).

İz bırakmadan

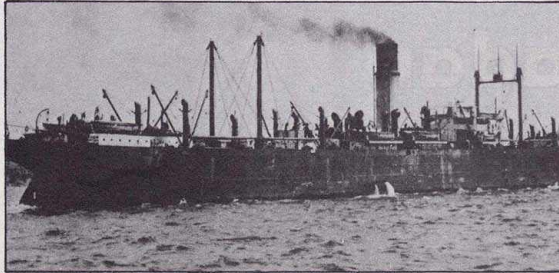
Lloyd şirketinin aynı adı taşıyan bir gemisi vardı. Gemi 1852'de Liverpool'da yapılmıştı. Ama böyle bir kaza geçirdiğine ilişkin bir kayda rastlanmıyor. Tarif edilen gemiye uyan **Bella** adlı bir teknenin ünlü **Richard Tichborne** davasında adı geçiyor. Bu gemi iz bırakmadan kaybolmadı. Geminin kalıntıları Rio'dan ayrıldıktan 6 gün sonra bulundu. Tam yolla ve yeterli bir rüzgârla seyrettiği anlaşıyor. Ama kaybolduğu sırada, Bermuda Üçgeni'ne en yakın olabileceği yer, bölgeden 3200 km uzaktı.

Yanlış bilgiler

Üç direkli Alman yelkenlisi Freya'nın başına da benzer bir olay gelmişti. Gemi 1902'de Küba, Manzanillo'dan yelken açmıştı. Tayfası tarafından terk edilmiş olarak Üçgen bölgesinde bulundu. Şiddetli bir fırtınaya yakalandığı her tarafından belli oluyordu. Hava raporları ise o sıralarda bölgede havaların iyi gittiğini gösteriyor. Fakat Freya'nın bulunduğu bölgede denizaltı yanardağı faaliyeti olduğu saptandı ve diğer gemilere duyuruldu.

Geminin terk edilmesi, duyurunun yapıldığı zamana rastlıyor. Tayfaların gemiyi bu yüzden terk ettiği sanılıyor. Açıklamanın geçerliği bir yana, Freya söylenen limandan yola çıkmamış. Meksika'ya bağlı Manzanillo'dan yola çıkan geminin terk edilmiş olarak bulunduğu yer ne Üçgen bölgesinde ne de Atlas Okyanusu'ndaydı. Gemi aslında Pasifik Okyanusu'nda bulunuyordu.

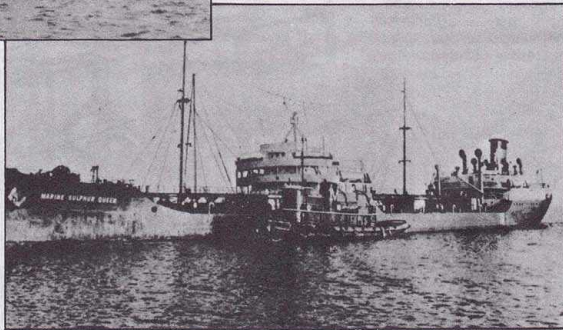
19. yüzyılda ve 20. yüzyıl başlarında gemiler telsiz cihazları taşıyorlardı. Başlarına felaket geldiğinde, bulundukları yeri ve neler olup bittiğini kesin olarak bilmek mümkün değil. Örneğin, birçok yazarın yanlışlıkla Atlanta dediği Atalanta adlı bir gemi vardır. Bu gemi 3000 mil süren bir yolculuk sırasında kayboldu. Yolculuğun yalnızca 500 millik bir kısmı Üçgen'e dahildi. Kaybolduğu yer belli değildir. Fakat tayfaların deneyimsiz kişiler olduğu ve rotası üstünde tehlikeli fırtınalar bulunduğu biliniyor.

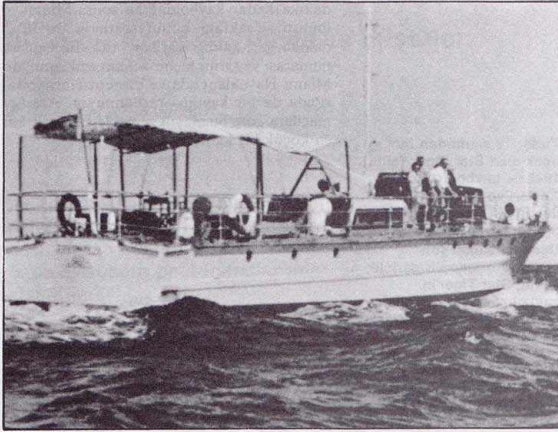

esrar perdesi iniyor. Ama Sargasso denizinde kaybolan birçok gemi için aynı durum söz konusu değil." Berlitz'in dediğine göre, Üçgen'de meydana gelen kayıp olaylarının çoğu Sargasso denizinde ya da yakınında oluyor.

Aşırı yükten mi battı?

Şimdi, Üçgen'deki felaketlerden geliştirebileceğimiz birkaçını gözden geçirelim. İngiliz gemisi **Bella**'nın 1854'te Rio de Janeiro'dan Jamaika'ya giderken kaybolduğu söyleniyordu. Geminin aşırı yüklendiği biliniyordu. Bu yüzden devrildiği tahmin ediliyordu. Yazar **Alan Landberg** ise geminin öldürücü Üçgen'e girene kadar nasıl yol alabildiğini merak ediyordu.

Tehlikeli fırtınalar var

Bermuda Şeytan Üçgeni'nde 1918 Mart'ında kaybolan ilk telsiz cihazlı tekne 19.000 tonluk kömür gemisi Cyclops idi. Rotası Atalanta' ninki gibi tehlikeli fırtınalar üzerindeydi. Saatte 135 km'lik hıza erişebilen rüzgârlar esiyordu. Büyük bir ihtimalle gemi alabora olarak battı. Geminin üst kısımlarının ağır oluşu ve muhtemelen iyi yerleştirilemeyen yükü geminin hemen batmasına neden olmuştu.

"Çabuk gelin!"

Japon şilebi Raifuku Maru 1925'te garip bir telsiz mesajı gönderdikten sonra kayboldu. Mesajda, "*Hançere benzeyen tehlike, şu anda... Çabuk gelin!*" deniyordu. Mesajı Homeric adlı bir yolcu gemisi aldı. Parazitin karıştığı mesaj aslında, "*Şimdi çok tehlikeli. Çabuk gelin!*" şeklindeydi. Homeric hemen şilebin yardımına koştu ama dev dalgalarla karşılaştı. Raifuku Maru da bütünüyle sulara gömülmüş.

Yeterli bilgi yok

Üçgen konusunda yazarlar Sandra adlı 106 m'lik şilebin ve 28 kişilik mürettebatı 1950 Haziran'ında sakin ve pırıl pırıl bir havada kaybolup gittiğini söylüyorlar. Elde edilen tek doğru bilgi geminin adı ve bandırası. Sandra 55 metreydi, 11 kişilik tayfası vardı. 1950 Nisan ayında kasırga gücündeki rüzgârlar eserken kayboldu.

Kasırga ve fırtınaların şu olaylarda da rolü olduğu öne sürülüyor. Anglo-Australia şilebi 1938'de kayboldu. Connemara IV adlı yat, 1955'te terk edildi. Harvey Conover Revonoc adındaki teknesiyle 1958'de yok oldu. Bir yığın kayıp olayı için benzer açıklamalar bulunabilir. Örneğin, Revonoc'un fırtınaya tutulduğunu kesin olarak söylemek olanaksızdır. Ama fırtınaların deniz kazalarına neden

olduğu bilinir. Böylece, fırtınanın varlığı ile mantıksal bir açıklama yapılabilir. Bu noktada Charles Berlitz'in sözlerini hatırlamakta yarar var: "*Bir geminin kaderi çizildiğinde hatta planlandığında üzerine bir esrar perdesi iniyor.*"

Yolcu uçağı, uçuşun en kritik aşamasında ortadan kayboldu. Bermuda'dan başka bir havaalanına incek kadar yakıtı kalmamıştı. Sert rüzgârlardan ötürü 600 metrenin üstünde uçmak zorundaydı. Eğer yakıt bitmesi, elektrikliğin kesilmesi ya da motorların durması gibi nedenlerden ötürü bir sorun çıkmışsa, Star Tiger birkaç saniye içinde denizin dibini boylamıştı.

Gerçekler saptırılıyor

28 Aralık 1948'de kaybolan Douglas DC-3 uçağı olayı, gerçeklerle nasıl oynandığını gösteren iyi bir örnektir. Bu durumda, olay daha esrarlı bir hal alıyor. 27 yolcusu olan uçak Puerto Rico, San Juan'dan Florida, Miami'ye gidiyordu. Pilot Robert Linquist Miami'den

Kasırga ve fırtınalar Üçgeni'deki bazı kayıp olayları için uygun zemin oluşturuyor. Connemara IV (üstte) 1955 Eylül'ünde Bermuda açıklarında terk edilmiş olarak sürüklenirken bulundu. Kasırga olduğu anda mürettebat, muhtemelen teknenin üzerindeyken kaybolmuştu. İki direkli yarış teknesi Revonoc (sağda) 1958 başlarında Key West ile Miami arasında kayboldu. Florida kıyıları o zamanlar kasırga gücündeki rüzgârlar tarafından dövülüyordu.

1948 Aralık'ında kaybolan bir Douglas DC-3 tipi uçak (altta).

Bermuda Üçgeni

80 km uzakta olduğunu telsizle bildirmişti. İniş talimatlarını bekliyordu. Demek ki, kentin ışıklarını görebiliyordu. Miami birkaç dakikada cevap verdi fakat uçak kaybolmuştu. Uçağın üzerinde uçuğu su düzeyi yalnızca 6 metreydi. Buna rağmen, sonradan yapılan araştırmalarda hiç kalıntıya rastlanmadı.

DC-3'ün arızalı bir telsizi olduğu biliniyordu. Birçok araştırmacı bu noktayı belirtmeden geçer. Telsizde birden bir sessizlik olmuştu. Sessizlik Miami'ye mesajı gönderdikten hemen sonra uçağın düştüğü anlamına gelmeyebilir. Telsizin bu durumu yüzünden imdat çağırısı yapılmayıp da esrarlı bir nokta sayılmaz. Dahası, pilot Miami'nin ışıklarını görebildiğini söylememişti. Bazı yazarlar pilotun ağzına bu lafları yakıştırmışlardır. Çünkü, pilot yalnızca 80 km ötede olduğunu söylemişti. Bu mesafeden de kentin ışıkları görülebilir.

Pilot, uçuşun başlarında kuzeybatıdan esen bir rüzgârdan yararlanıyordu. Ama uçuş sırasında rüzgârın yönü değişmişti. Değişiklik duyurusunu pilotun alıp almadığı bilinmiyor. Almadıysa Florida Yarımadası'nı görmemiş olabilir. O zaman, Meksika körfezine doğru uçuş demektir. Son mesaj alındığında DC-3'ün üstünde uçuğu suyun derinliği sadece 6 metreydi. Ama kimi yerlerde 1500 metreye ulaşan derinlikler vardı. Uçağın nereye düştüğünü ise kimse kesin olarak bilmiyor.

Sadece bilinmeyenler değil

Her uçak kazası, düşüş nedenini anlamak için yorucu bir araştırmayı gerektirir. Bu araştırmalar daha çok, kalıntıların çok dikkatli bir şekilde incelenmesine dayanıyor. Kalıntıya rastlanmayan durumlarda, ne olduğunu tahmin etmek âdetâ olanaksız bir hale geliyor. Uçak düşmesinin mantıklı nedenlerinden hiçbirini açıkça gözden uzak tutulmuyor. Bu yüzden, kazaya yalnızca bilinmeyen olayların neden olduğu söylenemiyor.

Uzayı da etkiliyor

Birkaç yıl önce, Bermuda Üçgeni'ndeki garip güçlerin uzayı da etkilediği ileri sürüldü. Bir hava uydusunun yalnızca Üçgen üzerinde geçenken bozulduğu öğrenilmişti. Aslında uydu bozulmamıştı. Bulutlar hakkında görsel ve kızılötesi verileri toplayan uydu, elde ettiği ulgiyi dünyaya yolluyordu. Kolaylık açısından, kızılötesi mesaj hemen anında gönderiliyordu. Görsel mesaj ise sonradan gönderilmek üzere bir bantta saklanıyordu. Belirli zamanlarda, bant doluyor, başa alınması gerekiyordu. Bu sırada görsel mesaj alınmazdı. Bazı iddialara göre bir şans eseri olarak, uydu Üçgen üzerine geldiğinde bant başa alınıyor olmalıydı.

Saatler geri kalıyor

Bir de Eastern Hava yolları'nın uçağına ilişkin olarak anlatılanlar var. Uçak, radarda 10

Tudor IV sınıfından bir uçak olan Star Tiger (altta), 1948'de kayboldu. Azor Adaları ve Bermuda üzerinden Londra-Havana uçuşunu yapıyordu. Uçaktan alınan son mesajda ortada bir gariplik yoktu. Star Tiger'in kaybolması için basında, "çağdaş havacılıkta gerçek bir esrar perdesi" denildi (en altta). Denizde yapılan dikkatli araştırmalar sonucunda, uçağa ve yolculara ait hiçbir izle rastlanmadı.

dakika kadar kaybolduktan sonra Miami'ye inmişti. Uçaktaki bütün saatlerin de 10'ar dakika geri kaldığı söyleniyordu. Bu uçuşun numarası ve tarihi hiçbir zaman açıklanmadı. Miami Havaalanı'nda ve Eastern Hava yolları'nda da bir kaydına rastlanmıyor. Araştırmacılara göre bu olayın gerçekleştiğine ilişkin en güçlü bir kanıt bile yok.

Bermuda Şeytan Üçgeni'nin esrarı, incelemelere nasıl karşı koyuyor? Sayfa? 1281'de.

TUDOR LOST BETWEEN AZORES AND BERMUDA

AIR-SEA RESCUE SEARCH FOR 31 ON BOARD

FROM OUR OWN CORRESPONDENT
NEW YORK, Friday.

All aircraft and ships in the vicinity of Bermuda to-day joined in the search for the British South American Airways Tudor IV., Star Tiger, which is overdue at Bermuda from the Azores.

The search was fully maintained until darkness fell, when the United States Navy recalled all its planes. American Army Flying Fortresses and Super-Fortresses, however, continued their quest during the night, assisted by two British South American Airways machines.

The Star Tiger left London on Tuesday, but was held up by bad weather in the Azores. It was due at Kindley Field, Bermuda, at 5 a.m. G.M.T. to-day.

According to New York Coast-guard H.Q. the Star Tiger was 300 miles northeast of Bermuda when its last radio message was received at 3 a.m. The pilot reported nothing unusual.

The plane, which had a crew of 31, was last seen on the radar screen at 3 a.m.

SEARCH PLANE CRASHES; NINE DEAD IN ALPS

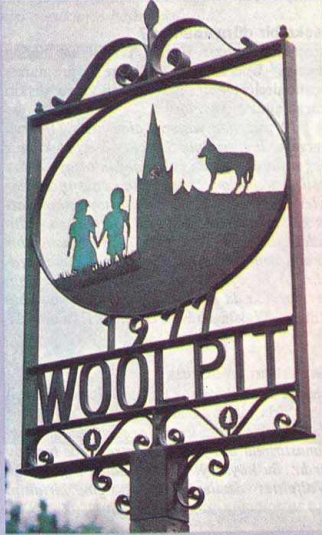
LOST DAKOTA SEEN
FROM OUR OWN CORRESPONDENT
PARIS, Friday.

While searching for the American plane which crashed in the Alps, a French search plane was seen by a Swiss pilot.

Çılgın bir rüzgârla Dünya'ya düştüler:

Yeşil tenli çocuklar

Geçen yüzyıllarda İspanya'da ve İngiltere'de, garip bir şekilde ortaya çıkan, tüm vücutları yeşil renkte olan çocuklardan söz ediliyordu. Acaba bu olaylar gerçek mi, yoksa ortaçağın batıl inançlarından kaynaklanan bir safsata mı?

İngiltere'deki Woolpit köyünün (altta) girişine, yeşil çocukların anısına 1977 yılında bir levha dikilmişti (solda).

1987 YILININ AĞUSTOS ayında bir gün, İspanya'nın Banjos köyü yakınlarındaki tarlada çalışan iki köylü, birden ilerideki bir mağaradan çıkan iki çocukla karşılaştılar. Köylüler şaşkınlık içerisindeydiler. Çünkü, biri erkek biri kız olan çocukların tenleri yemyeşildi. Üzerlerindeki elbiselerin kumaşları ise hiç bilinmeyen türden, garip bir kumaştı. En az köylüler kadar, yeşil çocuklar da şaşkırdılar.

Tenleri yeşildi

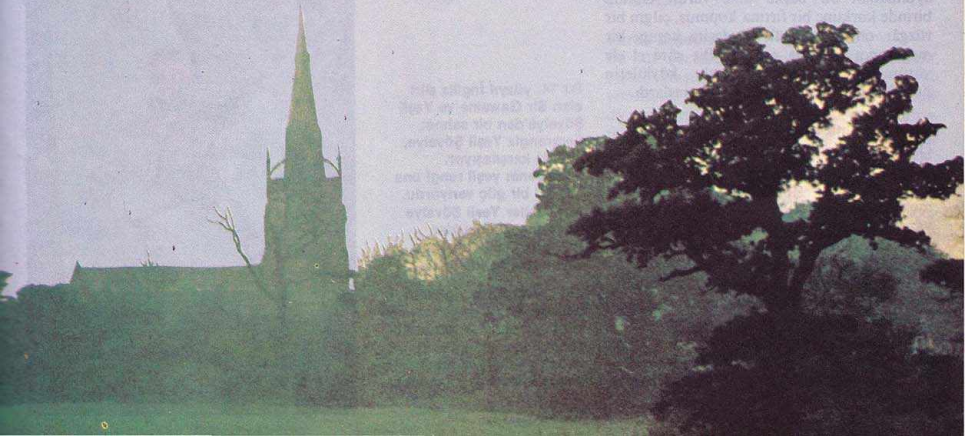
Sonraki beş gün boyunca, çekik gözlü, yüz çizgileri biraz zencileri hatırlatan yeşil çocuklar, önlerine konulan tüm yiyecekleri reddettiler. En sonunda taze fasulye yemeye razı oldular. Kısa bir zaman sonra erkek çocuk halsizlikten, belki de bakımsızlıktan öldü.

Kız çocuk ise yörenin yargıç Ricardo da Calno'ya teslim edildi. Yargıç Calno, hurafelere pek inanmayan, gerçekçi bir insandı. Bu bakımdan kızın "yüzündeki boyayı" sürebilmek için çok uğraştı. Tabii, çabaları boşunaydı... Bir sonuca varamayınca da, kızın gerçekten de yeşil bir tene sahip olduğunu -zor da olsa- kabul etmek zorunda kaldı.

Aradan beş yıl geçti. Kız yeni yaşantısına alışmaya başlamıştı. Bu arada İspanyolca'yı da öğrenmişti. Hatta tenindeki yeşillik de kaybolmak üzereydi. Fakat o sıralarda ölüverdi.

Güneşsiz bir ülke

Yeşil kız, geldikleri ülkeyle ilgili olarak garip bir öykü anlatıyordu. Onun ifadelerine göre, Güneş'i tanımayan bir yerde oturuyorlardı. Kendi ülkelerinin karşısında bir geniş nehir

görtünüyordu. Bu nehrin ötesinde de Güneş'le aydınlanan bir başka ülke vardı. Günün birinde korkunç bir fırtına kopmuş, çığır bir rüzgâr onu ve küçük kardeşini kapıp, bir mağaranın ortasına atmıştı. Bir süre el ele yürümüşler, böylece Banjoslu köylülerin hasatla uğraşukları o tarlaya varmışlardı.

Doğruluğuna inanıyor

O günü hatırlayanlardan hâlâ yaşayanların olduğu söyleniyor. Bu kişiler, bu olayın canlı tanıklarıdır. Barcelona'dan bu olayı incelemek için gelen bir din adamı, sonradan şunları yazdı: DARKMALT

"Dinlediklerime öylesine yüreктen inandım ki, nedenini anlayamadığım ve akıl gücüyle bir açıklamada bulunmaya kalkışmadığım halde yeşil çocuklar olayının doğruluğunu kabul etmek zorundayım."

İngiltere'de de benzeri anlatılıyor

İspanya'daki yeşil çocuklar olayı ile çok ben-

Bir 14. yüzyıl İngiliz şiiri olan Sir Gawaine ve Yeşil Şövalye'den bir sahne: Esrarengiz Yeşil Şövalye, ölümlü karşılaşıyor. Şövalyenin yeşil rengi ona büyümlü bir güç veriyordu. Bazı kişiler Yeşil Şövalye şiiri ile yeşil çocuklar arasında ilişki olduğunu savunuyorlar (Üstte).

Kimi inanışlarda doğanın gücünü, kimilerinde ise kötülüğü simgeleyen yeşil adam adı, İngiltere'deki birçok kafeteryanın adı olarak kullanılıyor (sağda).

zer özellikler taşıyan bir diğer yeşil çocuklar olayından daha söz ediliyor. Ortaçağ'da yaşamış İngiliz simyacı Guillaume de Newburgh, bir eserinde şöyle yazıyor:

"Vulputes denilen yörede hasat toplayan köylüler, biri kız, diğeri erkek, tenleri yeşilimsi, elbiseleri ise bilinmeyen bir maddeden yapılmış iki çocukla karşılaştılar. Çocuklar önceleri hiçbir yiyeceğe yaklaşmadılar. Sonra biraz ötede gördükleri bakılardan yediler.

Geldikleri yer sorulunca, Aziz Martin'in ülkesinden geldiklerini söylediler. Bir yeraltı geçidinden geçtiklerini, bir ses tarafından çağrıldıklarını, ülkelerinde Güneş'in parlamadığını, oysa her yerin aydınlık olduğunu anlatıyorlardı."

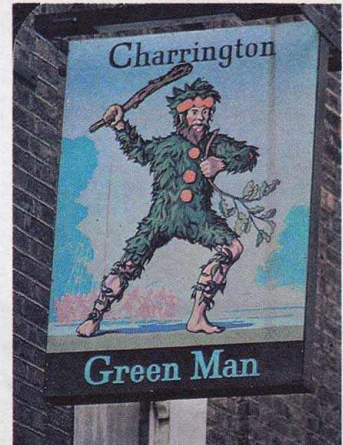
Başka bir dünyadan mı?

Araştırmacı yazar Harold T. Wilkins, Flying Saucers Uncensored (Sansüre Uğramamış Uçandaireler) adlı kitabında konuya ilişkin olarak şunları yazıyor:

"12. yüzyılda yaşamış olan keşiş Tilburyli Gervase, İngiltere'nin Suffolk yöresindeki bazı mağaralardan ya da çukurlardan ortaya çıkan yeşil çocuklardan söz eder. Söz konusu çocuklar öylesine tuhaf koşullar altında ortaya çıkmışlardır ki, insan bunların uzaydaki herhangi bir dünyadan ya da dünyada yer alan herhangi bir yeraltı âleminde yaşadıklarını sonucuna varabilir. Aynı öyküye üç manastır tarihçisinin kayıtlarında da rastlanır. Bunlar, Newburghlu William, Walsingham ve Giraldu Cambrensis'tir."

Manastırın yakınında

Harold T. Wilkins söz konusu kitabında yeşil çocuklarla ilgili olarak şunları söylüyor: "İngiltere'de aziz kral ve şehit Edmund'un manastırında altı-yedi kilometre ötede bir köy vardır. Bu köyün yakınında, adına İngilizcede 'Wolfpittes' denilen garip ve ilginç birtakım

kalınlara rastlanır. Yakındaki köyde bu kalınların adı ile anılır."

Garip bir kumaştan giysiler

Wilkins şöyle devam ediyor: "Bir hasat zamanı köylüler tahıl dövşiriyorlardı. Birden yakınlardaki bir çukurdan sürünerek çıkan iki çocuğu fark ettiler. Biri kız diğeri erkek olan çocukların tüm vücutları yemyeşil bir renkteydi. Üzerlerindeki giysilerin kumaşları, köylülerin o zamana kadar hiç görmedikleri türden bir kumaştı. Kumaşın dokuması da köylüler tarafından bilinmeyen türdeydi.

Çocuklar hasat yapan köylüler tarafından köye götürülünceye kadar, şaşkın bir halde hasat yerinde dolaşıp durdular. Köyde, bu olayın garipliği karşısında hayrete düşen birçok kişi çocukların başına üşüşti."

1875'te yayımlanan Richard Doyle'un "Perler Ülkesi" adlı romanından, yapıtlar üzerindeki cinlerin temsili bir görünümü. Ortaçağa özgü bir anlayışla yapılan bu resmin aslında yeşil renk egemendir (üstte).

1154'te İngiltere'yi yöneten Kral Stephen (solda). Onun döneminde ülke ekonomisi çökmüş, yoksulluk yaygınlaşmıştı. Bu ortamda birçok aile ekonomik zorluklardan ötürü çocuklarını terk ediyordu. Ya yeşil çocukları kim terk etmişti?

Yemek yemeyi bilmiyorlar

"Birkaç gün süreyle çocuklar önlerine konulan bütün yiyeceklerle, son derece aç olmalarına rağmen ellerini bile sürmediler. Bir zaman sonra önlerine konulan fasulye yemeğine gözlerini diktiler. Yemeği nasıl yiyeceklerini bilmiyorlardı. Sonunda köylülerden birinin yardımıyla yiyebildiler."

Wilkins'in anlatığına göre çocuklar, sonraki günlerde, ekmeke yemeyi öğreninceye kadar bu gıda ile beslendiler. Köylülerin anlatıklarına göre, çocukların derilerinin rengi, yiyeceklerin etkisiyle yavaş yavaş değişmeye başladı. Hatta İngilizce konuşmayı bile öğrendiler.

Erkek çocuk öldü

Aradan geçen zamanda köyün yaşlılarının uyarıları vakti doldu. Fakat yaşça daha küçük görünen erkek çocuğu, bundan sonra ancak kısa bir süre daha yaşadı. Kız çocuğu ise kuvvetlenerek gelişti ve yaşamaya devam etti. Öyle oldu ki, diğer kızlardan hiçbir farkı kalmadı.

Evlendi

Bir söylentiye göre, sonradan Lynn'de bir adamla evlendi. Hâlâ orada yaşadığına inanılanlar var. Hatta bir başka iddiaya göre de birkaç yıl öncesine kadar da hayattaydı.

Aziz Martin'in Ülkesi

Bu iki garip çocuğa birçok kez, nereden geldikleri sorulmuş ve genellikle şu cevap alınmıştı: "Bizler Aziz Martin'in ülkesindeniz. O, ülkemizdeki başazıdır. Ülkemizin nerede olduğunu bilmiyoruz. Sadece şunu hatırlıyoruz:

Bir gün her zamanki gibi tarlada babamızın sürüsünü otlatıyorduk. Birden büyük bir gürültü işittik. Tıpkı Aziz Edmund Güni'nde hep birlikte çalan çanların sesine benzeyen bir gürültüydü. Birden 'ruhumuzdan' kavrandı ve kendimizi hasat yaptığınız tarlada bulduk..."

Uzaktaki bir ülke

"Bizim orada Güneş hiç görünmezdi, Güneş ışığı yoktu. Sadece bu dünyada Güneş'in doğmasından ve batmasından önce meydana gelen alacakaranlık gibi bir loşluk vardı. Yine de bizden çok uzakta olmayan, fakat çok geniş bir akarsu ile bizim ülkemizden ayrılmış bir ışık ülkesi görüldü."

Farklı anlatımlar

Bu tür çocukların ortaya çıkışlarına ilişkin, çeşitli araştırmacılar tarafından çok farklı yorumlar yapılıyor. Sözelimi Abbot Ralph'dan edinilen bilgiye göre, bu çocuklar, tamamiyle yeşil insanların yaşadığı, Güneş ışığı almayan bir ülkeden geldiklerini söylüyorlardı.

Bu çocuklar kendi ülkelerinden kaçarak bir mağaraya sığınmışlardı. Fakat neden kaçtıklarına ilişkin hiçbir şey söylemiyorlardı. Mağarada çok güzel bir ses duymuşlar ve bu sesi izleyerek mağaranın çıkışına kadar gelmişlerdi.

Kaçmaya çalışırlar

Mağaradan çıktıklarında Güneş'in aşırı sıcağından ve aydınlığından son derece etkilenmiş-

Yeşil çocuklar

lerdi. Bu nedenle oldukça uzun bir süre halsiz bir şekilde yatmışlardı. Daha sonra kendilerini görenlerden korkup kaçmaya çalışmışlardı. Onlar köylülere ne kadar garip görünüyorsa, köylüler de onlara o kadar garip görünüyordu. Bunun için kaçmak istemişlerdi. Fakat yollarını bulamamıştık.

Batıl inançlar mı?

Anlaşıldığı kadarıyla bu iki esrareniz yabancı Woolpit yakınlarında köylüler tarafından bulundu. İnsanların bu şekilde birdenbire ortaya çıkmalarıyla ilgili olarak, tarih boyunca anlatılan çok sayıda olayın olduğu söyleniyor.

Ancak burada söz konusu olayı ilginç kılan nokta, çocukların tenlerinin yeşil renkte olması ve geldikleri yere ilişkin olarak söyledikleridir. Öte yandan ortaçağın batıl inançlarının katkısı ile bu olay daha da ilgi uyandıran bir öyküye dönüşmüş olabilir.

Harold T. Wilkins şöyle diyor: "Bu kadar zaman geçtikten sonra, bu öykünün ne gibi gerçeklere dayanmış olabileceğini kestirmek çok güçtür. Muhtakak ki, bu öykünün içerisinde belirli bir oranda Katolik menkıbeleri tarihi de katılmıştır."

Yeşilin önemi

Yeşil rengin çeşitli kültürlerde ve inanç sistemlerinde önemli bir yeri olduğu biliniyor. İngiliz inanışlarına göre yeşil, yaşamı ve bereketi simgeler. Ortaçağdaki inanışlara göre ise, "cinlerle ortaklığı" simgeleyen büyü ve uğursuz bir renk sayılırdı.

Yeşil şövalye

Yine ortaçağda, yeşil rengin edebiyatçıları da son derece etkilediği görülüyor. Sözgelimi 14. yüzyılda yazılan, **Sir Gawaine ve Yeşil Şövalye** adlı şiirde, sürekli "cinlerle" birlikte olan esrareniz bir adamdan söz ediliyordu:

"*Toplanmış halk, gözlerini dikip uzun uzun ona baktılar.*

Herkes şaşkın bir halde onun ne yapacağını

Bir rahip, bir kadının peşinden hiç ayrılmayan bir şeytani izliyor. Bu tür inançlar ortaçağda çok yaygındı (sağda).

1870'lerde basılan bir kartpostalda eski bir İngiliz geleneği olan "Yeşilli Jack" in Mayıs Günü'ndeki Dansı" anlatılıyor. Jack'in yaprak yeşilli gypsileri, doğanın ilkbaharda yeniden doğuşunu simgeliyor (altta).

bekliyordu.

O adam ve atının renkleri öyleydi ki,

Taze çimenden çok daha yeşil, altından bile daha parlak.

Onu seyredenler iyice sokuldular görmek için.

Eşine rastlanmamış mucizesini, birden cinlerle kayboluşunu.

O güne kadar görmemişti kimse eşini, emsalini."

Mitolojideki yeşil adam

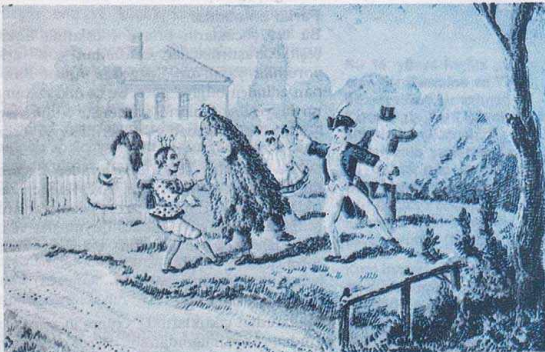
Öte yandan, İngiliz mitolojisinde adı geçen bir yeşil adam daha vardır. Bu yeşil adam insanüstü bir varlık olarak tasvir edilir. Hatta İngiliz halk şarkılarında bile sık sık geçer. Ayrıca bugün İngiltere'nin bazı kentlerindeki kafeteryalara ya da lokantalara da "Yeşil Adam" adının verildiği biliniyor.

Daha fazla bilgi için:

K. Briggs, *A dictionary of British folklore*, Routledge and Kegan Paul, 1971.

K. Briggs, *A dictionary of fairies*, Allen Lane, 1976.

E. Porter, *The folklore of East Anglia*, Batsford, 1974.

Takiyüddin Mehmet bin Maruf. İlk Osmanlı rasathanesini kurdu, 1577'de İstanbul'dan görülen kuyrukluyıldızın 40 gün gözlemlendiğini anlatıyordu (solda).

"Türk dostu" kuyrukluyıldız:

Halley geliyor

Fatih, İstanbul'u aldığı zaman, gökte bir kuyrukluyıldız görülmüştü. Tarihî kaynaklar, aynı kuyrukluyıldızın, Türklerin her zor duruma düştükleri anda ortaya çıktığını belirtiyorlar. Bu kuyrukluyıldız, 1986 başlarından itibaren Dünya'ya bir kez daha yaklaşacak olan Halley kuyrukluyıldız mı? Kuyrukluyıldızlar uğurlu veya uğursuz olabilirler mi? Arkadaşımız Ata Nirun, tarihî kaynakları, Halley'i ve kuyrukluyıldızları inceledi.

YIL 1432, Mart ayında, bir pazar günü. Osmanlı Padişahı II. Murat'ın bir oğlu doğdu. Mehmet adı verilen bu çocuk, 21 yıl sonra Bizans'ı yıkıp İstanbul'u alacak ve Fatih Sultan Mehmet adıyla tarihe geçecekti. Fatih'in doğduğu yıl olan 1432'de ve tahta geçtiği yılda, iki garip olayın olduğu biliniyor. Gerek Osmanlı, gerekse bazı İtalyan tarihçilerine

göre, bu iki dönemde de, bir kuyrukluyıldız görüldü. Yine kayıtlara göre bu kuyrukluyıldız Türklerin uğuruydu.

Tarih yazarı ve araştırmacı Reşat Ekrem Koçu, Tarihimizde Garip Vakalar adlı kitabında, papanın bu kuyrukluyıldızdan söz ettiğini ve kızgınlıkla "Türk ve Müslüman dostu, zındık yıldız" olarak tanımladığını belirtiyor. Bu papanın, kim olduğundan söz edilmiyor. Vatikan kayıtlarına göre, bu dönemde iki papanın adı geçiyor. Eğer, II. Mehmet'in ilk tahta çıkışı kastediliyorsa, yani 1444 yılıysa, papa Venedikli IV. Eugenio idi. Ama, II. Mehmet babasına terk ettiği Osmanlı tahtına ikinci kez çıktığında, papalık makamında, Sarzanalı V. Niccolo vardı. Batı tarihleri, bu ikinci papanın fanatik bir Müslüman düşmanı olduğunu belirtiyorlar. Öyleyse, yukarıdaki garip sözleri söyleyen V. Niccolo'dır. Fakat kuyrukluyıldızdan ne istiyordu? Kendi halinde bir gök cisminin neden kızıştı?

Türklerin dostu: Halley

V. Niccolo, büyük bir olasılıkla bu sözü, İstanbul'un alınışından sonra söylemiş olmalı. Çünkü, 1455 yılına kadar yaşadı ve 1453'te İstanbul'un alınışını gördü. Yıkılmaz sanılan, görkemli Bizans'ın çöküşü onu dehşete düşürmüş olmalı. Bu nedenle, olayı göksel bir öfke ve gazap olarak yorumladı. Bunun işareti ise, Fatih tahta çıktığında görülen kuyrukluyıldız. İşin ilginç yanı, V. Niccolo'nun bu yaklaşımı yer edecek ve sonraki yüzyıllarda, kuyrukluyıldızlarla Türkler arasında bir ilişki olduğunu inanılacaktı.

Öyleyse, bu Türk dostu kuyrukluyıldız hangisiydi? Yine, inançlara göre, bu kuyrukluyıldız

yıldız Halley'dir. Yani, 1986 başlarından itibaren görülecek olan, ünlü kuyrukluyıldız Halley. Halley'in gerçekten Türk ve Müslüman dostu olarak tanımlanan kuyrukluyıldız olup olmadığının araştırmasına geçmeden önce, diğer olaylara bakmak gerekiyor. Osmanlı tarihinde, iki kuyrukluyıldız olayı daha var. Birisi, 1682'de, yani 2. Viyana Kuşatması'ndan bir yıl önce, diğeri ise 1910'da yine bir savaşın üç yıl öncesinde: 1913 Balkan Savaşı'nın...

Viyana kuşatmaları, Halley'i bekledi

Bu kadarla bitiyor mu? Halley'in her ortaya çıkışında, Türklerle ilgili bir olay olup olmadığını incelemek gerekiyor. Türk dostu kabul edilen bu kuyrukluyıldız 1986'da geliyor. Ortalama 76 yılda bir geldiğini düşünerek

geriye dönülebilir. 1910'da geldiği kesin biliniyor, ondan önce 1830'larda geldi. Ya daha önce? Bunda emin olmak gerekiyor, çünkü geriye doğru 1758-1682-1607 ve 1531'deki Halley ziyaretlerini kanıtlayan, kuyrukluyıldızın isim babası olan **Edmund Halley**'in ta kendisi.

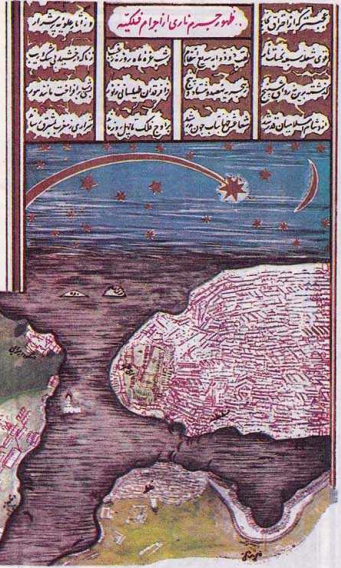
Halley kuyrukluyıldız, 1453 yıllarında görülmüş olmalı. Çünkü "Türk dostu" damgasını o sıralarda yemiş. 1453'ten 76 yıl sonrasına bakılınca ilginç bir olayla karşılaşılıyor: 1529, 1. Viyana Kuşatması, garip bir zamanlama; çünkü iki 76 yıl sonra, yine Halley'in gelişinde bir Viyana Kuşatması daha oldu (1683, 2. Viyana Kuşatması). Osmanlı padişahları, yani **Kanuni Sultan Süleyman** ve **IV. Mehmet**, Halley'i mi bekliyorlardı?

Osmanlıları kurtaran Halley mi?

Halley'in diğer gelişlerinde, herhangi bir farklılık ya da benzer olaylar var mı? 1607'de tahtta **I. Ahmet** vardı, yine Avusturya'ya savaş açıldı. Sadrazam **Lala Mehmet Paşa**, birçok Avusturya kentini ele geçirdi ve 1606'da **Zigvatorok Antlaşması**'nı imzaladı. 1758 2. Viyana Kuşatması'ndan sonra, 1758'de Avrupalıların başı yine dertteydi. Tam Osmanlı imparatorluğuna karşı, zayıf bir anlarında saldırıcağaklarken "Yedi Yıl Savaşları" çıktı. Osmanlı tahtında **III. Mustafa** vardı. Bu padişah, gerileme döneminin güçlü kişilerindendi ama ilginç bir yönü vardı. Astroloji tutkunuydu, inancına göre düşmanları Osmanlılara zarar veremeyeceklerdi. **III. Mustafa**, Fransa'dan astroloji kitapları getirtti ve Prusya Kralı **II. Friedrich**'ten üç tane kâhin istedi. İmparatorluğu, kehanetlerle yönetiyordu.

1830'larda Halley yine ortaya çıktığında, Osmanlı tahtında yine ilginç ve farklı birisi vardı: **II. Mahmut**. Bu yenilikçi ve Batı zihniyetli padişah, verdiği bir kararla Avrupa'nın kaderini değiştirdi. **II. Mahmut**, **Napolyon**'un etkilerini reddederek, Rus Çarı **Alexandr** ile anlaşacak ve Fransız imparatorunun sonunu hazırlayacaktı. Bu antlaşmanın sonucunda, Rus Çarı'nın yardımı ile **Konya**'ya kadar yaklaşan Mısır Hidivi **Kavalalı Mehmet Ali Paşa**'nın saldırısı durduruldu. Osmanlı tahtı yine kurtulmuştu.

Takiyüddin'in çizimiyle 1577'de İstanbul'da görülen kuyrukluyıldız. Aynı kuyrukluyıldız 1576'da **Tycho-Brahe** de gözledi (sağda).

Kilise uyarıyor

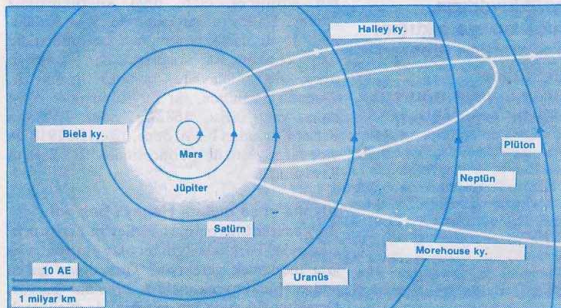
Yıl 1910. Halley yine görünmüştü. Aradan yaklaşık iki yıl geçti. 1913'te Bulgar askerleri, Edirne'yi kuşatarak, Çatalca'ya kadar geldiler. Osmanlıların sonu gelmiş gibiydi. İstanbul'un elden gitmesi anlık bir işti. Fakat, kilise yetkilileri: "Türklerin uğurlu yıldızı geldi, çok dikkat edin" diyerek, uyanda bulundular. Gerçekten, 1. Balkan Savaşı'nı kaybeden Osmanlılar, 2. Balkan Savaşı'nda düşmanların toprak kavgasına tutuşmalarından yararlanarak, Çatalca'yı geri aldılar ve tehlikeyi uzaklaştırdılar.

Görülüşü gibi, sanki Halley ile ilgili bir bağ var. Yoksa, tüm bunlar rastlantı mı? Bu garip gökcisminin görülmediği anlarda, bu tür olaylar olmadı mı? Muhakkak olmuştur ama farklılık ya da anlam, iki yönde gelişiyor. Birincisi, iki Viyana kuşatmasının da, Halley'le aynı tarihlerde gerçekleştirilmesi. Diğer ise her Halley ziyaretinin sonunda Avrupalıların bir zarar görmesi. Yalnız bir tek gariplik var, **Fatih**'in doğumunda, tahta çıkışında ve İstanbul'un **Fethi**'nde görülen kuyrukluyıldızların hepsi Halley olamaz. Çünkü, Halley'in gelişi periyodu 76 yıllıktır.

Uğursuz da var

Bu yıldızdan ilk ikisi, uzmanlara göre 5-6 yılda bir Dünya yörüngesine yaklaşan **Giacobini** kuyrukluyıldızdır. Yani, **Giacobini**, **Fatih**'in doğumunda görüldü, 11 yıl sonra veya 19 yıl sonra, tahta çıkışlarından birinde yine ortaya çıktı. Ama, İstanbul'un **Fethi**

Halley, Biela ve Morehouse kuyrukluyıldızlarının yörüngeleri (altta).

döneminde görülen kuyruklu yıldızın Halley olduğu konusunda uzmanlar, büyük bir görüş birliği içerisindeler. Her şeye rağmen, tüm bu karanlık noktalar ortaya çıkarılsa bile, yine bazı sorular cevaplanamıyor. Kuyruklu yıldızlar uğurlu veya uğursuz olabilirler mi? İslam tarihlerinde olayın tersi de var, görüldüğü kadarıyla o dönem gelen kuyruklu yıldız pek uğurlu gelmemiş!

İbrahim Hakkı Konyalı, Niğde Aksaray Tarih'ini yazarken Arap kaynaklarından bir alıntı yapıyor: "M.S. 941 yılında Anadolu ve İslam ülkeleri üzerinde, doğudan batıya kadar uzanan kuyruklu bir yıldız görüldü. Bumanzara 13 gün sürdü. Bu uğursuz işaretin tesiriyle bir ölçek buğday, yüz misli pahalılaştı, kılık çıktı, insan insanı yedi. Yine o yıl, Bizans orduları saldırıp, Diyarbakır'ı yağma ettiler." Bu kaynağın sözünü ettiği kuyruklu yıldızın, hangisi olduğunu belirlemek olanaksız. Fakat, Türk ve İslam tarihinde yer alan ama Halley'in dışında bir kuyruklu yıldız daha var.

Bir uğurlu kuyruklu yıldız daha

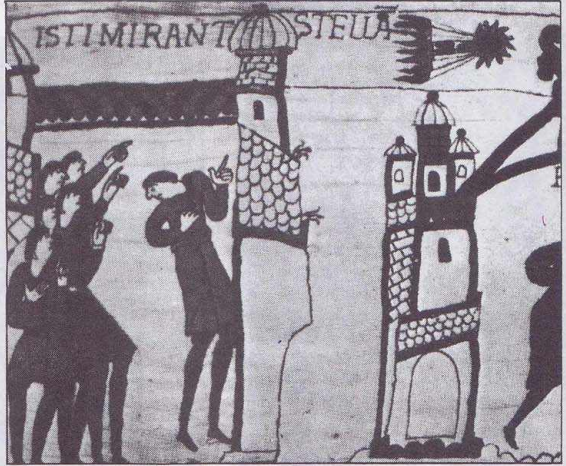
Osmanlı-Türk tarihinin ilk gök gözlemcisi ve rasathane kurucusu, 1525-1585 yıllarında yaşayan **Takiyüddin Mehmet bin Maruf**'dur. Bu kişi Şam'da doğdu. Mısır'da eğitim gördükten sonra, İstanbul'a geldi. 1571'de II. Selim'in müneccimbaşısı oldu. Bu görevini, III. Murat devrinde de sürdürerek, 1579'da İstanbul rasathanesini kurdu. Kayıtlar bu rasathanenin, Taksim'deki Fransız Konsolosluğu'nun bulunduğu yerde kurulduğunu belirtiyor. Takiyüddin'in dört yıllık bir çalışmasından sonra rasathane, yobazların baskısıyla, "göğü gözlemek günahtır" gerekçesiyle topa tutularak yıkıldı.

Takiyüddin, yine de çalışmalarını sürdürdü. 1577'de İstanbul'dan çok net bir şekilde görülen bir kuyruklu yıldız gözleyerek, onun hakkında bazı bilgiler topladı:

"Kuyruklu yıldız bir gecede doğdu. Doğuya gidiyordu. Ramazan'ın ilk gününde ortaya çıktı, 40 gün gökte kalarak, batıdan doğuya şerareler saçtı." Takiyüddin'in yemeden, uyumadan bu kuyruklu yıldızın incelediği ve izlediği anlaşıyor. Neden görüldüğünü ve tesirlerini bulmak istiyordu. Elde ettiği sonuçları III. Murat'a iletti ve İran'a yapılan başarılı bir seferin uğuru olarak yorumladı. Aynı kuyruklu yıldız **Selaniki Tarih'i**'nde ve **Hammer Tarih'i**'nde de değinildiği biliniyor.

Akşamın aydınlığını artırdı

Bu kuyruklu yıldızın bir başka özelliği daha var. O da, 1576'da Balık Denizi'ndeki rasathanesinde ünlü gökbilimci ve astrolog **Tycho Brahe** tarafından da gözlenmesidir. Yine aynı yıl, Çin'de de görülmüş ve Akrep, Yay ve Öğlak burçlarından geçtiği gözlenmişti. Gerçekte, en önemli nokta, tüm araştırmacıların kuyruklu yıldızın Ay'dan uzak olduğunu anlamaları ve onun küresel bir gök cismi olduğunu kabul etmeleriydi. Yine Edmund Halley de bu

Halley'in 1600 yıllarında görünmesiyle çizilen Batı kökenli bir illüstrasyon. Cisim 'Stella' yazısının yanında gösterilmiş (üstte).

İnsanoğlu ilk çağlardan beri, gök cisimlerinden korktu. Kuyruklu yıldızlar, meteorlar insan için daima felaket habercisi oldular. Bu inanç, kalıtsal olarak günümüze dek geldi (sağda).

“Simetrik insanlar”

Bu olayın en şaşırtıcı örneklerinden biri 1980 yılında görüldü. Bunlar 38 yaşındaki Greta ve Freda Chaplin ikizleriydi. Chaplin'ler

İngiltere'de York eyaletindeki sülh mahkemesine çıkarılmışlardı. Asayiş bozma girişimyle suçlanıyorlardı. Bay Ken Iveson'ı sürekli rahatsız ettikleri iddia ediliyordu. Iveson, bir zamanlar Chaplin işkoleyle 15 yıl komşuluk yapmıştı. İddiaya göre ikizler, Iveson'ı takip ediyorlardı. Onu kamyon şoförü olarak çalıştığı cam fabrikasının önünde bekliyor ve bağırarak küfür ediyorlardı. Hatta bir keresinde ona el çantalarıyla bile vurmuşlardı. Bununla birlikte bu olayda psikiyatristleri ve gazetecileri büyüleyen onların hastalıklı bağlılıkları değildi. Onları ilgilendiren, ikizlerin aynı zamanda konuşmalarıydı.

Onların fiilen tek bir kişi olduklarını gösteren belirtiler de vardı. Düşünme, konuşma, davranış ve giyinme şekilleri son derece birbirine benziyordu. Öyle ki, çocuklar onların cadı olduklarına inanırlardı.Onlara sokakta taş atarlardı. Yetişkinler yüzlerine tükürürlerdi. Genellikle onlardan uzak durmaya çalışırlardı. Chaplin ikizlerini, York'ta tanımayan yoktu.

Bir örnek gri ceket giyerlerdi. Birinin yeşil düğünün ise gri düğmeleri olduğu için ikişer düğme koparıp değiştirdiler. Böylece her ikisi de gri ceket düğmeleri ile yeşil içi gri oldu. Kendilerine farklı renklerden iki çift eldiven verildi. İkizler her birinden bir tekini aldılar. Yine aynı şekilde onlara farklı renklerden sabun kalıpları verilince ağlayacak kadar çok üzüldüler. Fakat daha sonra kalıpları ikiye bölüp paylaşarak bu sorunu da çözümlemiş olular. Greta bronşit olduğu için reçete yazdırduğunda Freda da aynı ilacı kullanmak istedi.

İkizler uyum içinde yemek yerlerdi. Kaşık ve çatalınl birliktte yavaşa kaldırırlardı. Bir yemeli bitirmeden ötekine başlamazlardı. Fakat en olağanıuşu şeu onların aynı zamanda aynı sözcükleri kullanarak konuşmalarıydı. Bunu, özellikle heyecanlandıklarında ya da baskı altındalarken yapıyorlardı. Bununla birlikte dikkatte dinlenildiğinde, birinin kelimele-rinin ötekiden biraz daha sonra ağızından çıktığı görülüyordu.

Chaplin'ler, simetrik giyinirlerdi. Buna rağmen dikkatsiz bir gözlemci onların eş giyindiklerini sanabilirdi. Onların çarpıcı renkli giysileri, geniş eşarpları ve uzun etekleri,

görenlere garip geliyordu. Greta sol eline bilezik taktığında Freda sağ eline takardı. Birinin sol ayakkabı bağı koparsa öteki de sağ ayakkabısının bağını çeker, çıkarırdı.

"Biz tek kişiyiz"

İkizlerle röportaj yapmak oldukça güçlü. Fakat bazı gazeteciler onlarla konuşmayı başardılar. **Woman's Own** dergisi muhabiri **Sue Heal**'a şöyle diyorlardı: "*Birbirimize öyle yakınız ki biz gerçekten tek bir kişiyiz. Birbirimizin ne düşündüğünü kesinlikle biliriz. Çünkü biz bir beyne sahibiz.*" Sue Heal ise şöyle yazıyordu: "*Onların sanki Alice'in Harikalar Diyarı'ndan geldiklerini sanırsınız.*"

İkizler zaman zaman tartışıyorlardı da. Bazen de bir örnek olan el çantalarıyla birbirlerini vuruyorlardı. Sonra da saatlerce somurtarak oturuyorlardı. Eğer birbirlerinin aynı kişi olduklarını savunuyorlarsa aralarında

Chaplin'ler 1980 yılında üne kavuştular. York Sulh Mahkemesi önüne çıkarıldılar. 15 yıldır Bay Ken Iveson'ı (sağda) ısrarla izlemekten suçlanıyorlardı.

nasıl tartışma çıkabilirdi?

Allenin etkisi

Geçmişlerine daha yakından bakılacak olursa, onların birlikteliklerinin aktif olarak anne-babaları tarafından teşvik edildiği görülüyor. Özellikle anneleri onları bir örnek giydirdi. Arkadaş edinemelerine izin vermezdi. Zihinsel bakımdan normaldiler. York'taki bir okula yazıldılar. Öğretmenler ve öğrenciler onları temiz, düzenli ve sessiz kişiler olarak hatırlıyorlar. Sınıfın yavaş öğrenen öğrencileri arasında olmalarına rağmen diğerleri gibi okuyup yazabiliyorlardı.

Okulun müdür yardımcısının, onları böyle tedirgin yetişkinler haline neyin getirdiğinden hiç kuşkusu yoktu. Müdür yardımcısı şöyle diyordu: "*Anneleri üzerlerine fazla düşerdi. Onların ayrı bir kimlik edinemelerine izin vermedi. Onlar diğer yumurcaklara biraz garip görünürlerdi. Fakat o zamanlar böyle tedirgin ve insanlardan uzak değillerdi.*"

Komşularıyla mahkemelik oluyorlar

Ken Iveson uzun yıllar Chaplin'lerin yanındaki evde oturdu. Iveson, ikizler iki yaşındayken evlendi. Ne Iveson ne de Iveson'ın annesi ve

babası kapı komşularının evine hiç adım atmadılar. Hiç davet de edilmediler. Başkalarının da davet edildiğini hiç duymadılar. İkizler, bir zaman sonra Iveson'ı rahatsız etmeye başladılar. Bu durum 15 yıl sürdü. Sonunda mahkemelik oldular.

Uzmanlarca inceleniyorlar

Chaplin ikizleri olayı, mahkeme tarafından uzman tanık olarak çağrılan psikiyatristleri de şaşırttı. Psikiyatristler, olayı "kişilik bozukluğu" şeklinde tanımladılar. Buna karşın onların Bay Iveson'a karşı davranışları "erotomania" (karşı cinsten birine güçlü bir tutku duyma) belirtilerine uyuyor. Erotomania'nın bir şizofreni olduğu belirtiliyor. Olay, 1960 ortalarından beri klinik bir vaka olarak biliniyor. Maudsleyli Dr. **Morgan Enoch** Londra'daki akıl hastanesinde görev yapıyor. Enoch, eğer tek yumurta ikizlerinden biri şizofren ise diğerinin de muhtemelen bu hastalıktan şikâyetçi olacağını buldu.

Fakat erotomania -ya da şizofrenin herhangi bir türü- Chaplin'lerin davranışlarını, özellikle onların konuşma tarzlarını tamamen açıklayabilir mi? Onların durumunu belirleyici bazı faktörler var. Bunlar onların alaya ve acıma duygularına hedef olmalarını sağlayan, genetik, çevresel ve toplumsal faktörlerdir.

Kendilerine özgü bir dil

Belki de Chaplin'lerin garip konuşmaları, sadece ikizlerin birbirleriyle iletişim kurma yollarının bir şekli olabilir. Bunun psikolojideki adı "ideoglossia"dır. Bu olayda iki kişi -genellikle bunlar tek yumurta ikizleri olurlar- aralarında kendilerine özgü yeni bir dil geliştirirler. Bu dil oldukça özgün bir sözcük bilgisine ve sözdizimine (sentaks) dayanır.

"İkiz konuşması"

Buna rağmen bu, genellikle bir alt-kategori olan "ikiz konuşması" ile karıştırılır. Bu konuşma kelimelerin ve deyimlerin bozulma-

Ona düşkünlükleri, dayanılmaz bir duruma gelmişti. Onu iş çıkışında bekliyorlar ve bağırarak küfür ediyorlardı. Ona çantalarıyla bile vuruyorlardı. Öyle görünüyor ki bu, onların sevgilerini gösterme yollarıydı. Aynı anda yaptıkları eş hareketler mahkemede herkesin ilgisini çekti (üstte). Bu davranışları onların birçok gazete ve dergiyeye konu olmalarına neden oldu. Konuyla ilgili akademik tartışmaların başlıca konusu oldular.

"Snap aduk, Cabenga, chase die-dipana." Bu Kennedy ikizlerinin birinin diğerine verdiği emirdi. Bu komut üzerine ikisi de oyuncak evleriyle oynamaya başladılar (sağda). Grace ve Virginia'nın zihinsel bakımdan az gelişmiş oldukları öne sürüldü. Fakat kendilerine özgü bir dil geliştirdikleri sonradan anlaşıldı. San Diego Hastanesi'ndeki konuşma terapisti Anne Konedee ikizleri inceledi. Kadın sonunda onları kandırarak biraz İngilizce konuşmalarını sağladı. Onların garip ve özel dilleri bir ideoglossia örneği idi. Ideoglossia genellikle tek yumurtalı ikizleri tarafından geliştirilir. İkizlerin bunu dış dünyadan soyutlanmak için kullandıkları belirtiliyor.

sından oluşan özel bir derlemedir. Bu tür özel dillerin ikizlerin % 40'ı tarafından kullanıldığı saptandı. Çünkü ikizler kendilerini tecrit etmiş ve sır saklayan kişiler gibi hissederler. İkizlerin çoğu bu konuşma biçimini üç yaşlarında bırakırlar. Buna rağmen ikiz olan Robert A. Nelson 1932'de New York Times'a şöyle yazdı: "Kardeşim ve ben ilk konuşmaya başladığımızda ailede olay olmuştu. 6 yaşına kadar birbirimizle garip, kendimize göre bir dille konuştuk." Onların aralarındaki bu özel konuşmayı anlayabilen tek kişi 8 yaşındaki erkek kardeşleriydi.

Bir diğer örnek

Bir diğer örnek Grace ve Virginia Kennedy ikizleridir. ABD'nin Georgia eyaletindeki Columbus kentinde 1970'de doğdular. Tom Kennedy ve Alman asıllı eşi Christine'in çocuklarıydılar. İkizler, Ideoglossia'yı 17 aylıkken geliştirmiş benizyorlardı. Bunlar kendilerine özgü bir dille konuşmaya başladılar. İngilizce bildikleri kelimeler "anne" ve "baba"ydı. Birbirlerine Poto ve Cabenga diye sesleniyorlardı.

İkizler 2 yaşındayken aile California'ya taşındı. Fakat çevrede, Grace ve Virginia'nın birlikte oynayabilecekleri çok az çocuk vardı. İkizler genellikle kendi başlarına ya da anne-anneileri Paula Kunerle'le bırakılıyorlardı. Bu kadın oldukça sert, disiplinli bir kadındı. Sadece kendi ana dili olan Almanca konuşuyordu.

Esrarengiz bir dil

1977 yılında California'da San Diego'daki çocuk hastanesindeki uzmanlar ikizleri incelemeye başladılar. İkizlerin konuşmaları teybe alındı. Bu yolla onların geliştirdikleri bu esrareniz dil hakkında bir şeyler öğrenilebileceğini umut ediyorlardı. Bunun genetik progra-

LETTERS:
FROM AN
ENGLISHMAN TO
HIS
FRIEND IN
LONDON:
BY:
CAPTAIN JOHN FLOWER:
VOL III.

C/O ROSS'S GLASS TOWN
PATENT AND SELLING
SEABOARD WINDING

BY PATRICK BRANWELL
BRONTE
JUNE 11TH AD 1821

Yoğun olarak özel yaşamı birlikte paylaştan çocukların hepsi ikiz değildiler. Bu küçük kitap (üstte) Bronte ailesinin çocukları tarafından yazılmış "Kitaplardan" biridir. Bu kitap o kadar küçüktür ki ancak bir büyüteç yardımıyla okunabilir. Çocuklar, Angria, Gondal ve Glasstown adını verdikleri hayali ülkeler yaratmış. Bu ülkelerdeki insanlar canlı karakterlerdi. Çocuklardan özellikle ikisi birbirine çok yakındı: Charlotte (Jane Eyre romanının yazarı) ve erkek kardeşi Patrick Branwell Bronte. Birbirlerinden kilometrelerce uzaktayken kuvvetli bir telepati deneyimi yaşıyorlardı.

min bir ürünü mü, yoksa çevrelerindeki dünyaya karşı verilen akıllı bir tepki mi olduğunu merak ediyorlar. İkizler arasındaki tipik konuşma şöyleydi:

"Genebene manita."

"Nomemee."

"Eebedebebe. Dis din qui naba."

"Neveda. Ca Baedabada."

İnceleme başladığında çocuklar İngilizce konuşmuyorlardı. Fakat uzmanlar kandırarak ağızlarından birkaç kelime kopardılar. İkizlerin çok hızlı bir konuşma tarzları vardı. Hatta uzmanlardan biri onlarla kendi dillerinde konuşmaya çalıştı. Fakat ikizler sadece, uzmana sanki deliymiş gibi bakmakla yetindiler.

"Poto", emir verici bir ses tonuyla, "Snap aduk, Cabenga, chase die-dipana" dedi. Bu sanki bir emirdi. Ardından her ikisi de derhal oyuncak evleriyle oynamaya başladılar.

Ne olduğunu açıklamadılar

Yapılan kayıtların dinlenilmesi ikizlerin konuşmasının gerçek ideoglossia olmadığını gösterdi. Kullandıkları kelimeler yeni gibi görünüyordu. Bunların, Almanca ve İngilizce kelime ve deyimlerinin yanlış telaffuz edilmeleri ve hızlı söylenmesinden ibaret olduğu öne sürüldü. Bununla birlikte "nunukid" ve "pulana" gibi birkaç kelimenin ne anlama geldiği saptanamadı. Çocuklar büyüyünce birdenbire İngilizce konuşular. Fakat bir zamanlar kullandıkları özel dilleri ile ilgili hiçbir açıklama yapmadılar.

Yaşamları ve ölümleri sırasında, ikizlerin biriktiklerini sağlayan bağ nedir? Sayfa: 1318'de.

Özellikle Amerika'da, çeşitli yörelerde zaman zaman görülen hayvan ve insanlara saldırı olaylarının dev kuşlar tarafından gerçekleştirildiği söyleniyor. Kuşbilimcilerin ısrarla yeryüzünde bu tür kuşların yaşamadığını iddia etmelerine rağmen, görgü tanıkları da ısrarla dev kuşların varlığını savunuyorlar. Aşağıdaki yazıda konuya ilişkin birkaç ilginç örnek yer alıyor.

1878'DE ABD'NİN MISSOURI eyaletindeki Tippah kasabasında bir perşembe günü, küçük çocuklar okullarından çıkmışlar, bahçede misket oynuyorlardı. Birden gökyüzünden çocukların üzerine doğru bir gölge süzüldü. Bu dev bir kartalın gölgesi idi. Daha ne olduğunu anlamadan 8 yaşındaki **Jemmie Kenney**'i kapıp havalandı. Çocuklar dehşet içinde kalmışlardı. Çığlıklar atarak öğretmenlerine haber verdiler. Ancak öğretmen dışarı çıktığında çok geçti. Dev kartal ve pençeleri-

Kanatlı tehlikeler

nin arasındaki Jemmie, yükseklerde küçükük bir nokta gibi görünüyordı. Ancak toplanan kalabalığın dehşet çığlıkları canavarı ürküttü ve pençelerinin arasından çocuğu yere bırakıverdi. Çocuk aşağıya indiğinde çoktan ölmüştü. O gün Tippah kasabasında kartalların domuz, keçi gibi hayvanlara saldırılarına sık rastlanıyordu. Fakat günün birinde çocuklara saldıracakları kimsenin aklına gelmemiştir. **DARKMALT**

Daha önce de oldu

Kartalların çocuklara saldırılarına olayına daha önce de rastlandı. 5 yaşındaki **Marie Delex** de dev bir kartalın kurbanı olmuştu. Küçük Marie, 1838'de İsviçre'nin dağ köylerinden birinde arkadaşlarıyla oynuyordu. Bir ara arkadaşlarından uzaklaştı. Bu sırada da dev bir kartal onu kaparak havalandı. Köylüler sonradan kartalın yuvasını araştırdılar. Ancak orada keçi ve koyun iskeletlerinden başka hiçbir şey bulamadılar. Aradan iki ay geçti.

Sonunda bir çoban küçük kızın parçalanmış cesedini uzaklardaki kayalık üzerinde buldu. Bir başka olay da, olayın kahramanı olan Norveçli **Svanhild Hantvigsen** tarafından anlatılıyor. İddiasına göre, 3 yaşındayken bir kartalın saldırısına uğradı. Fakat çevresindekilerin yardımıyla kaçırılmaktan kurtuldu. Sadece gaga ve pençe darbelerinden ötürü elbiseleri yırtılmıştı.

Bu tür saldırılar gerçekten ürkütücüdür. Bazı olaylarda zaman zaman kuşbilimcilerin bile tanımadıkları kuş türlerinin görüldüğü iddia ediliyor. Tanımlara bakılırsa, bunlar milyonlarca yıl önce nesilleri tükenmiş uçan dev kuşlara benziyorlar. Hatta yarı insan, yarı

Beş yaşındaki Marie Delex, büyük bir kuş tarafından kaçırılmıştı. Bilim adamları kartalların ancak bir ceylan ya da keçi yavrularını kaldıracabilecek güçte olduklarını söylüyorlar. Ancak tanıklar onun bir kartal olduğunda ısrar ediyorlar (solda).

Svanhild Hantvigsen, 3 yaşındayken bir kartalın saldırısına uğradı. 1932'deki olay günü üzerinde olan elbiseleri gösteriyor (altta, solda). O gün kuş, çevredekilerin çığlıkları üzerine avını bırakmış, kızın sadece elbiseleri parçalanmıştı.

1895'te Batı Virginia'da ayı avcısı Peter Swadley, dev bir kuşun saldırısına uğradı. Köpeği kendisini feda ederek sahibinin kaçmasını sağladı (altta).

kuş görünümünde yaratıklar gördüklerini iddia edenler bile var.

Günümüzdeki iri kuşlar

Günümüzde yaşayan en büyük kuş türü, kanat genişliği 3,3 metre olan dev albatroslardır. Bunlar sadece güney yarıküredeki okyanuslarda yaşarlar. Hemen hemen bunlar kadar ünlü olan bir kuş türü de And akbabaıdır. Bunların kanatları 3 metre genişliğindedir. Bu genişlik California akbabaılarında 2,7 metredir. Fakat bu kuşların sayısının günümüzde 40 adetten az olduğu söyleniyor. Bundan 10.000 yıl önce yaşamış bir dev akbaba neslinin olduğu biliniyor. Bunlar 3,3-7,5 metrelik kanat genişlikleriyle ve 72-76 kilo ağırlıklarıyla yeryüzünde görülmüş en büyük uçan canavarlardı. Güney Amerika'da Arjantin'de ve Meksika'da bulunan fosillerden bazılarının ise 5 ya da 8 milyon yıl önce yaşayan dev kuşlara ait oldukları tahmin ediliyor.

Mitolojideki devler

Bu tür dev yaratıklar mitolojilerde de yer alır. Örneğin İlini Kızlderilleri, 'Piasa' adlı bir canavar kuşun resmini bir kaya üzerine kazıyarak çizmişlerdir. Resimde piasa, bir adamı

yakalamış, nehrin üzerinden geçirmektedir. Bu figür, 17. yüzyılda yöreyi ziyaret eden misyonerlerce görüldü. Ancak resmin çizilmiş olduğu kaya daha sonra parçalandı. 1970'lerde piasa figürü aslına sadık kalınarak yeniden çizildi.

İnanışa göre piasa, yılda bir kere, sonbaharda yeryüzüne çıkar. Nedeni, kışı geçirebileceği bir mağara aramaktır. Diğer zamanlar Mississippi nehrinde yaşar. Bir grup çocuk bu söylentiye dayanarak piasanın yeryüzüne çıkış mevsiminde Mississippi nehri kıyısında nöbet tuttular. Ancak hiçbir şey göremediler.

Bir Kızlderilli İddiası daha...

Öte yandan Canada'nın Ontario yöresinde bulunan Thunder körfezi civarında yaşayan Ojibwa Kızlderillerinden James Red Sky da şöyle söylüyor: "Bundan birkaç yaz önce garip bir kuş gördük. Bugünkü uçaklardan biraz daha büyüktü. Kanatlarını çırpmadı, bir kez bile... Kanatların altı beyaz, üstü ise siyahtı."

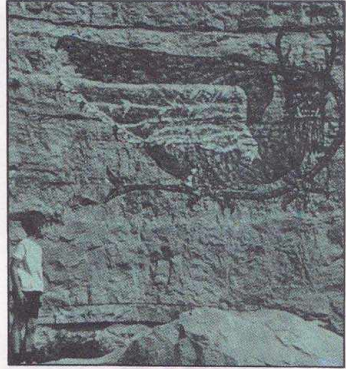
Yüzyılı aşkın kayıtlar...

Amerika'da görülen dev kuşlarla ilgili haberler, 19. yüzyıldan başlayarak kayıtlı ediliyor. Bu haberlerden biri de 1882'de Fred Murray tara-

Amerika'nın kuzeybatı kıyılarında yaşayan Haida Kızlderillerince yapılmış bir yirtici kuş maskesi. Haida yerlileri, ölen bir insanın ruhunun, yirtici kuş biçimine gireceğine inanırlardı. Bu maske, o inancın simgesidir (üstte).

Efsanevi dev kuş piasanın kaya üzerine kazınmış figürü (üstte, sağda). Zamanında bu kuş, yerlilerin büyük korkusuydu. Büyük reis Ouatoğa, onu öldürmeye söz verdi. 20 kişiyle kuşun yolunu gözledi ve sonunda 20 kişinin oklarına hedef oldu. Ouatoğa da yaralandı. Resimde olaydan bir görüntü tasvir edilmiş.

fından verildi. Pennsylvania eyaletinin Dent's Run yöresinde bir dev kuş sürüsü gördü. İfadesine göre bu kuşların kanat genişlikleri 5 metreden fazlaydı.

Bir dev kuş kurbanı daha

1895 Şubatı'nda Batı Virginia'nın Webster kasabasında 10 yaşındaki Landy Junkins kayboldu. Kasaba halkının kuşkuları dev kuşların çocuğu kaçırması olabileceği yönündeydi. Annesi, Landy'i bir komşularının evine yollamış ama, Landy geri dönmemişti. Bir grup kasabalı, çocuğu aramaya çıktı. Karlar üzerinde çocuğun ayak izlerini buldular. Ancak izler son derece karıştı. Çocuk sanki bir şeyden korkmuş da nereye kaçacağını bilemeden oradan oraya koşmuştu.

İnsan kadar büyük

Birkaç gün sonra aynı yörede ayı avcısı Peter Swadley'e dev bir kuş saldırdı. Bu da Landy'ye ne olduğu konusunda bir ipucu veriyordu. Swadley ise, canavarın pençelerinden köpeğinin çabaları sayesinde kurtuldu. Ancak köpeği ölmüştü. Geyik avına çıkan kasaba şerifi ve oğlu da ormanda aynı yaratığa rastladılar. Canavar, bir ceylanı parçalıyordu. Şerif, canavarın 5-5.5 metre olduğunu, gövdesinin de insan kadar büyük olduğunu söylüyordu. Bu arada şerifin koyunlarından biri bir sabah ahırdan kaybolmuş, üstelik ahırın tavanına da bir delik açılmıştı. Şerif, canavarı gördükten sonra tavanı delip koyunu kaçıranın bu dev kuş olduğunu anladı. Bu dev kuş bir koyun, bir ceylan, bir av köpeği ve on yaşındaki bir çocuğa saldırmaya cesaret ettikten sonra, yetişkin bir adama, Swadley'e de saldırmıştı.

Diğer örnekler

1940'larda Pennsylvania eyaletinde yaşayan yazar ve tarihçi Robert Lyman Coudersport yakınlarındaki Kara Orman'da kahverengi, dev bir kuş gördü. Boyu bir metreydi. Boynu ve bacakları kısaydı. Ama kuş havalandığında Bay Lyman o daracık kanatların açıkken 6-7.5 metre genişlikte olduğunu görünce hayli şaşırdı ve o sık ağaçlı ormanda nasıl uçabildiğini merak etti.

"B-29 uçağı kadar..."

1947'de Canada-Ontario Romore'deki çiftçiler tahıl ambarlarına saldıran siyah renkli dev kuşu yakalamaya çalıştılar. Kanca gibi bir gagası, dev pençeleri ve bir gümüş dolar büyüklüğünde sarı gözleri vardı. 1948'de Trares'lerin evinin eşliğine kadar gelen yaratık 12 yaşındaki James Trares'i çok korkutmuştu. Bağırarak içeriye, annesine koştu. Hayatında ilk kez bir canavarla karşılaşmıştı. İfadesine göre kuş, "en azından B-29 uçağı kadar" büyüktü, gri-yeşil renkteydi.

Bir Kuzey Amerika kartalı (üstte). Aslında en sevdiği yiyeceği balık olan bu kuş türünün, hayvanlara ve çocuklara da saldırdığı söyleniyor.

Dururken iğrenç, uçarken heybetli bir görünüm veren bir California akbabası (sağda). Kanat genişliği 2.7 metre olan bu kuş, dünyanın en ender kuşlarından biridir. Aslında leşlerle beslendiği bilinen bu akbaba, canlı hayvanlara da saldırabiliyor.

Alp köylülerinden bir kadının çocuğunun, kartal tarafından kaçırılışının temsili resmi (sağda). İlk kez 1900'de yayımlanan bu resmin çizeri, resmine "Göklerin hırsızı" adını verdi.

Amerika'da 1870 yılında Pasifik demiryolu civarında bir kartal, at üzerindeki bir kadına saldırdı. Olayın temsili resmi görülüyor (solda).

Kanatlarını çırpına kadar

4 Nisan '48'de, buna benzer bir kuşu Albany Walter Siegmund gördü. Askeri tecrübelerine göre 1200 metre yükseklikte uçtuğunu tahmin ettiği bu yaratığın dev bir kuş olduğu kesindi. Kuşu gören bazı insanlar onu gerçek bir uçak sandılar, ta ki kuş kanatlarını çırpıncaya kadar... 1948'deki son dev kuş olayı, 30 Nisan'da, Charles Dunn tarafından bildirildi. 900 metre yükseklikte gördüğü cismin Piper Cub uçağı değil de bir kuş olduğuna inanması için, kuşun kanatlarını çırpması gerekti...

Bilim mi, görgü tanıkları mı?

Bu türden birçok olay, günümüze kadar zaman zaman, çeşitli yörelerde yaşandı. Ancak Illinois Üniversitesi, günümüzde yaşayan yarıcıcı kuşların bu denli güçlü olamayacaklarını, güçlerinin ancak leşleri parçalamaya yeteceğini iddia ediyor. Böylece yaşanan örneklerle bu bilimsel açıklama arasında bir çelişki doğuyor. Eğer bilim haklı ise, 1977'nin 25 Temmuz'unda evinin bahçesinde oynamakta olan 10 yaşındaki Marlon Lowe'yi kaçırarak neydi? Olay, Illinois-Lawndale'de yaşandı. Küçük Marlon saat 20 sularında saklambaç oynarken kuşun pençelerine yakalandı. O sırada annesi, pencereden bakıyordu. Marlon'u kuşun pençesinde, ayakları yerden kesilmiş olarak görünce korkunç bir çığlık attı. Çığlığın şiddetinden ürken kuş, yere inerek çocuğu bıraktı. Böylece Marlon; Marie,

Piasa efsanesinin çıkış yeri olan Illinois'de, 1977 yılında bir dev kuş, Marlon Lowe'ye saldırdı. Marlon'un annesinin çığlığından ürken kuş, çocuğu yere bıraktı. Marlon ve annesi görülüyor (sağda).

Jemmie ve Landy'nin ağıbetine uğramamış oldu.

1975'te bir gece, Puerto Ricolu işçi Juan Muniz Feliciano, grimsi, dev bir yaratığın saldırısına uğradı (altta). O sıralarda, çiftlik hayvanlarının kaçırılması, Amerikan çiftçilerine büyük zarar getirmişti.

"Kuş Çocuk"

Marlon kuştan kurtuldu ama arkadaşlarının dilinden kurtulamadı. Okulda adı "Kuş Çocuk" olarak kaldı. Olayın şokundan, aslında kızıl olan saçları ağardı. Bir yıl boyunca, hava karardıktan sonra sokağa çıkmadı.

Uçan dev yaratıklar eski çağlardan bugüne âdeta bir kâbus gibi, günümüz insanını korkutmak için mi geldiler? Sayfa 1308'de.

Kur'anı Kerim'de, insanın yaratılışı:

“Biz sizi asılıp, tutunan bir şeyden yarattık”

Dünya'nın ve insanın yaratılışı konularının, Kur'anı Kerim'de birçok ayette tüm ayrıntılarıyla ele alındığı görülüyor. Özellikle ceninin anne karnındaki oluşumu ile ilgili ayetler çağdaş bilgilerle tıpatıp benzerlik gösteriyor. Aşağıdaki yazıda arkadaşımız Cem Çobanlı'nın incelemesini sunuyoruz.

YARATILIŞ KONUSU, insanın ve yaşamın başlangıcı olarak kabul edildiği için, hemen hemen tüm kutsal kitaplarda yer alır. *Tevrat*'taki ve *Kur'anı Kerim*'deki yaratılış ile ilgili ayet-arasında büyük benzerliklere rastlanır. Sözge-
limi *Tevrat*'ta, Allah'ın yaratılışı altı günde tamamladığı yazılır.

Altı günde yaratılmak ne demektir? *Tevrat*'ta haftanın günlerine benzetilerek, yaratılışın altı günde gerçekleştiği ve cumartesi günü olan yedinci günde Tanrı'nın dinlenmeye çekildiği anlatılır. Prof. Maurice Bucaille'e, M.Ö. 6. yüzyılda Yahudi din adamlarınca seçilen bu anlatım biçimi, cumartesi günlerinin tatil günü olarak kullanılması teşvik etme amacını taşıyor. Prof. Bucaille şöyle diyor:

“*Tevrat* tarafından böylece anlaşılan “gün” sözcüğü, yeryüzünde yaşayan bir kişi için, Güneş'in art arda iki kez doğuşu ya da batışı arasında kalan zaman parçasını ifade eder. Bu şekilde belirlenen gün, yeryüzünün kendi çevresinde dönüşü ile oluşur. Şurası son derece açık ki, mantık yönünden, bu anlamdaki günlerden, yaratılışın başlangıcında söz edilemez. Çünkü günün ortaya çıkış mekanizması, yine *Tevrat*'taki anlatımlara göre, yaratılışın ilk aşamasında henüz gerçekleşmiş değildir.”

“6 günde yarattı”

Altı günde yaratılmak ifadesine Kur'anı Kerim'de de rastlanır: “*Rabb'iniz o Allah'tır ki, gökleri ve yeri altı günde yarattı.*” Altı günlük yaratılış süreci, *Tevrat* ile Kur'anı Kerim'deki birçok paralel anlatımdan sadece birisidir. Fakat burada sözcükler üzerinde yapılacak küçük bir inceleme, bazı farklılıkları ortaya koyacaktır.

6 uzun devre

“Gün” sözcüğü, bugün kabul edilen anlamda, Güneş'in doğuşuna ve batışına göre belirlenen, 24 saatten ibaret bir süreç olabilir mi? Türkçe'ye “gün” şeklinde çeviren Arapça “yevm” (çoğulu eyyâm) sözcüğünün

birçok anlamları vardır: Gün, yıl, yüzyıl, devre... Nitekim Kur'anı Kerim'in başka ayetlerinde de yine yevm sözcüğünün kullanıldığı ifadelerin yer aldığı görülüyor.

“*Sonra tüm işler, sizin hesabınıza göre 1000 yıl kadar süren bir günde (yevmin) O'na yığılsın.*” (Secde suresi:32, ayet:5).

“*Melekler ve ruh miktarı 50.000 yıl olan bir günde (yevmin) O'na çıkarılır.*” (Meâric suresi:70, ayet:4).

Görüldüğü gibi, Kur'anı Kerim'in kendisi, gün ile ifade edilen olgunun son derece izafi olduğunu ortaya koyuyor. Tüm bunlardan sonra yaratılışın altı aşamadan oluşan ve tam olarak saptanamayacak uzun zaman parçaları içerisinde oluştuğu belirtiliyor. Birçok Kur'anı Kerim yorumlayıcısı, gün ya da günler şeklinde açıklanan yevm sözcüğünün uzun devreleri ya da çağları anlatmak istediği konusunda ısrar ediyorlar.

Bu durumda içinde bulunduğumuz evrenin yaratılışının, altı rakamıyla ifade edilen, altı uzun zaman diliminde gerçekleştiğini düşünmek mümkün. Çağdaş bilim ise Dünya'nın ortaya çıkışının “6 tane 24 saat” içinde olamayacağı kesinlikle kabul ediyor. Fakat bununla birlikte altı uzun zaman devresi ile ilgili bir bilimsel bulgu da şimdilik söz konusu değil.

Duman halindeki gök

Kur'anı Kerim'in iki ayetinde daha Dünya'nın oluşumuyla ilgili bilgiler verildiği öne sürülüyor:

“*İnkâr edenler görmediler mi ki, göklerle yer bitişik idi. Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık.*” (Enbiya suresi:21, ayet:30).

“*Sonra göğe yöneldi ve o duman halindeydi.*” (Fussilet suresi:41, ayet:11).

Buradaki ifadeler çağdaş bilimsel yaklaşımlar ile son derece benzerlik gösteriyor. Bazı araştırmacılar, göklerle yerin bitişik olmasının yeryüzünde atmosferik koşulların henüz oluşmadığı bir döneme işaret ettiğini belirtiyorlar. Bunların birbirinden ayrılmaları ve her şeyin sudan yaratılmış olması ise, atmosferin oluşması ardından da su buharının oluşmasını anlattığı söyleniyor.

Çağdaş bilgiler

Alman bilim adamı *Kupier*'in 1944'te öne sürdüğü teoriye göre, yaklaşık 5 milyar yıl önce

Güneş ve gezegenler dumanı andıran bir gaz kütesi halindeydiler. Sonra bu bulutsu (nebülöz), çekim gücünün etkisiyle dönmeye ve soğumaya başladı.

Çekimin etkisiyle bazı parçalar kopup, ana kütlein çevresinde dönmeye devam ettiler. Zamanla bu parçalar soğudu ve yoğun-

Kurani Kerim: "Sonra O göğe yöneldi ve O duman halindeydi" (altta).

laştı. Güneş ısı ve ışık verecek duruma gelince gezegenleri kuşatan hidrojen ve helyum gazları uçtu ve gezegenler şekillenmeye başladı. Sonunda daha da soğuyup bugünkü biçimlerini aldılar.

Diğer dünyalarda yaşam

Bazı Kurani Kerim yorumlayıcıları ve Dün-yadışı yaşam araştırmacıları Kurani Kerim'de evrendeki diğer dünyalarda da yaşam olduğunu vurgulayan ayetler olduğunu öne sürüyorlar:

"Göklerin ve yerin yaratılışı ve onlardan canlıların üretilip yayılması, O'nun alâmetle-rindedir." (Şura suresi:42, ayet:29).

"Allah O'dur ki yedi göğü ve yerden de sayıca onlar kadarını yarattı. Allah'ın emri bunlar arasında yukarıdan aşağıya doğru iner durur ki, O'nun her şeye kadir olduğunu ve bilgisinin her şeyi kuşattığını bilesiniz." (Talak suresi:65, ayet:12).

Bu durumda Kurani Kerim'de üç tür var-lıktan söz ediliyor: Göklerde bulunan varlık-lar, yerde bulunan varlıklar ve göklerle yer arasında bulunan varlıklar.

50.000 zeki uygarlık

Amerikalı bilim adamı, gökbilimci ve egzobi-yolog Prof. Carl Sagan Samanyolu Galaksi-si'nde 100 milyar yıldızın bulunduğunu belirtiyor. Kuşkusuz bunların bir de sayılarını bilemeyeceğimiz kadar gezegenleri var. Prof. Sagan'a göre, her 2000'de bir gezegende, en azından Dünya ile ortak özellikler taşıyan uygarlıklar var. Bunlar bizim ölçülerimize göre gelişmişler ve bizimle aynı zamanı kulla-nıyorlarsa, galaksimizde en azından 50.000 tane bizden daha ileri uygarlığın olması gerekiyor.

İnsanın üremesi

Kurani Kerim'deki çeşitli ayetlerde, ceninin anne karnındaki oluşumundan önceki ve son-ra ki durumları ayrıntılı olarak anlatan, son derece ilginç ayetler olduğu belirtiliyor. Bilin-diği gibi insanın üremesi, diğer memelilerde de olduğu gibi bir dizi gelişmelerle sağlanır. Bunların başında kadınların âdet dönemle-rinde, yumurtalıklarından ayrılan bir yumur-tacığın, "Fallop Borusu" adı verilen kanalda döllenmesi yer alır. Dölleyici unsur, bir sperm hücresidir.

Bu durumda döllenmeyi sağlamak için, son derece fazla miktarda sperm hücresi içe-ren meninin çok az bir miktarı yeterlidir. Döl-lenmiş yumurtanın döl yatağına yerleşmesi, dışı cinsel organın belirli bir noktasında mey-dana gelir. Yumurta, kanal içinden döl-yatağına iner. Çok geçmeden onun mukozasına (sümük dokusuna) ve kasına yerleşerek, pla-sentanın oluşmasından sonra ve onun saye-sinde, kelimenin tam anlamıyla oraya asılır.

Embriyon çıplak gözle görülebilir hale geldiğinde, küçük bir et parçası görünümün-dedir. Bunun tam ortasında, önceleri bir insa-

nın bulunduğu fark edilmez. Embriyon, orada yavaş yavaş ve art arda birtakım aşamalar geçirerek gelişir.

Kurani Kerim'de anlatılıyor

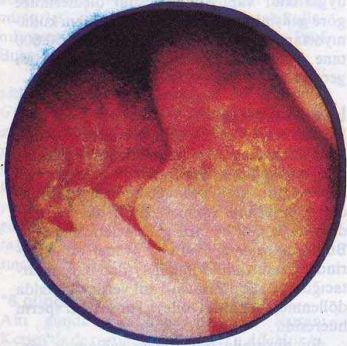
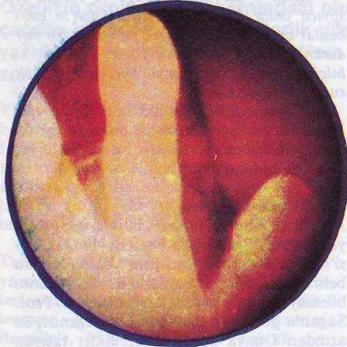
Bu açıklamalardan sonra ilgili Kurani Kerim ayetleri incelendiğinde gerçekten şaşırtıcı bir benzerliğe rastlanıyor:

"Allah sizi çeşitli merhaleler halinde yarattı." (Nuh suresi:71, ayet: 14).

"Allah insanı bir damla sudan (meniden) yarattı." (Halakal 'insâne min nutfetin feiza hüve hasımün mübiyn), (Nahl suresi:16, ayet:4). Buradaki nutfе sözcüğü meni anlamında kullanılmaktadır ve akmak, sızmak

Fetoskoplu yöntemi ile çekilen 107 günlük bir ceninin fotoğrafı (üstte). Sanki fotoğrafı çeken, Dr. Rudiger Rauskolb'a selam veriyor (solda). Parmağını emerken de sakin bir şekilde uyuyor gibi görünüyor (solda, altta).

anlamına gelen bir fiilden türetilmiştir. Dr. Maurice Bucaille'e göre, nutfе sözcüğü, boşaltılan bir kovadan kalan bir şeyi ifade ediyor. Bu durumda son derece az miktarda bir sıvıyı belirtir ki, sözcüğün ikinci anlamı olan "su damlası" ya da "meni damlası" buradan kaynaklanmaktadır. Nitekim:

"İnsan dökülen meniden bir nutfе değil miydi?" (Kıyame suresi:75, ayet:37) ayetindeki meni sözcüğü, sperm demektir.

Bir diğer ayette de söz konusu damlanın, sağlam ve sabit bir yere yerleştirildiği bildirir-

liir. Bu da muhtemelen anne karnıdır:

"Sonra onu, bir damla meni olarak sağlam ve sabit bir yere yerleştirdik." (Müminun suresi:23, ayet:13).

Yumurta, fallop borusunda döllenince, döllyatağı oyduğuna yuva yapmak üzere iner. İşte yumurtanın yapışması denilen durum budur. Kurani Kerim'de, döllenmiş yumurtanın yerleştiği yer, bugün de kullanılan adıyla belirtilir:

"Dilediğimizi belirlenen bir süreye kadar rahimlerde tutarız." (Hacc suresi:22, ayet:5).

Yumurtanın yapışması

Yumurtanın döllyatığına yerleşmesi, onun pürtüklü özelliği sayesinde gerçekleşir. Bu pürtükler, yumurtanın gerçek uzantıları olup, toprağa yerleşen kökler gibi, yumurtanın gerekli gelişimini sağlamak amacıyla, ihtiyacı olan elemanları almak üzere organın derinliklerine doğru inerler. Bu oluşumlar, yumurtayı döllyatığına "yapıştırırlar." Tüm bu bilgilerin edinilmesinin ise, ancak çağdaş dönemlerde gerçekleştiği vurgulanıyor.

"Asılıp tutunan bir şey"

Bu yapışma olayı ise Kurani Kerim'de beş kez anlatılır. "Oku, yaradan Rabbinin adıyla oku. O, insanı asılıp, tutunan bir şeyden yarattı." (Alak suresi: 96, ayet: 1,2). Burada kullanılan,

"Kuran ve Bilim"

Prof. Dr. Maurice Bucaille, "Kitabı Mukaddes, Kuran ve Bilim" adlı kitabında şöyle diyor:

"Bu bilgiler çağımızdaki yorumlara uygun olmakla birlikte, Hz. Muhammed'in zamanında yaşayan bir insanın, hakkında en küçük bir fikir sahibi bile olamayacağı konulardır. Bu tür bir metinle karşılaşan bir insanı öncelikle etkileyen nokta, ele alınan konuların bolluğudur. Yaratılış, insanın üremesi, jeoloji, gökbilim, hayvanlar âlemi. Kitabı Mukaddes'te çok büyük bilimsel hatalar bulunduğu halde burada bir tek yanlışla bile rastlayamıyorum.

Bu da kendi kendime şu soruyu sormamı gerektiriyor: 'Eğer Kurani Kerim'i yazar, bir insan ise, bu kişi 7. yüzyılda, bugün çağdaş bilimsel sonuçlara uygunluğu ortaya çıkan bu bilgileri nasıl yazmıştı?'

Nasıl olur da, önceleri okur yazar olmayan biri; 'Hz. Muhammed', edebi değeri bakımından, bütün Arap edebiyatının bir numaralı yazarı haline geldikten başka, o devirde hiçbir insanın bilemeyeceği bilimsel gerçekleri hem de bu açıdan en küçük hatalı bir ifade kullanmaksızın anlatabilir?"

"asılp tutunan bir şey" Arapça metindeki "alak" sözcüğünün karşılığı olarak kullanılmaktadır. Çeşitli anlamları olan bu sözcüğün ilk anlamı, "sakın" dir. Diğerleri ise, asılmak, yapışmak, tutunmak, ilişken nesne. Fakat bu ayet Türkçeye çevrilirken nedense, "kan pıhtısı" gibi yanlış bir anlam veriliyor. Zaten yeni yeni oluşmakta olan bir insan varlığının, ilk yaşam belirtilerini edindiği bir sırada pıhtılaşmış kandan söz etmek son derece anlamsızdır. Sperm damlasından (nutfe) başlayarak son aşamaya kadar cereyan eden gelişmeler Kur'anı Kerim'de şöyle anlatılır:

"Biz sizi asılıp, tutunan bir şeyden yarattık." (Hacc suresi:22, ayet:5).

"İnsan, dökülen meniden bir damla değil

**Siyer-Nebi'den, Cebrail'i
Hz. Muhammed'e bir Kur'anı
Kerim ayetini verirken
gösteren temsili resim (altta).**

Daha fazla bilgi için:

Kitabı Mukaddes, Kuran ve Bilim, Prof. Dr. Maurice Bucaille, Türkiye Öğretmenler Vakfı, 1981.
Kuran En Büyük Mucize, Ahmet Deedat ve Edip Yüksel, İnkılap Yayınevi, 1983.
Kur'anı Kerim ve Modern İlimler, Celal Kirca, Marifet Yayınları, 1982.

miydi? Sonra o asılıp tutunan bir şey oldu. Böylece Allah onu yarattı ve sonradan ona düzgün bir şekil verdi." (Kıyame suresi:75, ayet:37, 38).

"Sonra nutfeyi asılıp tutunan bir şeye döndürdük, derken asılıp tutunan şey bir ete döndürdük, sonra (çiğnenmiş gibi olan) etten kemikler yarattık ve kemiklere de (taze et gibi olan) bir et giydirdik." (Müminun suresi:23, ayet:14).

"Çiğnenmiş et gibi"

Metinde geçen et sözcüklerine Arapça aslında farklı anlamlar veriliyor. Bu ayırım gerçekten de ilginçtir. Çünkü, embriyonun başlangıçta küçük bir kitledir. Gelişmesinin belirli bir döneminde, çıplak gözle bakıldığında çiğnenmiş et (Arapçası mudga) görünümünde olduğu anlaşılır. Kemik sistemi, bu kitlenin içinde mezoderm adı verilen yerde gelişir. İşte Kur'anı Kerim'de, bundan sonraki aşama için, yani kasların gelişimiyle ilgili olarak "lahm" sözcüğü (taze et gibi) kullanılır.

Hem oranlı hem değil

Öte yandan, bildiği gibi, embriyonunun gelişimi sırasında bazı kısımlar, insanın ileride alacağı duruma oranlı bir büyüme gösterirken, bazı kısımlar da tamamen oransız bir şekilde gelişir. Sözelimi baş, önceleri oldukça iridir. Bu durum da bir ayette son derece açık bir biçimde tasvir edilir:

"Biz sizi asılıp tutunan bir şeyden, hem oranlı ve uygun (muhallaka) hem de oransız ve uygun olmayan (gayr-i muhallaka) bir et parçasından yarattık." (Hacc suresi:22, ayet:5).

19. yüzyılda anlaşıldı

Prof. Dr. Bucaille şöyle diyor: "Kur'anı Kerim'deki tüm bu ifadeler çağdaş dönemde saptanmış bilgilerle karşılaştırılmalıdır. Kur'anı Kerim'deki anlatımların çağdaş bilgilerle uygunluğu gün gibi ortadadır. Fakat öte yandan Kur'anı Kerim'in verildiği zamanın insanların bu konular hakkında, Kur'anı Kerim'de açıklanan bilgilere benzer görüşler taşımaktan ne kadar uzak olduklarını hesaba katmak için böyle bir karşılaştırma yapmak şarttır. Tüm dünyada bu konulara ilişkin açık bir görüşe sahip olmak, ancak 19. yüzyılda mümkün olmuştur."

Mucize sürecek

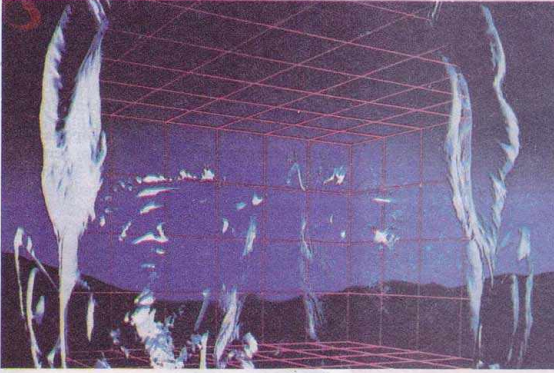
Kur'anı Kerim'deki bilimsel mucizenin sonu yok gibi görünüyor. Bugün bilimin henüz çözemediği, fakat yoğun bir şekilde incelediği birçok konu var: Kara delikler, zaman ve zaman yolculukları, ışık hızında yolculuklar, takyonlar, uzun ömürlülük gibi...

Belki de yıllar sonra bilim adamları bu konuları çözdüklerinde, Kur'anı Kerim'in 6000'den fazla ayeti arasında bu konulara ilişkin yüzlerce yıllık bilgilere rastladıklarında buna hiç şaşmamak gerekecek.

Bilinmeyen

AKTÜALİTE

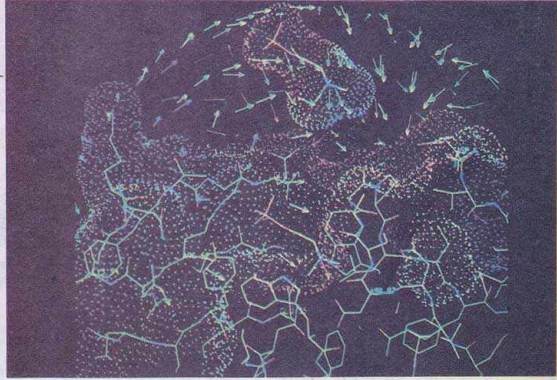
Bilgisayarlar düşünüyorlar

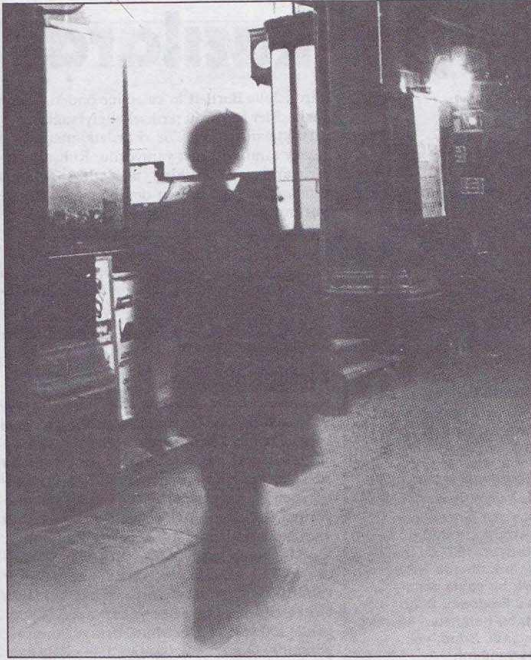
Bilgisayarlar her geçen gün, insan yaşamını daha çok etkiliyorlar. Programcılar, gitikçe bilgisayarlarla bütünleşmeye başladılar. ABD Psikoloji Kurumu Başkanı Joe Smith, programcının, bilgisayarı ile ruhsal bir bağ kurduğunu, hatta bilgisayarın çoğu zaman aranılan çözümü gösterdiğini ileri sürüyor. Bazı programcılar ise, bilgisayarların kendilerine bağlılık gösteren insanların bilinçaltılarıyla ilişkiye geçtiklerini savunuyorlar. Buna, "Açık Düşünce İletişimi" deniyor (solda).

Dünyanın sağlığı korunuyor

Rüzgâr ve Güneş, balık ve tohumlama. Araştırmacı John Todd, bunların Dünya gezegeninin sağlığı için kullanılan ana malzemeler olduklarını öne sürüyor. Todd, Buckminster Fuller tarafından ortaya atılan "Sinerji" yani birbirinden kuvvet alan doğa güçleri kuramının mirasçısı. Todd, dev Güneş enerjisi sistemlerini ve çorak yerleri verimlendirme projelerini geliştiriyor. Ona göre, bu enerji, çöllerini yeşillendirecek ve çıplak adaları meyve ve sebze üretim alanları haline getirecek. Todd, son olarak yüzyıllar öncesinden kalan bir kavramı kullanarak *Yeni Simya Enstitüsü*'nü kurdu. Halen bu enstitü, biyolojik korunma alanları kurmaya çalışıyor. Güneş enerjisinin odaklanıp yansıtılması için seçilen merkezlerden birisi, New York'taki ünlü Hürriyet Abidesi. Buradan yansıtılacak Güneş enerjisi, çorak bölgelere yönlendirilecek. Böylece, gezegenimizin sağlığı korunacak (üstte).

İçimizdeki savaş

İnsanoğlunun bir türlü kurtulamadığı en büyük düşmanı virüslerdir. California'da, La Jolla'daki Scripps Kliniği'nde bir molekül biyoloğu, insan vücudunun virüslere açtığı savaşı, bilgisayar aracılığı ile görüntülemeyi başardı. Bilgisayar ekranında, vücudun elektrostatik alanlar yaratarak, vücutdışı moleküllere nasıl saldırdığı görülüyor. Bu alanların gidiş yönleri oklarla gösteriliyor. İnsanoğlu her an, içinde, farkında olmadığı, büyük bir enerji savaşını yaşıyor (solda).

Beynin ayıklanması

Beynin tamamına gereksinmemiz var mı? Öncelikle, son derece aptalca bulunan bu soru, şimdi düşündürmeye başladı. Sheffield Üniversitesi'nde yapılan çalışmalarda, ortaya akıl almaz bir iddia atıldı. Bilim adamları, beynin temizlenmesi gerektiğini öne sürüyorlar. Örneğin, zekâyı oluşturan ve düşünmeyi sağlayan gri hücrelerin, tek başlarına bırakıldıkları anda, eskisinden çok daha fazla aktif ve yararlı olacakları söyleniyor. Bu ilginç iddianın sonucu, biraz da korkutucu. Sürekli düşünen ve başka hiçbir şey yapamayan insanlardan kurulu bir toplum, acaba nasıl bir toplum olur? (solda).

Çevremiz hayaletlerle mi dolu?

Omni, Haziran 1985

Ruhsal araştırmacı **Shawn Robbins**'in Mayıs 1985'te yaptığı açıklamaya göre, ani bir ölümlle bedenlerini terk etmek zorunda kalan ruhlar, dünyayla olan duygusal bağlarını koparamıyorlar. Yani bu ruhlar, ölüm yerinden ayrılamıyorlar, en azından o anki duyguları orada kalıyor. Robbins'in görüşüne göre, New York'da yılda 10.000 kişi bu şekilde ölüyor ve bu ruhlar öbür dünyaya kolay bir geçiş yapamıyorlar. Böylece, ortaya sanki yoğun bir "ruh trafiği" çıkıyor. Robbins şöyle diyor:

"Bir zaman önce, bir otobüste yer kapmış-tım. Fakat, birkaç dakika sonra kalbim aşırı bir hızla atmaya başladı. Fena olmuş-tum, ancak oradan kalktıktan sonra rahatlayabil-dim. Aynı gece, polise giderek bir soruşturma yaptım. Öğrendim ki, aynı günün sabahında o otobüste bir soygun olmuş ve fazla heyecanlan-an bir adam benim oturduğu koltukta kalp krizi geçirerek ölmüş. Görülüyor ki, ölümler enerjilerini arkalarında bırakıyorlar."

"Poltergeist" adlı filmin danışmanı parapsikolog Dr. **Scott Rogo** ise, Robbins'in teorisine itiraz ediyor: "Eğer, ruhlar insanların trajik şartlarda ölümlerinden etkilenip hayaletler haline dönüşüyorlarsa, tüm dünyanın onların yüzünden karmakarışık bir hale gelmesi gerekirdi. Oysa bu tür olaylar, aksine, son derece az rastlanan nadir olaylardır ve hiçbir zaman binlerce hayaletle rastlanılmamıştır!"

Bilinmeyen konferansı

Kasım ayı başlarında, Lions Suadiye Kulübü'nde, **BİLİNMEYEN** için bir konferans verildi. Araştırmacı **Ata Nirun**, son derece ilgi çeken bu konferansta, "UFO'lar: Evrende zekâ ve yaşam" kuramlarını ortaya koydu. Efeft olarak müzik kullanılan ve bir de diya gösterisi yapılan konferansın sonucunda, özellikle uçadıralerlerin çok daha fazla ciddiye alınmaları gerektiği ve süper ülkelerin bu konuda çok geniş çalışmalar yaptıkları ortaya kondu.

Bedensiz keşifler kazılarda

İngiltere'nin Glastonbury yöresindeki harabelerle, "ruhsal arkeologların" yardımıyla yapılan kazıları ve ilginç buluntuları daha önce işledik (bkz. sayfa 994). Aşağıdaki yazıda kazıları yöneten araştırmacı-mimar F. B. Bond'un ruhsal varlıklardan aldığı bilgiler ve sonuçları inceleniyor.

FREDERİCK BİGH BOND, Glastonbury'deki arkeolojik kalıntıların bulucusudur. Şu bir gerçektir ki, Bond bazı şeyleri araştırılması için bize bıraktı. Her ne kadar onun hayranı biyografi yazarı **William Kenawell** bile onu bir parnokay olarak kabul etse de (ayrıca Kenawell onun her şeyden kuşkulanan biri olduğunu belirtiyor), Glastonbury'ye ilişkin kuşkuhanının tamamıyla yanlış olduğu söylenemez. Fakat onun en yakın arkadaşları **W.D. Caroe** ve **Dean J.A. Robinson** ile onun devre dışı bırakılmasından memnun oldular.

Glastonbury Manastırı'ndaki kazıların olağanüstü başarısı Bond'u güç bir duruma sokmuştu. Düşmanları onun başarısını tamamıyla, "ölü keşiflerle" yapılan barıştım ilişkilerine bağlıyorlardı. Bu görünmeyen habercilere aralarında "Avalon Grubu" dediler. Ayrıca bu habercilerin ona yalnızca kazıda yardım ettiklerini düşünmekle kalmadılar. Amaçlarının Glastonbury'yi önemli ve güçlü bir dinsel merkez yapmak olduğunu söylediler. Bu sırlarla dolu bir insanın garip davranışlar göstermesi normaldi. DARKMALT

2 metrelik iskelet

Bond'un saklanması gereken birden fazla sırrı

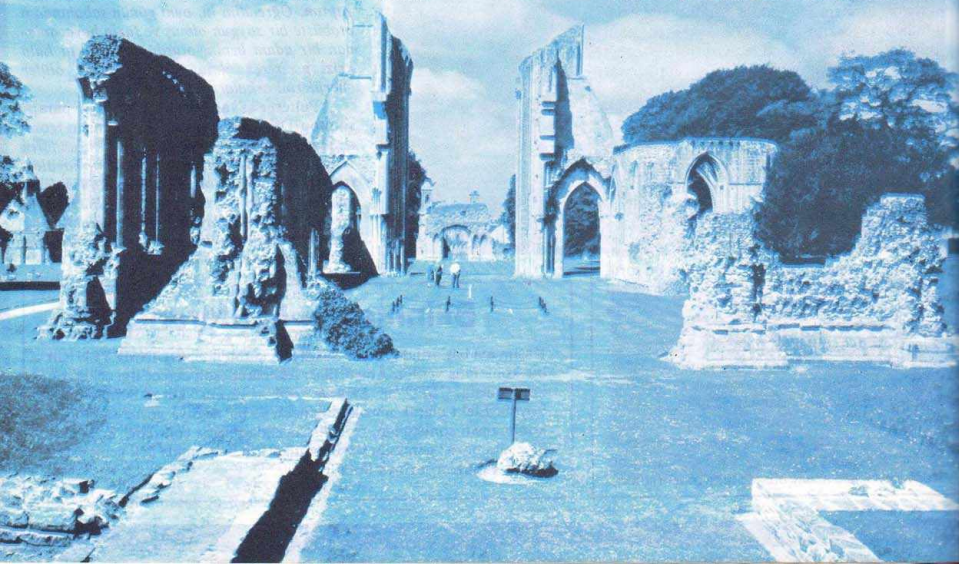
Glastonbury'deki harabelerin sessizliği manastırın karışık ve gizemli geçmişini saklıyor. Bu tüm İngiltere'nin zengin ve güçlü kilisesiydi. Kral 8. Henry tarafından imha edildi. Bu kilise 400 yıldır harap edilmiş olarak kaldı. Fakat şimdi biraz sönmesine rağmen eski ününü hâlâ sürdürüyor. 1907'de bu kilisenin tarihinde yeni ve değişik bir sayfa açıldı. Çünkü Frederick Bligh Bond, bu harabeleri kazmak için atandı. Bond, yok olmuş yapıların araştırılmasında bedensiz keşiflerden yardım gördüğünü öne sürüyordu (altta).

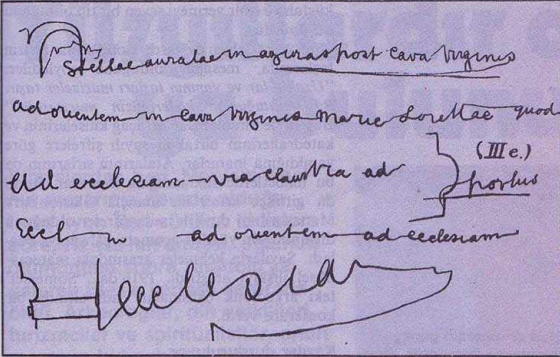
vardı. **John Bartlett**'in kalemine önderlik eden bu keşifler her türlü tarihsel bilgiyi sağlayacak nitelikteydiler. 1908'de Bartlett manastırın güney tarafında kazı yapıyordu. Ruhsal arkeologların tarif ettikleri iki kuleyi bulmayı umut ediyordu. Birden dev gibi bir iskeletle burun buruna geldi. İskelet yaşlı bir adama aitti. Adam iki metre boyundaydı. Tabutsuz olarak gömülmüştü. Bacaklarının arasında başka bir kafatası vardı. O gece arkeoloğun gözüne uykusu girmedi. Acaba adam öldürülmüş müydü? Bu biraz ihtimal dışı gibiydi. Çünkü adamın başının altındaki taş yastık öznenle yerleştirilmişti.

Aynı yere gömüldüler

Kuşkusuz, Bond, çözüme daha kolay ulaştı. Arkadaşı Bartlett'in yanına oturdu. Bedensiz keşifin konuyu açıklamasını istedi. Bartlett'in cevapları yazmasını bekledi. Bu durumda cevaplar kesin ve büyüleyiciydi. Keşifin iskeleti kendini, **Gulielmus William** diye tanıttı. **Gulielmus Radulphus Cancellarius**'un yardımcılarındandı. Bir kavgada Radulphus, **Eawulf** adında birini öldürmüştü. Eawulf, bal-tasıyla Radulphus'a gerçekten büyük zararlar vermişti. Birçok kemliğini kırmıştı. Bununla birlikte Radulphus uzun yıllar yaşadı. Öldüğünde 103 yaşında idi. Manastırın sağ tarafına gömüldü. Onun ezelî düşmanı **Eawulf** da aynı noktada gömülmüştü.

Keşifler Radulphus'u gömerken tedirgin oldular. Çünkü Eawulf'un kemikleri rahatsız olabilir diye düşündüler. Fakat sonunda her

ikisi de aynı mezara gömüldüler. Bu adamlar kimdi? Araştırmalara göre Radulphus ya da Ralph, bir Norman'dı. İngiltere'ye Kral William ile gelmişti. Gulielmus, bu tarihin 1087 olduğunu söylüyordu. Eawulf ise bir Sakson'du. Belirtilen tarih, Normanlı keşişlerin geldikleri zamandı.

Tarihi bilgilere yakın

Bu olay Glastonbury Manastırı'ndaki Norman keşişlerinin idareyi ele aldıkları zamanda geçiyordu. Norman keşişleri Sakson keşişleriyle vahşi bir biçimde dövüştüler. (Bunlar İrlanda idaresine bağlıydılar). Thurstan keşişi onların zalim şefiydi. Gerçekten de Thurstan keşişi çok vahşi biriydi. Fakat öykü Eawulf adında bir kimseden söz etmiyor.

Öyleyse o kimdi? Fakat ruhsal varlıklar buna hemen cevap verdi. Eawulf, Edgarley kontuydu. Soylu bir aileden geliyordu. Cesur bir Sakson'du. Bazı araştırmacılara göre, Glastonbury Saksonlar tarafından kuruldu. Bu yüzden Saksonların kalmalıydı. Sonra Norman askerleri buradaki Sakson keşişlerini öldürdüler. Kont Eawulf'un Glastonbury'nin 1.6 km güneydoğusunda toprakları vardı. Toprakları Normanların saldırısına uğradı. Thurstan'ın define avcısı Radulphus tarafından bir kavgada öldürüldü. Manastıra ait binalardan birine tabutusu olarak gömüldü.

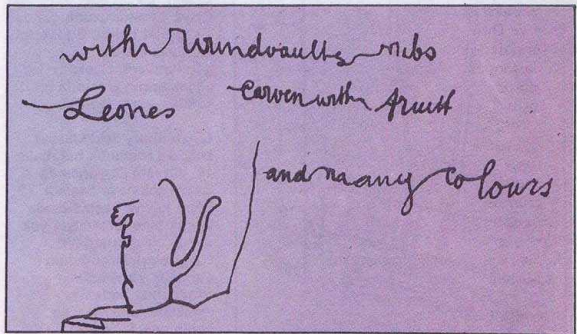
Kanıtlanabilecek mi?

Bu ilginç bir öyküydü. Acaba gerçek miydi? Hayalet keşişlerin doğru olup olmadığını denemek için bir fırsat vardı. Hiç kimse Edgarley Kontu Eawulf'un adını daha önce duymamıştı. Bond ve Bartlett'in de onun hakkında fazla bilgileri yok. Gerçekten böyle biri var mıydı? Bu ancak ruhsal varlıkların mesajlarıyla kanıtlanabilir. Gulielmus, Radulphus'un kemiklerinin Eawulf'un baltasıyla kırıldığını iddia ediyordu. Bond ve Bartlett iskeleti incelediler. Kol kemiğinin kırılış olduğunu gördüler. Fakat kemik daha sonra yeniden kaynamıştı. Bir kavganın sırasında insan,

kendini korurken doğal olarak kolunu öne doğru tutacaktı. Bu şekilde bu kemik rahatlıkla kırılabilirdi. Keşiş, "Sakson keşişleri intikamlarını aldılar." diyordu. Thurstan keşişi, Kral William tarafından uzaklaştırıldı. Yerine Herlewin atandı. Herlewin, bir Sakson adıydı.

Eski kayıtlardaki bilgiler

Fakat Eawulf gerçekte yaşamış mıydı? Bond, kayıtları inceledi. Fakat pek başarılı sonuçlar elde edemedi. Tarihi bilgiler arasında Edgarley Kontu Eawulf hakkında hiçbir şey yoktu. Fabius Ethelwerd tarafından yazılmış eski bir kayıttaki (M.S. 866) şöyle bir cümle vardı: *Bu yıl Somerset'in soylusu, Eanulf öldü.* Cümle şöyle devam ediyordu: "Şimdi Glastingabyrig manastırında bedeni dinleniyor." Bu yerin Glastonbury ile bir ilişkisi var mıydı? Soylunun adı da Eawulf'a çok benziyordu. Yalnızca

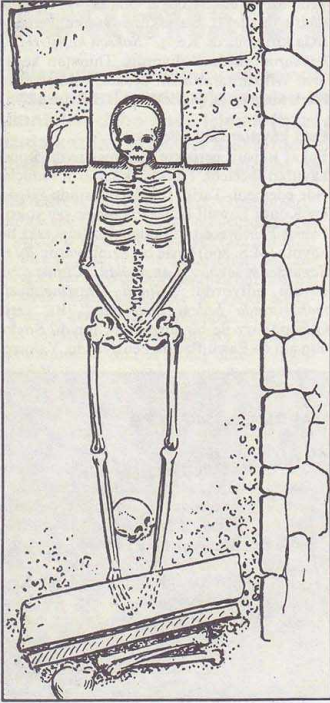

Kayıp Lorretto Mabeli'nin arkeolojik ayrıntıları için Camillus Thesiger adlı keşişin yardımına başvuruldu. Otomatik yazı aracılığıyla ilişki kurulan keşiş kendine "Camel" diyordu. Camel kiliseyi yaptıran yardımcısıydı. Camillus, kilisenin doğusunda yükselen manastır binasını anlattı (en üstte): "Buradaki çatı kemerinin destekleri meyve figürleri ve çeşitli renklerle süslenmiştir." Keşiş tarafından Lorretto Mabeli'nde bulunduğu söylenen tamamlanmamış, oturan bir aslan figürü çizdirilmiştir (üstte). Bond kutsal varlıkların kendisine Lorretto Mabeli'nin yerini söylediğine inanıyordu. Ne yazık ki, uzmanlar bu mabedin burada olduğuna inanmıyorlar. Gerçekte asıl yeri hâlâ bilinmiyor.

"w" yerine "n" yazılıydı. Gerçekten, Eanulf Eawulf'un değişmiş bir şekli miydi? Bond araştırmasına devam etti. Başka bir kayıt buldu. Bu Asser'in M.S. 855'te yazdığı *Annals of the exploits of Alfred* adlı eski bir metindi. Burada da Eanulf Summortan bölgesinin kontu diyordu. Eanulf da acaba aynı kişi miydi? İki kayıttaki da Ealhtsan başpiskoposu ile onun arasında bir ilişkiden söz ediliyordu. Ayrıca Summortan Edgarley'e çok yakındır. Fakat bu kont Radulphus tarafından öldürülen kişiden 200 yıl önce yaşamıştı. Fakat onun ünlü bir aileden geldiği de gerçektir. Bond, Glastonbury bölgesinde kavgadan 200 yıl önce yaşamış bir Edgarley Kontu olduğunu kanıtladı. Bu hayaletle benzer varlıkların kanıtlanması için önemli bir noktaydı.

Karmaşık isimler

Belki de bu öykünün en esrarengiz yönü ruhsal varlıkların olumlu yaklaşımlarıydı. Mesela Bond önce Radulphus'un Fitzstephen diye çağrılan başka bir Radulphus olduğunu düşündü. Fitzstephen 1184'teki büyük yangından sonra manastırın bir binasını yeniden inşa ettirmişti. Fakat bu Radulphus'un zamanından 100 yıl önceydi. Bond ruhsal varlıklar-

1908'de kilisenin güney tarafındaki duvarlarda kazılar devam ederken Bond 2 metre uzunluğunda bir iskelet buldu. Bu iskelet tabutsuz olarak gömülmüştü. İskeletin bacalarının arasında bir de kafatası vardı (solda).

Glastonbury'deki kiliseyi kuşatan romantik harabeler 19. yüzyılın ilk yarısında dikkat çekmeye başladı. Bond kazıya başladığında birçok bina tamamıyla yok olmuş bir durumdaydı. Garip olan, birçokunun otomatik yazmalar sonucunda bedensiz varlıkların mesajları ile bulunması idi (altta).

dan sorunu aydınlatmalarını istedi. Sonra da cevap aldı:

"Bu Kral Henry'nin Radulphus'u değil. Bu Radulphus Fitzstephen'dir. Radulphus define avcısıdır. Thurustan zamanında yaşamış bir Norman'dır." Bond'un zihni bu Radulphus çokluğu yüzünden karmakarışıkta. Bu yüzden ruhsal varlıklara şunu sordu:

Sezar'ın mesajı

"Neden define avcısı Ralph'ın Kral Henry'nin Ralph'ı olduğunu söyledin?" Cevapta sinirli bir ton vardı: "Bak, oku (gözlerini kullan) Kral Henry'nin Ralph'ı dedim. Öyle dedim. Ralph bir Norman'dır dedim." Derken Latince kızgın bir ses yükseldi: "Dinle beni, sen aptal bir barbarısın. Siz Adalıların kafasını aydınlatmak isteyen benimle, imparatorla nasıl konuşuyorsun?" Yazının sonundaki imza ise şöyleydi: SEZAR...

Cevabı biliyordu ama...

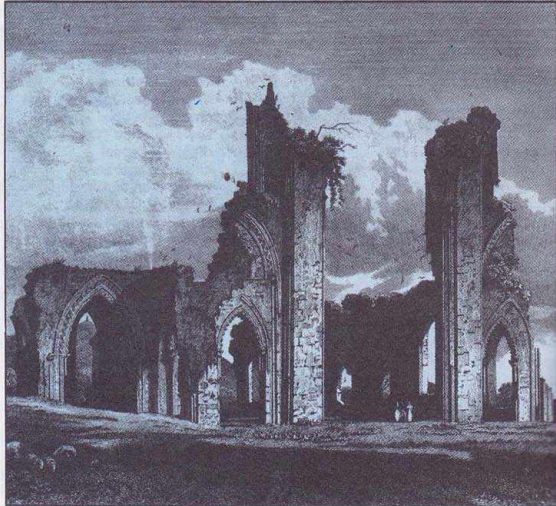
Bond çok özel bir durumda olduğunu hissetti. Cevapların 2 metrelik iskeletin bacalarının arasındaki kafatasında olduğunu biliyordu. Fakat bunu kanıtlamadıkça birtakım belgeleri açıklayamazdı. Çünkü Caroe, Bond'un

küştah ve emir vermeyi seven bir tip olduğunu düşündürdü.

Ayrıca dahası da vardı. Bond'a manastırın taşlarında, mesajlar olduğunu söylediler: "Uzaklıklar ve yapının taşları mucizeler taşıyor. Bu unuttuğumuz kaderimizin mucizesidir." Bugün de birçok insan ortaçağ kiliselerinin ve katedrallerinin birtakım sayılı şifrelere göre yapıldığını inanıyor. Atalarının sırlarının da bu mabetlerde saklandığını inanıyor. Bond da gittikçe artan bir inançla Glastonbury Manastırı'nın duvarlarında şifreler olduğunu düşündü. Bu yüzden geometri çalışmaya başladı. Sayılarla kelimeler arasındaki matematiksel ilişkiyi araştırırdı. 1916'da, "Somerset" teki arkeolojik çalışmalar" adı altında bir konferans verdi.

Kazılar durduruluyor

Sonunda Bond artık sırrını saklayamadı. Tüm öyküyü baştan sona anlatmaya karar verdi. Her şey 1908 Kasım'ında başladı. Bu tarihte yayımlanan *The Gate of Remebrance* adlı kitapta her şeyi itiraf etti. Bunun etkisi ani ve rahatsız edici oldu. Oraya bir başka görevli atandı. Bond, bütün yolları kapanmış buldu. Bir anlamda bürokrasinin kurbanı olmuştu. 1932'de kataloğunu hazırlaması ve bulgularını düzenlemesi için verilen 10.000 lira aylık da azaltıldı. 1922'de şöyle bir kart aldı: "Artık Glastonbury kazıları ile ilgili herhangi bir sorumluluk taşımıyorsunuz." Böylece kazı komitesi de dağıldı.

Takımyıldızlar ve hayvanlar

Tanrılar, Tanrıçalar, canavarlar ve mitolojik kahramanlar, takımyıldızlarda resimlendirilmişler. Göklere ilahi şekiller çizilmiş. Bu yıldız şekilleri, ileri sürüldüğüne göre, sistematik ve bilinçlidir. Bunların bilimsel zekaya sahip insanlar tarafından yapıldıklarına inanılıyor. 20. yüzyılda bu insanların kim oldukları araştırılıyor.

TANINMIŞ POLİSİYE romanlarda öykü, belli bir kurguyla gelişir; önce suç işlenir, sonra soruşturmacı, yani dedektif ortaya çıkar. İpuçlarını araştırır, karşılaştırmalar ve testler yapar. Sonuçta, esrarı çözer ve olayı aydınlatır. Takımyıldızları ile ilgili araştırmalar da böyledir. İnsanoğlu yıldızları kullanarak, hayali resimler çizdi. Sonra, bu akıl almaz düzeni anlayabilmek için de, bir dedektif çağırdı. Sorular soruldu. Takımyıldızlardaki şekilleri kim çizdi? Bu çizim nerede ve ne zaman yapıldı? En önemlisi, onların hareketini ne sağlıyor?

Yıldızlara bir göz atılınca, onlardaki gizemli çizimlerin, ilk kez 19. yüzyıl İngiliz

Ekliptik'in zodyaktaki alışılmış takımyıldızlarla beraber, haritanın yanında belirlendiği görülüyor. Ayrıca, Gemi, Sunak, Balina ve Büyük Köpek takımyıldızları, mitolojik yaratıklarla beraber görülüyor. Bu şekillerin bir kısmı, Yunanlılardan da eskidir. Fakat, ortada altta gökssel güney kutup yakınında görülen Bukelemon, sonraları Hintliler tarafından eklendi (altta).

gökbilimcisi Sir John Herschel tarafından ele alındığı anlaşıyor. Herschel, takımyıldızların görünümüne bakılarak, bilerek adlandırıldığını düşündü. Aslında, şekiller en az görünüşleri kadar karışık çizilmişlerdi. Kuşkusuz yapılabildiği kadar. Yıldız haritaları mitolojik yaratıkları gösteriyorlar. Bazen, dev yılanlar, deniz canavarları, ejderhalar görülüyor. Tanıdık hayvanlar da var. Örneğin, bir aslan, iki ayı ya da bir keçi. Bu şekillerin türleri çok fazladır. Düzensizlik içinde düzenli şekiller görülür. Gerçekte, bu şekilleri yapmak için, çok büyük bir hayalgücü gerekmektedir.

Takımyıldızların gizemi çözülmüştü

Yunan mitolojisinin büyük bir kısmı göklerde geçer. Eski Yunanlılar, bu düşünceden yola çıkarak, mitolojik çizimler yaptılar. Aslında, bu yaklaşım bazılarına göre zamansız bir karar veremeydi. Yani Yunanlılar bu şekilde takımyıldızların gizemini çözdüklerini sanmışlardı. Antik Yunan döneminin bu yaklaşımı çok eskilere dayanıyor; M.Ö. 1000 yılında yaşayan Homeros'tan çok öncelerine kadar. Edebi kaynaklarda bizim bugün bilinen adların, takımyıldızlara kimler tarafın-

Yunan bilim adamı Eudoxus, M.Ö. 4. yüzyılda gökleri tanımladı. Üstün bir matematikçi ve farklı bir gökbilimciydi. Ortaya koyduğu teorilerin, 2000 yılın ötesinde zamansız bir bilgiden geldiğine inanıyordu (altta).

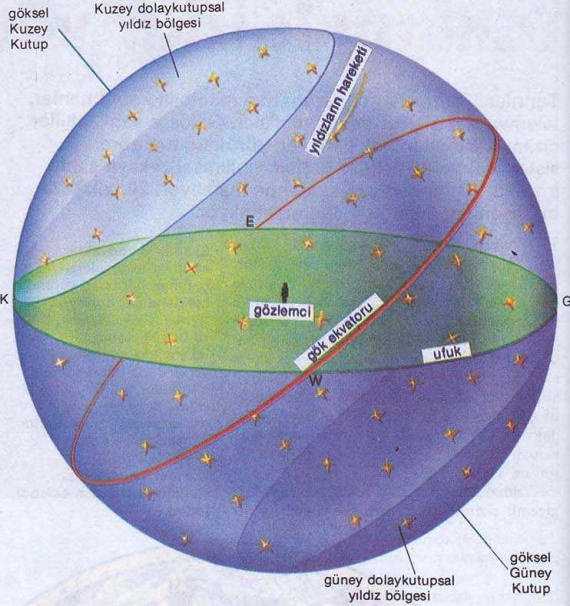
dan konulduğuna ilişkin bir kayıt yok. Tartışmalar sürüyor. Ama, asıl tartışılan konu, gökteki hareketlerin nasıl anlaşılması gerektiğidir.

Yıldızların hareketleri kolayca tanımlanabilir. Bu küçük ışık noktaları, tüm görülmeyen gökküre içerisinde muazzam bir sistemi oluşturuyorlar. Gökküre doğudan batıya doğru dönüyor görünümündedir. Bu dönüş, her 24 saatte bir tamamlanır. Örneğin, kuzey yarıkürenindeki bir gözlemci, görülmeyen bir noktayı dönen kürenin bir yerinde işaretler. Buraya, gökssel kuzey kutbu denilir. Güney yarıkürenindeki gözlemciye göre ise, aynı nokta, gökssel güney kutbuna tekabül eder. Göğün hareketi, dünyanın hareketine uygun bir biçimdedir. Gökssel kutuplar, dünya kutuplarının üzerindedirler. Hayali olan gökssel ekvator da, normal ekvatorun üzerinden geçer.

Şiirle anlatılan gökküre

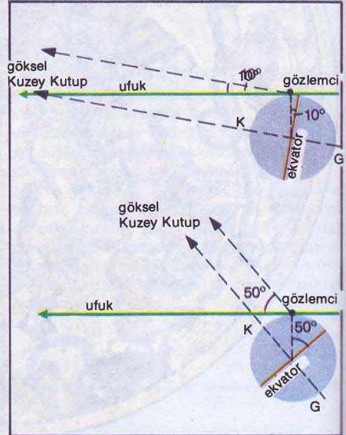
Gökssel küredeki takımyıldızların dağılımı, eski Yunanlılardan beri biliniyor. Birçok yıldız bu sayede bulundu, bazıları ise gruplandırılmış değil. Güney yarıkürenindeki bir gök bulutu takımyıldızlardan yoksundur. Buradaki yıldızlar, parlak veya sönük olarak henüz gruplandırılmadı. Birçok gökbilimciye göre bunun nedeni, kuzey yarıkürede yer alan antik uygarlıkların burayı gözlemlememeleridir. Yani burayı göremedikleri için tanımlayamamış ve adlandırmamışlardı.

Bu noktada ortaya bir zıtlık çıkıyor. Bu zıtlığın en önemli adı, M.Ö. 3. yüzyılda yaşayan Yunanlı gökbilimci Hipparchus'tur. Kendi gözlemlerinin sonucunda, yıldızları tanımlayan atalarından çok farklı biri değildi. İşte bu atalardan birisi, M.Ö. 4. yüzyıl ortalarında ölen Eudoxus'tu. Eudoxus Küresi diye bilinen tüm gökbilimsel bilgileri devraldı.

Yıldızlar, gökssel kutuplar çevresinde doğudan batıya her 24 saatte bir dönerler. Bu fotoğrafta kuzey kutbu çevresindeki dönüş görülüyor. Her yıldız bir ışıklı iz olarak belirlenmiş (altta).

Eudoxus, bir tuş ya da metal bir küre üzerinde parlak yıldızları işaretledi ve iki bilimsel tez yazdı. Birinin adı, **Görüntüler**, diğerinki **Doğanın Aynası** idi. Şimdi her ikisi de kayıp ama, "Görüntüler" in ne olduğu biliniyor. İnsanlık bu bilgiye M.Ö. 2. yüzyılda yaşayan şair Aratus'un şiirleri sayesinde ulaştı. Aratus, Makedonya Kralı için bir şiir yazmıştı.

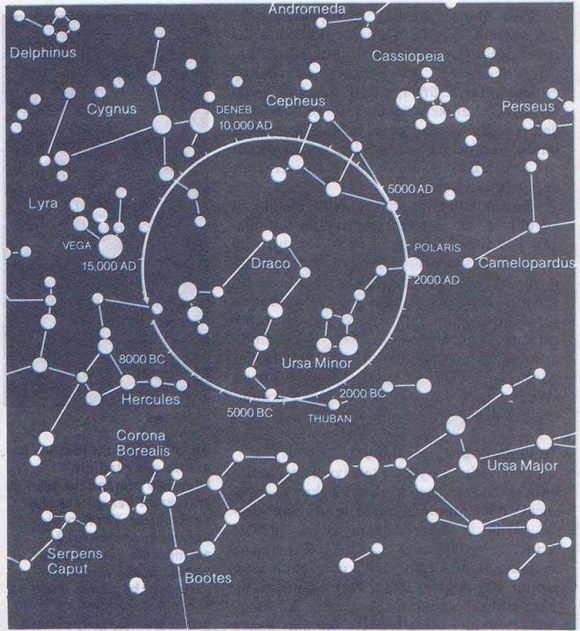
26.000 yıllık devir

Aratus'un şiirlerinin yorumuna göre, Hipparchus, göremediği takımyıldızları da tanımlamıştı ama anlattıkları bulmaca gibiydi. Daha da ötesi, görebildiği tek tek yıldızları da toparlamış ve takımyıldız haline getirmişti. Ama ne yazık ki, Aratus bunları tanımlamıyordu. Hipparchus, büyük bir olasılıkla kendine şu soruyu sormuştu: "Acaba, bir zamanlar, yıldızlar gerçek yerlerinde miydiler? Bu mümkün müydü? (Dünyadan görüşlerine göre, yani dünya eğimli değilken) Onların hareketini anlamak için, yani dünyanın eğiminin nedenini çözebilmek için ne yapabilirim?" Göksel kutupların yerleri değişmedi, göksel kutuplar binlerce yıldan beri, gökteki dairesel hareketlerini aynen sürdürüyorlar.

Her 26.000 yılda bir, her göksel kutup bir daireyi tamamlıyor. Bu, bugün de oluyor. Parlak yıldızlar, kuzey göksel kutba göre belli açılarda yerlerini alıyolar. Bu kutba Kutup-yıldızı veya Polaris deniyor. Bu uzun dönem sırasında, yıldızlar ancak takım olarak yer değiştiriyorlar. Fakat, farklı çağlarda gökbilimciler ve gezginler, daha uygun kutup-yıldızları seçerek, kuzeye giden yolu buluyorlar. Kısacası, her 26.000 yılda bir kutupyıldızı değişiyor, yani Polaris'in yerini bir başkası alıyor.

Sallanan dünya

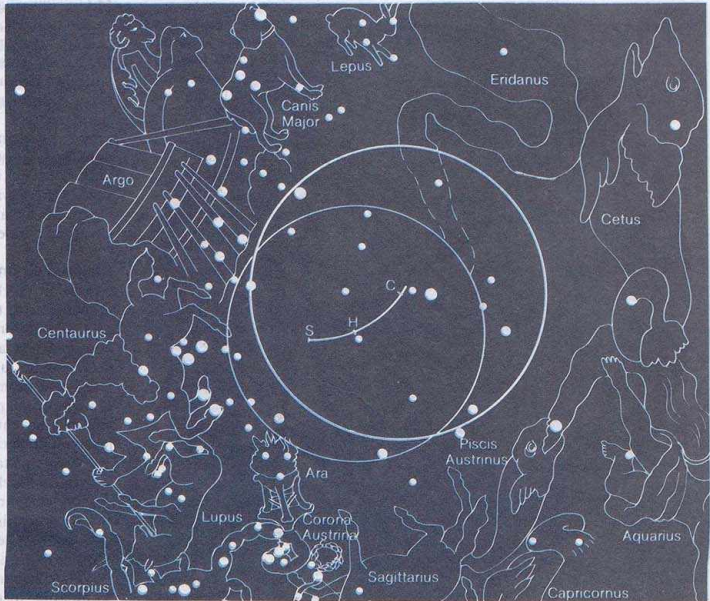
Kutuplar gökte hareket ederlerken, göksel ekvator da değişiyor. Ekvantik bu pozisyonu

M.Ö. 2500'de kuzey göksel kutba göre en yakın parlak yıldız Ejderha yıldızıydı (sağda, üstte). Eski takımyıldız şekilleri batıya dönük görünüyordu. Bu pozisyonun anlamı günümüz kutbuna uygun demektir. Yani Küçükayı'ya göre.

Gök, bir zamanlar dönen bir küre olarak kabul ediliyordu. Kutupların çevresinde bulunan yıldızlar, ufuk çizgisinden görülemezler (solda, üstte). Kuzey yarıkürede aç, göksel kuzey kutbu ile ufuk arasında, gözlemcinin meridyenine göre eşitlenir (solda).

İlk takımyıldız bulucularına göre, güney göğün bir kısmı görüleliyordu. Onlar, M.Ö. 2500'de bilinen bölgenin ortasını göksel kutup olarak tanımladılar. Hipparchus'a göre burası, H'dir. Yani o zamanki kutuptur ve görüleliyordu. Şimdiki kutupyıldızı ise S ile gösteriliyor. Aradaki fark açıkça görülüyor (sağda).

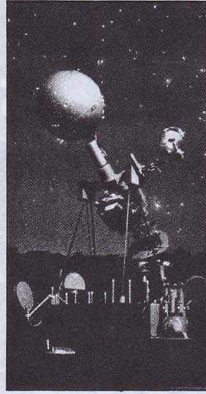

bölüyor. Buna "ekinoks" deniyor. Ekinoks çok önemlidir; çünkü Güneş, göksel kutupların arasında tamamen yarı uzaklıktadır. Güneş ve gece bu mesafe içerisinde eşitleniyorlar. Dünya, ekseninde sallanırken, bu harekete "ekinoksun presesyonu" deniyor. Bir görüşe göre, bunu Hipparchus buldu, yani yıldız pozisyonları ile ekinoksların arasındaki ilişkinin yüzyıllar içerisinde değiştiğini keşfetti.

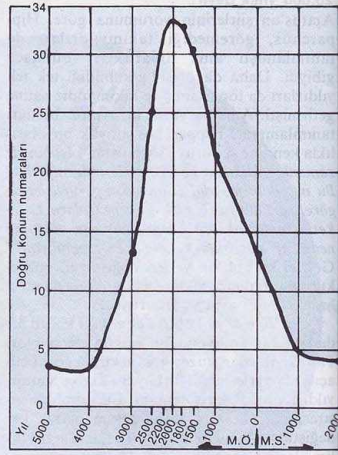
Bu noktada Hipparchus'un büyük dikkati görülüyor. O, Eudoxus tarafından tanımlanan yıldızların ne zaman çizildiklerini, yani şekillendirildiklerini bulmaya çalışıyordu. Aynı ilişkiyi, Aratus da şiirlerinde belirtti. Bu nedenle, Hipparchus göksel güney kutbunun yer değiştirdiğini fark etti ve bunun kendi zamanında görülen ve görülemeyen takımyıldızlarla ilgisi olduğunu düşündü. Bu yıldızlar görülebiliyorlardı ve daima güney ufkunun altındaydılar. Buradan yola çıktı ve ekinoksın yer değiştirdiğini anladı.

Tanımlanmalar gerekiyor

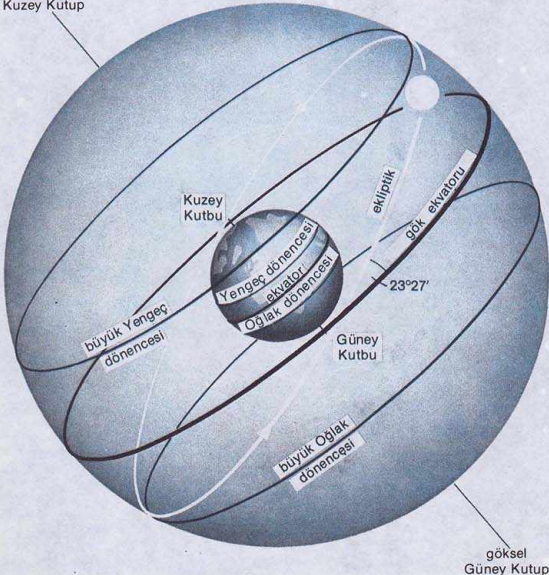
Hipparchus'un böyle bir teorii ortaya atmasının ardındaki gerçek nedir? Takımyıldızlar ancak, onları tanımlayanlar tarafından kimlik verilince değer kazanıyorlar. 1920'de tarihçi ve gökbilimci A. C. D. Crommelin bunu kanıtladı. Crommelin'e göre, ekinoksın çapının sıfır noktası 36° idi. Bu şu demekti: İlk takımyıldız bulucuları, ekvatorun 36° kuzeyinde yaşamış olmalıydılar. Bundan başka

Bir planetarium (üstte). Bu araçla gökyüzünün istenilen zamandaki şekli ve arzulan yer görsel olarak yansıtıyor. Yapılan bir deneyde, Aratus'un 34 astronomik yeri kontrol edildi. Grafik Aratus'un şiirindeki bilgilerin, 2000 yıl sonraki görünümünü gösteriyor (sağda, üstte).

göksel
Kuzey Kutup

ekinoks dairesinin merkezinde, M.Ö. 2500 yılında göksel güney kutbu vardı. Bu şekiller gökbilimci Michel Ovenden tarafından çizildi. Takımyıldızların toplu olarak doğuya yönelmelerinden yola çıkmıştı. Aynı yaklaşım, 1900'lerde E. W. Maunder tarafından da benimsendi. Göksel güney kutup, kuzey 35° ve 40° meridyenler arasındaydı. Bu dönem ise, M.Ö. 2700 yıllarına rastlıyordu.

Bu bilgiler, Aratus'un şiirlerindeki sözcüklere uyuyor. Aratus, göğü tanımlarken M.Ö. 2600 yılını işaret ediyordu. Bu arada 800 yıllık bir kuşkusuz da vardı. Şiirdeki bu bilgi, takımyıldızların tasarımlarının tarihini işaret ediyor. Takımyıldız bulucularının zaman belirlemesi için kullandıkları bir yol daha var. Aratus, yazdıklarında, takımyıldızların göksel ekvator tarafından kesiştiklerini yazdı. Bu hayali çemberlerin biri Yengeç, diğeri ise Oğlak döncesiydi. Her ikisi de ekvatora paraleldiler.

Binlerce yıl öncesinden

Aratus'un şiirlerinde 34 yer belirleniyor. Dönceselerin, takımyıldızlarla olan ilişkileri ortaya konuyor. Bunların bir kısmı, bugünkü konumlarıyla tanımlanabilir. Örneğin bir planetariumda (astronomik zaman makinesi) yıldızların geçmişteki konumları bulunabilir. Planetariumlarda göğün gece yarısı hali, özel yapılmış bir çatıya yansıtılır. Bu bir tür projeksiyon gösterisi gibidir. Seyirciler oturdukları yerden, tavandaki gökküre resminde yıldızların hareketlerini izlerler. Yıldızlar, ışık dereceleri ayarlanarak doğal parlaklıklarında görülebilirler. Kuşkusuz, yıldızlar gündüz de hareket ederler. Bu, yıl boyunca, yüzyıllar süresince gözlenebilir.

Planetariumda 34 yer, uygun şekillerde konularak incelenir. Seçilen zaman, günü-

müzden, hatta M.S. 2000 yılından, M.Ö. 5000 yılına kadar uzanabilir. Muhtemel ölçüler ve uygun yollar hesaplanarak, 34 yerin her biri yerlerine konulur. Bu her bir yerin değerlendirilmesidir. Hata oranı, yok denecek kadar azdır. Grafikte, 33 değer, M.Ö. 2000 yılındaki yer değerleri görülür. Kuşkusuz ortada birçok şüpheli yön vardır. Bu çeşitli çizgiler, ileri sürülen dönemin M.Ö. 2500 ila 2000 arasına aittirler. Bir meridyen, görüldüğü gibi, 36° kuzeyde yer alıyor. Hipparchus bunu tanımlamaya çalışıyordu. Üstelik buna, M.Ö. 2. yüzyılda kalkıştı. Oysa bulunduğu, kendisinden de bin yıl daha eskiydi.

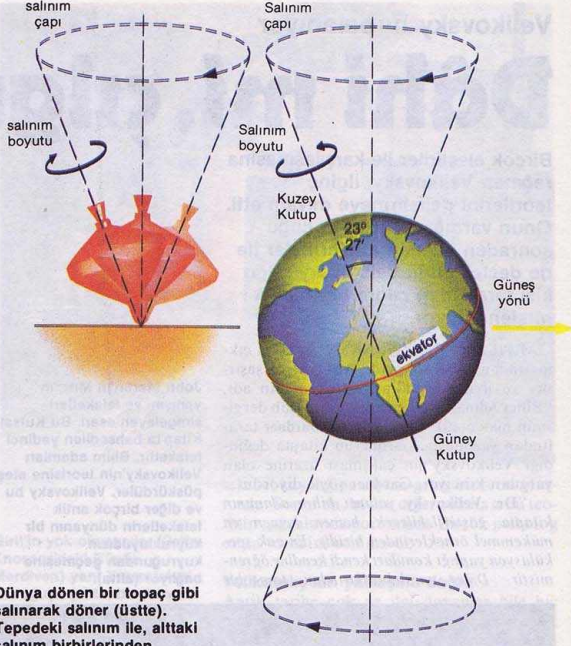
Kim, ne zaman yaptı?

Araştırmacının yapması gereken, zaman ve yer belirlemelerine dikkat ederek, takımyıldızların ilk kez çizildiği ve adlandırıldığı dönemi bulmaktır. Fakat bunun için tek bir çıkış şansı var. Daha da ötesi, ona çok daha can alıcı bir soru sorulabilir: Kim yaptı ve neden?

Takımyıldızlarla ilgili safca bir düşünce daha var: Bu aslı olmayan şekiller, meraklı ilkel, kırsal kesim insanları tarafından ortaya atılmışlardır. Kuşkusuz, bunları bazı insanlar düşündü. Bu tartışılmaz, fakat kesin bir zamanlama yapılamıyor. Daha da ötesi, bu takımyıldız sistemi, bilinen göğün ötelelerinde de yer alıyor.

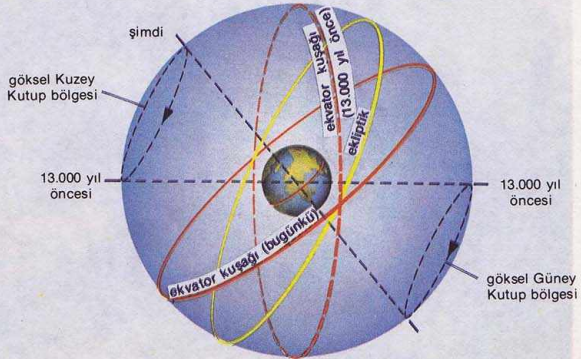
Eudoxus, gökbilimsel bilgilerin çok eski çağlardan gelen bir toplam olduğunu söylüyordu. Bunu bulmuş değildi, gördüğü yıldızlara bakarak söyledi. Fakat, bu toplam bilginin kökenini açıklayamadı. Belki de takımyıldız bulucularının bilgileri yüzyıllar boyunca yok olmuşlar ve geriye bazı bilgi parçacıkları kalmıştı. Ama, niçin zamanı belirlenemedi?

Takımyıldız bulucularının kimlikleri ve hareketleri keşfedildikçe, bu sorulara daha çok açıklık getirilecektir.

Dünya dönen bir topa gibi salınarak döner (üstte). Tepedeki salınım ile, alttaki salınım birbirlerinden farklıdır. Bu olay, güneşin çekim gücüne bağlıdır. Her 26.000 yılda bir gökssel kutup yer değiştirir (altta).

Şekilde görüldüğü gibi gökküre, aynen yerküre gibi tasarlanmıştır. Dünyadaki dönencelerin ve ekvatorun aynıları gökssel kürede de görülmüştür (solda).

Velikovsky hırpalanıyor

Dâhi mi, çılgın mı ?

Birçok eleştiriler ile karşılaşmasına rağmen Velikovsky, ilginç teorilerini geliştirmeye devam etti. Onun vardığı sonuçların çoğu sonradan yapılan araştırmalar ile de desteklendi. Velikovsky çoğu kişi tarafından çılgın biri olarak nitelendiriliyor.

ÇARPIŞAN DÜNYALAR'IN piyasaya çıkmasından iki yıl sonraydı. ABD'de çok şaşırtıcı ve ilginç bir kitap çıktı. Kitabın adı, "Bilim Adına" idi. Scientific American dergisinin matematik yazarı Martin Gardner tarafından yazılmıştı. Gardner'in kitapta değindiği Velikovsky'nin çalışması üzerine olan yargılan kırıncıydı. Gardner şöyle diyordu:

"Dr. Velikovsky yalancı bilim adamının kitapta gösterilebilecek hemen hemen en mükemmel örneklerinden biridir. En çok spekülasyon yaptığı konuları kendi kendine öğrenmiştir. Diğer meslektaşlarından tam bir

John Martin'in Mısır'ın yanışını ve felaketleri simgeleyen eseri. Bu Kutsal Kitap'ta bahsedilen yedinci felakettir. Bilim adamları Velikovsky'nin teorisine ateş püskürdüler. Velikovsky bu ve diğer birçok antik felaketlerin dünyanın bir kuyruklu yıldızın kuyruğundan geçmesine bağlıyor (altta).

yalıtkanlık içerisinde çalışır. Velikovsky'nin dogmaları ve boş inançları savunmaya karşı bir eğilimi vardır. Üstelik kendi çalışmasının müt-hiş bir değeri olduğuna da sarılsız inancı vardır. Kendisini eleştirenlerin kör olduklarına inanır."

Efsanelerden ibaret !

Gardner, Velikovsky'nin kanıtlarının efsanelerden ibaret olduğunu öne sürüyordu. Ona göre bu efsaneler, eski doğal afetlerin anılarından oluşuyordu. Velikovsky kendi yeni antik tarih kronolojisini büyük bir şevkle kamıtlamaya çalışıyordu. Gardner buna sadece biraz değindi: "Doktorun (Velikovsky'nin) Doğu tarihini yeniden gözden geçirdiği iki cildi hiç dikkate değer bulmuyoruz. 1952'de basılan 'Karışıklık İçindeki Dünyalar' adındaki cildi tam bir hayal ürünüdür."

İncelemeden eleştirdi

Gardner'in eleştirisi dikkatli bir eleştiriye benzemiyor. Yazarın bu yazısı Velikovsky'

nin kitabını tutarlı bir şekilde eleştirmiyor. Hz. Musa zamanında çeşitli felaketlere Jüpiter'den kopmuş bir kuyruklu yıldızın neden olduğunu tartışmak saçma gibi görünüyor. Bu felaketlerden birinde Kızıldeniz ikiye açıldı. İsraililer, bu açılan yoldan ayakları bile ıslanmadan geçtiler. Ayrıca Jericho'nun duvarları çöktü.

Birkaç yüzyıl sonra, Asurlu Kral Sennacherib'in ordularının bozguna uğramasına neden oldu. Kral Sennacherib Yahudi kentlerine saldırmaya cesaret etmişti. Bunların gerçek olması için oldukça iyimser olmak gerekiyor. Gardner'ın Kaşıkılık İçindeki Dünyalar'ı bir fantezi olarak karalamasının haksızlık olduğu düşünülebilir. Çünkü, yazdığı yazı onun kitabı okumadığını gösteriyor. DARKMALT

Bir ilham uğruna...

Velikovsky'nin tüm yaşamını Kaşıkılık İçindeki Dünyalar serisine verdiği söylenebilir. Söz konusu kitap üç kalın cilt tutuyor. Velikovsky 1979 Kasım'ında öldüğünde bu eserini tamamlayamamıştı. Bunları göz önünde bulundurunca, ona karşı yapılan öfkeli çıkışlar aydınlanmaya başlar. Velikovsky yaşamı boyunca bir ilhamı kovalayan inatçı insanlardandır. Tüm yaşamını, o ilhamı kovalamakla geçirdi. Öncelikle dikkat çeken nokta, Velikovsky'nin Freud'un harareti bir izleyicisi olduğudur. Freud'un "Musa ve Tektanrıçılık" adlı kitabı, onun yaşamı boyunca Yahudilerin tarihini araştırmasına neden oldu.

Freud parlak zekâya sahip ve inatçı bir deha idi. Birkaç kuşkuyla olayda nevrozların

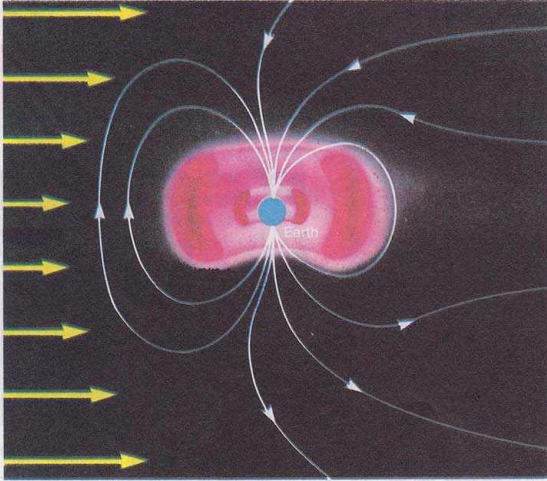
Girit'in yok olmasıyla, (üstte Knossos'daki Büyük Merdiven) yeni Yunanistan'ın doğuşu (altta, bir Atina vazosu) arasındaki 600 yılda neler oldu? Velikovsky antik dünyanın kabul edilen tarihinin 600 yıllık bir sapma gösterdiğini öne sürüyor.

seksüel kaynağına ilişkin geniş bir teori oluşturdu. Sonra da, bütün diğer vakaları bu teorisinin ışığında yorumladı. Birçok psikolog onun teorisini benimsedi.

Velikovsky'nin yaklaşımı doğru

Antik tarihe çok az ilgi duyanlar bile hiç aydınlığa kavuşmamış birçok şaşırtıcı mistik olayın olduğunu bileceklerdir. Örneğin neden antik Girit'teki Minos uygarlığı M.Ö. 1500 civarında birdenbire yok oldu? Bu soru oldukça ilginç bir olasılığa akla getiriyor:

Girit'in kuzeyindeki Santorini Adası'ndaki büyük bir yanardağ, o dönemde muazzam bir hidrojen bombası gibi infilak etti. Bazı yazarlar Santorini Adası'nın aslında efsanevi Atlantis kıtası olduğunu ileri sürdüler.

Diğerleri, patlamanın Minos uygarlığını ortadan kaldırdığını iddia ediyorlar. Söyledikleri gibi olmuş olabilir. Fakat, buna büyük bir engel var. Girit'in güneyindeki Phaistos da aynı zamanda yok oldu. Denizin dibindeki sarsıntıdan doğacak en büyük dalga bile ara-

Dünyayı kuşatan Van Allan elektromanyetik radyasyon kuşakları. 1958'de yapılan keşiflerle, Velikovsky'nin Güneş sistemindeki kanışıklıkların elektromanyetik güçler tarafından oluşturulduğu şeklindeki yaklaşımı kanıtların gibi oldu (üstte).

daki yüksek dağ silsilelerini aşamazdı. Velikovsky'nin Dünya'nın "Venüs kuyruklu-yıldızının" kuyruğundan geçtiği şeklindeki hipotezi bunu daha iyi açıklıyor.

Fakat Velikovsky'nin, eserinde Atlantis'ten söz etmemekle hata ettiği söyleniyor. Bu da bilim adamlarının Velikovsky'yi aşırı düşüncelerin savunucusu olarak niteleyip, saf dışı bırakmalarına yol açtı.

Freud'a karşı çıkıyor

Velikovsky'nin ciddiye alınmamasının başka bir nedeni de vardır. Velikovsky Ortadoğu tarihi ile ilgili efsane ve dokümanları inceledi. Tarihçilerin bir sürü tarih yanlışlıklarına inanmaya başlamıştı. Freud, Musa ve Tektanricilik'ta din-karşıtı düşünceleri geliştirdi. Ona göre Yahudilerin Mısır'dan göç etmeleri Firavun Akhenaten iken gerçekleşti. Akhenaten, Güneşe-ibadet adlı yeni bir din kurdu. Firavun, muhtemelen acıları yüzünden öldürüldü. Freud, Musa'nın Akhenaten'in bir müriti olduğunu düşünüyordu. Sonra, Musa bu dini, Yahudilere empoze etti.

Fakat, Velikovsky'nin çalışmaları onun Freud'un teorisine tamamen karşı çıkmasına neden oldu. Antik tarihin Akdeniz bölgesiyle ilgili bir bilmeceyi de şudur: Antik Girit'in yok olması ve Homer'in ya da Sokrat'ın Yunanistan'ı arasındaki yıllarda ne oldu? Bunlar boş yıllar mıydı? Velikovsky, her zamanki gibi buna çekimeli bir çözüm buldu. Antik tarihin, tamamen yanlış olduğuna inandı. Ona göre birçok önemli olay, iddia edildiğinden 600 yıl sonra meydana geldi. Bunu kanıtlamak için de kolları sıvadı.

İsrail şehri Lachish'in Asurlu Kral Sennacherib'in orduları tarafından M.Ö. 700'de kuşatılmasını gösteren bir duvar kabartması. Velikovsky Kutsal Kitap'ta Mısır'ın başına gelen felaketlere neden olan kuyruklu-yıldızın dönüp bu sefer de Sennacherib'in ordularını yok ettiğini ileri sürdü (solda).

Daha fazla bilgi için:

The Velikovsky affair, A de Grazia (ed), Sidgwick and Jackson 1966.

Velikovsky reconsidered, Pen-sée (New York) 1978.

Earth In upheaval, Immanuel Velikovsky, Abacus 1974.

Worlds in collision, Immanuel Velikovsky, Abacus 1972.

Bir eserinde Mısır, İsrail, Asur ve Babil'in tarihlerini karşılaştırdı.

Herkesi ilgilendirmedir

Bu çalışmasından Karışıklık İçindeki Dünya adlı kitabı doğdu. Bu kitap ancak kendini bu konuya tamamen adanmış olanlar tarafından okunabilecek ve anlaşılabilir. Diğer meraklılar, kitabı hemen hemen "okunamaz" buldular.

Eski bir kanıt

İyi bir örnek de Ammizaduga Venüs Yazıtları diye adlandırılan yazıtlardır. Bu yazıtlar, Kuyunjik tepesinde bulundu. Bu tepelik antik Ninova kentinin bulunduğu yerdedir. Yazıtlar, Kral Asurbanipal'in büyük kütüphanesindeki diğer dokümanlar arasında ele geçirildi. Yazıtlarda Venüs gezegenine ilişkin gözlemler listeler halinde verilmişti. Bu gözlemler, şimdi gezegenlerin hareketlerine dayanarak yapılan hesapların oldukça farklıydılar. Eski bir yoruncu şöyle diyordu: "Açıktır görülmüyor ki, ayın günleri karıştırdı. Olanaksız aralıkların gösterdiği gibi aylar yanlışdır." Başka biri de "Gözlemler kusurludur" diyordu. Fakat, Velikovsky bunlara katılmadı.

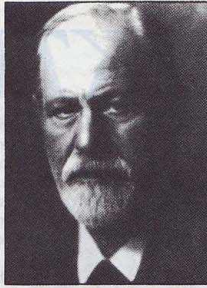
Bilim adamları tartışıyor

Velikovsky, bu gözlemleri, Venüs'ün Babil tarihini bir noktada düzensiz olarak hareket ettiğine kanıt olarak gösterdi. 1974 yılında bazı bilim adamlarının katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantının amacı Velikovsky'nin teorilerini bir kerede ve tamamen çürütmektir. Matematikçi Peter Huber, yazıtların Venüs'ün bugünkü gibi aynı, düzenli yörüngesinde hareket ettiğini gösterdiğini söyledi. Toplantıda bulunan iki bilim adamı buna karşı çıktı.

Bunlardan biri antik felsefe ve gökbilim uzmanı Lynn Rose'du. Ötekisi ise optik uzmanı Raymond Vaughan idi. Bunlar yazıtlardaki bilgiyi temel alarak, sadece birkaç yazım hatasını göz önünde bulundurdular. Bu yazıtların Venüs'ün şimdikinden farklı, makul bir yörüngeyi işaret ettiği şeklinde yorumlanabileceklerini gösterdiler. Huber'in kendisi de kayıtların % 30'unun yazım yanlışlarıyla dolu olduğunu kabul etti. Rose ve Vaughan'a göre bu oran % 60 idi.

Radyasyon kuşakları

Diğer bir örnek Velikovsky'nin tekrar haklı olduğunu gösteriyor. Velikovsky'nin Güneş sistemindeki bir karışıklıkla ilgili teorisini "güçlü elektromanyetik kuvvetler" kavramını da içeriyor. Böyle kuvvetleri gösteren kanıtların olmadığı ileri sürülmüştü. Fakat 1960'ların başında Van Allan bir keşifte bulundu. Allan, Dünya'yı elektromanyetik radyasyon kuşaklarının sardığını kanıtladı. Böylece Velikovsky'nin haklı olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Psikanalist Sigmund Freud (1856-1936). Onun Yahudi tarihi üzerine bir çalışması Velikovsky'nin kendi araştırmalarının esin kaynağı oldu (üstte).

Cesur ve akıllı

Yıllar boyunca, Velikovsky'yi savunanlar adaletin yerine gelmesi için sabırla mücadele ettiler. İnsanların çoğu açık fikirliydi. Martin Gardner'in kelimeleriyle saldırıların çoğu Velikovsky'nin kendisine yöneltilmişti. Bu saldırıların çoğunluğu "bilimsel" nedenlerden çok dogmaları savunmak için içten gelen bir güdü ile yönlendiriliyordu. Bu yüzden Velikovsky'nin taraftarlarının bu çabaları bir ölçüde başarı kazandı. Velikovsky 1979 yılında öldü. Ölümüne kadar cesur ve akıllı bir bilgin olarak tanındı. Onun bütün kusuru yoğun düşünsel merakıydı.

1972 yılında Pensoe adındaki bir Amerikan dergisi birçok sayısını ayrıntılı olarak Velikovsky'nin incelenmesine ayırdı. Bu dergi birçok kere baskı yaptı. Dergideki yazılardan yapılan alıntılar sonradan Yeniden İncelenen Velikovsky adında bir kitaba dönüştürüldü. Öte yandan Velikovsky Sorunu (1966) adlı bir diğer kitap da Velikovsky'yi maceraperest birisi olarak lekelemek için elinden geleni yaptı. Yaşamının geri kalan yıllarında Velikovsky, birçok üniversite tarafından öğretim üyesi olması için hararetli teklifler aldı. Amerikan televizyonunda birçok kere programlara çıktı.

Yeterince ikna edemedi

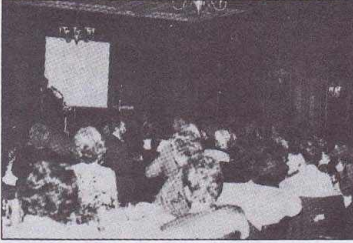
Velikovsky felaket teorisinin gerçekliğine ilişkin kamuoyunu ikna etti mi? Cevap "Hayır" olmalı. O, insanlar, sadece kendisinin bir sahtekâr olmadığına inandırdı. Ciddi ve dürüst bir insan olduğunu kanıtladı. Peki onun görüşleri doğru mudur? İnsan bundan bir an için kuşkulanyor. Şaşırtıcı jeolojik iddialarda bulunduğu Karışıklık İçindeki Dünya adlı kitabından, 2. Ramses ve Zamanı adlı kitabın karmaşık tarihsel tartışmalarına kadar Velikovsky büyük bir ilgiyle araştırılabilir.

Tümyle, Martin Gardner'in eleştirilerine katılmak da mümkün. Buna karşılık birçok bilim adamı yeryüzü felaketlerinin ve Güneş sistemindeki karışıklıkların milyonlarca yıl önce meydana geldiğini seve seve kabul ediyor.

Bilimsel ilhamın bir örneği

Velikovsky sunduğu bütün o geniş "kanıtlara" rağmen Jüpiter'den bir kuyruklu yıldızın koptuğunu ve sonradan Venüs gezegeni haline geldiğini kanıtlamamış. Bugün muhtemel gibi gözükmesine de, eğer bir gün onun haklı olduğu kanıtlanırsa, Velikovsky'nin çalışması saf bilimsel ilhamın şaşırtıcı bir örneği olacaktır.

Bilinmeyen AKTÜALİTE

CSICOP Konferansı

Normalüstü Olayları Bilimsel Araştırma Komitesi (CSICOP), Kasım 1984'te California'da, Palo Alto'da, Stanford Üniversitesi'nde toplandı. Konferansa ele alınan konular arasında, normalüstü olayların türleri, UFO olayları ve meditasyona dayalı kanser tedavileri vardı. Konferansa 300'ün üzerinde delege katıldı.

Yapılan panellerde, ünlü araştırmacılar ve bilim adamları çeşitli konulardaki görüşlerini ortaya koydular. Colorado Üniversitesi'nden fizikçi **Roger Culver**, 'Uzay Çağında Normalüstü İddialar' konusunda konuşurken, antik astronotların olabilirliğinin üzerinde durdu. Pasifik Astronomi Birliği Direktörü **Andrew Fraknoi**, astrolojinin bilimle bağdaşabilen yönlerini açıkladı. Daha sonra, Kuzeybatı Üniversitesi'nden Prof. J. Allen Hynek, UFO araştırmalarının amacı hakkında bilgi verdi.

Roger Culver, antik astronotlar konusunda incelerken, **Däniken**'in, **Charroux**'un ve **Charles Berlitz**'in kuramlarını yinledi. Öne sürülen iddiaların arasında, çok önemli ipuçlarının bulunduğunu belirtti. Andrew Fraknoi'nin iddiası ise çok ilginçti. Fraknoi, astroloji konusunda şöyle diyordu: "Yıldızların çekim ve etki gücü, doğum yaptıran doktorun bebeği çekiş gücünden biraz daha azdır."

Prof. Allen Hynek ise, UFO'larla ilgili konuşmasında, gözlemlerin önemini belirtti. En önemli nokta, görme anında olanlardı, yani o anın anlatılmasıydı. Bu nokta üzerinde duran Hynek, sosyologların, psikologların, antropologların ve hatta parapsikologların, UFO görme anı raporlarını incelemeleri gerektiğine değindi.

Ertesi gün bir konuşma yapan, Oregon Üniversitesi'nden **Ray Hyman**, DDA (Duygu Dışı Algılama) alanında bilimsel gelişmelerin üzerinde durdu. Hyman'ın üzerinde durduğu konuların başında, parapsikologların, ilgili yayınları tam anlamıyla izlediklerini ve yetersiz kaldıkları konusundaydı. Konuş-

macı, eldeki verilerin yeterince objektif olarak kullanılmadığını anlatırken, her kuşaktaki araştırmacıların kendi ortamlarına uygun tartışma ortamları hazırlamaları gerektiğini savundu. Ortaya çıkan her yeni parapsikoloji grubu, kendinden öncekilerin çalışmalarını kontrol etmeden, kaldırıp atmamalıydı.

Bir diğer konuşmacı olan yazar **Martin Ebon**, Sovyetler Birliği'ndeki paranormal çalışmaların üzerinde durdu. Bu ülkenin, sözü edilen alana çok büyük maddi olanaklarla girdiğini anlattı. Ebon'a göre, bu konu, SSCB'de en üst gizlilik düzeyindeydi. Aynı yaklaşımın, batı ülkelerinde yapılmasının şart olduğunu ileri sürünce, tüm dinleyicileri olağanüstü bir heyecan sardı. Herkes, askeri güçlerin nükleer silahlanmadan çok, bu tarz bir araştırmaya yönelmesini tercih ediyordu. Ancak bu yolla, parapsikolojik ve normalüstü olaylar bir sonuca ulaştırılabildi.

Konferansın sonunda, Amerikan Ruhsal Araştırmalar Derneği yetkililerinden yazar **Lloyd Auerbach** görüşlerini şöyle dile getirdi: "Konferans ilgi çekiciydi, eski şeylerin tekrarı yönünden başarılıydı. Fakat, yeni bakış açıları yönünden, çok daha fazla şeyler bekleniyordu."

ASPR Newsletter-Temmuz 1985

Ölüm ve ötesi...

Sanatçı **İlhan İrem**, **Pencere... Köprü... Ve Ötesi** adında bir kitap çıkardı. İrem, kitabında ölüm ötesi yaşamın mistik görünümünü, şair sel bir dille anlatıyor. Sanatçıya göre, her şey 1984 yılında başlamış. Neden varım? Neden yokum? Nereye yolculuğum? türünden örnekleyici metafizik sorular soruluyor. İrem'e göre ölüm, bir şeyin bitişi ile, bir şeyin başlangıcı arasında yer alan minicik bir çizgi. Bir başka tanımla, karşından karşıya geçiş için bir köprü...

Kitabın başlangıcında İrem, kendi ölümünü öngörüyor ve bir kaza ile öldükten sonra, aynen Dr. **Raymond Moody**'nin tanımına uyarak bir kuyunun içine doğru uçuyor (Bkz. sayfa 1044). Bundan sonra, öte dünyanın mistik bir tanımı yapıyor. En ilginç, sanatçının oluşturduğu bir evren yönetim merkezi modelinde görülüyor; burada şöyle bir cümle kullanılmış: "Duaları içtenlik makinesinden geçirip arşivleyen, gereken yapılsın." Bir sonraki aşamada, İrem, kendi reenkarnasyon deneyimlerini anlatıyor. Ona göre, ruhsal evrim yedili bir gelişim sistemi içerisinde oluşuyor.

Bir diğer bölümde, kitabın kişisi (İrem, bu kişiyi kendisiyle özdeşleştirmiş), evrenin en

Machu Picchu gizemine doğru?..

İnkaların ünlü gizem kenti Machu Picchu ile ilgili yeni çalışmalar yapılıyor. Peru, Lima'daki San Marcos Üniversitesi'nden **Abelardo Sandoval**, New York Eyalet Üniversitesi'nden aldığı bursla, iki yüzyıl öncesine kadar insanların yaşadığı Cuzco kentine yeniden tırmandı. Oradan da, Machu Picchu'ya geçti. Amacı, henüz incelenmemiş kesimleri görebilmektir.

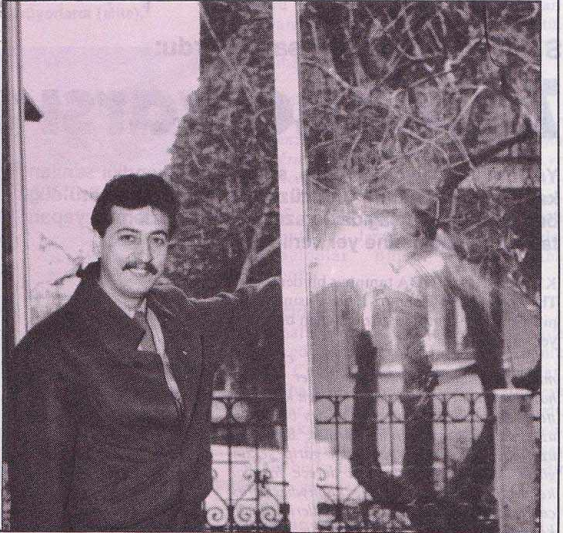
Sandoval'ın ortaya attığı yeni bir tez var. Bu görüşe göre, Machu Picchu insanların yaşamaları için yapılmış bir kent değildir. Bu akıl almaz mimarlık harikası, sadece dinsel amaçla yapıldı. Kentin dokuz kat olarak yapıldığını belirten Sandoval, İnkaların çok ileri düzeyde astronomi bilgisine sahip olduklarını ve bu tür mimari ile kozmolojik düzeni simgelemek istediklerini ileri sürdü.

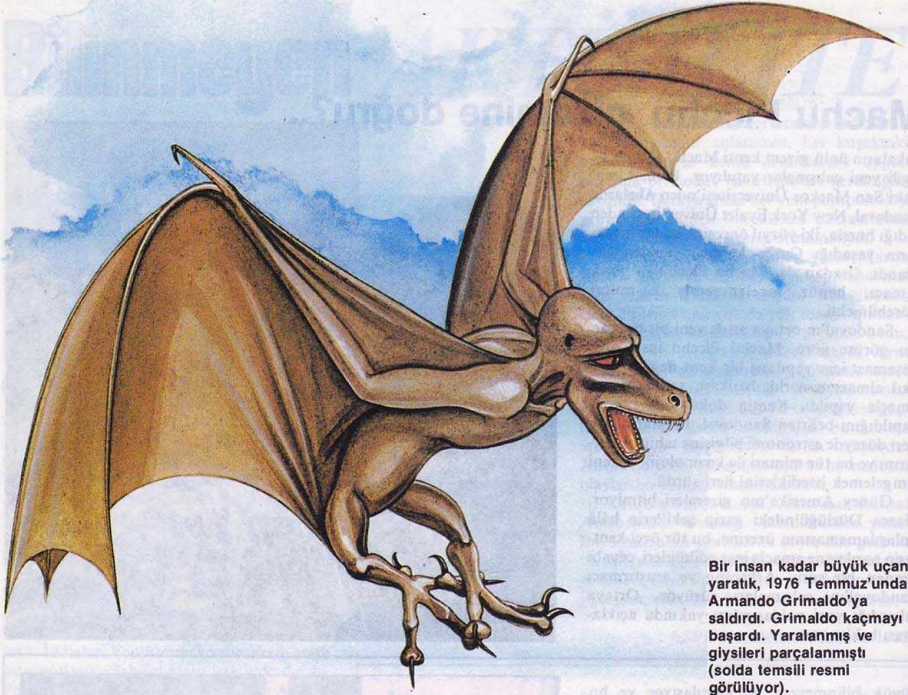
Güney Amerika'nın gizemleri bitmiyor, Nazca Düzlüğü'ndeki garip şekillerin hâlâ anlaşılamamasının üzerine, bu tür özel kentlerin nasıl ve ne amaçla inşa edildikleri, cevabı aranan bir soru. Arkeolog ve araştırmacı Sandoval'ın çalışmaları sürüyor. Ortaya çıkardığı yeni yaklaşımları yakında açıklaması bekleniyor.

büyük bilinmeyi ile karşılaşılıyor ve bu gizemi çözüyor, sonuçta bir çığlık atıyor ve: "Her şey benim" diyor. Tasavvufi varoluş düşüncesiyle, **Sartre**'in varoluşçuluğu bu çizgide iç içe girmiş, diğer bazı bölümlerde ise **Ruhşelman**'ın 'Neo-Spiritualizm'inin çizgileri görülüyor. Aslında, en büyük bilinmeyen olan insanın çözülmesi, gerçekte makro-kozmosun çözülmesidir. Hemen tüm öğretilerde, ulaşılmak istenen amaç budur.

İlhan İrem, metafizik düşüncenin getirdiği çok boyutlu imgelerin ışığında insanlığın arayışını, kendi arayışı olarak simgelemiştir. Bu arada, batıda **Pink Floyd** müzik grubunun yaptığı türde, bilinmeyi, müzikle ortaya koyarken, kendi içindeki evrimi de belirtmek istiyor.

Bir insan kadar büyük uçan yaratık, 1976 Temmuz'unda Armando Grimaldo'ya saldırdı. Grimaldo kaçmayı başardı. Yaralanmış ve gıysileri parçalanmış (solda temsili resmi görüldüyor).

Soylarının tükendiği sanılıyordu:

Zamana karşı uçuş mu ?

Yaklaşık 60 milyon yıl önce, soylarının tükendiği sanılan kanatlı canavarların günümüzde de birçok kez görüldüğü öne sürülüyor. Aşağıdaki yazıda bu tür gözlemler yapan tanıkların ifadelerine yer veriliyor.

KENDİ ALANINDA tanınmış bir dergi olan *The Zoologist*'in Temmuz 1968 sayısında, Şili'nin Copiapo kentinde gözlemlenen bir olaya yer verildi.

"Dün akşamüstü, saat 17.00 civarında madendeki tüm işler bitmişti. İşçiler yemeğin hazırlanmasını bekliyorlardı. Birden kuzeybatından güneydoğuya doğru uçan dev bir kuşun üzerimize doğru geldiğini gördük. Başımızın üzerinden geçerken vücudunun garip şeklini görme olanağı bulduk. Son derece iri olan kanatları tamamen tüylerle kaplıydı. Kafası çekirgeye benziyordu. İri gözleri, yanan kömürler gibi parlıyordu. Vücudu ise sanki domuzlarınki gibi sert kıllarla kaplıydı. Bu

arada, bu garip hayvanın uçarken birbirine çarpıp metalik sesler çıkaran garip pullarını da gördük."

Bazı bakımlardan bu haber 1948'de ABD'nin Illinois eyaleti üzerinde görülen o uçak büyüklüğündeki kuşlara benziyordu. Fakat bu olayda Şilili maden işçileri gördükleri dev kuşa çok yakındılar ve garip şeklini tanımlayabiliyorlardı. Bu gerçekten bir kuş muydu, yoksa uçan bir sürüngen mi?

25 metre uzunluğundaydı

Hâlâ yaşadığı kuşkuyla karşılanan "Thunderbird" adı verilen kuşun, Arizona'nın Tombstone yöresinde öldürüldüğü şeklindeki 1948'de çıkan bir haber belki de bir gazetecilik hilesiydi. Tombstone Epitaph'ın 26 Nisan 1890 tarihli sayısında şöyle bir haber çıkmıştı: "İki çiftçi atlarıyla çölde giderlerken, oldukça uzun kuyruklu ve iri bir kafası olan,

timsaha benzeyen uçan bir canavar tarafından kovalandılar. Canavarın çok yorgun olduğu anlaşıyordu. Çiftçiler onu silahla vuracak kadar yaklaştılar. Yaratık, aşağı yukarı 25 metre uzunluğundaydı. Kanatları açıldığında toplam 50 metreyi buluyordu. Kanatlarında ve vücudunda kıl ya da tüy yoktu. Çenesi keskin dişlerle kaplıydı."

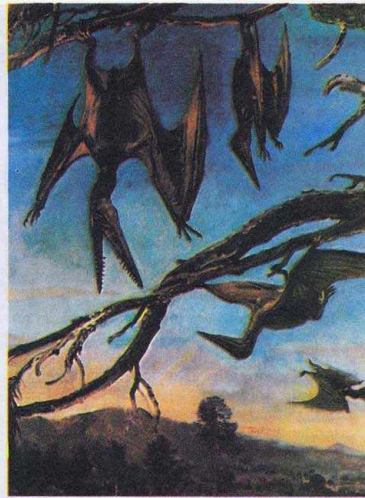
Yarasaya benzetiliyor

Bu canavarın fotoğrafını gördüğünü iddia eden araştırmacılar da var. Fakat böyle bir fotoğraf şimdiye kadar bulunamadı. Eğer, Copiapo ve Tombstone canavarları gerçekten yaşadıysa, bunlar bugün bilinen kuşlardan çok farklı olmalı. Anlatılanlara göre bu kuşlar, daha çok tarihöncesi canavarları andırıyorlar. 1850'lerde de bir Fransız gazetesinde bir haber çıkmıştı. Haberde, Fransa'nın Culmont yöresinde yanmış bir taşın içinde bir yarasanın izine rastlandığından söz ediliyordu. İzlerden anlaşıldığı kadarıyla yarasaya benzetilen bu yaratık, bir kaz kadar iriydi. Kanat açılımı yaklaşık 3 metre kadardı. Fakat çağdaş araştırmacılar, bu garip yaratığa ilişkin somut bir kanıt henüz bulabilmiş değil.

Birçok kişi gördü

"Jersey Şeytanı" adı verilen bir diğer yaratığı da 20. yüzyılın başlarında ABD'de duymayan kalmamıştı. Kayıtlara göre, Jersey Şeytanı ilk kez 17 Ocak 1909'da Pennsylvania'nın Bristol yöresinde görüldü. Sabaha karşı saat 02'de yaratığı gözlemleyen John McOwen, şöyle diyor: "*Pencereden dışarı bakıp da kanalı kıyısında duran dev yaratığı görünce çok şaşır-dım. Kartala benziyordu ve yol boyunca*

150 milyon yıl önce dinozorlarla aynı çağda yaşadığı sanılan uçankertenkele "pterodactyls". Çeneleri çok güçlü ve dişlerle kaplı olduğu halde balık ve böceklerle beslendiler. Yeryüzünde 85 milyon yıl varlıklarını sürdürdükten sonra soylarının tükendiği kabul ediliyor. Günümüzde yapılan gözlemlerde belirtilen ifadelerin bu yaratıkları tanımladığı öne sürülüyor (sağda).

zipitiyordu."

Polisin ifadesi

Aynı gece devriye polisi James Sackville de yaratığı gördüğünü rapor etti. Sackville'e göre yaratık garip bir şekilde sığıyordu. Kor-kunç bir çığlığı vardı. Yaratık, Sackville'in ateş etmesine rağmen uçup gitmişti. Birkaç saat sonra yaratığı gören üçüncü kişi postane müdürü E. W. Minster idi. O da canavarı Delaware Nehri üzerinde uçarken görmüştü. Minster, diğer iki kişiden farklı olarak cana-varı daha ayrıntılı olarak izleyebilmişti:

Ürkütücü bir çığlık

"Başında yer alan kıvrık boynuzlarıyla bir koça benziyordu. Uçarken kalın ve uzun boynu öne doğru eğiliyordu. İnce, uzun kanatları ve kısa bacakları vardı. Ön bacakları arka bacak-larından daha kısaydı. Vıyıklama ile ışık karı-sımı ürkütücü bir çığlığı vardı." Ertesi sabah Bristol sakinleri, Jersey Şeytanı'nın ayak izle-rini buldular. Bunlar toynak izine benziyordu.

Ele geçirilemedi

Ertesi hafta ise Jersey Şeytanı birçok yerde birden görüldü. Bu durum eyalette panik yarattı. Çiftçiler çelik tuzaklar hazırladılar, avcılar hayvanı yakalamak için iz sürmeye başladılar. Heyecan doruk noktasındaydı. Yöreye akın akın meraklılar, gazeteciler geli-yorlardı. Fakat tüm bunlara rağmen Jersey Şeytanı bu kadar heyecanlı değil gibiydi. Bir türlü ele geçirilemiyordu.

Yakından izlediler

19 Ocak'ta New Jersey'in Gloucester ken-

1868'de Şil'i'nin Copiapo kentinde görüldüğü öne sürülen dev kuşun temsili bir resmi. Onu izleyenler, tüylerinin uçarken metalik bir ses çıkardığını öne sürüyorlardı (altta).

Kanatlı canavarlar

tinde Bay ve Bayan Evans, sundurmalarının damındaki canavarı 10 dakika kadar yakından izlediklerini söylüyorlardı. Bay Evans şöyle diyordu: "Yaklaşık 1 metre yüksekliğindeydi. Kafası çoban köpeklerine, yüzü ise bir ata benziyordu. Uzun bir boynu vardı ve kanatları yaklaşık 60 cm uzunluğundaydı. Arka bacakları turna kuşunun bacakları gibiydi. Ayakları atın toynaklarına benziyordu. Arka bacakları üzerinde, fakat kısa olan ön bacaklarının da yardımıyla yürüyordu. İkimiz de çok korkmuştuk. Fakat ben yine de pencereyi açıp, 'Kışt!' demeyi başardım. Ürken canavar bir çığlık atarak havalandı ve uçup gitti."

Tartışılıyor

Jersey Şeytanı son olarak 22 Ocak günü görüldü. Aniden geldiği gibi gitti. Bu arada farklı yorumlar yapıldı. Bazılarına göre Jersey Şeytanı evrim teorisini benimseyenlerin yıllardır aradıkları "kayıp halka" idi. Daha başkaları ise olayların tamamen bir toplu hislerden kaynaklandığını öne sürdüler.

Tanıkları biraz daha ciddiye alan bazı uzmanlar da onların kuşları gördüklerini kabul ederek, bu yaratıkların ördek olabileceğini ima ettiler. Bu arada tanıkların tarihöncesi dönemlerden kalma bir uçan kuş görmüş olabilecekleri de öne sürüldü. Fakat tüm tartışmalara ve farklı yorumlara rağmen, bu tür olaylar açıklığa kavuşturulamadı.

1961 Mayıs'ında küçük bir uçakla Hudson Nehri yakınlarında bir işadımı, kanatlarını zorla hareket ettiriyormuşçasına uçan dev bir kuş gördü. Tanık, kuşun bir kartaldan daha büyük olduğunu ve daha çok tarihönce-

sinden kalma kanatlı kertenkelelere benzediğini belirtti. DARKMALT

Uçan bir kertenkele gibi

1960'ların başında, California'daki Trinity ormanlarında bir çift, otomobilleriyle gidiyorlardı. Önce küçük bir uçak sandıkları, fakat sonradan bir kuş olduğunu anladıkları bir yaratık gördüler. Yaratığın ağaçların üzerinde uçtuğunu ve kanat açılımının yaklaşık 4 metre olduğunu söylüyorlardı. Yaratık yolun öbür yanına, sonra da vadinin üzerinden ilerdeki bir madene doğru uçtu. Tanıklar net olarak seçemedikleri yaratığı ayrıntılı olarak tanımlayamadılar. Uçan bir kertenkeleye benzediğini belirttiler. Bu çiftin bazı arkadaşları da aynı yörede, yine kertenkeleye benzettikleri bir kuş gördüklerini söylediler.

Bugün de görüldüğü söyleniyor

1976 yılı başlarında Teksas'ta, garip kuşlar ya da tarihöncesi uçan sürüngenler görüldüğüne ilişkin haberler yayılmaya başladı. Tanıkların ifadeleri genellikle birbirinden çok farklıydı. Fakat ifadeler olaylar ile uyum içindeydi. Bu tür gözlemlerden ilki, 1 Ocak'ta Jackie Davis (14) ve Tracey Lawson (11) adında iki çocuk tarafından yapıldı.

Çocukların gördükleri, 1,5 metre uzunluğunda, derisi siyah olan bir kuştı. Gözlerinin koyu kırmızı renkte olduğunu söylüyorlardı. Yaklaşık 15 cm uzunluğunda ve keskin olduğu anlaşılan gagası ile gorile benzeyen bir yüzü vardı. Başı tüsüzdü. Ertesi gün çocukların aileleri yörede inceleme yaptılar ve 20 cm uzunluğunda, 4 cm derinliğinde üç tırnaklı 5 adet ayak izi buldular. Belirtilmesine

göre, 80 kg ağırlığında bir insan bile sert top-
rakta bu kadar derin izler bırakamazdı.

Otomobile çarptı

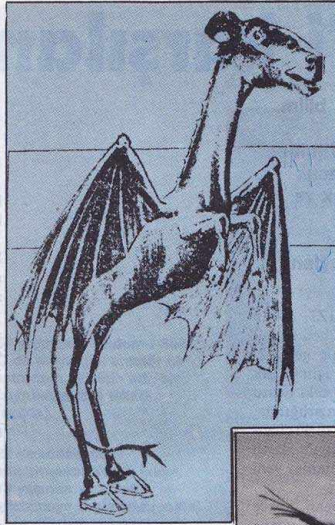
1 hafta sonra, 7 Ocak'ta Alverico Guajardo da muhtemelen aynı yaratığı gördüğünü söyledi. Guajardo Bronsville yöresindeki evine dönüyordu. Gecenin karanlığında otomobile çarpan şeyin ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Otomobilin farlarının aydınlığında, biraz ötede bu garip yaratığı gördü. Guajardo'nun ifadelerine göre 120 cm uzunluğundaki yaratık gözlerini dikmiş bakıyordu. 60-80 cm uzunluğunda bir gagası ve yarasa gibi kanatları vardı. Farların ışığından ürken yaratık, kaçarken korkunç bir çığlık atmıştı. Ertesi gün Guajardo ile görüşen bir gazeteci, onun hâlâ korku içinde olduğunu yazmıştı.

Birisine saldırdı

Diğer görgü tanıklarından biri olan Armando Grimaldo'nun anlatıklarının son derece ürkütücü olduğu belirtiliyor. Grimaldo, 14 Ocak akşamı annesinin evinin arka bahçesinde otururken bir kuş tarafından saldırıya uğradı. Yaratığın kanatlarını çırparken çıkardığı ses bir yarasanınkinden benziyordu. Yaratık aynı zamanda ürkütücü bir çığlık atarken, pençelerini de Grimaldo'ya doğru savurmuştu. O ise kaçarken bir an arkasına dönüp baktığında kanat açılımı 3-3,5 metreyi bulan, neredeyse bir insan büyüklüğünde dev bir kuş ile karşılaştı. Grimaldo'nun ifadesine göre tüysüz bir derisi ve kırmızı gözleri vardı.

Soyları tükendi deniyor

Tüm bu anlatılarda ortak olan nokta, bu yaratığın ya da yaratıkların son derece korkutucu bir görünümüne sahip olmaları, tanıkların ise yaratığı gördüklerinde donakalmaları idi. Uzmanlara göre, bu tür uçan sürüngenlerin soylarının 60 milyon yıl önce tükendiği tahmin ediliyor. Aslında bu tür yaratıklara ait fosillerin özellikle Teksas yakınlarında bulunduğu biliniyor. Tüm bunlara rağmen bu yaratıklardan herhangi birinin bu zamana değin yaşaması mümkün müdür? Geçmiş çağlarda yaşayan ve soyları tükendiği belirtilen canlı türlerinin tekrar ortaya çıkmaları söz konusu olabilir mi? Bilim adamları, bu tür bir olayın olanaksızlığını vurguluyorlar. Fakat ortada yüzlerce tanık ve yıllardır yapılan gözlemler de var.

1909'da görüldüğü belirtilen Jersey Şeytani, bir gazeteci tarafından bu şekilde çizilmiştir. Bay ve Bayan Evans, Jersey Şeytani'nin çok yakından izlediklerini söylüyorlardı (solda).

Keşkin bir çığlığı olduğu bilinen kum turnası. 1909'da birçok kez görüldüğü bildirilen Jersey Şeytani'nin muhtemelen bir açıklaması olarak kabul ediliyor (altta).

Tarihöncesinde yaşadığı kabul edilen uçankertenkele pteranodon'un en büyük kuş türü olduğu belirtiliyor. Gizemli canavarları gözlemleyenlerin ifadelerinin pteranodon'a benzediği iddia ediliyor (en üstte, solda).

1890'da Arizona'da iki çiftlik tüfekleriyle kanatlı bir canavar vurdular. Yaratığın boyunun 25 metre olduğu söyleniyordu. Öldürülmeden önce de çiftçilere saldırmıştı. Yöre gazetesi olan Tombstone Epitaph da, bu konuya ilişkin uzun ve ayrıntılı bir haber yayımladı (solda).

Halley'i karşılama töreni

Kuyrukluysıldızların gizemi, bilim dünyasını uzun süredir uğraştırıyor. Şimdi, bütün ümitler 1986 yılında. Uzaya fırlatılacak araçlar, Halley'e yaklaşacak ve yeni bilgiler getirecekler. Arkadaşımız Ata Nirun kuyrukluysıldızlarla ilgili olayları inceledi.

HALLEY KUYRUKLUYILDIZI, 1986 Nisan ayından itibaren, dünyanın hemen her yanından çıplak gözle izlenir hale gelecek. Halley'in bu defaki gelişi, insanlık için büyük önem taşıyor. Bilim dünyası, bu eski dostu daha görkemli bir karşılama hazırlığında. Yüzyıllardır, gökbilimciler için bir türlü çözölemeyen bir sorun olan kuyrukluysıldızların gizemini çözebilmek için, tüm uzmanlar yeni umutlar taşıyorlar.

Avrupa Uzak Birliği (European Space Agency), hazırladığı bir uzay aracını uzaya fırlattı. "Giotto" adı verilen bu uzay aracı, 1986 içinde Halley'le buluşacak. Araca yerleştirilen güçlü fotoğraf aygıtlarının aracılığı ile, Halley'in her açıdan çeşitli fotoğrafları çekilecek. Ayrıca, çok hassas test aygıtları, Halley'in kuyruğunu ve çekirdeğini inceleyecekler. Uzaygemisine adı verilen Giotto, 1300'lü yıllarda yaşayan bir ressam, Giotto di Bondone, 1304 yılında yaptığı tabloya, "Büyük Aşk" adını verdi. Ressam, bu tablosunda bir kuyrukluysıldız çizmişti.

Binlerce yıllık ziyaretler

Kuyrukluysıldızların en büyük gizemi, beklenmedik bir anda ortaya çıkmaları ve sonra ortadan kaybolmalarıdır. Dünya'ya yaklaşan meteorlardan çok farklı bir durum yaratırlar. Meteorlar, kuyrukluysıldızlar gibi birden ortaya çıkmalarına rağmen, gökte ancak birkaç dakika izlendikten sonra, tamamen yok olurlar. Oysa, bir kuyrukluysıldız aylarca, hatta yıllarca izlenebildiği gibi, yok da olmuyor. Evrenin henüz bilinmeyen bir yasasına uyarak, belli bir dönem sonra yeniden ortaya çıkıyor.

Kuyrukluysıldızlar, Güneş'in çevresinde ya da başka gök cisimlerinin çekimlerine uyarak, elips biçiminde bir yörünge çiziyorlar. Bilinen bazı kuyrukluysıldızların yörüngeleri o kadar uzundur ki, bunlar ancak, birkaç bin yılda bir Güneş'in çevresinden geçerler. Teorilere göre, kuyrukluysıldızlar, Dünya ve diğer gezegenler gibi Güneş sisteminin bir parçasıdır. Tek fark, yörüngelerinde görülen uzunluklarıdır. Gökbilimciler, ancak kısa süreler içinde dönüş yapan kuyrukluysıldızların geliş zamanlarını hesaplayabiliyorlar.

Bunların içinde, en uzun sürede geleni ise Halley.

Rüyada gelen uyan

Kuyrukluysıldızların belirli sürelerde görünebileceğini, ilk olarak ortaya atan İngiliz gökbilimci Sir Edmund Halley'di (1565-1742). Sir Halley, 1682'de görülen kuyrukluysıldızı incelemiş ve onun her 76 yılda bir dünyadan görüneceğini belirtmişti. Halley'in bu iddiası sonraki yıllarda doğrulanacak ve o kuyrukluysıldız Halley adı takılacaktı. Halley'den sonra, gözlemlenen birçok kuyrukluysıldız, onu ilk görenlerin adları verildi. Bu kuyrukluysıldız keşiflerinin sonuncularından biri, 1966 yılında yapıldı. Bulucusu, Japon gökbilimci Tsutomu Seki'di. Seki, gözlemini nasıl yaptığını şöyle anlatıyor:

"Son derece mutluydum, denize doğru ilerliyordum. Kalbimin son derece derin duygularla dolup taşığını hissediyordum. O sınırsız mutluluk duygusu içerisinde, deniz kıyısına doğru yürüdüm. Tam, denize ulaşacakken uyandım. Meğer, rüya görüyormuşum. Beni uyandıran karımdı. Nedendir bilmiyorum ama eşim beni sabahın bu erken saatinde uyandırması gerektiğini hissettiğini söyledi. Şaşırmışım, çünkü eşim çok çalıştığını için, sağlığını düşünerek aksine uykuma çok dikkat ederdi. Ama, o akşam, benim rüyamda yaşadığım mutluluk duygusunun benzerini yaşadığını belirtiyor ve muhakkak uyanmam gerektiğini söylüyordu."

Yeni bir kuyrukluysıldız

Tsutomu Seki, bu garip sabahı anlatmaya devam ediyor: "Saat dört sıralarımda, gözlemine geldim. Teleskopun altındaki gözlem platformuna tırmanarak koltuğa oturdum. Gök, son derece açıktı ve yıldızlar az rastlanan bir neilikte ışıldıyorlardı. Oysa, iki gün önce-sine kadar, son derece kötü bir hava vardı. Gözümlü, teleskopa yerleştirdim. Aradan çeyrek saat geçmemişti ki, gözlerimin önünde bir şey parladı. Âdeta, yamp söndü. Küresel bir gök cismi değil, uzun ve sivri bir ucu vardı. Kalbim duracak gibi oldu, neredeyse koltuğumdan aşağı düşüyordum. Haykırmışım: Yeni bir kuyrukluysıldız!"

Seki'nin gözlemi doğruydum. Çünkü bu yeni göksel ziyaretçiyi tek gören o değildi. Aynı anda, bir diğer genç gökbilimci 400 km uzaklıktaki Benta Jima'da kuyrukluysıldızı gözlemledi. Bu gökbilimci kuyrukluysıldızın "Gizemli bir gecede parlayan sokak lamaları"na benzediğini söylüyordu. Bu genç adamın adı Ikkeya idi. Bu tarihten itibaren, ikisinin buldukları bu yeni kuyrukluysıldız ikili bir ad takıldı: "Ikkeya-Seki kuyrukluysıldızı." Bu ad, ABD'de Massachusetts'de bulunan Smithso-

nian Astrofizik Gözlemevi yetkilileri tarafından verildi.

Neden onlar?

Ikeya'nın ve Seki'nin ortaklaşa yaptıkları bu

34 yaşındaki Tsutomu Seki. O da Ikeya gibi amatör bir astronom. İkisinin adı, bir kuyruklu yıldızla takıldı (sağda).

22 yaşındaki gök araştırmacısı Kaoru Ikeya. 13 yaşında yıldızları gözlemeye başlamıştı (solda).

West kuyruklu yıldızının UK-Schmidt teleskopu tarafından renklendirilen fotoğrafı. Kitty Peak'deki kompüter analizi sonunda gök cisminin ısı alanları belirlendi (altta).

onları koruması için dua ederlerdi. O dönemlerde bir kuyruklu yıldızın görünmesi, bir savaşın çıkacağına, büyük bir doğal afetin olacağına ya da bir salgın hastalığın çıkacağına işaretetti. İnsanlar, kuyruklu yıldızları

birer felaket habercisi olarak tanımlıyorlardı. Çünkü, ilkağdan kalan realite, tüm felaketlerin göklerden geleceğini miras olarak bırakmıştı.

1910 yılında Halley görüldüğünde, gökbilimciler onun kuyruğunun Dünya'ya çarpacağına haber verdiler. Bu haber yayılınca, Türkiye'de dahil hemen tüm ülkelerde, insanlar büyük bir korku sardı. Herkes, büyük bir heyecanla, Halley'in geleceği günü bekliyordu. Oysa, Halley, geldi ve bir şey olmadan geçip gitti. Dünya, gerçekten Halley'in kuyruğunun içinden geçmişti ama görüldüğü kadarıyla

gözlem sırasında, hissettiklerini yüzyıllarca önce Sir Edmund Halley de yaşadı mı? Bunu bilemiyoruz ama Seki'nin o gece başına gelenler gerçekten düşündürücüdür. Kuyruklu yıldızların önceden gelişlerini haber verdikleri pek düşünülemez ama Seki, eşinin aracılığı ile açıkça uyarılmış ve teleskopun başına "yollanmıştır." Olay, parapsikolojinin alanına giriyor. Büyük bir olasılıkla, durugörü mekanizması yine işlemiş olmalı, geriye tek bir soru kalıyor. Neden Seki? Neden, dünyadaki binlerce gökbilimcinin arasından o seçildi? Ikeya ve o, beraberce dünyanın sonuna dek isimlerinin unutulmaması imkânını elde ettiler. Görüldüğü kadarıyla, kuyruklu yıldızlar sanki kendi gizemlerine uygun olarak, isimlerinin konmasını arzuluyorlar.

Ikeya-Seki kuyruklu yıldızı, Eylül 1965'te teleskoplara yakalandı. Bu tarihten sonra, Şubat 1966'ya kadar dünyadan gözlemlendi. Güneş'e iyice yaklaştığı anda, ilk andaki hızının % 95'ini yitirmişti. 21 Ekim'de ilk gözlemlendiği anda, dünyadan 480 milyon km uzaklıktaydı. Büyük bir hızla Güneş'e doğru ilerliyordu. Güneş'in güçlü çekim alanına iyice girdiği anda, kuyruğunun üçe bölündüğü izlendi. Kuyruklu yıldızların tümüne aynı etkiyi yapan Güneş, Ikeya-Seki'ye de aynı şekilde davrandı. Dev bir vantilatör görevi yapıyor ve kuyruklu yıldızın kuyruğunu sürekli olarak dışa doğru üflüyordu.

Dünya, kuyruğun içinden geçti

Ikeya-Seki, Halley kadar büyük olaylara neden olmadı. Çünkü, artık insanlar kuyruklu yıldızlardan eskisi gibi korkmuyorlar. Oysa, yakın çağlara kadar, gökyüzünde böyle bir cismin görülmesi büyük korkulara ve paniklere neden olurdu. İnsanlar, dehşet içinde ibadethanelere koşuşurlar, Tanrı'nın

nyla bir şey olmadı. Ama, bu yaklaşım acaba doğru muydu? Gerçekten bir şey olmadı mı? Yoksa, Halley, dört yıl sonra patlayacak olan Birinci Dünya Savaşı'nın habercisi miydi?

Kuyrukluyıldız hapi

Halley kuyrukluyıldızının gizemi, aslında çok eski yıllara dayanıyor. Araştırmacılara göre, bu gizemli kuyrukluyıldız, her üç çeyrek asırda bir ortaya çıktı. Bu geçmiş, bilindiği kadıyla, 2200 yıl öncesine kadar uzanıyor. Çin tarihleri, M.Ö. 240 yılında bir kuyrukluyıldızın görüldüğünü haber veriyorlar. Uzmanlara göre, bu bilinen ilk Halley ziyaretidir. En yakındaki ise, 1986'da olacak. Tarihin uzak derinliklerindeki Halley ziyaretleri, uzmanlar tarafından uzun uzun inceleniyor. İleri sürüldüğüne göre, Halley daima insanlığın kritik anlarında görüldü.

Ikeya-Seki, 20 Kasım 1964'te Jüpiter'in yörüngesinden geçti, 30 Eylül 1966'da aynı yörüngeden tekrar geçerek, Güneş Sistemi'nin dışına doğru uzaklaştı (üstte).

Araştırmacılar, Halley'in M.S. 66'da görünüşünden sonra, Filistin'de Yahudilerin isyan ettiğini belirtiyorlar. M.S. 451'deki görünümünden sonra, Hun İmparatoru Attilâ , Roma'yı neredeyse ele geçiriyordu. 1066 yılında, Halley yine ortaya çıktı. Bu kez, İngiltere'de kan gövdeyi götürüyordu. Fatih William ve Kral Harold, Hastings'de büyük bir savaş verdiler. Halley'in uğursuzluğu tartışılıp duruyor. Bu tartışma sürerken, 1910 yılında Halley yüzünden akıl almaz bir dolandırıcılık olayı ortaya çıktı. Bazı uyanık kişiler, Haiti'de "Kuyrukluyıldız Hapı" sattılar. Söylediklerine göre, bu haplar, kuyrukluyıldızın kuyruğunun gazından yapılmıştı. Nedense, dehşet saçan Halley, bu dolandırıcıları korkutamamıştı.

Bilinçli enerji taşıyorlar

Halley, Ikeya-Seki ve diğerleri, bilinen ve bilinmeyen tüm kuyrukluyıldızlar nereden geliyorlar? Bilinenlerin dışındakilerin yörüngeleri evrenin ya da galaksimizin neresine kadar ulaşıyor? Bu cevaplar henüz verilemedi. En cesur araştırmacılar, bilim ötesine geçerek, kuyrukluyıldızların bilinçli bir enerji taşıdıklarını iddia ediyorlar. Bu garip cisimler, anlaşılamayan bir görevi yerine getirdikten sonra, tekrar Güneş'e yaklaşıp güç ve enerji kazanıyorlar. Sonra, durmak, yorulmak bilmeden, yeniden uzayın sonsuz boşluğuna atılıyorlar.

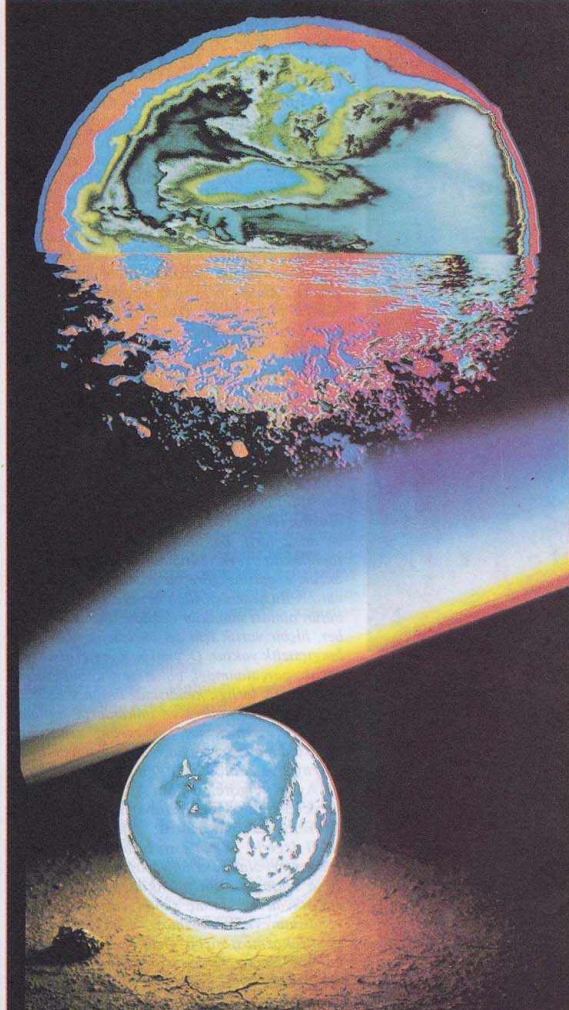
Savaş yerine bilgi

Evren, henüz insanlığın anlayamadığı yasalar ve sistemlerle varlığını sürdürüyor. Binlerce yıl önce, bir Yunanlı düşünürün ortaya attığı gibi, belki de evren, "Düşünen, canlı bir organizmadır." Eğer öyleyse, kuyrukluyıldızların kesinlikle bir işlevleri vardır. Ama, bu işlev nedir? Bu sorunun cevabının arandığı tarih, 1986 yılı olacak. Bilim dünyası, Halley'in bu defaki gelişine umutla bakıyor ve yepyeni bilgiler elde etmeyi amaçlıyor. Umulur ki, bu gelişinde Halley, savaş ya da felaket değil, sadece bilgi getirsin.

Hiz. Muhammed tarafından mı yazdırıldı?

Reddedilen kitap: “Fusus.ül Hikem”

İslam bilgini ve düşünürü Muhiddin Arabî'nin, Fusus ül-Hikem adlı kitabı gizemli kitapların içerisinde yer alıyor. Arabî, Allah'ı ve peygamberleri anlatan bu kitabının, Hiz. Muhammed tarafından yazdırıldığını belirtiyor. Araştırmacı ve yorumcu Şevket Pekel, Fusus ül-Hikem'i inceledi.

İSLAM BİLGİNLERİNİN en önemlilerinden biri olan Muhiddin Arabî'nin asıl adı, Ebubekir Muhyiddin Bin Ali'dir. İslami felsefeye alışmışın dışında bir yorum getiren Muhiddin Arabî, 1165 yılında İspanya'nın Murcia kentinde doğdu. O dönemde, Murcia önemli kültür merkezlerinden biriydi. Muhiddin Arabî, ilk eğitimini burada aldı. Hocaları tarafından üstün öğrenci olarak nitelendirildiği için, eğitimi geliştirmesi amacıyla Endülüs'teki Kurtuba kentine gönderildi. Babası ile beraber Kurtuba'ya gelen Arabî, ünlü İslam düşünürü İbni Rüşd'ün talebesi oldu.

İbni Rüşd'ün bilgilerinden çok yararlanan Muhiddin Arabî, bu ünlü bilgini derinlemesine etkiledi ve kısa bir zaman sonra öğrenimini tamamlayarak oradan ayrıldı. İbni Rüşd onun için şöyle diyordu: “Ancak kitaplarda rastlanabilecek düzeyde, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığım biri.” Sonra ekliyordu: “Benim okuyarak elde ettiğim ilmi, o görünür halde şekillendirerek elde etti. Bende henüz düşünce halinde olanları ise, ona söylemeden, bana kendi düşünceleri olarak açıkladı.”

“Rüyamda peygamberi gördüm”

Muhiddin Arabî, yazdığı kitaplarda olağanüstü bilgiler verirken, birçok peygamber ve veli ile de görüşüğünü belirtir. Verdiği bilgilere göre bu görüşmeler üç şekilde gerçekleşmiştir:

- a) Rüyada görerek,
- b) Onları dünyaya davet ederek,
- c) Bedenini terk edip, onların bulunduğu yere ulaşarak.

Arabî, 500'den fazla kitap yazdı. Bunların içerisinde en ünlüleri Fütuhâtı Mekkiye ve Fusus ül-Hikem'dir. Fusus, onun tüm çalışmaların içerisinde en değerlisi olarak kabul edi-

lir. Kitabın adı, her bölümün başlığından gelir ve "hikmetlerin özü" anlamındadır.

Muhiddin Arabi, Fusus'u yazma nedenini şöyle açıklıyor: "627 Hicret yılı, Muharrem ayının son günlerinde, Şam'da iken, Tanrı peygamberi Hz. Muhammed'i gerçek bir rüya anlamında gördüm. Elinde bir kitap tutuyordu. Bana dedi ki, bu Fusus ül-Hikem kitabıdır. Bunun al ve halka açıkla ve bu bilgilerden herkes yararlansın." 27 bölümden oluşan bir kitap olan Fusus ül-Hikem'in her bölümünde bir peygamberin kişiliği ve görevlerinin özelliği anlatılır.

Allah, başlangıcı olmayandır

Fusus ül-Hikem, anlaşılması oldukça zor ve birçok araştırmacıyı uzun zamandır uğraştıran bir kitap. Muhiddin Arabi, peygamber-

lerle ilgili görüşlerini dile getirirken, kitabının bir bölümünü Allah kavramı üzerine ayırmış. Onun Allah düşüncesine olan yaklaşımı, farklılığı ve daha da önemlisi cesurca görüşler getirmesi bakımından dikkat çekiyor. Arabi, Fusus'ta Allah'ı şöyle tanımlar:

"Tanrı, tektir ve eşsizdir,
Her şey O'ndandır, her şey O'nundur ve her şey O'dur,

O, hiçbir şeye muhtaç olmayandır,
Allah, 'bir' tanımlamasıyla bile sınırlandırmamayıdır.

Biz, Allah hakkında, kayıtsız, şartsız (salt) bilim ve hayat sahibidir deriz.

Buna göre, Allah diri ve bilgindir ve biz Hakk'ın ilmi hakkında, O, başlangıcı olmayan-dır, deriz."

Muhiddin Arabi, Allah'ın öncesi ve sonrası ile ilgili düşüncelerini, güçlü bir biçimde ortaya koyar ve şöyle der: "O, evvel (ilk, başlangıç) olmakla beraber bir başlangıca bağlanamaz. İşte, bu nedenle, O'nun hakkında 'ahir' (son) tanımı kullanıldı. Başlangıç ve sonun aynı varlıkta olması, varlığın tekliliğini gerektirir. Yani, O'ndan başka bir varlığın olmadığını düşündürür. Çünkü, bir şeye evvel veya son diyebilme için ondan başka bir şeyin daha olması gerekir. Ancak, o zaman, o şeyin evvel ve son olduğu söylenebilir. Öyleyse, O'nu başlangıç veya sondur, diye sınırlandıramayız." Böylece, Muhiddin Arabi, Allah kavramının sonsuzluğu hakkında bir fikir vermiş olur.

O'nun için bilinmeyen yoktur

Muhiddin Arabi, Allah'ın bütünlüğünü ve O'nun idrak edilebilmesini, objektif bir biçimde ortaya koyarken, O'nun ulaşılmazlığını da açıkça ortaya koyar:

"Bil ki, Allah denilen varlık, kendisi bakımından tek ve eşsizdir, isim ve sıfatları (kudret ve imkânları), bakımından O bir 'kül', yani topluluktur veya bütündür. Her yaratılanın ancak kendisine göre bir Rabbi, yani Tanrı'sı vardır. Bu nedenle, Allah'ın yaratılana göre bir bütün olması mümkün değildir. Bununla beraber, hiçbir varlık için de, öncesizlik, yani başlangıcsızlık yoktur. O, yani başlangıcı olmayan varlık, parçalanmayı, bölünmeyi kabul etmez. O'nun eşsiz birliği, kendisine düşünce halinde var olan tüm kudret ve imkânların toplamı demektir. Demek ki, her varlık, kendisinin sahip olduğu değer kadar, yani ulaştığı anlayış, kavrayış ve bilinç kadar O'nu idrak edebilir."

Arabi'ye göre, insanın Allah'ı tam olarak idrak edebilmesi hiçbir zaman mümkün değildir. Bunu da şöyle belirtir: "Hiçbir varlık, elde ettiği değerle, O'nun eşsiz birliğini eksiksiz ve mükemmel olarak kendi varlığında bulamaz ve O'na ulaşamaz. Bu mümkün değildir. Böyle olmasaydı, her bilinç sahibi varlık için hem kendisinin (mikrokozmos), hem de evrenin (makrokozmos) hiçbir gizliliği, bilinmeyenliği kalmaz. Yalnız, O'nun için gizlilik ve bilinmeyen yoktur. Geri kalan her varlık için, çeşitli düzeylerde gizlilikler ve bilinmeyenler vardır."

Muhiddin Arabi'ye göre insan, ölümden sonra, başka bir âlemde, o âleme uygun bir madde cinsinden yeni bir oluşum ve düzen kazanır. Bu nedenle, ölüm asla bir yok oluş değildir (üstte).

"Hiçbir varlık Allah'ı idrak edemez. Bu, tam olarak mümkün olsaydı, insan hem kendisinin (mikrokozmos), hem de evrenin (makrokozmos) bütün gizemini ve bilinmeyenini öğrenirdi (ön sayfada).

Fusus ül-Hikem'in birçok yerinde rastlan-
 nın örneklemeye yöntemi bu noktada da ortaya
 çıkar ve Arabi devam eder: "Düzgün bir ayna
 karşısında, insanın görünen şekli, bakan kimse-
 nin şeklinden başka bir şey değildir. Bazen,
 ayna yüzeyi pürüzlü veya eğimli olabilir; o
 zaman, bakan kişi kendisini olduğundan çok
 daha değişik görebilir. Yani, çok uzun veya çok
 şişman gibi... Aslında, aynaya bakanda bir
 değişiklik yoktur ama görüntüyü sağlayan
 araç, yani ayna, ona farklı bir görünüm verir.
 Evrende, birbirinin aynı değerinde olan iki var-
 lık yoktur. Çünkü, her varlık O'nu kendi değe-
 rine uygun olarak belirtir. Cam kandil içindeki
 ışık, bakan kimseye kandil camının rengiyle
 görünür. Yasa, gerçekte kandil ışığının rengi
 yoktur. Bunu bilmeyen veya anlamayan ışığın
 rensizliğini inkâr eder." DARKMALT

Allah, yaradılıştan önce neredeydi?

Fusus ül-Hikem'in en ilginç bölümlerinden
 birisi, Allah'ın yaradılıştan önce nerede oldu-
 ğunun anlatılmasıdır. Bu bölümde, Arabi,
 düşüncelerini coşkuya ilerirken, ortaya
 gizemli bir deyim atıyor: "Allah, tüm varolan-
 ları yaratmadan önce, 'Ama'daydı. Sonra, arş,
 yani âlem üzerine yayıldı." 'Ama' sözü, tasav-
 vur edilmesi, düşünülmesi, idrak edilmesi
 mümkün olmayan, belirsizlik ya da kesin bir
 bilinmezlik halidir. Arş ise, O'nun yoktan var
 ettiği ve onlar üzerinde var olan kesin ege-
 menliğinin ifadesidir. Burada, önemli olan,
 "yok" deyiminin kavranabilmesidir.

Nasıl bir kör, hiç görmediği, kendisine
 anlatılmayan, dokunarak dahi varlığını hayal
 edemediği, kıyaslama yapamadığı bir olguyu
 canlandıramaz, düşünemez, anlayamaz ve
 anlatamaz; "yok" kavramı da hayal edil-
 meyen, belirlenmeyen, bilinmeyen olarak
 kabul edilmelidir. Sözlük anlamı olarak, yok,
 var olan veya var olmuş bir şeyin karşısıdır.
 Bu bize, varlığını bilemediğimiz bir şeyi ben-
 zetme, karşılaştırma yoluyla belirlemeye
 çalışmamızı getirir. Oysa, "ama" sözcüğün-
 den anlaşılan, sözlük anlamından anlaşılan
 değildir.

Âlem: Allah'ın gölgesi

Bir diğer bölümde, Muhiddin Arabi'nin âlem,
 insan ve ölüm hakkındaki düşüncelerini bulu-
 yoruz. Allah, tüm yaklaşımlarında dogma-
 tizmi reddetmiş ve fanatik düşünce biçiminin
 üzerine çıkmaya çalışmıştır:

"Âlem, Allah'ın belirmesidir. O, âlemin
 ruhu olup, sevk ve idare eder. Evrenin tümü
 O'dur. O, benim ve O'nun varlığı ile ayakta
 duran tek varlıktır.

Âlemin başka gerçek bir varlığı yoktur.
 Âlem, O'ndan ayrı bir varlık değildir. Görmez
 misin ki, gölge sahibinden çıkmış ve ona bitişik
 olduğu halde, sahibinden görünüşte ayrılması
 imkânsızdır. Nasıl insanın gölgesi, ancak göl-
 genin düştüğü yer aracılığı ile görünüyorsa,
 Âlem de, Allah'ın gölgesinin üzerine düştüğü
 madde aracılığı ile idrak edilir, bilinir."

Kuranı Kerim'de, "Her şey beni zikreder
 ama siz anlayamazsınız" denilir. Bu ayeti
 anlamak, ancak maddenin, var olan her şey
 hakkında bilgilendirme yönünde ve evrimimizde
 aracı olarak kullanılmasıyla mümkün olabilir.

Ölüm: Yeni bir âlemin başlangıcı

Fusus ül-Hikem, insanoglundun en korkulu
 düşmanı olan ölümü, bir geçiş, bir köprü ola-
 rak tanımlar. Arabi'ye göre ölüm, düşünül-
 düğü gibi değildir: "İnsan, Allah'ın ölümlü
 yok etmesi, yıkması, O'nun koruduğu şeyi yok
 etmesi, ortadan kaldırması demek değildir.
 Ölüm bir çözülmüdür. Ölüm, insanın manevi
 benliğinin, Hak tarafından kendisine çekilme-
 sidir. Çünkü, her şey O'na döner. O, insanı
 kendi âlemine aldığı zaman ona, terk ettiği
 madde dünyasındaki oluşumundan ayrı bir olu-
 şum ve düzen verir. O âleme ait olan ve o âlemin
 madde cinsinden olan bu yeni oluşum, bulun-
 duğu âleme uygunluk göstereceği için ebediyen
 dağılmaz ve çözülmek bilmez. Eğer, ölü veya
 ölen kişi, öldüğü veya öldürüldüğü anda yeni bir
 yaşama kavuşmasaydı, Allah, kimsenin ölü-
 müne karar vermez ve ölümlünü mümkün kıl-
 mazdı. Bunların tümü, O'nun elindedir.
 Öyleyse, ölen kişi için kaybolmak asla yoktur."
 Muhiddin Arabi, bu bölümde ölümü sade
 bir dille, açık bir biçimde anlatmaya çalışıyor.
 Görüldüğü kadarıyla, özellikle bir nokta dik-
 kat çekiyor. Ölümden sonra bir yaşam vardır,
 ölüm bitiş değildir. Ölümlü bu dünya terk
 edildikten sonra, gidenlerin yerin özelliğine
 uygun bir yapı oluşur.

İnsan bedeni, Muhiddin Arabi'ye göre,
 dünyaya ait, ölümlü çözülen, dünyada kalan
 bir bileşkedir. Asıl yaşam sahibi ya da yaşam
 gücü, bedene can veren ve bedeni vasıta ola-
 rak kullanan ruhtur. Ruh, bulunduğu yerin
 özelliğine göre, özel formlar oluşturur. Bu
 onun yeteneğidir.

Kuranı Kerim'de, her şeyin O'nu zikret-
 mesi demek, var edilen hiçbir şeyin hareketsiz
 ve cansız kalmadığı demektir. Öyleyse, ölü-
 mden sonra, bazılarının dediği gibi, hareketsiz.
 beklemeye kalınan bir yer ve zaman aralığı
 yoktur. Olmaması gerekir.

Gelecekte daha çok anlaşılabilecek

Fusus ül-Hikem'in gizemini çözmek için,
 uzmanlar araştırmalarını sürdürüyorlar. As-
 lında, Arabi'nin birçok yaklaşımı, şaşılabilecek
 derecede günümüzde ortaya atılan ölüm son-
 rası yaşam teorilerine uyuyor. Zaman içinde
 yapılacak çalışmalar sonucunda, bu gizemli
 kitabın, birçok bilinmeyişi açık bir biçimde
 ortaya koyacağı belirtiliyor.

Şeyhül Ekber (en büyük velî) Muhiddin Arabi. 1165 yılında İspanya'da Murcia'da doğdu, 1240 yılında Şam'da öldü. Yazdığı kitaplarda, geleceğe dönük kehanetlerde de bulunduğu söyleniyor. Bazı İddialara göre, Fransız astrolog Nostradamus, kehanetlerini yazarken, Arabi'den esinlenmiştir (altta).

Bazi ikizlerin aralarında çok güçlü bağlar var. Öyle ki, biri kaza geçirip yaralanıyor. Diğeri ise kaza geçirmediği halde, o da yaralanıyor! Hatta çoğu durup dururken aynı anda ölüyorlar.

ROMA'DAKİ GREGOR MENDEL Enstitüsü'nde Prof. Luigi Gedda, 1953 yılından beri 15.000'den fazla ikizi araştırdı. İkizlerin yaşamlarındaki benzerlikleri açıklamak için "yaşam saati" adında bir hipotez ortaya attı. Prof. Gedda bu hipotezini Chronogenetics (1978) adlı kitabında anlattı. Bu görüşe göre zihinsel bağların küçük ya da büyük görünüm dizileri vardı. Bu bağlar, son derece olağan bir telepatiden, acının hatta fiziksel yaraların bile aktarılmasına kadar ikizleri birbirlerine bağlar. Hatta bu zihinsel bağların ötesinde daha şaşırtıcı "karbon-kopya" olayları vardır. Bu tür örnekler inatla rasyonel ya da bilimsel açıklamalara karşı geliyorlar.

Alexandre Dumas'ın Korsikalı Kardeşler adlı kitabında Louis de Franchi bir düelloda

İngiltere'nin Suffolk yöresindeki Haverhill'de yaşayan 55 çift ikiz. 1980 Ocak'ta hepsi 20 yaşının altındaydılar. 17.500 kişilik bir nüfusu olan bir yerde bu kadar çok ikizin bulunması son derece şaşırtıcı bir olay. Bu olay birtakım spekülasyonlara neden oldu. Herkes buna bir neden bulmaya çalışıyordu. Bir ikizin annesi şöyle diyor: "Anlayamıyorum! Tüm komşularımın ikiz çocukları var" (alta).

ölümcül bir yara alır. Vurulduğu an 800 km uzaklıktaki ikizi Lucien'e müthiş bir ağrı saplanır. Lucien sanki bir kurşunun altıncı kaburga kemikinin üstüne saplandığını ve tam kalçasının üzerinden çıktığını sanır. Louis de tam bu yerden vurulmuştur. Bu bir romandı. Fakat ikizler arasında böyle garip bağların olduğuna ilişkin gerçek yaşamdan da örnekler vardır.

Aynı ağrıyı duydu

1948 Temmuz'unda bir cumartesi öğleden sonra saat 16.35'de Alice Lambe, ailesinin ABD'nin Illinois eyaletinin Springfield kentindeki evinin oturma odasında oturuyordu. Birdenbire vücudunun sol yanında müthiş bir sarsıntı duydu. Bunu keskin, bıçak gibi bir ağrı ve şok izledi. Görünmeyen darbenin etkisi onu sandalyesinden devirecek kadar kuvvetliydi. Alice kendinden geçmeden önce babasına, "Dianne'ye bir şey oldu" diye bağırdı.

Onun da kaburgası kırıldı

Dianne onun ikiz kardeşiydi ve 110 km öte-

Birlikte doğup, birlikte ölüyorlar

İkizleri anlamak güç

deki St. Louis'te yaşıyordu. Dianne'nin bin-diği tren 16.35'de raydan çıktı. Dianne vagondan dışarı fırladı. Sol yanının üzerine düştü. Sonrasını ise hatırlamıyordu. İki kaburgası kırılmıştı. Üç hafta boyunca çalışmadı. Alice de öyle. Alice devamlı bıçak gibi ağrılardan şikâyetçiydi. Sonunda röntgen çekti. Onun da kardeşinininki gibiki kabur-gasının aynı yerden kırıldığı ortaya çıktı!

Kaza geçirmedeği halde

21 Temmuz 1975'te Nettie Porter California, Roseville'de bir otomobil kazası geçirdi. Aynı anda 640 km uzaklıktaki bir hastanede çalış-an ikiz kızkardeşi Nita Hust sağ bacağının aşağı kısmında şiddetli bir ağrı hissetti. Pantolonunu kıvrıdığında şaşırdı. Çünkü vücudu-nun sol tarafında çürükler vardı. Hastanede ki bir görevli bu çürükleri doğruluyordu. Bunlar tıpatıp Nettie'nin yaralarına benziyorlardı.

İlginc örnekler

Silvia Linda 5 yaşındaydı. Linda kazayla, sıcak bir demirle kendisini yaktı. İkizi **Marta** ise 20 km ötede bu acıyı hissetti. İkisinin de sağ ellerinde bir yanık yarası oluştu. **Jayne Wilkinson** da 5 yaşındaydı. Düşüp burnunu kırdı. İkiz kardeşi **Claire**'nin de burnu kanadı. 13 yaşındaki **Helen Fry**, büyükannesiyle alışverişe çıktı. Birden fenalaştı ve eve dön-mek zorunda kaldılar. Fry evde kanepede uykuya daldı. O arada ikizi **Lorraine** küçük bir ameliyat için hastaneye yatırılmıştı. İki kardeş de ameliyatı yaşadı.

Alan Richmond'un dizi birçok yerinden kırıldı. İkiz kardeşi **Arthur** da aynı acıyı çekti. **Ann Matthews**'un hamileliği ilerledikçe ikizi **Ruth Harvey** de kilo aldı. Ayrıca Harvey doğum sancılarını da ikiziyle paylaştı.

Çiftyumurta ikizlerinde de (eş olmayan ikizler) acı aktarımı olur. Genetik olarak erkek ya da kız kardeş olmaksın başka bir benzerlik olmasa bile çiftyumurta ikizlerinde acı aktarımı olur. Örneğin **Yvonne Green**'in bebeği oldu. O anda 480 km uzakta olan ikiz **Christopher Gool** da doğum sancısı çekti.

Bayan Sheargold bacağındaki yara için hastaneye gitti. İkiz kardeşi de aynı acıyla sabaha kadar uyuyamamıştı. Daha sonra bir kaburgasını kırdı. **Bayan Sheargold** da bu acıyı hissetti.

Aynı zamanda doğum yapanlar

İkizler genellikle birlikte doğum yaparlar. **Jacky ve Geraldine** (nee Herz) ikizleri tam 12 kez aynı günler içerisinde doğum yaptılar. Birçok ikiz bu başarıyı gösterdiler. Hatta daha iyi bir zamanlama gösterdiler. Federal Almanya'da **Vera** ve **Anita** ikizleri 1970 yılının Haziran ayında aynı kliniğe yatırıldılar. Aynı anda doğum yaptılar. Halbuki ikizlerin görü-nüşleri, karakterleri, yaşayış biçimleri birbir-lerinden çok farklıydı. **Jennifer Vickers** ve **Patricia Harlow** ikizleri de aynı saat içinde doğum yaptılar. 1975 yılında **Maureen Smith**

Denise ve Wendy Styles ikizli. 1973 Aralık'ında 13 yaşındaki ikizlerin her ikisi de düştü ve ayaklarını kırdılar. Denise sağ ayağını Wendy de sol ayağını kırdı (üstte).

ve **Yvonne Gale** İngiltere'de **Kingston Hastanesi**'nde 23 dakika arayla doğurdular.

Aynı zamanda ölenler

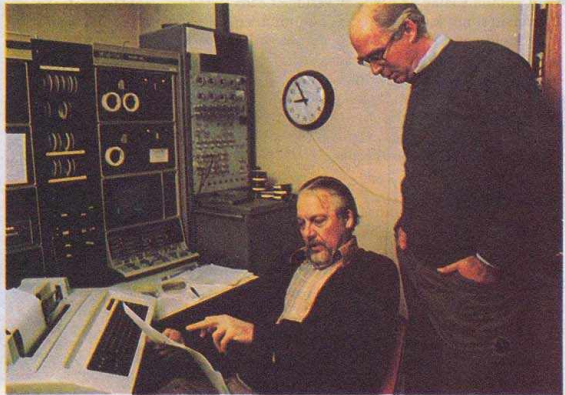
Ölüm de aynı zamanda gelebilir. **John ve Arthur Mowforth** ikizleri 66 yaşındaydılar. Göğüslerine şiddetli bir ağrı duydular. 22 Mayıs 1975 akşamı birisi **Bristol**'da, ötekisi **Windsor**'da bir hastaneye kaldırıldı. Aynı akşam ikisi de kalp krizinden öldü. **Ida Torrey** ve **Freda Palmer** ikizleri **Texas**'ta **Geronimo**'da 1905 yılında doğdular. 1979 yılında aynı gün birbirlerinden 560 km uzaktaayken öldüler. Aynı yıl **Portlandli Frederick** ve **Mary Ward** ikizleri 71 yaşındayken 12 dakika arayla kalp krizi geçirerek öldüler. **Georgialı Margaret Cox** ve **Florence Parrish** 1894 yılında tam iki saat arayla dünyaya geldiler. 1981 yılında da tam iki saat arayla öldüler. Önce doğan **Margaret** gene önce öldü.

3 aylık **Lisa** ve **Mark** 1978 yılında **Dublin**'de aynı dakika içinde öldüler. 1980 Nisan'ında **William** ve **Wendy** 2 yaşındayken **ABD**'nin **Milwaukee** kentinde öldüler. Birkaç gün sonra **Gaynor** ve **Miracle** (üç aylık) adın-daki ikizler kasabanın ayrı bölümlerinde öldüler. Bunlar birdenbire gelen esrarlı ölüm-lerin kurbanları olmuşa benziyorlar.

Telepatik ilişki

Belki daha sık rastlanan başka bir olay da ikizlerin aynı anda birbirlerini düşünmeleri-dir. **Minnesota Üniversitesi**'nden **Dr. David Lykken**, **Nettie** ya da **Nita**, ikizini düşündüğü zaman hemen ikiz kardeşinin telefon açtığını söylüyor. Bu telepatik bağlantı çoğu kişi tarafından biliniyor. Fakat bunu kontrollü bir deneyle izlemek oldukça zor. Bunun için sonuçlar pek kesin değil. Bilimi Geliştirme **Derneği** adlı bir kuruluşun yayın organında şöyle bir haber yer alıyor: "**Dr. Duane** ve **Dr. Behrendt** bir çift eş ikizi ayrı ayrı odalarda bağlayarak beyin dalgalarını kaydettiler. Dok-

ABD'deki Minnesota Üniversitesi'nden **Dr. David Lykken** ve **Dr. Thomas J. Bouchard**. Bu doktorların kapsamlı araştırmaları ikizler arasında kuvvetli bir telepatik bağın olduğunu ortaya koyuyor (altta).

torlar birine verilen uyarımın aynı zamanda diğeri tarafından da alındığını saptadılar. Fakat daha sonra test yaptıkları 16 çift ikizden sadece bir çifti aynı şekilde tepki gösterdiler."

Kelimesi kelimesine aynı!

İkizlerin arasındaki telepatik bağ bazen şaşırtıcı bir şekilde sınav sonuçlarında gözlemleniyor. Nancy ve Ruth Schneider 1927 yılında ABD'nin Virginia eyaletinde doğdular. Kolej giriş sınavında sınav salonunun ayrı köşelerinde oturdular. Aynı kompozisyon konusunu seçtiler. "Kelimesi kelimesine" aynı öyküyü yazdılar. Sınav görevlisi olan Dr. Sar- Roody bunu bizzat kendisi saptadı.

Aynı notları aldılar

1979 yılında Elaine ve Linda Beveridge Leeds Üniversitesi'nin kamu yönetimi bölümünden mezun oldular. Sekiz bitirme sınavının beşinden aynı notu aldılar. Bir sınavda bir not, öbür iki sınavda ve tezlerinde ise iki not farkı vardı. 'O' ve 'A' sınıfı sınavlarında da aynı şekilde olmuştu. Somersetti Duncan ve Alistair Dissett 1980 yılında girdikleri bütün sınavlardan aynı notları aldılar.

Ve "tesadüfler"

1974 yılının Ocak ayında gene Somersetti Frank ve Jack Clatworthy adındaki ikizler hastanede bitişik yataklarda yatıyorlardı. Bu ikizler aynı saat içinde geçirdikleri kaza sonucunda hastaneye yatırılmışlardı. İkisi de Taunton dışındaki aynı yol üzerinde 5 km arayla kaza geçirmişlerdi. Aynı partiden dönüyorlardı. Frank'ın arabası ters dönmüştü. Jack'in arabası şarampole yuvarlanmış (The Times gazetesine göre), ya da ters

Prof. Luigi Gedda bir meslektaş ve ikizlerle birlikte Roma'daki Gregor Mendel Enstitüsü'nde. Gedda ikizler arasındaki garip benzerlikler üzerine araştırmalar yapıyor. Ona göre bir "yaşam saati" söz konusu. Bu saat her iki ikiz kardeş için aynı zamanda tikliyor (üstte).

Maureen Smith ve Yvonne Gale ikizleri. 15 Ocak 1975'te 23 dakika arayla Surrey'deki Kingston Hastanesi'nde doğmuştu. Profesör Gedda'nın "yaşam saati", ikizlerin yaşamlarındaki bu şaşırtıcı uyumları açıklayabilir mi? (altta).

dönmüştü (Daily Mail'e göre).

27 Aralık 1972'de Jay ikizleri Helen ve Catherine, Londra'daki ayrı BBC bürolarında aynı saatte el çantalarını çaldırdılar. Aynı zamanda bankalarına telefon ederek alınan kredi kartlarını iptal etmelerini söylediler.

1973 yılında 13 yaşındaki Wendy Styles okulda beden eğitimi dersinde düştü ve sol bacağına kırdı. Dışarıda doktorun gelmesini beklerken ikiz kız kardeşi Denise de kucakta taşınarak yanına getirildi. O da sağ bacağına kırılmıştı.

Gemileri çarpıştı

McWnirter ikizleri İkinci Dünya Savaşı'nda Kraliyet Donanması'nda astegmen idiler. Norris Singapore'da bir mayın temizleme gemisindeydi. Ross ise Akdeniz'de başka bir mayın temizleyicisinde görev aldı. Gemiler Malta'nın Valletta limanına doğru yol alıyorlardı. Gemiler orada birbirleriyle çarpıştılar. Aynı şekilde George ve Stephen Youngblood 1980 Kasım'ında ABD Missouri yolunda zıt yönlerden motosikletlerine atladılar. Sonra burun buruna çarpıştılar. Stephen öldü, George ise yaralandı.

Hastalıklar ve kazalar aynı

Son olarak Peet ve Daan Snyman'ın öyküsüne bir göz atalım. Bu ikizler Güney Afrika'da Pretoria'da oturuyorlar.

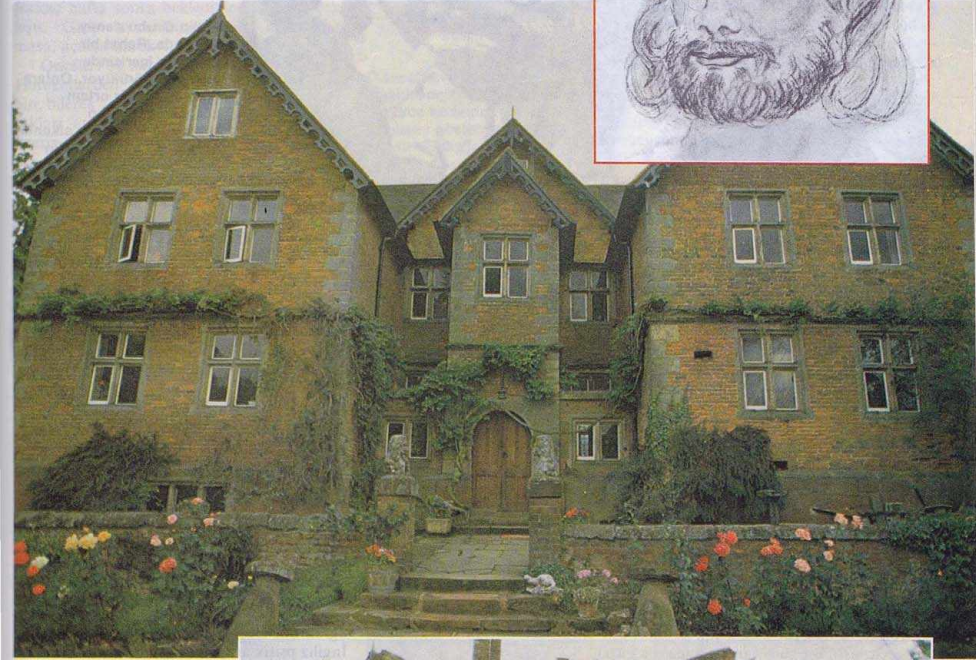
Synmanlar 1945 yılında doğdular. Aynı günlerde apandisit ameliyatı oldular. Gene hemen hemen aynı zamanda menenjit geçirdiler. Yedi yaşında her ikisi de ayrı köpekler tarafından ısırıldılar. Büyüyen katar bütün kazaları böyle birlikte geçirdiler. 1964 Aralık ayında Peet sol elinin iki parmağını kaybetti. Arabasındaki vantilatör kayışını ayarlamaya çalışırken parmakları koptu. İki hafta sonra ikiz kardeşi bir araba kazasında sağ elinin aynı parmaklarını kaybetti. Bu ikisi için de felaket oldu. Çünkü ikisi de profesyonel gitaristler. Sonraki 14 yıl içinde ikisi de evlendiler ve yolları ayrıldı. Peet'in iki çocuğu oldu, Daan'ın ise hiç çocuğu olmadı.

Ne zaman boşanacak?

Fakat 1978 Kasım ayında gene bir felaket geldi. Peet bir otomobil kazasında sağ gözünü yitirdi. 8 ay sonra Daan da başka bir otomobil kazasında sol gözünü yitirdi. Peet daha sonra balık avındayken sağlam gözünü de yitirip tamamen kör oldu. 1980 yılında eşi boşanma işlemlerine başladı. Kadın kör bir adamla yaşamayacağını söylüyordu. Daan ise sağ gözüne çok dikkatli bakmaya başladı. Kendi evliliğinin ne zaman sona ereceğinin merakı içerisinde bekliyordu...

Bir hayalet yaratmak!

Philip, 17. yüzyılda yaşamış bir aristokrattı. Philip'in ruhunun mesajları, masayı kaldırması, tıkladması hiç şüphesiz gerçektir. Fakat en az bunun kadar önemli bir gerçek daha var. O da A.J. Ellison'un söylediği gibi Philip'in kendisinin tamamen bir fantezi oluşudur.

Philip'i yaratan grup, onun öyküsünü İngiltere'de Diddington Manor'daki bir evle (sağda ve üstte) bağlantılandırdılar. Evin tarihi görünümüne ve iç dekoruna uygun olarak bir hayalet öyküsü yaratıldılar. Öykü aşk, tutku, ihanet ve ölüm ile dolu klasik bir romana benziyordu. Olaya gerçeklik katabilmek için Philip'in resmi bile çizildi (en üstte).

Philip Grubu deney sırasında. Rahat bir atmosfer içerisinde oldukları görülüyor. Onlara göre bu tür bir ortam başarılı sonuçların alınmasında başlıca etkeni. Arka planda ise Philip'in portresi görülüyor (solda ve altta).

GENÇ BİR BİLİM DALI OLAN parapsikolojinin en başarılı ve önemli deneylerinden birisi 1972'de Kanada'nın Toronto kentinde yapıldı. Hayaletler konusunda geniş ölçüde deneyim sahibi olan Dr. **George Owen** ve Toronto Psişik Araştırmalar Kurumu'nun bazı üyeleri bir hayalet "yaratmaya" karar verdiler. Deney parapsikolojinin psikoloji ve fizik ile olan bağlantılarını ortaya koymak bakımından belirli bir önem taşıyordu.

Bir hayalet "yaratılıyor"

Gruptaki üyelere birinin tamamen uydurma bir hayalet öyküsü yazmasına karar verildi. Öykü İngiltere'nin Warwickshire yöresindeki Diddington Manor çevresindeki bir evde geçiyordu. Ev gerçekleşti. Öykü, 17. yüzyıl ortalarında yaşayan bir soylu olan **Philip** ile eşi **Dorothea** ile ilgiliydi. Philip çok kötü bir evlilik geçirmişti. Bir gün **Margo** adında çok güzel bir çingene kızı ile tanıştı ve ona aşık oldu. Dorothea ise bir süre sonra bu yasak ilişkisi fark etti. **Margo** cadılıkla suçlandı. Ateşe atılıp yakılarak öldürüldü. Philip bu durumdan vicdan azabı duydu. Bir zaman sonra bir kalenin burcundan atlayarak intihar etti.

Resmi bile çizildi

Torontolu grup Philip'in öyküsünü baştan sona araştırdı. Zamanın tarih kitapları dikkatlice incelendi. İngiltere'ye gidilip söz konusu yerin fotoğrafları çekildi. Böylece Philip ve diğer kişiler grup üyelerinin zihinlerinde net bir şekilde canlandırıldı. Hatta Philip'in temsili bir resmi bile çizildi. Sonunda "hayalet bir Philip" oluşturmaya başladılar. Bu aşamada Philip'in "çağırılmasına" karar verildi.

Psikokinetik etkileşim

Fakat Philip gelmedi. Herkes hayal kırıklığına

uğramıştı. Bu arada gruptakiler, 1973'te üç İngiliz psişik araştırmacının hazırladıkları bir raporla karşılaştılar. **C. Brookes-Smith, D.W. Hunt** ve **K.J. Batchelder** adındaki araştırmacıların bu raporu, 1966-1970 yıllarında İngiliz Psişik Araştırmalar Kurumu'nun yayın organında yayımlanmıştı. Raporda birtakım psişik deneylerden söz ediliyordu.

Örneğin hiçbir fiziksel katkı olmaksızın masaların yükselmesi, sesler çıkması gibi normalötesi olaylara yer veriliyordu. Torontolu araştırmacılar bu tür olayların tümüyle psikokinetik bir etkileşimden kaynaklandığını ve normal bir beyne sahip herkesin bu tür olayları oluşturabileceğini öne sürdüler.

Yöntemlerini değiştiriyorlar

Araştırmacılar normalötesi bir olayda kişisel liğin olamayacağını savundular. Ayrıca olayın gerçekliğine ilişkin belirli bir inanç taşımak da gerekiyordu. Tüm bunlara ek olarak bir de deneyin yapıldığı koşulların rahatsız edici

olmaması, neşeli bir havanın oluşturulması gerekiyordu.

Ve masa hareket ediyor

Böylece grup yöntemini değiştirdi. Sessiz konsantrasyon çalışmalarından vazgeçildi. Şakaçı, rahat ve neşeli bir atmosfer oluşturuldu. Üzerinde dikkatin yoğunlaştırılacağı herhangi bir nesne yoktu. Tüm olay Philip tarafından gerçekleştirilecekti. Çevresinde oturdukları masaya "Philip" diye hitap ettiler. Birkaç hafta sonra beklendikleri olay gerçekleşti. Grup üyelerinin ellerini koydukları masa, açıkça hareket ediyordu.

Önceleri bu hareketler titreme halindeydi. Hareketlerden orada bulunanlardan kimse, bilerek ya da bilmeyerek masayı oynatmadıkları anlaşıyordu. Masanın kimdaması üzerine tartışmalar başladı. Birisi masayı hareket ettirenin Philip olabileceğini öne sürdü. O sırada masadan bir tıklama sesi geldi. Philip gelmişti.

İlginc bir haberleşme

Philip ile haberleşmek için bir kod sistemi de geliştirmişlerdi. Her "Evet" için bir tıklama, her "Hayır" için iki tıklama. Bu yapay hayalle ne konuşacaklardı? O noktadan sonra bu sorunun cevabı aranmaya başlandı. Psikik araştırmalar tarihinin en ilginç deneyi yapılıyordu. Aslında ortada herhangi bir hayalet ya da bir ruh yoktu. Burada psikokinezi ile ilgili bir deney söz konusuydu.

"Merhaba Philip"

Grup sekiz kişiden oluşuyordu. Üyeler arasında konuyla ilgili kişiler olduğu gibi, ev kadınları ya da sıradan insanlar da vardı. Özel olarak bir çalışma odası hazırlanmıştı. Çevreyi yeterince aydınlatılabilecek kadar bir ışık vardı. Herkes ellerini masanın üzerine koymuştu. İçlerinden birisi yumuşak bir sesle, "Merhaba Philip" dedi. O sırada herkes ellerinin altında masadan hafif bir tıklama sesi geldiğini duydu. Olay çok hızlı gelişmişti.

Philip cevap veriyor!

Masa odanın içinde gezinmeye başladı. Sekiz kişi de ellerini masanın üzerinde tutabilmek için zorluk çekiyorlardı. Tıklamalar bazen de evin bacasından ya da duvarlarından da geliyordu. Herkes Philip ile gerçek anlamda bir ilişki kurduklarına emin olmuştu. Sorular soruluyor, bir ya da iki tıklama ile cevaplar alınıyordu. Bazen de cevaplar, odadaki zayıf ışığın titremesi ile veriliyordu.

Philip onlara ne tür cevaplar vermiyordu? Sorulara verdiği cevaplar aslında uydurulmuş olan bir öykünün gerçeklerine tıpatıp uyuyordu. Bazen de eklemeler yapıyordu. Fakat bu eklemeler her zaman tarihsel açıdan doğru oluyordu.

Bazen de masa odadakilerden birini kovalardı. Diğerleri ise bu duruma kahkahalar ile gülerlerdi. Kovalanan kişi kapıya yöneldi.

ğinde ise, kapı kendi kendine kapanırdı. Bütün eller bu olay süresince masadan çekilirdi.

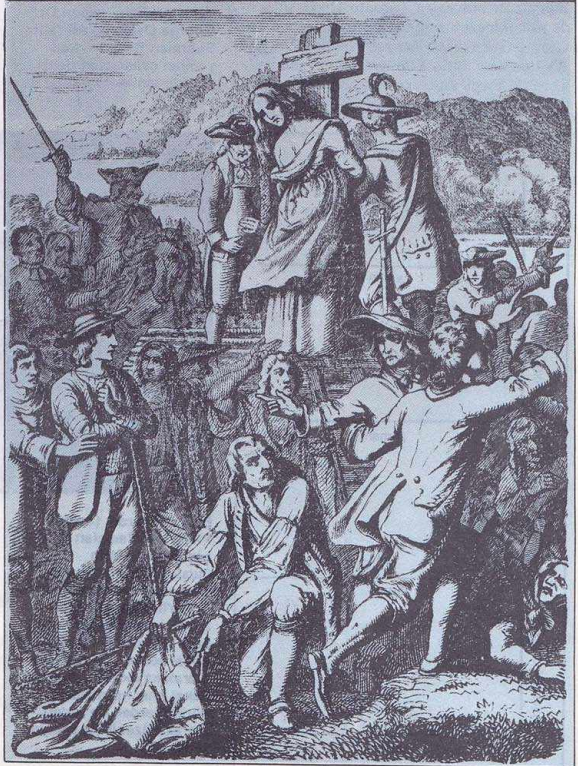
Televizyona çıkıyor

1974 başlarında gruptakiler olayları filme almayı düşündüler. Bu Philip'in nasıl "yaratıldığını" anlatan belgesel bir film olacaktı. Bu şekilde tıklamaları ve masanın hareketlerini kaydetmeyi amaçlıyorlardı. Bu gerçekleşti de. Filmin adı, "Hayali Hayalet Philip" konuldu. Sonunda Philip televizyonda yapılan canlı bir yayınlı seyirci önüne çıktı. Masa hızlı bir şekilde stüdyonun içinde dolaşıyordu. Tüm olay baştan sona filme alınmıştı.

Yorum yapılamıyor

Toronto grubundakilerden biri, programın sunucusuna Philip'e "Merhaba" demesini söyledi. Sunucu denileni yaptıktan sonra masanın üzerinde olan elinin altında bir tıklama duyduğunu çok şaşırıldı. Sorduğu diğer sorulara da tıklamalar ile cevaplar alıyordu. Bu program Toronto Televizyonu'nda yayın

**Ortaçağ Avrupa'sında
cadılık suçlamasıyla yakılan
binlerce kadından birinin
yakılışını gösteren bir
gravür. Philip'in karısının,
kocasının aşığını cadı
olarak ihbar etmesi, Philip
Grubu'nun tarihi gerçeklere
önem verdiğini gösteriyor
(altta).**

landı. Bu arada seyircilerin hiçbir sunucunun herhangi bir şekilde hile yapıyor olmasından en küçük bir kuşku bile duymadılar. Fakat kimse yedi-sekiz kişi bir araya gelerek bir etki oluşturup bu tür bir olayı nasıl açığa çıkarttığına ilişkin bir yorum yapamıyordu. Olay hâlâ birçokları için bilinmezliğini sürdürüyor.

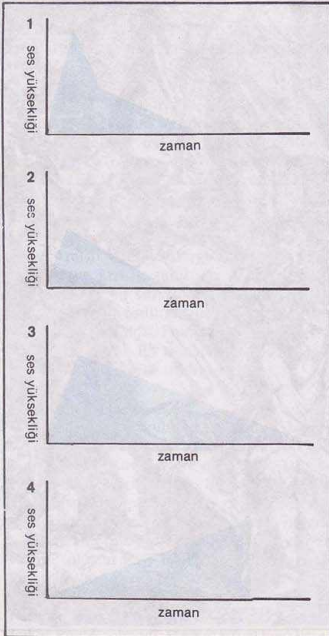
Sesler arasında fark var

Daha önce İngiltere'de yapılan deneylerde Dr. Alangault aynı masa üzerinde oluşan tıklamalar ile, bir parmağın ya da sert bir cismin oluşturduğu tıklamalar arasında belirgin bir farklılık olduğunu buldu. Toronto grubu da Philip'in tıklamaları ile kalem, yüzük ve diğer cisimlerle yaptıkları tıklamaları kaydettiler.

Philip tıklamaları, daha çabuk kaybolan diğer normal tıklamalardan daha farklıydı.

Zihnin olağanüstü gücü

Philip olayı gibi bir olay yaratmak için gereken psikolojik temel hakkında birçok şey öğrenilmişti. Zaten grupta iki uzman vardı. Bunlardan biri halen Toronto Üniversitesi'nde psikokinezi üzerinde çalışmalar yapan Dr. George Owen'dir. Diğeri ise Psikolog Dr. Joel Whitton'dur. Dr. Whitton aynı zamanda Toronto Psikik Araştırmalar Kurumu'nun tıp danışmanıdır.

Philip Grubu'nun danışmanlığını yapan Dr. George Owen ve eşi (altta). Sonraları Bayan Owen yapılan çalışmaları geniş bir şekilde tanıtan bir kitap da yazdı.

Bu grafiklerde, (solda) Philip'in tıklamaları ile diğer çeşitli nesnelerin oluşturduğu tıklamalar arasında farklar inceleniyor. Philip'in tıklamalarının 1 ve 2 no'lu grafiklerde daha hızlı kaybolduğu görülüyor, doğal sesler gibi düzenli olarak kaybolmuyorlar (3). Fakat bazı normalitesi güdültülerden de farklı olarak düzenli bir yapıya sahip (4).

Bağlantı zayıflıyor

Belirtildiğine göre Philip'in düşünceleri, o anda orada bulunan kişilerden kaynaklanıyor. Philip orada bulunanlar tarafından yaratılmıştı, onların bir bileşimi gibiydi. Bir gün Philip'in tıklamaları her zamankinden daha zayıf geldi. Deneye katılanlardan biri Philip'e, daha iyi bir iletişim kurmazsa onu göndereceklerini söyleyip, "Biliyorsun seni biz yarattık" dedi. O anda Philip olayı birden sona erdi. Onu tekrar oluşturabilmek için yoğun bir zihinsel çabanın harcanması gerekti.

Psikolojinin açıklaması

Psikokinezi olayı ile bazı psikologların da ilgilendiği biliniyor. Onlar da kendi uzmanlık alanlarıyla ilgili bazı yorumlar getiriyorlar. Onlara göre bu tür olaylar sırasında psikolojik bir boşalma söz konusu. Psikolojinin, psikokineziyi açıklayan teorisinin büyük bir bölümü, fiziksel yolla boşaltılan bilinçli ya da bilinçsiz psikolojik bir gerilime dayanır. Eğer bu doğruysa ve Philip Grubu'na uygulanırsa, "bilinçsiz gerilim" görüşüne kısmen bir açıklık getirilebileceği öne sürülüyor.

Kendilerine güvenleri arttı

Nitekim bu psikik olaydan sonra deneye katılanlarda bazı psikoterapik etkiler gözlemlendi.

Grup üyelerinin arasında güçlü bağlar kuruldu. Dr. Whitton şöyle diyordu: "Üyelerin kendine olan güvenleri, bu olay sayesinde arttı." Konuyla ilgili psikolojik teorisin bir diğer bölümünde ise şöyle deniliyor: İnsan egosu kendisinin duygusal bir çatışma içerisinde olduğunu kabul etmez. Nesneleri uzakta kontrol etme gibi olağanüstü bir güce sahip olmadığına inanır. İşte bu şekilde telekinezi olayına (nesneleri, hiçbir fiziksel temas olmaksızın, zihin gücüyle hareket ettirebilme) bir açıklık getirilmek isteniyor. Philip Grubu da Philip'e istedikleri her şeyi yaptırabiliyordu.

Diğer grupların çalışmaları

Tüm bunlardan sonra, sonuçta dört noktanın ortaya çıktığı görülüyor. Birincisi, etkinliklerini Toronto Grubu'nun elde ettiği sonuçlara göre temellendiren ve daha farklı "uydurma" öyküler yaratan birçok grup, onlarla aynı sonuca vardı. Ayrıca bu tür bir sonuca varmak için de Toronto Grubu gibi birkaç ay değil, sadece birkaç hafta geçti.

Bu tür araştırmalar arttı

İkincisi çok sayıda bilim adamı olayı yakından inceledi. Bu tür olayların gerçekliğini onayladılar. Üçüncüsü daha güçlü teorilerin geliştirilmesini amaç edinen araştırmaların sayısında bir artış görülüyor. Dördüncü olarak da bir ilginç çalışma için yapılan maddi desteğin çok düşük bir miktarda olduğu söyleniyor.

Nobel kazanabilir

Bu arada Toronto Grubu tarafından cevaplanmamış bir soru kalıyor. Deney odasında meydana gelen olaylar ölümden sonraki yaşamın bir kanıtı mı? Yoksa tüm bunlar orada bulunanların bir cismi odak noktası olarak kullanıp, yaptıkları bilinçsiz bir çalışmanın ürünü mü?

En azından "hayali Philip" ile yapılan çalışmalar, özellikle bu konuyu incelemek ve deneyler yapmak isteyenlere bir ölçüde yol göstericilik yapacaktır. Bir araştırmacı Toronto Grubu için şöyle diyor: "Eğer parapsikoloji ile ilgilenenlere bir Nobel ödülü verilseydi, bu kesinlikle Philip olayını yaratanların olurdu."

Psikokinetik etki ile havalandırılan bir masa. Fotoğraf ABD'nin Missouri eyaletinde Rolla kentindeki bir evde, Sorrat Grubu tarafından çekildi. Bu grubun da Philip Grubu' nunkine benzer düşünceler geliştirdiği belirtiliyor (üstte).

Simya çalışmalarının son aşaması:

Çift cinsiyetlilik!

Simyagerlere göre, insan kendisini yarı-erkek, yarı-kadın "mükemmel bir varlığa" dönüştürebilir. Fulcanelli'nin de (Bkz. sayfa 972 ve 1294) bu sonuca ulaştığı söyleniyor.

Nantes Katedrali'nde İkinci François'nın mezarında bulunan heykel: Prudence. Heykelin başının bir yüzünde bir genç kız yüzü, arkasında ise yaşlı bir bilge bir adamın yüzü var. Fulcanelli bu genç kız figürünün her haliyle doğayı simgelediğine inanıyor. Ona göre simya çalışmalarının son aşamasında çift cinsiyetli mükemmel bir varlık yaratmak mümkün (solda).

EUGENE CANCELLET 1954'te İspanya'ya gizemli bir yolculuk yaptığında orada Fulcanelli'yi tekrar gördüğünü iddia etti. Cancellet, Fulcanelli'nin simya konusundaki yetenekleri sayesinde kendi görünümünü de değiştirebildiğini iddia ediyordu. Ona göre Fulcanelli sadece gençliğini ve canlılığını yeniden kazanmakla kalmamış, aynı zamanda pürüzsüz bir cilde ve kadınsı bir görünüme de sahip olmuştu.

İnsanın fiziksel değişimi

Bu iddia özellikle simyanın felsefesini tam olarak bilmeyenler için anlamsız gibi görünebilir. Fakat Hermetik Sanat'ın ökölt öğretmeninde, kutsal kişilerin hem ruhsal bakımdan hem de fiziksel bakımdan kendilerini olağanüstü değişikliklere soktukları söylenir. İşte bu şekilde son derece usta bir simyagerin de, Filozof Taşı'nı (Bkz. sayfa 1389) kullanarak nasıl metalleri altına dönüştürüyorsa, kendisini de fizik olarak tümüyle değiştirebilmesinin mümkün olacağı öne sürülüyor.

Bunun sonucu olarak da insan doğasında bulunan dişi ve erkek unsurlarının mükemmel bir dengesi olarak, bu değişimi gerçekleştiren kişinin yüz hatlarında bir çift cinsiyetliliğe (biseksüellik) rastlanabileceği söyleniyor. Bazılarına göre bu tür gizemli değişimler birtakım içsel ve ruhsal deneyimlerin de sonucu olabilir.

İşte bu tür bir değişim olayının gerçekliğini savunular, iddialarına bir kanıt olarak çeşitli azizlerin, mistiklerin ve kutsal kişilerin yüz hatlarında çift cinsiyetliliğe rastlanıldığını söylüyorlar.

Çift cinsiyetli bir heykel

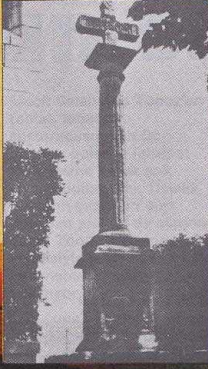
Acaba Fulcanelli de Filozof Taşı'nı ele geçirdikten ve Büyük Eser'i tamamladıktan sonra bu tür bir değişim geçirmiş olabilir mi? Fulcanelli, Filozof Taşı'nın Gizemi adlı ikinci kitabında bu tür bir olasılığı fazla önemsemediğini belirtiyor. Fakat bununla birlikte, Nantes Katedrali'nde bulunan İkinci François'nın mezarındaki dört heykelden birine özellikle dikkat çekiyor. Fulcanelli bu heykele "Prudence" (Sağduyu) adını veriyor.

Genç kız ve yaşlı adam

Heykele önden bakıldığında bir pelerine bürünmüş genç ve güzel bir kızın tasvir edildiği görülüyor. Sanki, sağ elinde tuttuğu, son derece garip, dişbükey bir aynaya hipnotize olmuş gibi gözlerini dikmiş bakıyor. Sol elinde ise simyanın sembollerinden biri olan pergel var. Fakat bu genç kız heykelinin başının hemen arkasında bir başka yüz daha var. Bu

Sözcüklerin mesajı

Fulcanelli, **Katedrallerin Gizemi** adlı kitabının son bölümünde, Pirene Dağları'nın eteklerindeki Hendaye köyünde bulunan garip bir taş sütundan söz ediyor. Tepesinde bir haçın yer aldığı bu sütun, Fulcanelli'ye göre dünyanın gelecekte yaşayacağı karışıklıkları önceden bildiren bir kehanet sütunu. Fulcanelli sütunda yazılı olan INRI harflerinin Latince İesus Nazareus Rex Iudeorum'un (Yahudilerin Kralı Nasırlı İsa) başharfleri olduğunu öne

sürüyor. Ona göre bu harflerin ikinci bir yorumu da Igne Natura Renovatur Integra şeklinde. Bu da bir ateşle tüm doğanın yenileceği anlamına geliyor. Fulcanelli ateş ile sembolize edilen bu olayın çok kısa zamanda kuzey yarıküreyi etkisi altına alacağını öne sürüyor.

Fulcanelli aynı zamanda haçın tepesinde yer alan OCRUXAVES PESUNICA sözcüklerine de dikkat çekiyor. Bunlar "Ocrux ave spes unica"nın (tek umut olan haça selam olsun) bozulmuş hali olabilir deniliyor. Fulcanelli'nin izleyicilerinden biri olan mühendis Paul Mevry ise daha etkileyici bir yorum getiriyor. Mevry'e göre OCRUXAVES PESUNICA, Latince "Orcus ave pus e canis" in bir anagramı (harflerin sırasını değiştirerek elde edilen yeni sözcük ya da deyim) olabilir. Bu ise, "Köpekten aşağı inen Orcus" anlamına geliyor. Orcus Roma mitolojisindeki bir yeraltı Tanrısıdır. Bu Tanrıyı eski Mısırlılar ise Oziris olarak kabul ederler. Eski Mısırlıların köpek takımıyıldızının alfa yıldızı olan Sirius ile Oziris'i birlikte düşündükleri biliniyor.

Acaba bu Sirius'tan ve görünmeyen yoldaşı (cüce yıldız) Sirius B'den gelen bir kıyamet uyarısı mıdır?

ise tamamen sakallı, bilge görünümlü ve yüzünde derin bir düşünceye dalmış gibi bir ifade olan bir erkek başı. **DARKMALT**

Fulcanelli bu heykeli **Tanrı Apollo** ile **Creusa**'nın çift yüzlü oğulları ile karşılaştırıyor. Fulcanelli'nin yorumuna göre genç kızın pelerini felsefeyi, hem içsel hem de dışsal haliyle de doğayı simgeliyor. Fulcanelli genç kızın yüzündeki gizemli ifadenin bir kadim simyanın bir görüntüsünü yansıttığını düşünüyor.

Jung'un yaklaşımlarına benzetiliyor

İçsel aydınlanmayı ve insanı ruhsal olarak daha üst bir düzeye yükseltmeyi amaçlayan tüm ezoterik sistemlerde, bu gelişim sürecinin herhangi bir aşamasında yaşanan dönüşümün ve erkekliğin bu içsel dengesi belirli bir önem taşır. Öte yandan yaklaşım biçiminin çağdaş psikoanalitik düşüncede de görüldüğü öne sürülüyor, özellikle de Jung psikolojisinde. Ünlü psikolog **Carl Gustav Jung**'un yaşamının 10 yılını simya ile ilgili çalışmalara ayırdığı ve bu konuyla ilgili çok sayıda kitap yazdığı biliniyor.

Bazılarına göre Jung'un ortaya attığı ve kişinin çeşitli içsel deneyimlerine, rüyalarına yeni bir bakış açısı getiren "arşetipik semboller" teorisi, bu çift cinsiyetlilik ile yakından ilgili.

Bilinen anlamının ötesinde

Bazı araştırmacılar ve gizemciler burada söz konusu olan çift cinsiyetliliğin bilinen ve görünen anlamının ötesinde, yani fiziki ve cinsel anlamının ötesinde çok daha derin anlamları olduğunu belirtiyorlar. Örneğin bu çift cinsiyetlilik olgusunun, insanın içsel dengesinin ve evrenle olan mükemmel uyumunun bir ifadesi olduğu düşünülür. Bu yaklaşıma mistisizmde de dinsel anlatımlar şeklinde rastlanır.

Örneğin Kabbala'nın çeşitli yerlerinde bu olgu işlenir:

"Sebt Günü'nde (Kutsal Dinlenme Günü) Gelin, Göksel Kral ile birleştiğinde her şey tek vücut haline gelir ve dışının güzelliği erkeğin güzelliği ile tamamlanır. Anne, Göksel Kral ile birleştiğinde ise dünyalar kutsanır ve evrene bir mutluluk yayılır."

Açıklanabilir mi?

Tüm bu kavramlar, Canseliyet'nin İspanya'da yaşadığı garip olaylarla nasıl bir arada düşünülebilir? Ya da bir başka boyuttan birisine sırlar vermek mümkün müdür? Kuşkusuz bunlar varsayımdan ibarettir. Bununla birlikte Fulcanelli'nin Hermetik öğretinin zorlu sınavlarını yaşayan bir öğrenci olduğu da öne sürülüyor. Simyanın geleneksel öğretisinin ışığında, Canseliyet'nin İspanya'da yaşadığı ola-

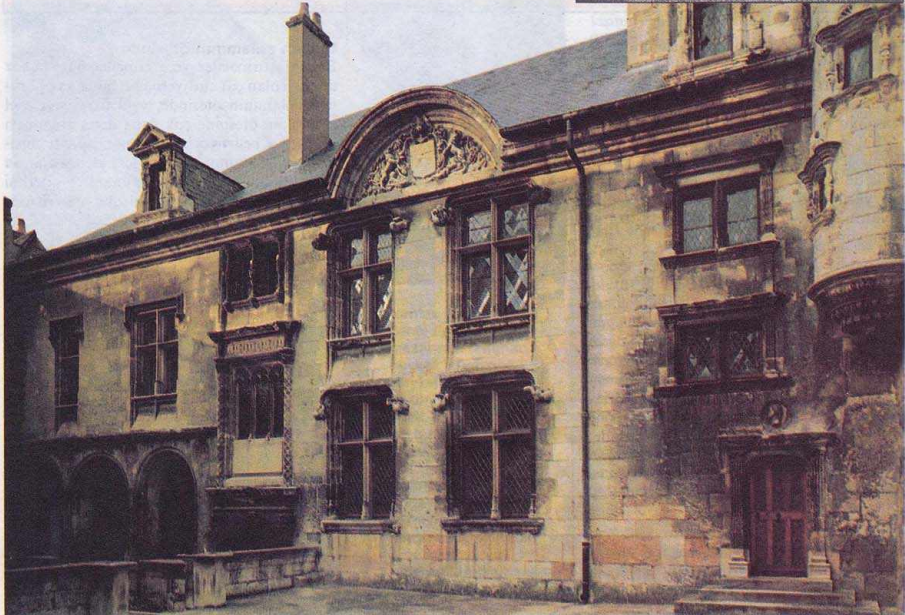
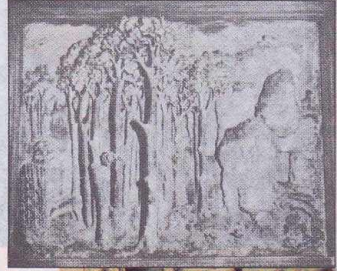
yn başka türlü bir mantığı açıklaması olamayacağı iddia ediliyor.

Onu tanıyan tek kişi?

Canseliet'in anlattıkları tümüyle uydurma ise, simya konusunda bu denli deneyimli ve bilgili olan birisi kendisini böylesine riske sokar mı? Hiçbir araştırmacı bugüne değin Fulcanelli'nin bilinen kişiliğinin ardındaki gerçek yaşamını tam olarak ortaya çıkaramadı. Canseliet bu sırrı biliyorsa, Fulcanelli'nin gerçek yaşamını, onun kim olduğunu bilen tek kişi demektir.

Eski bir Roma parası üzerinde, mitolojik Tann Janus'un iki yüzü görölüyor (üstte solda).

Fransa'nın Bourges kentindeki eski bir evde bulunan "Altın Post" adıyla bilinen bir olayı anlatan bir duvar kabartması (sağda). Fulcanelli Altın Post öyküsünün tümüyle Hermetic öğretiyi simgelediğini iddia ediyor (altta).

Bir damla su ile sağlanan olağanüstü enerji

“Patlayan su”

Mucit Selahattin Tonoz'un en ilginç projelerinden biri de uçandıreler ile ilgili. Tonoz, uçandıre biçiminde ve ekonomik bir araç geliştirilebileceğini belirtiyor. Bir diğer buluşu olan “patlayan su”yun ise Nobel'e aday olabileceğini öne sürüyor. Tonoz, arkadaşımız Cem Çobanlı'ya projelerini açıkladı.

Mucit Selahattin Tonoz'un (altta), tabanca susturucusundan üç boyutlu polaroid fotoğraf makinesine kadar çok sayıda buluşu var. Üstelik bunların çoğunun yurt dışından patenti de alınmış. Fakat Tonoz ülkesinde kendisiyle yeterince ilgilenilmediğinden yakınıyor.

kullanılan uçuşu sağlayan pervaneler, pistonlu motorlarla, pervanenin ortasından döndürülüyordu. Kanat uçlarında oluşan güçlü direnmeyi kırmak için güçlü motorlar kullanılıyor.”

Her bakımdan ekonomik

“Benim geliştirmeye çalıştığım uçandıre biçimindeki araçta söz konusu olan sistemde ise merkezden uygulanan pistonlu motorlar yerine, merkezi dayanak noktası kılan minyatür tepkili motorlar kullanılır. Pervane kanatlarının yere

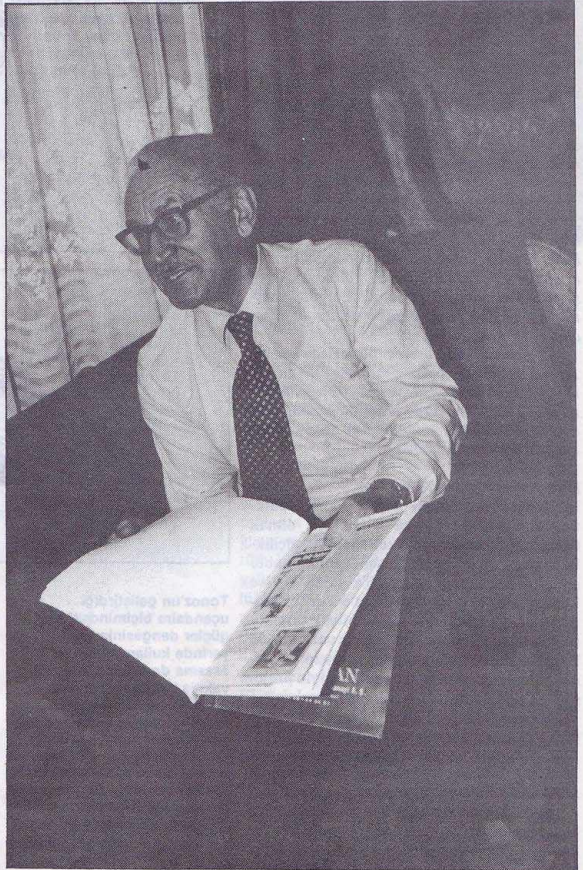
UÇANDAİRELER KONUSU son 20-30 yıldır dünya kamuoyunu meşgul ediyor. Bugüne kadar bu konuya ilişkin yüzlerce iddia ortaya atıldı, görüşler öne sürüldü ve tartışmalar ise hâlâ sürüyor. Uçandıreler ile Selahattin Tonoz da ilgileniyor. Tonoz'un uçandırelerin uçuş ilkelerini açıklamaya çalışan ve bu amaçla geliştirdiği bir uçandıre projesi var. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başta ABD ve Sovyetler Birliği olmak üzere birçok devletin uçandıre biçiminde araçlar geliştirmeye çalıştıkları biliniyor. Fakat bugüne dek bu alanda elde edilmiş bir başarıdan söz etmek pek mümkün değil.

Süper devletlerin gizli silahı

Tonoz da yıllardır basında çıkan uçandıre haberlerini dikkatle izlediğini ve onların bilinen dünya araçlarının hiçbirleriyle kıyaslanmayacak hareketler yaptıklarını belirtiyor: “Bugüne kadar uçandırelerle ilgili çok şey söylendi. Kimisi bunların süper devletlerin gizli silahları olduğunu, kimileri de uzaydan geldiklerini öne sürüyor. Yıllardır izlenen bu garip cisimler hep aynı özelliklerle tanımlanıyor: Yuvarlak, tabak şeklinde, aniden büyük bir hızla yükseliyorlar ve kayboluyorlar, çevrelerine renkli ışıklar saçıyorlar. Kabul edelim ki bunlar uzaydan geliyor. Biz böyle bir aracı dünyada yapmak istesek ne yapmak gerekir? İşte, işe bu sorudan başladım. Bir kere yapacağımız cisim yuvarlak olacak, kuyruğu ve kanatları olmayacak. Eğer kuyruk olmazsa motorun da olmaması gerekir.”

Bilinen araçlardan farklı

Selahattin Tonoz bu noktalardan hareket ederek işin püf noktasını bulduğunu öne sürüyor. Tasarladığı cismi bazı bakımlardan bir helikoptere benzetmek mümkün. Tonoz'un uçandıre projesinin temel özelliği güçler dengesinin yerli yerinde kullanılabilmesi esasına dayanıyor. Tonoz şöyle devam ediyor: “Bugüne kadar uçak ve her tipte helikopterde

doğru baskıladığı hava direnci gerçek değerine indiğinden yakıt ekonomisi de sağlanır. Ayrıca motor devir adedi sınırlaması ortadan kalktığı için, hız, gaz tepkime hızına yani maksimuma çıkar. Pervane, aracın gövdesini askılayan mafsalı bir mil üzerinde ve rulmanlar çevresinde bağımsız olarak dönebilmektedir. Bu bakımdan kuyruk pervanesine daha doğrusu gövde uzantısına da gerek kalmıyor. Uçuş içeriden kumandayla yakıt hücresinin ateşlenmesi ve tepkili motorların çalışması ile gerçekleşir. Yakıtın yanışı sırasında da, pervanelerin hızla dönmesi sonucunda tıpkı uçandaire gözlemlerinde olduğu gibi araç çevresine ışıklar saçacaktır. Aracın pervane bağlantı milini, küre şeklinde bir mafsalla gövdeyi askıya aldığından, milin ucu içeriden hangi yöne itilirse pervane aksi yöne yapıp gövdeyi o yöne doğru uçurabilecektir. Bu sayede ani bir şekilde geriye dönmek mümkün olacaktır."

"Patlayan su"

Tonoz, bu projesi için de çeşitli yerlere başvurduğunu söylüyor; fakat henüz bir cevap alamadığından yakınıyor. İrili ufaklı yüzlerce buluşu olan mucidin tüm buluşlarının en önemlisi olarak nitelediği ve "patlayan su" ya da "mini reaktör" adını verdiği ilginç bir aygıt var. Tonoz bu buluşunun öyküsünü şöyle anlatıyor: "Ben bir zamanlar buhar kazanları üzerinde çalışıyordum. Bilindiği gibi buharın depolanması ve bir motora sevk edilmesi için büyük hacimde buhar depoları gerekir. Ben bu depoyu küçültebilir miyim diye düşünüyordum. Bu amaçla yıllarca süren araştırmalar yaptım, değişik aygıtlar geliştirdim. Fakat bir türlü istediğim sonuca ulaşamadım.

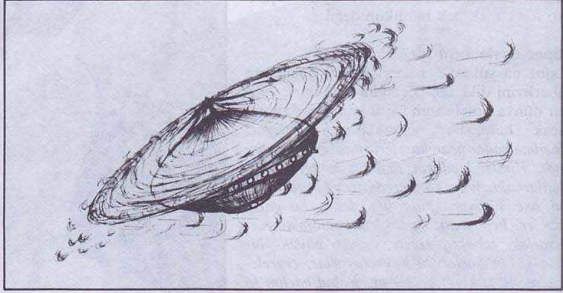
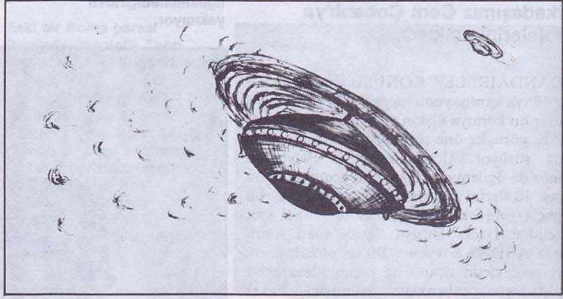
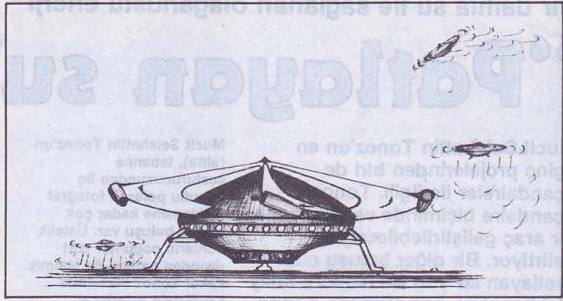
O günlerde gazetelerde bir haber okudum. Bir imalathanede buhar kazanına su girmiş, büyük bir patlama olmuş ve üç kişi ölmüştü. İşte bu olayla birlikte yıllardır aradığım çözüme ulaştım. Artık küçük hacimde bir depo ile yüksek bir buhar elde etmek mümkündü."

Birçok yere başvurdu

Mucit bu konuyla ilgili projesini tamamladıktan sonra 1973'te başta TÜBİTAK olmak üzere, aralarında çeşitli ülkelerin büyükelçilikleri, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık, haber ajansları da olmak üzere 60'a yakın kişi ve kuruma başvurmuş. Dünyanın enerji sorununu tümüyle çözülebileceğini, büyük bir ekonomik rahatlamanın olacağını vurgulamış. Fakat o sıralar kimse kendisine cevap vermemiş. Bunun üzerine kendi olanaklarıyla projesini pratiğe döndürmeye karar vermiş:

Nükleer parçalanma mı?

"Bu kişileri ve kurumları inandırabilmek için bir deney makinesi yaptım. Aygıt tahminlerimin de ötesinde mükemmel bir şekilde çalıştı. Fakat o sırada hiç ummadığım bir olay oldu. Ben buharlaşma olacak diye beklerken nükleer bir ateşlenme olduğunu sandığım bir olay ile karşı karşıya kaldım. Kullandığım deniz suyu yan-

Tonoz'un geliştirdiği uçandaire biçimindeki araç güçler dengesinin yerli yerinde kullanılabilmesi esasına dayanıyor. Araç yakıtla çalışıyor. Pervane uçlarına takılan minyatür tepkili motorlar araca hız ve seri hareket sağlıyor (Üstte).

maya başlamıştı, hem de korkunç bir ısıyla. Öyle ki açığa çıkan enerji aygıtın çelik kasasını eritmişti. İşin asıl çarpıcı yanı, bu olağanüstü enerjili sadece bir toplu ıgının başından bile daha az miktarda bir deniz suyunun yanması ile elde etmiştim. Fakat burada bir yanma olayından çok bir nükleer parçalanmanın söz konusu olduğunu sanıyorum. Bilindiği gibi sanayide oksijen yakıcı, hidrojen de yanıcı olarak kullanılır. Kimyada da suyun yapısında oksijen ve hidrojen olduğu bilinir. Eğer suyu artırırsanız, yine birini yakıcı, birini yanıcı olarak kullanabilirsiniz. İşte bu mini reaktör ile de su, artırılmadan yanar hale geliyor. Yani kullandığım deniz suyunun içindeki oksijen ve hidrojen değişik bir tep-

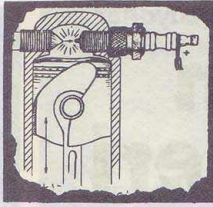
kimeye giriyor ve olağanüstü enerji açığa çıkıyor.”

Aygıt sürekli yenilemiş

Tonoz'un patlayan su aygıtı elektrikle çalışıyor. Enerjinin çıktığı yere küçük bir su haznesinden, ince bir hortumla su sevk ediliyor. Hortumun ucuna takılı olan enjektörden ötürü su çok çok az bir miktarda damlayarak karşı kutba temas ediyor. O anda bir kısa devre oluyor ve çok yüksek bir ısıyla suyun patlamasına neden oluyor. Tonoz mini reaktörü defalarca bozmuş, yeniden yapmış. Her seferinde yeni parçalar eklemiş. Suyun yanma süresi ilk deneylerde 2-3 saniye sürüyormuş. Şimdi ise bu süreyi 3 dakikaya kadar çıkarabilmiş.

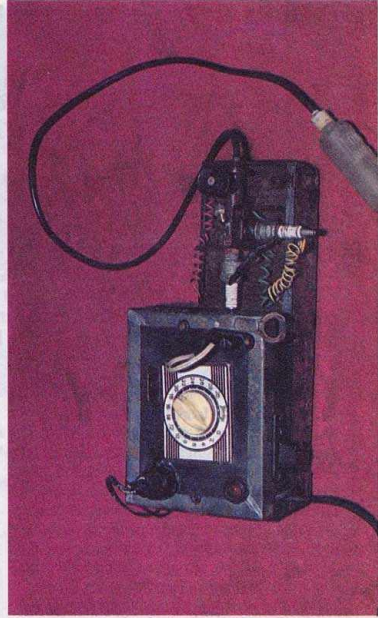
Nobel Ödülü kazandırabilir

Öte yandan bu aygıt çeşitli kişiler tarafından farklı şekillerde yorumlanmış. Tonoz, görüşlerini açıklayan bilim adamlarının yorumlarının birbirini tutmadığını söylüyor: “Biri dedi ki, bu olay bir ark boşalmasıdır. Bir diğeri ise deniz altındaki batıkları çıkarmada kullanılan bir su altı kaynak makinesidir dedi. Daha başkaları ise kuyumcuların kullandığı kaynak araçlarının sistemi; bazıları ise bunun bir elektroliz olayı olduğunu söylediler. Yani sizin anlayacağınız her kuşadan bir ses çıktı. Sonuçta bu en önemli buluşum hiçbir işe yaramadan öylece duruyor. Eğer yeterince ilgi gösterilip bilim adamlarının ve uzmanların elinde daha da geliştirilip benzin, mazot ve buhar motorlarının yerine kullanılsa,

Enjektörden çıkan çok az miktarda bir deniz suyu karşı kutba temas ettiği anda bir kısa devre oluyor. Bu da olağanüstü bir enerjinin açığa çıkmasına neden oluyor (üstte).

Tonoz, “mini reaktör” ya da “patlayan su” adını verdiği bu ilginç aygıt ile enerji sorununa ve hava kirliliğine kesin çözüm getirileceğini savunuyor (sağda).

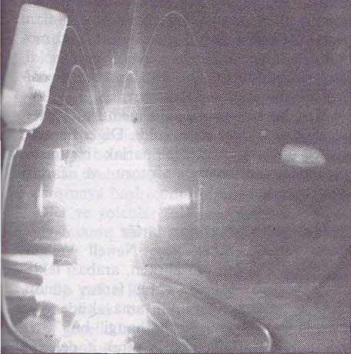

yakıttan ve zamandan kazanılacak tasarrufu siz düşünün. Üstelik hava kirliliği de böylece ölenecektir. Bence bu aygıt Türkiye'ye Nobel Ödülü bile kazandırabilir.”

Çağını aşanların kaderi: Önyargı

Selahattin Tonoz'un öyküsü aslında diğer tüm mucitlerin, hatta daha doğrusu dünya uygarlığına yeni bir şeyler sunan ve ilgi görmeyen tüm insanların öyküsüdür. Tonoz'un karşılaş-tıkları, tarih boyunca da gördüğü gibi insan zihninin ve bilimin sınırlarını zorlayan, tüm çağını aşmış kişilerin kaderidir. Yaşadıkları çağlarda Galile'nin dünyanın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü söylediğinde; Edison'un tüm bir kenti aydınlatacak bir ışık kaynağı geliştirdiğini açıkladığında karşılaştıkları güç-lükleri düşünün. Ve çıkarları sarsıldığı için tutucu din adamlarının ve gaz tüccarlarının bunlara karşı aldıkları tavırları düşünün. Oysa bugün 20. yüzyıl uygarlığı bu insanlara neler neler borçlu. İnsanın aklına ister istemez Einstein'ın hâlâ güncelliğini sürdüren şu sözü geliyor: “Ne kadar hazin bir çağda yaşıyoruz. Bir önyargıyı ortadan kaldırmak bir atomu parçalamaktan daha zor.”

Mini reaktör çalışırken görülüyor. Açığa çıkan enerji, aygıtın çelik kasasını ertebilecek güçte. Nitekim Tonoz bu aygıtı defalarca yeniden yapmak zorunda kalmış (solda).

Motorları, farları, telsizleri bozuyorlar

UFO'ların yan etkileri

Çoğu UFO gözlemi sırasında, tanıklar otomobillerin motorlarının ve farlarının çalışmadığını, telsizlerin, radyoların ve elektrikli araçların bozulduğunu belirtiyorlar. Böylesine bozukluklara neden olan güç nedir? Bu tür olaylardan sadece UFO'lar mı sorumlu, yoksa karşılıklı bir etkileşim mi var? Aşağıdaki yazıda bu soruların cevapları aranıyor.

1975'İN KASIM AYINDA bir akşamüstü ABD Teksas'ta, Levelland kentindeki Polis Merkezi'nde görevli A.J. Fowler olaylı bir gece yaşamıştı. Saat 23.00 sularında, can sıkıcı telefon ihbarlarından ilkinin aldı. Telefon eden, Pedro Saucedo, bir arkadaşıyla Levelland'ın 6 km batısında yol alırken, parlak ışıklar saçan, "torpido" biçiminde, sarı-beyaz renkte bir cismin, kamyonuna büyük bir hızla yaklaştığını görmüştü. Cisim başlarının üzerinden sürtünürcesine geçerken, kamyonun farları söndü ve motoru sustu. Cisim, müthiş bir ısı saçıyordu. Bu yüzden Saucedo, kamyonundan ona

1976 yılı bir haziran gecesi, İspanya'nın Büyük Kanarya Adası üzerinde gözlemlenen parlak bir kürenin fotoğrafı.

Belirtildiğine göre o gece aynı cismin etkisiyle, bir radyo ve TV seti devreden çıkmıştır (sağda).

Levelland yakınında Pedro Saucedo tarafından görülen UFO. Saucedo'nun aracının motoru ve farları, cisim yakındayken bozuldu (altta).

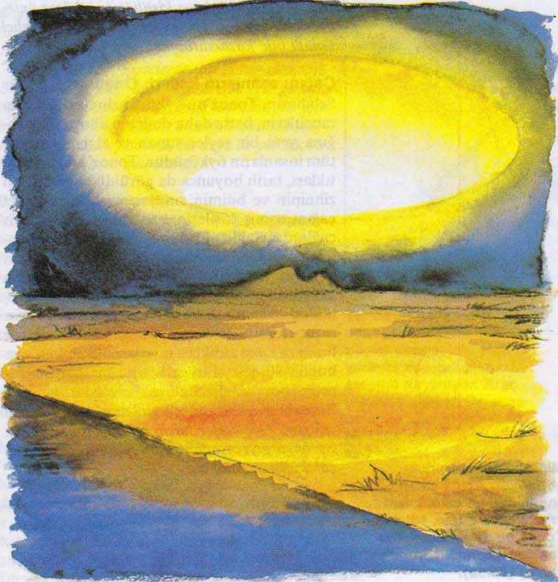
bakmak için indiğinde kendini yere atmıştı. UFO belli bir mesafeye uzaklaşınca, farlar tekrar yandı ve motor kolayca çalışmaya başladı. İki adam, polise telefon etmeden önce, bir daha yol aldılar. Bu arada polis memuru Fowler, bu haberi pek önemsemedi.

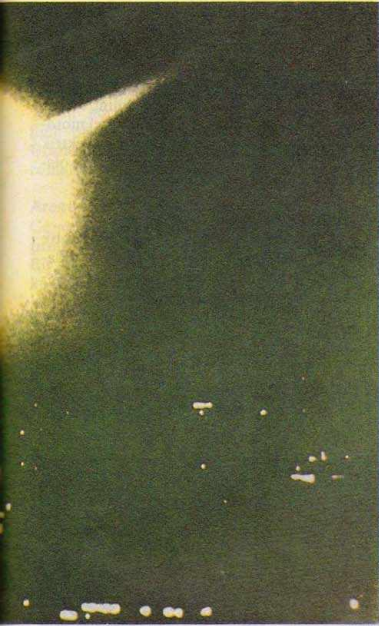
Bir saat sonra, Levelland'ın bu kez 6 km kadar doğusundan bir adam telefon etti. Görevli Fowler'a, yumurta biçiminde 60 metre uzunluğunda parlak bir cismin, caddenin ortasında durduğunu söyledi. Otomobil yaklaşıncı, motoru durmuş ve farları sönmüştü. Tanığın ifadesine göre, cisim büyük bir neon lambası gibi ışık saçıyordu ve tüm alanı parlak bir aydınlığa boğuyordu. Tanık otomobiline inince UFO havalandı ve yükseldi. Işıklarını söndürdü. Otomobilin motoru yeniden çalışmaya başladı.

Kısa bir süre sonra polis memuru Fowler'ın telefonu bir kez daha çaldı. Diğer bir araç sürücüsü, yolunu kesen parlak bir cisim yüzünden durmuştu. Motoru ve farları çalışmıyordu.

Duran motorlar, sönen farlar

Gece yarısını biraz geçte Newell Wright, Levelland'a doğru yol alırken, arabası teklemeye başladı. Motor sustu, farları söndü. Motora bakmak için indi, ama aküde veya kablolarda görünürde herhangi bir arıza yoktu. Sonra, daha önceki tanık ifadelerine

benzer oval bir cismin, yolun ilerisinde durduğunu fark etti.

Sonraki bir saat içinde, benzer şekilde ifa-deler kullanan en az dört kişi daha aradı. Bir itfaiye yetkilisi, gökyüzünde kırmızı bir ışık gördüğünü, aracının gücünü yitirdiğini ve far-larının söndüğünü bildirdi. Aynı kırmızı ışı-ğın, bir şerif ve ekibi tarafından da görüldüğü haber verildi.

Susan radyolar, telsizler

Uçandaire araştırmacıları dünyanın birçok yerindeki UFO gözlemcilerinin çeşitli zaman-larda benzeri olaylara tanık olduklarını belirti-yorlar. Bazen araştırmacıların raporlarına göre bir UFO gözlemi sırasında, tanımlanan biçimde araçlar bozuluyor, radyo üzerinde durgun elektrik birikiyor, motorlar teklıyor veya tamamen duruyor, aletler bir çalışıp bir susuyor, farlar sönüyor, araçların telsiz sis-temleri bozuluyordu. Birçok olayda, cisim, aracın bulunduğu alanı terk edince, motor çalışmaya başlıyordu. Birkaç olayda ise sürü-cüler ve yolcular şok geçirmişler ve ısı ya da alışılmamış bir kokunun etkisiyle fenalaşmış-lardı.

2. tip yakın ilişkiler

Araçlardaki bozuklukların, UFO gözlemleri-nin genellikle "ikinci tür"ünü (Bkz. sayfa 46) oluşturduğu belirtiliyor. Bu ilişkilerde etkiler,

Brezilya'nın Varig
Havayolları'na ait bir Curtis C-46 uçağı. Bu tip bir uçak, 1967'de bir UFO gözlemi sırasında birçok kez elektrik arızası geçirdi (Üstte).

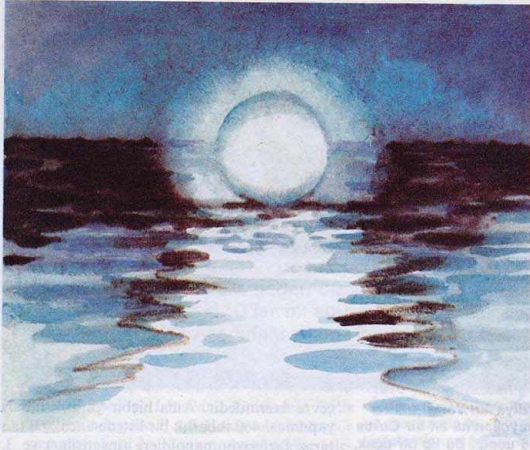
Levelland'ın doğusunda, 2
Kasım 1957'deki ikinci olayda, bir UFO, yolun ortasında durarak, bir aracın çalışmasını bozdu. (altta).

çevre üzerindedir. Ama hiçbir yaratık ihbarı yapılmaz. 400 ihbarlık bir listede ancak 60'tan biraz fazlası humanoidlere (insansılar) ve 3. tür olarak sınıflandırılan yakın ilişkilere aittir.

Araçlar neden bozuluyor?

Bazen bir araç, sürekli olarak bozuluyor. Bilim adamları, çalışma sistemlerinde fiziksel-bir bozukluk olduğuna değiniyorlar; ancak tam olarak ne olduğunu, tanıkların ifadelerinden çıkaramıyorlardı. Yine de aracın bozul-masından önce, ihbarın bir şaka olmayıp,

UFO kaynaklı olduğu, UFO'nun da insan yapısı veya doğal bir cisim olmadığı kabul ediliyor. Bozulma olaylarından pek azının, ışıklı toplar tarafından meydana getirildiğine birçok araştırmacı katılıyordu. Ancak bilim adamlarının, bu olaylarda UFO'lar kadar ışıklı topların da etkili olduğunu öne sürmeleriyle birlikte bu açıklamanın önemi de kuşku yarattı (Bkz. sayfa 218). **DARKMALT**

Uçaklar arızalanıyor

UFO gözlemleri sırasında elektrik sistemlerindeki arızalar ile ilgili olarak uçak mürettebatlarının da gözlemleri var. 4 Kasım 1957'de Varig Havyayolları'na ait bir C-46 uçağı, Brezilya'da Porto Alegre ile Sao Paulo arasında uçarken, alışılmamış bir cisimle karşılaştı. Pilot ve yardımcı, önlerinde hızla hareket eden kırmızı bir ışık gördüler. Birdenbire cisim 45 derecelik bir açıyla sıçradı ve büyümeye başladı. Bu arada uçağa, yanık lastik kokusu duyulmaya başladı. Ardından yön gösterici, jeneratör ve radyo vericisi tutuştu. O sırada cisim inanılmaz bir şekilde birden görünmez oldu.

Denizde panik

Teknelerde bu tür olayların yaşandığı bildiriliyor. 15 Aralık 1968'de Alaska'nın Hawk Inlet yöresinde, saat 15.00 sıralarında Teel adındaki bir yük gemisinin mürettebatı kendilerine doğru ağır ağır yaklaşan, beyaz ışıklı, yuvarlak bir cisim gördüler. Gemiciler bu cismi yaklaşık 4 saat izlediler. Sonra havalandı ve yakındaki tepelerin ardında kayboldu.

Ertesi akşam, aynı garip ışık tekrar görüldü. Teel'in 21 metre yüksekliğindeki seren direğine doğru ağır ağır yaklaştı. Hiç sesi yoktu. Teel'in mürettebatı, Elmendorf Hava Kuvvetleri Üssü ile ve sahil devriyesi ile radyo

teması kurdu. Beş dakika kadar sonra, teknenin radyo gücü tükendi. Yedek dizel motor da tekleli ve bozulma belirtileri gösterdi. Sonra cisim uzaklaştı ve jeneratör normal bir şekilde çalışmaya başladı. 15 dakika kadar, cisim görünmez oldu. Amerikalı bir bilim adamı olan Dr. James Harder, UFO'nun dizel motorunu bozacak derecede yüklenerek elektrik jeneratöründe bir tür kısa devre yaptırmış olabileceğini öne sürdü.

Sorular ve cevaplar

Çok araştırmacı bu olayları "elektromanyetik etki" ile açıklamaya çalışıyor. Fakat bu yaklaşım, olaylara tam anlamıyla bir açıklık getiriyor. Gerçekte, modern fizik, bu tür olayların çoğunu açıklayamıyor. Sözgelimi UFO'ların araçların motorlarını etkileyen güçlü bir manyetik alan oluşturup oluşturmadıkları hâlâ tartışma konusudur. Eğer böyleyse, bunun oldukça duyarlı bir şekilde kontrol altında tutulan bir alan olabileceği belirtiliyor.

Tanımlanamayan yüzen bir cisim (USO). Alaska'nın Hawk Inlet yöresinde, Teel adlı yük gemisinin mürettebatı, iki gece boyunca beyaz bir ışık gördüler. Teknenin elektrik aksamı ve dizel jeneratörleri görünür şekilde etkilendi (en üstte).

Eski İran İmparatorluk Hava Kuvvetleri'ne ait bir Fantom uçağı pilotu bir UFO'ya ateş etmek istediğinde uçağının gelişmiş elektronik silah kontrol sistemi çalışmadı. Üstelik diğer elektronik aksamı da bozulmuştu (üstte).

İran'da bir olay

İran'da gözlemlenen ilginç bir olay da şöyle: 18 Eylül 1976'da bilinmeyen bir cisim, Tahrân'ın Mehrabad Havaalanı kontrol kulesindeki görevliler tarafından saptandı. İran Hava Kuvvetleri'nden iki Fantom uçağı cismi izlemek için havalandı. Pilotlar, cismin yuvarlak olduğunu söylüyorlardı. Yanına yaklaştıklarında, cisim, birkaç kez ses hızını aştı ve Fantom'un motorlarının kısa bir süre içinde durmasına neden oldu. Pilotlar, elektronik ateşleme sistemini ateş açmak için yokladıklarında, çalışmadığını fark ettiler. Uçağın elektronik sistemleri, telsiz dahil, cisme 5 km yakinken susmuştu.

Diğer etkiler

Kıscacası İkinci Dünya Savaşı sıralarında da UFO'lara yaklaşan araçlarla ilgili kayıtlar var-

dır. Sürtücüler ve yolcular, elektriksel ve manyetik etkilerine ilaveten hava basıncının ve ısının değiştiğini, geçici felç, "güneş yanığı" ve diğer fiziksel ve zihinsel değişimlere uğradıklarını anlatıyorlardı.

Bu görünen bozuklukların nedenleriyle ilgili birçok saçma sapan açıklama yapıldı. Uçandaire araştırmacıları da çok güçlü elektromanyetik alanlar üzerinde durdular.

Araştırmalar ve sonuçları

Condon Komitesi'nin hazırladığı resmi araştırma, geniş çapta bilinendir (Bkz. sayfa 6). Bir ekip otomobil gövdelerindeki mıknatıs kuvvetleri çizgileri üzerinde güçlü manyetik alanların etkisiyle ilgili bir çalışma yaptı. Bakım sırasında, araçların, Dünya'nın manyetik yapısına yer ve zaman olarak bağımlı olduğunu keşfettiler. Normal koşullarda, bu mıknatıs kuvvet çizgileri değişmiyordu. Tüm arabaların, modelleri ve yıllarına göre belirli çizgileri olmalıydı.

Araştırmacılar, bir manyetik cisim üzerinden geçtiğinde, arabanın gövdesinin bir manyetik alan değişimine uğraması gerektiğini düşündüler. Gerçekten de mıknatıs kuvvet çizgilerinin değiştiğini gördüler. Yeterince yoğun bir manyetik alana maruz kalarak kötü çalışmaya başlayan herhangi bir aracın, sonuç olarak, değişken mıknatıs kuvvet çizgileri taşımaya gerektiği öne sürüldü.

UFO gözlemleri sırasında bozulan iki otomobil üzerinde çalışıldı; her iki durumda da, mıknatıs kuvvet çizgilerinin değişmediği ortaya çıktı. Bozulmanın nedeni, yoğun bir manyetik (mıknatıssal) alan değildi.

Veriler gözden geçiriliyor

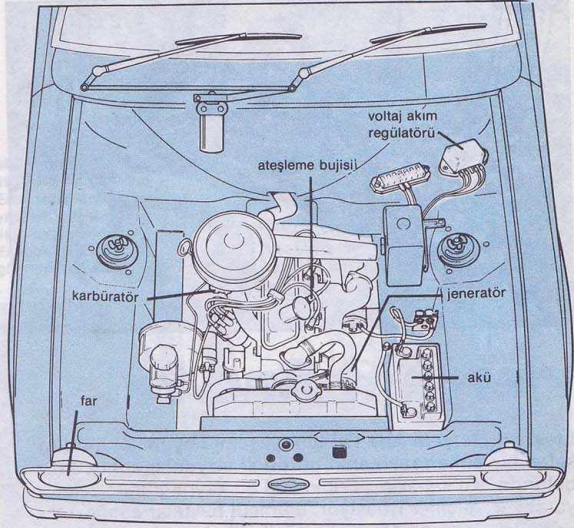
Öte yandan, manyetik alanların önemli olmadığı da söylenemez. UFO gözlemleri sırasında cisimden etkilenen çok sayıda araç baştan aşağı incelenmeye tabi tutuldu ve bu etkileri neyin, nasıl meydana getirdiği araştırıldı.

Britanya UFO'ları Araştırma Derneği tarafından kurulan bir ekip, manyetik alanlar üzerine bazı deneyler gerçekleştirdi. Birçok aracın voltaj akımı regülatörünün, düşük güçte alanlarla karşılaştığında bozulabileceği ortaya çıktı. Bu ilginç bir buluştu. Yine de, motor yatağıyla, aracın gövdesi, etken bir manyetik alandı. Aracın dışındaki son derece yüksek güçlü alanlar, motor aksamı içinde zayıf alanlar yaratabiliyordu.

Mikrodalgalar ve kızılötesi

Araçlardaki arızaların diğer nedenleri arasında bunların ısıtma sistemleri tarafından yaratılabilecek mikrodalgalar da olabilir. Bir diğeri ise, araç gövdesinin metalindeki elektronların yaydığı, düz akımın yükselttiği ve dağıttığı kızılötesi ışınlarıdır. Muhtemelen, bazı olaylarda söz konusu olan deri yanıkları, buna bağlı olabilir.

Dikkatli çalışmalar sonucu ortaya çıkan

Bir otomobilin motor aksamının, dış kaynakların etkisiyle bozulma hassasiyeti incelendi. Akü, aküyü yeniden dolduran jeneratör, yakıtı ateşleyen bujiler, voltaj dağıtım regülatörü. Bir uçandaire araştırmacısına göre düşen basınç, karbüratörün çalışmasını bozarak motoru allak bullak ederken; mikrodalga yayını, farlar kanalıyla akünün tüm gücünü boşaltır (üstte).

en garip tahminlerden biri, mikrodalga yayınının, bir şekilde tungsten farların flamanlarına etkili olabileceğiydi. Böylelikle motorun da bozulmasına neden olacak şekilde, aküden, büyük miktarda akım boşalıyordu.

Yine de boşalan bir akü, yeniden doldurulan kadar işlev göremez. Oysa birçok olayda, yukarıda tanımlandığı şekilde, aracın motoru, UFO'nun uzaklaşmasından sonra hemen çalışmaya başlıyordu.

Araçların durduran ışı

Üyelerinin gönüllü hizmetlerine ve mali desteğine dayanan UFO araştırma kurumları, henüz bir aracın motorunu durduracak ve farlarını söndürecek şekilde fiziksel etkiler yaratan bir buluş yapamadılar. Ama şurası kesin ki, resmi kurumlar, daha geniş kaynaklarla, bu sorunu derinlemesine inceliyorlar. Bu arada ABD askeri yetkilileri de, "araçları durduran", özellikle ağır vasıta ve tankları, hatta uçakları etkileyen bir ışın olabileceği düşüncesinden henüz vazgeçmiş görünmüyor. Eğer bu tür bir silahın gücüne karşı nasıl bir savunma yapacakları onların ilgi alanına girmiyorsa, kendi görevlerini ihmal etmiş sayılır (Bkz. sayfa 1026). Ama araştırmalarının sonucu henüz gün ışığına çıkmış değil.

Meryem Ana Evi nasıl bulundu?

Efes'teki Meryem Ana Evi tüm yaşamı boyunca kötürüm kalan bir Alman rahibinin gördüğü vizyonlar sonucunda bulundu. Kutsal evin yakınındaki su kaynağı mucizeler yaratıyor, felçliler iyileşiyor, ölümcül hastalar ayağa kalkıyor. Daha da ötesi, spiritüalistler, kutsal mezarda gerçek İncil'in var olduğunu iddia ediyorlar. Ata Nlrın, Meryem Ana'nın gizemini incelemeye devam ediyor.

1962 YILINDA Türk kamuoyunun dikkati Efes'e döndü. Hayat dergisi iki hafta süreyle yaptığı yayında, "mucizeler yaratan Kutsal Su"yu anlatıyordu. Söz edilen yer, Efes'teki Meryem Ana Evi'nin yanında bulunan su kaynağıydı. Felçliler, ülserliler, hatta görme duyusunu belli bir oranda yitirenler bile burada iyileşiyorlardı. Bu olayların ardındaki güç neydi? Nasıl oluyordu da tıbbın aciz kaldığı bir yerde, bir su mucizevi etkiler yapabiliyordu?

O dönemlerde, suyun analiz edildiği belirtiliyor. İçerisinde yararlı birçok mineral bulunmuş. Ama, hepsi o kadar, daha ötesi yok. Yani, diğer yeraltı sularından fazla farklı bir özellik taşımıyor. Öyleyse, gerçek mucize inançtan doğuyor. Yine o tarihlerde, Hayat dergisine mektup yazan, genç bir hasta şöyle yazıyordu.

"Önce sağ ayağıma kramp gibi bir şey girdi. Şiddetli sancılar başladı ve ayağım tutuldu, sonunda hareket etemediğimi yitirdim. İki yıl boyunca yataktan hiç kalkamadım. Görmedik doktor, yapılmadık tedavi kalmadı, fakat sağ ayağım iyileşmiyordu. Çıldırıcı bir şeydi. Her gece ölüyor, sabah yine diriliyordum. Rüyalarımda da bir garip. Devamlı yürüyordum, dağlarda, ovalarda, sokaklarda. Ama, sabah uyanınca ilk gördüğüm şey, koltuk değneklerim oluyordu."

Doğrulan kahve fali

Meral Akbay adındaki bu genç kızın, daha sonraki yaşamı çok daha büyük üzüntülerle

Meral Akbay, iki yıl yatağından kalkmadı. Meryem Ana Evi'nden getirilen suyu içtikten üç gün sonra yürümeyi başardı (üstte).

Yazar Cüneyt Lütfü Münneweroğlu, 1982'de yazdığı, "Hz. Meryem Ana ve Ejderler Ülkesi Anadolu" adlı kitabında "Kutsal mezar artık kazılıp ortaya çıkarılmalıdır" diyordu (sağda).

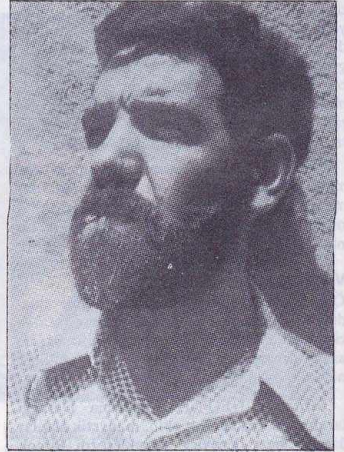

Gazeteci-yazar Yaşar Aksoy "Halikarnas Kadirgası" adlı kitabında, Meryem Ana'nın mezarının bulunmasının Anadolu uygarlıklarının bir zaferi olduğunu belirtiyor (üstte).

geçiyor. Tıptan ümidini kesen genç kız, çoğu zaman olduğu gibi, sonunda ilahi bir yardım bekliyor ve dua etmeye başlıyor. Sanki, bir şeyler bekliyor. Ama ne? Meral Akbay devam ediyor:

"Bir gün, bir hanım dostumuz ziyaretime geldi ve kahve falıma baktı. Aynen şöyle dedi: 'Senin ayağının bağıni çözecek olan su, bir dağın tepesinde yatıyor. Yakında, birisi sana oradan su getirecek. Korkma, o sudan iç, iyi olacaksın.' Bu sözleri bir teselli olarak kabul ettim. Sonra da unuttum. Bir sabah, gazete okuyordum, gazetede Meryem Ana Evi'ndeki Kutsal Su'dan içen felçlilerin iyileştiği yazıyordu. O anda, aklıma kahve fali geldi."

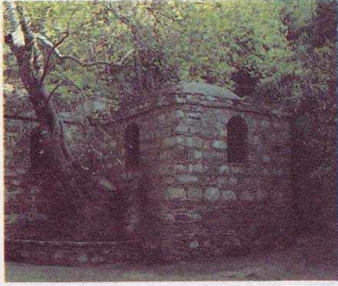
Olayın devamını Meral Akbay'ın annesi Veddet Akbay anlatıyor; "Bir yakınımızın otomobiliyle Efes'e gittik. O zamanlar dağa çık-

mak için yol yoktu, nasıl çıkarsın, dediler. İşte, mucize o anda başladı. Gördüm ki, dağın tepesinde çıkan yol, bizim oraya varmamızdan bir saat evvel zirveye ulaşmış. Hemen, tepeye çıktık ve suyu doldurup geriye döndük." Meral Akbay, devam ediyor: "İlk suyu heyecanla içtim, biraz da ayağıma sürdüm. Üç gün böyle devam ettim. Dördüncü gün evde mevlit vardı. O gece, üzerimde tarifi olanaksız bir duyu vardı. İçimden bir ses, mutlaka yürüyeceksin diyordu."

Mucizeler sürüyor

"Sonunda, bu sesin baskısından aşırı etkilendim. Birden yataktan fırladım, güçlükle kendimi yere bıraktım. Hayretle baktım, ayakta durabiliyordum. Ses devamlı olarak kulağımda uğulduyordu, yürü, yürü kızım... Korkuyordum,

Meryem Ana Evi. Burası 1878 yılında Katerine Emmerich tarafından yapılan tarif sonucunda 1891'de bulundu. Emmerich, burayı hiç görmemişti (solda).

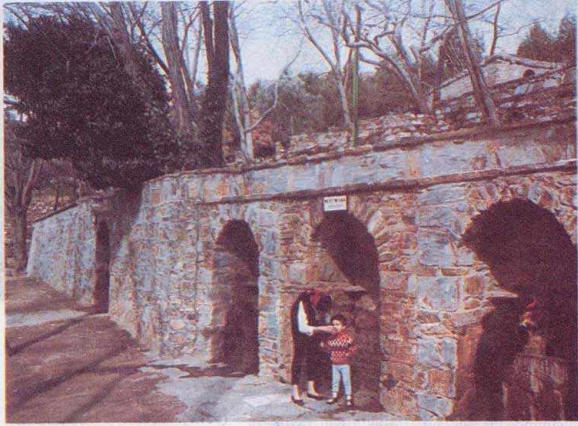
ya yürüyemezsem diye. Birden ilk adımımı attım ve mucize başlamıştı. Yürüyordum. Sonra sevinçten bir çığlık atmıştım. Tüm ev halkı odaya doldu. Hepsi hayretle, oradan oraya koşup duran felçli kızlarına bakıyorlardı. Artık yürüyordum.”

Meral Akbay'ın akıl almaz öyküsü tümüyle gerçek. Üstelik, bu konudaki tek örnek de değil. 1960'lı yıllarda Meryem Ana Evi'nde görevli olan Rahip François şöyle diyordu: “Kuşadası Tapu Kadastro Müdürlüğü gözlemlerinden rahatsızdı, su onu iyiletti. Milaşlı bir ev kadını olan Nesibe Devrim, karaciğer hastasıydı, buraya geldiğinde karnı anormal derecede şişti. 15 gün sürekli su içti ve tamamen iyileşti. Kemik veremi olan ve ölmesi beklenen bir kız, iki hafta burada yıkandı ve iyileşip gitti, hâlâ yaşıyor, aradan yıllar geçti. Bunun gibi o kadar çok örnek var ki, ciltler tutar.”

“Başka kurtuluş yolu yok”

O y' ırda, Meryem Ana Evi'nin girişinde bir anı defteri vardı, gerek iyi olan hastalar, gerekse ziyaretçiler buraya duygularını yazıyorlardı. Defterin bazı bölümlerinde, şu sözler okunuyor: “Sevgili Meryem Ana'ya, ziyaretine geldim, isteğimi veresin (...) Bütün dinlerin özeti, iyilik ve sevgidir. O halde, iyi olan ve sevenlerin mutluluğu, geleceğin dünyasına temel olacaktır. Başka, kurtuluş yolu yok. Meryem Ana da sevgi ve iyilik sembolüdür. Onun anısına selam olsun.”

Bu olayların ardında yatan gerçek nedir? Psikologlar ve bazı bilim adamları yoğun inanç düzeyinin böylesi sonuçlar getirebileceğini öne sürüyorlar. İnsanın bu kadar güçlü inanç ve arzuyla iyileşeceğini düşüncesi, büyük bir olasılıkla olumlu sonuçlar getirebiliyor. Fakat, tüm olayların açıklaması, acaba bu kadar mı? Mucizeler dağı olarak tanımlanabilecek olan Aladağ'da olanlar sadece inançtan mı kaynaklanıyor? Yoksa olayın bilinmeyen yönleri de var mı? Aslında, olayların daha başında normalüstülük başlıyordu. Yani, Meryem Ana Evi'nin bulunmasından çok daha öncelerinde. Çünkü burası normal bir araştırma sonucunda bulunmadı. Burasının yerini tarif eden ve bulunmasını sağlayan

Meryem Ana Evi'nin yakınında bulunan, şifalı olarak tanımlanan kutsal çeşme. Buraya “Meryem Dağı Pınarı” deniliyordu. Mucizeler, bu su ile oluyor (üste).

kişi ömrü boyunca ayağa kalkmamış olan bir Alman rahibeydi.

Hiç görmeden, tarif etti

Anne Caterina Emmerich, 1774 yılında Flamske, Westfalen'de doğdu, 1824'te Dülmen'de öldü. Kendisine, Dülmen Rahibesi deniliyordu. Kötürümdü, ilginçtir, o da gelecekte iyileşecek birçok hasta gibi, yatağından kalkamıyordu. Ama, hastalar, onun tarifi sayesinde iyileşecekleri yeri bulacaklardı. Ömrü boyunca, evinden hiç çıkmadı. Emmerich, güçlü bir mistikti, kutsal bir kişi olarak kabulleniliyordu. Vücudunda stigmatik lekeler vardı. Stigmatizm, Hz. İsa'dan sonra görü-

len bir olaydır. Birçok insanın vücutlarında, Hz. İsa'nın ölüm anındaki yaralara benzer lekeler veya oyuklar ortaya çıkmaktadır ve bunların doğal, bilinen bir nedeni de yoktur. Emmerich'in bedeninde de bu tür lekeler vardı. Lekeler, Y biçimindeydi. O dönemlerde, Emmerich çocuktu ve olay bir meditasyon sırasında olmuştur.

Caterina Emmerich, meditasyon alanında ve trans benzeri hallerde garip vizyonlar görüyor ve bunları uzun uzun anlatıyordu. Onun tüm anlattıklarını, daha sonra Alman yazar Clemens Brentano, Kutsal Bakire Meryem'in Yaşamı adlı kitabında topladı. Böylece, vizyonları belgesel bir nitelik kazandılar. Bu açıklamalar, yayımlandığı 1878 yılında, büyük yankılar uyandırdı. Kilise yetkilileri ise olayı kuşku ile karşıladılar. Çünkü, kitapta Meryem Ana'nın yaşamı anlatılıyor ve yaşadığı yer ayrıntıları ile tarif ediliyordu.

Vizyonların tümü doğru çıkıyor

Caterina Emmerich'in vizyonları ve anlattıkları, alışılmış kilise kayıtlarına uymuyordu. Çünkü, o dönemlerde Meryem Ana'nın Kudüs'de yaşayıp öldüğüne inanılıyordu.

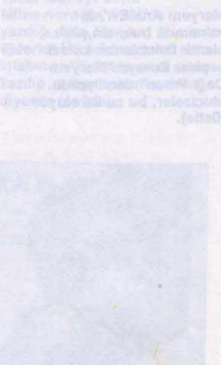
Oysa, Emmerich, Meryem Ana'nın Efes'e geldiğini ve ömrünün son yıllarını burada geçirdiğini iletir sürüyordu. Üstelik, onun yaşadığı evi ayrıntıları ile tarif ediyordu. Ona göre, evin batıya bakan bir girişi vardı. Gerisinde haç biçiminde ikinci bir kısım vardı. Soldaki küçük oda, Meryem Ana'nın yaşadığı yerd. Çevreyi de çok iyi tanımlayan Emmerich, evin çevresindeki yaban çiçeklerini bile tarif etmişti.

1891 yılında, Lazarist Rahip Eugene Paulin, İzmir Koleji Müdürü iken, Brentano'nun kitabını okudu. Çok etkilendi ve araştırmaya başladı. Önce, Efes civarında yaşayan Kırkince halkının (şimdiki Şirince köyü sakinleri), buraya "Panaya Kapulu" adını verdikleri öğrenildi. Aynı yıl, yapılan araştırmalar sonucunda ev, Emmerich'in tarif ettiği yerde bulundu. Yapılan tüm tarifler tamamen doğruyd. Caterina Emmerich, bölgeyi görmüşçesine doğru tarif etmişti. Bunun üzerine, 1896'da Papa 13. Paul, Kudüs Tezi'ni ortadan kaldıran bir duyuru yayınladı ve Efes'i hac yeri olarak ilan etti.

Efes'te daha neler gizli?

Bu bölgenin dinsel özelliği ya da geçmişi, çok eskilere dayanıyor. Yöre ile ilgili, daha birçok tarihi kaynak ilginç bilgiler veriyorlar. 1902'de Brüksel'de H. Delahaye tarafından yayımlanan Synaxarium'da ve 1969'da Charles Mango'nun yazdığı, Bizans Anıtları adlı kitapta şu satırlara rastlanıyordu: "Azize

Meryem Ana Evi'nin bulunduğu Aladağ'dan Bülbül Dağı'na bakış. Meryem'in buralarda yaşadığı ileri sürülüyor (İstte).

Mary Magdalena'nın (Meryem Ana'nın) kemikleri Efes'teydi. Bizans İmparatoru Akıllı Leo, bu kemikleri İstanbul'a taşıdı. Sonraki İmparator Manuel Comnenus Efes'teki kutsal kırmızı taşı da Bizans'a getirtti. Bu taş, İsa haçtan indirildikten sonra, üzerinde bedeninin yıkanması için kullanılmıştı. Daha önce, Selçuk'taki, St. Jean (Yuhanna) Kilisesi'nde saklanıyordu. Bu kaçırılmaları rağmen Efes'te daha birçok kutsal eser vardır. Bunlar hacı olmak için yeterlidir."

Bir diğer ilginç bilgiyi, Chronicle adlı kitapta Lady Goodenough veriyor. Lady Goodenough şöyle yazıyor: "Katalan rahiplerden Ramon Muntaner, 1304 yılında Efes'e geldi ve ilginç buluntularla karşılaştı. Bunların bazılarını tanımladı. Muntaner şöyle diyor: 'Kutsal John (Yuhanna), üç önemli eşyayı Kudüs'ten Efes'e getirdi ve bunları Efes'te bulunan bir sunak yerinin (mihrap) altına sakladı.' Bu üç önemli kalıntı şunlardı: Haçtan alınan bir parça. Yuhanna bu parçayı Hz. İsa'nın başını dayadığı yerden almıştı. Sonradan üzerine, mücevher ve altın işlemeler yapıldı. John, bunu küçük bir altın zincire takılı olarak boynunda taşıdı ve kutsadı. Diğerleri Meryem'in diktiği ve John'a verdiği dikşisiz bir gömlek ve en önemlisi John'un yazdığı 'Apocalypse' yani 'Vahiy' kitabıydı."

Bir durugörü olayı

Bugün, bu eşyaların Efes'te nereden oldukları bilinmiyor. Yapılan araştırmalar sonucunda, henüz bir şey bulunamadı. Bütün bu kutsal

eserlerin yanı sıra, bir de Emmerich'in Meryem Ana'nın mezarının yerini tarif eden vizyonu var. Tüm bunlar, Efes'in dinsel önemini olağanüstü düzeye yükseltiyor. Konunun, dinsel, politik ve turistik önemi çok yüksek ama işin bir de manevi yönü var. Efes'in ya da Meryem Ana'nın kutsallığı, spiritualistleri de ilgilendiriyor. Gazeteci-yazar Yaşar Aksoy, **Halikarnas Kadirgası** adlı kitabında, İzmir'de bulunan bazı spiritualist grupların konuyla yoğun bir biçimde ilgilendiklerini yazıyor ve bu yönde ruhsal celseler yapıldığını belirtiyor.

Sözü geçen bu celselerde, alınan ruhsal tebliğlerin bir tanesini incelemek gerekiyor. Bu tebliğde şöyle bir bölüm var: "*Bu olay, özelliği nedeniyle, geleceğe ıyık ve hayır getiren bir durugörü olayıdır. Bu durugörü olayı şu hususları kapsıyor:* DARKMALT

1. Meryem Ana'nın mezarının yeri.
2. Mezar içinde, Meryem Ana'nın hiç bozulmamış halde duran bedeni.
3. Mezarda, Meryem Ana'nın yanında gerçekleşen İncil'in bulunması.
4. Bu İncil'de, İsa'dan sonra Ahmed adında bir peygamberin (Hz. Muhammed) geleceğinin ve yeni bir dini müjdeleyeceğinin bildirilmesi.

Hiz. Muhammed İncil'de vardı

Tebliğ, devam ediyor: "*Meryem Ana'nın bedeninin aynen korunmuş olması, Mısır'dan beri bilinen mumyalama yönteminin bir görüntüsü olarak düşünülebilir? Ancak, mezaradaki bedenin mumyalanıp, mumyalanmadığı kolayca anlaşılacaktır. Meryem Ana'nın bedeni mumyalanmış değildir. Bazı toprak türlerinin, nemlilik ya da kuruluk gibi özellikleri bir cesedin bozulmadan kalmasını sağlayabilir. Mezarın bulunduğu yerin coğrafi ve jeolojik özellikleri de önemli etkenlerdir. Bu yönlerden yapılacak olan incelemeler, ortaya ilginç sonuçlar koyacaklardır. İsa bedeninin 2000 yılı yaklaşan bir süre içerisinde bozulmadan kalabilmesi, her olayın madde yasaları ile açıklanması ve değerlendirilmesi gibi yanlış bir zihniyeti çürütmektedir. Böylece, bu olay insanlığı, madde ötesine belki de Allah'a yöneltecektir."*

"Gerçek İncil'in bulunması, Hiz. İsa'dan sonra insan aklının ve gönlünün müdahalesi ile bugüne dek, çeşitli şekillerde değiştirilerek kullanılan İncil'in içyüzünü ortaya koyacaktır. Böylece, öncelikle Allah'ı hâlâ insan biçiminde (Antropomorph) kabul eden Hristiyanlığın teslis görüşü (üçleme: Baba-oğul-kutsal ruh) yıkılacaktır. Öte yandan, gerçek İncil'de Hiz. İsa'dan sonra gelecek olan dini, Ahmed isimli bir peygamberin getireceği yazmaktadır. Bu dinin müjdecisinin, Allah huzurunda sonsuz güçte bir 'Hamd' halinde bulunacağı bildirilmektedir. Hamd kelimesinden ise, Hâmid, Hamid ve Ahmed sıfatları türer. Bu sıra üzerinde dizilen bu üç kelime, hamd halinin gitüğe yoğunlaşan üç mertebesini anlatmak isterler. Kaldı ki, o yeni dinin müjdecisinin Ahmed değil de, Muhammed ismi ile gelmesi, elbette ilahi rıza ve ilahi hikmetin anlamlı bir arzusudur. Çünkü,

hamd, aslen Allah'a mahsustur, insan Hâmid veya Ahmed sıfatlı olabilir ama, insan muhammed olamaz. Çünkü, muhammed kendisine hamd edilen veya hamd edilmiş anlamını taşır. Allah, o varlığa Muhammed adını vermiş ve ona, ıptkı kendisine olduğu gibi, hamd edileceğini anlatmak istemiştir. Aynen, yaradılıştan, tüm meleklerin, insana secde etmelerinin emredilmesi gibi..."

Dünyasal birlik olayı mı?

Bu ruhsal tebliğin, devamına geçmeden önce, olayın spiritualistler tarafından ne kadar önemsendiğinin üzerinde durmak gerekiyor. Onlara göre, Meryem Ana'nın mezarının bulunması ve açılması dünyadaki bilim ve din realitesini değiştirebilecek güçtedir. İnsanlık, dinsel ayrılıkları, düşünce farklılıklarını unuttak ve belki de tek bir inanç etrafında birleşebilecektir. Olayın diğer bir anlamlı yönü, bu kutsal mezarın, yani Hristiyanlığın en büyük ikinci insanının, bir İslam ülkesinde gömülü olduğunun ortaya çıkarılmasıdır. Bu bakış açısına göre, olayın asıl anlamlı yönü, İslam-Hristiyan bütünlüğünün bu şekilde sağlanabileceğidir.

Meryem Ana'nın mezarının bulunması, gerçekten çok ciddi boyutlara ulaşacak kadar önemli bir olay. Catherine Emmerich'in vizyonlarına göre, Meryem Ana Evi bulundu ve onun orada yaşadığı Vatikan tarafından resmen kabullenildi. Öyleyse, kutsal mezarın da aynı bölgede bir yerde bulunması pek reddedilecek bir düşünce değil. Üstelik, Emmerich, vizyonlarında o kadar ileri gidiyor ki, Meryem Ana'nın Efes'te nasıl yaşadığını, nasıl öldüğünü, ölümlerinde kimlerin bulunduğu ve ne şekilde, nereye gömüldüğünü açıkça anlatıyor. Ya, bunlar da doğrusu?

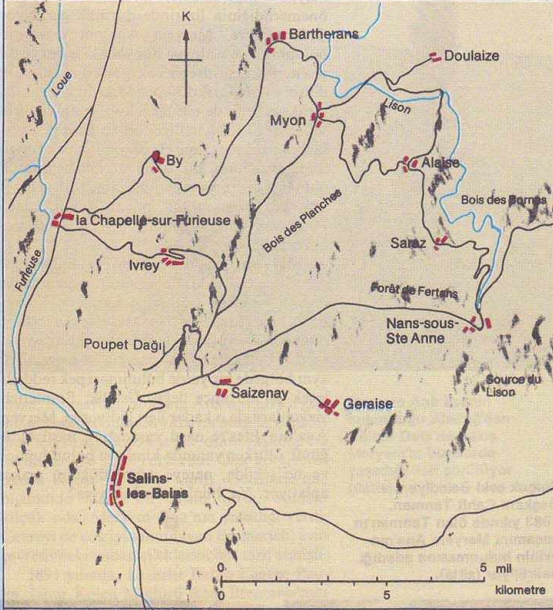
Selçuk eski Belediye Başkanı Cahit Tanman.
1983 yılında ölen Tanman'ın yaşamını Meryem Ana'nın evinin bulunmasına adanmış bir kitapta anlatıyor (altta).

Aralarında bağlantılar var.

Ley hatları ve bilim

Avrupa'nın çoğu eski yerleşim merkezinin, tıpkı ley hatlarında olduğu gibi (Bkz. sayfa 510, 560, 591 ve 629) ilginç bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olduğu belirtiliyor. Aşağıdaki yazıda tüm Avrupa'yı saran bu ilginç sistem inceleniyor.

Jura Dağları'ndaki küçük bir vadiye yer alan Salins-les-Bains kasabası (altta).

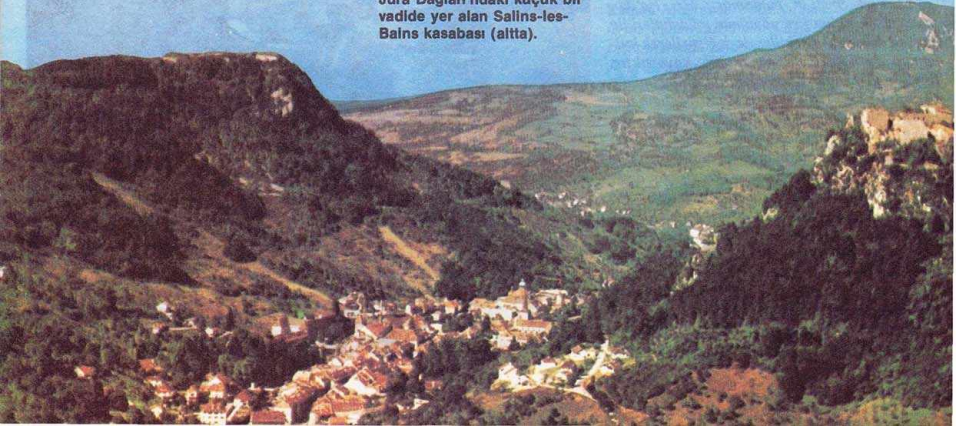
FRANSA'NIN DOĞUSUNDA, İsveç sınırına yakın Jura Dağları'nın kıvrımlarında Salins-les-Bains adında küçük bir köy yer alıyor. Bu köye güneyden girenler, sanki bir çıkamaz sokağa girmiş gibi bir izlenime kapılırlar. Yolun her iki yanında yükselen kayalar giderek dikleşir. Bu kayaların eski bir kalenin yıkılmasıyla oluştuğu sanılıyor. Kuzeye doğru devam edildiğinde, bir aslanın başı ve sırtı görünümünde Poupet Dağı görülür. Salins-les-Bains köyü, çok hızlı aktığı için "hiddetli" anlamına gelen Furieuse Nehri kıyısında yer alır. Kent, dağın eteklerindeki sarp kayalıklara kadar yayılır.

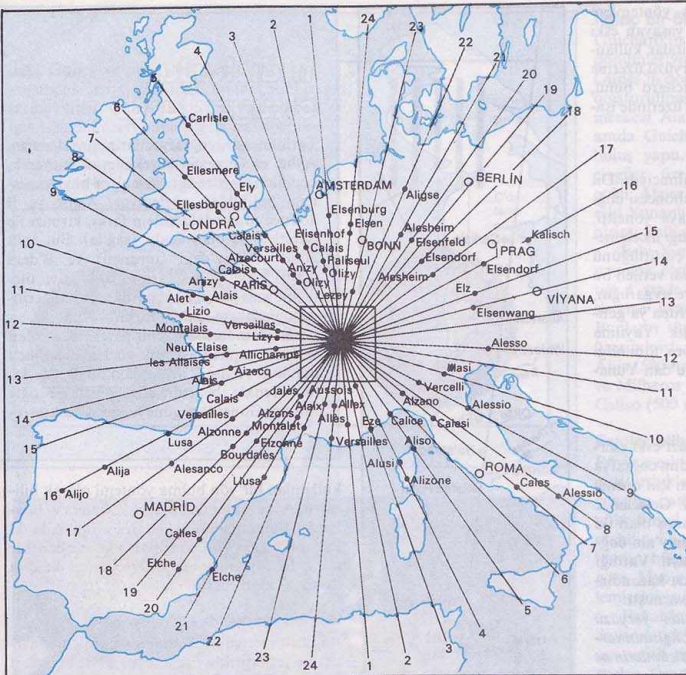
Bu arada yörenin tarihi ile ilgili birtakım bilgiler de var. Fakat bunların bugüne değin açıklanmadığı biliniyor. Poupet Dağı üzerinde çok sayıda eski mezar ile menhirler var. Bu menhirlerinden dört tanesinin, son 20 yıl içerisinde çeşitli nedenlerle tahrip olduğu söyleniyor.

Öte yandan aynı yörede yer alan Alaise köyünün de tarihsel açıdan belirli bir önem taşıdığı belirtiliyor. Kayıtlara göre ünlü Romalı komutan Sezar, Galyalı Vercingetorix'i M.Ö. 52'de burada yenilgiye uğrattı.

Bilimlerin merkezi

Xavier Guichard adında bir Fransız bilim adamı 1935'te Alaise hakkında daha derinlere inen bazı iddialarda bulunmuştu. Guichard'a göre Salins'in kuzeyinde yer alan bu küçük yöre, 20. yüzyıl bilimsel anlayışının beşiği idi. Guichard ilk yeryüzü ölçümünün burada yapıldığını, ilk coğrafi bilgilerin burada kayda geçirildiğini, matematik alanında ilk önemli adamların burada atıldığını iddia ediyordu.

Xavier Guichard'ın keşfettiği 24 çizgili sistem görüldüğü (solda). Bu tür bir sistem ile İngiltere'den Yunanistan'a, Portekiz'den Almanya'ya kadar tüm Avrupa'yı ölçümlemenin mümkün olduğu öne sürülüyor. Bir dilbilimci olan Guichard bazı yerleşim merkezlerinin eski adlarının Alaise sözcüğünden türetilmiş olduğunu ortaya koymaya, ayrıca bunların birbirleriyle bağlantılı olduklarını kanıtlamaya çalıştı. Çizgiler Alaise yakınlarındaki Poupet Dağı'ndan yayılıyorlar (altta).

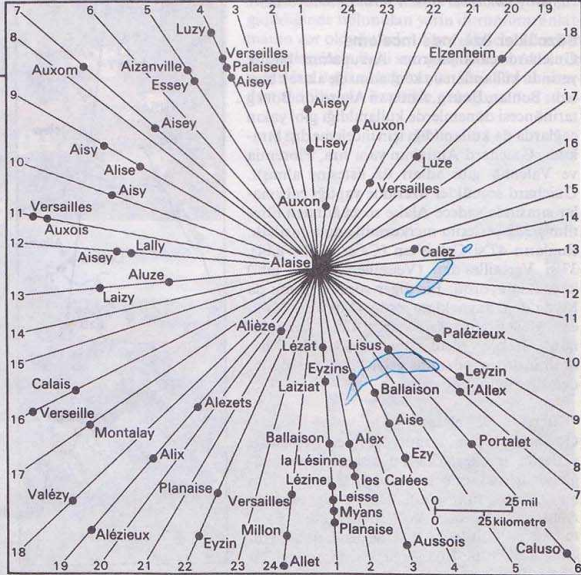
Guichard'ın 24'lü sistemindeki çizgilerden birinin ayrıntılı görünüşü. Korsika Adası'ndaki Aliso'dan başlayıp İskoçya yakınlarındaki Carlisle'ye kadar uzanıyor (solda).

2000 yıllık tarihi var

Alaise, Poupet Dağı'nın 15 km kadar kuzey-doğusunda bulunan sessiz ve küçük bir köydür. Tarihi yaklaşık 2000 yıl öncesine uzanır. Eski bir Galya köyü olan Alaise, Lison Nehri'nin aşağısındaki tepelere yayılıyordu. Bugün ise şimdiki Alaise, bu eski Alaise'nin batısına doğru uzanıyor. Daha batıda yaklaşık 5 km kadar batıda, Myon köyü bulunur. Poupet Dağı'nın deniz seviyesinden sadece 800 metre yükseklikte olmasına rağmen, tepe noktasından tüm yöreyi izlemenin mümkün olduğu belirtiliyor.

Veryüzüne "çizilen" çizgiler

Xavier Guichard'ın tüm yaşamı boyunca, Poupet Dağı, Myon, Alaise ve benzeri yerleşim merkezlerinin bambaşka bir önemi olduğunu vurgulamaya çalıştığı belirtiliyor. Guichard'a göre bu yerler, eski insanlar tarafından yön bulmak için kullanılan ilginç bir sistemin merkezini oluşturuyorlardı. Ona göre tüm Avrupa bu yön bulma sistemi ile bağlantılı, görünmeyen çizgiler ile parçaları ayrışmıştı. Bu işlem bugün enlem ve boylamları

hesaplamada kullanılan çağdaş yöntemlere çok benziyordu. Fakat yörede yaşayan eski insanların yazılı belgeleri ve haritalar kullanmadıkları için, tüm bilgilerini yeryüzü üzerine belirttiklerine inanılıyordu. Guichard bunu, bugün ülkelerin sınırlarını harita üzerinde işaretlemelerine benziyor.

Uygurlık Ortadoğu'dan geldi

Guichard aynı zamanda bir dilbilimciydi. Dil alanındaki araştırmalar onu tarihöncesi coğrafya ile ilgili çalışmalar yapmaya yöneltti. Eski Avrupa dilleri üzerinde yaptığı inceleme sonucunda, ilginç bir teoriyi çürüttüğünü açıkladı. "Arkeolojik yayılım" adı verilen bu teoriye göre, her türlü bilginin ve uygarlığın, Yunanistan ve Roma yoluyla Avrupa'ya getirildiğine inanılıyor. "Arkeolojik Yayılma Teorisi" adı verilen bu görüşe göre, tüm bilgi ve uygarlık Avrupa'ya, Ortadoğu'dan Yunanistan ve Roma yoluyla getirildi.

Atalarımızın gökbilim bilgileri

Guichard bir dilbilimci olarak bazı eski eserleri dikkatlice inceledi. Amacı kadim coğrafya ile ilgili bulgular toplamaktı. Onun için önemli olan yazarlardan biri de Fransız Gosselin'di. Bu kişi, 1. ve 2. yüzyıllarda yaşamış olan iki Yunan düşünürü Strabo ve Ptolemy'nin coğrafya ile ilgili bilgilerini incelemişti. Vardığı sonuçlar, 1786'da ona bir ödül de kazandırmıştı. Gosselin şöyle bir sonuca varmıştı:

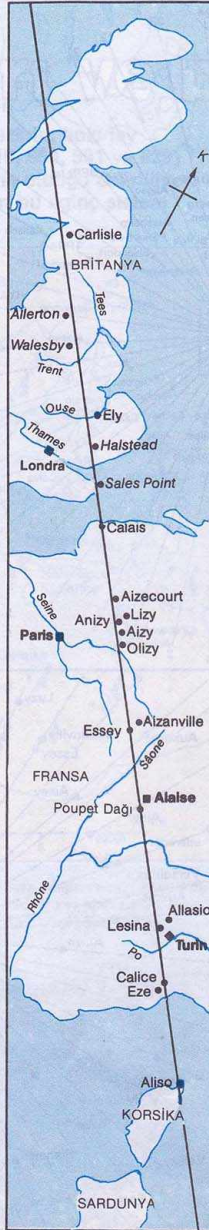
"Atalarımız tarafından yapılan yeryüzü ölçümleri mükemmel bir gökbilim bilgisinin varlığını ortaya koyuyor olabilir. Bu ölçümlerin ne zaman yapıldığına ilişkin tarih bilinmiyordu."

Sözcükler üzerinde inceleme

Guichard çalışmalarına Avrupa'nın birçok yerinde kullanılan üç kent adını ele alarak başladı. Bunlar, Bourg, Antia ve Alaise idi. Bourg tarihöncesi dönemlerde kullanıldığı gibi yakın çağlarda da kullandığı için inceleme dışı bırakıldı. Guichard Antia'nın yanı sıra, Florentia ve Valentia gibi adları da listese almıştı. Guichard sözcükler üzerinde yaptığı çalışmalar sırasında sadece Alaise sözcüğünden türetilmiş 382 yerleşim merkezinin adına rastladı. Bunların 47'si Calais'ten (Cales, Cales gibi), 37'si Versailles'dan (Veiselle, Verceil gibi) kaynaklanıyordu. Bir diğer sözcük grubu da Myon'dan kaynaklanıyordu (Millons, Milliers, Meilen gibi). Guichard, Alaise sözcüğünün Grekçe Eleusis'ten geldiğini ve her ikisinin de tuz anlamına gelen "hal" sözcüğünden türediğini öne sürdü.

"Rüzgârgülü" sistemi

Guichard bir haritanın üzerinde, saptadığı yerleşim merkezlerini bu adlarla işaretlediğinde şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Öncelikle tüm bu adların Fransa'nın Doubs yöresindeki Alaise'e bağlı olan ve "Rüzgârgülü" sisteminde yerleştirilen Alaise ile bağlantılı olduğunu fark etti. Rüzgârgülü sistemi eskiden

Yıldızlarla ölçüyorlardı

Tarihöncesi coğrafyacıların, yıldızların, Ay'ın ve Güneş'in hareketlerini izleyerek, kendilerini göre bir tür enlem-boylam sistemi buldukları söyleniyor. Alaise ve B noktası arasındaki enlem farkı, kırmızı ile işaretlenmiş olan açıdır (sağda). Bu, aynı günde Alaise'deki (turuncu) ve B'deki (yeşil) öğle güneşi arasındaki açıyı ölçmekle anlaşılabılır. Açılardan biri, diğerinden çıkarılırsa, enlem farkı bulunabilir.

Boylam farkları geniş parçalara ayrılan yerlerde yapılan ayrıntılı gözlemler sonucu bulunur. Alaise C arasındaki boylam farkı, mor renkle belirtilmiştir. Alaise'de öğle zamanı Güneş tam güneydedir. C noktasın-

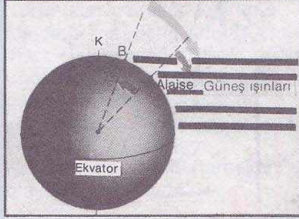
bulunan bir yön bulma yöntemi olarak biliyor. Aynı zamanda bu yöntem enlem ve boylamlar bulunmadan önce tarih saptamada da kullanılıyordu. Bu sistemde gül, seçilen bir noktada toplanmıştır. Bu seçilen noktadan dışarıya doğru belirli çizgiler çizilir.

Tek bir merkezden yayılıyor

Bu tür bir sistemde Alaise'in Avrupa'nın merkezine yerleştirildiği görülüyor. Öyle ki çizilen bir hat İskoçya'dan İtalya'ya kadar uzanır ve Alaise'den geçerek Portekiz'den Polonya'ya ulaşır. Guichard Poupet Dağı'ndan geçen 24 çizginin, güle doğru çizilen 48 hat sayesinde tanınabileceğini öne sürüyor. Gerçekte bu ünlü bilim adamı gün ve gecenin her yarım saati için çizilen çizgilerin çoğunun gözden kaçırıldığına inanır. Ona göre bunların araları 7.5° olmalıydı. Fakat aslında hiçbirisi düzensiz değildir. Bu ölçüler 6° ve 7° arasında daha çok değişir. Guichard bu yanlışlıkların, İtalya'ya doğru uzanan düz bir hat çekilebilme için kastlı olarak yapıldığını belirtiyordu.

Çizgilerden biri İngiltere'deki Carlisle ve Ely'den, Fransa'daki sekiz Alaise ve Calaise'den geçerek Korsika'daki Aliso'ya kadar uzanır. Diğer biri ise İrlanda'daki Arklow'dan, diğer Calais'den Fransa'da bulunan diğer yedi Alaisian adlı yerlerden ve dört tane İtalyan kentinden (Vercelli, Alzano, Calesi, Cales) geçer. Bu hat Salisbury'e çok yakın bir yerden geçmesine rağmen, Guichard'ın İngiliz adları üzerinde pek durmadığı görülüyor. Bir başka hat ise Portekiz'deki Aligo'dan, İspanya'daki Alija'dan, Almanya'daki Elsendorf'tan ve Polonya'daki Kalisch'den geçer. Son olarak da bir diğer hat, İspanya'daki Alesanco'dan ve Almanya'daki Arlesheim'deki beş Alaises'den (Fransızca kökenli) geçer.

daki Güneş ve güneyden geçen hat (sarı) arasındaki açı, boylamdaki bu farkları birbirine eşitler. C'deki ölçümleri yapabilmek için tam dakikayı bilmek güçtür. Ölçümler güneş tutulması anında yapılmıştır. Güneş tutulması hemen hemen aynı anda, kuzey yarıkürede her yerden görülebilir.

İlginç bir ölçü birimi

Guichard'ın keşfettiği ikinci bir sistem de gündönümleriyle ilgili. Buna göre yazın ve kışın, Güneş'in doğuşu ve batışı göz önüne alınarak oluşturulmuş hatlar söz konusudur. Bu hattın merkezi Alaise'in batısındaki Myon'dur. Bu arada Guichard Myon'da oldukça ilginç bir buluş yaptı. Myon'daki merkezden dağılan çizgiler üzerindeki yerleşim merkezlerinin çoğu Alaise'den türetilmişti. Ayrıca burada eski Yunanlılar zamanında kullanılan bir ölçü birimi kullanılmıştı.

Eski Yunanistan'da "stade" adı verilen 6 uzunluk ölçüsü kullanılırdı. Guichard'ın seçtiği 1 stade 1.85 km'ye eşitti. Guichard bu sisteme uyan 90 yerleşim merkezi saptadı. Bunların tümü de Myon'dan yayılan hatlar üzerindedir. Bunlar arasında, İspanya'daki Alija (580 stade uzaklıkta), Portekiz'deki Alijo ve Milheros (680 ve 720 stade) ve İtalya'daki Caliso (500 stade) vardı.

Esikler biliyorlardı

Böylece eski insanların kentlerini kurarlarken oluşturdukları ilginç bir görünüm ortaya çıkıyor. Bu hatlar üzerindeki belirli noktalardan gökbilimsel gözlemler yapmak da mümkün olabilir. En azından eski insanlar bir olasılıkla bunun bilincindeydiler. Bazı araştırmacılara göre Myon insanlığının ilk gökbilim gözlemlerini yaptıkları yerdir.

Fakat bu arada bazıları da rüzgârgülüne dayanarak yapılmış bir gökbilimsel haritanın çeşitli yanlışlıkları olduğunu da öne sürüyorlar. Örneğin merkezden daha ileriye doğru gidildiğinde bulunulan yerin durumunu anlatmanın zor olduğu belirtiliyor. Guichard enlem ve boylamlarla ilgili son gelişmelerin Alaise ile yakından ilgili olduğunu ve Alaise'in ilk standart meridyenin üzerinde olduğunu öne sürüyor.

Myon yakınlarındaki küçük bir köyün bir tepeden görünüşü. Guichard'a göre tarihöncesi coğrafyacılar, yazın ve kışın Güneş'in doğuşuyla batışını bu tepeden izliyorlardı (üste).

Alaise kasabasının bugünkü görünümü. Guichard'ın bulunduğu en eski coğrafya sisteminde merkez olarak burası alınmıştı (sağda).

yordu. Bu durumu ilk kez fark edenlerin, Rodos ve çevresindeki adalardan gelen eski Yunanlılar olduğu belirtiliyor. Bu eski Yunanlılar daha sonraları biraz daha batıya doğru giderek Kanarya Adaları'na yerleştiler. Ptolemy ise ilk boylam ölçümünün eski Mısır'da Aswan'da yapıldığına inanıyordu. Ona göre bu ölçümler sonraki araştırmacılara da yol göstermişti.

Benzeri yaklaşımlar

Guichard bu arada aynı konuda araştırmalar yapan iki çağdaşını pek önemsemedi. Bunlar İngiliz Alfred Watkins ve Alman Wilhelm Teudt idi. Bu üç araştırmacının çıkış noktaları farklıydı. Fakat araştırmacılara göre üçünün de vardıkları sonuçlar aynıdır. Araştırmacı yazar Francis Hitching, Watkins ve Guichard'ın bulgularını birbiriyle karşılaştırdı. Hitching'e göre her iki araştırmacı da kendi ülkelerindeki eski yerleşim merkezlerinin düz bir hat üzerinde olduğunu ortaya koyuyordu. Watkins, bu hatlara "ley" adını veriyordu. Watkins'e göre, hatların üzerindeki çoğu yerleşim merkezi "ley" ya da "leigh" sözcüğünden türetilmişti. Hitching ise bu sözcüğün Alaise'in karşılığı olduğunu öne sürüyordu.

Önceleri önemsenmiyor

Guichard'ın bulguları oldukça ilginç olduğu halde, kendisine gereken ilginin gösterilmemesi düşündürücü. Sözgelimi, 1930'larda hiçbir yayıncı, Guichard'ın çalışmalarını yayımlamaya yanaşmamıştı. Fakat sonraki yıllarda bu konuda sağlanan gelişmeler ile Guichard'ın bulguları arasında bağlantılar kurmak mümkün olabildi.

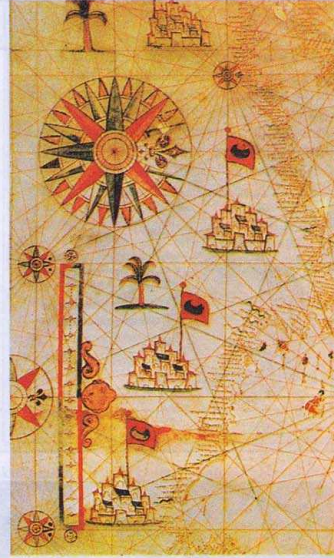
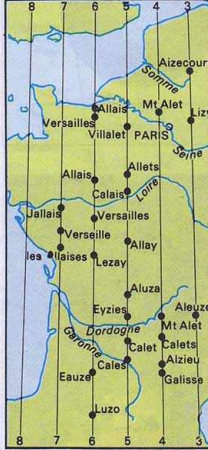
Eskilerin matematik bilgisi

Oxford Üniversitesi profesörlerinden Alexan-

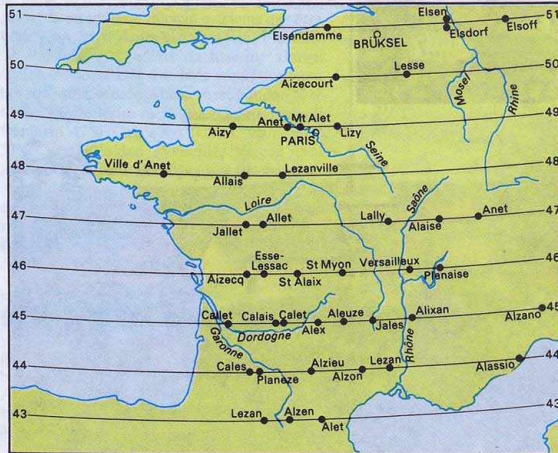
1626'da çizilmiş bir Akdeniz haritası. Haritada rüzgârgülü sisteminin kullanıldığı görülüyor (sağda).

Eski yerleşim merkezlerinde, Guichard'ın keşfettiği boylam sistemlerinden bir bölümü. Batı'da İspanya'ya, doğuda Yunanistan'a kadar uzanan geniş bir alana yayılıyor (altta).

Guichard'ın öne sürdüğüne göre, Alaise ile ilgili diğer yerleşim merkezlerinin konumları görülüyor (en altta).

der Thom'a göre, çok eski insanların, özellikle Britanya'da yaşamış olan eski insanların ileri düzeyde matematik bilgisi vardı. Öte yandan Fransa'nın Carnac yöresindeki hatların, Mısır'daki Karnak'takilerden çok daha eski dönemlere ait oldukları öne sürülüyor. Tarih öncesi insan, tüm bu bilgileri nereden almıştı?

Uçandaireler şimdi de koruda

Koruluklar genellikle gizemli olayların meydana geldiği yerler olarak kabul edilir. Bazıları fizik dünyadan bir başka dünyaya geçiş yeri gibidir. Aşağıdaki yazıda İngiltere'nin South Downs yöresindeki Clapham Korusu'ndaki açıklanamayan olaylar inceleniyor.

Oyuk bir meşe ağacı. Bu ağaç Clapham köyünün ve ürkütücü Clapham Korusu'nun bekçisi olarak nitelendiriliyor (üstte). Clapham Korusu yüzlerce yıldır gizemli olaylara sahne oldu (altta).

CLAPHAM KORUSU sık ağaçlıklı küçük bir bölgedir. Bu koru, İngiltere'de West Sussex'deki South Downs yöresinde yer alır. Güneye doğru giderken anayoldan sola doğru bir yol ayrılır. Bu yol Long Furlong yolu diye bilinir. Bu yol gizemli kaybolma olaylarının ve UFO gözlemlerinin yapıldığı bir bölgeye uzanır. Hatta burada, Clapham köyüne gidiş yönünü gösteren asırlık bir meşe ağacı vardır. Bu ağaç da zaten gizemli olan havaya daha değişik bir görünüm katar. Öteden beri köy halkı arasında buralarda birtakım garip olayların olduğu hep söylenir.

Köyün yukarısında bir tepede 13. yüzyıldan kalma eski bir kilise yer alır. Bu tepe sanki kilise mensuplarını ötedeki karanlık koruluklardan korur gibidir. Koruluğun garip atmosferi derhal hissedilir. Bodur ağaçlar sanki acı çekiyormuş gibi kıvrılıp, bükülürler. Bir de

büyükçe bir çukur vardır. Bu çukurun savaş zamanında bir bomba tarafından açıldığına inanılıyor. Bazıları onu bir göktaşının oluştuğunu öne sürüyorlar. Bazısı da onun eskiden kalma bir kireç kuyusu olduğunu söyler. Bu çukurda hiçbir şey büyümez. Ayrıca köyün çevresinde eski bir şato kalıntılarının bulunduğu küçük düzlükler vardır.

Dolunay gibi bir "şey"

Birkaç yüzyıl önce bir yaşlı kadının gördüğü ve bugün UFO adı verilen "şey" belki de bunlardan birisiydi. Yaşlı kadın köylülere karanlık bir gecede "parlak dolunay gibi yuvarlak bir şeyin" koruluğa doğru alçaldığını ve çalılardan kaybolduğunu gördüğünü söyledi. Bu olaydan sonra ormanın, yanan cismin pis kokan dumanı ile kaplandığı söyleniyor. O günden sonra da köylüler oraya gitmekten çekindiler. Yaşlı kadına aniden inme indi. Çevre halkı ondan uzak durmaya başladı. Yaşlı kadının gözlemi onları ürkütmüştü. Fakat yaşlı kadının aslında o zamanlar İngiltere'de yaygın olan cadı avlarından birine kurban gittiği daha muhtemel görünüyor.

Çok sayıda gözlem var

O günlerden beri küçük Clapham Korusu'nda

Paul Glover tarafından çekilen fotoğraf. Glover hiçbir şey görmedi. Fakat bir üşüme hissetti. Fotoğrafi banyo ettiği zaman filmin üzerinde bir keçi başı göründü. Bu şeytanın eski bir simgesi idi (sağda).

1977 yılında Dave Stringer tarafından görülen garip siyah şekil (altta). Stringer daha sonra o bölgede bir ayak izi buldu (üstte). Bu ayak izi Stringer'in, Brighton'da büyücülerin toplantısında rastladığı ayak izinin aynısıydı.

bu tür birçok olay yaşandı. Bazı kişiler yere inen UFO'lar bile gördüklerini söylediler. Birçok tanık polise rapor verdi. Fakat bir o kadarı da gülünç duruma düşmemek için hiçbir şey söylemedi. Bu gözlemler genellikle geceleri yapılıyordu. Bu da çok az tanığın gördüklerini kanıtlayabilmesini sağlıyordu.

Bir telefon tamircisinin bu tür bir gözlem yaptığı biliniyor. Adam Findon yolundan evine dönüyordu. Gece vardiyasından geliyordu. Koruluğun üzerinde gökyüzünde uçandaire biçiminde büyük bir cisim gördü. Cisim bir süre kendi etrafında döndü. Daha sonra havada bir daire çizerek gözden kayboldu. 1972'nin Ekim ayıydı. O bölgede daha başka gözlemler de yapıldı. Furlong yakınında yürüyüşe çıkmış bir çiftin de böyle bir olay yaşadığı söyleniyor. Bu çift çok parlak ve yuvarlak bir cismin batı yönünde gökyüzünde alçaldığını gördüler. Daha sonra cisim kuzeye tam üstlerine doğru hızla geldi. Clapham Korusu'nun üzerine geldiğinde cisimden dikey olarak bir ışın yayıldı. Sonra tekrar geri çekildi. Daha sonra cisim kuzeydoğu yönüne doğru hızla uçup, gözden kayboldu.

Siyah bir kütle

Bu bölgedeki en önemli gözlemler Paul Glover tarafından yapıldı. Glover, İngiliz Garip Olayları Araştırma Grubu üyesiydi. 1967 yazının yıldızlı bir gecesinde Glover bir arkadaşı ile birlikte çevredeki meralardan Clapham Korusu'na doğru yürüyorlardı. Saat 10'a geliyordu. Birdenbire her ikisi de "büyük siyah bir kütle" gökyüzünde alçaldığını fark ettiler. Cisim onlara doğru hızla hareket ederken, yıldızların parlaklığını bile kapatıyordu. Cisim

bumerang biçimindeydi. Hiç sesi çıkmıyordu. Başlarının üzerinden geçerken öyle bir basınç yaptı ki korunmak için çalılıklara dalmak zorunda kaldılar.

Gökteki UFO'lar

Bunun bir bulut olabileceği iddialarına şiddetle karşı çıktılar. Zira cismin şekli hiç bozulmuyordu. Belli bir rota izliyordu. Ayrıca bu cismin yaptığı hızı sağlayacak bir rüzgâr da esmiyordu. İki arkadaş biraz sarsılmış olarak yollarına devam ettiler. Birkaç dakika sonra gökyüzünde, çok yüksekte iki tane parlak cisim gördüler. Bunları birkaç dakika izleyebildiler. UFO'lardan birinin içinden daha küçük bir cisim çıktı. Bu küçük cisim öbür UFO'ya doğru uçtu ve içine girdi. Daha sonra tekrar oradan çıktı. Yön değiştirip gözden kayboldu. DARKMALT

Uzaylıların üssü mü?

O yıl birkaç mil ötedeki Rustington köyünde ruhsal celse yapan **Toyne Newton** ve **John Arnold** adında iki öğrenci "ouija tahtasından" (Hoca tahtası. Bkz. sayfa 158) garip bir mesaj aldılar. Bu çocuklar daha önce Clapham Korusu hakkında hiçbir şey duymamışlardı. Mesajda, Clapham Korusu'nun uzay gemilerinin bir üssü olduğu öne sürülüyor ve son zamanlarda bir uzay gemisinin sülfür ve benzeri kimyasal madde ikmal yapmak için iniş yaptığı belirtiliyordu.

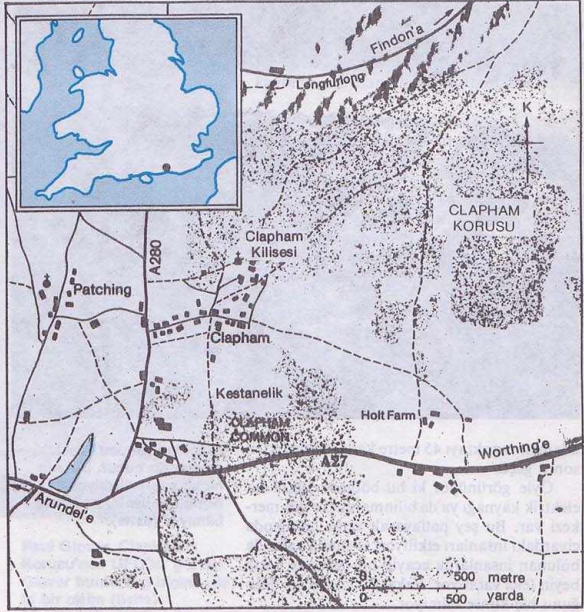
Kuşkusuz hiç kimse bu küçük çocuklara inanmadı. Fakat hemen hemen 10 yıl sonra bir araştırma yapıldı. Koruluk araziden toprak örnekleri alındı. BBC Televizyonu'nun "Nationwide" adlı programında inceleme raporu sunuldu. Çocukların naklettiği sülfür olayında gerçek payı olduğu görüldü.

Kaybolan köpek

Araştırma aslında 1975 yılında korulukta bazı köpeklerin kaybolduğuna ilişkin ifadelerin yaygınlaşması üzerine başlatıldı. Yöre gazetesi **Worthing Herald**'a göre Claphamlı Bay ve **Bayan Love**'in üç yaşındaki köpekleri kaybolmuştu. **John Cornford** adında bir diğer kişi de iki yaşındaki İskoç çoban köpeğinin kaybolduğunu bildirdi. İskoç çoban köpeği söz dinleyen bir hayvandı. Fakat köpek birdenbire ağaçlıkların arasına daldı ve bir daha kimse onu göremedi. Bu yer halk arasında Kestanelik diye biliniyordu. Köpeğin şaşkına dönen sahibi bu yer boydan boya araştırdı.

Durrington yakınlarında yaşayan **Bayan H.T. Wells** köpeğini ne zaman koruluğa getirse 'deliye döndüğünü' söylüyor. Ayrıca **Worthingli E.F. Rawlins**'in av köpeği bir gün koruluğa daldı. Köpek geriye döndüğünde 'çok sıkıntılıydı!' Kısa bir süre sonra köpeğe felç geldi. Baytar köpeği öldürmek zorunda kaldı.

Adını açıklamak istemeyen başka bir köpek sahibi de ne zaman bu bölgeye getirse, köpeğinin dört döndüğünü, öfkeden ağzından

Clapham Korusu'nun konumu (üstte).

Bay John Cornford. Cıvırdaki bir çiftçi. İki yaşındaki İskoç çoban köpeği Clapham Korusu'nda kayboldu. Bir daha da görülmedi (altta).

köpükler geldiğini ve acı çekiyormuş gibi gözlemlerin yuvalarından uğradığını söylüyordu. Köpeğini zar zor arabaya soktuğunu ve eve getirdiğini belirtip, köpeğin ancak eve getirildikten sonra sakinleştiğini anlatıyordu.

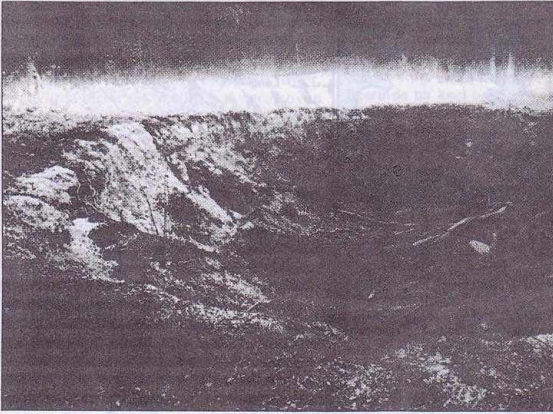
Atı kayboldu

Koruluğun bu bölümü ayak altı bir yerdi. Çünkü burası işlek bir karayolunun üzerindedir. Birçok kişi buraya köpeklerini gezdirmek için gelirlerdi. Ayrıca koruluğa at gezintisi yapmaya gelenler de olurdu. Kayıtlara geçen bir diğer olayda da bir binici (adını açıklamak istemiyor), atını ağaca bağladı. Biraz dinlenmek için korulukta gezinti yaptı. Kısa bir süre sonra döndü. Fakat geri döndüğünde hayvan ortadan kaybolmuştu. Birisi bölgeyi didik didik aradı. Önüne gelen herkese atını sordu. Fakat at bir daha bulunamadı.

İnsanları da etkiliyor

Bu koruluğun garip havasından yalnızca hayvanlar etkilenmiyordu. Birçok insan oraya gittiğinde, "görünmeyen güçler tarafından nasıl çekildiklerini" anlatıyordu. Bazıları ise görünürde hiçbir neden olmaksızın kendilerini "halsiz hissettiklerini" söylüyorlardı.

Korulukta yürüyen iki adam aynı anda her ikisinin de birdenbire nasıl rahatsız olduklarını anlatıyordu. Birisi acıdan iki buklım oldu. Kıvrandı. Öteki adam kafasını ellerinin arasına aldı. Sanki "kulakları içten dışarıya doğru çekiliyor" gibiydi. Bu acı veren etkilere,

adamlar o noktayı 45 metre kadar ilerledikten sonra geçti.

Öyle görünüyor ki bu bölgede yüklü bir elektrik kaynağı ya da bilinmeyen bir güç merkezi var. Bu şey patlayarak açığa çıktığında civardaki insanları etkiliyor. O sırada yakında bulunan insanlarda acayip bir baskı ve hatta beyin felci yaratıyor. Fakat bu gücün ne olduğunu hiç kimse bilmiyor.

Bir ceset bulundu

Bugünün garip ve rahatsız edici etkilerinin birtakım değişimlere de yol açtığı görülüyor. Bir yöre gazetesi korulukta kaybolan bir adamın cesedinin iki hafta sonra bulunduğunu bildirdi. Adamın vücudu tanınmayacak haldeydi. Ceset çürümenin ilerlemiş evresindeydi. Adli tıp buradaki çürüme olayının normalden daha önce gerçekleştiğini açıkladı. Onlara göre çürümeyi hızlandıran bilinmeyen bir etken vardı.

Bu şaşırtıcı bilgilerin iki türlü etkisi oldu. Bazı insanlar tedirgin olarak o bölgeden uzak durdular. Tüm bu olayların gerçeklik payını araştıran birçok kişi de geldiler. Bunların arasında Normalötesi Olayları Araştırma Grubu üyelerinden Dave Stringer da vardı. Stringer birçok tanığın ifadesine inanmıyordu. Buna rağmen 1977 Ağustos'unda elinde Geiger sayacıyla koruluğu ziyaret etti.

Koruda acayip bir sessizlik olduğunun fark etti. Fakat koru çok güzeldi. Kestanelik denilen yere gelene kadar hava da sakindi. Her şey normal görünüyordu. Ağaçların dibindeki sık çalıkların içinden yürürken Geiger sayacını başının üzerine kadar kaldırmak zorundaydı. İşte o anda sayaç çok kuvvetli sinyal vermeye başladı.

Stringer şaşırdı. Demin geçtiği yere dönüp baktı. Orada 3.5 metre uzunluğunda kara bir şekil gördü. Neye benzediği pek belli olmuyordu. Fakat bu kesinlikle duman ya da

Clapham Korusu'ndaki esrarengiz çukur. Burada hiçbir şey yetişmiyor. Bunun nedenini de kimse bilmiyor (üstte).

Clapham kilisesinin sorumlusu R.D. Bennett. Bu kilisenin papazı 1979 yılında Clapham Korusu'nda kayboldu. Bay Bennett, köylülerin, koruluğun son derece "büyülü" bir yer olduğunu düşündüklerini söylüyor (altta).

dumanla kaplanmış bir çalı değildi. Stringer onu yalnızca, *siyah bir kütle* diye tanımlayabiliyordu. Birkaç saniye sonra ötedeki çalıkların arkasından diske benzeyen beyaz bir cisim 45 derecelik bir açıyla göğe doğru fırlayıverdi. Ardından o siyah "şekil" de ortadan kayboldu.

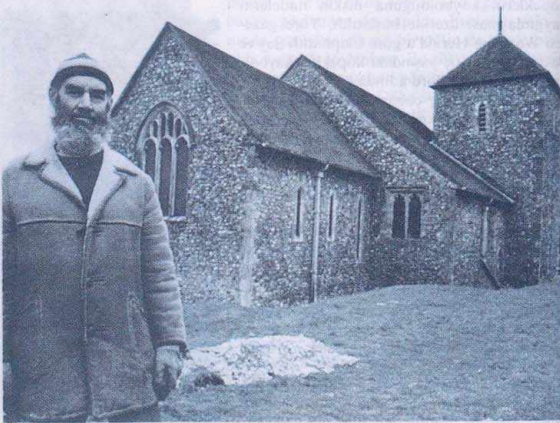
Dört tırnaklı bir ayak izi

Stringer gerisin geri döndü. Bu sefer Geiger sayacını kullanmıyordu. Yere bakarak gidiyordu. Zemin kısmen çimen, kısmen de çamurlu bir keçi yoluydu. Demin tanık olduğu olayı doğrulayacak bir kanıt arıyordu. Siyah kütlelin görüldüğü yerde dört tırnaklı belli belirsiz bir ayak izine rastladı. İnsan ayağının iki katı enindeydi. Fakat topuk kısmı oldukça dardı.

Daha önce sadece bir kere böyle bir ayak izine rast gelmişti. Bu ayak izini Brighton yakınında Devil's Dyke'da görmüştü. Brighton'da büyük toptanların yapıldığı bilinirdi. Acaba bu ikisi arasında bir ilişki olabilir miydi?

Meçhul bir ışık

Clapham Korusu üzerindeki UFO gözlemleri yoğun bir şekilde olarak 1978 ve 1979 yılları boyunca sürdü. Highdown Tepesi'nde oturan bir adam da, UFO gördüğünü söyledi. Bu tepe Clapham Korusu'ndan daha yüksek ve Clapham'a kuşbakışı bakıyordu. Tanık, bir uçağın iki katı büyüklüğünde koskocaman portakal gibi bir şey gördüğünü söylüyordu. Tanığa göre bu cisim kaybolmadan önce 20 dakika kadar koruluğun üzerinde manevra yaptı. 1979'un bir yaz akşamı da birçok kişi değişik noktalardan, Clapham Korusu'nun üzerinde gökyüzünde büyük bir ışık gördüklerini bildirdiler. Işık daha sonra koruluğa doğru dikey olarak düştü. Ağaçların arasında kor hale geldi.

Köyün papazı kayboldu

O yılki çok sayıda gözlem raporu Neil Snelling'in ortadan kaybolmasıyla son buldu. Snelling, Clapham Kilisesi'nin papazıydı. Papaz güzel bir sabah Worthing'e alışveriş yapmaya gitti. Dönüşte Steyning'deki evine Clapham Korusu'ndan geçerek gitmeye karar verdi. Yolu hemen hemen Kestanelik denilen yerden geçiyordu. Stelling'den o zamandan beri bir daha haber alınmadı. Bölgenin çok sıkı bir şekilde aranması da bir sonuç vermedi.

Nasıl kayboluyorlar?

Snelling'e ne oldu? Sahiplerinden birkaç metre uzaklıkta köpekler birdenbire nasıl sırta kadem basıyorlar? Katı cisimler nasıl hiçbir iz bırakmadan havada toz oluyorlar? Toprakta zehirleyici bir kimyasal madde mi var? Ya da organik yaratıkların molekül yapısını bozan bilinmeyen bir güç mü var? Bu bir meteorit mi? Yoksa bir zamanlar buraya uzaydan düşmüş bilinmeyen bir cisim mi? Şayet böyleyse, bu cisim zararlı ışınlar mı yayıyor?

Tanıklara ait çok sayıda ifade göz ardı edilemez. Fakat olaylara ilişkin esaslı kanıtlar elde etmek kolay değil. Paul Glover bir kanıt bulmak umuduyla yanına fotoğraf makinesini aldı ve Clapham Korusu'nun yolunu tuttu. Yanında Dave Stringer ve başka bir arkadaş daha vardı.

Birden üşümeye başladılar

Karanlık, bulutsuz bir akşamdı. Etrafta UFO'ya benzer bir şey yoktu. Sonunda Kestanelik yolundan evlerine dönmeye karar verdiler. İşte tam bu bölgeden geçerken üçü de bir-

denbire çok üşüdüklerini hissettiler. Hızlandılar ve üşümeleri durdu. Sonra tekrar o bölgeye döndüler. Aslında üç kere o bölgeye döndüler. Her defasında da birdenbire anormal bir ısı kaybının meydana geldiğini gördüler.

Şeytan mı?

Glover bu garip durumun kaynağı olduğunu düşündüğü noktaya kamerasını çevirdi, bir şey göremedi fakat yine de içgüdüsel olarak bir fotoğraf çekti. Film banyo edildi. Fotoğrafta garip, beyaz bir kütle görünüyordu. Bu, müthiş bir şekilde bir keçinin başına benziyordu. Keçi başı eski şeytan ayinlerinin sembolüydü. Bu geçmişten kalma bir kanıt mıydı? Yoksa bugünkü büyü ayinlerinin gerçekliğini mi onaylıyordu? Ya da Clapham Korusu bil-mecesini zorlaştıracak başka bir olay mıydı yoksa?

Paul Glover, Clapham Korusu'nda UFO'lar gördü. Glover bumerang biçiminde iri bir cisim (üstte) gördüğünü söylüyordu. Bu "şey" küçük ışıklar tarafından da izleniyordu (altta).

Hz. İsa'nın üzerine gerildiği haça ait bazı parçaların, İstanbul'daki Çemberlitaş'ın altında olduğu söyleniyor. Birçok tarihi kaynak da bunu doğruluyor. Arkadaşımız Cem Çobanlı, bu konuya ilişkin görüşleri inceledi.

1968'İN HAZİRAN AYINDA, tarihçi yazar Şevket Rado'nun bir dergide yayımlanan yazısı, Hristiyan dünyasını son derece heyecanlandırdı. Yazıda, Hz. İsa'nın üzerine gerildiği iddia edilen haçın İstanbul'daki Çemberlitaş'ın altında olduğu öne sürülüyordu. Rado, kendi kütüphanesinde bulunan ve 17. yüzyıldan kalma eski bir el yazması eserde, Hz. İsa'nın gerildiği haçın Bizans İmparatoru Konstantin'in annesi Helena tarafından, Kudüs'ten İstanbul'a getirildiğine ve Çemberlitaş'ın altına gömüldüğüne ilişkin

Hz. İsa'nın üzerine gerildiği

Çemberli

ifadelere rastladığını belirtiyordu.

Bizans Devleti Tarihi adındaki bir kitabın yazarı olan Hazerfen Hüseyin Çelebi'nin tip, coğrafya, dil ve tasavvuf konularında çok sayıda kitabın yazarı olduğu söyleniyor. Hazerfen Çelebi, söz konusu kitabının bir yerinde, Çemberlitaş ve haç hakkında şunları yazıyordu:

Helena Kudüs'ten getirdi

"Miladın 309. yılında Konstantin kırmızı dikili taşı (Çemberlitaş'ı) oraya koydu. Bu dikili taşın oraya konmasının nedeni şudur: Annesi Helena Kudüs'ü ziyaret ettikten sonra, Hristiyanların inancına göre Yahudilerin Hz. İsa'yı üzerine gerdikleri haçı, eline ve ayağına vurdukları çivileri ve bazı mucizelere ait eserleri Yahudilerden alıp, oğlu Konstantin'e hediye getirdi."

Kutsal emanetleri gömdü

Hazerfen Hüseyin Çelebi, bundan sonra Konstantin'in bu hediyeleri alıp hazine daireesine sakladığını belirtiyor. Çelebi'ye göre Konstantin zamanla kendisinden sonra gelecek olanların bu kutsal emanetlerin değerini bilmemelerinden endişeleniyor: *"Emreyledi ki, yerin altında taştan ve sağlam bir hücre inşa edip emanetler oraya konsun. Sonra üzerine halen mevcut olan kırmızı dikili taşı işaret olsun diye koydu."*

Roma'daki eski kitap

Sonradan yapılan aratırmalar, birçok eski kitapta da Çemberlitaş'tan ve haçtan söz edildiğini ortaya koydu. Sözelimi Roma'daki Angelica Kütüphanesi'nde bulunan bir kitapta da bu tür ifadelerle rastlanıyor. 6. yüzyıl ortalarında yaşayan Bizanslı tarihçi Heskiyos, Patria Konstantinoupoles adındaki bu söz konusu kitabında şöyle diyor:

"Kutsal haçın parçaları vardı"

"... ve ayrıca Konstantin iktidarı aldıktan sonra kent içinde bir su kemeri inşa ettirdi. Bir de somaki taşından bir sütun inşa edilmişti. Bunun üzerinde Güneş Tanrısı görünümünde Konstantin'in heykeli vardı." Bu satırların yanında elle yazılmış ve sonradan eklenmiş bir not vardır: *"Sütunun temellerinde ve alt inşaatında kutsal haçın parçaları, azizlerin kalıntıları ve iki suçlunun gerildikleri haçlar (Hz. İsa'nın sağında ve solunda haça gerilen iki suçlu) vardı."*

Tarihi çok eski

Çemberlitaş'ın eski adı "Konstantin Sütunu"

orada!

taş daha neleri gizliyor?

dur. 1779'da çıkan bir yangından sonra I. Abdülhamit, tahrip olan sütuna bugünkü demir çemberleri koydurttu. Sütün bu tarihten sonra Çemberlitaş adıyla anılmaya başlandı. Çeşitli tarihlerde çevresinde birçok yangınlar olduğu için bazı Batı kaynakları, Çemberlitaş'tan "yanık sütun" diye söz ediyorlar. Çemberlitaş'ın M.S. 300 yıllarında Roma'dan getirildiği söyleniyor. Bazı tarihçiler, bu taşın önceleri tek parça olduğunu, deprem ve yangınlarla parçalandığını, sonra ayrı parçalar halinde onarıldığını öne sürüyorlar. Bazıları ise Çemberlitaş'ın bugünkü yerine dikildiği zaman 8 ya da 10 ayrı parça-

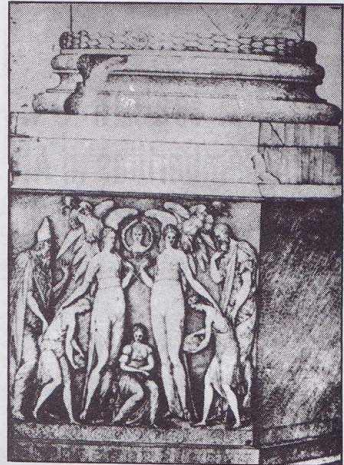
Bizans İmparatoru Konstantin'in annesi Helena'nın bir heykeli. Haçın Kudüs'ten İstanbul'a onun tarafından getirildiği söyleniyor (sağda).

Sadece haç değil

Öte yandan, 18. yüzyıl sonlarında yaşamış olan bir diğer tarihçi İnciciyan da Çemberlitaş'ın altına haçtan bir parçanın gömüldüğünden söz ediyor. İnciciyan, haçın yanı sıra, Nuh'un Gemisi'ni inşa etmede kullandığı bir aletin, ayrıca Hz. İsa'nın meshedildiği yağın kabının da Çemberlitaş'ın altında olduğunu öne sürüyor.

Ünlü İspanyol ressamı El Greco'nun "Haç Taşıyan İsa" adlı tablosu (solda).

dan oluştuğunu belirtiyorlar.

Sütünun üzerine mitolojik Tanrı Apollo'nun bir heykelinin konulduğu ve buna bazı eklemeler yapılarak Konstantin'e benzetildiği söyleniyor. 12. yüzyıl başlarında bir yıldırım düşmesiyle tekrar tahrip olan Çemberlitaş bu kez İmparator Manuel tarafından onarılmış ve tepesine bir haç dikilmiş. Daha sonra 1453'te Fatih Sultan Mehmet tarafından bu haç indirilmiş.

Halk biliyordu

Bazı kaynaklara göre Bizans halkı Çemberlitaş'ın altında bazı kutsal kalıntıların olduğunu biliyorlardı. Bu bakımdan Çemberlitaş kutsal bir yer olarak kabul edilir ve yılda bir kez Çemberlitaş'ın çevresinde dini tören düzenlenirdi.

Çemberlitaş'ın kaidesi eskiden resimde görüldüğü gibiydi. Sonradan yıkılma olasılığına karşı kaidenin çevresi duvarla örüldü (sağda).

Gözler Türkiye'ye çevrilecek

Çemberlitaş, Türkiye'nin gizemli yerler zincirinin ne ilki ne de sonuncusu. Belki de dünyanın hiçbir yerinde bu kadar çok ilginç ve çözülmemiş olayın bir arada olduğu ikinci bir ülke daha yok. Çemberlitaş, Meryem Ana'nın mezarı, Nuh'un Gemisi, Nemrut Dağı, Batı dünyasının son derece ilgisini çeken, fakat bir türlü de çözemedikleri konular.

Belki de bir zaman sonra, Ermeni sorunu, üsler, füzeler ya da AET gibi konulardan ötürü değil de, bu tür gizemli özelliklerden ötürü tüm dünyanın dikkati Türkiye'ye çevrildiğinde buna hiç şaşırırmamak gerekecek.

Gazeteci yazar Şevket Rado, 1968 Mayıs'ında, "Hz İsa'nın gerildiği haç, Çemberlitaş'ın altındadır" şeklinde bir yazı yazınca, olay Hristiyan dünyasında özellikle Yunanistan'da olağanüstü bir ilgiyle karşılandı. Haftalık Yunan dergisi İkonos, 24 Mayıs 1968 tarihli sayısında haberi tam sayfa vermişti (sağda).

Bizans halkı arasında Çemberlitaş'ın altında birtakım kutsal emanetler olduğuna ilişkin yaygın bir inanç vardı. Öyle ki, yılda bir kez burada dini tören düzenlenirdi (solda).

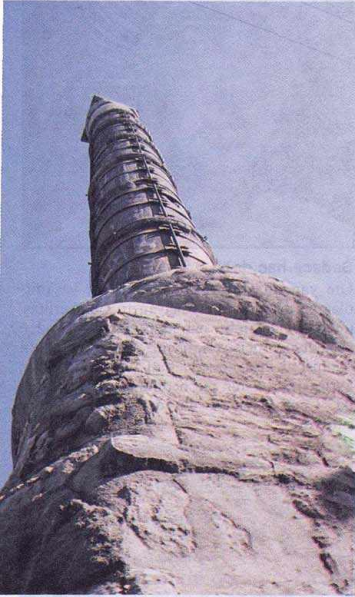
Hz. İsa çarmıha gerildi mi?

İslami kaynaklar ve bazı Hristiyan kaynakları, Hz. İsa'nın asla haça gerilmediğini belirtirler. Bir görüşe göre, Hz. İsa'nın izleyicilerinden biri olan Yudas İscariot, Hz. İsa'nın yakalanmasına yardımcı olduğu takdirde gümüşle ödüllendirileceğine ilişkin Romalılardan söz almıştı. Yakalanma işi gece yapılacaktı. Fakat Romalı askerler karanlıkta yanlışlıkla Hz. İsa yerine Yudas'ı yakaladılar.

Bu olaydan herkes memnundu. Çünkü Yahudilere göre hain yakalanmıştı ve cezasını bulacaktı. Romalılar ise Yudas'ın ölümü ile kabahatlerini örtbileceklerdi. Sonunda Yudas çarmıha gerildi ve halkın büyük bir bölümü de Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğini sandı.

İlk Hristiyanlardan olan Cerinthianlar ve daha sonraki Basilidianlar, Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğini reddederler. Onun yerine çarmıha gerilenin Kireneli Simon olduğuna inanırlar. İlk Hristiyan mezheplerinden biri olan Carpoçratanlar da çarmıha gerilmiş bir Hz. İsa'yı reddederler. Fakat ona çok benzeyen birinin, onun yerine haça gerildiği yandaşlarından birinin çarmıha gerildiğine inanırlar.

İslami kaynaklarda ise Hz. İsa'ya benzeyen birinin haça gerildiği, onun ise bedenli olarak "göğe alındığı" inancı egemendir. Nitekim Kur'anı Kerim'in bir ayetinde de bu olay doğrulanır: "Oysa onlar İsa'yı öldüremediler ve onu haça geremediler. İsa'nın öldürülmesi konusunda ayrılığa düşenler, herhalde kuşku içindedirler; onların zan içinde olmaktan başka bir bilgileri de yoktur. İsa'yı kesinlikle öldürmediler, bilakis Allah onu kendi katına yükseltti." (Nisa Suresi-4, Ayet: 157, 158).

Bermuda Üçgeni'nde kaybolduğu öne sürülüyor

19. Filo'ya ne oldu?

19. Filo olayı, tüm Bermuda Üçgeni olaylarını özetleyen bir olaydır. Üçgen yazarları, kayıp bombardıman uçakları ile ilgili çok şeyler söylediler. Fakat bazı araştırmacılar, bu olayda gerçeklerin eksik olduğunu belirtiyorlar.

BERMUDA ÜÇGENİ'NDE 19. Filo kayboldu. 19. Filo ABD Deniz Kuvvetleri'ne ait 5 bombardıman uçağından oluşuyordu. Olay 1945'te gerçekleşti. 19. Filo'nun yok olması Bermuda Üçgeni ile ilgili söylencelerin en önemli olaylarından biri olarak kabul ediliyor.

"Hollywood'un altın çocuğu" olarak nitelendirilen Steven Spielberg'in 1977'de çevirdiği *Clouse Encounters of the Third Kind* (Üçüncü Türden Yakın Karşılaşmalar) adlı filminin giriş sahnesinde, Kuzey Meksika Çölü'nde bulunan bir uçak vardı. Bu uçak

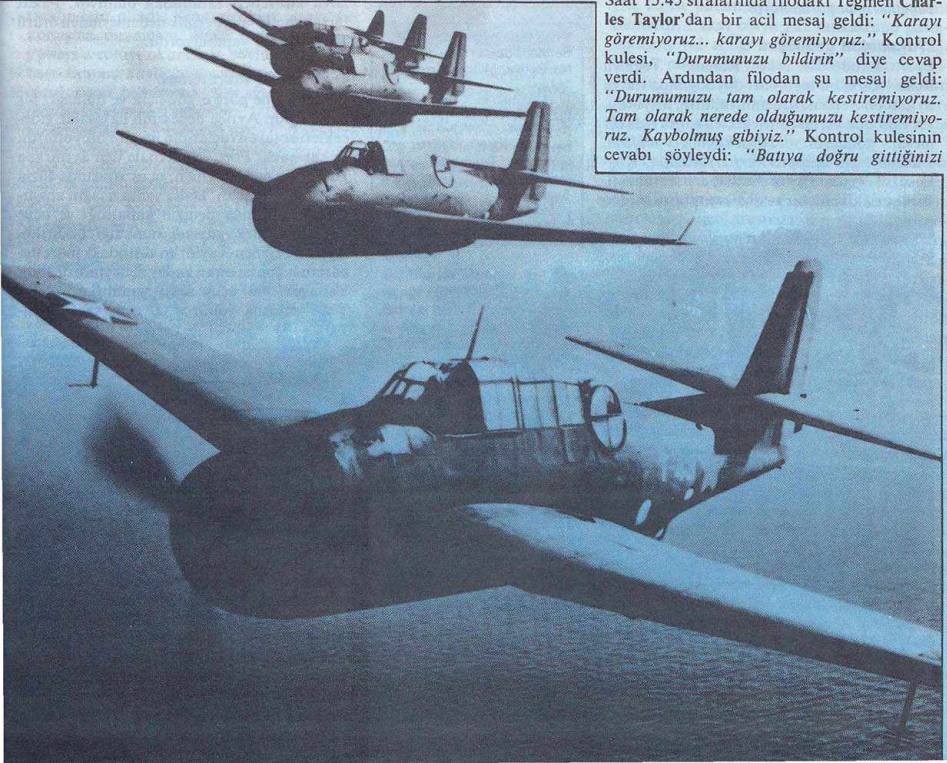
19. Filo'da aynı tipte 5 bombardıman uçağı vardı (altta). Gerçekten gizemli koşullar altında mı yok oldular, yoksa bu trajedinin daha değişik bir açıklaması var mı?

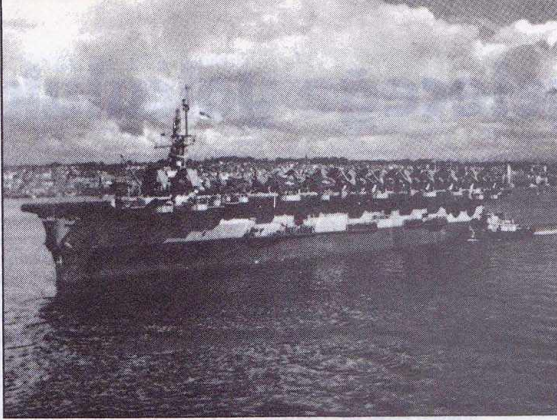
kayboluşundan tam 30 yıl sonra ortaya çıkmıştı ve Bermuda Üçgeni'nde kaybolduğu kabul ediliyordu. Böylece gerçek, kurguya dönüşüyordu. Aslında daha doğrusu bu, kurgunun gerçekten tekrar kurguya dönüşmesi olarak ele alınıyor. Çünkü 19. Filo olayının Bermuda Üçgeni'ndeki kaybolma olayları içinde en çarpıtılmış olanı olduğu iddia ediliyor.

Anlatıldığına göre, 5 adet Grumman TBM Avenger tipi bombardıman uçağı, Florida'nın Fort Lauderdale yöresindeki hava üssünden 5 Aralık 1945'te öğleden sonra 14.00'te ayrıldı. **Charles Berlitz**, uçakların her zamanki görevlerine çıktığını söylüyordu. Pilotlar ve mürettebat Hava Kuvvetleri'ndeki deneyimli havacılar tarafından sınanıyorlardı.

"Her şey garip"

Saat 15.45 sıralarında filodaki Teğmen **Charles Taylor**'dan bir acil mesaj geldi: "*Karayı göremiyoruz... karayı göremiyoruz.*" Kontrol kulesi, "*Durumunuzu bildirin*" diye cevap verdi. Ardından filodan şu mesaj geldi: "*Durumumuzu tam olarak kestiremiyoruz. Tam olarak nerede olduğumuzu kestiremiyoruz. Kaybolmuş gibiyiz.*" Kontrol kulesinin cevabı şöyleydi: "*Batıya doğru gittiğinizi*

yordu. Taylor ise 2509 uçuş saatiyle oldukça deneyimli bir pilottu. Son zamanlarda Miami'den Fort Lauderdale'ye uçmuştu. Burası onun bilmediği bir bölge idi. Ayrıca daha önce 19. Filo'nun rotasında hiç uçmamıştı.

İpuçları

Uçaktan gelen ilk mesaj, Fort Lauderdale Kontrol Kulesi'nden alınmadı. Teğmen Cox tarafından alındı. Cox uçaklar arası bir konuşma duymuştu. Birî, Yüzbaşı Edward Powers'a rotayı okumasını söylüyordu. Yüzbaşı Powers şöyle cevap vermişti: "Nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Son dönüşten sonra pusulayı kaybetmiş olmalıyız." Teğmen Cox mesaj yolladı. "Sorunuzuz nedir?" Taylor'ın cevabı şöyleydi: "İki pusulam da çalışmıyor. Fort Lauderdale'li bulmaya çalışıyorum. Bir kara üzerindenim. Eminim Key Adaları üzerindedim ama ne kadar uzaklıkta olduğumu kestiremiyorum."

Ve tartışmalar...

Teğmen Cox, Taylor'a Key Adaları'ndan Fort Lauderdale'li araştırması için talimat verdi. Sonra da, "Yüksekliğiniz nedir? Güneye uçup sizi karşılayacağam" dedi.

Bu, Bermuda Üçgeni ile ilgili kitap yazarların çok üzerinde durdukları bir konuydu. Fakat resmi raporlar, Taylor'ın şöyle cevap verdiğini iddia ediyor: "Nerede olduğumu biliyorum. 700 metredeyim. Arkamdan gelmeyin." Uzaktan garip görünen hiçbir belirti yoktu.

Taylor nerede olduğunu bilmiyordu. Bununla birlikte giderek yolunu şaşırdı. Birçok etken yolunu şaşırmasına yardımcı oldu. Saati ya da zamanı bildiren herhangi bir aracı yoktu. Pusulaları çalışmıyordu. Radyo kanalına Küba Radyosu'nun yayını karışıyordu. Fakat bağlantıyı kaybetme korkusu, frekansı daha önce aramadığı acil durum kanalı yönüne değiştirmesini engelledi.

Gökyüzünde yangın

Bazı kaptanlar, Martin Mariner deniz uçağını

Kayıp Martin Mariner'i arayan uçak gemisi USS Solomons, Martin Mariner'in infialik edişini bildirdi (en üstte).

1945'te Fort Lauderdale'deki kademli uçuş eğitmeni Teğmen Robert Cox. 19. Filo'dan gelen tartışmalı son radyo mesajını almıştı (üstte).

Bir Martin Mariner tipli deniz uçağı (solda, altta). Bunlardan biri 19. Filo'yu aramaya çıkmıştı, o da yok oldu. Banana Irmağı'ndaki Deniz ve Hava Üssünden aynı akşam 19.30'da havalandı. Kısa bir süre sonra havadayken infialik ettiğine inanılıyor. Gaines Mills şilebinin kaptanı alevler içinde yanan, sonra da patlayan bir uçak gördüğünü söyledi. USS Solomons uçak gemisinin komutanı Mariner'in, onların radar alıcısından Gaines Mills'in patlamayı gördüğü aynı saatte yok olduğunu doğruladı. Bununla birlikte, Üçgen yazarları, Mariner'in kaderini "gizemli bir kaybolma" şeklinde tanımlama konusundaki ısrarlarını sürdürüyorlar.

uçak daha havalandıktan yok olduğunu yazıyorlar. Oysa uçak Banana Irmağı'nı saat 19.30'da terk etti. Burası bir deniz üssüydü (Bugün Patrick Hava Kuvvetleri Üssü olarak biliniyor). Martin Mariner sıradan bir aynış mesajı gönderdi. Onun kısa bir süre sonra havada patladığına inanılıyor. Charles Berlitz, İz Bırakmadan adlı kitabında bu açıklama getiriyor. Martin Mariner'in geceyken gökyüzünde meydana gelen bir yangınla yok olduğunu açıklıyor. Bu yangın oradan geçen Gaines Mills adlı bir şilebin mürettebatı tarafından da izlenmişti.

Berlitz'in gökyüzünde yangın olarak düşündüğü olayı Gaines Mills'in kaptanı biraz daha değişik olarak tarif ediyor. Kaptan bir uçağın ateş alarak denize dikine indiğini, sonra da patladığını gördüğünü söylüyordu. USS Solomons uçak gemisinin komutanı onun, denizde infialik eden bir deniz uçağı olduğunu doğruladı. Uçak, Solomons'un radar tarayıcısı tarafından da Banana Irmağı'ndan ayrılmasından yok olduğu zamana kadar izlendi. Aynı zamanda, aynı bölgede Gaines Mills'dekiler de bir patlama gözlemlemişti.

Patlamanın nedeni bilinmiyor

Hiç kimse patlamaya neyin neden olduğunu bilmiyor. Fakat olaya gaz tanklarının patlamasının yol açtığı sanılıyor. Mariner uçağı büyük miktarda yüksek oktanlı benzin taşıyordu. Bir kıvılcım sonucunda söz konusu patlama olmuş olabilir. Bu kıvılcım herhangi bir elektrik kontağından çıkarak da patlamaya neden olabilir.

Yetkililer, 19. Filo gizeminde yalnız bir tek noktanın incelenmediğini öne sürüyorlar. O da, Teğmen Taylor ile Fort Lauderdale Kontrol Kulesi arasında geçmiş olduğu tahmin edilen mesajların kökeni. Bu mesajlara ilk kez, A. W. Eckert'in 1962'de yayımlanan bir makalesinde değinildi. Eckert yararlanıldığı kaynağı hatırlamıyordu. Charles Berlitz onun 19. Filo hakkındaki bilgisinin komutan R. H. Whirling tarafından alınan ilk el notlarından olduğunu söylüyor.

Çözümüne ulaşmak zor

19. Filo olayı, Bermuda Üçgeni'ndeki kaybolma olaylarının tipik bir örneğidir. Fakat bu olayda gerçeklerin çarpıtıldığı, önemli yanlışların yapıldığı ve değiştirildiği de öne sürülüyor. Üretilen gizem olayı 40 yıl boyunca gelişmesini sürdürdü. Bir yazar, ilgili bilgiyi bir diğerinden alıyordu. Aynıntıların birleştiriliyordu. Küçük bir araştırma yapıyordu, böylece aynı yanlışlıklar sürüp gidiyordu. Her biri kendi bilgisinin bir başkası tarafından doğrulanmış olduğuna inanıyordu. Böyle olunca da sonuçta akılcı bir çözüme de ulaşamıyordu.

Hipnozla geleceğe yolculuk

Eğer kişiler hipnoz altında geçmişe dönebiliyorlarsa, gelecekteki yaşamlarına gitmeleri de mümkün müdür? Aşağıdaki yazıda, bu tartışmalı konuya ilişkin bazı ilginç örnekler inceleniyor.

HIPNOTİZÖRLERİN, kişinin hipnoz altında yaşamının geçmiş dönemlerine götürülebileceğini keşfetmelerinden sonra, araştırmacılar bu kez de aynı yöntemle daha önceki yaşamlara dönmenin mümkün olup olmadığını düşünmeye başladılar. Araştırmacı yazar Ian Wilson, 1981'de yayımlanan *Zamanı Aşan Zihin* adlı yapıtında bu tür bir olgunun, günün birinde psikolojinin kavram ve ilkeleriyle açıklanabileceğini savunuyor.

Gelecek yaşamlara gitmek

Fakat asıl ilginç olan bu değil. Eğer hipnotik trans altında kişinin sistematik bir şekilde zamanda geriye gitmesi mümkünse, acaba yine aynı şekilde gelecek yaşamlara da yolculuk yapmak mümkün olabilir mi? Bu tür bir sorunun cevabında kuşkusuz son derece karmaşık ve felsefi yaklaşımlar yatmaktadır. Bu arada, hipnotik trans altında geleceğe giden

denekler ya da en azından bu tür bir deneyim ile ilgili çalışmalar yapan araştırmacılar var mı?

Deneyler yapıldı

Kişiyi hipnoz ile geçmiş yaşamlarına döndürme konusunda yaptığı çalışmalarıyla tanınan ve hakkında çok az şey bilinen, Fransız Albay **Albert de Rochas**'ın bu konuda bazı girişimleri olduğu biliniyor. Albay de Rochas sayıları 10'a ulaşan kadın denekler ile yaptığı deneylerde bu kişileri geçmişlerine ve geleceklerine götürebildiğini öne sürüyordu.

Rochas deney sırasında denegit "dikey pas" uygulaması ile (ellerini denegin üzerinde, ona temas ettirmeden yukarıdan aşağıya gezdirerek) geçmişe götürüyordu. Deneyi sona erdirmek için de bu kez "yatay pas" uygulayarak şimdiye getiriyordu.

Korku duyanlar da var

Deney sırasında, anlaşıldığı kadanyla denek bilinçaltı bir hal yaşıyordu. Rochas denegin geçmiş ile şimdiki yaşamından bazı bölümleri birleştirerek onun geleceğine ilişkin bazı bilgiler edinmeye çalışıyordu. Fakat bu arada hip-

noz altındaki denek, geçmişindeki ya da geleceğindeki bazı tatsız olayların da ortaya çıkarılabileceğinden ötürü küçük bir korku da duyabiliyordu.

Saçlarının beyaz olduğunu söyledi

Rochas'ın bu tür deneylerinin ilkini, Josephine adında 18 yaşındaki genç bir kızla yaptığı biliyor. Rochas daha sonra 1904'te Paris'e gidince, burada Bayan Lambert adında yeni bir denek ile çalışmaya başladı. Rochas, 40 yaşındaki Bayan Lambert ile yaptığı çalışmalar sırasında, onu geleceğe göndermeye çalıştı. Bir keresinde Rochas, Lambert'e herhangi bir açıklama yapmaksızın aynaya bakmasını ve saçının ne renk olduğunu söylemesini istedi. Lambert derin bir hipnotik trans altındaydı. Verdiği cevap ilginçti. Saçları simsiyah olduğu halde, o beyaz olduğunu söylemişti. DARKMALT

Rochas, Lambert'e biraz daha pas yapınca kadın kendisini iyiden iyiye halsiz hissetmeye başladığını söyledi. Bayan Lambert ayrıca kendisinden daha genç olan erkek kardeşiyle birlikte yaşamaya karar verdiğini de söylüyordu. Oysa erkek kardeşi evliydi ve Lambert yalnız yaşıyordu. Rochas'a göre kadın kendisini 45 yaşında kabul ediyordu. Ona göre yıl ise 1909'du, yani deneyin yapıldığı yıldan tam beş yıl sonrası... Oysa tüm bunların hiçbirini daha yaşamamıştı! Rochas denegine ne zaman öleceğini de sordu, fakat bir cevap ala-

1596'da adı bilinmeyen bir ressam tarafından yapılan ve bir İngiliz aristokratı olan Sir Henry Unton'un yaşamından bir kesiti yansıtan tablo (altta). Acaba insan yaşamı böylesine kesin bir şekilde göz önüne serilebilir mi? Hipnotik trans ile yakın geçmiş, önceki yaşamları, hatta gelecek yaşamları öğrenmek mümkün müdür? Yoksa zaman, insanın beyninde canlandırdığı bir olgu mu?

madı. Bir süre sonra da deneyler sona erdi ve Rochas Paris'ten ayrıldı.

Yaşanmamış olayları anlatıyor

Rochas evine döndükten sonra 18 yaşındaki Josephine ile çalışmalarına devam etti. Bayan Lambert'e uyguladığı yöntemi Josephine'e de uyguladı. Josephine Grenoble mağazasında tezgahtar olarak çalışıyordu. Rochas'a mağazada yaşadıklarıyla ilgili bazı bilgiler verdi. Bilgiler geleceğe ilişkin yani henüz yaşanmamıştı. Trans altında anlatıklarına göre Josephine üç hafta sonra Grenoble'daki işinden ayrıldı. Josephine bu şekilde yaşamadığı birçok olayı anlattı. Bazen acı da çekiyordu. Örneğin 25 yaşındaki Josephine sevgilisini hatırladığında ağlamaya başlamıştı. 32 yaşındaki Josephine ise, 2 yıl önce kendisini iğfal eden Eugene adındaki bir çiftçiden söz edince utancından kendini yandaki odaya attı.

Üzüntü dolu bir gelecek

Rochas, transı daha da derinleştirerek denegini biraz daha geleceğe gönderdi. Josephine'in çiftçiden bir çocuğu olmuştu. Josephine 35 yaşına geldiğinde babası öldü. 40 yaşına geldiğinde ise hâlâ Manziat'ta yaşıyordu ve üzüntü içinde çocuğunun kısa bir süre önce öldüğünü söylüyordu. 45 yaşında ise bir terzinin yanında çalışarak geçimini sağlıyordu. Fakat daha önceki arkadaşları onu aramıyorlardı. En

yakın arkadaşı olan Louise bile ona artık yazmıyordu. Yaşamının daha sonraki dönemlerinde ise yanında çalıştığı terziye borçlanmıştı. Fakat bu arada acıların bir bölümünü unutmamıştı. Rochas ona daha da ileri gitmek isteyip istemediğini sordu ve Josephine kekeleyerek, "Evet" dedi. Rochas Josephine'i 70 yaşına getirdiğinde acılar içinde inleyerek sandalyeden yere düştü. Josephine ölmüştü!

Öldükten sonra ne oldu?

Rochas deneyi sürdürdü ve ona ölümden sonrasıyla ilgili sorular sordu. Josephine öldükten sonra hiç acı çekmediğini fakat çevresinde kimseyi de görmediğini söylüyordu. Fakat kendi cenazesini izlemek ve oradaki insanların, "Zavallı kadın, ölmekle kurtuldu," gibi sözlerini duymak onu üzmüştü. Öte yandan rahibin, tabut mezara indirilirken kötü ruhları kovmak için yaptığı dualar da sona son derece anlamsız gelmişti.

Rochas Josephine'in ölümüyle çalışmalarına son vermedi. Josephine'in bir sonraki yaşamına ulaşmayı denedi. Nitekim deneyin bir aşamasında karanlık ve sıcak bir yerde olduğunu söylüyordu. Rochas bu ifadeleri, Josephine'in yeniden doğmak üzere bir anne karnında olduğu şeklinde yorumladı. Josephine'in ifadelerine göre, o Claude ve François adlarındaki bir anne babanın Alice ya da Elise adında kızları olarak yeniden doğacaktı. Üç ya da dört yaşında ölecekti. Bu ailenin yaşadığı yörede soyadı kullanılmadığı için, soyadı olmayacaktı.

Alice ya da Elise bu yaşamında da öldükten sonra artık sonsuza kadar mutlu olacak, kendisine ne arkadaş ne de aile arayacaktı. Geçmişini hatırlayacak fakat ayrıntılar onu rahatsız etmeyecekti.

Araştırmacılar çok az sayıda insanın geleceğe ilişkin tutarlı bilgiler verebileceğini öne sürüyorlar. İlk kez 1927' de çevrilen Metropolis (sağda, üstte) ile 1973'te çevrilen Soyilent Green (altta) adlı filmlerde bazı değer yargılarının yıkılarak insan egolizminin nasıl her şeyi egemen olacağı teması işleniyor. Benzer şekilde hipnoz altında söylenen ve gelecek yaşamlara ait olduğu iddia edilen olaylar ve düşünceler insanın bilinçaltının derinliklerinde yatan korkuların ya da endişelerin bir yansıması olabilir.

Kişileri hipnoz altında geleceğe göndermenin mümkün olabileceğini öne süren Albay Albert de Rochas'ın bu konuya ilişkin çalışmalarının son derece değerli olduğu belirtiliyor (sağda).

Ve başarısızlık

Böylece Josephine iki sonraki yaşamında bu kez Marie adıyla Edmond ve Rosalie adında bir anne babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Marie 1970 yılında 16 yaşında Paris'te St. Germain semtinde yaşıyordu. Josephine trans altında yazıyordu da, fakat bu yazı Marie'nin değil de Josephine'in el yazısıydı. Rochas çok şaşırmıştı. 18 yaşındaki Josephine her üç deneyde de geçmişe değil geleceğe gitmişti. Rochas dikey paslarla onu geleceğe göndermişti. Yatay paslarla da tekrar Josephine olarak yaşadığı döneme getirmişti. Son denemede Josephine tekrar yaşadığı döneme döndüğünde Grenoble mağazasında çalışmadığını söylüyordu. Bu Rochas için bir başarısızlıktı. Nitekim Josephine'in anlattıklarının

bilinçaltından kaynaklanan bir özelemler dizisi olabileceği düşüncesi Rochas'ı düşündürmeye başladı. Belki de Josephine geleceğinin böyle olmasını istiyordu.

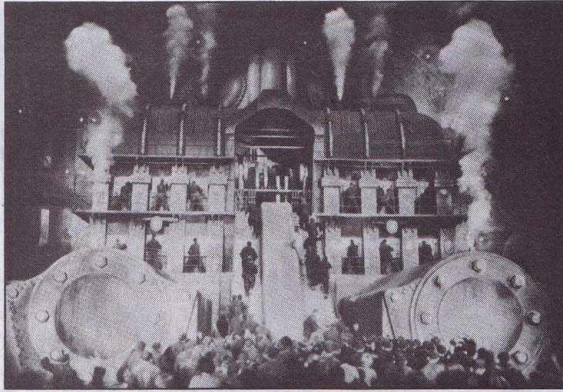
Dedikleri çıktı

Bir diğer denek olan 18 yaşındaki Mayo da 20 yaşından ötesini "göremiyordu." Mayo 19 yaşında Fransa'nın Aix kentindeki evinden ayrılacağını ve üvey babasıyla birlikte tren istasyonuna yakın bir yerde yaşayacağını söylüyordu. Burada zenciler ve fakir insanlar vardı. Daha sonra bu küçük kasabadaki bir tiyatrodan çalışacağını da söylüyordu. Gerçekten de bu dediklerini yaşıdı. Fakat Mayo bundan sonrası için o kadar endişeliydi ki, bu konuda hiçbir açıklama yapmadı.

Çok ayrıntılı anlatıyor

Rochas'ın deneklerinden biri olan Juliette de 16 yaşında bir ressam modelik yapan bir genç kızdı. Juliette diğerlerine göre geleceğine ilişkin daha ayrıntılı açıklamalar yaptı. Juli-

ette, Rochas tarafından hipnotik transa sokulduğunda yıl 1905 idi ve 1908'e kadar başından geçecek tüm olayları ayrıntılı bir şekilde anlattı. Genç kız 28 Mayıs 1906'da babasının iş bulamaması nedeniyle Grenoble'dan Cenevre'ye göç etmek zorunda kalacaklarını söylüyordu. 20 yaşında bir heykeltıraş olan Drouet ile tanışacaktı. Onunla tanışmasını Bay Basset sağlayacaktı.

Sonraki yaşamında erkek

Juliette 20 yaşlarında şiddetli bir soğuk algınlığı geçirecek ve uzun bir süre ciğerlerinden rahatsızlık çekecek, sonunda 22 yaşında tamamen iyileşecekti. Bir sonraki yaşamında ise maddi durumu iyi olan bir ailenin erkek çocuğu olarak dünyaya gelecekti. Juliette bu kez Emile Chaumette adını alarak, güzel bir evde yaşayan bir tekstil fabrikatörünün oğlu olacaktı. Annesi ise onu doğururken ölecekti. Emile gençliğinde rahip olmak isteyecekti. Sonuçta rahiplerin öğrettiklerinden başka her şeyin yanlış olduğuna inanacaktı.

Albert de Rochas'ın ilk denediği Josephine'in 1900'lerin başında 18 yaşındayken, yaşadığı Fransa'daki Volron kasabası. Josephine trans altındayken yaşamının gelecek dönemlerine ilişkin bilgiler verirken kötü günler geçireceğinden ve Volron'dan ayrılacağını söylüyordu (altta).

Gerçekle ilgili yok

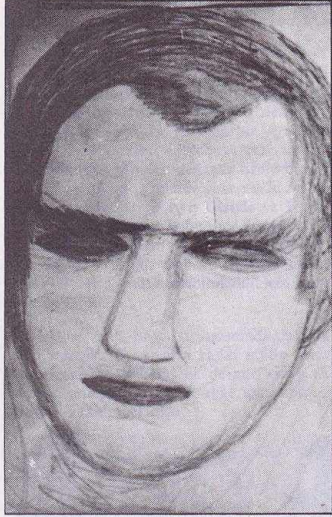
Rochas bu aşamada Juliette'i transtan çıkardı. Juliette ve annesi, onun trans altındayken söylediği tarihten tam sekiz ay önce Grenoble'dan ayrıldı. Rochas sonradan yaptığı araştırmalarla Cenevre'de Drouet adında bir heykeltıraşın asla yaşamadığını saptadı. Juliette'in anlattığı diğer ayrıntılar da büyük ölçüde gerçek değildi. Fakat tüm bunların bir açıklaması olmalıydı.

Bilinmeyen AKTÜALİTE

RUHSAL RESİMLER

İzmirli medyum Sabahat Abla, (Bkz. sayfa 201) ruhsal temaslar aracılığı ile çizdiği resimleri artırıyor. Sabahat Ablaya göre önemli olan olayın kendisi, "Bunun üzerinde durmak gerek" diyor. "Oysa, herkes benimle ilgileniyor, bunun hiç önemi yok" diye ekliyor.

Sabahat Abla, Gönülller Birliği adında bir kitap yayımladı. Bu kitapta, ruhsal varlıklardan alınan şifresel tebliğler yer alıyor. İsteme adresi, BİLİNMEYEN Kitap Kulübü.

H. Musa ve H. İsa (üstte).

Atatürk (solda).

Baykur Bilgin, eşi ve gruptan bazı kişiler şifa çalışması sırasında görülüyorlar (altta).

DİNİ AÇIDAN REDDEDİLİYOR AMA...

Ankaralı spiritüel araştırmacı Baykur Bilgin (Bkz. sayfa 407) medyum Ayşe Bilgin'le yeni çalışmalara başladı. Uzun yıllardır, bu konuya katkılarda bulunan Bilgin, şimdi de şifa çalışmaları yapıyor. Bilgin'e göre şifa yeteneği hemen her insanda bulunan bir güç ama kullanılamıyor. Önemli olan, belli bir eğitim sonunda, bu gücü iyi niyetle transfer edebilmek.

Bilgin'in bir diğer ilginç yönü, medyum Ayşe Bilgin aracılığı ile, arzu edilen ruhsal varlıkla ilişkiye geçmesi. Dini açıdan reddedilen bu konuda, Bilgin çok rahat, "Bu yaklaşım biçimi dinimizde var, kaynaklardan her zaman kanıtlayabilirim," diyor.

UZAYLILARLA BULUŞMA YERİ

OMNİ Aralık 1985

Uzay uçuşları hatta, daha da ötesinde, Dünya-dışı zekâ ile karşılaşmak için dünyadaki en uygun yerin, Antarktika kıtası olduğu belirlendi. Uzmanlar, bu kıtanın, dünyanın diğer kesimlerinden uzakta olmasının çok önemli bir avantaj olduğunu belirtiyorlar. İzole edilmiş bir kıta olan Antarktika, hem Dünya-dışı canlıları özel bir ortamda karşılamak için uygun bulunuyor, hem de, uzaya çıkış için en olumlu çıkış noktası oluyor. Yazar Patrick Tierney, bu projenin üzerinde önemle durulmasını belirterek, Şili ve Arjantin hükümetlerinin de önemli katkılarda bulunmalarını istiyor. Tierney'e göre, kolonizasyon için şimdiden harekete geçilmeli ve gereken proje çalışmaları yapılmalıdır. Böylece, gelecekte olacak olaylar karşısında hazır olunacaktır.

CAUX TÜRKİYE'DE

Dünyanın en etkin hümanist kuruluşlarından olan Caux örgütü yöneticilerinden bir grup, bugünlerde Türkiye'ye geliyor. Örgütün amacı dünyayı silahsızlandırmak ve yaradılıştaki saflığı yeniden kazanabilmek. Caux'un mesajı şöyle:

"Her insanın kolbinde, dünyanın her köşesinde bir özlem vardır. Bu özlem, maddi güvence, aç kalmamak, bir işi olmak ve başının üzerinde bir çatı bulunması olarak tanımlanabilir. Daha derinde bu özlem barış, özgürlük ve insan değeri şeklini alır.

Süratle değişen bir çağda yaşıyoruz. Bu değişimler bizleri daha sorunlu, daha kompleks yapıyor ve bizi yönetenleri de. Ama asıl değişmesi gereken unsur, yani insan ruhu değişmiyor.

Tarınsal bilgiyi ve kilitlenmiş enerji kaynaklarını acaba nasıl kazanabiliriz? Yaratıcı, yaratıcıyı nasıl belli etmedi mi? O, dinlememizi istedi ve nasıl yaşamamız gerektiğini gösterdi. Ama bizler yardım almak için çaba göstermiyoruz. süper güçlerin, ekonomik baskıların esiri oluyoruz. Artık kendimize gelelim ve her insanın görevi olan dünyanın yüzünü tekrar Tanrı'ya çevirmeye çalışalım."

Caux Binası, Cenova Gölü kıyısında, 1000 m yükseklikte. Burası her ulusa, herkese açık bir yer. Binlerce insan gelip, burada dönem dönem kalıyorlar. Yaşamı paylaşıyorlar. En önemlisi din ve politika kavgası yapılmıyor. Kozmik yasalar ele alınıyor ve insanlığın

Cenova Gölü yakınındaki, Caux Binası (en üstte).

Caux'da bir süre kalan ve halen ilişkilerini sürdüren araştırmacı Feride Tapman (çocuğun sağında) (üstte).

huzura ve barışa ulaşabilmesi için çalışmalar yapılıyor. Caux'da öncelikle insanın ruh sağlığına ve parapsikolojik çalışmalara önem veriliyor.

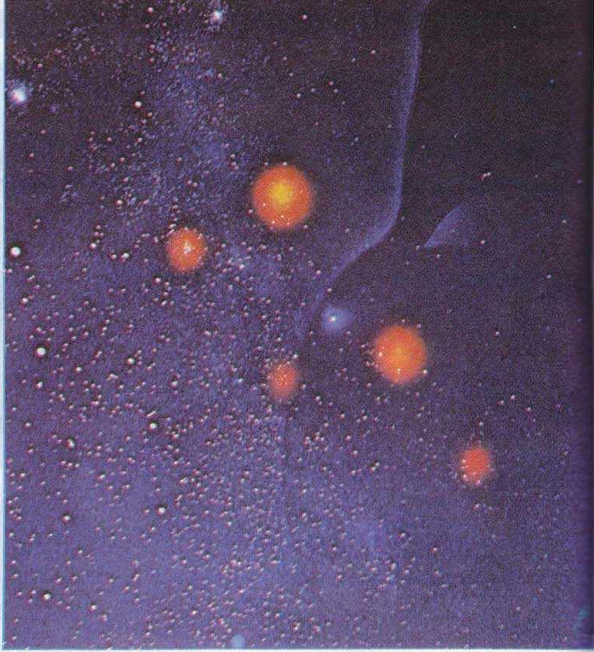
UYKU İLE İLGİLİ bilimsel çalışmaların başlangıcı yakın tarihlere dayanır. Temel olarak iki tip uyku çeşidi kabul edilmiştir: Orthodox (rüya görülmeyen) paradoxical (rüya görülen). Bu iki uykunun da insan sağlığı için son derece önemli oldukları biliniyor. Beyin dalgalarını ölçen elektroansfalogram (EEG) sayesinde uyku sırasında değişik devrelerin varlıkları saptanıyor ve uyuyan kişinin uyku süreci içinde bu devrelere girip çıktığı belirlenebiliyor. Ayrıca uyku sırasındaki göz hareketleri de EEG bulgularıyla uyumlu olarak bu devreleri belirtiyor (Bkz. sayfa 784).

Uykunun bu anlamda bilimsel olarak incelenimi ilk olarak Amerikalı bilim adamı Alfred Loomis tarafından 1930'lu yıllarda yapılmıştır. Uykunun gece içinde beş ayrı devreye ayrıldığını ortaya çıkaran Loomis'in bulguları bugün de geçerliliğini korumaktadır.

Günümüzde kabaca iki ayrı uyku durumu tanımlanıyor: "Ağır uyku", kıpırdamaksızın, sakın uyuyan insanın durumudur. "Aykırı uyku" evresi ise ağır uyku evreleri arasında ortaya çıkar ve on dakika kadar sürer. Gecede dört-altı kez meydana gelen bu evrenin başlıca özelliği vücudun tümüyle hareket etmesi ve göz hareketleridir. Uzmanlar rüya olayının bu sırada gerçekleştiğini belirtiyorlar.

Tarihte rüya incelemeleri

Rüya konusunda bilinen en eski yapıt M.Ö.

Rüyaların anlattıkları

Rüya konusu yüzyıllardır bilimin ve insanoğlunun ilgisini çekiyor. Bu konuya ilişkin çok çeşitli görüşlerin ortaya atıldığı biliniyor. Özellikle aynen gerçekleşen rüyalara tam olarak bir açıklık getirilemiyor. Aşağıdaki yazıda Rıza Emiroğlu'nun incelemesini sunuyoruz.

2000-1790 yılları arasında egemen olmuş 12. sülaleye ait bir Mısır papirüsüdür. Bu papirüste 200 çeşit rüya yorumu, içerdikleri anlamlar açısından iyi ve kötü olarak ayrılarak sınıflandırılır.

M.Ö. 460-370 yıllarında yaşayan Democritus ise rüyaların, öte âlemdaki ruhların açık deliklerden bedene girmesi ile oluştuğunu öne sürüyordu. Daldıslı Artemidorus da **Rüya Eleştirisi** adlı beş ciltlik eserinde çeşitli yorumlar yapıyor, ancak bu yorumlarında kişinin geçmişinin hesaba katılması gerektiğini vurguluyordu.

1611 ve 1768 yılları arasında Fransız civizt papazlarının, Kuzey Amerika'daki İraque Kızılderililerinin rüyalarına ilişkin yaptıkları çalışmaların ise konu içinde önemli bir yer tuttuğu belirtiliyor. Amerika'dan ailelerine yazdıkları mektuplarda yerlerini rüyalarından söz eden papazlara göre, İraqueşler iki tür rüya kabul ediyorlardı. Birinci tür rüyalar kişiseldi. İkinci tür rüyalar ise yüksek varlıkların

oluşturdukları "haber verici rüyalar"dı. Öyle ki bunlar da tüm kabile halkını ilgilendiriyor-du.

Günümüzde ise rüya konusunda çalışma yapanların içinde en önemli olarak kabul edilen kişiler, psikolojinin öncüleri Sigmund Freud, Carl Gustav Jung ve Alfred Adler'dir. Onların görüşlerinin, rüya konusuna bambaşka anlayış ve yorumlayış biçimleri getirdikleri kabul ediliyor.

Rüyanın oluşumu

Rüyaların oluşumunda birçok etken rolün söz konusu olduğu öne sürülüyor. Rüya-daki hayallerin meydana gelişi beden-in çeşitli organlarından kaynaklanabildiği gibi beş duyunun algılamaya etkisiyle de oluşabileceği söyleniyor. Rüya gördüğümüz anda gerçek duyular algıladığımızı sanırız, ancak uyan-dıktan sonra yanılmanın farkına varırız.

Uykudayken soyut düşünce merkezleri faaliyetini durdurur, duymasal düşünce merkezleri (alt sinir merkezleri, bilinçdışı refleksler dahil) çalışmaya devam eder. Uyku anından itibaren hayaller ve duyular zihnin kontrolünden çıkar, kişinin eğilimlerine, heyecanlarına bağlı olarak garip olaylar birbirini izler.

Freud'a göre rüya yoluyla bilinçdışı süreçler sanki istekleri doyurur ve bastırılmış enerji boşalma ve eski düzeyine dönme olanağı kazandırır. Rüya yoksunluğu yaratılınca, bastırılmış istekler doymadığından günlük yaşamında belirlemeye başlarlar. Bu ise birtakım ruhsal bozukluklara yol açar.

Kehanet rüyaları

Rüya türleri içinde en ilginç olanı kuşkusuz kehanet rüyalarıdır. Olacak bir olay rüyada olduğu gibi görünebilmektedir. Böylesi rüyalarda olayın tüm ayrıntıları bile aynen gerçekleşmekte ve göreni şaşkına çevirmekte, bazen de dehşete düşürmektedir. Çünkü sonu felaketle biten bu tür bir rüyanın normal yaşamda gerçekleştiğini gören kişi, olayın sonunu bildiğinden oldukça zor anlar yaşamaktadır.

Kehanet rüyaları sembolik bir şekilde de görünebilmektedir. Bu tür hallerde sembollerin yorumlanması gerekir. Sembollerin yapısı hem birtakım genel kavramlara (Jung'daki arketipler) hem de kişisel deneyimlere dayanabilmektedir.

Çağdaş bilim tarafından kehanet rüyalarının oluşum mekanizması tam olarak açıklanabilmiş değildir. Ancak varlığı kabul edilen bir olgudur. Örneğin Amerika'daki "Önzezi Merkez Bürosu" (CPR) adında bir kuruluş, değişik insanların rüyalarından gördükleri felaket olaylarını kaydedip topluyor ve gerçekleşen olaylarla karşılaştırıyor. Çalışmaların ileri aşamalarında ise, felaketlerin önceden sezilebilmesi amaçlanıyor.

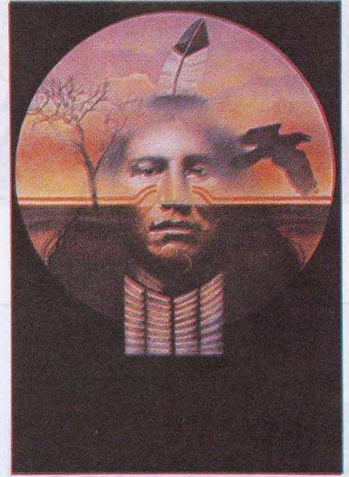
Kehanet rüyalarından yola çıkarak felaketlerin önlenmesi bazen mümkün olabiliyor. Örneğin bir kadın rüyasında küçük çocuğunun yattığı yatağın üzerindeki avizenin düştüğünü ve çocuğun öldüğünü görüyor. O sırada rüyasındaki saat 4.35'i göstermektedir. Uyanan kadın çocuğu yatağından kaldırır ve saat tam 4.35'te avizenin yatağın üzerine düştüğünü görür. Bu olayda sanki kehanet tarzında bir uyarı mekanizması işlemektedir.

Tarihimizden örnekler

Kehanet rüyaları, çağlar boyunca ve farklı kültürlerde ilgi çekmiş ve özel bir önem verilmiştir. Batı ve Doğu toplumlarındaki örneklerinin (bkz. sayfa 714) yanı sıra, bizim tarihimizde de birçok örneği mevcuttur.

18. yüzyılda da **Damat Ali Paşa**'nın başından geçenler bu konuya ilişkin tipik bir örnektir. 1714 yılında açtığı bir seferle Mora Yarımadası'nı Venediklilerden alan Ali Paşa, bu savaşa Avusturya'nın müdahale etmesi üzerine İstanbul'a geldiğinde yeniden hazırlıklara başlamıştı. Orduyu hazırlayıp Davutpaşa'ya kadar gitmesini sağladı. Kendisi geride kalmıştı. O gece rüyasında **Ebuzer-Gaffari** adında **Hız Muhammed**'in yakın çevresinde bulunmuş birini gördü. Bu kişi kendisine şöyle dedi: "Ali Paşa görmüyor musun ki benim türbem Rum evleri arasında sıkışmış durumdadır. Bakımsızlıktan harabeye dönmüştür. Sefere

çıkmadan önce benim türbemi tamir ettir." Sabahleyin uyanır uyanmaz adamlarına emir veren Ali Paşa, masraflarını kendi ödeyerek bu türbenin tamarini gerçekleştirecek bir tane de çeşme ve mescit yaptırdı. Davutpaşa'ya geldiğinin gecesi bir rüya daha gördü. Rüyasında, Yağan mahallesini imamı **İbrahim Efendiye** bir evvelki rüyasını anlatıyordu. Rüya içinde rüya anlatımını bitiren Ali Paşa, imam İbrahim Efendi'den, kendisi için yaptırılan türbeye bir kitabe yazısı istedi. Bunun üstüne İbrahim Efendi şu mısrayı söyledi: "Bu kabri eyledi ihya şehit Ali Paşa." Uyandıktan sonra mısrayı sbced hesabıyla çözdüren Ali Paşa bunun hicri rakamla 1128 tarihi olduğunu gördü. Paşanın rüyayı gördüğü tarih 1127 idi. Gerçekten de bir yıl sonra alınandan aldığı bir yarayla ölen Ali Paşa'nın türbesine aynı kitabe yazıldı: "Bu kabri eyledi ihya şehit Ali Paşa."

Kuzey Amerika'da yaşayan İraques Kızılderilileri için rüya olayı son derece büyük önem taşıyor (sağda).

Fatih'in gerçekleşen rüyası

Konuya ilişkin örneklerden biri de **II. Mehmet**'in (Fatih Sultan Mehmet) Otlukbeli savaşıdan önce gördüğü rüyadır. Ordusuyla birlikte Otlukbeli'ne giderken bir gece ilginç ve etkileyici bir rüya gören **II. Mehmet** bunu sadrazamına anlattı: "Rüyamda, ya bayram ya da düğün gibi bir kalabalık ortasında bulunuyordum. Kalabalık arasında **Uzun Hasan** bir pehlivan kispeti giymiş bir şekilde ortaya çıkıp durdu: 'Var mı benimle güreşecek kendine güvenen bir pehlivan?' diye bağurmaya başladı. Bunları bana bakarak ve meydan okuyarak söylüyordu. Ben de bir pehlivan kispeti giyerek meydana çıktım. Döğüş sırasında bir aralık **Uzun Hasan** benim gaffetinden yararlandı. Üzerime hücum ederek beni dizlerimin üzerine çöktü. O anda dünya başıma yıkılmıştı sanki. **Uzun Hasan**'ın ikinci hamlesini yapmasına fir-

sat bırakmadan ayağa kalktım. Bana yaklaştığında göğsüne öyle bir yumruk vurdum ki, dayanamayarak sırtüstü yere düştü. Hıncımı alamamıştım. Bir elimi göğsüne sokup ciğerinden bir parçasını koparıp yere attım. Bunun üzerine ter içinde ve heyecanla uyandım.”

Sadrazam ise bu rüyamı şöyle yorumladı: “Rüya yorumunu bilmem. Ancak buradaki ifadelerden, önce bir sıkıntı çekileceğini, sonra ise

Hz. Yakup'un rüyası dini inançlarda önemli bir yer tutar. Rüya, bir ucu gökyüzüne uzanan ve meleklerin inip çıktığı bir merdivenden söz edilir. O sırada duyduğu bir ses, Hz. Yakup'a gelecekte karşılaşacağı birçok olayı bildirir. 12. yüzyılda yapılmış bir minyatürde bu olay anlatılıyor (üste).

10. yüzyılda yapılmış bu Çin resminde Buda'nın doğacağını önceden haber veren bir rüya tasvir ediliyor (sağda).

12. sülale dönemine ait bir Mısır papirüsünün, bilinen en eski rüya yorumu yapıtı olduğu öne sürülüyor. İçerisinde iki yüz rüyaman yorumu bulunduğu belirtilen bu papirüs, Seth Rahipleri tarafından dosyalanıp saklanmıştı (solda).

bizim tarafın galip geleceğini söylemek mümkündür.” Bu yoruma üzülen II. Mehmet, aynı rüyayı diğer yakınlarına da anlattığında onlar da sadrazamın yorumuna katıldılar.

Gerçekten de Otlukbeli Savaşı, rüyayı yorumlayanların söyledikleri gibi gelişti. II. Mehmet'in komutanlıkla görevlendirdiği Has Murad Paşa, ordunun asıl büyük kısmını beklemeyen düşmanla savaşarak yenilmiş ve askerlerinin çoğu ölmüştü. Kaçanlar ise ordunun büyük kısmına katılmışlar ve ikinci savaşta II. Mehmet galip gelmişti.

Olayların gelişimine dikkat edilirse, rüyanın tıpatıp gerçekleştiği görülmektedir. Uzun Hasan'ın II. Mehmet'i dizlerinin üzerine çökertmesi ilk savaşta yenilginin ifadesi olmakta ve ikinci savaşta galibiyet ise Uzun Hasan'ın yediği yumrukla sırtüstü yere düşmesidir. Savaş sırasında Uzun Hasan'ın oğullarından Mizan Şah şehit olmuştu ki, bu ise II. Mehmet'in Uzun Hasan'ın ciğerinden bir parça kopararak yere atmasıyla simgeleniyor.

Padişah olacağını rüyada gördü .

II. Selim (Sarı Selim) şehzadelik döneminde Manisa'da valilik yaparken bir rüya görmüştü. Rüyasında bir merdivenden çıkıyordu: “Rüyamda, yirmi basamaktan fazla bir merdivenden çıkıyordum. Merdivenin başına çıktığımda aşağıda otuz kadar büyük kubbe gördüm. Oğullarım Mahmut ile Mehmet'i de görebilmek için bakındım. Ancak göremedim. Merdivenin başında fazla durmayarak inmeye başladım. 3-4 basamak inince uyandım.”

Rüyayı yorumlayan Şeyh Şüca'ya göre, II. Selim'in merdivenden çıkması yakında yüksek bir statüye geleceğini gösteriyordu. Gördüğü kubbeler ise idare edeceği ülkelerin sayısını belirtiyordu. Oğullarını görememesi de onlar-

dan ayrılacağıın bir ifadesiydi. Merdivenden 3-4 basamak inmesi, 3-4 hafta içinde iyi bir haber alacağını ve inerken yeni yolda uyanması ise saltanatının fazla devam etmeyeceğini gösteriyordu. Tüm bunlar gerçekleşmiş, hatta bu yorumdan 3-4 hafta sonra padişah olan II. Selim, Şeyh Şüca'ya İstanbul'a getirterek ikramda bulunmuştu.

Herkes kehanet rüyası görür

Buraya az sayıda aldığımız örneklerden de görülebileceği gibi, gerçekleşecek olayların rüya olarak görülmesi çoğu zaman sembolik tarzda olmaktadır. Araştırmalara göre bu sembollerin yapısı, görenin kişilik yapısından ve içinde bulunduğu sosyo-kültürel çevreden de kaynaklanıyor olabilir. DARKMALT

Gerçekte herkes belli ölçülerde bu tür rüyaları görür. Ancak önemsenmediği için unutulur. Eğer gördüğümüz rüyaların üzerinde düşünüp, kendine özgü sembollerini çözebilirsek ve içinden bu tür haberci rüyaları ayıklayabilirsek, karşılaştığımız olaylara karşı daha bilinçli bir şekilde yaklaşmamız ve hazzırlık olmamız mümkün olabilecektir.

1874'te İngiltere'de yayımlanan "Rüya Görenin Sadık Dostu" adlı bir rüya yorum kitabının kapağı (sağda).

Wherein is explained all the phenomena of spiritual imagination in Dreams, &c.
By R. KARCB. 1, Woodbridge Street, Chelmsford, Essex, E.C.

Dr. Bedri Ruhselman'ın kurduğu Neo-spiritualizmin temel kitaplarından biri olan **Ruh ve Kâinat** adlı eserde uyku ve rüyanın oluşumunun spiritualist görüşe göre açıklandığı görülüyor:

“Uyku halinde iken nispeten daha serbest bulunan ruh, uyanırken bedene olan bağları nükse bir hızla güçlendirmeye başlar. Bu takviye işlemi belirli bir sınır varınca serbest bilinç hali, bagli bilinç haline dönüşür. Ve ‘uyanma’ dediğimiz, gerçekte asıl uyku hali başlar. İşte bu nokta (uyanma anı) bize göre, ruhun bedenle en çok irtibat halinde bulunduğu serbest hayattır. Şu halde sıradan rüyalar daima, serbest bilinç halinin bagli bilinç haline dönüşüğü noktada meydana gelir.”

Dr. Ruhselman'a göre normal yaşamdaki bedensel ya da psikolojik birçok sorunun insanın ruhunda birtakım izler bırakmaktadır. Tam uyuma anı olan serbest bilincin bağlı bilince döndüğü sırada bu izler dikkat alanına kayarak karmaşık görüntülerin oluşmasına yol açarlar ve bu bize rüyalar olarak görünür. Dr. Ruhselman, bu rüyaların yola çıkararak birçok fiziksel veya psikolojik hastalığın zamanında teşhis edilmesini sağlar.

Neo-Spiritualizme göre uyku ve rüya

lebileceğini öne sürüyor. Bu sonuç aslında Freud'un ve Jung'un rüya hakkında söyledikleriyle büyük bir paralellik göstermektedir.

Dr. Ruhselman, kehanet rüyalarının işe ruhun daha yüksek düzeydeki etkinlikleri olduğunu öne sürmektedir.

“Eğer uzakta geçen veya gelecek zamana ilişkin bir olayı bağlı bilince halinde bilmekle tekâmülî yolunda faydalanacaksa, uyanmca hatırlanması gereken bilgilere ait imajları ya doğrudan doğruya veya sembolik birtakım kıyafetler içinde ruh, tanzim edilmiş bir plana uygun olarak uykuda beyne aksettirir. Bu faaliyetin neticesi olarak bu bilgi, uyanıktan sonra da imajlarla birlikte yevahut imajlardan kurtulmuş, fakat telepatiler ve haberci hisler gibi kuvvetli duyularla ve hatta bazen açgöfik fikirlerle yüklenmiş hatıralar halinde bağlı bilince canlanır.”

Dr. Ruhselman kehanet rüyalarının, diğer rüyalardan farklı düzeye bir amaç uğrunda, ya ruhun kendi iradesiyle ya da daha yüksek yabancı iradelerin müdahalesiyle gerçekleştiğini ve diğerleri gibi hemen unutulmayıp, ruhta derin izler bıraktığını öne sürüyor.

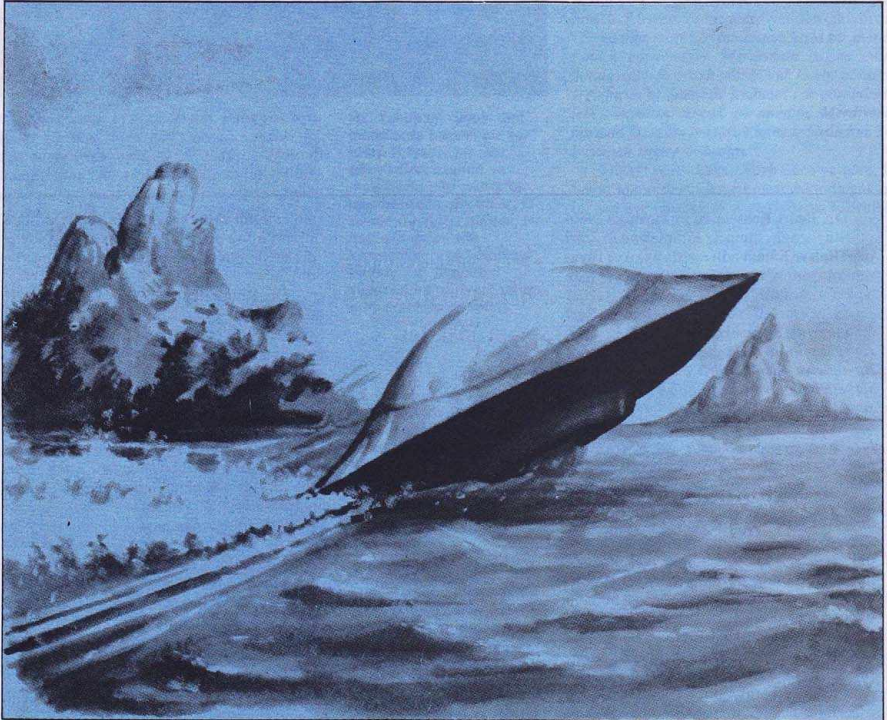
Denizi seven uçandaireler!

UÇANDAİRELERLE İLGİLİ araştırma yapanların ve gözlemcilerin çeşitli zamanlarda bildirdikleri bazı ilginç uçandaire raporları var. Bunların diğer olaylardan farklı yanı, bu cisimlerin denize girip kaybolmaları. Araştırmacılar, bu tür cisimler için bir deyim kullanıyorlar: USO (Unidentified Swimming Objects: Kimliği bilinmeyen yüzen cisimler). USO'lar ile ilgili kayıtların 1800'lü yıllara değin ulaştığı biliniyor. Bu tür olaylardan biri 1979'da Kanarya Adaları'nda gözlemlendi (Bkz. sayfa 860). Bazı araştırmacılar, USO olaylarını açıklayabilmek için, okyanusun altında gizli uçandaire üsleri olduğunu öne sürüyorlar. Fakat bugüne kadar bu konuya ilişkin güçlü kanıtlar ele geçirilebilmiş değil.

Brezilya'nın Atlantik sahillerinde de çok sayıda USO gözlemi yapıldığı belirtiliyor.

Uçandaire araştırmacılarının ellerinde, denizlere ya da nehirlere dalan, daha sonra tekrar havaya yükselen cisimlere ilişkin kayıtlar var. Bu tür cisimlere "USO" adı veriliyor.

Gözlemciler cisimleri, "civata ve somun" şeklinde tanımlıyorlar. Denize daldıkları belirtilen bu cisimlerin, düşen bir roket ya da uydunun enkazı olabileceği de öne sürülüyor. Fakat eğer böyleyse, yetkililer niçin resmi bir açıklama yapmıyorlar?

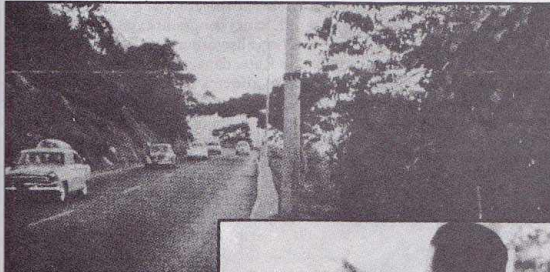
'USO'yu kayık sandılar'

3. türden karşılaşma:
Rio de Janeiro, Brezilya,
27 Haziran 1970.

27 Haziran 1970 tarihinde Bay Aristeu Machado ile beş kızı, Atlantik kıyısındaki evlerinin bahçesinde oturuyorlardı. Federal Polis'te görevli yakınları Joao Aguiar da onlarla birlikteydi. Bu sırada Bayan Machado da mutfakta öyle yemeğini hazırlıyordu. Kocasına saati sorduğunda 11.38 olduğunu öğrendi. Tam iki dakika sonra Aguiar bağırarak herkesin dikkatini denizdeki bir noktaya çekti. Denizde yarı batmış gibi görünen bir cisim vardı. Önce herkes bunun batmak üzere olan bir kayık olduğunu sandı. Az sonra cismin üzerinde iki kişinin olduğunu gördüler. Bunlar, ellerini sallayarak sanki yardım istiyorlardı.

Parlak giysileri vardı

5-6 metre uzunluğunda olduğu tahmin edilen cisim gri renkteydi. Şeffaf bir kubbesi vardı. Bay Aguiar'ın ifadesine göre cismin üzerinde gördüğü iki kişinin parlak giysileri vardı. Başlarında ise ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı. Aguiar hemen liman polisini aradı ve kendisine yardım gönderileceği söylendi. Aguiar daha sonra eve döndü.

Rio de Janeiro yakınlarındaki Leblon ve Ipanema kentlerini birbirine bağlayan sahil yolu. Machados ailesinin evi fotoğrafın sol yanında kalan kısımda yer alıyor (Üstte).

Bay Aristeu ve eşi, evlerinin verandasında görünüyorlar. Denizdeki cismi buradan izlediler (sağda).

günde, ki aradan 30 dakika kadar geçmişti, cismin yerinde olmadığını gördü.

Işıkları yanıp sönüyordu

Tanıkların ifadelerine göre cisim, yaklaşık 40 dakika kadar su üzerinde kalmıştı. Suda yaklaşık 250 metre çapında dalgalar oluşmuştu. Daha sonra birden yükselerek hızla güneybatı yönüne doğru uçarak uzaklaştı. Olayı izleyen tanıklar, ancak o havalandıktan

sonra, onun bir deniz motoru olmadığını fark ettiler. Bu, daha çok, uçandaire şeklinde bir cisimdi. Sanki cismin ana gövdesinin alt tarafında altıgen şeklinde ek bir parça daha vardı. Bu ilave parçada belirli bir sayıda yeşil, sarı ve kırmızı ışıkların yanıp sönüğü de görülmüyordu. Tüm olay süresince tanıklar, cismin, gerek sudayken, gerek havadayken en ufak bir ses bile çıkarmadığını söylediler.

Parçalara ayrılıyor

Cisim havalandıktan sonra, suyun üzerinde daire şeklinde ve beyaz renkte çembere benzeyen oldukça küçük bir parça bırakmıştı. Az sonra bu beyaz çember birden suya gömüldü. Ardından suyun üzerine, çemberden ayrıldığı sanılan bir parça daha çıktı. Bu parça sarı renkte, oval biçimindeydi. Eni yaklaşık 40 cm, boyu 20 cm kadardı. Üç dakika kadar suyun yüzeyinde salındıktan sonra, kıyıya doğru yüzmeye başladı. Uzun traфі, tanıklara doğruydı. 15 dakika bu şekilde kaldı.

Yön de değiştiriyor

Kıyıya 120 metre kala, cisim birden yön değiştirdi. Sola döndü ve Gávea Plajı'na doğru gitmeye başladı. Bu, denizdeki akıntının yönüne ters bir istikametti. Bu arada sarı oval cismin yan tarafından yeşil bir parça daha kopmuş, ana gövdeyi 1 metre açtıkten takip ediyordu. Sonra ikisi de sulara gömüldüler.

Açıklama yapılmadı

Bu arada, Aguiar'ın telefonundan tam 20 dakika sonra, sahil koruma, cismin görüldüğü bölgeye geldi. Birçoklarına göre ortada, bir USO görüldüğüne ilişkin kanıtlar vardı. Nitekim polisler sudan USO'ya ait olduğu sanılan kırmızı, silindirik bir nesne çıkardılar. Fakat nedense bu konuda daha sonra hiçbir açıklama yapılmadı. 28 Haziran tarihli bazı gazetelerde olayla ilgili birkaç yazı çıktı.

Fakat olayı izleyen birçok tanıktan birkaçı hariç, hiç kimse gördükleriyle ilgili bir bilgi vermedi.

'Gerdanlığa benziyordu'

2. türden karşılaşma:
Curitiba yakınları, Brezilya,
10 Ocak 1958.

1958 yılının 10 Ocak günü, Brezilya'nın Curitiba kenti yakınlarındaki evinin balkonunda eşiyile birlikte oturan Yüzbaşı Chrysólogo Rocha, birden denizde son derece garip bir cisim gördü. Rocha dürbünüyle baktığında, bunun giderek büyüyen bir obje olduğunu fark etti. Rocha'nın haykırışı üzerine evdeki diğer kişiler de balkona çıktılar. Cisim yarısı

suyun içinde, yarısı su yüzeyinde olmak üzere iki parçadan oluşuyordu. Az sonra bu iki parça da aniden gözden kayboldu.

Bir-iki dakika sonra cismin son görüldüğü noktanın çok yakınından bir gemi geçti. Geminin geçip gitmesinden 15 dakika kadar sonra, tanıklar, cismin tekrar su yüzeyine çıktığını gördüler. Bu sırada cismin üstündeki ve altındaki iki parçanın, ortadaki parlak üçüncü bir nesneyle birleştiği görüldü. Ortadaki parça mil ya da çubuklardan oluşmuş gibiydi. Tanıklardan bazıları cismi bu haliyle bir "gerdanlığa" benzettiler. Birkaç dakika sonra cisim, alt ve üst parçalarının birleşmesiyle tek parça oldu ve hemen suya gömüldü.

Olayı Rocha'lar ile birlikte izleyen bir diğer subayın eşi Guarajá'daki Forte das Andreas Hava Üssü'ne telefon ederek haber verdi. Kısa bir süre sonra gözlem yerine gelen jetler, hiçbir iz rastlayamadılar. Çünkü cisim çoktan kaybolmuştu.

'Su sanki kaynıyordu'

2. türden karşılaşma:
Santos, Brezilya,
31 Ekim 1963.

1963 yılının 31 Ekim günü Brezilya'nın güneybatısındaki Santos kentinde, evinin yakınında oturmakta olan 8 yaşındaki Rute de Souza, giderek artan bir ses tonunda, aslan kükremesine benzer bir ses duydu. Çevresine baktığında, yakındaki Peropeva Nehri üzerinden yere doğru hızla süzülen bir cisim gördü. UFO

tam evin üzerinden geçerken bir palmye ağacına çarptı. Sanki dengesini kaybetmiş de, tekrar bulmaya çalışıyormuş gibi bir süre havada asılı kaldı. Rute, daha sonra hareket eden cismin nehre düşerek sulara gömüldüğünü gördü.

Balıkçılar da izledi

Rute, panik içinde evine doğru koşarken, nehre doğru koşan annesiyle karşılaştı. O sırada yanlarına, evden 100 metre uzaklıktaki tarlada çalışan Rute'un amcası Raul de Souza da geldi. Üçü birlikte cismin sulara gömüldüğü noktaya bakıyorlardı. Tam o noktada suyun üzerinde, sanki kaynıyormuş gibi iri kabarcıklar vardı. Bu sırada nehir kıyısındaki balıkçılar da olayı izlemişlerdi. Sonradan balıkçılardan biri olan Japon Tetsuo Ioshigama, yetkililere tüm gördüklerini ayrıntılı olarak anlattı. Herkes cismin palmyeye çarptıktan sonra dengesini kaybettiği görüşünde aynı düşüncedediydi.

En küçük bir iz yok

Yetkililer, bu cismi nehirден çıkarmak için çalışmalara başladılar. Dalgıçlar 5 metre derinliğe kadar indiler. Fakat zeminin çamurlu olmasından ötürü herhangi bir iz rastlayamadılar. Sonradan mühendislerin dedektörlerle yaptıkları araştırmalar da bir sonuç vermedi. Koskoca cisim yok olmuştu. Aracın içinde canlılar olduğu da öne sürüldü. Fakat APRO (Göksel Olayları Araştırma Kurumu) ilgilileri buna karşı çıktılar. Çünkü, eğer içinde canlılar varsa neden aracın nehre düşmesini önlemediler?

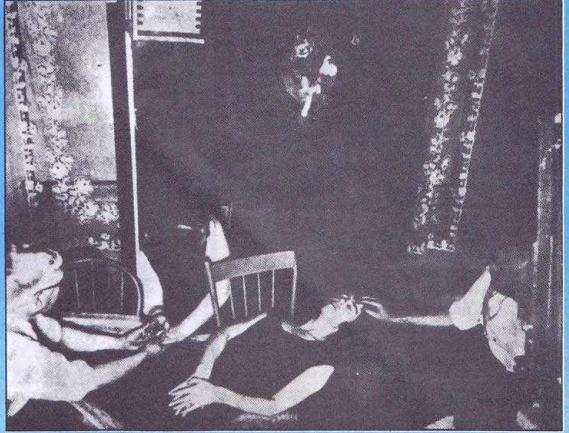
King, ruhlar âleminin varlığını kanıtlamak için gönderildiğini söylüyor:

“Önceki yaşamımdan daha hoşum”

Spiritualist celselerde, maddeleşme (materyalizasyon) nadir görülen bir olaydır. İngiliz medyum Florence Cook'un maddeleştirdiği Katie King adlı ruhsal varlık bu olayların en ünlüsü olarak tanımlanabilir. Aşağıdaki yazıda, Katie King olayının içyüzü anlatılıyor.

19. YÜZYIL SONLARINDA beyazlar giymiş bir kadın birtakım olaylar yarattı. Onu görebilmek, birçok insana pahalıya mal oldu. Gazeteciler birçok gazetede, onun hakkında şiirsel yazılar yazdılar.

Bu olayların nedeni, Katie King adlı bir kadındı. Fakat hayranlarının onu görmek için meraklanmalarının nedeni, güzelliği değildi. Katie, maddeleşme (materyalizasyon) özelliğine sahip bir ruhsal varlıktı. Tıpkı normal insanlar gibi yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Tam anlamıyla madde haline

Katie King, 1930'da, Dr. Glen Hamilton'un, Winnipeg celselerinde gösterildi (üste).

William Crookes ve Katie King 1874'te (altta).

gelebiliyordu.

1850'den 1870'lerin ortalarına kadar Katie, İngiltere ve ABD'deki medyumlar arasında oldukça tanınan bir ruhsal varlıktı. Medyumlardan birçoğu, onun seanslarda görün-
düğünü iddia ediyorlardı: Katie için psişik ilerlemelere yararlı olmak, aynı şekilde ruhlar dünyasının onayını almakla birdi.

Korsanın kızı, Katie

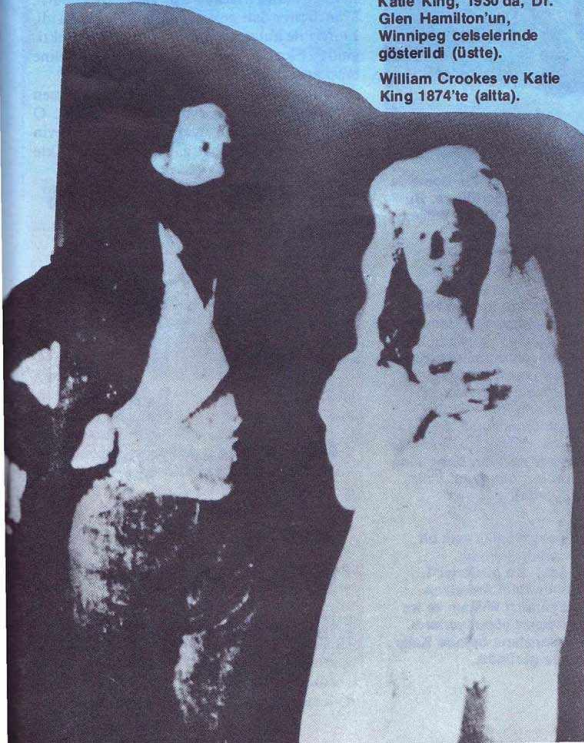
Katie'nin fotoğrafları 1930'larda Winnipeg, Kanada'da çekilmeye başlandı. Bu fotoğrafları ruhsal araştırmacı Dr. Glen Hamilton çekti. 1974 Temmuz'unda Katie, Roma'da 23 kişinin önünde kendini yeniden maddeleştirdi. Bu, onu yeniden gündeme getirdi.

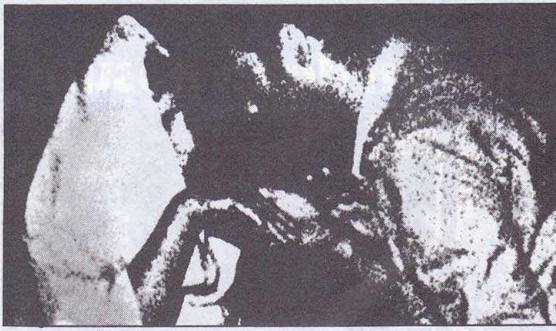
Katie'nin daha önce yeryüzünde yaşadığına ilişkin hiçbir kanıt yoktu. Fakat “ruhun geri dönüşü” nasıl anlatılacaktı? Katie, bir korsanın kızı olduğunu iddia ediyordu. Babası spiritualist çevrelerde iyi tanınıyordu. Korsan olduğu söyleniyordu. Adı Henry Owen Morgan'dı. Jamaika'nın yönetisi olarak atanmış şövalye Charles II tarafından kılıçtan geçirilerek ölmüştü.

Günahlardan arınmak için

Katie'ye göre, dünyadayken adı Annie Owen Morgan idi. Ayrıca evliydi ve iki çocuğu vardı. Katie, cinayet de dahil bir yığın suç işlediğini itiraf etti. Bunları 22-23 yaşında ölmeden önce yapmıştı. Ruhunun, insanların ruhlar âleminin gerçekliğine ikna etmek için geldiğini söylüyordu. Bu görev ona işlediği günahlardan arınması için verilmişti.

Ira ve William Davenport kardeşlerin ilk

seanslarının birinde görüntüler geceye in oluştu. Bunlar bir polisin oğullarıydı ve ilk Amerikan spiritüalist medyumlarıydılar. Ülkelere ve Avrupa'yı gezmişlerdi. Buralardaki tiyatrolarda normalüstü güçlerini ortaya koymışlardı. Fakat birçok eleştirmen tarafından, bir sihirbazdan başka bir şey olmadıkları şeklinde eleştiriliyorlardı.

15 yaşında ruhları gördü

Katie, Davenport kardeşlerin yaptığı seansa konuştuğu zaman, ruhsallıktan uzaktı. Sesi tıpkı can çekişen bir insanın cılız sesi gibiydi. Çocuksu bir sesle ve çok az konuşuyordu. Katie'nin üzü Atlantik'i aştıktan sonra, iyice arttı. Varlık, Londralı genç bir kızın medyumluğu ile, kendini tanıtmaya başladı. Bu kızın adı Florrie (Florence Cook) idi. Florrie, küçük yaşlarda da ruhları gördüğünü ve seslerini duyduğunu iddia ediyordu. Fakat o zaman bu olay canlı bir hayal gücü deyip geçiştirilmişti. Kızın medyumluğu 15 yaşındayken yeniden ortaya çıktı. Arkadaşlarıyla bir çay partisindeyken bir celsede yer aldı. Masa hareket etti ve Florrie havaya yükseldi.

Bu olaydan sonra Florrie ve annesi evde seanslar düzenlemeye başladılar. Kızın eli, ayna yazısı ile mesaj veren ruhun eli tarafından yönlendiriliyordu. Bu yazı, ancak araya yansıtıldığında okunabiliyordu. Ruh ona bir kitapçıya gitmesini söyledi. Bu kitapçı, onu Dalston Spiritüalist Birliği ile tanıştıracaktı. Burada Florrie, *The Spiritualist* adlı derginin yayıncısı ile ilişki kuracaktı. Olay kısa zamanda gerçekleşti. Florrie artık halka açık seanslar düzenliyordu. Onun anlattıkları, haftalık bir gazetenin sütunlarında yayımlanıyordu.

Özel kabin yapılıyor

Bu normalüstü olay, bazen Florrie'nin utanasına da neden oluyordu. Bir keresinde, celsede oturanların başları üzerinde havaya kaldırılıp elbiselerinin çıkarıldığı söyleniyor. Bu olaydan sonra annesi halka açık seansları yasakladı. Fakat anne, baba, Florrie ve ikiz kız kardeşi (iki kardeş de medyum oldular) bir

Katie King 1974'te Roma'da bir seansa görülüyor. Bu olay Londra'da Dr. William Crookes'un onu incelemesinden yüz yıl sonra oldu (en üstte).

17. yüzyılda Korsan Henry Owen Morgan bir Jamaila kasabesini yağmaladı. Bu kişinin ruhunun John King adıyla seansları sık sık ziyaret ettiği söyleniyor. Onun adı, Rolla Grubu olarak tanımlanan, ABD psikokinezi grubu Sorrat ile beraber anılıyor. Katie King onun kız olduğunu iddia etti (üstte).

Bu poster halka açık bir gösterinin ilanıdır. (sağda). Bu gösteriyi 1. yüzyılın ünlü Amerikan medyumları William ve Ira Davenport yönetiyorlardı. Bu seansların birinde Katie ilk kez görüldü.

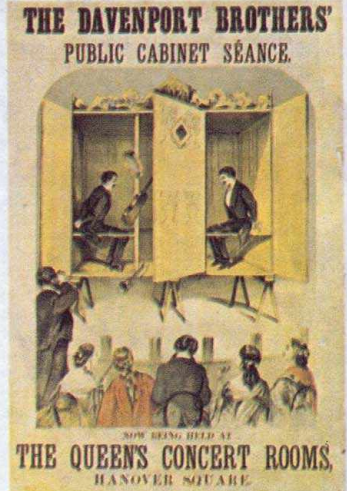
de evin hizmetçisi Mary, Hachey'deki evlerinde düzenli olarak seanslar düzenlediler. Bu seansların birinde, Katie King, varlığını hissettirdi. İlk önce, transa girmiş Florrie'nin dudakları aracılığı ile konuştu.

Sonra Katie, üç yıl boyunca orada kalacığına ve birçok garip olaylar göstereceğine söz verdi. Ayrıca kendini görünür hale getirmeye de çalışacaktı. Katie, Florrie'ye perdeyle kapatılan bir bölmeye konulup konulmayacağını sordu (bu, spiritüalistler tarafından, kabin diye adlandırılıyordu). Burada, onun vücudundan çıkan ektoplazma maddesi (bkz sayfa 617) beyaz bir kumaşla örtünecekti. Böylece Katie King giyimli olarak, ruhsal biçimde görünebilecekti.

Ölümün maskesi

Katie King, Nisan 1872'de ilk kez Cook'ların evinde kendini maddeleştirmeye çalıştı. Bu sırada, yüzü kabinin perdeleri arasında sanki bir ölü yüzü gibiydi. Giderek yüzü doldu, şitti. Yüzünün etrafındaki perdenin kumaşı bollaştı. O yıl içinde, Katie King'ten meydana gelen şekil, dışarıya adımını attı. Florrie'nin saygıdeğer medyumluğunun haberi giderek yayıldı. Derken, birçok ziyaretçi, seanslara katılmaya başladılar. Bunlar, Katie ile karşılaşmak fırsatını buldular. Ziyaretçiler arasında, Charles Blackburn'da vardı. Blackburn, Manchester'dan gelen zengin bir işadımı idi. Florrie ile anlaşma yaptı. Buna göre gerektiğinde Florrie medyumluğunu onun eline bırakacaktı.

Bu zaman içerisinde Katie hemen hemen her gün Cook'ların evinde görülüyordu. O artık ev halkının bir üyesiydi. Aile onun evin içinde dolaştığını hatta Florrie ile birlikte

Kuşkular, sık sık Katie King (altta) ile Florence Cook (sağda) arasındaki yakın benzerlik üzerinde yoğunlaşıyor. Oysa, William Crookes ve başkaları farklılıklar üzerinde dümüştü. Katie'nin kendisinin de bu benzerlikten söz ederek şöyle söylediğini söylüyorlar: "Bir şey yapamam. Fakat yeryüzü yaşamımda böyle güzel değildim."

İşadımı Charles Blackburn. Florrie'ye ve sonra da onun kız kardeşine medyum olarak hizmet etmeleri için para ödedi (altta). Florrie'nin eşi, bu sayede büyük çıkarlar sağlıyordu.

gibiymi. 'Biliyorum, öyleyim. Elimden bir şey gelmiyor. Fakat, yaşadığım zamandan daha hoşum şimdi. Bir gün göreceksin' diyordu. Bu sözlerden sonra o akşam bir köseye çekildi. Sonra başını perdeden dışarı çıkardı ve şöyle dedi: 'Bayan Ross Church'ü görmek istiyorum,' kalktım ve gittim. Beni perdenin içine çekti. Burası başka odadan gelen zayıf bir ışıkla aydınlanıyordu. İçeride her şey loştu. Katie elbiselerimi çeğiştirdi ve 'yere otur' dedi. Oturdum. Aniden kucığıma oturdu. Bu sırada Florrie Cook, derin bir trans halinde yerde yatıyordu. Katie'den kuşkulaniyordum. Yerde yatanın Florrie olduğundan emin olmalıydım.

'Dokun ona, elini tut, saçlarını çek,' dedi. 'Orada uzanan Florrie'yi görmüyor musun?' Aslında, orada yatanın Florrie olduğundan hiç kuşum yoktu. O zaman ruh, 'Bak bana, yeryüzü hayatında nasıldım, gör' dedi."

Çirliçiplak soyundu

"Kollarımdaki şekli döndürdüm. Kadını görünce şaşırım. Mavi ya da gri gözlüydü. Teni beyazdı ve saçları karışık altın sarısıydı. Katie benim şaşkınlığımla eğleniyordu: 'Şimdi Florrie'den daha güzel değilim değil mi?' Sonra bana biraz kendi saçından, biraz da Florrie'nin saçından birer parça verdi. Florrie'nin saçı hemen hemen siyahtı, yumuşak ve parlaktı. Katie'nin

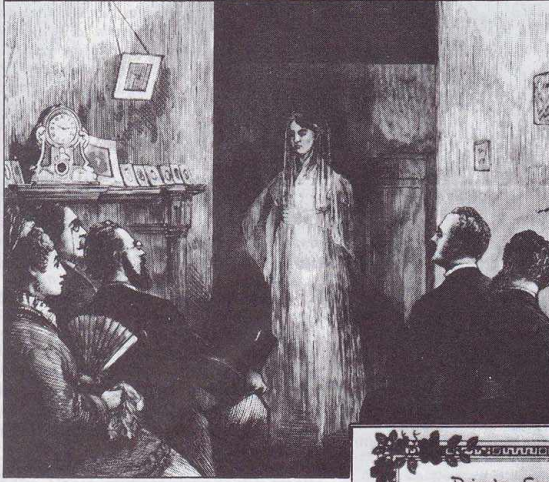
yatağa girdiğini belirtti. 1874'te Florrie kapitan Elgie Corner ile evlendi. Corner'in sanki iki kadınla birden evlendiği söyleniyor. Corner'in bile bazen hangisinin karısı olduğundan emin olmadığı anlatılıyordu. Medyum ile Katie'nin ruhunun aynı görünümde olması şaşırtıcı değildi.

"Bak bana! Yeryüzünde nasıldım?"

Bu arada şüpheçiler olayı incelediler. Medyum Katie gibi giyinmediğinden emin olmak için birtakım yollara başvurdular. Bunların arasında hem medyum hem de ruhu görmek hakkına sahip olanlar vardı. Romancı Florence Marryant, Cook'lardaki birçok seansa katıldı. Aşağıdaki pasaj onun kitabının **Hiç Ölüm Yok** bölümünden alındı. "Katie, bütün izleyenlerin gözleri önünde dolaşıyordu. Dahası, ikisini birçok kez birlikte gördüm. Bazen Katie yüz olarak Florrie'ye benziyordu. Fakat diğer yönleriyle çok farklıydılar. Bir akşam Katie geldi ve kucığıma oturdu. Onun, Florrie Cook'tan daha ağır ve dolgun olduğumu hissedebiliyordum. Fakat bu kez de yüz olarak benziyorlardı. Zaten bunu ona da söyledim.

Katie bunun bir övgü olduğunu düşünmüyor

saçı ise kızılımsı sarı ve kalın telliydi. Başka bir defa, Florence Marryat, Katie King'le şöyle bir olay yaşadı. Katie, Marryat'ı kabine çekerek ona, üzerindeki beyaz kumaşı çıkarmasını söyledi. Çırıklıklak önünde durdu. 'Şimdi' dedi, 'Bir kadın olduğumu görebiliyor musun?' Gerçekten de bir kadındı. Hem de güzel bir kadın."

The Daily Telegraph'ın bir muhabiri de Katie King seanslarına katıldı. Muhabir, gazetesine kendini Katie King diye tanıtan tamamen maddesel bir ruh gördüğünü bildirdi. Magnezyum ışığında onun fotoğrafını çekti. Ayrıca, onun Katie olarak maskelenmiş Florrie olamayacağını iddia etti. Çünkü medyum hâlâ siyah elbisesinin içindeydi. Kolları bağlıydı ve her yanı kaskatıydı.

Katie'nin gerçek olup olmadığını kanıtlamak isteyen başka biri de Alexander Aksakof tu. Aksakof, Rus Çarı'nın üst düzeyde danışmanıydı. Babasının İngiltere'yi ziyaretleri sırasında, 1875 sonbaharında, Florence Cook'un medyumluğunu görmeye çağrıldı.

Birden yok oldu

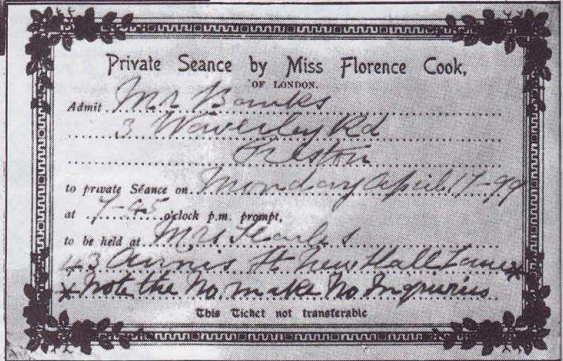
Aksakof, Rusya'nın öncü spiritualistlerinden biriydi. Birçok ünlü medyum ile çalışmıştı. Aksakof, Florrie'nin kullandığı kabine baktı. Odanın küçük bir köşesindeki perdeli kabinin hileli olmadığına karar verdi. Bu kabinde hiçbir döner platform, ya da çıkış kapısı yoktu. Florrie, gene siyahlar içindeydi ve sandalyeye bağlıydı. Oda, küçük bir lamba ile aydınlatılıyordu. 15 dakika sonra, seans başladı. Perde bir yana çekiliydi. Aksakof, perdeye çok yakın olarak ayakta duran bir insan figürü gördü. Kadın baştan aşağı beyazlar içindeydi. Yüzünü bir peçe örtüyordu. Kolları ve elleri

çıplaktı. Bu Katie King'ti. Daha sonra sorular sorulmasını söyledi. Aksakof sonradan neler olduğunu anlatıyor:

"İmtal bir şekilde ona sordum: Medyumunuz bana gösterebilir misiniz?" Bana şu cevabı verdi: 'Tabii, kesinlikle. Gel de bak.' Sandalyeden kalktı, perdenin arkasına gittim. Perdeye doğru beş adım atıştım ki, görüntü yok oldu. Önümde siyah bir köşe vardı. Medyum, siyah giysileriyle koltukta oturuyordu." Bununla birlikte Aksakof medyumunu tam açıklıkla göremedi. Onun Florrie olduğundan emin olamadı. Katie, yeniden göründü. Aksakof'a gördükleriyle yetinip yetinmediğini sordu. Aksakof tatmin olmadığını söylüyordu. Bu kez Katie, lambayla bir kez daha bakmasını söyledi.

İpler çözülmemişt

"Elimde lambayı perdenin arkasında durdum. Katie yok oldu. Kendimi yalnız medyumla yüz yüze buldum. Medyum derin transta idi. San-

Katie King'in Philadelphia'da bir seansa ortaya çıkmasını gösteren bir resim. Katie'nin Londra'da Florence Cook ile ilişki kurmadan kısa bir zaman önceki hali (en üstte).

Florrie'nin özel seanslarına katılmak için bir davetiyeye. Bütün celseye katılanlar özel olarak çağrılırdı (üstte).

Alexander Aksakof, Rus Çarı'nın özel danışmanı (sağda). 1875'te Katie King'in ve Florence Cook'un aynı kişiler olduğunu kanıtladı.

dalyede oturuyordu. İki eli arkasına bağlıydı. Işık, medyumun yüzünde parlıyordu. Medyum ses çıkararak uyanmaya başladı.” Seanstan sonra, Aksakof medyumun üzerindeki bütün ipleri, düğümleri çözülmemiş buldu. Florrie'nin elleri birbirine bağlıydı. Aksakof bunları çözmekte güçlük çekti.

Hilelere neden olan tüm önlemlerin alınmasına rağmen, oturanlardan bazıları Katie King'i çok katı ve insana benzer görüyordu. Bir ruh olmaktan çok uzak olduğu söyleniyordu. 9 Aralık 1883'te Cook'ların evinde konuklar vardı. Bunlardan biri Bay W. Volckman'dı. Katie'nin görünüşüyle ilgili kuşkuları vardı. Bunun üzerine konuyu ele almaya karar verdi.

Katie'nin üzerine atıldı

Katie, odanın donuk ışığında, perdenin önünde göründü. Bu sırada, Volckman aniden ona doğru koştu. Bir eliyle elini, ötekiyle de belini kavrıdı. Medyumun iki arkadaşı hemen Katie'nin yardımına gittiler. Bu mücadele Volckman'ın sakalının bir bölümü yok oluncaya kadar sürdü. Bu mücadele Caithnessli Kont ve Kontes'in ve de Kont de Medina Pomar'ın gözleri önünde oldu. Diğer misafir, avukat Henry Dumphy idi. Dumphy, Katie'nin sudaki fok hareketine benzer bir hareketle bacaklarını ve ayaklarını kaybettğine şahit oldu. Dumphy, Katie'nin Volckman'ın ellerinin arasında kayıp gittiğine tanık olduğunu söyledi. Volckman'a göre durum başkaydı. Volckman, Katie'nin onun elinden zorla kurtularak tekrar Florrie olmak için kabine kaçtığını iddia etti.

Beş dakika sonra heyecan doruk noktasındaydı. Kabinin gizli perdesi çekildi. Florrie Cook siyah elbiseleri, botlarıyla düzenli olarak belinden sandalyeye bağlı bulundu. Seansın başında da, aynen böyleydi. Caithnessli Kont'un yüzüğüyle mühürlenmiş

9 Aralık 1873'te seans devam ederken maddeleşen Katie, William Volckman tarafından tutuldu. Volckman bir spiritalistti. Katie ile Florence arasındaki benzerlikten kuşkulaniyordu. Bu yakışsız ilişme Kont de Medina Pomar (solda) ve Caithnessli Kontes (altta, sağda) ve Kont'un (altta) gözleri önünde sürdü. İlişme, Volckman ve Volckman'ın sakalının bir bölümünün kopmasıyla bitti. Volckman diğerlerinin onun kabine hemen girmesini önlediklerini iddia etti. Sonunda içeri baktığında Florrie'nin, ipleri çözülmemiş olarak yerde yattığını gördü. Fakat Volckman, Florrie'nin üstünün başının darmadığını olduğunu iddia etti.

ipleri çözülmemiştir. Florrie'yi incelediler. Üzerinde, beyaz kumaştan hiçbir iz bulamadılar.

Ününe gölge düşürülüyor

Volckman, Katie'nin gerçekliğinden kuşku duyuyordu. Onun bir düzenbaz olduğunu göstermek için çok çaba harcadı. Çok geçmeden, Volckman, Bayan Samuel Guppy ile evlendi. Volckman, Bayan Guppy'nin üçüncü kocasıydı. Bayan Guppy de o zamanın ünlü medyumlarındandı ve Florrie'yi çok kıskanıyordu. Tabii ki, eşinin kıskırtmasıyla Florrie'yi gözden düşürmek istemesi kuvvetle muhtemeldir.

Hile yaptığı saptanmamasına rağmen, bu olay Florrie'yi hasta etti. Ününe de gölge düşürdü. Fakat seans geçmeden, bir hafta içinde herkes Florrie'nin medyumluğunun ileri gelen bir bilim adamı tarafından araştırıldığını öğrendi. Bu bilim adamı, daha sonra “Sir” unvanını alacak olan William Crookes' idi.

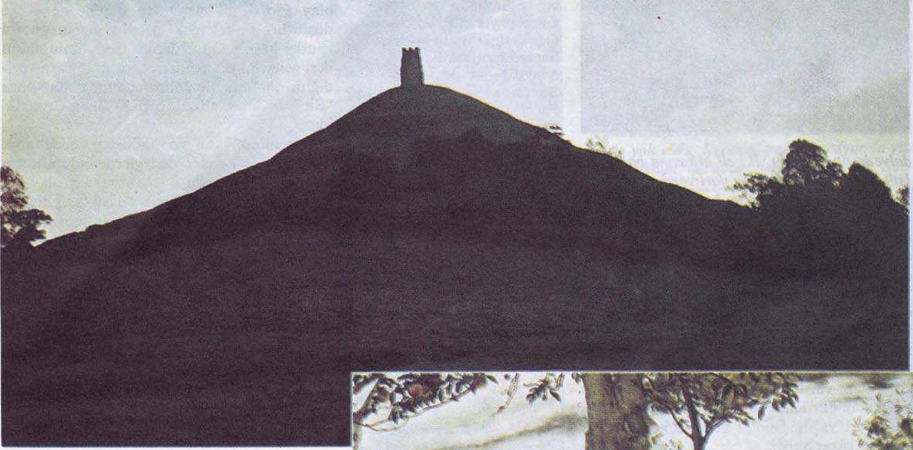
Crookes, Katie'nin maddeleşmesine tanık oldu. Birçok kereler, deneylerde bulundu. Bu testlerin sonucunda basılan yazılar olaylara neden oldu. Yazılar, seans odasıyla ilgili şimdiye değin kaydedilmiş yazıların arasında en şaşırtıcı ve tartışılmalı olarak kaldı.

Glastonbury'de son durum:

Hazine evi geleceğe mi kaldı ?

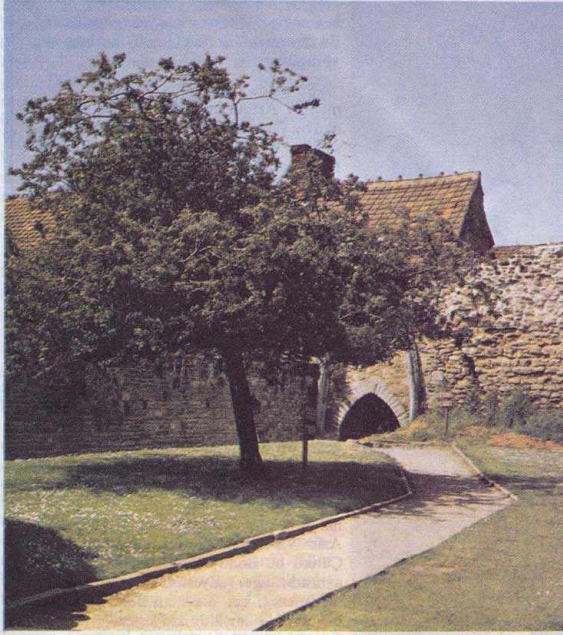
Glastonbury kahıtlarıyla ilgili olarak verildiği öne sürülen "mesajlar" gerçekten öbür dünyadan mı geliyor? Yoksa bunlar Frederick Bligh Bond'un da öne sürdüğü gibi kendi bilinçaltından mı kaynaklanıyor? Aşağıdaki yazıda Colin Wilson'ın incelemesini sunuyoruz.

FREDERICK BLIGH BOND'UN Glastonbury kazılarının uzaklaştırılması, İngiliz arkeoloji tarihinin oldukça tatsız olaylarından biridir. Bu kadarla da kalmadı. Bond'un manastır kitaplığındaki kitaplarının satımı da yasaklandı. Bu kitapların içinde sadece teknik nitelikte olan, Glastonbury Manastır İçin Arkeolojik El Kitabı adlı bir kitap bile vardı. İngiliz Kilisesi, Bond'un oldukça başarılı araştırmalarının ve dikkate değer bulgularının, çoktan ölmüş keşişlerle yaptığı "ruhsal celseler" sonucunda olduğunu anlayınca alarma geçti. Bond'un bir daha kazı yapmaması için elinden geleni yaptı.

Bond, bir çeyrek yüzyıl daha yaşadı. Bu sürenin çoğunu Amerika'da geçirdi. Ruhsal araştırmalar ile ilgili oldukça değerli ve ilginç çalışmalar yaptı. Fakat yalnız ve kışkırdı. Çünkü aklı Glastonbury Manastır'ında kalmıştı. Manastır görevlileri bile onun manastır topraklarında çalışmasına izin vermiyordu. 1937 yılında Bond'un da aralarında olduğu bir Amerikalı grup, Glastonbury'de araştırma için izin istedi. Glastonbury'nin "gözcüleri" tarafından verilen bilgilerin bazılarını araştıracaklardı. Manastır görevlileri

gruba araştırma için izin verdi. Fakat Bond'un da aralarında olduğunu öğrendiklerinde izni geri aldılar. Bond, 1945 yılında öldü.

Geleneklere aykırı yöntemler DARKMALT Bond'un sağlığına yaptıkları, hemen hemen inanılmazdı. 1909'dan 1920'ye kadar çeşitli olaylarda bu adam, alışılmışın dışında yöntemlerinin olağanüstü sonuçlar verdiğini kanıtladı. Hemen hemen tek başına 400 yıldır gömülü sırları gün ışığına çıkardı. Bu keşifler (Edgar Mabedi'nin keşfi de dahil) ruhsal varlıklar tarafından elde edilen bilginin sadece küçük bir parçasının kullanılmasıyla yapıldı. Bu yolla bulduğu şeyler (Glastonbury'yi terk ettikten sonra aldıkları da dahil) Kral Arthur'un mezarını, gizli labirentleri, Kutsal Çanak'ı (İsa'nın çon çorbasını içtiği ve sonradan çarımçayken akan kanının toplandığı çanak) ve daha birçok gömülü şeyi da içine alıyordu. Arkeologları 20 yıl daha uğraştıracak çeşitli bilgiler vardı. Bond'un yaşamı boyunca yaptığı çalışmanın en ilgi çekici bölümü hâlâ tamamlanmak üzere bekliyor. Fakat görünüşe bakılırsa manastır görevlileri bu çalışmanın bitirilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kilisenin düşmanca tavrı

İngiliz Kilisesi neden bu "ruhsal arkeoloji" düşüncesine bu kadar düşmanca davranı-

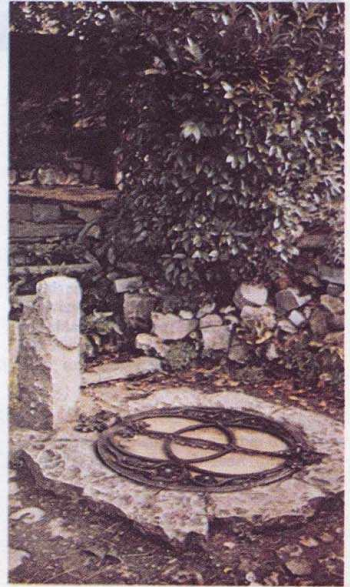
Glastonbury İngiltere'nin en eski ve esrarlı, kutsal yerlerinden birisidir. Bu yüzden ruhsal arkeoloji alanındaki başarılı bir deneyin geçtiği yer olması pek şaşırtıcı değil. Birçokları Tor'un (üstte, solda) bir çeşit ruhsal gücün merkezini gösteren bir işaret olduğuna inanırlar. Efsane, manastır bahçesindeki Kutsal Diken'in (üstte) Arimathealı Aziz Joseph tarafından ekilmiş bir bitki soyundan geldiğini söyler. Aziz Joseph, çocuk İsa ile Britanya'ya ziyaret etti. İsa, onun kuzeniydi. Söylentiye göre Kral Arthur (solda), manastır bahçesinde gömüldür. Gerekliğinde Britanya'nın yardımına koymaya hazır bir vaziyette orada uyuyor. Chalice Kuyusu, Tor'un hemen yanı başındadır. Bu da Arthur ile ilgili efsanenin bir parçasıdır. Kuyunun kapağı (sağda) Frederick Bligh Bond tarafından çizildi. Bu, yaşamın kaynağı olan "vesica piscis"i simgeleyen bir semboldür.

yordu? Hiç kuşkusuz böyle bir şeyi kabul etmek demek, kilisenin spiritüalizm öğretisini kabul etmesi anlamına gelecekti. Kilise bu konuda herhangi bir resmi açıklama yapmaya karar vermiş benziyordu. 1936 yılında Cosmo Lang'deki Canterbury Başpiskoposu spiritüalizm ile ilgili özel bir rapor hazırlamaya karar verdi. Oluşturduğu komite bu sorun üzerinde üç yıl boyunca çalıştı. Sonunda bu konuya ilişkin iddialarının gerçek olabileceği sonucuna vardı. Hristiyanlık düşüncesine aykırı olan "ölüyle konuşma" fikrinde herhangi bir şey görmediklerini söylediler. Fakat rapor acayip bir dipnotla sona erdi: "Komite bu raporun kamuoyuna açıklanmamasını öneriyor." Bu öneriye Başpiskopos da katıldı ve rapor örtbas edildi. 1979 Mart'ına kadar da rapor basılmadı.

Bilinçaltı olgusunu kabul ediyor

Garip olan, talihsiz Bond'un da kendisinin ölümlerle konuştuğuna inanmasıdır. Kitabının adı olan **Habrlamanın Kapsı** da zaten onun neye inanmaya başladığını kısmen açıklar. Ona göre bilinçaltı zihni her nasılsa Glastonbury'nin geniş anı deposuna dalmıştı. Bond şöyle diyordu: "Bu fikirler, bilinçaltı sezginin derinliklerinden doğuyor."

Bond'un böyle bir görüşe sahip olması doğal olabilir. Çünkü Bond İngiliz Psikik Araştırmalar Kurumu'nun bir üyesiydi. Ayrıca Sir William Barrett'in de arkadaşısıydı. Barrett, radyestezi ile ilgili klasik bir kitap yaz-

Avalon (Elma Adası), büyü, anlaşıl-
maz bir yerdir. Orada toprak, tohum ekil-
meden ürün verir. Halkı sonsuz yaşamın-
dan mutludur. Bu arada Kral Arthur
efsanesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Kral
Arthur'un son savaşında Avalon'a götürül-
mesiyle efsane devam eder. Artık yaşamını
burada sürdürmeye başlar. Kelt halkının
yardımına koşacağı günü bekleyerek yaşa-
mını sürdürür. O gün geldiğinde onların
kendi toprakları üzerinde haklı egemenlik-
lerini kurmalarına yardım edecektir.

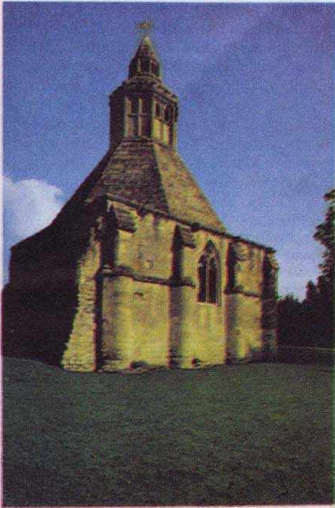
Bu olay "Breton Ümidi" adıyla bilindi.
Kral Arthur'un gömüldüğü yer bilinmediği
sürece de, bu ümit yaşıdı. Fakat 1191'de
Glastonbury'de bir mezar bulundu: Mezar-
da şu yazı okunuyordu: "*Burada Kral Art-*

Avalon nerede?

hur yatıyor. Avalon Adası'nda gömülmüştür."
Bu durumda "Breton Ümidi" kınlanmış gibi
görünüyor.

Şu halde Glastonbury aslında Avalon
mudur? Arthur'un mezarının bulunuşun-
dan bu yana Glastonbury'i kuşatan dağ sil-
silesi "Avalon Adası" diye anılıyor.
Hristiyanlığın ilk döneminde deniz sevi-
yesi bugünkünden çok daha yüksekti. Bu
zamanda Glastonbury'nin etrafındaki te-
peler ve yükseklikler hemen hemen bir ada
biçimindeydi.

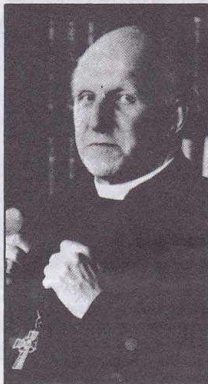
Fakat eldeki kanıtlar kesin bir sonuca
götürmüyor. Bununla birlikte bazı insan-
lar, atalarının hayal ettiği bu büyü adanın
var olduğuna inanıyorlar.

mıştı. Barrett'in asıl üzerinde durduğu, iyi bir
radyestezistin önseziye sahip olmasıydı. Bar-
rett önsezi yerine buna şifre çözme bilimi
derdi. Örneğin bir bayan radyestezist bir
yeraltı sarnıcının kesin yerini saptamakla kal-
madı. Ayrıca sarnıcın neye benzediğini de tarif
etti. Sanki kadının gözleri toprağın altını
görüyordu.

Sarkaçla buldu

Hatta bazı radyestezistler daha da garip şeyler
yapıyorlardı. Abbe Mermet oldukça saygın bir
katolikti. Mermet, harita üzerinde bir sarkaç
sallandırarak her tür nesnenin yerini saptaya-
biliyordu. Örneğin 1934'te Marki de la Cheva-
lerie, atalarından birinin kemiklerini bulmak
için Abbe'den yardım istedi. Abbe, mabedin
planının üzerinde sarkacı sallandırdı. Atasının

Canterbury Başpiskoposu
Cosma Lang. Lang, 1938'de
spiritüalizm ile ilgili bir
rapor hazırladı. Şaşırtıcı bir
şekilde hazırlanan raporun
sonuçları din adamlarının
savunacakları gibi değildi.
Bu yüzden araştırma
sonuçlarının halka ilan
edilmemesi sağlandı (Üstte).

Abbot'un Mutfak. Ricardus
adındaki bir ruhsal varlığa
göre bu mutfak, büyük
festival günlerinde
kullanılmak için inşa edildi.
Diğer bir keşiş de manastır
kilercisi Ambrosius'du.
Ambrosius keşişlerden
birisinin 8. Henry'nin
(sağda) onuruna verilen bir
ziyafette Kral'ın önünde
nasıl körkütük sarhoş
olduğunu anlattı. Manastır
daha sonra Henry
tarafından yıkıldı
(solda, Üstte).

izine rastlamadığını söyledi. Marki kazı için
emir verdi. Sonunda Aziz Viktor'un kemikleri-
nin bulunduğu bir tabut buldular. Mermet'in
tarif ettiği gibi tabutun yanında altın, bakır ve
kalay vardı.

Mermet, maden, petrol, hazine ve batık
gemi bulmada da başarılıydı. Bir keresinde
Kuzey Kutbu'nda kaybolmuş bir keşiş heyeti-
nin yerini saptadı. Fakat bizi burada ilgilendiren
Aziz Viktor'un kemiklerinin bulunuşudur.
Çünkü bu Bond ve Bartlett'in yaptıklarının
aynısıdır. Eğer radyestezisi bilinçaltı zihnin özel
bir yeteneği ise, o zaman Bond ve Bartlett'in
bir tür "bilinçaltı radyestezisi" yardımıyla
Edgar Mabedi'ni bulmamaları için gerçekten
de bir neden yok gibi.

Bedensiz keşişlerin anlattıkları

"Haurilamanın Kapısı" adlı kitabı okuyanlar,
bu kitabın ilginç sorulara yol açacağını göre-

ceklerdir. Bond ile ilişki kuran bedensiz keşişlerin hepsi de farklı farklı kişilikteydiler. Bunlardan biri, mahzenci **Ambrosius** idi. Diğer keşişler hakkında ilginç öyküler anlatırdı (Keşişlerden birinin sarhoş olarak **Kral 8. Henry**'nin karşısında körkütük sarhoş olması gibi). Diğer keşiş **Peter Lightfoot**, manastırın saatçisiydi. Peter, manastırın saatinin nasıl inşa edildiğini anlattı: Glastonbury keşişleri Wells'deki katedralin saatinin sesini duyunca kıskanmışlardı. Bu yüzden Glastonbury'e bir saat yaptırmışlardı. Sonunda **Abbot Bere**, **Loretto Mabedi**'ni kurmaya nasıl karar verdiklerini şöyle belirtti:

Abbot Bere iri yapılı, şişman bir adamdı. Bir gün tek başına katırına binmiş giderken, birden atların saldırısına uğradı. Onu yokuş aşağı yuvarladılar. O anda hemen **Meryem Ana**'ya dua etti. Çalılara takılarak yardım aşağı düşmekten kurtuldu. Bu sırada kurtulursa **Meryem Ana**'ya **Loretto Mabedi** yapacağına ilişkin adakta bulunmuştu. Gözcüler ayrıca çöken Glastonbury Manastır'ının hüznünü öyküsünü de anlattılar. Bir süre sonra **Abbot Bere** öldü. O zamanki kralın danışmanı **Kardinal Walsey**, **Richard Whyting Abbot**'u buraya başrahip olarak atadı. Ayrıca ona kralın hoşnutluğunu kazanması için onu buraya davet etmesini sağlık verdi. Bu çok büyük bir hata idi. Kral görkemli bir şekilde davet edildi. Fakat Kral manastırın hazinelerini, topraklarını ve çiftliklerini gördü. Tüm bunları nasıl Krallık hazinesine katabileceğinin hesaplarını yapmaya başladı. Daha sonra Kral, Roma Kilisesi ile ilişkisini kesti. Böylece **Thomas Cromwel** keşişlere birtakım yanlış görevler yüklemekte gecikmedi. Sonunda Kral Henry kiliseyi ele geçirdi. Sonradan da yiktirdi.

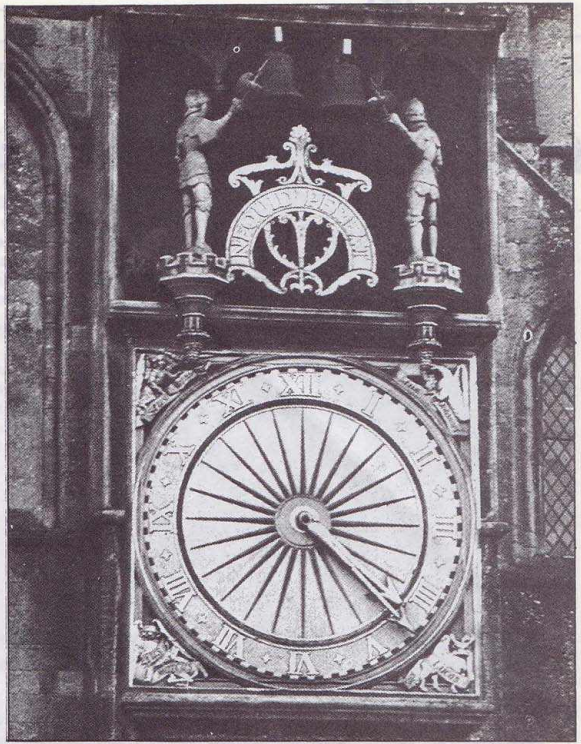
"İrksal anılar"

Bu tür öykülerin birtakım "İrksal anılardan" oluştuğu öne sürülüyor. Fakat bazı araştırmacılar da, bunu kabul etmenin zor olduğunu vurguluyorlar. Öteyandan bu öykünün **Bond**'un bilinçaltından kaynaklanıyor olabileceğini belirtmesi biraz avutucudur. Glastonbury el yazılarında bir ipucu var. Gerçek, hem ilginç, aynı zamanda da karmaşık. **Keşiş Johannes** şu noktayı belirtiyor:

"Niçin olmayan bir şeye bağlı kalayım? Bu hem benim, hem de ben değilim. Fakat benim bir parçam geçmişe bağlı kalıyor. Bu geçmiş benim dünyevi ruhumun sevdiği bir geçmiştir. Ruhum yıllar boyunca evi özler ve çağırır. Ben, Johannes, birçok parçadan meydana geliyorum. Daha iyi bir parça diğer şeyleri yapar. Yalnız o parça şimdi görünmeyen hatıralar gibi geçmişe bağlı kalır."

Seçilmiş bir yer

Bu arada Glastonbury'nin güçlü bir yer ve "seçilmiş" dini bir merkez olduğu söyleniyor. Çünkü toprakları sanki bilinmeyen bazı güçlere sahip gibi. Bu hemen hemen dünyanın

Wells'deki katedralin saati. Keşişler Wells'deki bu saatin güzelliği ile rekabet etmek için Glastonbury'de nasıl çabalar harcadığını anlatırlar. Wells'deki bu saat, taştan oyulmuştur (Üstte).

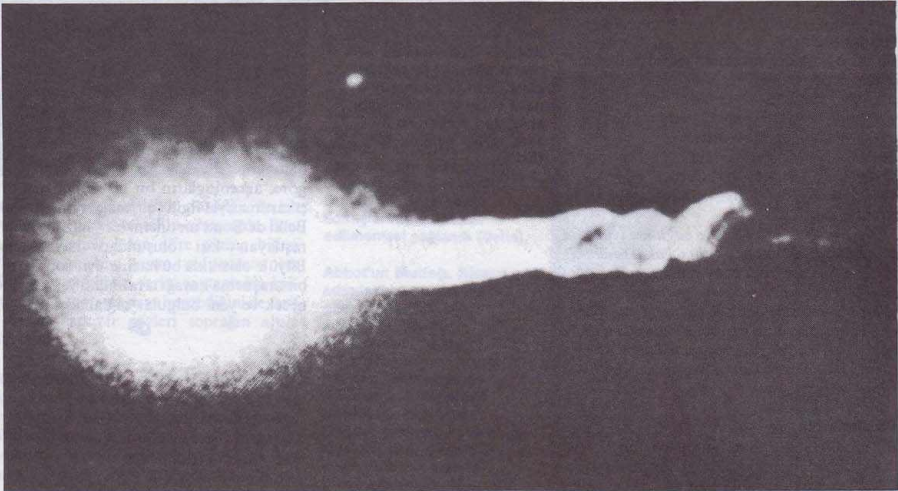
manyetik alanı içinde bir girdabın oluşması gibi basit bir şeydir. Şimdi ölmüş olan radyestiz **T.C. Lethbridge** "hayaletlerin" bir tür kayıt sisteminden ibaret olduğuna inanırdı. Belki de Glastonbury geçmişten kalan geniş bir kayıt hazinesine sahiptir. Bu şekilde diğer antik yerlerde de aynı bilgi depolannın var olduğunu söylemek mantıklı. Bu hipoteze göre, arkeologların bu gizli bilgilerin ortaya çıkarılmasıyla ilgili çalışmaları yararlı olabilir. Belki de **Bond**'un önemi bir "hazine evine" ilk rastlayan kişi olduğundan kaynaklanıyor. Büyük olasılıkla bu hazine evi, sonraları yeni bir araştırma kuşağı tarafından yeniden incelenecek ve yeni bulgular sağlanacaktır.

Kanada'nın Calgary yöresinde, 3 Temmuz 1967'de Smith adlı biri tarafından gündüz çekilen fotoğraflardan biri. Smith'in çektiği her iki fotoğraf da **Ground Saucer Watch** tarafından incelendi. Fotoğraflardan birinin "gerçek" olduğu açıklandı. İkinci fotoğrafla ilgili olarak da GSW tarafından şu açıklama yapıldı: "Son derece acemice uydurulmuş, hileli bir fotoğraf" (solda).

22 Mart 1973'te ABD'nin Missouri eyaletinin Piedmont kentinde, Bay Sutton tarafından çekilen UFO fotoğrafı. Tanığın ifadesine göre cisim, "yavaş hareketlerle ilerleyen bir ateş topu" şeklindeydi (altta).

3 Kasım 1973'te Meksika'da Cocoyoc kenti yakınlarında çekilen UFO fotoğrafı. Adlarının açıklanmasını istemeyen tanıklar, cismin yerden yaklaşık 10 metre yükseklikte, birden ortaya çıktığını belirttiler. GSW yetkilileri bu cismin, meteorolojik ya da askeri amaçlarla kullanılan, uzaktan kumandalı bir araç olabileceğini öne sürdüler (solda)

5 Haziran 1955'te Belçika'nın Namur kentinde Bay Myldderman tarafından çekilen disk şeklinde bir UFO'nun fotoğrafı. Tanık, UFO'nun düzensiz hareketler yaptığını söylüyordu (sağda)

31 Ağustos 1973 gecesi, ABD'nin Georgia eyaletindeki Pelham kenti göklerinde izlenen ve profesyonel fotoğrafçı Bill Burson tarafından görüntülenen parlak cisim. Cismi, aralarında polis memurlarının da olduğu çok sayıda tanığın izlediği belirtiliyor. Fotoğraftaki kesik kesik ince çizgiler, yıldızlardır (altta).

İtalya'da Dolomite Dağları üzerinde, 1978 Ağustos ayı ortalarında Bay W.N. Henry tarafından fotoğrafı çekilen bir UFO. Henry, cismi, "gümüş renkli bir küre" şeklinde tanımladı. Ancak bazı araştırmacılar bunun bir balon olabileceğini de öne sürdüler. Henry, fotoğrafı çektiği sırada UFO'yu görmediğini, makinesini sadece manzarayı çekmek amacıyla kullandığını belirtiyordu (üstte).

Binlerce yıl öncesinin dev enerjisi santralidir

Büyük Piramit

Gizemi bir türlü çözölemeyen Büyük Piramit (Keops), tarih kitaplarına bakılırsa 3.000 yıl önce inşa edildi. Bazı tarihçiler ise bu tarihi 70-80.000 yıl öncesine kadar götürüyorlar. Oysa o tarihte insanlık, taş devrini yaşıyordu! Aşağıdaki yazıda arkadaşımız Cem Çobanlı'nın bu konuya ilişkin incelemesini sunuyoruz.

DÜNYANIN YEDİ HARİKASINDAN biri olarak nitelendirilen piramitler için belki de şöyle bir ifade kullanmak daha yerinde olacaktır: "Dünyanın en gizemli harikalarından biri." Gerçekten de, 20. yüzyıl uygarlığı, her geçen gün dev adımlarla ilerlerken, eskilerin birçok gizemli eserini tam olarak çözemiyor. İşte piramitler de bunlardan biri. Bırakınız piramitlerdeki gizemli sayısal anlatımları, bunların ne zaman ve kimler tarafından inşa edildiği bile bilinmiyor. Bu konuya ilişkin olarak, çeşitli tarihi kayıtlarda birbirinden çok farklı ve ilginç ifadeler var.

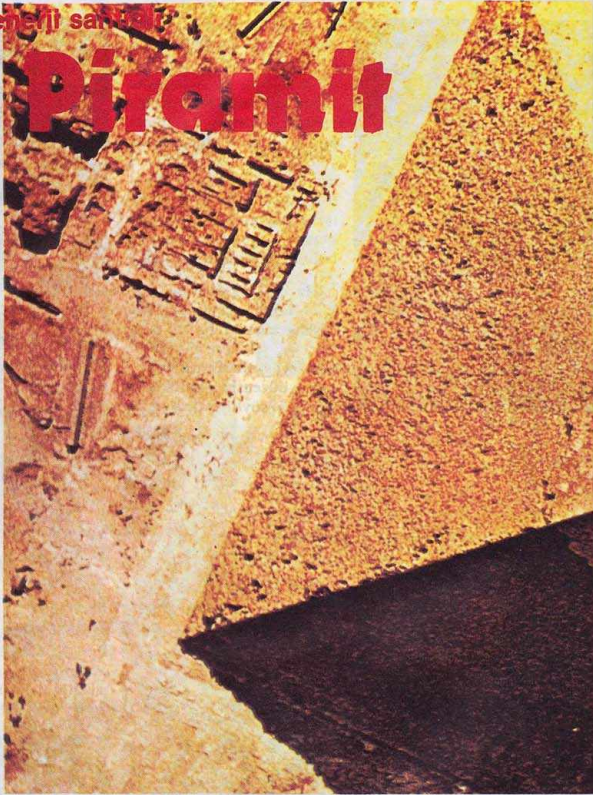
10.000'lerce yıl önce yapıldı

Günümüzdeki tarih kitapları, Büyük Piramit'in (Keops'un) günümüzden yaklaşık 3.000-3.500 yıl önce inşa edildiğini yazıyor. Oysa Arap tarihçisi Ebu Zeyd el Balki, çok eski bir yazılı kaynağa dayanarak şunları öne sürüyor: "Büyük Piramit Çalgı Takımıydı! Yengeç Burcu'ndayken, yani Hicret'ten iki kez 36.000 yıl önce inşa edildi." Balki'nin öne sürdüğü bu tarih, günümüzden yaklaşık 73.000 yıl öncesine değin uzanıyor.

Ünlü İslam düşünürü Muhiddin Arabî de, piramitlerin yapım tarihine ilişkin olarak *Futûhât el-Mekkiye* adlı kitabında şöyle diyor: "Bize nakledildiğine göre, Mısır piramitleri Nesr (Çalgı Takımıydı'nın en parlak yıldızı olan Vega), Esed Burcu'ndayken (Aslan Burcu) inşa edildi. Nesr, bugün Cida'dadır (Koç Burcu)." İskoçyalı bir bilim adamı olan Piazzi Smyth'in de, 19. yüzyılda, piramitlerin yapılış tarihi ile ilgili birtakım gökbilimsel hesaplamalar yaptığı biliniyor. Smyth'in bulguları şöyleydi: 25.827 yıl çarpı 2, artı 2.170 yıl, yani 53.824 yıl. Buradaki 25.827, dünyanın presesyon hareketinin sürecidir.

Yıldızların da yardımıyla...

Öte yandan, Büyük Piramit'in giriş geçitlerinin gökkutbunda baktığı yıldızın, Ejderha Takımıydı'nın alfa yıldızı (Alfa Draconis)

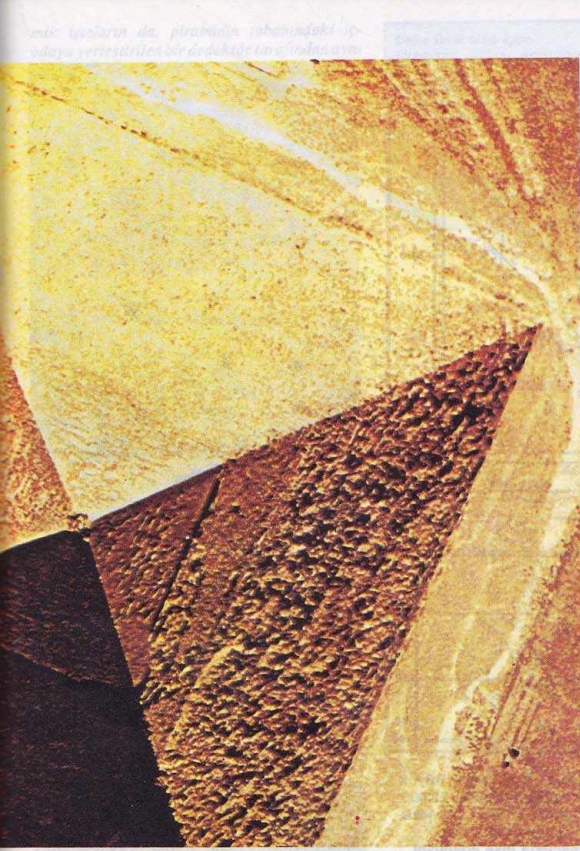
20. yüzyıl uygarlığının bir türlü tam olarak çözemediği, dünyanın en gizemli harikalarından biri olan Keops Piramidi'nin ender fotoğraflarından biri (üstte).

olduğu konusunda gökbilimciler ve diğer araştırmacılar aynı görüştedirler. 19. yüzyılın tanınmış gökbilimcisi Sir J. F. William Herschel, 4.000 yıl önce gökkutbunda yer almış olabilecek parlak bir yıldız aramıştı. Sonunda bu yıldızın Ejderha Takımıydı'nın alfa yıldızı olduğunu saptadı.

Dünyanın presesyon hareketinden (bkz. sayfa 1299) yola çıkarak yaptığı hesaba göre, bu yıldız M.Ö. 2800 yıllarında piramitlerin giriş geçitlerini aydınlatmış olmalıydı. Ancak presesyon hareketi yaklaşık 26.000 (25.827) yılda tamamlandığı için aynı yıldız her 26.000 yılda bir gökkutbuna gelecektir. Teozofist H. P. Blavatsky, bu tür bir hesaba ve Mısır'daki Danderah Tapınağı'nın Burçlar Kuşağı'ndaki bilgilere dayanarak, piramitlerin yapılış tarihini M.Ö. 78.000 yıllarına değin götürüyor.

En büyük enerji santrali

Araştırmacı yazar George van Tassel, Bilim ve

Din adlı kitabında Büyük Piramit ile ilgili şu ilginç bilgileri veriyor: "Gize'deki Büyük Piramit, dünyanın 25.816 yıldan beri el sürülmemiş olan tek yapısıdır. Ayrıca bu gezegen üzerinde inşa edilmiş olan en büyük enerji santralidir. Bu anlamda, binlerce yıl önce kullandığı dönemlerde üretilen enerji, Niagara Şelalesi'nden binlerce yılda elde edilecek bir orandaki enerjiye eşdeğerdedir.

Büyük Piramit, hiçbir zaman firavunlara mezar ya da anıt olsun diye dikilmemiştir. Tarihçilerin öne sürdüğü gibi, Mısırlılar ya da Hiksoslar tarafından da inşa edilmiş değildir. Onlardan çok önceleri de o vardı. Piramitler, istenilen ve gereken enerjiyi sağlamak için Güneş sistemindeki dakik ölçüler göz önüne alınarak yapılmıştır. Bütün ölçüler en doğru işlevi yerine getirecek bir şekilde hesaplanmıştır.

Evrensel yasaları biliyorlardı

Piramit, Adem Irkı'nın torunlarının yardımıyla, Toth (bkz. sayfa 1026) tarafından inşa

edildi ve Enoch (Hz. İdris) tarafından da süs-
lendi. Toth ve Enoch, evrensel yasaları bildik-
leri için yardım da görüyorlardı. Bunlar
Atlantis kıtası batmadan önce, Mısır'a göç
etmişlerdi. 25.825 yıl önce Mısır'a geldikten
sonra 9 yıl içinde piramidin yapımını
tamamladılar.

Gizli kayıtlardaki bilgilerden yararlanarak
sonsuz ışık gücünün enerjisini kullandılar.
Vailx adındaki uzay araçlarıyla büyük taş
blokları kaldırdılar. Taşların yerleştirilme-
sinde Güneş sistemi ve Dünya ile ilgili çeşitli
bilgilere uyum gösterilmesine dikkat ettiler."

Dünyalarına geri döndüler

George van Tassel, söz konusu kitabında,
Toth'un ve Enoch'un daha sonra piramidin
içine girerek Krallar Odası'nda oluşturduk-
ları özel bir enerji alanından yararlanarak
kendilerini uzaya, bilinmeyen bir dünyaya
ışınladıklarını öne sürüyor. Nitekim bazı kay-
naklara göre Toth'un ve Enoch'un Büyük
Piramit'in içinde gömülü oldukları söyleni-
yor.

Bedenlerini "şarj ettiler"

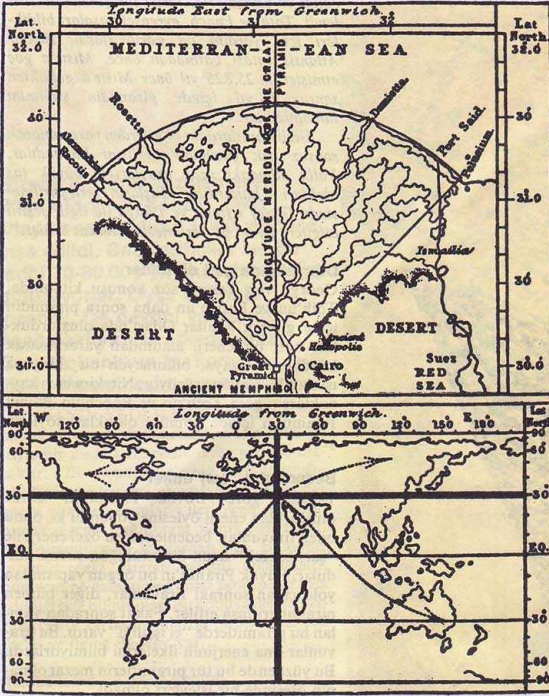
Tassel'e göre Büyük Piramit'in içinde
oluşturulan enerji öylesine yoğun ki, bunu
bilen firavunlar, bedenlerini bu özel enerji ile
"şarj ederek" uzun ömürlülüğün sırrını bul-
dular. Büyük Piramit'in bu özgün yapısından
yola çıkan sonraki firavunlar, diğer bilinen
piramitleri inşa ettiler. Fakat sonradan yapı-
lan bu piramitlerde "el işçiliği" vardı. Bu fir-
avunlar ana enerjinin ilkelerini bilmiyorlardı.
Bu yüzden de bu tür piramitlerin mezar olma-
nın ötesinde bir işlevleri olmadı.

Toth'un kayıp kitabı

Romalı tarihçi Ammianus Marcellinus da, 4.
yüzyılda piramitlerle ilgili olarak şunları yazı-
yordu: "Atalarımın belirttiğine göre, bazı pira-
mitlerin iç kısımlarında inşa edilmiş olan belirli
yeraltı galerilerinin duvarlarına, kadim bilgeli-
ğin Tufan sırasında kaybolmadan korunabil-
mesi için, bazı kayıtlar işlenmişti." Bu arada
Toth'un kayıp kitabının da bu kayıtların ara-
sında olduğu öne sürülüyor (bkz. sayfa 1024).

Piramitlerdeki "hazineler"

Bir Arap tarihçisi olan Masudi de bir kita-
bında, piramitlerin içindeki olağanüstü
"hazinelere" söz ediyordu. Masudi'ye göre
bunların arasında, "paslanmayan demir",
"bükülebilen cam" gibi ilginç nesneler vardı.
Ayrıca, Gize Piramitleri'nin olağanüstü yete-
nekleri olan "mekanik heykeller" tarafından
korunduğunu da öne sürüyordu. Bu
"heykeller", Masudi'ye göre, "hal ve tavırlar-
dan ötürü içeri kabul edilmeye layık olanların
dışında, herkesi ortadan kaldırıyorlardı".
Acaba Toth ve Enoch, gelişmiş bir uygarlığın
temsilcisi olan varlıklar mıydı? Bu "heykel-
ler de piramitleri korumak üzere programlan-
mış robotlar mıydı?

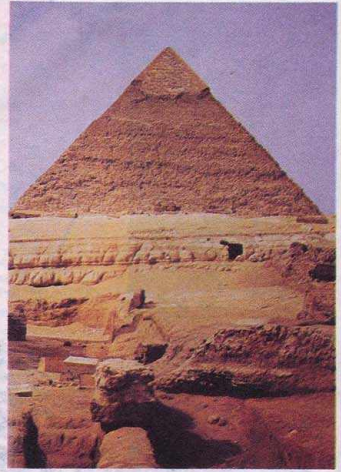
Dünyanın tam merkezinde!

Piazz Smyth'in Keops Piramidi ile ilgili en ilginç çalışmalarından birisi de, onun dünya üzerindeki konumu ile ilgiliydi. Smyth Gize'nin tam olarak, Ekvator'dan kutba kadar olan mesafenin üçte birini belirleyen 30° kuzey enlemi üzerinde yer aldığını saptadı. Smyth'in çizdiği haritada, Mısır'ın kuzey kıyı hattının oldukça düzgün bir yay oluşturduğu görülüyor. Bu yayın ait olduğu dairenin merkezi de tam piramitin bulunduğu yere rastlar. Dolayısıyla Büyük Piramit, Mısır'ın tam merkezinde ve üstelik dünyanın da merkezi ola-

George van Tassel Büyük Piramit'in, yaklaşık 26.000 yıl önce Toth ve Hz. İdris tarafından çok özel amaçlarla inşa edildiğini öne sürüyor (Üstte, sağda).

DARKMALT

Gökbilimci Piazz Smyth'in 19. yüzyılda hazırladığı bu haritada Büyük Piramit'in Mısır'daki ve Dünya'daki ilginç konumu görülüyor (Üstte, solda).

rak kabul edilebilecek bir yerde yükselmektedir.

Bilim çevreleri şaşkınlık içinde

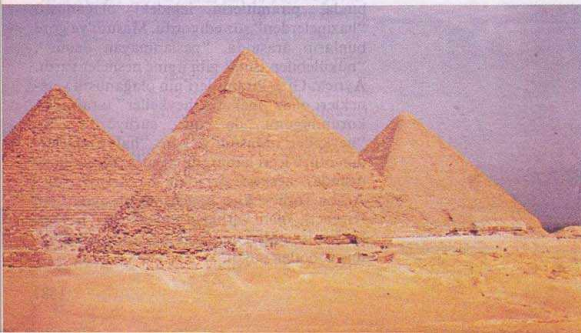
Piramitler ile ilgili en ilginç incelemeler, 1968 yılında Nobel Fizik Ödülü kazanan Dr. Luis Alvarez tarafından gerçekleştirildi. Dr. Alvarez, Gize'deki piramitlerin taş kütleleri için geçen kozmik ışınların ölçülebilmesini mümkün kılan bir yöntem geliştirmişti. Kahire'deki Ayn Şems Üniversitesi ile ABD Atom Enerjisi Komisyonu ve Smithsonian Enstitüsü tarafından desteklenen bir proje dahilinde, bilgisayarların kullanımı gerektiren bu yöntemin Büyük Piramit'ten biraz daha küçük boydaki Kefren Piramidi üzerinde uygulanmasında karar verildi. Bu çalışmanın sonuçlarıyla ilgili haberler, 14 Temmuz 1969 tarihinde The London Times gazetesinde yayımlandığında bilim çevreleri şaşkınlık içerisinde kaldılar.

6 milyon tonluk kütle inceleniyor

"Kahire yakınlarında Gize'de bulunan Kefren Piramidi'nin röntgenini" çekmeye çalışan bilim adamları, uzay çağına ait elektronik aygıtlarının kayıtlarını altüst eden gizemli etkiler karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar. Bu kişiler 1 yılı aşkın bir süredir, günde 24 saat süreyle, piramidin 6 milyon tonluk kütlesi dahilinde gizli odalar bulabilmek ümidiyle, piramidin iç kısımlarına ulaşan kozmik ışınların desenini manyetik bantla kaydediyorlardı.

Amaç, gizli odaları bulmak

Bu uygulamanın ardında yatan yaklaşım şudur: Kozmik ışınlar, piramide her yönden aynı şekilde çarptıkları için, piramidin kütlesi içinde herhangi bir boşluk olmadığı takdirde, bu koz-

mik ışınların da, piramidin tabanındaki iç-odaya yerleştirilen bir dedektör tarafından aynı şekilde kaydedilmeleri gerekir. Yok eğer dedektörün üzerinde gizli odalar varsa, bu boşluklar dolu kısımlara oranla daha fazla ışın geçirecek ve böylece bunları ortaya çıkarabilecek-
cektir.

Birkaç ay önce Kahire yakınlarındaki Ayn Şems Üniversitesi'ne getirilen son model bir IBM 120 marka bilgisayar ile, artık doruk noktasına erişmesi beklenen bu proje için 1 milyon dolardan daha fazla para ve binlerce saatlik işgücü harcanmış bulunmaktadır.

Bilime meydan okuyor

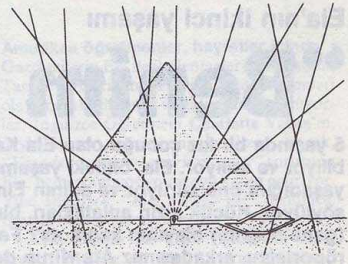
Bu dev projenin sorumlusu olan Ayn Şems Üniversitesi öğretim görevlilerinden Dr. Amr Godeh, haberi yazan gazeteci John Tunstall'a, piramitten alınan kayıtları içeren ve kayıt tarihlerine göre sıraya konmuş yüzlerce metal kutuyla çevrili bulunan IBM 120 marka bilgisayarı gösterdi. İlk başta tereddüt etmesine rağmen, daha sonra içini dokerecek bir çıkmaza girdiklerini açıkladı: "Bu, bilimin ve elektronin bilinen tüm yasalarına meydan okumaktadır."

"Bilimsel olarak olanaksız"

Dr. Godeh kayıt bantını bilgisayara verdi ve bilgisayarda kozmik ışın partiküllerinin desenini bir kâğıda çizdi. Dr. Godeh bundan sonra, bu kaydın yapıldığının ertesi günü ikinci bir kaydı ortaya çıkardı ve onu da bilgisayara verdi. Ne var ki, bilgisayarın çizdiği ikinci desen, birincisinden tamamiyla farklıydı! Dr. Godeh, "Bu bilimsel olarak olanaksızdır" diyordu. Bunun üzerine gazeteci Tunstall, Dr. Godeh'e şu soruyu sordu: "Bu bilimsel bilgi ve beceri birikimi, beşeri anlayışın ötesindeki belirli bir güç tarafından

Daha fazla bilgi için:

Piramitler, Bilim Araştırma Merkezi, 1983.
Büyük Piramit'in Sırrı, George Barbarin, Ruh ve Madde, 1986.
Tanrıların Arabaları, Erich von Däniken, Cep Kitapları, 1984.
Evrende En Büyük Sır, Ara Avedisyan, Sümer Yayınevi, 1975.

işe yaramaz bir hale mi getirilmiştir?"

Yasaları hiçe sayan güç

Dr. Godeh bir an durakladıktan sonra, şu cevabı verdi: "Ya piramidin geometrisinde önemli bir hata vardı, ki bu da kayıtlarımızı etkileyecekti, ya da ister gizemcilik deyin, ister firavınların laneti ya da büyücülük deyin, burada açıklanamayan bir gizem vardır. Piramitlerin içinde etkin halde olan ve bilimin yasalarını hiçe sayan belirli bir güç vardır."

Klasik tarihi terk etmek

Piramitlerle ilgili olarak daha çok şeyler söylenecek. Belki çağdaş bilim bu gizemli yapılarla ilgileniyor ama, ansiklopedilerde ve tarih kitaplarında yine de hâlâ 3.000 yıl önce yapıldığı, 100.000 kölenin yapımda çalıştığı gibi çelişkili ve mantıksız bilgiler yazılı.

Klasik tarih anlayışına göre, bırakınız 70-80.000 yıl öncesini, "ilk gerçek insan" 30.000 yıl önce ortaya çıktı! Bunlar değil 2,5 tonluk taşları kaldırmayı, ellerindeki ilkel mızrakları bile doğru dürtüst tutmayı beceremiyorlardı.

Ve geçmişe cesaretle bakmak

Bize öğretilen tarih bilimi yanılıyor mu? Piramitlerin gerçek yapımcıları kimlerdi? Piramitlerin inşa edildiği tarihi, dünya tarihi içerisinde nereye yerleştirmek gerekiyor? Doğrusu, bu soruların cevaplarını verebilmek biraz cesaret işi gibi görünüyor. Çünkü her şeyden önce kendi "geçmişinden" korkmayan bir uygarlık düzeyinin ya da bir bilimsel zihniyetin egemen olacağı günlerin gelmesini beklemek gerekiyor."

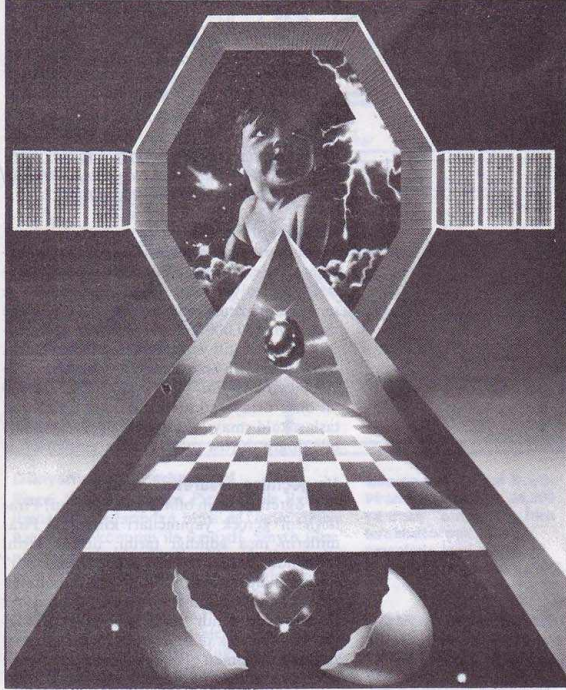
Birçok tarihçi ve araştırmacı Mısır piramitlerinin, sandığı gibi 3.000 yıl önce değil, on binlerce yıl önce yapıldığı konusunda birleşiyorlar (en solda).

Dr. Luis Alvarez (solda) piramitler ile ilgili en ilginç çalışmalardan birini gerçekleştiren kişi olarak tanınıyor. Kefren Piramidi'nin içine yerleştirilen bir dedektör ile (üste sağda) son derece çarpıcı sonuçlar elde edildi.

Ela'nın ikinci yaşamı

“Benim adım Elmita”

5 yaşında bir kız çocuğu olan Ela Kaşkiran, İngilizce biliyor ve anlıyor. Ela, önceki yaşamında ABD’de yaşadığını öne sürüyor ve adının Elmita olduğunu söylüyor. Küçük kızın anlattıkları, bir reenkarnasyon (gene doğma) olayının kanıtı mı? Fatih Alphan’ın röportajını, arkadaşımız Ata Nirun derledi.

1985 YILININ, Mayıs ayında gazetelerde ilginç başlıklar vardı. “5 yaşındaki Ela, Amerika’da evli olduğunu söylüyor”, “Ela’nın ikinci hayatı şaşırttı”. Olay, dikkat çekiciydi. 1970’li yıllardan beri, Türk basınında ilk kez, bir reenkarnasyon (gene doğma) haberi bu boyutlarda yer alıyordu. Gazete haberlerine göre, 5 yaşında bir kız çocuğu olan Ela, yaşından ve sosyal çevresinden umulmayacak sözler söylüyordu. Örneğin, İngilizceyi anlıyor, İngilizce şarkılar söylüyor ve çocukları olduğunu iddia ediyordu.

Ela Kaşkiran olayı, acaba gerçek bir reen-

karnasyon vakası mı? Reenkarnasyon olaylarının, Adana yöresinde yoğun olarak görüldüğü uzun zamandır bilinen bir gerçek (bkz. sayfa 454). Bu konuda, uzmanların yaptıkları açıklamalar, kesin kanıtlar getirmiyor. ABD’de Virginia Üniversitesi Bölüm Başkanı psikiyatrist Dr. Ian Stevenson’a göre, elde edilen bilgiler hiçbir zaman kesin kanıt olarak kabul edilmemelidirler. Çünkü, reenkarnasyon konusunda bilinenler, cöldeki bir avuç kumdan daha fazla değildir. Kaldı ki, Stevenson’ın bu konudaki çalışmalarını 1960 yılı başlarından beri sürdürdüğü biliniyor.

“Aaa... Ela, İngilizce konuşuyor!”

Araştırmacı Fatih Alphan, Ela Kaşkiran ve ailesi ile görüştü. Kaşkiran ailesi, Tarsus’un güneyinde, Şahin Mahallesi’nde oturuyor. Ailenin dört çocuğu var. Ela, bu çocukların en küçüğü. Baba İbrahim Kaşkiran ve anne Zübeyde Kaşkiran, kızlarının daha 2 yaşındayken, Türkçe ile ilgisi olmayan garip sözcükler mırıldandığını söylüyorlar. Ela, o yaşlardayken, akranları gibi, rahatça, “anne” ya da “baba” diyemiyormuş. Derdini el kol işaretleri ile anlatıyor ve genellikle mimiklerini kullanıyormuş. Hatta annesi, kızının dilsiz olduğunu ve asla konuşamayacağını sanmış.

3 yaşından sonra Ela, oyuncakları ile oynarken, son derece mutlu bir görünümde garip şarkılar söylemeye başlıyor. Fakat, bu garip melodiler, hiç de alışılmış türde değil. Ne Türkçe, ne çok duyulan şarkılara, ne de yörede çok söylenen türkülerine benziyorlar. Önceleri Ela’nın bu garip şarkıları, herkes tarafından yadırganmış. İşte bu sıralarda, ortaokul ve lise öğrencisi komşu çocukların dikkatini çekiyor ve çocuklar, “Aaa... Ela, İngilizce konuşuyor!” diyorlar. Aslında, olayı ilk ortaya çıkaran, Tarsus Koleji’nde okuyan bir öğrenci. Ela’nın portakala sürekli olarak “orınç” (orange: İngilizce, portakal) demesi dikkat çekiyor. Kullandığı bir diğer kelime “şuuz” (shoes: İngilizce, ayakkabı). Ela kendisine ayakkabı gösterilince, hemen “şuuz” diyor.

“Benim adım Elmita, kocamınki Bob”

Ela’nın, üç yaşını geçtikten sonra, Türkçeyi söktüğü ve konuşmaya başladığı görüldü. İşte, asıl gariplikler bu dönemde ortaya çıkıyor. Öncelikle, çevresini ve ailesini beğenmeye başlıyor. Evi çirkin buluyor, duvarlarda desen arıyor. Annesinin şalvarını, başörtüsünü garipsiyor. Annesi ise, daha çok şaşırarak, bu kızının, diğer çocuklarından neden bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalışıyor. Bir ara, Ela, annesine, neden çamaşırları kendisi-

nin yıkadığını soruyor, bu işleri hizmetçilerin yapmaları gerektiğini belirtiyor. Aile iyice şaşkınlığa düşerek, kızlarının garipliğine üzülüyorlar. Sonuçta, komşular Ela'ya "cinli" demeye başlıyorlar. Olay, bir gün, şu sözlerle, birden çözülüyor ya da çok daha büyük bir bilmece başlıyor:

"Benim adım Elmita, kocamın adı Bob, biri kız, biri erkek iki çocuğum var, çok mutluyduk ama bir uçak kazasında öldük."

Uçak sesi, Ela'yı korkutuyor

Son iki yıl içerisinde, Ela'nın birçok olayı var. Önceki yaşamını hatırladığını, belirgin olarak ortaya koymak amacıyla. Sosyal çevresinde, rastlanmayacak türden değişik kavramları peş peşe ortaya atıyor. Kahvaltısını yatağına istiyor, annesine, yemekleri neden uşağın getirmediğini soruyor. Yatak odasına çıkmak için, düğmeye basması gerektiğini söylüyor, yani asansörü tarif ediyor. Oysa küçük kız, kısa yaşamı sırasında asansörü görmüş ya da duymuş değil. Ailesi dahi, henüz asansöre binmemişler. Ela, bir giydiği elbiseyi, bir daha giymek istemiyor, üzerine bir damla çay dökülse, hemen gidip elbiselerini değiştiriyor. Bu da, yaşadığı koşullarda alışılmış bir olay değil.

Ela, geçmiş yaşamöyküsünü gittikçe zenginleştiriyor. Amerika'yı anlatıyor. Yaşadığı evin üç katlı, bahçeli bir yapı olduğunu, çok zengin olduklarını söylüyor. Bahçelerinde, büyük bir kuru da varmış, özel koruma görevlileri bulunuyormuş. Kocası Bob'ın birçok mağazanın sahibi olduğunu ve özel uçaklarıyla sık sık yolculuğa çıktıklarını belirtiyor. İşte, Elmita ve Bob, bu uçakla uçarken düşmüşler ve parçalanarak ölmüşler. Annesine göre Ela, ne zaman bir uçak sesi duysa, büyük bir korkuya kapılıyor ve yere yatarak kulaklarını kapatıyor.

6 yaşındaki Ela Kaşkiran. Kendisine İngilizce söylenen tüm sözcükleri anlıyor ve Amerika'daki yaşamı ile ilgili bilmediği bazı olayları anlatıyor (Üstte).

Amerikalı öğretmenler, hayretler içinde
Gazetecilerin Ela ile ilgilenmeleri sonucunda, Tarsus Amerikan Koleji'nin öğretmenleri olayı merak ediyorlar ve gidip Ela'yı görüyorlar. İngilizce Öğretmeni Charlotte Vellen'in, eliyle işaret etmeksizin, İngilizce olarak, *"Vazodaki çiçekleri getirir misiniz?"* sorusunu Ela, hemen anlıyor ve vazoyu kapıp getiriyor. Yine İngilizce, *"Ela, buraya gel"* denilince, başıyla olmaz işareti yapıyor.

Aynı kolejin bir diğer öğretmeni olan, Francis Melling de Ela'yı yakından görüp konuşanlardan. Melling, **BİLİNMEYEN'E**, Türk halkını çok iyi tanıdığını; çünkü uzun yıllardır burada görevli olduğunu anlatı. Ona göre, kızın yapısı ve davranışları bölgedeki normal standartlardan çok farklıydı. Melling, şöyle diyor: *"Birkaç basın mensubu ile beraber, Ela'nın evine gittim. Uzun bir süre oturdum, çeşitli denemeler yaptım. İngilizce sorularımı daima Ela'ya arkamı dönerek sordum. Olacak iş değildi, her dediğini anlıyordu, inanamadım. İnatla, denemeleri sürdürdüm, iyice şaşırdım. Hiçbir dil eğitimi görmemiş olan bu çocuk, dediklerini nasıl anlıyordu? Bence, bu çocuk İngilizce biliyor ama olay reenkarnasyon mu? Bunu bilemem, olabilir de ama telepatik bir algımda da olabilir."*

Elmita'nın yarım kalan sevgisi

Ela olayının, kendine özgü yanları var. Öncelikle, ailenin şu andaki durumunun üzerinde durmak gerekiyor. Gerek anne, gerekse baba Kaşkiran, merakla olayın çözümünü bekliyorlar. Birilerinin gelip, onları aydınlatmasını istiyorlar.

Bir diğer önemli yön, Ela'nın üzerinde önemle durduğu ve sık sık vurguladığı sevgi özlemi. Ela, sürekli olarak şu sözü söylüyor: *"Bob, sevgilim, beni yanıma al."* Kocasını nasıl sevdiğini anlatıyor, onun kendisine olan sevgisini nasıl belirttiğini vurguluyor. Bu sevgi, Ela'da o kadar yoğun ki, küçük kızın, arada bir melankolik bir yapıya sürüklendiği anlaşıyor. Eğer, Ela-Elmita olayı bir an için kesin bir reenkarnasyon kanıtı olarak kabul edilirse, böylesine büyük bir sevginin yarım kalmasının, bir sonraki yaşama yansımaları teorilere göre doğaldır. Üstelik, Ela, önceki yaşamında yaşadığı gerçeklerde, çok anı kopmuş ve son derece farklı bir realitenin içerisine yuvarlanmıştı. Geriye ise, kırık dökük anılar ve Elmita adına çok benzeyen Ela adı kalmıştı. Yine, reenkarnasyon varlığını kabul ederek, şöyle bir soru sorabiliriz: Mutluluk içinde yaşayarak, her an sevgiyi tadan bir insan, neden bir başka yaşama atılmıştır?

Ruhun geçtiği evrenler sonsuzdur

Bu sorunun cevabını, reenkarnasyon teorisinin temel düşüncesi olan "tekâmül" kavramında aramak gerekiyor. Bu konuda, Dr. Bedri Ruhselman şöyle diyor: *"Ruh yaşamın madde evrende başlamadığına inanıyoruz. Bu nedenle, ruhların başlangıcı ve yaradılışı, bizim*

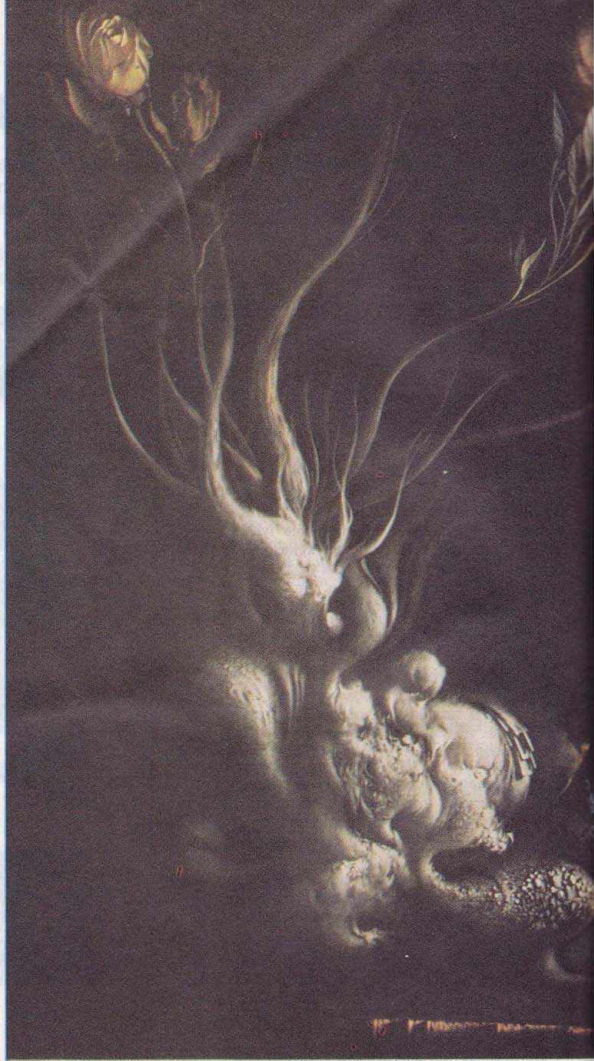
duygu ve düşüncelerimizin yayıldığı alanın çok dışında kalır. Ruhlar, kendilerini Yaradan'a yükseltecek, yani O'nun yasaları ile kendi varlıklarını birleştirip, her alanda bu şekilde eylem yapabilecek duruma ulaşmalıdırlar. Bu duruma aday olan ruhlar, yeteneklerini geliştirmek zorundadırlar. Ruh, madde boyutuna geçmeden önce, daha birçok evrenden geçmek zorundadır. Daha sonra da madde üstü boyutlarda var olmaya devam edecektir.

Tekâmülün amacı açıktır, ruhun bu evrene hâkim olacak duruma gelmesi ve bu şekilde madde üzerindeki hâkimiyetlerinin sonsuzlaşması gereklidir. Bu hâkimiyeti sağlamak için de, madde evreninin yasalarını tanıyıp öğrenmek şarttır. Maddeyi kontrol yetkisini ve gücünü kazanmak için de maddeye yönelmek gereklidir. Bu yönelme, maddeye karşı duyulan bir ilgi ve arzunun doğmasına bağlıdır. Dünyasal arzu ve ihtirasların çoğunu bu açıdan değerlendirensek, bunların tekâmüle hizmet eden birer araç olduklarını daha açık anlarız. Ama, bu gelişimin nereye kadar süreceğini bilmemize imkân yoktur. Çünkü, ruhsal tekâmülün gerçek amacı hakkında, kesin bir söz söylemek şöyle dursun, bir tahminde dahi bulunmak imkânsızdır. İşte, evren hakkındaki olduğu gibi, ruhsal tekâmül konusunda da, duygu ve düşüncelerimizin varabildiği son nokta budur."

Tanrı'nın özel armağanı

Görülüyor ki, reenkarnasyonun amacı, tekâmüldür. İleri sürülen bu üç görüşlere bakılırsa, Ela olayının ardındaki bilinmezlik, biraz olsun aralanıyor. Eğer, Ela-Elmita reenkarnasyonunun gerçekliğini kabullenirsek, bu geçişin nedeni, madde dünyasının çok farklı bir boyutunun yaşanmasının gerekliliğidir. Mutlu, zengin Elmita, madde dünyasının nimetlerinden yararlanmanın doruğundayken, birden çekilip alınmış ve basit, fakir bir yaşamın içine düşmüştür. Elmita, Ela olarak yaşamında neler bulacaktır? Teoriye göre, bu bir ceza değildir; çünkü her dünyaya geliş, ileriye doğru yeni bir adımdır. Öyleyse Ela, Elmita'nın tatmadığı acıları ve yaşamadığı sevinçleri yaşayacaktır. Ya, Ela'nın Bob'ı araması ve sürekli duyduğu özlem ne olacak? Bu da, reenkarnasyon teorisine göre, zaman içinde azalacak ve unutulacaktır. Ama, unuttan, Ela olacaktır. Reenkarnasyonculara göre, Ela'nın ya da Elmita'nın ruhu bu sevgiyi asla unutmayacaktır. Belki de, Elmita-Bob ikilisinin bir arada olmaları, yazar Raul Emmanuel'in dediği gibi, "iki kardeş ruhun buluşmasıdır".

Emmanuel, şöyle diyor: "İki kardeş ruhun buluşması, yani bir arada doğmaları tesadüf değildir. Hazır durumdaki iki varlık birbirine yönelecek şekilde, tam anlamıyla yönetilmektedirler; esprili ama üstün bilinçli bir alınyazısı onları, göklerde sevinç içinde beklenen mutlu bir sona doğru çeşitli olaylardan geçirerek sürüklemektedir. Bu mutlu son, Tanrısal yondan, şüphesiz O'nun kendi özel armağanıdır.

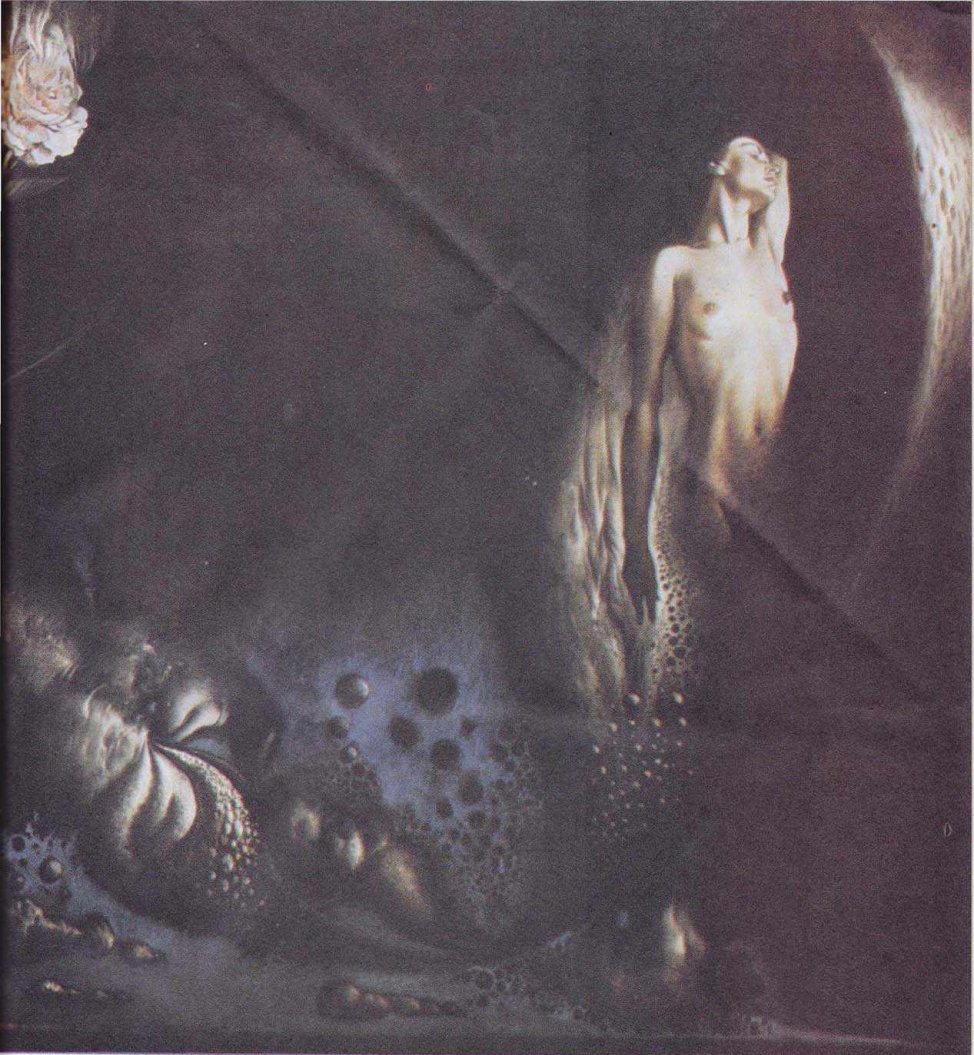

Dr. Ruhselman'ın yorumuna göre, ruh tekâmül etmek için, sayısız yaşamlar süresince gene doğmak zorundadır (üste).

Böylece ilahi bütünüleşme sağlanacaktır. Aslında amaç, Tanrı'nın kendisinden iki parça olarak yarattığı kadın ve erkeğin, yine bir bütün olarak, O'nunla özdeşleşmesidir."

Reenkarnasyon çözümlenebilir mi?

Elmita-Ela'nın, sevgilisi Bob ile bir gün yeniden birleşebileceğini düşünmek, bu yaklaşıma göre pek güç olmasa gerek. Belki de, bu birleşme Ela'nın bu yaşamında olacak ve Bob başka bir ad ve kişilikle onun karşısına çıkacak. Reenkarnasyona göre ise, fizyonomilerin

hiçbir önemi kalmayacak, çünkü onlar birbirlerini ilk gördükleri anda tanıyacaklar. Ela'nın özlemleri, halen yaşadığı ortama olan tepkileri büyük bir olasılıkla o anda yok olacak. Sonuçta, ortaya şu tablo çıkıyor: Mistik ve kuramsal açılardan reenkarnasyon anlamlandırılmıştır. Ama, tüm gizem henüz çözülmemiştir. Ancak her tür yaklaşımda ortak bir yön vardır. Amaç, O'na ulaşmak ve O'nunla bütünleşmektir.

Bu tema, binlerce yıl boyunca, Buda'dan başlayarak, Mevlana ile şekillenerek bugüne

Daha fazla bilgi için:

Ruh ve Kâinat, Dr. Bedri Ruhseman, Gayret Kitabevi, 1946.
Reenkarnasyon, Bilim Araştırma Merkezi, 1979.
Doğmadan Önceki Hayatımız, Dr. Helen Wambach, Ruh ve Madde, 1982.
Bundan Önce de Yaşadınız mı?, L. Ron Hubbard, 1982.
Bilinmeyen Aşk, Raul Emmanuel, Ruh ve Madde, 1983.

ulaştı. Günümüzün modern araştırmacıları ise, reenkarnasyonu teknik ve psikolojik yondan incelemeye çalışıyorlar. Prof. Ian Stevenson'ın çalışmaları, bir gün bir yerde sonuçlanacak ve bu kez ortaya bilimsel düzeyde yepyeni bir görüş çıkacak. Bu görüşle, mistik görüşler birleştiğinde, belki de reenkarnasyon olayının gizemi bir anlamda aydınlanacak.

Simyagerler ölümsüzlüğü buldu mu?

Ölümsüzlük iksiri

Simyacılardan başlıca amaçlarından biri filozof taşı ve ölümsüzlük iksirini elde etmektir. Aşağıdaki yazıda bunu başardığı söylenen bir simyacı anlatılıyor.

"**HER ZAMAN SARHOŞ** fakat her zaman da aklı başında." Bir biyografi yazarı, kendini Paracelsus adıyla tanıtan Theophrastus Bombastus von Hohenheim'i böyle tanımlıyordu. Paracelsus'un gizli bilimlerle ilgili çalışmalarını Almanya'nın Würzburg kentinde Hans von Tritheim adında bir "öğretmenin" yönetimi altında sürdürdüğü söyleniyor. Paracelsus'un Almanya, İtalya, Fransa, Hollanda, İngiltere, İskandinav ülkeleri ve Rusya'yı da kapsayan uzun yolculukları yapıldığı biliniyor. Daha sonra İtalya'daki Ferrara Üniversitesi'nde tıp öğrenimi gördü. 1526'da İsviçre'nin Basel kentine, "kent fizikçisi" olarak gönderildi.

Bir elinde, içinde kor halinde kömürlerin bulunduğu pirinçten bir tava tutuyordu. Korların içerisinde, 11. yüzyılın ünlü Arap filozofu İbni Sina'nın ve 2. yüzyılın tıp otoritesi Yunanlı Galen'in eserlerini soktu. Daha sonra bunların üzerine sülfür ve potasyum nitrat (güherçile) serpti. Kitaplar görülmeye değer alevler içinde yanmaya başladı. Ardından Paracelsus konuşmaya başladı:

"Siz, İkiyüzlüler"

"Eğer sizin fizikçileriniz o göklere çıkardıkları

Yaşlanmış ve eli ayağı tutmayan simyagerler abihayati (ölümsüzlük iksiri) arıyorlar. Abihayati elde edenlerin gerçekliğine inanan gizemciler var (üstte).

Basel kenti hekimli Paracelsus'un simyaya olduğu kadar eczacılığın gelişimine de büyük katkıları olduğu söyleniyor (altta).

Galen'in cehennemin alevleri içerisinde yazdığı mektuptan haberleri olsaydı, onu bir tıllık kuyruğu ile bağlayıp haça gererlerdi. Aynı şekilde sizin o İbni Sina'nız da cehennemin girişindeki bir kapının önünde oturur. Onunla birçok kez, felsefesi ile ve filozof taşı ile ilgili olarak tartıştım. Siz ikiyüzlüler! Büyük bir hekim tarafından (kendisini kastediyor) sizlere anlatılanlara kulak verin! Gelin ve dinleyin! Yüksek mevkilerinizin size verdiği cesaretle atıp tutan ey sahtekârlar, gelin! Ben öldükten sonra benim öğretim, gözler önüne serilecek ve ışığı hepimizi aydınlatacak..."

Üç ilke önermişti

Paracelsus bu kadar kibirli ve bencil bir kişi olmasına rağmen eczacılığın gelişmesine çok önemli katkılarda bulundu. Simyadaki çeşitli süreçleri ilk tanımlayanlardan biri olarak da kabul edilir. İlk kez Aristo'nun ortaya attığı dört elementin (hava, su, toprak ve ateş) yerine de üç ilke önermişti: Cıva, sülfür ve tuz. Buradaki "hypostatik" sözcüğü, "bilinen, basit maddeler değil" anlamında kullanılıyor. Bu üç asli maddenin 17. yüzyıldan kalma eski bir metinde şu şekilde tanımlandığı görülüyor:

"Cıva, beslenmeyi sağlayan, duyguları yön-

lendiren, hareketin, gücün ve renklerin oluşumunu sağlayandır. Havadan ve sudan türemiştir. Yaşamın gıdasıdır.

Sülfür, tüm canlılardaki enerjinin odak noktası, birleştirici unsur, tüm renklerin kaynağı ve kökeni. Kolay yanabilir. Birbirine zıt şeyleri kaynaştırmada, yapıştırma olaganüstü bir gücü vardır.

Tuz çürümeyi önler. Ayrıca pıhtılaştırma, temizleme ve bozaltma gücüne sahiptir. Katılık ve koyuluk verir. Tadı hoş ve güzeldir. Yeryüzü gibidir. Soğuk ve kuru değildir, katı ve sabittir."

Sembolik anlamları var

Paracelsus bu üç ilkeyi şöyle derlendirdi: "Cıva ruhu, sülfür camı, tuz da bedeni simgeliyordu." Paracelsus bir yazısında şöyle diyor: "Ne kadar çeşitli meyve varsa, o kadar çok çeşit sülfür, tuz ve cıva türü vardır. Bir sülfür altından ise, bir diğeri gümüşten dir. Bir diğeri demirde ve kalyadadır. Daha değişik bir tür sülfür ise pırlantada, safirde, yakutta ve zebircette bulunur. Yine bir başka türü de kayalarda, çakmaştaşında, tuzlarda ve memba sularında vardır."

"Ölümsüzlük İksiri" aranıyor

Bu tür bir yaklaşım biçimi Paracelsus'u her maddenin özünü araştırmaya yöneltti. Madenin özü olan kısmını, yani saflaştırılmış ve sadeleştirilmiş olan kısmını incelemeye çalıştı. Aynı yaklaşım türü simya araştırmalarına da yeni hız kazandırdı. Paracelsus bu "öz"lerden bazılarıyla tıbbi tedavilerde de belirli bir ölçüde başarı sağladığını öne sürüyordu. Paracelsus'un bu görüşleri, "Ölümsüzlük İksiri" araştırmalarına da destekledi. İddiaya göre, uzun yaşamanın sırrı bu sayede çözülmüştü. Nitekim Avrupa'da da simyagerlerin ölümsüzlüğü elde ettikleri söyleniyordu. Bunlardan biri Nicolas Flamel idi. Flamel, kayıtlara göre 14. yüzyılda Paris'te yaşıdı.

Paracelsus'un şiddetle çatıştığı eski Yunanlı eczacı Galen (üstte) ve İslam düşüncürlü İbn Sina (altta).

Daha kaliteli ve saf bir altın elde etmek için, altına filozof taşı katılıyor. Burada bu olay yılanı yutan bir aslan şeklinde simgeleniyor. Aslan, yılanı değiştirmek için yutuyor.

Çalışkan ve verimli birisi olarak tanınıyordu. 1357'de çok eski ve geniş renkli harflerle süslenmiş ilginç bir kitap satın aldı. Flamel şöyle diyor: "Kitabın kapağı piring kaplıydı. Çok ustaca bir şekilde cilandığı anlaşıyordu. Üzerinde kabartmalı harfler ve garip figürler vardı. Bu harflerin hangi alfabeyle ait olduğunu anlayamadım. Çünkü ne Latin ne de Fransız alfabesine aittiler. Kitapta yazılı olanları daha da merak ettim."

Hz. İbrahim'in kitabı

Kitabın ilk sayfasında altın harflerle şunlar yazılıydı: "Hz. İbrahim, rahip, prens, astrolog ve filozof. Yahudi kavmi Tanrı'nın gazabıyla parçalandı." Flamel elindeki kitabın Hz. İbrahim'in kitabı olduğunu iddia ediyordu. Kitabın girişindeki bu ifadeleri lanetler izliyordu. Ayrıca yogi ya da rahip olmayan kişilerin, bu kitabı okuduklarında lanetlenecekleri belirtiliyordu. Flamel, bir yogiydi. Bu bakımdan kitabı okumaya karar verdi.

Vergi karşılığında bilgi

Kitapta Tanrı'nın gazabına uğramış Yahudilerin Romalılara vergilerini nasıl ödedikleri anlatılıyordu. Yahudiler, ödeyecekleri verginin yerine, Romalılara adı metalleri nasıl altına dönüştürebileceklerini gösteriyorlardı. Talimatlar çok açıkta ve izlenmesi çok kolaydı. Fakat ne yazık ki, bu sürecin sadece ileriki aşamaları kitapta anlatılıyordu. Yapılması gereken ilk işlemlerle ilgili bilgiler, sadece kitabın dördüncü ve beşinci sayfalarındaki resimlerde anlatılıyordu. Flamel, hayal kırıklığına uğramıştı.

Esrarengiz resimler yorumlanamıyor

Flamel, 21 yıl boyunca bu esrarengiz resimleri yorumlayacak birisini aradı. Sonunda karısı Perrenelle ona, İspanya'ya gitmesini ve orada Yahudi dilini iyi bilen birisini bulmasını

Daha kaliteli ve saf bir altın elde etmek için, altına filozof taşı katılıyor. Burada bu olay yılanı yutan bir aslan şeklinde simgeleniyor. Aslan, yılanı değiştirmek için yutuyor.

şeklindeki küçük şişe sıkıca kapatılıyor. Gerçek bir yumurtanın kuluçkadan çıkacağı zamandakine benzer bir ısı ortamı sağlanıyor. 40 gün sonra şişenin içindeki, simsiyah bir rengine bürünüyor. 7 gün sonra da balık gözü gibi küçük tanecikli maddeler oluşuyor.

Böylece filozof taşı görünmeye başlıyor. Önce kıızıl, sonra beyaz ve en sonunda da sapsarı bir renk alıyor. Bir zaman sonra göz kamaştırıcı bir beyaza ve ardından da parlak bir kırmızıya dönüşüyor.

İddiaya göre, filozof taşının küçükük bir kırıntısı bile metallerin üzerine sürülerek altın elde edilebilir. Filozof taşının aynı zamanda yaşanmayı durdurduğu, dolayısıyla insana ölümsüzlük verdiği de yüzylardır iddia ediliyor. Bazı gizemcilere göre yeryüzünün paha biçilmez, en değerli taşı olan filozof taşına geçmişte sahip olanlar vardı. Kim bilir, belki bugün de...

Filozof taşı nedir?

Eski filozoflar uzun arıtma işlemleri sonucunda metallerin nasıl altına dönüştürülebileceğini biliyorlardı. 17. yüzyılda yazılmış, "Sophic Hydrolith" adlı, yazarı bilinmeyen bir kitapta, filozof taşının nasıl bir mineralden yapıldığı anlatılıyor. Öncelikle yoğun, koyu, dumanlı ve siyah renkli bu mineral temizleniyor. İçine cıvalı su karıştırılıyor. Bu, hoş bir kokunun yayılmasına neden oluyor.

Elde edilen bu sıvının bir bölümü bir kenara konuluyor. Geriye kalanın on ikide bir özgül altın ağırlığında oluyor. Karışım haftada bir kez yavaş ateşte ısıtılıyor. Sonra yumurta şeklinde bir kapta duran bir miktar cıva ile suda çözeltiyor. Kalan cıvalı su, azar azar ekleniyor. Yumurta

Birçoklarına göre filozof taşına sahip olduğu söylenen Nicolas Flamel, "prima materia" adını verdiği "ilk madde"yi bulduğunu öne sürüyordu (solda).

Ölümsüzlüğü bulduğu iddia edilen Nicolas Flamel'in bir resmi (altta).

önerdi. Böylece Flamel uzun bir yolculuğa çıktı. İspanya'nın Compostela yöresindeki kutsal bir yer olan Aziz James Manastırı'nda hacı oldu ve dua etti. Ardından İspanya'nın kuzeyindeki Leon kentine geldi. Burada Canches adında bir şimya üstadı ile karşılaştı. Canches, tam Flamel'in aradığı kişiydi. Nitekim Flamel'in elindeki gizemli resimleri görünce sevinç içinde kaldı. Çünkü bu resimlerin uzun zamandır kayıp olarak bilinen bir kitabın parçaları olduğunu söylüyordu. Canches bir an önce Flamel ile Fransa'ya gitmeye karar verdi. Fakat yolda bir hastalık geçirdi ve Orleans'ta öldü. Flamel yalnız başına Paris'e döndü. Flamel şöyle diyordu:

"Saf gümüş elde ettim"

"Şimdi prima materia'ya (ilk madde: hava, toprak, su ve ateş) sahibim. Fakat henüz hazır değilim. Çünkü maddeyi altına dönüştürmek

dünyanın en zor şeyi... Sonunda aradığımı buldum. Biraz cıvaдан, 227 gram ağırlığında saf gümüş elde ettim. Bugün 1382 yılının Ocak ayının 17'si." DARKMALT

Zengin oldular ama...

Üç ay sonra Flamel ilk kez altın elde etti. Flamel'ler bir anda zengin olmuşlardı. Kazançlarını hayır işlerine kullandılar: "Paris'te 14 hastane, 3 ibadethane, 7 kilise yaptırarak. Onarıma ihtiyacı olan tüm eski kutsal yapıları yeniden elden geçirttik. Ayrıca Boulogne'de de benzeri işler yaptık. Yoksul insanlara, özellikle dul ve yetimlere yaptığımız yardımlarımızı da bunların arasında saymıyoruz."

Filozof taşına sahip miydi?

Nicolas Flamel'in 1419'daki ölümünden sonra, birtakım söylentiler yayılmaya başladı.

Hız. İbrahim'in kayıp kitabının Paris'te bulunan ilk sayfalarının kopyaları (sağda ve sağda, altta). Sağdaki resimde bahçede altın arayanlar tasvir ediliyor. "Eserin Üç Rengi" başlıklı resimde ise (sağda), siyah aslana binmiş olan kişi altının yumuşamasını simgeliyor. Kırmızı aslana binmiş olan içsel coşkuyu, beyaz aslana binmiş olan da başarıyı simgeliyor.

Hız. İbrahim'in kitabından alınan bir başka resim. Bu resim simyagerler tarafından kendi anlayışlarına göre yorumlanıyor. "Dağdaki Güzel Çiçekler" adı verilen bu resimdeki kırmızı ve beyaz çiçekler Büyük Eser'deki aşamaları simgeliyor (en sağda).

400 yıldır Paris'teki bir kilisenin avlusunda bulunan kabartma bir resim. Ortada Flamel ve eşi Perrenelle tasvir ediliyor. Üstteki diğer resimlerin ise Hız. İbrahim'in kitabından alındığı öne sürülüyor (altta).

Birçok kişi, Flamel'in filozof taşını yaptığını inanıyordu. Bu durumda filozof taşının Flamel'lerin evlerinden birinde olması gerekiyordu. Her yer didik didik aranmıştı, hatta mezarları bile. Fakat ortada filozof taşı yoktu. Bazıları da Flamel'lerin hâlâ yaşadıklarına inanıyorlardı.

Türk filozofun söyledikleri

Aradan yüzyıllar geçtikçe zengin simyagerlerin ölümü yendiklerine ilişkin söylenceler giderek arttı. 17. yüzyılın gezginlerinden Paul Lucas, Anadolu'dayken bir Türk filozof ile karşılaşmıştı. Adı bilinmeyen bu Türk filozof, Lucas'a şöyle demişti: "Gerçek filozoflar, uzun ömürlülüğün sırrını binlerce yıldır sakladılar. Ben en azından filozof taşına sahip olan, ve hâlâ kutsanmış Flamel'in adını söyleme özgürlüğüne sahibim. Ne o, ne de karısı henüz ölümünü tatmadılar. Onlara Hindistan'da rastlamamın üzerinden daha üç yıl bile geçmedi. Flamel benim en iyi arkadaşlarımdan biridir."

DÜNYANIN GİZEMLİ YERLERİ
Marmara Gölü/Türkiye

25 + 30 + 30 + 30

HAKAN AKYÜZ
5+1+2+1+5 1+2+1+6+7
14 + 12
31=3+1+6

İnsan kişiliğinin rehberi

2772624

Sihirli sayılar

İnsan bilgi ve yazgısının sayılarla belirlenebilen bir ilişkisi olduğuna inanılıyor. Hatta bütün din kitaplarının bu sayılar sistemi üzerine kurulduğu öne sürülüyor. Sayılar ile olaylar arasındaki bu organik bağ, nensel olmayan rastlantılarla da benzerlik gösteriyor.

The 'Hebrew' numerological system							
1	2	3	4	5	6	7	8
A	B	C	D	E	U	O	F
I	K	G	M	H	V	Z	P
Q	R	L	T	N	W		
J		S			X		
Y							

İbrani numerolojik sistemine göre bir söz ya da cümle ile isimler, harflere bölünerek, karşılığında sayı değerleri almaktadır (solda).

Evrenin dilinin sayılarla keşfedilmesi için, büyü ile matematik iç içe girmişti. 1514 yılında Rössam Dürer'in çizdiği "Melancolia" tablosu, numerolojiye dayanan kehanet üzerinde kafa yoran bir büyücüydü işlemedir (altta).

kendi aralarında yeniden toplanır ve böylece tek bir sayı bulunur. Örnek olarak İngiliz kadın yazar **Charlotte Brontë**'nin adını oluşturan harfleri tek tek toplayalım.

Charlotte: 3+5+1+2+3+7+4+4+5=34

Brontë: 2+2+7+5+4+5=25

Her ikisinin toplamı: 25+34=59

59, çift rakamlı olduğu için mutlak değeri bulunur: 5+9=14

14 de çift rakamlıdır ve 1+4=5 biçiminde basite indirginir.

Yaratıcı kişiler

Eğer ad ve soyadınızın karşılığı olan son tek sayı (1) ise sizin lider bir yapınız olduğunu, yöneticiliği sevdiğinizi ve meraklı olduğunuzu gösterir. Keşifleri, buluşları ve tasarımları da bu sayının yönettiğine inanılıyor. 1 sayısına bağlı kimseler pratik çözümleri seven, yaratıcı kişilerdir. Çevrelerinde etkilidirler. Ancak yakınlarına katı davranırlar. Bir sayısının etkilediği kişiler yalnızlığı ve içedönü klüğü hobi gibi severler.

İNSANIN GELECEĞİ ile sayılar arasında bir ilişki var mıdır? Ya da insan kişiliğinin sayılarla yönlendirilen davranışları mı vardır? Sayıların bu tür göstergeleri olduğunu savunan "numeroloji" (sayıbilim) bilimi astroloji kadar eski bir inançtır.

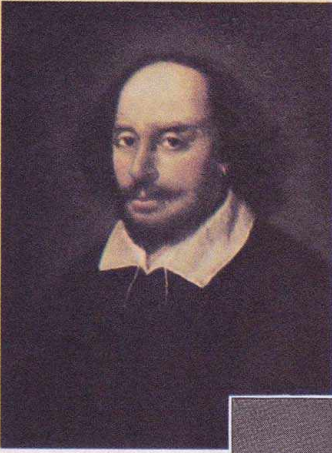
Numeroloji, temelde, insanın adının ve soyadının, önemli tarihlerin ve olayların, sayıların bir tür takma-geçme dişli çarkıyla yönlendirildiğine inanır. Genellikle bu sayılar mutlak değerleri 1-9 arasında olan ilk diziele belirlenir. Başka yöntemlerde 11-22 arasındaki sayı dizisi de kullanılır. İnanışa göre, her bir numara bir harfin karşılığıdır ve o kişinin adıyla sıkı bir organik bağ oluşturur. Örneğin **William Shakespeare**'in adının tek tek harf-sayı dönüşümünün mutlak değeri toplamı 5'tir. 5 sayısı ise yaratıcı hayal gücünün ve edebi anlatımın seçkin bir kaynağıdır.

Numeroloji tablosu için türlü alfabeler kullanılır. Sözgelimi İbrani alfabesi sisteminin sayılarla bire bir karşılığı asıl olarak kabul edilir. Yine Kur'anı Kerim'e bağlı ve ABCD (Ebcdd) diye bilinen ses-sayı dönüşümü ise İslam dünyasında asıl olarak kabul edilir.

Harflerin karşılıkları bulunur

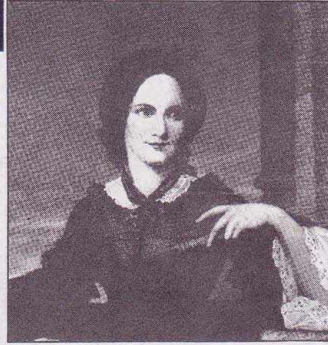
Kişiyi özel, ılsımlı sayılarını bulmak isteyenler, adlarındaki her bir harfin düştüğü kolon başında yazılan sayıları toplamalıdır. Eğer bu toplam çoğu kez olduğu gibi 9 sayısından büyükse, çıkan iki ya da üç rakamlı sayılar

Sayıların insan yaşamında gizlendiği ileri sürülmüştür. Örneğin Shakespeare'nin 5 sayısı ile kilitlenen bir kaderi olduğu belirlenmiştir. Onun sayısı olan 5 sayesinde yazı diline egemen olağanüstü bir hayalgücü ve yaratıcılık yeteneği olduğu ileri sürülmüştür (solda). Yine beş sayısının yazarları etkilediğine örnek olarak Charlotte Bronte de gösterilebilir. 19. yüzyılın bu İngiliz kadın yazarının uğur sayısı beştir (altta).

New York kenti ufuk konumuna göre 3'ün yönetimindedir. Bu sayı da kişilerin yığılmasını ve sevgide hazzı simgeler. Aynı zamanda yığılmanın verdiği karmaşık kentçiliğin sorunlarını, Amerikan borsasını ve modasını da yönetmektedir. New York'un Manhattan kesimi dünyanın bir anlamda merkezi sayılmaktadır (altta).

İnce ve duyarlı

İki sayısının temsil ettiği grup, çekingen insanlardır. Oldukça sessiz ve sükunetli durmayı seçerler. Büyük bir nezaket, incelik ve duyarlılık sahibidirler. Bildikleri yoldan şaşmazlar. Pasifliklerine rağmen nezaketleriyle istediklerini yaptırabilirler. Serinkanlı oldukları için, ince bir zekâ ile güçlükleri çözümlenebilirler. Önemli bir neden olmazsa pek öfkelenmezler.

Aşka tutkunlar

Üç sayısı ile sonuçlanan adların kimliği eşsiz bir zekâ, yaratıcı eylemler ve genellikle bir danışman ya da ortak ile çalışmayı sevenlerdir. Çok sıcakkanlı ve konuşkan oldukları için, kolay arkadaş olurlar. Ancak dostlukları kalıcı da olmayabilir. Üç sayısının etkisindeki kimselerin fizik aşka tutkunlukları olduğu söylenir. Sürekli doyum uğruna, kalıcı aşkları vardır. En zayıf yanları ise çabuk hayal kırıklığına uğramalarıdır.

Özgürlüklerine düşkünler

Ad ve soyadın toplamı 4 sayısını veriyorsa, 2 sayısındaki grupla ortak yönleri olduğu numerolojinin en eski kayıtlarında yer almaktadır. 4 sayısına bağlı olanların en büyük özelliği özgürlüğe düşkün oluşlarıdır. Özgürlükçü yapıları yanında çok iyi birer örgütçüdürler. Şans sayıları 1 ve 3 olanların tersine dışadönük ve toplumda etkin insanlardır. Ancak zihinlerini oldukça yoran zayıf bir yanları vardır. Gereksiz de olsa her ayrıntıyı akıllarında tutmak isterler ve böylece dimağları yorulur.

Sanata düşkünler

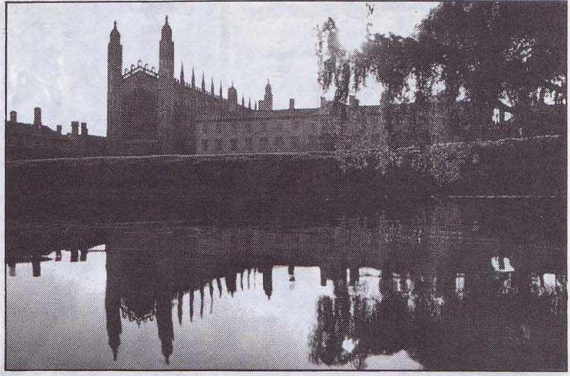
Son sayıları 5 olanların hareketli, tez canlı ve fedakâr oldukları söyleniyor. Engin ruhsal ve

zihinsel düşünceleri içinden, büyük keşifler, büyük kitaplar ve büyük buluşlar çıkmaktadır. Fizik çekicilikleri derhal fark edilir. Seks duyguları da beş sayısının güdümündedir. Aslında ilk beş sıra bu yönden güçlü ve duyarlıdır. Ancak bunlar içinde beş sayısına bağlı gruptan olanlar başta gelir. Buna rağmen, aynı zamanda sanatsal ve ruhsal düşkünlükleri de vardır.

En mutlu olanlar

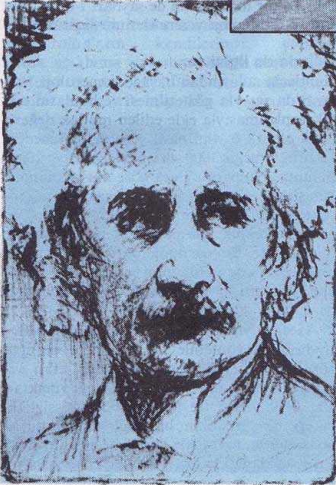
Altı sayısının güdümündeki kimseler, bütün numerolojik sistem içinde en mutlu olanlarıdır. Küçük şeylerle mutlu olan, eşlerine sadık ve yuva yaşamını tercih eden, iyi bir denge kurmuş insanlardır. Evlerine bağlı, çocuk sevgisi gelişkin, yurtsever ve büyüklüklerine düşkün bir yapıları vardır. İçtenlikli ve dost severdiler. Ancak pek yaratıcı oldukları söylenemez. Buna karşılık görsel sanatlarda en plandadır-

Cambridge'deki Kraliyet Koleji'nin özel uğur sayısı 7'dir. Bu kent filozof ve din adamlarının çıktığı bir düşünce fidanlığı gibidir (üstte).

Churchill'in yaşamının dönüm noktaları ise 11 sayısıyla bağlantılıdır (solda).

Aynı sayıya bağlı, hemşireliğin kurucusu Florence Nightingale de kendi alanında bir devrim yaptı (en solda). Adının harf toplamı 11 olan Einstein da uzak düşüncelere erişen hayal gücünü şöyle tanımlıyor: "Yapayalnız bir yolcuyum." Gerçekten de, yalnızlığını 11 sayısından almaktadır (solda, altta). Aynı "yalnızlığı, keşiş odasında inzivaya çekilen Papa da, 11 sayısından almaktadır (altta).

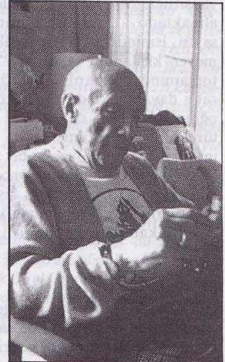
lar. İki olumsuz yanları da, öfke ya da duygularını dizginleyememeleri ve bunun yanında zihinsel ve kendilerine dönük doyumu aramalarıdır.

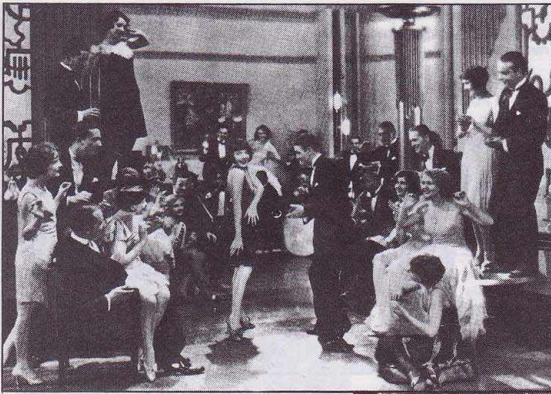
Düşünürlerin ve gizemcilerin sayısı

Sayı yedi olanların uhrevi oldukları özellikle vurgulanır. Dolayısıyla yalnızlık ve inzivaya sığınır. Çünkü onlara derin derin düşünecek bir sessizlik gereklidir. Bu sayede seçkin din adamları, düşünürler ve gizemcilerle, metafizikçiler 7 kaynağından yararlanırlar. Yaşam gerçekleri yanında düşüncenin uzak sınırlarına doğru açılan bir zekâları vardır. Dünya çapında ya da evrensel olarak düşünürler. Sentezci bir zihin yapısına sahiptirler.

Başarı ve bencillik

Sayı sekiz olanlar için tek sözle "başarı" vaat edilir. Özellikle ticari, hukuksal ve politik konularda bu kişilerin başarılarından söz edilir. Bunu da çok sıkı bir tempoyla çalışma-

ların borçludurlar. Bu nedenle bilgi birikimleri yüksektir ve belirledikleri amaçlara da ulaşırlar. Genellikle ilımlı olmakla birlikte, onlardan zaman zaman sertlik de beklenmelidir. Diğer olumsuz yanları bencilikten çok, kendilerini dünyanın merkezi gibi görmelerinden kaynaklanır. Bu tasnife girenlerin, sert pozlar takındıkları görülebilir. Ancak yaklaşmayla bu tavır aşılabılır. O zaman da özellikle zeki bir dost kazanıldığından söz edilebilir.

İdeallerine bağlı olanların sayısı

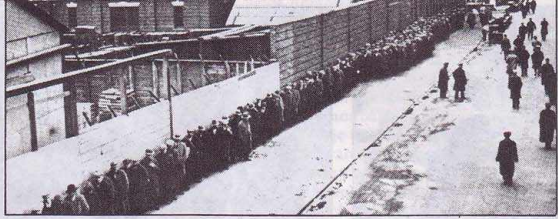
9 sayısı ile ilgili olanları aydın bir yapıda ve ruhsal yeteneklerinin gelişmiş oldukları görülür. Özgürlüklerine düşkünlüdürler ve maddeye çok ideallere bağlı kimselerdir. Dolayısıyla romantik ve bol düşünen insanlardır. Aydın yapıları yüzünden 9 sayısı şairlerin, misyonerlerin, din adamlarının, doktorların ve başarılı bilim adamlarının göstergesidir.

Dinsel inancı oradan kaynaklanıyor

Sayıların insanın görünmeyen içsel kişiliğini yansıttığı, numeroloji ilkelere içinde yer almaktadır. İnsanın görünen kişiliğinin sayısı, ismindeki "sessiz harflerden"; görünmeyen kişiliğinin sayısı ise "sesli harflerin" toplamından çıkarılır. Bu söylenenler, Tevrat'a dayanmaktadır. Yani kökeninde insan-oglulardan değil de, göksel katmanlardan türetildiği belirtilmektedir. Aynı inanış, insanların adının öncesiz bir zamanda doğal kader gereği konduğunu, önceden belirlendiğini savunur. Dolayısıyla, kişilerin adları ve bu adların sayı sütunundaki karşılıklarından çıkan rakamların esrarı, gizli bir kriptolojisi vardır.

Sayıların burcu

Öte yandan, burçların gezegenlere dayandırılması gibi, numeroloji de sayılara dayanan bir tür burç mizacını dile getirir. İsim harfleri-

1920'li sefahat yıllarının sayısı 3'tür. Bu sayının aşk hazzını ve zıynayı beslediği ileri sürülüyor (en üstte). 1930'lu yıllar ise 4 sayısına uymaktadır. 4 sayısı, şanslarla birlikte, hastalıkların artmasını, değişen dinamik çağı ve toplumdaki depresyonları simgeler. Noel yortusu sırasında çekilen bu resimdeki anlam, 4 sayısının aşladığı mutsuzluktur. İnsanların fırtına öncesi sessizlik yaşadıkları ve iş bulma kurumları önünde uzun kuyruklar oluşturduğu kriz dönemidir (üstte).

8 ise doğrudan işadamlarının, politikacıların ve hukukçuların boy gösterdiği 1970'li yılların göstergesidir. Bu ciddi konulara daha çok eğilim sağlanması açısından, sanki petrol krizi olmuştu. O dönemin en büyük sorunu petrol ambargolarını kırmak için ortak politika geliştirildi (sağda).

nin yayılıp-kınlması denilen sistemle elde edilen bulgular, genel davranış biçimini dile getirir. Özel durumlar ise, bu sayıların kendi aralarında dört işleme tabi tutulmasıyla ortaya çıkar. Örneğin dehaların sayısı olan 11, Winston S. Churchill, Albert Einstein, Pablo Picasso ve Florance Nightingale'in kendi branşında önde gelenler olmasına yol açmıştır.

Kentlerin numerolojisi

Aynı yöntemle, dünyanın çeşitli kentlerinin niteliği de harf-sayı dönüşümü yapılarak bulunmaktadır. Londra (London diye yazıldığında) 5 sayısıya temsil edilir. Bu sayı tarafından kent huzurunu simgeler. Uluslararası merkez ile politik esneklik konularına bağ-

lanmıştır. Bu yazıların Londra'nın kurulmasından çok önce belirtildiğini hatırlamakta da yarar var. New York'un sayısı ise (3)'tür. Üç; ısıltıyı, kristal gibi yansıtmayı, parluları anlatmaktadır. Gerçekten de New York'un özellikle gece görünümü bu tanıyı tatıpı anlatmaktadır. Oxford ve Cambridge gibi iki eski kültür merkezinin de sayıları 7 olup, eğitim ve din-teoloji yeteneklerinin sayısıdır.

Yıllarla da ilgisi var

Kentlerin adlarından başka, numeroloji, yılların da sayıyla gösterilmesi ve bunların tek tek toplanmasıyla elde edilen mutlak değere bağlı olarak o yılın nasıl geçeceğini önceden kestirir. Örneğin 1900 yılını $1+9+0+0=10=1$ bulunur. Numerologlara göre, bu yıl bilimde genişleme ve patlamayı anlatmaktadır. Gerçekten de böyle olmuştur. Gerek bilim ve gerekse teknik olarak, beklenen patlama oluşmuştur. Birçok numerolog ise 19. yüzyılın bir özel kodu olduğunu ve hemen yılbaşından itibaren o çağın yeni bir dönüşüme başladığını söylemektedir.

Geçmiş yıllara, örneğin 1920'lere bakıldığında aynı yöntemle toplamının 3 olduğu görülmektedir. Böylece dünyanın refah ve eğlence döneminin başlamasını açıklamaktadır. 1930 yılları ise fırtına öncesi sessizliği, askeri bir gerilimin hazırlığıdır. Çünkü 4 sayısı savaşı, mücadele öncesi, sinisi yatırımları açıklamaktadır. 1940'lar, savaşların

sonuçlandırılması, yerle bir olan eski düzenler yerine yeni olgular getirilmesi anlamını taşıyor. 1950'li yılların sayısı 6, coşkuların artması, gençlik tutkularında zırttan çıkmaya başlanması diye tanımlanmaktadır. Aynı zamanda ikinci refah dönemidir. 1960'lar ise 7 sayısına eşleştiğinden, bilimde, yeni keşiflerde, mistik duyarlılıkta artmaları kışkırtır. Bu yıl refah yılı olmakla birlikte, onu izleyen ve sayısı 8 olan 1970 yılları tersine krizleri, enflasyonları, bölge savaşlarının artmasını ve yayılmasını gerektirir.

Bilim ve sanata dönük gelişim de yılların sayılarına bağlıdır. 1950'nin sayısı olan 6, süper bir dengeyi simgelediğinden Rock'n Roll dansı ve müzik türü ortaya çıktı. Aynı sayı hidrojen elementiyile bir tutulmuştur ki, hidrojen bombasının tecrübesi o yıl içinde yapıldı. Öte yandan soğuk savaşlar ve gruplara ayrılmalara da 6 sayısının karşılıklı güç dengesinden çıkar. Böylece süper devletler ve oluşturdukları paktlar ortaya çıkar.

Numerolojinin mekanizması

Numerologların kendilerince yapılan ortak açıklama uyarınca, bütün evren "saf matematik sayılar" üzerine kurulmuştur. Bunlar geometrik boyutları oluşturur. Geo-

1950'li yıllar ise 6 sayısıyla simgeneniyor. Bu sayı yoksulluğu anlattığı kadar, mutluluk ve kusursuz dengenin de yönetmenidir. Bu, akrobatik ve coşkulu moda danslarda görülebilir (en üstte). Ancak 7 sayısının işaret ettiği mistik tarz ve klan yaşamı ise yanlış yöne kanalizasyon olarak, 1960'ların hippilik akımını oluşturdu (üstte).

metrik evren ise fizik evrenin ta kendisidir. Matematik 9 tane sayıdan oluşur. İşte bu basite indirgeme yöntemiyle de evrendeki olayların tümü, sayıların gizli güdümündedir ve sayılar bir olayı, bir fizik gerçeği dile getirebilirler.

Evren bilimi gelişmektedir. Gelişimi ise dönen sayı çarkının işlevi yerine getirir. Akustik, optik, elektromanyetizm, atomun yapısı ve kuantum teoremi, sibernetik, uzay çağları hep bu sayıların eseridir. Bu bir titreşim ile gelmektedir. Titreşim ise bir tek sayıyla ifade edilebilmektedir. Tıpkı bazı müzik titreşimlerinin notalarla anlatılması gibi... Evren yalın

matematikle anlatılan geometrik boyutları ve fizik gerçekliği olan bir varlıktır. Numeroloji, bu matematik yalın kodları aramakta ve hatta bulduğunu ileri sürmektedir. Burada insana tuhaf gelen, kişilerin isimlerinin evrendeki yeri ve rolü ile mizacını belirlemesi, yazgısını oluşturmaktadır.

Geçmiş bugünü belirler

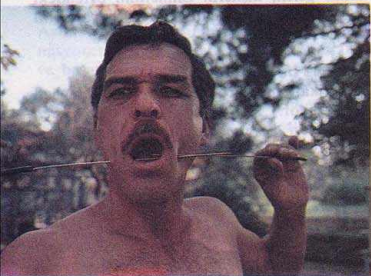
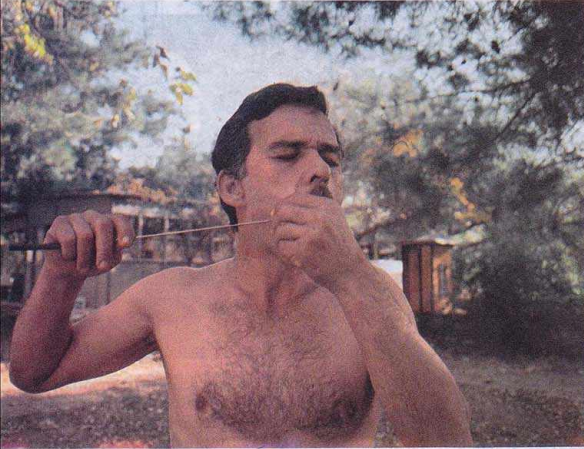
Amerikalı numerolog Florance Campbell şöyle diyor: "Ruh ya da bilincimiz, geçmişten edindikleri ile şimdiki ihtiyaçlarını belirler. Geçmiş, şimdiniz üzerinde söz sahibidir. Geçmişin deneyimleri, şimdinin oluş biçimi ve geleceğin muhtemel yapısı, içimizdeki gizli bir "süperego"nun belleğinde saklıdır. İnsanlar için yaşamlarının türlü kesitlerinde bazı karanlık devreler vardır. Örneğin, ana rahmindeki embriyo (cenin) doğum sonrasında bu devresini hatırlayamaz. Oysa evrenin kurgusu böyle korumasız bir varlığı, kendi başına korumakta ve yönlendirmektedir. Durum böyle olunca da, ebeveynlerden bağımsız olarak, insanın evren tarafından önceden belirlenmiş bir yazgısı olduğu söylenebilir. Numeroloji bu karanlık dönemlerimizin bir şifresi olmaktadır. Geçmiş şimdi ve gelecek böyle bir dişli çarkın düzenli dönüşlerinden ya da bir tür şifreleme sisteminde geçmektedir."

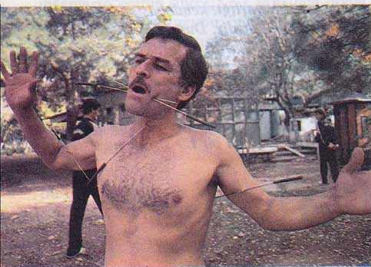
İnançtan mucizeye

Yanmayan adam

Adanalı İsmail Temizel, bu kez yeni mucizeler gerçekleştirdi. Üzerine benzin döküp yaktı ve vücuduna şişler sapladı. Hiçbir şekilde etki görmedi ve görmüyor. İsmail Temizel'in inançta yaptığını söylediği bu mucizeleri Fatih Alphan görüntüledi, Ata Nirun yazdı.

İsmail Temizel, yüzüne ve vücudunun çeşitli yerlerine şişler sokuyor. Hiçbir acı duymadığı gibi, herhangi bir şekilde kan ya da yara görülüyor (üstte, solda ve altta).

"MUCİZE DİYE BİR ŞEY YOKTUR, eğer bu konu ile ilgili olarak mucizeden söz ediliyorsa. Bu, yalnızca düşüncenin beden üzerindeki etkisidir. Şunu açıkça belirtmekte yarar vardır: Düşünce ya da beyin gücü, gezegenimizde henüz ehilleştirilmemiş bir canavardır." New York Üniversitesi'nden Prof. Josef Brudny, bu sözleri söylerken, birçok normalüstü olaya bilimsel bir açıklık getirmeye çalışıyordu. Aslında, bu yaklaşım son derece güncel bir yaklaşım oluyordu. Ama, normalüstünün ya da insanötesi olayların sınırlandırılmaması, bilim dünyasının en çok zorlandığı alan oluyor. Acaba, her normalüstü olay bu tür bir yaklaşımla yorumlanabilir mi?

BİLİNMEYEN'in 20. sayısında 475. sayfa kendisini tanıttığımız Adanalı İsmail Temizel'i bir kez daha gündeme getirirken, hem kendisinin, hem de olayın yeni boyutlarına ortaya koymak gerekirdi. Adanalı bir seyyar satıcı olan Temizel'den söz ederken, kendisinin, isteğe bağlı olarak kaleleptik duruma girdiğini, yine aynı şekilde yüksek konsantrasyon sonucunda, kırık camların üzerine yattığını belirtmiştik. Bu olaydan hiçbir yara almadan kurtulabiliyordu. Fakat, Temizel'in mucizevi davranışları burada da bitmedi ve daha öteye geçti.

Kendini yakıyor

İsmail Temizel, bu kez ateşle oynuyor. Evet, gerçekten ateşle oynuyor. Yani üzerine benzin döküp yakıyor ve hiçbir yanık izi almadan biraz sonra alevleri söndürüyor. Bu gösteriyi defalarca yaptı. Benzin koluna veya göğsüne döküyor, sonra kendini ateşliyor ve o şekilde, alevler içerisinde dolaşır. Alevler söndürüldükten sonra bakıldığında da etinde herhangi bir yanık izine rastlanmıyor. Sadece, tüylerinin kapıldığı görülüyor. Dedğine göre, bu tüyler bir zaman sonra tekrar çıkıyorlar.

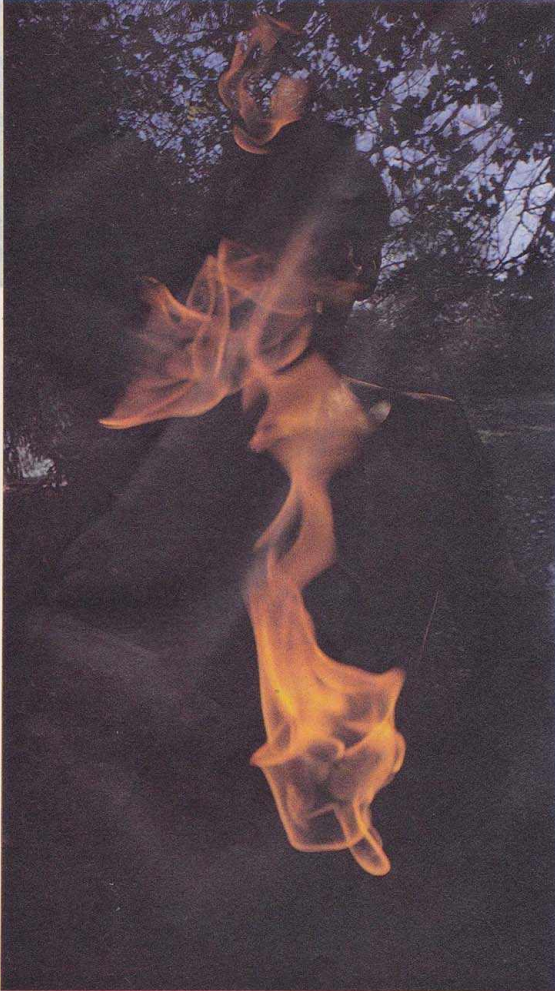
Temizel, bu olayı gerçekleştirenken son derece rahat ve kendinden emin. Kendisine tüm vücuduna benzin döküp yakıp yakamayacağını sorduğumuzda, "Kolaylıkla olur," diyor. Üstelik, hemen hazırlığa başlıyor ama durduruyoruz. Çünkü, böyle bir sorumluluğu kabullenmek kolay değil. İsmail Temizel, bu konuda son derece inançlı ve kendisine bir şey olmayacağından da son derece emin. Hatta, bir iddiası daha var. Kendisine gerekli olanaklar sağlarsa, bir fırının içine girip yatacağını söylüyor. Bu denemeden de, hiçbir zarar görmemek çıkacağını ekliyor. Açıkça ve kesinlikle belirttiği bir şey var. O da kesin inancı olması. Öylesine kesin bir inanç taşıyor ki, âdeta ölümle ve fiziksel yasalarla alay ediyor.

Vücutuna şiş de sokuyor

İsmail Temizel'in bir gösterisi daha var. Vücudunun belirli yerlerine kocaman et şişleri saplıyor. Bir yanğından sokuyor, diğer yanğından çıkıyor. Kollarına sokuyor, bacaklarını deliyor. Şişler, sanki plastiğe batar gibi, ete gömülüyorlar. Hiçbir kanama olmuyor, acı da yok. Çünkü, bu olayı gerçekleştirirken, Temizel'in yüz ifadesinde hiçbir değişim görülüyor. Sonra, şişleri çekip çıkıyor. Yine kanama görülüyor ve bir yara izi de kalmıyor. Sadece, küçük, kırmızı izler kalıyor.

Temizel, üzerine benzin döküp kendini ateşe veriyor ve alevler içerisinde kalıyor. Alevler söndürüldüğünde ise en küçük bir yanık izine bile rastlanmıyor (altta).

DARKMALT

Onları da eliyle biraz oğuşturuyor ve yarım saat sonra bu izler de kayboluyor.

Şiş saplama olayı, akla Rufai tarikatını getiriyor. Efsanelere göre, Hz. Muhammed'den el alan eliyi Ahmet Rufai, bu gücü kazanmış. Anlatılanlara göre, üzerinden binlerce insan geçmi olmasına rağmen, hiçbir yara almadan kalkıp yürümüş. Ahmed Rufai'nin kurduğu Rufailik, bu tür olayları yüzyıllarca sürdürdü. Yapılan ayinler, törenler genellikle bu tür olayların sahnelendiği yerler oluyor. Yeni doğan bebeklerin üzerinden basarak geçiyorlar ve bebeklere hiçbir şey olmuyor. İnanışa göre, bebek sonraki yaşamında bu tür bir yaralanmama gücünü elde etmiş oluyor.

Astral bedeninin etkisi

Burada dikkat çeken en önemli nokta, yine inançtır. Bebeklikten başlayan inanç, etkisi ve alanı bilinmeyen bir şekilde işleyerek, fizik bedenini koruyor. Ruhsal araştırmacılar, benzer olayları yorumlarken astral bedeninin etkisinin üzerinde önemle duruyorlar. Belirtildiğine göre, belirli bir noktaya odaklanan astral enerji, hemen her tür kullanım biçimine uygun güçte. Buna ulaşmanın tek yolu ise, yüksek konsantrasyon.

Yogilerde de görülüyor

Bu tür bir konsantrasyonun bir diğer örneği, Hintli yogilerde görülüyor. Yalnız, arada önemli bir fark var. O da, bu tür yeteneklerin ancak uzun süreli bir eğitimden sonra kazanılmasıdır. Öğretim, çoğunlukla, gösteri şeklinde yapılıyor. Sonra da öğrenciler kazandıkları yetenekleri ortaya koyuyorlar. Böylece, yetenek sınanmış oluyor. İşte, Rufailerin öğretim ve uygulama yöntemleri de bu biçimde. Yani gösteri zannedilen olay, gerçekte eğitimin bir parçası oluyor. Her iki ekolde de görülen en önemli ortak nokta, inanç gücünün çok yüksek dozda olması. Bir taraf Hint Tanrılarına yönelirken, diğer taraf ise, Allah'a yöneliyor. Yine bir taraf Hintli bilge Swami Hari Om'a yönelirken, diğer taraf Şeyh Ahmed Rufai'ye yöneliyor. Ama, sonuç aynı oluyor. Yani, başarı mutlaka sağlanıyor.

İsmail Temizel olayında, bu tür bir bilgi yok gibi görünüyor. Daha doğrusu, kendisi hatırlamıyor. Fakat, belleğinin derinliklerinde bir anı kırıntısı var. Bebekken, kendisinin bu tür bir Rufai şeyhine götürüldüğünü anladıklarını söylüyor. Şimdi ise, ailesinden geriye kimse kalmadığı için, olayı doğrulamak olanaksız gibi. Yalnız, İsmail Temizel şunu söylüyor: "Ben, yaşamın her tür sıkıntısını ve acısını yaşayan biriyim. Bu yaşanması çok güç olan dünyada, ancak inançla ayakta durabiliyorum. İnsanın insana yaptığı eza ve kötülüklere katlanabiliyorsa, ateş ve şişlerin acıları benim için bir hiç olacaktır."

Çok doğal ama, koşulları var

Bu ifadeler, son derece önemli, İsmail Temizel'in yaşam felsefesinin temelini açıkça ortaya

koyuyorlar. Manevi dünyaya öylesine yönelmiş bir kişi ki, normalüstü her tür olayı son derece doğal kabul ediyor. Hint bilgeleri, olayı ve kökenlerini şöyle yorumluyorlar:

"Kişinin, yaşamını yaratıcı ve yardımsever bir hale getirmesi gereklidir, ama bunu yapmadan önce kişi kendisini disipline etmeli, düşüncesini, sözlerini ve eylemlerini kontrol altına almak suretiyle, iç dünyasının derinliklerinde yatan kendi potansiyelleriyle temasa geçmelidir. Böylesine bir disiplinin birkaç yıl için uygulanması halinde, yaşam çiçeği sonsuza dek olacaktır. Kendisine böylesine hâkim olan bir insan, dünyada yaşar ama, yine de dünyanın engelleri ile sorunlarından etkilenmeksizin, dünyaya ait de olmaz."

İşte, basit anlamda İsmail Temizel'in mucizesinin temeli burada, yani yine kendisinde aranabilir. Kendi kendine yetebiliyor ve gücünü de buradan buluyor. Aslında, yeteneklerini kullanarak para da kazanabilir ama nedense bu yolu kullanmak hiç aklına gelmiyor. Kendine özgü bir dünya kurmuş, yaşayıp gidiyor. İsmail Temizel'in kişiliği ve yaşamı benzer mucizeleri oluşturabilen diğer insanları hatırlatıyor. İlginçtir, bu tür mucizeler, yaşamın en ağır koşulları altında kalan insanlarda daha çok görülüyor. Yani kısacası güçlükler yoğun inancı, bu inanç da yoğun manevi yönelmeyi veya konsantrasyonu getiriyor.

Acı hissedilir ama...

Düşünür Dr. Alexis Carrel, böyle mucizeler hakkında şöyle bir görüş öne sürüyor: *"Bu tür olayları çok gözlemlemek gerekir. Çünkü olay, kendi içinde, kişide anlaşıldır. Mucizevi olaylar kişiden kişiye çok farklı boyutlar ve özellikler gösterirler. Aslında, kendini yakan bir insan ya da ateşte yürüyen bir yogi, ilk anda o büyük acıyı tam anlamıyla algılar. Bunu algılamamak olanaksızdır. İşte, mucize o anda başlar. Bir an sonra acı kaybolur ve o andan sonra da hissedilmez. Üstelik tüm genel belirtiler de yok olur."*

Kuşkusuz mucizevi şifa olaylarını da böyle yorumlamak gerekir. Gerçekte, benzer bütün olaylar son derece doğaldır ve bunun için geçerli olan tek yol ise duadır. Ne var ki, kişinin dinsel inanca sahip olması veya kendisinin dua etmesi de şart değildir. Yeter ki, onun yanında bulunan bir yakını da, böylesine bir inançla dua etsin ve aynı sonucu amaçlasın. İnanç gücünün insanlarda yaptığı etki tartışılmaz boyutlardadır ve üzerinde hiçbir kuşkuyla tartışılmaz.

Yoğun bir inanç ve dua yöntemi

İnanç gücü ya da insandaki bu doğal güç, gerçekte, yüzyıllar boyunca kullanılmıştır. Örneğin, Bergama'daki Şifa Tapınağı Asklepon'da antik çağlarda, benzer inanç öğretileri ve şifa tedavileri uygulanıyordu. Asklepon'un kapısında, *"Tanrıların buyruğu ile buraya ölüm giremez"* yazılıydı. Burada, çeşitli hastalıkları olan insanlar, ruhsal huzur arayanlar, verilen bitkisel ilaçlarla telkin ve hipnoz altına sokulurlar, yavaş yavaş ruhsal yönelmeye uygun

İsmail Temizel, alevlerden bir zarar görmeyeceğine kendisini o kadar güçlü bir şekilde inandırmış ki, âdetla alevlerle oynuyor, ölümler ve fiziksel yasalarla alay ediyor (üstte).

bir hale getirilirlerdi. Bu sırada, ilahiler söylenir, müzik kullanılır. Tedavinin son aşamasında ise, yüksek mermer kubbeli, görkemli Telesfor Tapınağı'na gidilir. Yapılan tören amacı doğaüstü güçleri ve dinsel inançları uyarmak, manevi bir heyecan hali yaratmaktır. Böylece, hem doğaüstü güçlerden yararlanmanın yolu öğrenilir, hem de Tanrısal etki alanına girilir.

İsmail Temizel olayında, öncelikle yoğun bir inanç ve dua yöntemi görülüyor. Çünkü, İsmail Temizel, tüm denemelerine başlamadan önce bir dua ediyor ve konsantrasyonu bu yolla sağlıyor. Temizel şöyle diyor: *"Tanrı, insana konsantrasyon, istek, inanç ve akıl gibi güçler vermiştir. İnsan gerek duyduğunda, düşünce gücünü harekete geçirerek istediği her tür sonucu elde edebilir."* **Yogananda Paramahansa'nın** yaklaşımları da şöyle: *"Dua ederken veya bir şeyi dilerken ya da meditasyon yaparken, kendinize şunu söyleyiniz: Kendiniz ve başkalarınız için, Tanrı'nın verdiği güce gerek vardır. Ne zaman, neyin olacağını bilemeyiz. Esas sonuç, yaşam güçlerinin uyandırılması ve kişinin şuur ve alt şuurunun harekete geçirilmesine bağlıdır."*

Yol gösteren yıldızlar

Hiçbir kayıt, bizlere eski kavimlerin takımyıldızları için şekillendirdiklerini açıklayıyor. Bu konuda hiçbir ipucu yok. Aşağıdaki yazıda daha dikkatli bir analiz yapılıyor.

ESKİ GÖKBİLİMCİLERİN takımyıldız resimlerini ve haritalarını niçin gece göğüne uygun yapmadıkları bilinmiyor. Bu çizimleri yaparlarken onların türlü hareket ettikleri söyleniyor. Gökbilimciler, takımyıldızları kullanarak, geçmiş yılları işaretlemek istediler. Tanrı ve Tanrıçaları resimleyerek, onları gökteki saygın yerlerine yerleştirmek amacındaydılar. Öte yandan, bir başka yolu kullandılar. denizcilik için takımyıldızlar, referans oldular. Bu şekilde, takımyıldızların kullanım amaçları anlaşılmış oldu.

Aratus'un şiirleri

Yeniden Aratus'un şiirlerine dönmek gerekiyor. Burada görülüyor ki, çiftçiler takımyıldızları kullanıyorlardı. Ama denizcilikteki önemi çok daha fazlaydı. Sanki şiirler, denizciler için bir tür kılavuz gibiydiler. Aratus, göksel Kuzey Kutbu'nun yakınındaki yıldızlardan şöyle söz ediyor:

"Şimdi sayısız birçok yıldız, çeşitli yollardan

Yunanlı şair Aratus, M.Ö. 2. yüzyılda Makedonya'da yaşadı. Şiirlerini "Fenomen" adlı kitapta topladı. Gökbilim ve atmosfer bilgisi ileri düzeyde olan Aratus, bilimci Eudoxus ile aynı yönde çalışıyordu (altta).

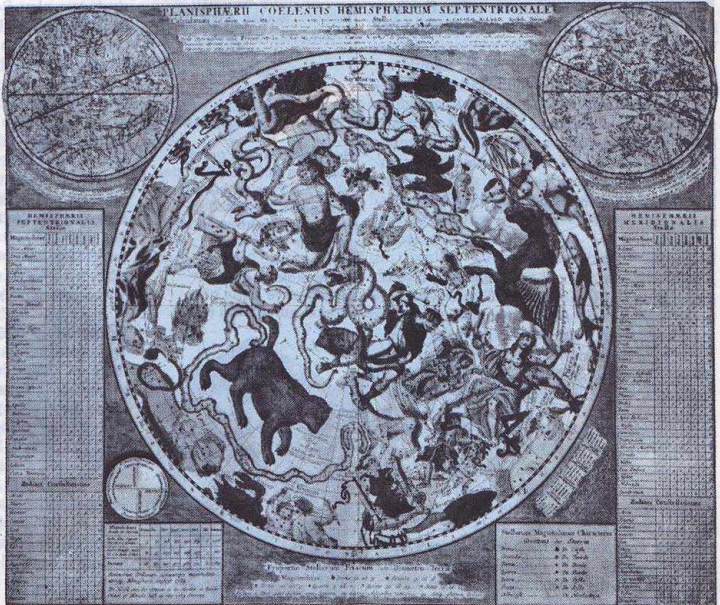
gidiyorlar, Cennet tarafından çizildiler ve durmadan çoğaldılar, Henüz o eksen yeteri kadar değişmedi, Hatta, hep karışırıldı ve ortada bırakıldı, Dünya dengesini göğün çevresinde taşıyor, Eksen her iki tarafta bir kutup olarak yer alıyor, Biz birini görebiliyoruz, diğer taraftakini değil, Birisi kuzeyde, okyanusun üzerinde, iki aylar, Çevresinde hareket eden araba, onun yerinde, Ve ışık akıyor, bir adam adıyla çağırıyor, Diğer bir kasırga hortumu, derinlerden Eski Yunanlılar gemilerini yönlendirdiler, Fenikeliler, denizde onların dostluğuna

inandılar, Kasırga hortumu açıkça ortada ve anlaşılması kolay, Geniş bir ışıkla parlıyor, gece başladığında, Diğer küçük kalıyor, böylesi denizciler için iyi, Küçük bir yörüngede hepsi dönüyorlar, Bu, Saydahlılar tarafından düz bir yol yapıldı.

Geniş bilgileri vardı

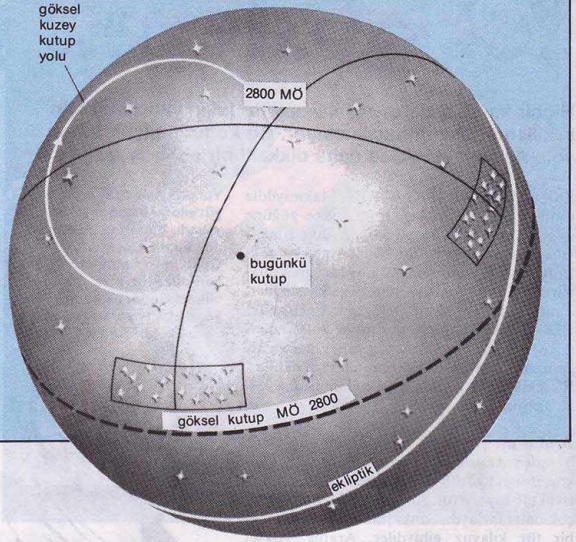
Bu küçük bölüm, birçok bilgi taşıyor. Bazı yerler değerlendirilebilir. M.Ö. 3. yüzyılda yazılan bu satırlar, karmaşık bir gökbilim bilgisini gösteriyorlar. Satırların arasında, Dün-

Kuzey yarıküre takımyıldızları, bir Hollandalı gökbilimci tarafından 1700'de çizildi (sağda). Tepede Küçükayı var. Daha alta ortaya doğru ekliptik görülüyor. Bu tür takımyıldız çizimlerinde, kutup konumu M.Ö. 2500' deki şekliyle çiziliyor (Küçükayı'nın başı yakınında, Ejderha'da). Üst köşelerde, Hristiyan anlayışı ile çizilmiş semalar görülüyor (her birinde kuzey, üstte yer alıyor). Büyükayı, Havarî Peter'in (Paul) balıkçı teknesi olarak sembolleştirilmiş. Sonra bir gemi oluyor. Bu tür yaklaşımlar, daha önceden hiç kullanılmıyordu.

Kutbun İşareflenmesi

Bilinen takımyıldızlar alışılmış şekillerini sürdürürler ve gökte doğu-batı konumunda yer alırlar. Bu, göksel ekvatora paraleldir. Ama modern sistemden farklıdır. Gökbilimci **Micheal Ovenden**'bu mantoğdan yola çıkarak, takımyıldızların kökenini zamanlamaya çalıştı. Doğru açıda bir hat çizdi. Bu hat, uzun bir eksene doğru gidiyor ve birçok takımyıldızı kesiyordu. Sisteme göre, dairesel olan iz her 26.000 yılda tamamlanıyor. Bu duruma bakılırsa, M.Ö. 2800'de kutup alışmış şekilde değildi. Daha da ilginç, takımyıldızlar sanki sıraya girmişlerdi ve her biri yeri gelince kutup görevi yapacaklardı. Eski denizcilerin, sözü edilen keşişme hatını bildikleri sanılıyor. Böylece açık denizlerde kolaylıkla yollarını bulabiliyorlardı.

ya'nın o zamanki uzaysal konumu yer alıyor. Yine görülüyor ki, gökler iki kutbun çevresinde dönmüyorlar ama birisi görülemiyor. İnançlara göre, Aratus'un kitabı kutsal kabul ediliyor. Bu ilkçağlardan beri böyle, takımyıldız bulucularının Dünya'nın yapısına ilişkin çok şey bildiklerini ve gözlediklerini kabul etmek gerekiyor.

Usta denizciler olarak kabul edilen Fenikeliler Küçükayı (Akan Işık) takımyıldızını iyi biliyorlardı. Onların bu takımyıldızı tanıdıklarını, birçok efsaneden öğrenmek de mümkün. Yaptıkları uzun deniz yolculuklarında, Fenikeli denizciler Küçükayı takımyıldızına göre rotalarını belirliyorlardı. M.Ö. 1500 yılından beri, bu takımyıldız göksel kuzey kutbuna kapalıdır, yani doğrudan kuzeyi gösterir. Bugün de hâlâ aynıdır ve bu gruptan olan Polaris yıldızı, tamamen kutup noktasında yer alır.

Meteorolojiye de yarıyor

Aratus'un şiirleri önceden olabilecek olayları da içeriyordu. Örneğin gökbilimsel olaylar, benzerleri ve denizlerdeki fırtınalar gibi. Aratus bir noktada, güney takımyıldızını işaret ediyor ve Altar adını veriyor;

Altar'ın itibarına göre, kadim gecede, İnsanın acılarına merhamet ederek, sihirli bir işaret yer aldı, Denizde fırtına, gemileri parçalıyor, büyük bir hırsla,

Diğer işaretler her yerde, o görülebilir, Bu ışık güneyde yer alıyor, o gecede, Kendisi sağlıyor denizcilerin acılarına saygı duyarak,

Ve, eğer kehanetler gösterirse, onun işaretini, Hemen uyum oluyor, son derece açık ve düzenli, O zaman onların zahmeti hemen azalıyor.

Bu bölüm, açıkça sonucu gösteriyor.

Bir Fenike ticaret gemisi. Kabartma M.Ö. 2. yüzyıldan kalma ve Tyre'de bulundu. Fenikeliler, bugünkü Lübnan'dan çıkmış ve çok geniş bir ticari alana yayılmışlardı. Polaris'i, yani Kutupyıldız'ını çok iyi tanıyorlar ve buna göre hareket ediyorlardı (altta).

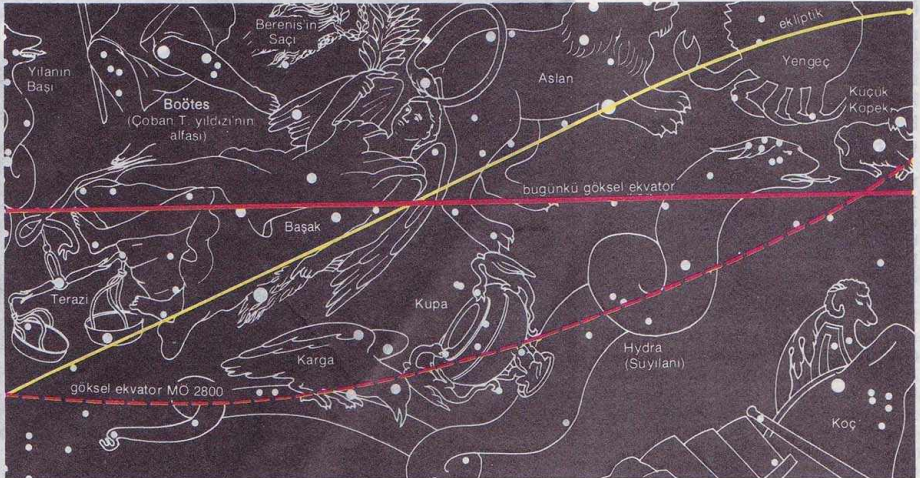

Takımyıldız sistemleri öncelikle, denizcilikte kullanılmak için oluşturulmuşlardır.

Bir takımyıldız sistemi ekliptiğin çevresinde yer alır. Böylece, onun Güneş'e göre olan durumu kolayca anlaşılabilir. Bu, aynı zamanda ayların belirlenmesinde kullanılır. Fakat, özellikle bazı takımyıldızlar ekliptiğe kapalıdır. Konuları ekliptiğe uymaz ama ekvatora uygundur. Fakat bu ekvator M.Ö. 2500 yılının ekvatorudur. Bir denizci, bu sistemi nasıl kullanıyordu? Eğer bir grup takımyıldız, ekvatora aynı uzaklıkta ise, her biri aynı iki noktadan doğar ve batarlar. Bu olay, gecenin farklı zamanlarında oluşur. Burada denizcinin belleği çok önemlidir. O, kendisine yön ararken veya gideceği yönü belirlemek isterken bu bilgiyi kullanır. Bu iki noktayı (batış ve doğuş) gözler ve çeşitli yıldız gruplarına göre yönünü 10 saat saptar.

Miras kalan bilgiler

Denizciler ve takımyıldız bulucuları muhtemelen aynı kişiler değillerdir. Denizciler, diğerlerinden çok daha sonra, ama aynı bölgede yaşadılar. Takımyıldız bulucuları göğü gözlediler. Tesadüfî örnekler buldular ve bu buldukları şekilleri, kendi mitolojik kahramanları ile özdeşleştirdiler. Aynı benzetmeleri, canavarlarla ve tanıdık hayvanlarla da yaptılar. Bu yöntem sayesinde, gökyüzünün unutulmaz bir tablosunu çizdiler. Zodyak'ın yıldızları da, çok eski dönemlerden beri, bu şekilde oluşturuldu. Onların kendi aralarındaki durumları, Güneş, Ay ve gezegenlerle olan sabitlikleri veya karışıklıkları gözlemlendi.

İnançlara göre, bu sistem Tanrıların yargılarına göre işliyordu.

Bütün gökküresinde özel zamanlamalar vardır. Denizciler bunu çok iyi bilirler. Örneğin, gökssel güney kutup noktasından sakınırlar, rotalarını belirlerken buna dikkat ederler. Denizciler hava tahminleri yaparlarken bilgilerine yön vermek için bu tür geleneksel bilgilere dikkat ederler. Bu, onların güvenilirli yolculukları için gereklidir. Bu gökbilimsel yapı ve meteorolojik bilgi, ilk gökbilimcilerle göre, bir sonraki neslin edindiği mirastır.

Gizem yine Mısır'da

Eldeki bilgilere göre, çok eski zamanlardan beri, ilk deniz adamlarının gökbilim bilgilerinin mükemmelliği biliniyor. Pasifik'te, Polinizyalı ve Mikronezyalı denizciler, bu sayede çok uzun yolculuklar yapıyorlardı. Bu denizciler, Güneş ve yıldızlarla ilgili bilgilerini ancak ailelerinin seçilmiş kişilerine açıklıyorlardı. Gökbilimsel bilgiler kıskançlıkla saklanıyordu. Bu gizemli bilgiler nesilden nesle, ağızdan ağza doluşarak ulaşıyordu.

Kayıtlar, Eudoxus'un Mısır'ı ziyaret ettiğini yazıyorlar. Kendisi burada gökbilim eğitimi gördü ve daha birçok alanda çalıştı. Atina'ya döndüğü zaman, bu bilgi sistemini tanıttı. Bilgileri, Mısırlı rahiplerden almıştı. Ama, akla bir soru geliyor: Eudoxus gökküresinde yer alan tanınmış yıldız grupları ile ilgili bilgileri nasıl biliyordu? Bunların bir kısmı çok eski yıldız gruplarıydılar. Sayısız deniz yolculuklarının sonucunda bilgiler derlenmiş ve Mısır rahiplerin arşivlerinde yer almışlardı. Tarihi A.D.C. Crommelin, herhangi bir kaynak göstermeden, Eudoxus için şöyle diyor: "Bu gökssel grupları Mısır'dan getirdi. Şekilleri tanımladı ve yazdı." Aratus, şiirlerinde bilin-

Eğer takımyıldızlar, gökte belirli bir çizgi üzerinde yer almış olsaydılar, gökssel ekvator bu şekilde çizilebilirdi. Uzman Walter Maunder, Hydra yani Suyulanı Takımyıldızı'nın önemi üzerinde duruyor. M.Ö. 2800'de gökssel ekvator, Hydra'nın ardında yer alıyordu. Bu olay değişimi anlatmaktadır. Yani gökssel kuzey kutbun önemi ve etkinliği, net bir biçimde vurgulanıyor (üstte).

meyen takımyıldız bulucuları için şöyle diyor: Geçmiş zamanların bazı insanları.

Bir özel bilginin terimleri düşündürdü ve tasarlandı.

Ve şekiller yeterli bulundu.

(Burada, Aratus, yıldız örnekleri için şekilleri anlamlandırdı.)

Takımyıldız bulucuları kimlerdi?

Şimdi, anlaşıyor ki, bu gökbilimsel bilgiler, Eudoxus'a M.Ö. 2300 yılından geliyor. Bugün, böyle bir bilgiyle, bir takımyıldızla bakıldığında, bilginin modası geçmiş gibi görülüyor. Şaşırtıcıdır, niçin rahipler Eudoxus'a çok eski bilgileri verirken, bunların ne zaman elde edildiğini, ya da kimin tarafından verildiğini söylemediler? Arşivlerinin kökeni neydi? M.Ö. 2300'lerde bir şeyler olmuştu. Bu tarih, Eudoxus'un ziyareti ile çakışıyor.

Bazı denizci gökbilimciler, o dönemde işlerini birden bırakıyorlar ve alışılmadık bir biçimde yıldız grupları üretmeye başladılar. Bu gözlemciler, hiçbir şekilde, böylesine geniş bir gözlem yapamazlardı. Gözlemlerini, ana-vatanlarına göre çok daha uzak yerlerden yapıyorlar. Cevap, belki de tanıdık bir isimde gizli. Bir diğer Yunanlı bilge Solon, aynı şekilde Mısırlı rahiplerden ve bilgilerinden söz etti.

Sonuçta, gizemli yıldız yapıcılarının kim olduklarına ilişkin adaylar ilk kez belirlenmiş oluyor.

Öksürük ve aksırık hastalık yayar mı? Yoksa hastalıklar, bulaşmayla değil de Dünya'nın atmosferine sürünerek geçen kuyruklu yıldızlardan dökülen, hastalık yayıcı mikroorganizmalarla mı oluyor?

UZAYDAN GELEN BAZI canlı türlerinin Dünya'yı istilası, bilimkurgu yazarlarının uzun süreden beri işlediği başlıca konulardan biridir. Ancak bu iddianın bilimkurgu yazarlarının hayal ettiklerinden çok daha gerçekçi olması da mümkündür. İki seçkin bilim adamına göre, uzaydan düzenli olarak Dünya'ya inen ve bedenlerimize yerleşerek yetişen organizmalar vardır. Bu "uzay korsanları", Alien (Yaratık) filmindeki gibi canavarlar değildir. Aksine, hastalıklara neden olan, mini mini bakteri ve virüslerdir. Sadece soğuk algınlığı ya da grip mikropları değil, daha da tehlikeli kızamık, çiçek ve veba gibi bulaşıcıdır.

Cardiff Üniversitesi'nden Sir Fred Hoyle'un ve Chandra Wickramasinghe'in dediği gibi, tüm hastalıklar, öksürük ve aksırıkla yayılmaz. Prof. Hoyle ve Wickramasinghe, uzaydan organizmalar taşıyarak gelen kuyruklu yıldızların, tohum eker gibi Dünya atmosferine hastalık mikroplarını saçtıklarını iddia ediyorlar. Bir kez bu mikroplar atmosfere ulaştınca, yer-yüzüne doğru çökmeye başlarlar. Hastalığı üretecekleri yerde, solunum yoluyla veya denden işleyerek insan organizmasına girerler.

Eğer bu tartışmaya açık ve ürktüçü teori doğruysa, çiçek veya çocuk felci gibi hastalıkları önleme kampanyalarının başarısızlığı kaçınılmazdır. Çünkü bu hastalıklar uzaydan atmosfere düzenli aralıklarla yağacaklardır. Dahası, profesörlerin anlattığına göre, daha başka yeni hastalıklar da uyardırmadan insanlığı tehdit edecektir.

Dünyanın evrimini yönlendirdi

Hoyle ve Wickramasinghe'in, hastalıkların

Dünya her an "kara veba" gibi esrarlı bir hastalıkla yüz yüzedir (sağda, alta), Bu hastalık 14. yüzyılda Avrupa'nın üçte birini ölüme sürükledi. Alay hastalığı, ilk kez, 1976'da bir Amerikan alayının toplantısına katılan delegelerde görüldü. Hastalık bir süre doktorları meşgul etti. Hastalık mikrobu (altta) kontrole alınmadan önce, geniş araştırmalar yapıldı (solda). Sir Fred Hoyle ve Prof. Chandra Wickramasinghe bu tür hastalıkların Dünya'ya kuyruklu yıldızlar tarafından taşındıklarına inanıyorlar. Bu yüzden onları tam olarak yenmede başarılı olamıyoruz. Yakında veya gelecekte, bunlar yeniden atmosfere yağacaklardır.

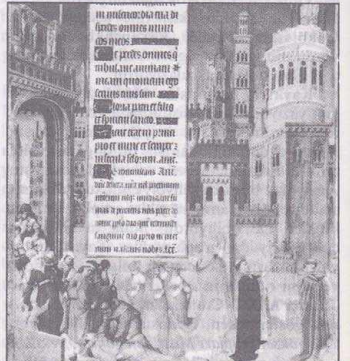
Uzayın derinliği

uzaydan geldiğiyle ilgili görüşleri, yaşamın kök enine ilişkin ortaya attıkları teorilerle bağlantılıdır. Bu teoriler ilk kez 1977'de ortaya çıktı. Buna göre bakteri tarzında tekhücreli organizmaların uzaydaki gaz ve toz bulutları içinde dağıldıkları öne sürülüyor. Hoyle ve Wickramasinghe "Canlı hücreler, orada nasıl oluşurlar?" diyorlar. Savunmalarına göre, Dünya'mızda yaşamı başlatanlar da bu tür hücrelerdir. Varsayımlarına göre, bu aşama diğer gezegenlerde de tekrarlanmaktadır. Bizimkine benzer yaşam şekli Samanyolu galaksisi boyunca yayılmış olabilir. Yine onlara göre, Dünya'nın evrimi, uzaydan gelen biyolojik hammadde biçiminde, genetik bilgilerin devamlı atmosfere girmeleriyle birbirini izlemiştir.

Gökbilimcilere göre

Hoyle ve Wickramasinghe'in görüşleri, sert tartışmalara neden oluyor. Ancak bir konuda

gökbilimciler fikir birliğindedir: Birleşik moleküllerin çoğu, yaşamın kimyasal yapıtaşları olan karbon içerir. Bunlar, uzayın gaz ve toz bulutlarında yaşarlar. Pek çok moleküllü içinde barındıran yoğun bulutlar, yıldızların biçim aldığı ana kitlelerdir. Ünlü Orion Nebulası gibi. Bu yüzden yıldızlar ve gezegenleri, zengin bir kimyevi maddeyle kaplanmış durumdadır. Bunlardan çoğunun yaşama biçim vermesi bakımından önemli olduklarına inanılır.

Birçok gökbilimci ve biyolog, ilkel Dünya'nın okyanusları ve atmosferinde kimyasal bileşiklerin aşama aşama hayatın oluşmasını sağladıklarını, geleneksel olarak savunurlar. Hoyle ve Wickramasinghe, hayatın kuyruklu-yıldızlarda, bizim embriyo Güneş sistemimizin çevresini saran bulutların içinde kaynaşan görünmez toz ve buz taneciklerinde ortaya çıktığını iddia ettiler.

Batı kuyrukluysıldızı (en üstte solda). Sir Fred Hoyle (üstte) ve Prof. Chandra Wickramasinghe (üstte, sağda) tarafından ileri sürülen değişik bir teoriye göre, grip tarzı hastalık mikropları, dış uzay kaynaklı olabilir. Kuyrukluysıldızların kuyruk döküntüleriyle de bize bulaşabilirler.

Orion Nebulası (üstte), yarattığı yıldızlarla tanınan, gaz bulutları ve yıldızlararası tozdan oluşan bölgedir. Hoyle ve Wickramasinghe, yaşamın ilk kez böyle yaratıldığına inanıyorlar.

Hoyle ve Wickramasinghe, genç Dünya üzerindeki koşulların, yaşamın kökenine uygun olduğuna cesaretle inanırlar. İlkel gezegenimizin yoğun bir atmosferi ve geniş okyanusları olmasına rağmen, Hoyle ve Wickramasinghe, Dünya'nın da Ay gibi havasız, kuru bir küre olduğu konusunda aynı görüşteydiler. İlk günlerdeki atmosferimiz ve okyanuslar, Güneş sistemimizin dışından gelen kuyrukluysıldız benzeri cisimlerin, Dünya'ya ulaşmasıyla önem kazandılar. 4 milyar yıl kadar önce, hayat, bir kuyrukluysıldız kanalıyla yeryüzüne ulaştı. Böylece, onlara göre, koşullar, yaşamın devamı ve gelişmesine son derece uygun hale geldi.

Bulutlardaki ipuçları

Tartışmalarının en önemli noktası, uzaydaki toz bulutlarının büyük ölçüde selüloz içerir. Öyle ki, bu madde, Dünya üzerinde organik varlığın temel dayanağıdır. Bitki ve ağaçların hücre duvarlarını oluşturur. Bunun kanıtı, bulutların kızılötesi renk ayrımı içermelerine dayanır. Eğer kırmızıysalar -bazı organik kimyasalların böyle tanımlandıkları biliniyor- canlı hücrelerin en önemli yapıtaşları, uzayda yaşamı başlatmak üzere yayılmışlardır. Kimyasal zenginlik içinde, sürüklenmeyi beklerler. Bir kuyrukluysıldız içinde su yitirek kururur ve uygun bir gezegenle karşılaşma şansı ellerine geçene kadar beklerler.

Hoyle ve Wickramasinghe, Güneş sisteminin kuyrukluysıldızlarında, hâlâ canlı hücrelerin yaşadığını iddia ediyorlar. Ayrıca gezegenimiz bir kuyrukluysıldızın toz kuyruğundan geçerken, bu hücreler Dünya atmosferine bulaşır, yeryüzüne iner ve hastalıklara neden olurlar.

Bulaşıcı olmayan bir grip!

Hoyle ve Wickramasinghe, soğuk algınlığı ve grip mikroplarını, uzaydan gelme hastalık örnekleri olarak incelediler. Başka bir deyişle, geçen kış uzaydan yağan soğuk algınlığı mikrobu, 4 milyar yıl önce, aynı aşamadan geçerek Dünya'ya inmiş ve orijinal yaşamı başlatmıştı. İşin ilginç yanı, grip mikrobu ola-

rak bilinen "influenza" adı, 15. yüzyılda ortaya çıktı. Bu hastahğın, yıldızların "etkisiyle" olduğı düşünülüyordu. Şimdi, bu ortaçağın batıl inancı, 20. yüzyıla bilimsel bir temele dayanarak ulaşıyor.

Galli okul öğrencileri arasında soğukalgınlığı testi yapmak, geniş çaplı bir teoriyi kanıtlamak açısından biraz uygunsuz düşer. Ancak Hoyle ve Wickramasinghe olayın üstüne gittiler. 1978'deki grip salgını Galli okul çocuklarının revir kayıtlarından izlediler. Okul kayıtlarındaki grip kurbanlarının, en yakın komşularına bile hiçbir şekilde bu mikrobiyolojiyi fark ettiler. Bu sürpriz sonuçtan, gribin bulaşıcı bir mikrop olmadığına karar verdiler. Böylece, kendi önerilerini desteklemek bakımından, virüslerin, gerçekte bize atmosferden ulaştığı sonucuna vardılar.

Ünlü grip salgını

Hatta 1957'deki ünlü Asya gribi ile 1968'deki çok sözü edilen Hong Kong gribinin 77-78 yıl içinde yeniden Dünya'ya ineceğini belirttiler. Halley KuyrukluYıldız, Güneş çevresinde 75-78 yıllık yörünge periyodlarına sahiptir. Hoyle Wickramasinghe'in açıklamalarına göre, grip salgınlarına, kuyrukluYıldızın yolculuğı sırasında ardında sürüklediğı döküntüler neden olmaktadır. Bu da, Hoyle ve Wickramasinghe'in

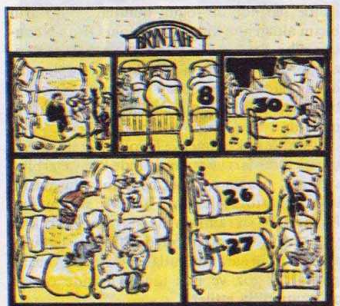
Howell'deki okulun dört revirinde görülen grip olayı (üstte ve altta). Binaların coğrafi yerleşimi haritada görülmüyor (sağda, üstte). Hoyle ve Wickramasinghe hasahğın yayılmasının, bulaşmayla mümkün olamayacağını tartışıyorlar. Öğrenciler, doğrudan kuyrukluYıldız döküntülerinden etkilenebilir olmalıydılar.

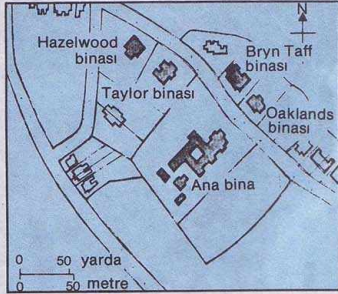
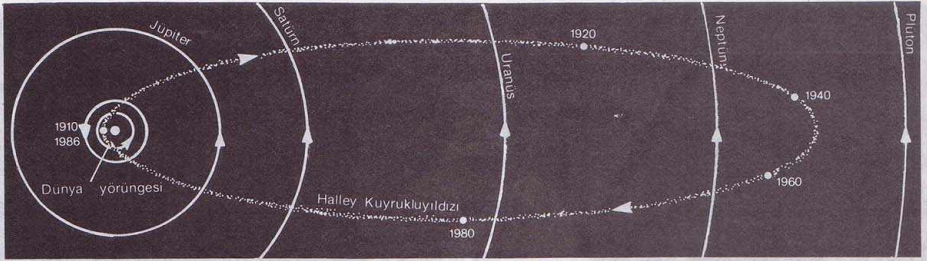
he'in, hastahkları özel bir kuyrukluYıldızla bağlamaya çalıştıkları izlenimini veriyor.

Grip dışındaki hastahklar, uzaydan dökülen virüsler yüzünden ani dalgalanmalar göstermektedir. En korkulan bulaşıcılardan biri olan çiçek hastahğı, aralıklı olarak birkaç yüzyıl boyunca görülür. Hoyle ve Wickramasinghe, bu olaya bakarak bilinmeyen bir kuyrukluYıldızın Güneş yörüngesinde birkaç yüzyıl kalmış olabileceğı kanısladılar. Ne yazık ki, ortaçağ sonrası veba ve verem gibi hastahklar ortaya çıkarak geniş kitleleri mahvettiğinde de, Dünya bu hastahklardan tam olarak kurtulamamıştır. Hoyle ve Wickramasinghe, şöyle diyorlar: "Üzerimize 'uzaydan' kazara bir kez daha hastahkların yağacağı gün, elbet tekrar gelecektir."

Uzaydan gelen yaşam

Uzaydan gelen hastahklar teorisi, tıp alanında şaşırtıcı bir fırtına estirdi. Mikrobiyoloji alanında bu tür her şeyi altüst eden fikirler iyi karşılanmazdı. Ancak en çok konuşulan eleştiri, en belirgin şekilde, Cornell Üniversitesi'nden Dünyadışı Yaşamı uzmanı Prof. Carl Sagan ve meslektaşları Bishun Khare'den geldi. Prof. Sagan ve Khare, selüloz ve diğer biyolojik belirli meloküllerin, uzayda bulunup bulunmadığını tartışmaya giriştiler. Onların iddialarına göre, kızılötesi "parmak izi" yıldızlar

Halley Kuyrukluyıldızı'nın Dünya'ya göre yörüngesi. Halley Güneş çevresinde 75-78 yıllık bir yörünge çizer. Hoyle ve 1957 ve 1968'de görülen grip salgınlarını buna bağladılar, dünyada 77-78 yıllık aralarla tehlikeli hastalıkların bellireceğini, bunların da Halley kaynaklı olduğunu iddia ettiler (Üstte).

DARKMALT

1986'da Avrupa Uzak Ajansı'nın göndereceği Giotto adlı aracın temsili resmi. Giotto, Halley Kuyrukluyıldızı'nın içinden geçecektir. Bize çok yararlı bilgiler ileteceği halde, belki de sadece bir göktaşının dış uzaydan getireceği canlı organizmalar, bize kuyrukluyıldızların yaşamın kaynağı olup olmadığını kanıtlayacaktır (sağda).

arası toz ile laboratuvar deneylerinde biçimlenen katransı bileşik, hammadde tanecekleri, birbirlerine son derece benzer. Bilinen metan gazı, amonyak ve sudan oluşan yıldızlararası bulutlardaki belirli gaz karışımı, morötesi ışın gibi bir enerji kaynağıyla bombardıman edilince, bu katransı bileşik oluşur. Prof. Sagan ve Khare, biyolojik özel bir kimliği olmayan bu kahverengi katranın, yıldızlararası bulutlar boyunca, duman zerrecikleri gibi çok ince tanecekler halinde dağıldıklarını öne sürdüler.

Özellikle Hoyle ve Wickramasinghe'in görüşlerini çürütmek için, Prof. Sagan ve Khare'nin geliştirdiği karışık görüşleri, selüloz gibi organik bileşikler üzerinedir. Bunlar, hidrojen ve karbon atomları arasındaki bağlantılar yüzünden, 3,4 mikrometre civarında kızılötesi tayfta geniş bir alan içerirler. Ancak birçok yıldızlararası bulutluktaki tozun kızılötesi gözlemlerinde, bu tür geniş bir alan görünmez. Bu yüzden selülozda da olduğu gibi, virüsler ve canlı hücreler, bu konu temel alınarak kanıtlanamaz. Ancak Prof. Sagan ve Khare'nin "yıldız katranı" çok az hidrojen içerir ve bu tür herhangi bir alan kesinlikle göstermez. Bu yüzden de yıldızlararası toz bulutlarının bir karışımı olabilir.

Gözden kaçan noktalar

Sagan ve Khare, Hoyle ve Wickramasinghe'in tartışmaya neden olan varsayımını dikkate almadılar. Bu varsayımda, hem yaşamın dış uzaydan kaynaklandığı (Güneş sistemi dışındaki uzay); hem de Dünya üzerindeki evrim

aşamalarının, dış uzaydan farklı şekilde geliştiği gerçeği söz konusu idi. Bunun anlamı "Dünyadışı biyokimya ile çok yakın benzerlikleri bulunacağı olasılığının yüksek olduğu" idi. Özellikle, grip virüsü şeklindeki organizmalar, eğer doğrudan dış uzaydan geldiyse, Dünya'da evrimleşen yaşam biçimleriyle uygunluk sağlayamayacaklardı.

Birçok bilim adamı, samimi olarak bu fikirleri karşı çıktıkları halde, henüz Fred Hoyle ve Chandra Wickramasinghe'in teorilerine kesin bir karar getirmek için erkendir. 1986'da Avrupa Uzak Ajansı'nın Giotto adlı aracı ve ABD'nin Galileo'su, Halley Kuyrukluyıldızı'ndan geçecekler. Ancak kuyrukluyıldızın tozu, canlı organizmalar taşısa bile, bu araçlar, bunları bizzat bilmeyecekler. Belki sadece kuyrukluyıldızla bir örnek toplayıcı gönderilirse, bu kargaşa son bulacak. Ancak, henüz bu tür bir program hazırlanmadı. Yine de, bir gün, Dünyadışı kökenli canlı hücrelerin bir göktaşı aracılığıyla, bilim adamlarınca incelenmek üzere, Dünya'ya ineceklerini umabiliriz, sadece.

Önyargılı bilimin iddiası:

“Uçandaireler Dünya’ya gelemez”

Özellikle İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra uçandaire olaylarının arttığı biliniyor. Bilim adamlarının büyük bir bölümü kesin ve önyargılı bir tutumla, “Buraya kadar gelmeleri olanaksız” diyorlar. Ama onlar yine de geliyorlar. Aşağıdaki yazıda arkadaşımız Cem Çobanlı’nın incelemesini okuyacaksınız.

YÜZYILLARDIR GÖKBİLİM ile ilgilenenlerin hep merak ettikleri ve bir türlü cevap bulamadıkları bir soru var: Dünya, evrenin, üzerinde yaşam taşıyan tek gezegeni midir? Özellikle “üstün” uygarlığımız, atom bombasını patlattıktan sonra bu soru çok daha canlı bir şekilde ortaya atıldı. Çünkü bu tarihten kısa bir zaman sonra başlamak üzere UFO’lar gözlerimizi “yeniden” süslemeye başladı.

UFO’lar konusuna olan ilgi kısa zamanda öyle boyutlara ulaştı ki, birbiri ardına UFO

19 Temmuz 1952 gecesi ABD-Washington’daki Beyaz Saray üzerinde görülen UFO filosu. Görüntüler Washington Ulusal Havaalanı radarlarıyla da saptandı. Fakat Hava Kuvvetleri ve meteoroloji yetkilileri, suskunluğu tercih ettiler (üstte).

araştırma kurumları ortaya çıkmaya ve etkin bir kamuoyu oluşmaya başladı. UFO olayı çığ gibi büyüyerek geniş halk yığınlarının ilgisini çekiyordu. Dünyanın her yanından gelen, binlerce, “UFO gördüm” şeklindeki raporların sayısı yoğun bir artış gösteriyordu. Bu durumda, başta gizli servisler olmak üzere, çoğu ülkelerin hava kuvvetleri ve bilim adamları da bir anda kendilerini konunun içerisinde buldular. Artık gözler göklere çevrilmişti.

UFO’ları insan mı yarattı?

Karmaşa içinde geçen ilk yıllardan sonra görüşler öne sürülmeye, teoriler ortaya atılmaya başlandı. Peki ama, bunca yüzyıldır neredeydi insanlığın aklı? Bir atom bombasının patlaması ve binlerce insanın bir anda ölmesi mi yol açmıştı tüm bunlara? Aralarında psikologların ve din adamlarının da bulunduğu bir kesim insan şöyle diyor: “Bu

Ay'da çekilen tartışmalı fotoğraflardan biri. Birçok araştırmacı bu ışıklı görüntünün Ay'daki uçandaireler olduğunu öne sürerken, bilim adamları ise olayın basit bir ışık kırılmasından ibaret olduğunu öne sürüyorlar (solda).

tamamen içgüdüsel bir olaydır. İnsanoglu kendi kendini bir anda yok edecek düzeye geldiğini idrak edince göklerden medet ummaya başladı. UFO olayları da böylece yaratıldı." Daha başkaları ise, daha kısa yoldan çözüme ulaşılar: "Tüm bunlar saçmalaktır."

Binlerce yıl önceki gibi

Bu arada ilginç bir gelişme daha gözleniyordu. Kutsal kitapların melekleri, efsanelerin Tanrıları ve mitolojilerin ilahları ile bunların ateş saçan arabaları belki de tarih boyunca ilk kez yeni bir kimliğe kavuşup, yeni bir anlayışla ele alınmaya başlanmıştı. Çünkü, çeşitli inanç sistemlerini ve eski kayıtları inceleyen araştırmacılar, 20. yüzyılın UFO gözlemcisi ile binlerce yıl önceki insanın anlattıkları arasında ilginç benzerlikler saptadılar.

Gerçekten de Hz. Lut ile görüşen "melekler" ile, ünlü temasçılar George Adamski'nin, Howard Menger'in ya da Dr. Daniel Fry'nin görüştüklerini öne sürdükleri "uzaylılar" arasında pek fark yok gibiydi. Hezekiel'in gördüğü, "kuzeyden ateşler saçarak gelen madeni bulut" ile 20. yüzyılın UFO'su arasında da fark yoktu. Derken, 1960'ların sonunda İsviçreli Erich von Däniken ortaya çıktı. Tanrıların Arabaları adlı ünlü kitabı, 1971-1973 yılları arasında 31 baskı yaptı ve sadece ABD'de 3.5 milyondan fazla sattı.

İnananlar ve inanmayanlar

Bugün insanların büyük bir bölümü Dünya'dışı zeki bir yaşam olabileceğine ve bu zeki yaşamın temsilcilerinin, geçmişte olduğu gibi bugün de dünyamızı ziyaret ettiklerine inanıyor. Bilim adamlarının büyük bir kesimi ise çağdaş bilimsel anlayışa özgü bir yaklaşımla, sözgelimi hız ve zaman gibi gerekçelerle, UFO'ların binlerce ışık yılı öteden buraya kadar gelemeceklerini, dolayısıyla tüm bunların bir "aldatmaca" olduğunu öne sürüyorlar.

Evrende yaşam var

Dünyadışı yaşam ve UFO'lar ile ilgili olarak

şöyle üç hipotez ortaya koymak mümkün:

Evrende yaşam yok ve UFO'lar da yok.

Evrende yaşam var ama UFO'lar Dünya'ya gelemez.

Evrende yaşam var ve UFO'lar Dünya'ya geliyorlar.

Ortaçağın, "Dünya evrenin merkezidir" gibi görüşlerini bir yana bırakırsak, bugün evrenin, üzerinde yaşanılabilir tek mekânının Dünya olduğunu söylemek son derece ilkel bir görüş gibi görünüyor. Bu, neredeyse Dünya'nın yuvarlak olmadığını ya da Güneş'in çevresinde dönmediğini söylemek ile eşdeğerde. Nitekim bazı bilim adamları da evrende bizden daha zeki yaratıkların olabileceği düşüncesini benimsiyorlar.

"Bizden daha akıllı"

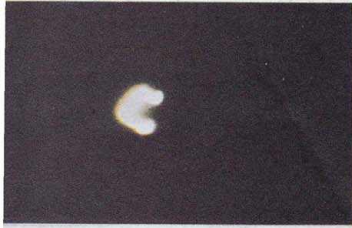
Çukurova Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesi uzay fizikçilerinden Prof. Dr. Hakkı Ögelman şöyle diyor: "Ben fikir olarak uzayda akıllı varlıkların olabileceğine, hatta bunların bizden daha akıllı olabileceği görüşüne açığım. Onların buralara kadar gelebileceğini, bugün bildiğimiz fizik kuralları içinde kabul etmek zor; ama olanaksız da değil."

50.000 ileri uygarlık

Ünlü Amerikalı bilim adamı, egzobiyolog Prof. Dr. Carl Sagan sadece bizim galaksimizde 100 milyar yıldızın bulunduğunu belirtti-

Prof. Dr. Carl Sagan (sağda), ünlü TV dizisi Kozmos'un bir sahnesinde görülüyor. Prof. Sagan, Samanyolu Galaksisi'nde bizden daha gelişmiş 50.000 uygarlığın bulunduğunu belirtiyor.

Araştırmacı Cenk Tamer tarafından 5 Ocak 1982'de Adana otobüs terminalinde çekilen UFO fotoğrafı.

Tamer, o gece gökyüzünün son derece berrak olduğunu ve cismin bir yıldız ya da benzeri bir gök cismi olmayacak kadar ırl olduğunu vurguluyor (solda, üstte).

Bu UFO fotoğrafı, 7 Şubat 1982'de Bilim Araştırma Merkezi Üyelerinden biri tarafından İstanbul'da Boyacıköy'de çekildi (solda, altta).

yor. Prof. Sagan şöyle diyor: "Galaksimizde 2000'de bir tane gezegen, Dünya'mızın eşidir. Bunlarda varlığını sürdürerek olanakları bulabiliriz. Eğer böyleyse ve bizim ölçülerimize göre gelişmişlerse, aynı kural ve zamanı kullanıyorlarsa, bizim galaksimizde en aşağı 50.000 tane bizden daha ileri uygarlığın olması gerekiyor."

Biyokimyager Dr. S. Miller da şöyle düşünüyor: "Gezegenlerin bazıları üzerinde yaşam koşulları, bir olasılıkla Dünya'dakinden daha çabuk gelişmiştir. Cesaretle yapılan bir hesaba izlersek görürüz ki, 100.000 gezegen üzerinde bizim uygarlığımızdan daha ileri bir uygarlığın bulunduğu sonucuna varmak mümkün."

Biz de "Tanrılar" mı olacağız?

"Bizden daha ileri uygarlık" ne demektir, bu olguyu zihinde nasıl canlandırmak gerekiyor? Şimdi, bir an için yeterli teknolojiye olanaklarımızın olduğunu varsayalım. Bir uzay mekiğine ya da aracına biniyoruz ve bizden 1000 yıl daha geri bir uygarlığın yaşadığı bir dünyaya gidiyoruz. İşte o varlıklar için biz, elimizdeki gösterişli araç gereçlerle "ileri bir uygarlık" olacağız. Bizim uzay aracımız belki de onlar için "gökten ateşler saçarak gelen araba" olacak. Biz onların karşısına tüm fizik varlığımızla somut bir şekilde çıktığımız halde, onların gelecek kuşakları bizi ve "ileri" uygarlığımızı inkâr etmeyecekler. Bizim ateş saçan arabamız onların efsanelerine gömülecek ve yüzyıllarca var-yok tartışmaları yapılacak. Biz de bu duruma gülüp geçeceğiz ve varlığımızı onlara kanıtlamaya çalışacağız. İşte belki de biz bugün evrenin gelişmiş uygarlıkları karşısında bu durundayız. Bu yaklaşım biçimi her ne kadar şimdilik bir bilimkurgu kitabından

alınmış satırlara benziyorsa da, -eğer nükleer bir felakete uygarlığımız yok olmazsa- günün birinde gerçekleşmesi kaçınılmaz.

Bilimin önyargılı tavrı

Hatırlanacağı gibi Niğde'nin Aksaray ilçesinde 1981 Aralık ayında başlayan (Bkz. sayfa 39) ve bir ay süren yoğun UFO dalgası, gerek basında, gerek bilim çevrelerinde ve halk arasında tartışmalara neden olmuştu. Bazı bilim adamları tamamen önyargılı bir tutumla, görülen cisimlerin uçandaire olmayıp birtakım yıldızlar olduklarını iddia ettiler. Bu kişiler Dünyadışı bir yaşamı kabul etmekle birlikte, "bazı temel nedenlerden ötürü onların bizi ziyaret etmelerinin çok çok zor olduğunu" öne sürdüler.

Bu temel nedenler ise yıldızların arasındaki akıl almaz uzaklıklar ve bu uzaklıkları aşabilecek gücü uzaygemilerinin olmamasıydı. Çünkü evrendeki en son hız sınırı Einstein'ın rölativite teorisi ile kısıtlanmıştı. Kuşkusuz konuya bu tür bir mantık izleyerek yaklaşılsa uçandairelerin Dünya'mızı ziyaret etmelerini daha çok uzun yıllar beklemek gerekcekti. Çünkü bu durumda Prof. Sagan'ın sözünü ettiği 50.000 "ileri" uygarlığın da bizim yasalarımıza bağlı olduğunu ve bizimle aynı düzeyde olduğunu kabul etmek gerekcekti.

Işıktan bir milyar kez hızlı

Yüzyılımızın başlarında atom fizikinin önde gelen bilim adamlarından biri olan Amold Sommerfeld (1868-1951) bir teori ortaya attı. Sommerfeld'e göre, ışıktan daha hızlı parçacıklar vardı. Einstein'ın ünlü rölativite teorisine oldukça ters düşen bu görüşe bilim adamları güldüler, geçtiler.

1967'de bir başka bilim adamı, Columbia Üniversitesi teorik fizik profesörü Gerald Feinberg, Sommerfeld'in teorisini yeniden ele aldı. Uzun araştırma ve çalışmalar sonunda, ışıktan daha hızlı bir şekilde seyreden parçacıklar bulunduğunu açıkladı. Bunlara Yunanca'da "hız" anlamına gelen "takyon" adını verdi. Prof. Feinberg'e göre takyonlar ışıktan 1 milyar kez daha hızlı hareket ediyor, ışık hızına yaklaştıklarında da hızları düşüyor. Prof. Feinberg, sonraki çalışmalarıyla da takyonlar teorisinin, Einstein'ın rölativite teorisi ile çelişmediğini kanıtladı.

Takyon evreni

İnsanın aklına ister istemez takyonların gizemi çözmüş uygarlıklar ve takyon evreninin ilkelerine uygun olarak inşa edilmiş uzay araçları geliyor. Kuşkusuz bu yaklaşımla, uçandairelerin akıl almaz uzaklıkları nasıl aşabildikleri konusunda öne sürülebilecek görüşlerden sadece birisi. Bizim şu anda bilemeyeceğimiz, fakat "başkalarının" da bilemeyeceği anlamına gelmeyen kim bilir, daha ne uçuş ilkeleri vardır...

Bu fotoğraf, 1977'de İstanbul'da Nişantaşı'nda bir evin balkonundan gece saat 23.00 sıralarında çekildi. Resmin sağ üst köşesinden yayılan aydınlık Ay'ın ışığıdır. Gözlemlci, cisim bir an gördüğünü ve hemen deklanşöre bastığını söylüyor. Film banyo edildikten sonra cismin normal gözle fark edilemeyecek kadar seri hareketlerle âdeta "zıplayarak" hareket ettiği anlaşıldı (en sağda).

Tarihi toplantı

Bizim bilim adamlarımız, UFO'lar vardır-yoktur diye tartışırsunuzlar, 27 Kasım 1978'de ilginç bir UFO toplantısı yapıldı. Söz konusu tarihte, New York'taki Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'nin 4 no'lu konferans odasında, 147 üye devletin temsilcilerinin de katılımıyla UFO olayı gündeme getirildi. Karayip Adaları'ndaki Grenada Devleti'nin önerisi üzerine düzenlenen bu konferansın açılış konuşmasını o zamanki Grenada Devleti Başbakanı Sir Eric Gairy yaptı. Konferansın sabahki bölümünde Dr. Allan Hynek, Dr. Jacques Vallee konuştu. Daha sonra Yarbay Lawrence Coyne'un konuşmasının ardından, bir de dokümanter bir UFO filmi gösterildi.

Toplantının amacı, Birleşmiş Milletler dahilinde UFO araştırmalarının hem desteklenmesi, hem de bizzat yürütülmesinin sağlanmasıydı. Konferansa katılamayan, ancak bir mektup gönderen astronot Gordon Cooper ise mesajının bir bölümünde

Grenada Devleti'nin önerisiyle toplanan B.M. UFO toplantısında konuşan Fransız UFO araştırmacısı, bilim adamı ve yazar Dr. Jacques Vallee görülüyor. Arkada Grenada Başbakanı Sir Eric Gairy ve en arkada solda Dr. Allen Hynek görülüyor (Üstte).

şöyle diyordu: "1951'de iki gün süreyle değişik boyutlarda birçok UFO'nun savaşa uçakları düzeninde, doğu-batı yönünde Avrupa üzerinden geçişini gözlemledim. Birleşmiş Milletler, bu projeyi gerçekleştirmeye ve UFO konusuna saygınlık kazandırmaya karar verdiği takdirde, daha başka yetkili kişiler de ortaya çıkıp yardımcı olabilir ve bilgi sağlayabilirler."

Sonuçta, Birleşmiş Milletler'deki UFO görüşmeleri, kuruluş bünyesinde UFO araştırmaları yapılması için gerekli olan fon sağlamadığından, belirli bir noktadan öteye gidemedi. Ancak Birleşmiş Milletler üyelerinin dikkatleri UFO konusuna çekilmiş ve dünya çapındaki UFO araştırmalarının 30 yıllık tarihinde bir dönüm noktası yaşanmış oluyordu.

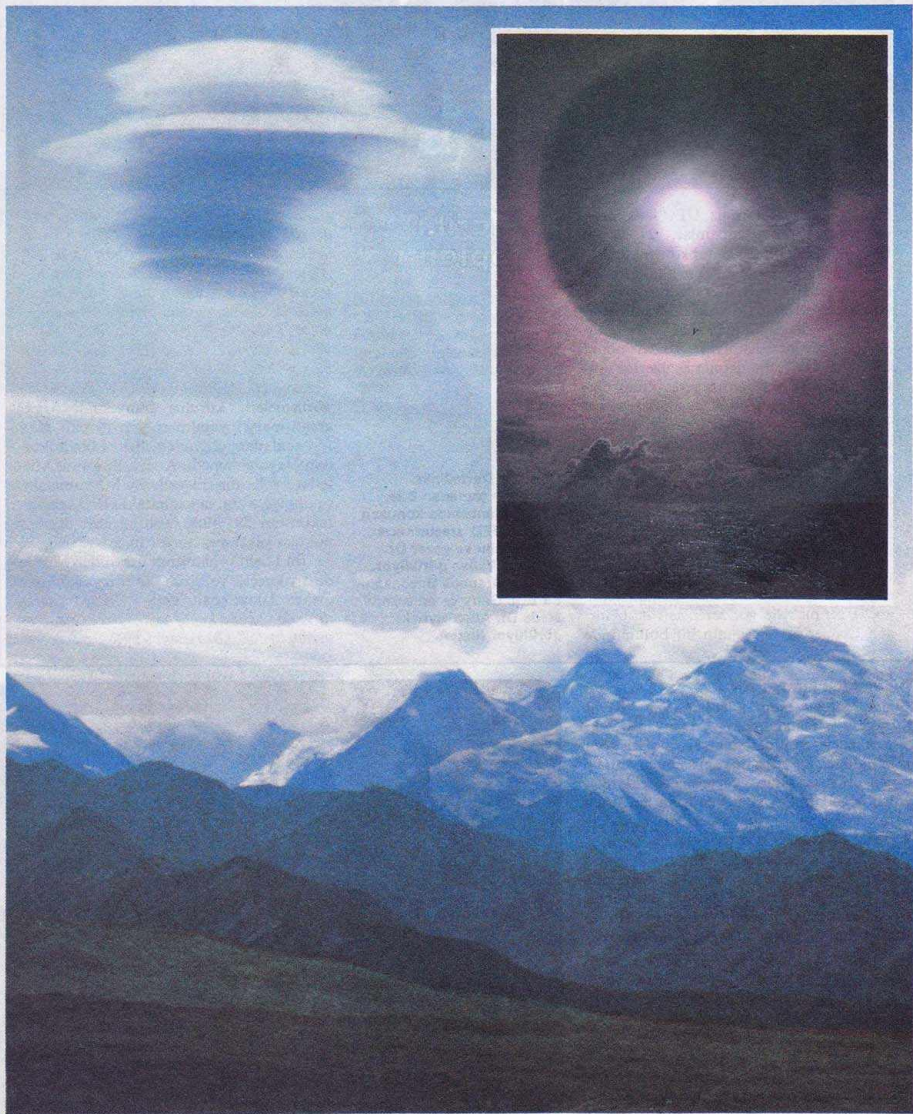
Bu tarihi toplantının üzerinden sadece dört yıl geçti. Ve bizim bir bilim adamımız ortaya çıkıp şöyle dedi: "Dünya literatüründe bugüne kadar uçandaireye rastlanmamıştır (!)" (Bkz. sayfa 59).

Tutuculuğu kırmak zor

Bunlar, tutucu bilim adamları için "hayal ürünüdür." Uçandaireleri ve Dünyadışı zeki yaşamı inceleyen ufoloji bilimi ise onlara göre şarlatanlıktır. Kısacası ne yapılırsa onlar katı ve tutucu tavırlardan vazgeçmeyeceklerdir. Onlar uçandaireleri yine Venüs ya da Sirius olarak görmeye devam edeceklerdir. Fakat nedense yüzyılların Venüs'ü ya da Sirius'u 1981 yılında bir anda Niğde, Aksaray üzerinde "belirip" kırmızı ışıklar saçmaya ve gökte zikzaklar çizmeye başlamıştı! Üstelik, yine her ne nedenden ötürüyse, Venüs ve Sirius 1981'den sonraki aralık aylarında Niğde'de görülmедiler ve kırmızı ışıklar saçmadılar!

Bilinmeyen *AKTÜALİTE*

BİLİM VE PARAPSİKOLOJİ

Bir parapsikolog olmak ister misiniz? Amerikalı psikolog Rex Stanford, bu konuda özel bir yön-

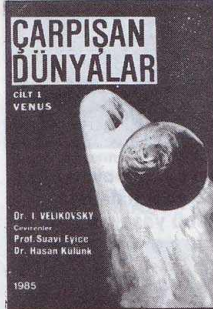

UFO YANILGILARI

Dünya, her an çok yönlü olaylara neden olan ve birçok gizeminin çözülmediği bir atmosferin altında yaşıyor. Atmosferin yüzlerce mil derinliğinde, Güneş'ten gelen enerji yumakları, sürekli hareketlenerek garip oluşumlar meydana getiriyorlar. Trofosferin alt katmanlarında oluşan değişken ısı katmanları, somut ve yanıltıcı görüntülere neden oluyorlar.

İşte bu yanılgılar, UFO spekülasyonunu artırırlar. Fotoğraflarda, bu olay açık bir biçimde görülüyor. Buz kristalleri, Güney Amerika'da Tierra del Fuego göklerinde, Güneş'in çevresinde bir hale oluşturuyorlar (solda, üstte). Bu tür hâleler, genellikle şekilli oluyorlar. Kristal taneciklerinin hareketli olmaları, şekillerin yer değiştiriyor gibi görünmelerine neden oluyor. DARKMALT

Fotoğraflarda da açık bir biçimde görüldüğü gibi, dairesel bulut oluşumları ve buz kristallerinin yarattığı ışık oyunları, kolaylıkla UFO olarak tanımlanabilirler. Bu tür meteorolojik bilgiye sahip olmayan gözlemciler, üstelik gördüklerinden de yüzde yüz emin olarak, UFO haberleri verebilirler. Sonuçta, ufolojik olayların son derece titizlikle incelenmesi gerektiği gerçeği ortaya çıkıyor. Yapılan gözlemlerin, büyük bir çoğunluğunun atmosferik olaylar olması güçlü bir olasılık. Ama kuşkusuz, bunun dışında kalanlar da var. Bilimsel elemeler yapıldıktan sonra, gerçek kararların verilmesi bekleniyor.

tem uyguladığını ve başarılı sonuçlar aldığını iddia ediyor. Stanford şöyle diyor: "Az rastlanabilecek bir dönemde yaşıyoruz, gerçek anlamda bir öngörücünün ortaya çıkarılması ve sınıflamaya alınabilmesi, parapsikoloji için çok önemli bir kapının açılışı demektir. Parapsikologlar aslında o kadar çok şey istemiyorlar."

Bu ilginç alanda, Stanford'un çizgisi önemli bir düzeye. Kendisi ruh doktoru ve psikolog unvanlarını taşıırken, elinde tuttuğu bu diplomaların parapsikoloji alanında fazla önemli olmadığını belirtiyor. "Çünkü" diyor, "Parapsikoloji ile uğraşırken, diğer taraftan üniversitede tam tersine bir uygulama içerisine giriyoruz." Stanford bir de örnek veriyor: "Jamaica'da St. John Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan bir uzman, bu alanda ilginç bir sonuç ortaya attı. Bu uzmana göre, DDA yeteneği belli bölgelerde çok daha yoğun bir biçimde görülüyor. O bölgelerin insanları öncelikle, yoğun hipnoza girme yeteneğine sahipler. Bunu en iyi anlayabilecek kişiler ise, kuşkusuz psikologlardır. Eğer, bu özel yetenekle ilgilenilirse, DDA yeteneği çok daha net bir biçimde ortaya çıkarılacaktır."

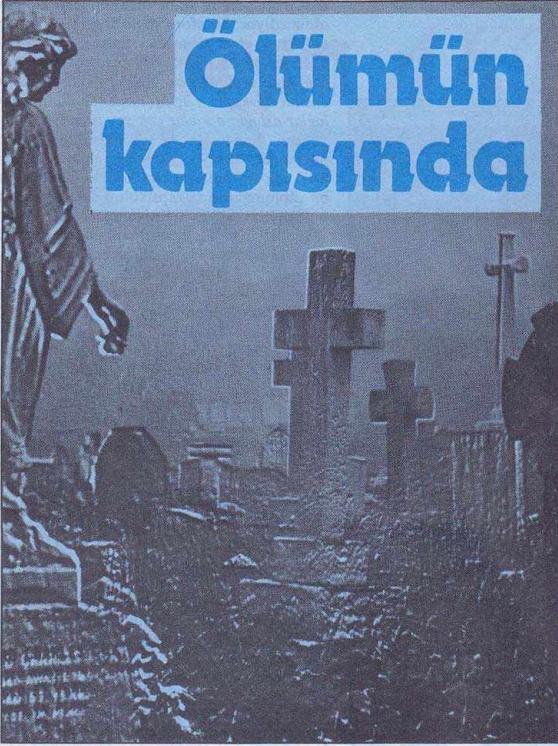
Stanford, sözlerini şöyle bitiriyor: "Eğer, bilim gereken düzeyde heyecan getirmiyorsa, o bilim demek değildir. Çünkü, izleme ve gözleme heyecanı, böyle bir koşulda yok demektir. Bu da, parapsikoloji gibi çok özel ve yeni bir alanda olması gereken yöntemleri kaybettirir. Hiçbir parapsikolojik iddia, sadece iddia olduğu için reddedilemez, en azından incelenmelidir. Bilim adamının, bu tür düşünceden zevk ve heyecan duyması gerekir, ancak o zaman gerektiği kadar kendini yenileme olanağı bulabilecekler."

VELİKOVSKY TÜRKİYE'DE

Dr. Immanuel Velikovsky'nin ünlü kitabı "Worlds in Collision" (Çarpışan Dünyalar) adlı kitabı yayımlandı. Kitabı çevirenler Prof. Suavi Eyice ve Dr. Hasan Kulunk. Prof. Eyice, kitabın önsözünde şöyle diyor: "Velikovsky'yi ilk kez 1976 yılında okudum. İçerdiği fikirler itibarıyla beni çok etkiledi. Sonra, bu kitabın Türkiye'ye kazandırılması için devamlı bir ıstakle çalıştım. Bu eser hakkındaki düşünceler bir uçtan diğer uca kadar girmektedir. Yazarın öne sürdüğü teoriler kabul veya reddedilebilir. Fakat, eserin çok önemli olduğu ve önyargıların tesiri altında kalmaksızın açık fikir ile okunması gerektiği muhakkaktır."

"Çarpışan Dünyalar" alışılmış dünya ve insanlık tarihinin hayret verici bir panoramasını veriyor. Yine bu konuda, Science dergisi şöyle diyor: "Onun teorilerini günümüz düşünce sahasından ayırmaya imkân yoktur." Readers Digest ise, onun çalınca fikirlerinin teker teker doğrulandığını, belirtiyor. "Çarpışan Dünyalar" gerçekten okunması gereken çok ilginç bir kitap. Velikovsky'nin çarpıcı teorileri, insanlık tarihini, alışılmadık bir yöne çevirebilecek nitelikte görülüyor (bkz. sayfa, 1177, 1230 ve 1302).

Ölümün kapisında

Tıp bilimi artık yavaş yavaş ölüm olayını yeni boyutlarda ele almaya başladı. Bu konudaki ilginç çalışmalarıyla tanınan Dr. Elisabeth Kübler-Ross ölümü yaşayan birçok hastasının artık ölümden korkmadığını ve onu mutluluk içerisinde karşıladığını belirtiyor.

BATI ÜLKELERİNDE YAŞAYAN insanların hemen hemen tümünün ölümden korktuğu belirtiliyor. Bu korku öylesine boyutlarda ki, bilim çevreleri buna bir ad bile takıyorlar: Thanafobi (thanatos Yunanca'da ölüm anlamına geliyor). Bu korku bir anlamda doğal olarak karşılanabilir. Çünkü insan bilmediği ve çözemediği olaylardan genellikle korkmak eğilimindedir. Fakat burada korkulan nedir? Bu sorunun cevabının kişiden kişiye değiştiği gözleniyor.

Kimi acıdan, kurtuluş umudu olmayan bir hastalıktan, kimi de Tanrı'nın gazabından ya da cehennem gitmekten korkar. Daha başkaları öldükten sonra unutulmaktan ya da öldükten sonra arında bırakacaklarının geleceğinin ne olduğundan korkar. Genel kaniye göre ölüm olayı son derece korkutucu ve açıklan-

Hristiyan inançlarına göre mezarlıklarda ölümden sonraki yaşamı karşılamak için genellikle bir melek ya da haç figürü bulunur (üstte). Nitekim ölümün çok yakınına gelmiş, diğer bir deyişle ölümlü yaşayanlar, ölümden sonra bir yaşam olduğuna kesinlikle inanıklarını belirtiyorlar.

ması çok zor bir sırdır. İnsanın kendi ölümüne ilişkin bir yorum yapması, en azından bu dünya üzerinde olanaksız gibi görünüyor. Acaba kaç kişi bu kaçınılmaz doğa yasasına karşı hazırlıklıdır?

Ölümün yalnızlığı

Ölümün eşliğinde olan kişilere ürkütücü bir sessizlik çöker. Gelişmiş ülkelerin çoğunda, ölümü yaklaşan hastalar evlerinden uzaklaştırılarak hastanelere ya da tanımadıkları kişilerin yanlarına gönderilirler. Ölünceye kadar da buralarda tedavileri sürdürülür. Yaklaşmakta olan ölümlerini bile kimseyle söyleyemeyen bu insanlar, yaşamlarının belki de en acı anlarını yaşarlar. Ziyaretçileri hastalarının kötüye gittiğini bile onları yatıştırmak için her şeyin yolunda gittiğini söylemeye çalışırlar. Fakat ne kadar ziyaretçisi olursa olsun, hasta hep yalnızdır.

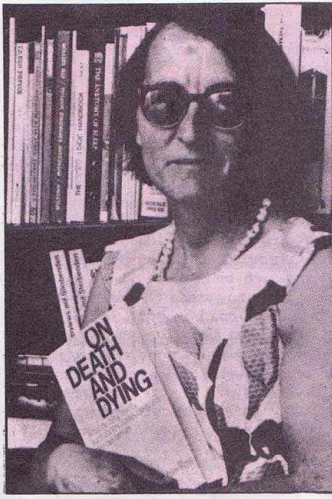
Ölüm danışmanlığı

Belki de bu yalnızlığı kısmen de olsa gidermek için yeni bir meslek dalının ortaya çıktığı görülmüyor: Ölüm danışmanlığı. Özellikle ABD'de ilginç gelişmelerin kaydedildiği bu meslek için tıbbi bir terim de kullanılıyor: Thanatoloji ya da ölümbilim. Bu konuya ilişkin en etkin çalışma ve araştırmaların ise Amerikalı bir bayan doktor olan Elisabeth Kübler-Ross tarafından yapıldığı biliniyor. Kübler-Ross'un 1960'lardan bu yana aralarında hemen hemen her yaşta insanın olduğu ölmekte olan kişiler üzerinde çalıştığı belirtiliyor. Fakat bu ilginç çalışmaların tıp çevrelerinde belirli bir ölçüde rahatsızlık yarattığı da söyleniyor. Kübler-Ross şöyle diyor: "Ölüm halindeki hastalarla görüşmelere başlamazdan önce, ölümden sonra bir yaşam olabileceğine hiç inanmazdım. Fakat şimdi inanıyorum. Siz ister ruh deyin, ister başka bir şey, insan bedeninin ölümden sonra da varlığını sürdüren bir şey var."

Ölümün 5 devresi

Kübler-Ross'a göre, hasta ölünceye kadar beş ayrı aşamadan geçiyor. Birinci aşama hastanın içinde bulunduğu durumu inkâr etmesidir: "Ben ölemem!" Ardından kızgınlık aşaması gelir: "Niçin ben? Niçin ben de, başkası değil? Niçin daha bilgisiz, işe yaramayan ya da yanlış birisi benim yerine ölmüyör?" Üçüncü aşama ise pazarlık devresidir: "Eğer dediklerinizi yaparsam, beni iyileştireceksiniz değil mi?" Artık yavaş yavaş olayı kabullenmeye başlar. Bu dördüncü aşamadır: "Ben ölüyorum, gerçekten ölüyorum." Son aşamada ise hasta ölümü tümüyle kabul eder ve beklemeye başlar.

Bu son aşama aynı zamanda hastanın davranışlarında ilginç gelişmelerin olduğu bir aşamadır. Örneğin sesler işitir, daha önce ölmüş olan yakınlarının kendisini beklediklerini söyler. Yine bu aşamada hastaların büyük bir çoğunluğunun parlak ışıklar, sonu aydınlık tüneller gördükleri, benliklerine bir huzur

İsviçreli Dr. Elisabeth Kübler-Ross ölümle ilgili çalışmalarını ABD'de sürdürüyor. Dr. Ross'un bu konuya ilişkin çalışmalarından ötürü saygın bir yere sahip olduğu belirtiliyor (solda). Dr. Ross bu konuya ilişkin ayrıntılı çalışmalarından ötürü otorite olarak nitelendiriliyor.

duygusunun egemen olduğu belirtiliyor. Bu tür görüntülere beden dışı deneyimler ya da astral çıkış sırasında da rastlanıldığı biliniyor.

Geri dönmek istemiyorlar

Dr Kübler-Ross yüzlerce hasta üzerinde yaptığı incelemelerde bu tür çok sayıda vakaya tanık olduğunu belirtiyor. Dr. Kübler-Ross ayrıca klinik olarak "öldüğü" belirlenen fakat yeniden yaşama dönen hastalarda da benzeri oluşumlara rastladığını ifade ediyor. Bu tür olaylar önce bedenın "terk edilmesi" ile başlıyor, ardından büyük bir mutluluk duygusu ve heyecan geliyor. Dr. Kübler-Ross'a göre işın ilginç yanı, bu şekilde "geçici" olarak ölümlü yaşayanların çok büyük bir bölümü asla geri dönmek, yani yaşamaya devam etmek istemiyor. Dolayısıyla ölümlü bu şekilde birazcık da olsa tadan bir insan, bir daha ölümden korkmuyor. Çünkü onu yaşadığı için, ölümün o kişi için artık bilinmez bir yanı kalmıyor. Ölüm olayını yaşayan bir kadın hastasını tıbbi müdahale ile yeniden yaşama döndüren bir doktor şöyle diyor: "Daha önce ölüm olayını kabul ettirebilmek için çok kişiyle uğraştım, fakat ilk kez bir hastamı yaşamaya razı etmek için bu kadar çok uğraştım."

İki kez kalbi durdu

Kuşkusuz birçok kişi için böylesine mutlu, huzurlu ve acısız bir ölüm söz konusu değil. Birçok kişi için, yaşama arzusu çok güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Bunlar için ölüm ya da ölmek âdetâ bir tür savaş gerektiriyor. Bu savaş kazanımları da var. **Wallace Abel** bunlardan biri. Abel, ABD'nin Arizona eyaletindeki Scottsdale Memorial Hastanesi'nde, geçirdiği şiddetli bir kalp krizinden ötürü tedavi altına

alınmıştı. Abel'in iki kez kalbi durmuştu ve her seferinde de doktorlar Abel'i yaşama döndürmeyi başarmışlardı. Wallace Abel, kalbinin ikinci duruşunda yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Bedenimden ayrılmak istemiyordim"

"Kalbimde birden şiddetli çarpıntılar hissettim. Sanki şeffaf bir şey bedenimden ayrılmak için mücadele ediyordu. Aslında bedenimden ayrılmak isteyen bu 'şey' bendim. Fakat bedenim benim, benden ayrılmamı istemiyor gibiydi. Birden kendi ölüm kalm savaşımı verdiğimi fark ettim."

Her şey kuruntu mu?

Fakat bazı thanatolojistler (ölümbilimciler) bu tür deneyimlerin, ölümden sonraki bir yaşamın kanıtı olamayacağını iddia ediyorlar. Yine bir Amerikalı olan Psikolog Dr. Russell Noyes yeniden yaşama döndürülen 114 hasta üzerinde çalıştığını belirtiyor. Dr. Noyes'e göre hastaların dile getirdikleri bu duygular, yani beden dışı deneyimler, acı duymama, mutluluk ve huzur duyguları aslında insanın en çok korktuğu ölüm olayını kolaylaştıran bir anlık bir refleksten ibaret. Ayrıca bu "kaçış mekanizması", Dr. Noyes'e göre, insanın karşılaşacağı en büyük olay olan ölümün genetik olarak programlanması esasına dayanıyor. Dolayısıyla ölmekte olan kişinin o sırada bir takım olaylar yaşadığını iddia etmesi onun kuruntusundan başka bir şey değildir. Ölümden sonra bir yaşamı kabul etmeyen tıp adamları böyle diyorlar.

William Blake'in bu yaptında huzur ve neşe içinde bedenini terk eden bir ruh tasvir ediyor. "İyi Kalpli İhtiyarın Ölümü" adlı tabloda, melekler, ihtiyarı yeni bir yaşama götürüyorlar (altta).

Bilinç bedeni terk edebilir

Öte yandan Elisabeth Kübler-Ross'un bizzat yaşadığı bir ölüm deneyimi de var. Ross, 1970 yılında ölmekte olan birkaç hastasıyla olağan görüşmelerini yaptıktan sonra biraz dinlenmek üzere uzanmıştı. Birden bedeninden yavaşça ayrılmakta olduğunu fark etti. O

sırada yanına birisinin gelip nabzını ölçtüğünü ve klinik olarak ölmüş olduğunu, sonradan öğrenecekti. Bedenine "döndükten" sonra şöyle bir sonuca vardı. Bilinç, yaşarken belirli koşullarda bedenden ayrılabilir. Böylece, ölümle ilgili araştırmalar yapan bir bilim adamı ölümü bizzat deneyimlemişti. Ross deneyimini şöyle anlatıyor:

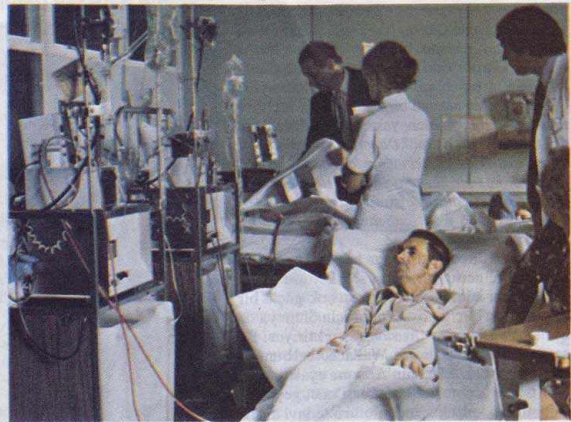
Binlerce hastanın çığlığı

Bu olaydan sonra Ross'un yaşama ve ölüme bakış açısı oldukça değişti. Ross bir gece uyurken şöyle bir olay yaşamıştı: "Hayatımın en inanılmaz olaylarından birini o gece yaşadım. Tedavi ettiğim binlerce hastanın acısını algıyordum, onların yardım isteyen çığlıklarını duyuyordum. Bu, gerçekten benim için dayanılmaz bir duyguydu. Zor nefes alıyordum. O sırada bir ses duydum: 'Sen bir daha geri dönmeyeceksin!' Aslında uyumuyordum. Yani tüm bunlar bir rüya değildi. Hastalarının çığlıklarını duyduğuca dayanılmaz bir acı çekiyordum."

Kozmik bilince doğru

"O sırada aynı sesi tekrar duydum: 'Geri dönmeyeceksin!' Ne yazık ki bana yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Tüm bunlara tek başıma karşı koymam gerektiğini anlamıştım. Odadaki her şey, bacaklarım, sandalye, masa, pencere sanki moleküllerine varıncaya değin titriyordu. Milyonlarca molekül inanılmaz bir hızla titriyordu. Derken düşünebileceğinizin ötesinde, olağanüstü parlaklıkta bir güneş doğdu. Öyle ki her yer aydınlığa boğuldu. Böylece titremeler de birden durdu. Sanki her şey birleşip tek bir parça haline gelmişti. Kuşkusuz ben de bu bütünlüğün içerisindeydim. Her yap-

Bu temsili resimde 19. yüzyılda bir New York hastanesinde ölmekte olan insanlar tasvir ediliyor (solda). "Poughkeepsie Kâhini" adıyla tanınan durugörü medyumunu Andrew Jackson Davis, ruhlar dünyasını "gördüğünü" öne sürüyordu. Davis öbür dünya için "Yaz Ülkesi" deyimini kullanıyordu. Günümüzde ise hastanelerin kötü koşullarından ötürü Davis'in gördüklerini görünmenin olanaksız olduğu öne sürülüyor. Bazı araştırmacılar ölmekte olan hastaya yapılacak tıbbi müdahalenin yanı sıra, onu ölüm sonrasına da hazırlamak gerektiğini vurguluyorlar (altta).

rağı, kuşu ve taşı görebiliyor ve hissedebiliyor-dum. Çünkü ben de onların bir parçasıydım. Mistiklerin deyimiyle, sanki 'kozmetik bilinçliliğe' ulaşmıştım."

Ya ölümden sonrası?

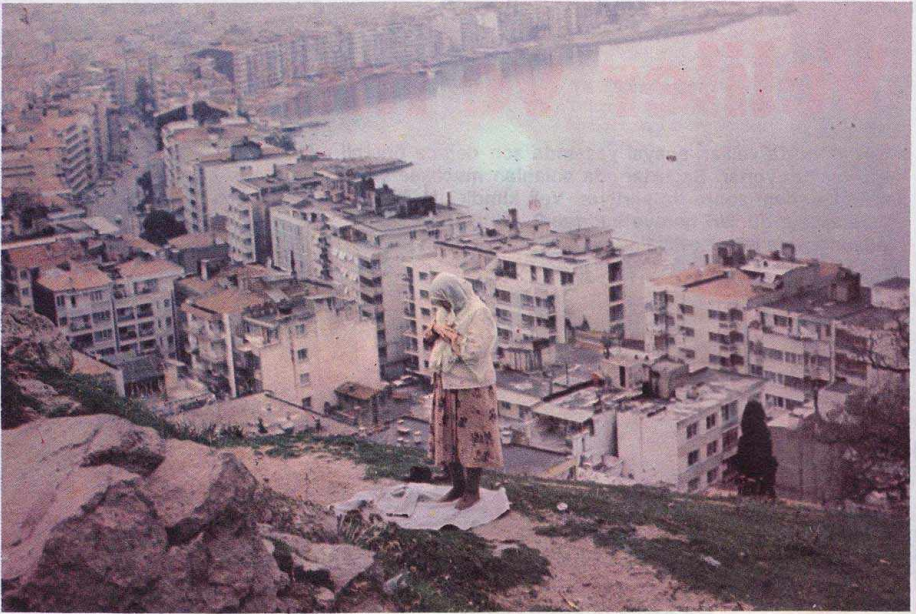
Ölüm olayının bilimsel olarak araştırılmasında en önemli öncülerden biri olan Elisabeth Kübler-Ross, 1970'te **Ölüm ve Ölmek Üzerine** adlı bir kitap yayınladı. Konuyla ilgili araştırmacılar bu kitabın tüm tip adamları ve ölümden korkan insanlar tarafından mutlaka okunması gerektiğini söylüyorlar. Kübler-Ross'un bu alandaki öncü çalışmalarının tıp bilimine yeni bir boyut kattığına karşı çıkmak pek mümkün değil. Dr. Kübler-Ross ile görüşme şansına ulaşan birçok kişi bir ölüm deneyimi yaşamamış, yani herhangi bir ses işitmemiş ya da bir görüntüyle karşılaşmamış olabilirler. Fakat en azından tüm bunlar Kübler-Ross'un ölümle ilgili beş aşamasına bir altıncısını ekliyorlar: Ölümden sonrası.

Evliyaların gücü nereden geliyor?

Veliler ve mucizeleri

Evliya ya da veliler, sosyal yaşamda son derece önemli bir yer tutuyorlar. Sağlıklarında anlatılan mucizeleri, ölümlerinden sonra da sürüyor. Veli kimdir? Nasıl bir insandır ve güçleri nereye kadardır? Ata Nirun, İslam düşüncesine göre, evliyalari, velileri inceledi.

ANADOLU EVLİYALARI, yüzlerce cilt kitabı dolduracak kadar çoktur. Halkın çok sevdiği, birçok dileğinin karşılığını beklediği bu varlıklar, bir anlamda toplumun en önemli moral unsurlarından olmuşlardır. Hemen her evliyanın, kendine özgü bir sisteme sahip olduğu görülüyor. Âdeta, her birinin kişisel bir sembolü var. Bu, herhangi bir madde olabiliyor. Örneğin, İzmir'de bulunan dört tanınmış evliya mezarı buna iyi birer örnektirler.

Balçova'da bulunan **Ciğer Dede**, Yeşilyurt'taki **Mızraklı Dede**, ünlü **Susuz Dede** ile **Soğan Dede** hemen dikkat çekiyorlar. **Ciğer Dede** ile **Soğan Dede**'ye, ciğer ve soğan adanıyor ve bu şekilde arzuların gerçekleşeceğine inanılıyor. **Susuz Dede** daha da ilginç, her gün yüzlerce insan buraya gelip, evliyanın mezarını suluyorlar. Denize karşı bir yerde bulunan mezar, sanki uzaktan gördüğü ama ulaşamadığı suya bu şekilde kavuşmuş oluyor. Bütün bunlar, o evliyanın kişisel öyküsü ya da miti neyse, ona uygun olarak sürüp gidiyor.

"Onlar için asla korku yoktur"

Üzerinde durulmak istenen nokta, evliyaların sevimli ve ibret verici öyküleri değildir. Asıl incelenmesi gereken, onların ardında yatan gerçeklerdir. Evliyalık ya da velilik nedir, yaptıkları mucizeler nasıl açıklanabilir? Bu konuda, İslam düşünürü **Hucviri** şöyle diyor:

Susuz Dede'nin türbesinden Güzelyalı görünüyor. Sürekli su ile sularan türbe, denizin karşısında yer alıyor (Üstte).

"Sufiliğin ilkesinin temeli ve Allah bilgisi, velilik üstüne dayanır." Veli sözcüğü, "özel koruma altındaki bir kimseyi, bir dostu" ifade eder. El Kuşeyri'nin belirttiğine göre, veli sözcüğü hem etken, hem de edilgendir. Yani veli, işleri Allah tarafından yönetilen kişidir; hem ibadet, hem de itaat eder. **Kur'an Kerim**'de, evliya (Allah dostları) ifadesi çok sık geçer: "*Haberiniz olsun ki, Allah'ın velileri için, asla korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar.*" (Yunus Suresi, Ayet: 62).

Velilik, Sufizm'in başlangıcında gelişmiştir. 10. yüzyıl başlarında bir yetkili, velileri şöyle anlatır: "*Sözleri hoştur, davranışları ince, alçakgönüllüdür ve özveri sahibidirler. Pek karşı çıkmazlar, kendilerinden ötür dileyen herkesin özrünü kabul ederler, tüm yaratıklara, iyisine de, kötüsüne de, tam bir tatlılıkla davranırlar*" Böyle bir örneğe, veli denir. Burada, hiyerarşik bir düzen vardır. En üst düzeyde olan, ruhani yetkili kutup (eksen), ya da gavs (yardımcı)dır. Çevresinde, üç muavin (nikabet), dört başadam (evlad), yedi dinibütün (eberr), kırk muavin (abdall), üç yüz iyi (ahyar), dört bin de gizli veli vardır. Kutup, bu dünyanın dirlik ve düzenliğinin dayandığı ruhsal enerjidir. Bilim adamı **Henry Corbin**, bir incelemesinde kutba yönelmenin önemini vurgular. Kutup, tasavvuf yolundaki yolcuya "gece yarısı güneşi" nin görüneceği, göksel tecellinin olduğu yerdir. Yani, kutup, Allah'a dayanmıştır,

diğer küçük yıldızların çevresinde dönmesi doğaldır.

Kozmik sayıda bütünleşme

İran teozofisinde, kutup Saroş'un makamıdır. Saroş, Süfi mitolojide, Cebraile, ya da diriliş meleği İsrail'e karşıt olan, eski Zerdüştlükteki boyun eğiş, söz dinleyiş ve vahiy meleğidir. Bir başka İranlı düşünürün ortaya koyduğu model daha da dikkat çekiyor. Bu modelde, kalpleri Âdem'e benzeyen üç yüz kişi, Musa'ya benzeyen kırk kişi, İbrahim'e benzeyen yedi kişi, Cebraile'ine benzeyen beş kişi, Mikail'ine benzeyen üç kişi, bir de İsrail'ine eşit bir kutsattan oluşan bir sistem vardır. Bu gruba, İdris, Hızır, İlyas ve İsa da eklenir. Böylece, velilerin manevi dünyasına, 360 kozmik sayıya ulaşılır. Dolayısıyla daire tamamlanmış ve bütünlüğe varılmış.

Bir diğer önemli grup, kırklardır. Bu konuda sayısız öyküler anlatılır. Birçok yerde adları kullanılır. Örneğin Kırklareli gibi. Yine, aynı şekilde, yediler de önemlidir. Yediler, kutsal bir yerin manevi bekçileridir. Örneğin, Meraş kentinin yediler tarafından korunduğu anlatılır. Birçok yerde, yedi veli ya da yedi bakire aynı saygınlığı ve hürmeti görürler. Bu saygıyı uyandıran bir yaklaşım Kur'anı Kerim'deki Kehf Suresi'nde de görülür.

Allah, onları gizliyor

Evliyalar ya da veliler, birbirlerini tanır ve bilirler. Sıradan kişilerin gözünden bir örtü ile ayrılırlarsa da, karşılaştıklarında, önceden tanışmamış olsalar da, hemen birbirlerini tanırlar. Kimi zaman, dağlarda yapılan gizli veli toplantılarından söz edilir. Bu toplantılara ara sıra bir müridin katılmasına da izin verilir. Bayezid Bistami, "Veliler, ancak yakın akrabaların görebileceği Allah'ın gelinleridir" der. Öne sürüldüğüne göre, "Allah, onları kıskanmakta ve üzerlerine bir örtü gerekerek, sıradan halkın gözlerinden saklamaktadır." Bu düşüncüyü desteklemek için, "Doğrusu benim velilerim, kubbelerimin altındadır, onları ancak ben bilirim" hadisi öne sürülür.

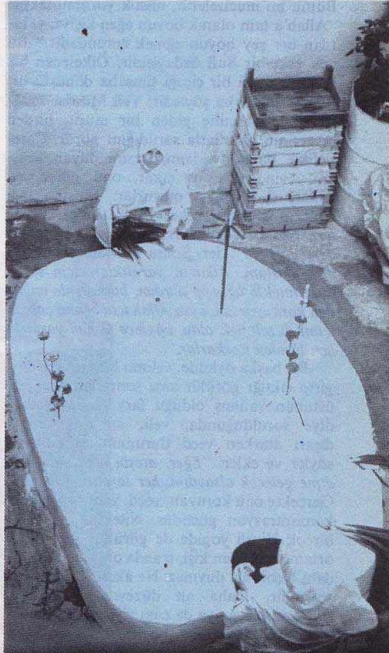
Velinin mi, yoksa peygamberin mi üstün olduğu, İslam dünyasında çok sık tartışılan bir konudur. Zaten, her peygamberde bir velilik yönü vardır. Veli gittikçe yükselerek Allah'a yaklaşmaya çalışır. Erşebileceği en yüksek düzeye manevi olarak yükselir, bu, peygamberlerin bedenleriyle yükselmelerinin karşılığıdır. **Simnani**, "Veliliğin son mertebesinde, velinin ruhu, peygamberin bedenine benzer" der. Buna etkin bir örnek, velinin yüksek vecd (konsantrasyon) hali ile peygamberin uyanık halinin karşılaştırılmasıdır. Peygamber, Allah'ın vizyonu içinde yitip gitmez, geri döner, Allah'ın iradesini ve Tanrısal olan sonsuz birleşmeyi halkına anlatır. Oysa, velinin amacı, O'nun yanına gidip orada kalabilmektir.

Kerametler mi? Parapsikolojik olaylar mı?

Velilerin, insanları ruhsal yeteneklerine inandırma yolundaki en önemli özellikleri, keramet yetenekleridir. Onların akıl almaz mucizeleri gerçekleştirdikleri çok sık rastlanan bir olaydır. Bu olayların başında, velinin karşıdaki kişinin düşündüğünü anlaması olayı gelir. Veli, karşıdaki kişinin gizli arzularını, umutlarını, kötü yanlarını, o anda düşündüklerini ve kendisine inanıp inanmadığını bir bakışta anlar. Günümüzdeki adıyla, bu üst düzeyde bir telepati yeteneğidir. Bazı veliler, gözden kaybolurlar ya da aynı anda birkaç yerde birden gözüktürler. Örneğin, Mevlana'nın aynı anda 17 yerde birden görüldüğü anlatılır. Bu olaylar, parapsikolojide, materyalizasyon (maddeleşme), demateryalizasyon (maddecilikten çıkma) ve teleportasyon (ışınlama) olarak tanımlanıyorlar.

Mesafeler, velilere bir şey ifade etmez. Mesafeleri aşmak onlar için çok kolaydır. Düşünceyle ziyaretlerde bulunurlar, herhangi bir kimsenin yanına gitmeleri gereksizdir. Fizik bedenlerinin erdemli bir yanı yoktur. Velilerde çok sık görülen diğer bir mucize, bereketidir. Örneğin, kısır kadınlara istedikleri anda çocuk doğurttukları çok sık görülen bir olaydır. Çöllerin ortasında birden yiyecekler, içecekler belirir. Örneğin, Hallac-i Mansur gibi ünlü bir düşünürün bile bu tür yollar

Soğan Dede, Karşıyaka'nın Örnekköy semtinde bulunuyor. Kendisine kucak kucak soğanlar adanıyor. Efsaneye göre, hırsızlar Soğan Dede'yi öldürmüşler ve bohçasından soğan çıkmış (sağda).

kullandığı anlatılır. Tehlikeden kaçma ya da ölümden kaçma ile ilgili sayısız kerametler vardır. Örneğin, bir Sind öyküsünde, birine aşık olan bir veli, düşmanları tarafından boyuna taş bağlanıp, İndüs ırmağına atılır. Ama, bir de bakarlar ki, ırmağın dalgaları üzerinde taş oturmuş, yüzerek gidiyor.

Mucizelerin sonsuzluğu

Bütün bu mucizelerin, mistik yorumu tektir: "Allah'a tam olarak boyun eğen kişiye, yaratılan her şey boyun eğmek zorundadır." Bu çok eski bir Sufi özdeyişidir. Öfkelenen bir veli, bir anda bir çiçeği timsaha dönüştürür. Benzer bir öykü şöyledir: Veli Müslim Mağribi'nin ziyaretine giden bir mürit, birden çevresinin aslanlarla sarıldığını görür. Çaresizlikle bağırarak adamın sesini duyan Müslim, evinden dışarı çıkar, onu gören aslanlar, diz çöküp otururlar. Müslim, aslanların kulağını çeker ve "Allah'ın köpekleri, ben size benim ziyaretçilerime ilişmeyin demedim mi?" der. Sonra müridine dönerek: "Ey dostum, Allah'ın yaratıkları için dışını düzeltmekle uğraşıp durdun, bu nedenle onlardan korkuyorsun, oysa Allah için benim çabam içimi düzeltmek oldu, böylece O'nun yaratıkları benden korkarlar."

Bir başka öyküde, velinin bir ateş yığınının girip çıktığı görülür ama sonradan ayağının üstünün yanmış olduğu fark edilir. Neden, diye sorulduğunda, veli, ateşten adımını dışarı atarken vecd durumundan çıktığını söyler ve ekler: "Eğer, ateşin ortasında kendime gelecek olsaydım, her tarafım yanardı." Gerçekte onu koruyan, vecd; yani çok yüksek konsantrasyon güçüdür. Nitekim aynı güç, birçok Hintli yogide de görülür. Bu tür bir ortama girebilen kişi, o anda organları kesilse dahi hiçbir acı duymaz. Ne akrep, ne de yılan sokabilir. Daha alt düzeyde, kendilerini kılıçla yaralayan ya da cam yiyen Rufai dervişleri görülür. Aslında, böylesine bir konsantrasyon gücünün oluşturulması, günümüz

Susuz Dede türbesinde dua eden kadınlar, türbeyi sulayarak dileklerinin olmasını bekliyorlar (Üstte).

meditasyoncuları için güç değildir.

Kerametlere gerek var mı?

Oysa, tüm bu olayların bir de başka yönü vardır. Büyük dini öğreticiler bu tür kerametleri, Allah yolunda tuzak sayarlar. Yol üzerinde, belli bir düzeye ulaşan müridin birçok olağanüstü yeteneği kazanacağı kesindir, ancak bu yetenekler onun daha ileriye gitmesini engelleyebilir. Ruhsal yönden çok ilerleyen müridin, bu tür tezgahtar şeyhlerden ve sözde Süfilere nefretle söz ettikleri anlatılır. Bu konuda çok ilginç bir düşünce vardır. Hadis olduğu ileri sürülen bir ifadeye göre, "Kerametler, insanların aybaşıdır." İslam dünyasının özellikle doğusunda (Hindistan, Pakistan, Türkistan vs.) kullanılan bu ifade, keramet olayının insanla Allah arasına bir engel olarak girdiğini anlatmak ister.

Koca, aybaşı süresince karışından uzak durduğu gibi, Allah da mucize yapanları mistik birleşmeden yoksun kılmaktadır. Keramet gösterme, insanın dikkatinin yalnızca Allah'a değil, dünyaya dönük olduğunu belirtir, düşüncesine rastlanır. Her şeyi rağmen, birçok velinin gösterdiği kerametlerin doğru ve gerçek olduğu kuşkusuzdur. Bu kişiler, üst boyutlarda olabilen doğaüstü kavramları, aynadaki olaylar dünyasına indirme gücüne sahiptirler. Ancak, kirliliğe de hiç olmazsa daha az değerli manevi amaçlar için bu olağanüstü güçleri kullanma tehlikesi daima vardır. Bu nedenle, bir veli şöyle diyor: "Binlerce cesedi diriltmekten, tek bir cansız kalbi sonrasız yaşama açmak yeğdir."

Ruhun ölümsüzlüğü kabulleniliyor

Velilik olgusunun bu şekilde incelenmesinden sonra, üzerinde durulması gereken ikinci bir nokta, ruhsal yeteneği yüksek olan bu kişilerin, ölümlerinden sonra da etkilerini sürdürüp sürdüremeyeceğidir. İslam inancına göre, ruh vardır ve ebedidir. Birçok İslam bilginine göre, ruhlar sonsuzluk için yaratılmışlardır. Ezeli değildirler ama, ebedidirler. Ölmezler. Ölen, yalnızca bedendir. Ruhun bedenden ayrıldıktan sonra, tekrar bedenine döneceği birçok hadiste vurgulanır. Bakara Suresi'nin 154. ayetinde, Ali İmran Suresi'nin 169-171. ayetlerinde, ölenlerin ruhlarının diri kaldığı özellikle vurgulanır. Yine bu ayetlere göre, bu ruhlar nızıklandırılacaktır.

Ölmüş bir şeyin nızıklanırılması düşünülmemeyeceğine göre, öyleyse bir devamlılık vardır. Yine Ali İmran Suresi'nin 185. ayetinde, "Her nefis, ölümü tadacaktır" denir. Burası önemlidir, çünkü nefsin ölümü tatması, bedeninin ölümünü duyması, ölen bedenin acısını çekmesi, bedeninden ayrılması anlamındadır. Yani, tatmak için canlı ve duyurlu olmak gerekir. Öyleyse, bu inanç biçimine dikkat edilirse, ruhlar ölmezler, ölüm, ruhun bedenden ayrılmasıdır. Yine aynı yaklaşımla, ruhun bedenden ayrıldığı ama bedeninin şeklini aynen koruduğu kabul edilir. Çünkü,

beden içinde kazandığı şekli, bedensiz olarak sürdürülecektir.

Ruhsal etkiler sürüyor

İslamiyet, ruhların sürekliliğini kabul ederken, aynı anda da, ruhların, dirilerin ve ölülerin ruhlarıyla görüştiklerini de reddetmez. Ama bu ilişki, genellikle rüya aşamasında olmaktadır. Bunun ötesinde olan ilişkiler, veliler gibi özel kişilere özgü kabul edilir. Tasavvuf yolunda bulunan birçok velinin, ölmüşlerin ruhlarıyla uyanırken (Yakaza) görüştükleri ortaya konmuştur. Ruh gözü açılan insanın, uyanırken de ruhlarla ilişkiye geçebileceği kabul edilebilir. Bu konuda görüş belirtenlerden birisi de, *İnsan ve İnsanüstü* adlı kitabıyla Diyanet İşleri Başkanlarından Süleyman Ateş'tir.

Mızraklı Dede, İzmir, Yeşilyurt'ta bulunuyor.
Bektaşî tarikatından olan bu dede, 19. yüzyılda yaşamış. İnanca göre kendisi İzmir'de savaştan iki Türkmen savaşıncısından biridir (üstte).

Ciğer Dede, İzmir, Balçova İnciraltı'nda, Yunanlıların İzmir'i işgalı sırasında yaşamış. Yanında hep kavrulmuş ciğer taşımasından dolayı bu ismi almış (altta).

Sonuçta, anlaşılır ki, ruh maddenin etkisinden kurtulunca, maddeye gizli kalan kavramları görebilir ve maddenin çok ötesine uzanabilir. Öyleyse aynı şeyi madde dünyasına da yapabilir. Yani evliya ve velilerin ölümünden sonra da bazı mucizeleri gerçekleştirdikleri düşünülebilir. Bu ruhsal varlıklar aynen sağlıklarında olduğu gibi, ölümlerinden sonra da, bu kez mezarlarının yakınında kalarak, bazı enerji alanlarını harekete geçirebilirler ve sonuçta muhtelif olaylar oluşabilir. Bu olayların birkaç defa tekrarlanması ise, oranın, çevrede büyük önem kazanması için yeterlidir.

Ama, acaba, daha önce de belirtildiği gibi, bu tür sığınmalar Allah'la insan arasında bir engel olabilir mi? Sufi öğretilere göre buyledir. Allah, insana yeter ve yetmelidir. Öyleyse, evliyalar da bekleniyor? Bu ruhsal varlıkların, belirli bir saflığa ulaşmış enerjilerini belirli bir bölgeye ilettikleri düşünülürse, bu yararlıdır. En azından, insanlara büyük bir huzur sağlayacaktır.

Ya mucizeler? Bunların cevabını ise, bilim dünyası verecektir.

Dehşet saçan UFO'lar

UFO olaylarında görülen cisimlerin ve bu cisimlerdeki varlıkların, bunları görenlerin zihinlerinde yaratılan hayal ürünleri olduğu öne sürülüyor. Bu görüşte doğruluk payı yoktur. Bunun en güzel kanıtı, kayıtlara geçmiş UFO olaylarının tanıklarının, oldukça akli başında insanlar olmasıdır, ki bu insanlar, yakan, kör eden ve hatta tanıklarını öldüren cisimler ve içindeki yaratıklarla karşılaşmışlar. Aşağıdaki olayların tanıkları da UFO yaratıkları tarafından sürüklediler, hırpalandı-

UFO'lann sebep olduğu şiddet olaylarının sayısı, huzurumuzu kaçırarak kadar çoktur. Aşağıdaki yazıda bu olaylardan seçilmiş birkaç örnek inceleniyor.

lar. Ayrıca olaya tanık olanlar birden çok olduğundan, olayların sadece "halüsinasyon" olduğu öne sürülemez. Burada bazı dış etkenlerin söz konusu olduğu düşünülmelidir.

* Bunlar tanıkların algılarını ve zihinsel süreçlerini "uzaktan idare ederek" ya doğrudan, ya da belirli yansıma biçimleri içinde ortaya çıkabiliyorlar. Bu anlamda da onların Dünyadaki ya da Dünyaötesi varlıklar olduğu söylenebilir.

'Kaya gibi sert yaratıklar'

3. Türden yalan karşılamalar
28 Kasım 1954
Caracas, Venezuela,
10 Aralık 1954
Carora, Lara, Venezuela,
16 Aralık 1954
San Carlos del Zulia, Venezuela,
20 Aralık 1958
Domaten, Malmöhus, İsveç.

28 Kasım 1954 gecesi, iki delikanlı, Venezuela'nın Caracas kenti yakınlarında kamyonetle yolculuk ediyorlardı. Saat sabaha karşı 02.00 sularıydı. Birden 3 metre genişliğinde, yerden 2 metre yükseklikte uçan, parlak bir küreyle karşılaştılar. Delikanlılardan Gustavo González, cismi incelemek için dışarı çıktı. Cisme yaklaştığında birden ince, kısa boylu ve vücudu kıllarla kaplı bir yaratığın saldırısına uğradı. Yaratık sert bir darbeye onu boylu boyunca yere serdi ve parlayan gözlerle González'in üstüne atıldı. González bu saldırıya bacağıyla çekerek karşı koymaya çalıştı. Fakat bıçak sanki bir kayaya çarpmış gibi, yaratığın vücudundan geri döndü. O anda, aynı biçimde bir yaratık daha görüldü. Güçlü bir ışık yayıyordu. González bu ışığın etkisiyle bir süre için kendinden geçti. Yol arkadaşı José Pance arkadaşına yardım etmek isteğiyle kamyonetten dışarı

fırladı. Aynı anda yol kenarındaki çalılıkların arasından taş taşıyan iki yaratık daha çıktı. Sonra birden, dördü de uçan cisimlerine geri döndüler. Cisim havalandı ve yok oldu. Tanıklar olayı polise bildirdiler. O anda acil bir hastaya gelmekte olan bir doktor, uzaktan kavgayı görmüştü. Yaptığı muayene sonucu her iki adamın da korkudan şok geçirdiğini, ayrıca González'in vücudunda derin tırnak izleri olduğunu söyledi.

Saldırıları sürüyor

16 Aralık 1954'te, Jesús Paz, Venezuela'nın Zulia kentinin San Carlos kasabası yakınlarında bir otobüste yolculuk ediyordu. Sıkıştığını söyleyerek, şoförden otobüsü yol kenarındaki çalılıkların yanında durdurmasını istedi. Otobüstekiler biraz sonra çalılıklardan yükselen çığlıkları duydular. Hemen arabadan inip çalılığa doğru koştular. Oraya vardıklarında Paz'ı baygın yataken buldular. O anda küçük bir yaratık, diske benzer parlak bir cisme doğru telaşla koymaya başladı. Yaratık cisme bindikten kısa bir süre sonra, cisim ışığa benzer bir ses çıkararak havalandı ve yok oldu. Daha sonra yapılan muayenede Paz'ın vücudunun sağ tarafının ve belinin alt kısmının derin çiziklerle dolu olduğu görüldü.

UFO yaratıkları tarafından yaratılan bu inanılmaz şiddet olaylarından biri de 1958 yılında İsveç'te yaşandı. 25 yaşındaki Hans Gustavsson ve 30 yaşındaki arkadaşı Stig Rydberg 20 Aralık akşamı, gittikleri bölöden, Hålsingborg da bulunan evlerine dönüyorlardı. Yolları üzerindeki Dorsten denilen yere vardıklarında, yerde duran üç ayaklı, tabağa benzer bir cisim gördüler. Cisim 5 metre uzunluğunda ve yaklaşık 1 metre yüksekliğindeydi. Cisim, içten hafif bir ışıkla aydınlatılmıştı. Işığın tam merkezinde ise siyah bir nokta göze çarpıyordu.

Pelte gibi yaratıklar

İki adam bir süre bu ilginç manzarayı seyretti. Ancak biraz sonra her biri 1'er metre

'Bir ışık arki'

3. türden yakın
karşılaşma:
4 Temmuz 1969,
Anolaima, Cundinamarca,
Colombia.

1969 Temmuz'unda Göksel Olayları Araştırma Kurumu (APRO)'nun temsilcileri Kolombiya'nın Bogota eyaletinden 65 km ötede bulunan Analaima yakınında bir çiftlikte UFO saldırısı yaşandığı haberini alıyorlardı. Olayı yaşayanlardan Arcesio Bermudez, olaydan 8 gün sonra ölmüştü. Bunun üzerine kurum, durum hakkında dikkatli bir inceleme yaptı. DARKMALT

Mavi ayaklı sarı cisim

4 Temmuz akşamı, Bermudez ailesinin bir kısmı ve arkadaşları -toplam 5 yetişkin ve 4 çocuk- çiftlik evlerinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Birden, Enrique Osorio isimli

boyunda olan dört küçük yaratığın saldırısına uğradılar. Kol veya bacak gibi eklemli organlara sahip değillermiş gibi gözüküyorlardı. Fakat her nasılsa, iki adamı yakalayıp cisme doğru sürüklemeye başladılar. Gustavsson ve Rydberg buna karşı koymaya çalıştırlarsa da, bu pelteye benzer yaratıkların elinden kurtulmanın olanaksız olduğunu anladılar. Rydberg, saldırılarından birine yumruk atmayı denedi. Kolu dirseğine kadar yaratığın vücuduna girdi. Buna rağmen yaratık, darbeye hiç tepki göstermedi.

Saldırırganlar bir ara saldırılarını Gustavsson üzerine yoğunlaştırdılar. Bunun üzerine Rydberg arabaya koştu ve onların dikkatini kendi üzerine çekmek için korna çalmaya başladı. Korna sesinin çıkardığı gürültüyle birlikte yaratıklar birdenbire araçlarına doğru koştu. Daha sonra da cisim havalandı ve yok oldu.

çocukla birlikte dışarıda olan 13 yaşındaki Mauricio Gnecco'nun çığlığını duyduylar. Ne olduğunu anlamak için dışarı fırladıklarında 600 metre ötede, gökyüzünde hareket eden sarı bir ışık gördüler. Mauricio, el feneriyle parlak sarı cisme işaret vermeye başladı. Bunun üzerine cisim aniden hızını artırdı ve eve iyice yaklaştı. Evden yaklaşık 50 m ötedeki iki ağaç arasında 5 saniye kadar sallandıktan sonra hareketsiz kaldı. Daha sonra olayın tanıkları cismin yüksekliği hakkında 1.2 metre ile 1.8 metre arasında değişen tahminlerde bulundular. Ayrıca cismi saran bir "ışık arki"nden ve yeşil uçlu, parlak, iki mavi ayaaktan söz ettiler.

Cisim tekrar hareket etmeye başladığında Arcesio Bermudez, Mauricio'nun el fenerini alarak ona doğru koştu. Mauricio ve diğer çocuk cismin "yanıp-söndükten" sonra yükselip Bogota yönüne doğru hareket ettiğini gördüler.

İnsana benziyor

Bermudez çiftlik evine döndükten sonra gördüğü şeyi diğerlerine anlattı. Cisme 6 metre kadar yaklaştığında onun söndüğünü ve cismin içinde bir "insan" gördüğünü söyledi. Yaratığın belden aşağısı bir A harfi biçiminde ve parlaktı. Fakat Bermudez'e göre diğer yanlarıyla 'normal' bir insandan farkı yoktu. Daha sonra cisim sinyal vererek gökyüzünde yükselmiş ve yok olmuştu. Bu olaydan birkaç dakika sonra cisim yaklaşık 90 metre yükseklikte uçarken tekrar görüldü. Çiftlik evinden 3 km ötede oturan Clemente Bolívar ve Rosalba Prieto isimli iki kişi de Bogota yönüne doğru uçan, parlak sarı bir ışık gördüklerini söylüyorlardı. Arcesio Bermudez cismin görüldüğünden iki gün sonra hastalandı. Üşümediğini söylemesine rağmen APRO araştırmalarının raporuna göre ateşi 35 °C'ye kadar düşmüştü.

UÇANDAİRE DOSYASI

Birkaç gün içinde durumu daha da ciddileşti. Siyah renkli bir şeyler kusuyordu ve kanlı diyareden şikâyetçiydi. 12 Temmuz'da Bogota'ya getirildi. İlk önce Dr. Luis Barda, sonra da Dr. Cesar Esmeral tarafından tedavi edildi. İkisi de onun UFO macerasını bilmiyordu. Gece yarısına doğru da Arcosio Bermudez öldü. Ölüm nedeni olarak 'gastro-enteritis' denildi.

4 gün sonra APRO'dan John Simhon hayatta kalan tanıklarla görüştü ve çocuklardan gördükleri şeyin resmini çizmelerini istedi. Aynı gün öğleden sonra Kolombiya Üniversitesi'nden Dr. Luis E. Martinez, daha ayrıntılı bilgi edinebilmek için çocukların döndüğü de hipnotik transa soktu. Çocukların söyledikleri, yetişkin tanıkların verdiği ifadelerle ve daha öncekilerle hemen hemen tam olarak uyuyordu. Üstelik hipnoz altındaki çocukların çizdiği uçan cisimler uyanıkken çizilen resimlere çok benziyordu. Temmuz'un 17'sinde, APRO'dan Simhon ve Elias Nessim tanıklarla olayın geçtiği yeri görmeye gittiler. Fakat UFO'larla ilgili en küçük bir iz bile bulunamadı.

Yoksa uçak mı?

Daha sonraki ifadelerden sadece Bermudez'in, cismi yerde gördüğünü söylediği ortaya çıktı. Diğer tanıklardan Luis Carbajal ise, Bermudez'in cisme bakmak için kendisini çağırdığını söyledi. Ama o, cismi sadece ağaç-

'Tepesinde parlak bir yıldız taşıyan ışıklı cisim'

2. Türden yakın karşılaşma:
26 Haziran 1972,
Fort Beaufort,
Cape Province,
Güney Afrika

Olay, 1972 yılının 26 Temmuz'unda Cape Province'in doğu kesiminde Fort Beaufort yakınlarındaki Bruside çiftliğinde geçti. Aydınlık ve güneşli bir kış sabahıydı. Smit, tarlasında çalışıyordu. İşçilerinden Boer de Klerk koşarak yanına geldi. Telaşının nedeni şuydu: Sulama bendini kontrole giderken bir ağaç kümesinden duman çıktığını görmüştü. Yaklaştığında üstünde parlak bir yıldız olan, ışık

ların arasından uçarak uzaklaşırken görmüştü. Araştırmacılar ise çiftlik evinin Bogota Uluslararası Hava Yolu güzergâhının altında yer aldığı işaret ederek cismin bir uçak olabileceğini söylediler. Bununla birlikte, bütün tanıklar gördükleri şeyin kesin olarak uçak olmadığını iddia ettiler.

Diğer uzmanlar da Bermudez'in hastalığını incelediler. Chicago'daki Illinois Üniversitesi Tıp Merkezi'nden Radyasyon Fizikisi Profesörü Doktor Orace C. Dutley şöyle konuştu: "Bermudez'in hastalığı ve ölümü radyasyon nedeniyle olabilir. Fakat bu durumu destekleyecek hiçbir laboratuvar bulgusu yoktur. Tam bir otopsi ve patolojik inceleme yapılmadan bir doktor asıl ölüm nedenini açıklamaya yetkili değildir."

Ölüm nedeni anlaşılmadı

APRO danışmanı Benjamin Sawyer ise şöyle diyor: "Bermudez'in hastalığının belirtileri radyasyon sonucu oluşan bağırsak hastalığının üç temel biçiminden birine tamamiyle benzemektedir. Bu iki hastalığı ayırt edebilmek için gerekli bilgilerden ise yoksunuz."

Fakat yine de ölümün bağırsak enfeksiyonuna mı, yoksa radyasyon zehirlenmesine mi bağlı olduğuna ilişkin yeterli kanıt bulunamadı. Bermudez'in cesedinin mezardan çıkarılarak yeniden incelenmesi için girişimlerde bulunuldu. Fakat, bürokratik engellemeler yüzünden bu iş gerçekleştirilemedi.

saçan bir cisimle karşılaşmıştı. Cisim ağaçların arasından çıkarak üzerinde uçmaya başladığında, Smit'e haber vermek için koşarak geri dönmüştü. Smit, gidip cismi görmeye karar verdi. Cisim, sık bir fundalığın içinde duruyordu. Ara sıra yeşile ve sarıya dönüştüren kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Smit hemen eve döndü ve polise telefon etti. Daha sonra geri dönerek cisme tüfeğiyle ateş açtı.

Renk değiştiriyor

Saat 10'a doğru iki polis memuru gelerek Smit'le birlikte yaklaşık 250 metre uzaklıktan cisme ateş açtılar. Bu sefer cismin rengi değişerek griye döndü. Smit cismin üzerindeki yıldız ateş ettiğinde cismin renk değiştirmesi durdu. O zaman uğuldayan bir ses çıkarak cisim girilmesi olanaksız çalılıklar arasında yok oldu. Polislerden biri daha sonra UFO'nun renginin koyu olduğunu, sadece orta kısmının parladığını ve çevresinde ışıldayan bir halka olduğunu söyledi. UFO'nun görüldüğü söylenen yerde yapılan araştırmada, toprakta hiçbir iz rastlanmadı. Sonradan bir gazete muhabiri şu yorumu yaptı: "Sanıyorum ki, Fort Beaufort'taki iyi insanlar bizlerin anlayamadığı geleneksel Güney Afrika yaşam biçimine göre davranıyorlar" Böylelikle Fort Beaufort olayı, UFO olaylarının Güney Afrika'da da başladığını haber veriyordu.

Chanctonbury Halkası'ndan sağ çıkan çok az

Bir tehlikeli bölge!

Gizemli kaybolmalar, görünmeyen güçlerin saldırıları, sık sık görülen UFO'lar ve anlaşılmaz, garip olaylar... Bütün bunlar aynı yerde, Sussex'in tarihi Chanctonbury Halkası yöresinde ya da bu yörenin yakınlarında meydana gelmiş bulunuyor. Aşağıdaki yazıda bu olaylar arasında bağlantı kurulmaya çalışılıyor.

ACABA, İNSANLARI ÖLDÜRÜCÜ bir enerji taşıyan ley hatlarına ve tarihi yollara, kaynağı belirlenemeyen gizli bir güç yakıstırılabilir mi? Bu yaklaşım ilk bakışta insana saçma gelebilir. Ancak bir yargıya varmak için, İngiltere'de bulunan Sussex'in tarihi Chanctonbury Halkası diye bilinen yörenin civarında meydana gelen olaylardan hareket edilirse, bu yaklaşımın tutarlı bir yanı olduğu görülecektir.

Önce gözlerimizi Rahip Neil Snelling'in başına gelenlere çevirelim: Clapham Kilisesi' nin eski papazı olan Snelling, 1978 Ağustos' unda yakındaki Clapham Korumluğu'na (Bkz. sayfa 1345) doğru yol aldıktan sonra ortadan kayboldu. Cesedi ancak 1981 yazında gün ışığına çıktı. Cesedi bulan, yörede yürüyüşe çıkmış Mike Raine adlı bir Kanadalı idi. Raine, ertesi gün uçakla Afrika'ya gitmek zorundaydı. Ama gitmeden önce, yerel polise

Bir tepe üzerine kurulmuş olan Chanctonbury Halkası görülüyor (altta). Dalre biçiminde tarihi bir bölge olan bu halkanın tepesini kayın ağaçlarından oluşan bir taç süslüyor. Söylendiğine göre, halkanın içine giren bir insan, "garip ve bambaşka bir dünyaya" adım atıyor.

Rahip Snelling'in cüzdanını ve cesedin bulunduğu yeri gösteren koruluk haritasını gönderme fırsatını buldu.

Meçhul bir ölüm

Adli tıp tutanakları ve cesedin üzerinde bulunan saat ile zincir, ölü papazın kimliğinin belirlenmesini sağladı. 1981 Ağustos'unda açılan resmi soruşturmayı yürüten Mark Calvert-Ree, Rahip Snelling'in nasıl öldüğünü açıklamanın olanaksız olduğunu belirtti. Böylece ölüm nedeninin belirsiz olduğuna ilişkin bir belge çıkarıldı. Olayın en garip yönü de şuydu: Araştırmacılar cesedi bulamama kaygısıyla ne olur ne olmaz diyerek söz konusu bölgeyi baştan aşağı taradıklarını öne sürüyorlardı.

Bir ceset daha

1981 yılında bir kişi daha bu gizemli bölgenin kurbanı oldu. 28 Eylül 1981'de kaybolduğu bildirilen Jillian Matthews'un cesedi 14 Kasım günü, Wiston Malikânesi yakınında bulundu. Bu nokta da, yine Rahip Neil Snelling'in cesedinin bulunduğu yerin yakınındaydı. Bayan Matthews'un kayıp olduğu iki ay boyunca bölgede birkaç araştırma yapılmıştı. Cesedi,

Chanctonbury Halkası

civardaki bir sülün avı partisinde kuşları ürkütmek için davul çalan kişiler bulmuşlardı. Bu kişiler aynı noktadan iki hafta önce de geçtiklerini ve o zaman hiçbir şey görmediklerini ısrarla söylüyorlardı. Ölümün nedenini bulmak için yapılan otopsi hiçbir sonuç vermedi. Çünkü ceset olağandışı bir derecede çürümeye uğramıştı. Bu olayı tam anlamıyla çözecek hiç kimse yoktu.

Uzaylılar mı kaçınıyor?

Bu ölümlerde görülen benzerlik yalnızca önemsiz bir rastlantı mıydı? Yoksa işin içinde bilinmeyen, öldürücü bir güç mü vardı? Her şeyden önce birbirinden çok farklı üç insanı; emekli bir papazı, bir polisi ve bir ev kadını bu belirli bölgeye çekip öldüren neydi?

Bu konuda çok sayıda teori öne sürüldü. Bunların arasında oldukça garip olanlar da vardır. Hatta Chanctonbury civarında sürekli UFO'ların görülmesinden hareket eden bazı kimseler, bu insanların uzaylı varlıklar tarafından kaçırılıp sonradan geri getirildiğini öne sürüyorlar. Oysa her üç olayda ortak bir nokta görülüyor: Kurbanların hepsinin kaybolmadan önce bir ölçüde bunalımlı oldukları biliniyor.

Ley hatları üzerinde

Olaylarda ortak olan başka bir nokta da şudur: Olağandışı Olayları Araştırma Grubu'nun Başkanı Dave Stringer'a göre, her üç ceset de ley hatları (Bkz. sayfa 510, 560, 591

Bu harita Chanctonbury Halkası'nın ve tuhaf olayların yer aldığı öteki birtakım yöreleri gösteriyor. Araştırmacı Dave Stringer yöredeki ley hatları ile kaybolan kişiler ve bölgede zaman zaman görülen UFO'lar arasında bir bağlantı bulunduğunu söylüyor (altta).

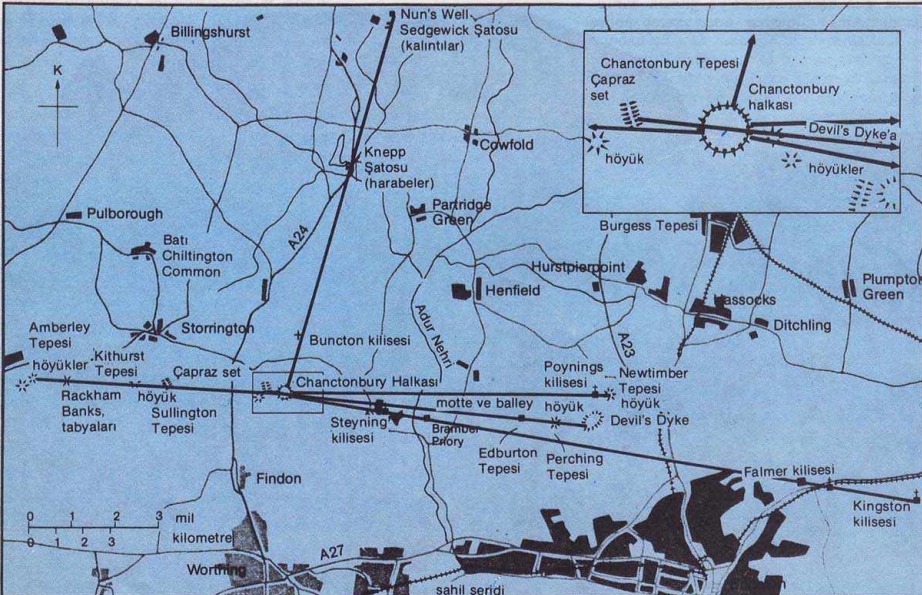
ve 629) üzerinde bulunmuştu. Bu durum ister istemez insanın aklına bir soru getiriyor. Acaba ley hatlarının yaydığı güç ile bu kişiler ruhsal durumu arasında bir tür karşılıklı çekim mi meydana gelmişti? Böyle bir güç, tıpkı kara akımın yaptığı gibi (Bkz. sayfa 591), zararlı bir etki gösterebilir miydi? Geçici bir çıldırma anında kişiyi kendi buyruğu altına alabilir miydi? Kesin olan bir şey varsa, o da söz konusu bölgenin garip güçlerin ortamlığı sardığı bir yer olduğudur. Chanctonbury Halkası civarına yaklaştığında dehşet verici belirtiler ve olaylarla karşılaştığını söyleyen çok sayıda insan bulunuyor.

Gizemli yerde bir gece geçirdiler

Bu yerin dehşet verici ortamını yaşamış çok sayıda insanlardan biri de Olağandışı Olayları Araştırma Grubu'nun başında bulunan Dave Stringer idi. 1966 Haziran'ında Stringer ve grubun birkaç üyesi, burada bir gece geçirmeyi kararlaştırdılar. Yöre saati 21.30'da vardılar. Kısa bir süre sonra bulundukları yere aralarında bir kızın da bulunduğu motosikletli bir grup geldi. Stringer ve arkadaşları halkanın ortasında bir kamp ateşi yakmışlardı. Motosikletli gençler bir süre kalıp onlarla çene çaldıktan sonra, yeniden yola koyuldular ve halkanın başka bir yöresine doğru gittiler.

Rüzgâra gelen gizemli sesler

Gece yansına doğru Stringer etraflarında bir

koruma çemberi oluşturmayı uygun gördü. Çember tebeşir tozu, tütsü ve kutsal sudan oluşmaktaydı. Stringer ve arkadaşları bu çemberin içine oturup beklediler. Gece yarısından kısa bir süre sonra çatırtıya benzer bir ses duydular. Önce uzaktan gelen sesler şiddetli bir rüzgâr eşliğinde giderek yakınlaşmaya başladı. Oysa ağaçların oluşturduğu halkadan dışarı bakıldığında ortalığa dingin ve açık bir yaz gecesi görünümü hâkimdi. O ana kadar en ufak bir esinti çıkmış değildi.

Siluet çığlıklar atıyordu

Bu durum yarım saat kadar sürdü. O sırada gruptakiler ağaç halkasının dışında hareket eden bir insan silueti gördüler. Birdenbire canlıya çığlıklar atan bir kadın sesi duydular. Kadının her çığlığının ardından bir bebek ağlaması duyuluyordu. Bu ürpertici sesler yarım saatten fazla sürdü. Sonra ortalığı bir sessizlik kapladı. Ağaçların çevresinde sürekli dönüp duran siluet bir daha görünmez oldu. Saat 02.00'ye kadar çevrede tek bir çıt çıkmadı. Ardından gruptakiler bir tür dinsel ayin eşliğinde bir kilise organının çaldığını işittiler. Aynı anda hepsi birden üzerlerine çöken yoğun baskını hissettiler. Bununla birlikte kendilerini paniğe kapılmaktan alıkoyamayış başladılar.

"Şeytani bir şey"

Az sonra duydukları baskının etkisi geçti. Ancak çok geçmeden, saat 02.30 sularında motosikletlilerden biri koşarak onlara doğru geldi. Genç adam halkanın öteki yakasında "şeytani bir şey" gördüklerini ve arkadaşlarının korkudan donup kaldıklarını söylüyordu. Daha sonra motosikletliler alelacele oradan uzaklaştılar.

Dave Stringer ve arkadaşları gün ışıyana kadar orada kaldılar. Ancak hepsi aşın ağı ve

Chanctonbury'de araştırma yapan ve buradaki bazı gizemli olayları bizzat yaşayan Dave Stringer, Charles Walker ve Paul Glover (en üstte). Bu fotoğraf halka içinde bulundukları sırada çekildi.

Chanctonbury'de bilinmeyen bir kuvvet tarafından yere serilen Dave Wills (üstte).

acılar içinde kıvranmaktan yakınıyordu. Bu ağrılardan ancak ağaç halkasının dışına çıkacakları kurtulabildiler.

Havaya yükseldi ve yere düştü!

Chanctonbury Halkası'nı kapsamlı bir biçimde incelemiş olan Charles Walker da bu tür bir gece nöbetine öncülük etti. 25 Ağustos 1974'te Walker ile Hayaletleri ve Psişik Olayları Araştırma Grubu'nun üç üyesi halka içine girdiler. Gece saat 23.00 sıralarında ağaçlar arasında dolaşırken, grup üyelerinden William Lincoln birdenbire havalandı. 1,5 metrelilik bir yükseklikte 60 saniye kadar boşlukta öylece asılı kaldıktan sonra, kendisini havalandıran gücün "kurtulup" yere çakıldı.

Lincoln, bu dehşet verici olay sırasında görünmeyen güce sürekli yalvararak "Tövbe! Tövbe!" diye bağırıyordu. Kısa süreli havalanma sonrasında belkemiği incinmişti. Öylesine ağır bir sarsıntı geçirmişti ki, daha sonraları başına gelen olay hakkında konuşmaya dili bir türlü varmadı. Yalnızca Chanctonbury'ye bir daha gitmeyi kesinlikle reddediyordu. Grubun öteki üyeleri olan Charles Walker, Dave Wills ve Richard Walker bu dramatik olaya baştan sona tanık olmuşlardı.

Elindeki haç yanıyordu

Charles Walker, daha ayrıntılı bir araştırma yapmak amacıyla, 1979 Eylül'ünde yeniden halkaya girdi. Bu kez yanında Dave Stringer, Dave Wills ve Paul Glover bulunuyordu. William Lincoln'un havalandığı ve daha önceki araştırmacıların felce uğradığı noktaya yaklaşılan sırada, Dave Wills birdenbire görünmeyen bir gücün itmesiyle yere serildi. Charles ve Paul onu yatıştırmak için çabalarken, Dave Stringer da her zaman bir zincire bağlı olarak boynunda taşıdığı haçı arıyordu. Stringer tam da Wills'in yere serildiği anda haçını düşürmüştü. Birkaç dakikalık araştırmadan sonra haçı yerde buldu. Eline alıp kaldırdığında, tıpkı yangın ateşinde tutulmuş gibi yanıyordu. Bu arada haçı boynundaki zincire bağlayan halkanın sanki zorla koparılmış gibi bükülüp kırıldığını gördü. Üstelik o sırada arkadaşlarından hiçbiri yanında değildi.

Sorular

Sonuç olarak Chanctonbury Halkası'nda son derece tuhaf bir şeylerin döndüğü anlaşılıyor. Bunun açıklanamayan üç ölüme bir ilintisi var mıdır? Bu yörede sürekli olarak görülen UFO'ların bu gizemli olaylarda bir payı var mıdır? Akla takılan, yanıt bekleyen sorular bunlar..

Hiçbir fiziksel müdahale olmaksızın nesnelerin hareket ettirilmesi olarak tanımlanan psikokinezi, parapsikolojinin en ilginç alanlarından biri. Bazı psikokinezi deneylerinin filme alındığı da biliniyor. Aşağıdaki yazıda bir psikokinezi grubu olan SORRAT'ın çalışmalarına yer veriliyor.

ZARF, KENDİ KENDİNE yavaşça ve sarsılarak daktilonun üzerine hareket etti. Ardından, şaryodan kurtularak birden klavyenin üzerine düştü. Sonra şeffaflaşmaya başladı. Bir an sonra tamamen kayboldu.

Bu ilginç psikokinezi ve sınlama olayı, bir yandan da bir kamerayla 8 mm'lik bir filme kaydediliyordu. Film sonradan defalarca izlendi. Gerçekten de olayda bir normalüstülük vardı. Fakat bu tür psikokinezi olaylarının sık sık yapılabilmesi pek mümkün olamıyor. Nitekim araştırmacıların elinde bu tür daha başka filmler de olsaydı belki de parapsikoloji son derece önemli bir hamlenin

Yer çekimini yok eden olay:

Psikokinezi

eşiğinde olacaktı.

Sadece zihinsel etkiyle

Söz konusu film, 1980 yılının bir kasım akşamı ABD'nin Missouri eyaletinin Rolla kentinde gösterildi. Aslında bu çalışmalar ve elde edilen sonuçlar uzun süren bir projenin ürünüydüler. Bu proje 1961 Ekim'inde SORRAT Grubu'nun (Telekineziyi ve Uyum Araştırma Derneği) kurulmasıyla başladı. SORRAT'ın ana hedeflerinden biri, parapsikolojinin bir dalı olan psikokinezi alanında

çalışmalar ve deneyler yapmaktır. Deneylerde, araya hiçbir fizik etki girmeksizin, sadece zihinsel ya da ruhsal bir güçle nesnelerin hareket ettirilmesi amaçlanıyordu.

Bir bilim adamı kurdu

SORRAT'ın kurucusu, Columbia'daki Illinois Üniversitesi öğretim görevlilerinden İngiliz Edebiyatı Profesörü **John G. Neihardt** idi. Prof. Neihardt'ın güçlü ve etkileyici bir kişiliği vardı. Öte yandan, hemen hemen tüm normalötesi olaylara karşı da yakın bir ilgi duyuyordu. Özellikle de psikokinezik yetenekleri olan, spiritualizme ya da mistisizme yakınlık duyanlar, çok ilgisini çekiyordu.

30 kişiden oluşan SORRAT Grubu, cuma akşamları Prof. Neihardt'ın Missouri'deki çiftliğinde toplanıyordu. Grup üyelerinin çoğunun birtakım ruhsal yetenekleri vardı. Yaklaşık 16 yıl süresince çalışmalar ve deneyler dışarıya kapalı tutuldu. Grubun dışındaki kişilere hiçbir açıklama yapılmadı.

Transa girerek...

SORRAT'ın psikokinezik olaylar oluşturabilmek için kullandıkları tekniklerin, çoğu ruh grubun uyguladığı yöntemlerden fazla bir farkı yoktu. Deney sırasında grubun deney katılan üyeleri son derece sakin ve gevşemiş bir halde oturarak psikokinezi olayının oluşmasını beklerlerdi. Grup üyelerinden biri olan

Dr. J.T. Richard (çizgili gömleklili) ve SORRAT üyeleri metal bir masayı havaya kaldırıyorlar. Bazı üyeler bu olayın bedensiz varlıkların katkısıyla oluştuğuna inanıyorlar (en üstte, üstte ve sağda).

SORRAT'ın kurucusu Prof. **John G. Neihardt** (solda). Prof. Neihardt'ın, geçmişinde bir Siyu Kızılderili kabilesinde şaman olarak yetiştirildiği söyleniyor. Bu bakımdan deneylerdeki psikokinezik etkinin, onun gizemli geçmişinden kaynaklanabileceği öne sürüldü.

Joseph Mangini, elindeki Siyu Kızıldillerin kutsal tören sopasıyla bir çalışma sırasında görülüyor. Bir eliyle de Prof. Neihardt'ın kızına sarılmış (sağda).

SORRAT'ın psikokinezi deneyleri sırasında bir şapka bulunduğu masadan 1 metre kadar havaya yükseldi (altta, sağda).

Joseph Mangini'nin kısa zamanda transa girebilme yeteneği vardı. Bu bakımdan, özellikle Mangini transa girince çok daha güçlü bir psikokinezik etki söz konusu oluyordu.

Cisimlerde gözlenen değişiklikler

İlk deneyler başladıktan yaklaşık 2 ay sonra masanın üzerine deneyde kullanılmak üzere yerleştirilmiş çeşitli cisimlerde ilginç bir durum gözlemlenmeye başlandı. Cisimlerin çevrelerinde, belirli bir alan içerisinde bir "soğukluk" saptanıyordu. Nitekim cisimlerin yakınına termometreler yerleştirildiğinde, bu bölgelerdeki ısının, normal oda sıcaklığından en az 5 derece kadar daha düşük olduğu saptandı. Çalışmalar ilerledikçe bu kez de birtakım normalötesi tıklama sesleri duyulmaya başlandı.

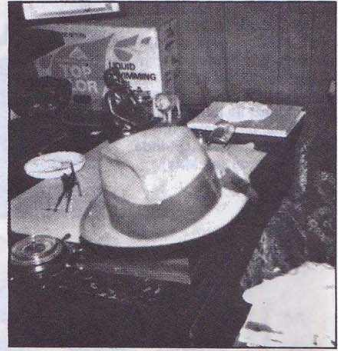

Esrarengiz sesler

SORRAT üyeleri bu tıktılara çok önem veriyorlardı. Çünkü bu normalötesi sesler, başarıya ulaşmanın küçük işaretleriydiler. Bu seslere neyin yol açtığı belli değildi. Önceleri herkes birbirinden kuşkulandı. Fakat yapılan incelemelerde seslerin grup üyelerinden herhangi biri tarafından çıkarılmadığı anlaşıldı. Çünkü sesler sanki yerin içinden geliyordu. Acaba tüm bunlara neden olan 'şey' bir ruh muydu?

Anlamli cevaplar veriliyor

Bir zaman sonra tıklamaların kaynağı ile deneyciler arasında bir tür iletişim de kuruldu. Örneğin deneyciler tarafından sorulan birtakım sorulara anlamlı bir şekilde, tıklamalarla cevaplar veriliyordu. Bunun üzerine, "evet" için bir tıklama, "hayır" için iki tıklama ya da "olabilir" için üç tıklama şek-

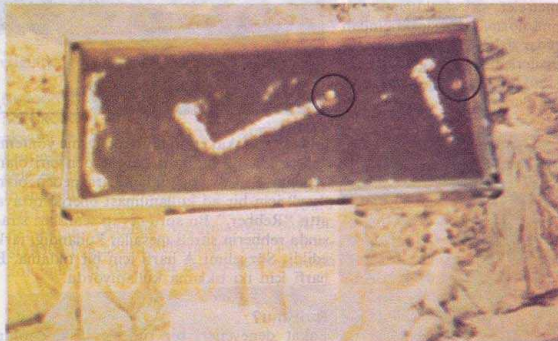
linde basit fakat etkili bir haberleşme yöntemi geliştirildi. Bu arada deneycilerden biri olan **William E. Cox**, bu tıklamalara neden olan "şey" için bir ad kullanılması önerisi ortaya attı: "Rehber." Bu soru-cevap seansları sırasında rehberin şifreli mesajlar kullandığı fark edildi. Sözgelimi A harfi için bir tıklama, B harfi için iki tıklama kullanılıyordu.

Ruh mu?

Fakat deneyciler, bir ruh ile ilişkide olup olmadıklarından hâlâ emin değildiler. Çeşitli görüşler öne sürülüyordu. Bazılarına göre, tüm bu olaylara neden olan güç, bir grup bedensiz varlıktan kaynaklanıyordu. Bu yaklaşım **SORRAT**'ın spiritüalist üyeleri tarafından benimseniyordu. Bir bakıma, olayın bedensiz varlıklardan kaynaklanıyor olmasını memnuniyetle karşıyorlardı. Çünkü bu durumda psikokinezik bir olayı oluşturmak için kendilerinden bilinçli bir çaba harcamaları gerekmiyordu. Çünkü çoğu deneyde bu tür bir çabanın yapay bir zorlamaya neden olduğu, dolayısıyla bir anlamda başarıyı engellediği gözlemlenmişti. Fakat sonuçta,

SORRAT Grubu'nun çalışmaları sırasında bir sehpa "yürüldü" (Üstte ve sağda). Çeşitli cisimler de havalandılar (Üstte, sağda ve en sağda, Üstte). Deneycilerin "kahve kutusu" dedikleri mini laboratuvarı psikokinezi ile hareket eden zar (altta, daire içinde), kahve tabakasının üzerinde iz bırakıyordu (en altta).

bu bedensiz varlığın ya da varlıkların kimliği açıklanmadı. Belki o böyle bir şey yoktu. Nitekim, grubun çoğu üyeleri de olayların ölmüş biri değil de "yaşayan" biri tarafından gerçekleştirildiğine inanıyordu.

Cisimleri havaya kaldırıyorlar

Bir zaman sonra grubun psikokinezi faaliyetleri oldukça ileri boyutlara ulaştı. Öyle ki, 1965 yılı sonlarında meşe ağacından küçük bir masayı artık havaya kaldırabiliyorlardı. Daha sonra bu olaydan cesaret alıp çok daha ağır (37 kg) bir mermer masayı havaya kaldırmayı

başardılar. Yine aynı yıl yapılan deneylerde havaya kaldırdıkları bir tepsiyi 3 dakika kadar o durumda tutmayı başardılar. Bir başka sefer yapılan bir diğer deneyde de, bir sehpayı 4,5 metre kadar yükseğe kadar çıkarabildiler.

Geniş bir fotoğraf arşivi var

Tüm bu deneyler sırasında üyelerden Dr. J.T. Richards'a çok iş düşüyordu. Çünkü Dr. Richards SORRAT'ın fotoğrafçısı ve arşivcisiydi. Dr. Richards, SORRAT'ın deneyleri sırasında görüntülenmiş çok sayıda fotoğraf ile geniş bir albüm oluşturmuştu. Fotoğraflarda psikokinezi olaylarının yanı sıra, daha başka parapsikolojik olaylara da rastlanıyordu. Örneğin bazı fotoğraflarda gizemli ışıklar, parçalara ayrılmış cisimler görülmüştü. Bir keresinde psikokinezi deneyi sırasında, çimenlerin üzerinde kendiliğinden bir "görüntü" oluşmuştu. Sanki fotoğrafının çekilmesini bekler gibi bir hali vardı.

"Mini laboratuvar"

Öte yandan Prof. Neihardt'ın Dr. Jacob Bank Rhine ile de dostluğu vardı. Dr. Rhine, geniş bir kesim tarafından parapsikolojinin babası olarak kabul ediliyor (Bkz. sayfa 598 ve 636). Dr. Rhine, doğal olarak SORRAT'ın çalışmalarından etkilendi. SORRAT üyelerinden biri olan William E. Cox, önceleri Dr. Rhine'in parapsikoloji laboratuvarında çalışıyordu. Cox, psikokinezi uzmanlığının yanı sıra, oldukça yaratıcı ve özgün bir deneyciydi de. Daha önceleri ise illüzyonistlik yapıyordu. Bu bakımdan Dr. Rhine, Cox'un, geliştirilecek hileden etkilenmeyen bir psikokinezi aleti konusunda çok yararlı olacağını düşünüyordu. Bu alet görünüşte kilitli bir kutuydu. Fakat Dr. Rhine için bir mini psikokinezi laboratuvarı işlevi görecek.

Bu mini laboratuvarın ilk modeli Prof. Neihardt tarafından gerçekleştirildi. Büyük bir cam kaptan ibaret olan mini laboratuvara, sonraları Cox "kahve kutusu" adını verdi. Çünkü deneylerde kabın içerisine bir miktar kahve konuluyordu. Kutunun ek yerleri ve cam kapağı üzerindeki mühür, kimsenin açamayacağı bir şekilde yapıldı. Ek yerlerine özel

ışaretler konuldu. Her deneyin ardından, kutunun her yanı dikkatlice gözden geçiriliyordu. Üstteki mühürün kurcalanıp kurcalanmadığı bu şekilde kontrol ediliyordu. Hiçbir hileye de rastlanılmıyordu.

Zıplayan zar

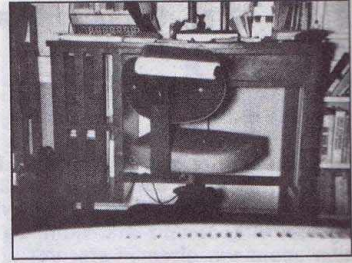
Deneyler sırasında kutunun içerisine çeşitli cisimler konuyordu. Örneğin kutunun zeminine yayılan kahvelerin arasına bir çift zar yerleştiriliyordu. Zarlardan sadece birinin psikokinezik etkiyle hareket ettirilmesine çalışılıyordu. Bu deneyde genellikle başarılı sonuç alınıyordu. Bazen zar, kahve tabakasının üzerinde kendiliğinden "yürüyerek", kahvenin üzerinde bir iz bırakıyordu. Bazen de "yürümeden" 1-2 cm öteye sıçırıyordu. Bazı kahve deneylerinde de zar kullanılmıyordu, bunun yerine yine psikokinetik etkiyle kutunun beyaz zeminine ortaya çıkacak izler oluşturulmaya çalışılıyordu. Bir keresinde kutuya karbon kâğıdı ile sivri uçlu bir yazma aleti koydular. Alet kâğıt üzerinde hareket ederek izler bırakıyordu. Bazıları karalamaya, bazıları da tek tek sözcüklerdi. Bu olaya "direkt yazma" adı verildi. DARKMALT

Kendiliğinden psikokinezi

1977'de Cox, Dr. Rhine'den ayrılarak SORRAT Grubu'nun çalışmalarına daha çok ağırlık vermeye başladı. Cox, bir psikokinezi uzmanı olarak, sonraları önemli bir noktayı yakaladı. Cox'a göre psikokinezi etkileri kendiliğinden meydana geliyordu. Deneye katılanlardan hiç kimse psikokinezik bir etkiye bulunmasa bile kendiliğinden birtakım olaylar oluyordu. Bu durumda psikokinezinin olağanüstü bir konsantrasyon ve çaba gerektirdiği şeklindeki iddia da çürütülmüş oluyordu. Çünkü kahve kutuları yalnız bırakıldıklarında da psikokinezik bir etki açığa çıkıyordu. Bunlar gerçekten şaşırtıcı sonuçlardı. Zaten SORRAT'ın çalışmalarını bu denli önemli kılan etmen de, birçoklarına göre, "kendiliğinden psikokinezi" olayıydı.

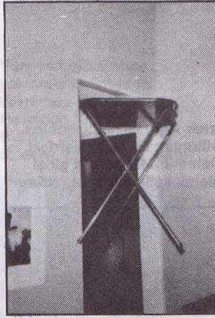
Çalışmalar aksadı ama...

Fakat Prof. John G. Neihardt'ın bir zamar

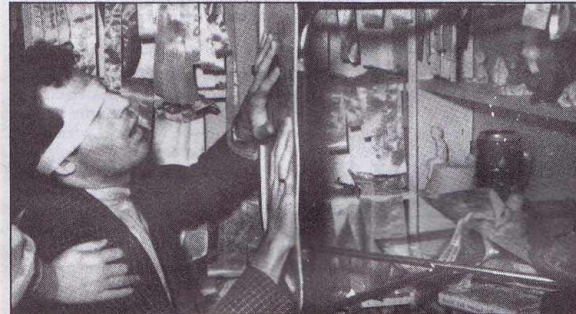

Bir başka deneyde grup üyeleri hiç ellerini sürmeden havalandırdıkları sehpayı yönlendirebildiler. Hatta bir keresinde de onu, 4,5 metre kadar yükseğe çıkarabilmeyi başardılar (altta).

SORRAT üyesi Joseph Mangini trans durumunda. Mangini, masa yukarı tırmanırken ona hafifçe dokunuyor (en altta).

sonra ölmesiyle SORRAT'ın çalışmaları aksamaya başladı. Bu olaydan sonra iki SORRAT üyesi, Joseph Mangini ve Dr. J.T. Richards, kişisel çabalarıyla kendiliğinden psikokinezi çalışmalarını sürdürmeye çalıştılar. Öte yandan bu iki araştırmacının işbirliği ve vardıkları sonuçlar, birçok profesyonel parapsikolog arasında şaşkınlığa ve güvensizliğe yol açtı. Onlara göre bu iki araştırmacının gerçekleştirdikleri, olanaksız olaylardı. Fakat tüm bunlara rağmen Dr. Richards'ın çalışmalar sırasında karşılaştığı normalötesi olaylar, kısa zamanda, göz ardı edilemeyecek kadar şaşırtıcı bir düzeye ulaştı.

Bir başka boyuta açılan kapı

İzmir'in gizli geçitleri

Anadolu sonsuz gizemler saklıyor. Hemen her tarafta, maddi izleri kalan ama manevi etkilerini sürdüren yapıtlar görüldüyor. Bunlardan biri yine Ege'de, İzmir agorası. Arkadaşımız Alta Nürün, bu agorayı gezerken, tüm agoraların gizemini araştırdı.

AGORA SÖZCÜĞÜ İyonya ve eski Yunan'da önemli bir yaşam boyutunu anlatan, önemli bir kavramdır. Sözcüğün tam karşılığı, bir kentin idari, dini ve ticari merkezi olan meydan demektir. Daha geniş anlamda ise, agora, insanların her tür dünya ilişkisinde alışveriş yaptıkları bir alandır. Agoraların ilk kez ne zaman kuruldukları tam olarak bilinmiyor. Ama, ilk toplumlardan kalma bir gelenin sonucunda doğmuş olmalılar. Bu gelenekte, her topluluk belirli periyotlarda bir araya gelerek, sorunlarını çözmeye çalışıyorlardı.

Agora kavramı tam anlamıyla, M.Ö. 2. yüzyılda ortaya çıktı. Küçük agora modellerini, çok büyük agoralar izledi. Bunların ilk görüldükleri yerler ise, Batı Anadolu'dadır. Hemen hepsi, önemli İyonya kentleridir. Bu yerleşim merkezlerinin başında, Miletos (Milet), Priene (Güllübağ), Magnesia (Manisa), Bergama, Assos (Behramköy) ve İzmir geliyor. Bu yazıda, üzerinde durulacak olan agora, İzmir'in Tilkilik-Namazgâh semtinde bulunan agoradır.

Ruhsal dünyaya açılan kapı

İzmir'in M.Ö. 1130'da kurulduğu sanılıyor.

İzmir Agorası'nın kalıntıları. Sütunlar, bir zamanlardaki, Demeter Mabedi'nin giriş olarak kullanılıyordu (altta).

İzmir agorasının ise Roma devrinde yapıldığı belirleniyor. Bu Roma dönemi, M.Ö. 133 ile M.S. 395 arasında yer alan 500 yıllık bir dönemdir. Agora, bu dönem içerisinde, 400 yıl kadar sağlam kaldı ve kullanıldı. Daha sonra, bir deprem sonucunda yıkıldı. Daha sonraki yüzyıllarda agora yavaş yavaş önemini yitirdi ve unutuldu. Bugün ise, İzmir agorası, belirli bir turistik önem taşıyan, pazar yeri olarak kullanıldığı kabul edilen bir tür harabedir. En azından, Efes'e yapılan restorasyon ve onarım buraya yapılmamıştır. Ama, daha da önemlisi, agoranın gerçek işlevinin bilinmemesidir. Oysa agoralar, sadece ticaret yapılan yerler değildirler. Daha da ötede, agoralar ruhsal dünyaya açılan özel kapılardır. İnsanın insanla olan ilişkisinin yanı sıra, insanın insanötesiyle ilişki kurduğu yerlerdir.

Antik demokrasinin sembolü

Tüm agoralarda, Tanrı ve Tanrıçaların, efsanevi ve ulusal kahramanların ya da önemli kişilerin heykelleri bulunurdu. Kurban yerleri, önemli kutsal kişilerin mezarları yer alırdı. Çok önemli bir kural vardı: Sunak ve tapınak alanlarına girebilmek için, insanın çok temiz ve lekesiz olması gerekiyordu. Örneğin, katiller, hırsızlar agoraya giremezlerdi. Hukuksal olaylar bile burada çözümlenirdi. Agora, site halkının ve demokrasinin sembolüydü. Burada alınan kararların çok daha geniş anlamda bir boyutun onayından geçtiği kabul oluyordu. Tanrıların, liderlerin ve kutsal kişilerin mezarları ve heykelleri yanında ve benimsenen inanışların manevi ışığı altında verilen hükümler çok daha etkin ve doğru kabul edilirdi. Antik çağ uygarlıklarında, çok daha gerilerden gelen bir inanış vardır. Bu inanışa göre, her kentin özel Tanrıları ve mitolojik kahramanları vardır. Bu doğaüstü güçler, o kenti kendi tesir alanlarıyla etkiler ve yönlendirirler.

İzmir'in koruyucu Tanrıları

İşte, İzmir agorasının iki Tanrıçası ve bir de Tanrısı vardır: Bunlar, Toprak ve ürün Tanrıçası Demeter, Ay ve av Tanrıçası Artemis ve Denizler Tanrısı Poseydon'dur. Bu üç güç, İzmir agorasında odaklanmıştır. Öncelikle, Demeter'in üzerinde durmak gerekiyor. Yunan mitolojisine göre, Zeus'un babası Kronos'la, Tanrıça Kibele'nin (Rhea) kızıdır. O, insan eliyle işlenmiş yerlerin, ekilmiş tarlaların, bereketin Tanrıçasıdır. İnsanları besleyen toprağı, onun verdiği her tür ürünü ve özellikle buğdayı sembolize eder. Daha sonra, Demeter'le, deniz-

ler Tanrısı Poseydon evleneceklerdir. Yani, toprakla ona hayat veren su birleşeceklerdir.

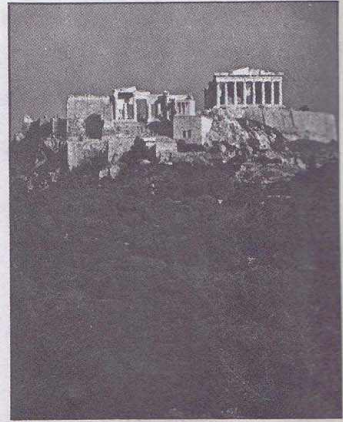
İlahi bilgiye çileyle varılır

İyonya döneminde, Demeter için özel bir tören yapılırdı. Bu törende uygulanan kurallar, kesinlikle gizli tutulurdu. Dışarıdan kimseye bir şey anlatılmazdı. İnanışa göre, Demeter'in sırrına ulaşmak için, en uygun yol çile çekmektir. Çünkü bu yol, ilahi bilgiye erişmenin yoludur. Daha derin anlamda Demeter, çok daha başka anlamları ifade eder. O, göksel nurdur, ilahî zekâdır ve kozmogonik ilahların ve ruhların anasıdır. Demeter kültünde, soylu aileler görev alırlardı. Bunlara, gökle yer arasında aracılık yapacak olan, Ay Oğulları denirdi. Gökle yer arasında, ikisini birbirine bağlayan çok uzun bir köprü vardır, ruhlar buradan inip çıkarlar. İnanca göre, Ay Oğulları, bu yolun kılavuzlarıdır. Amaçları, bir sefalet çukuru olan bu dünyada, ilahi mutluluğun ışığını alarak doğru yolu buldurmaktır.

Törenlerin asıl anlamı: Gene doğmak

Agoradaki Demeter törenlerinde, üst düzeyde gizem bilgileri verilirken, halk tipi basit mitolojik öykülerle örneklemeler yapılırdı. Mitolojiye göre, Demeter'in kızı Persephone, yeraltı Tanrısı, cehennemin bekçisi Hades tarafından kaçırılmıştı. Kızının acısına dayanamayan Demeter, birlerce yıl boyunca, bıkmadan usanmadan kızını aradı ve ona ulaşmaya çalıştı. İşte, bu basit öykünün ardında, üst düzeyde bir sembolizm vardır. Burada Demeter, ruhu sembolleştirir, kızı Persephone'u araması ise ruhun kendini, ya da evlat kavramı ile sembolleşen öz parçasını aramasıdır. Demeter, bu arayış sırasında, sayısız yerler dolaşır, birçok yaşama karışır.

Partenon'daki bir diğer agora ve tapınak (sağda).

Bu ise, ruhun bedenlere inmesi, ıstıraplar çekmesi ve tekrar aslına dönmesidir. Persephone öyküsü, her insanın ruhunda, geçmiş ve geleceği hakkında derin bir düşünce imkânını ve alışılmadık ümitleri uyandırıyor.

Demeter müritleri

Her yıl şubat ayında yapılan Agora törenlerinde, Demeter müridi olmak isteyen adaylar belirlenirdi. Bu adaylar, özel kâhin-rahipler tarafından alınırlar, dağlarda bulunan, kutsal kabul edilen Persephone mabedine götürülürlerdi. Aynı yöntem, çok daha önceleri, eski Mısır'ın Hermes öğretisinde de uygulanıyordu. Başlarında nergis çiçekleri olan rahibeler, merdivenlerde yer alarak, adaya şöyle derlerdi: "Ey, sırları öğrenmek isteyen aday, işte Persephone'nun eşiğindesin, öğreneceksin ki, bu dünyadaki ömrün, birtakım karışık rüyalardan dokunmuş bir kumaştır. Bitişik bulunduğun karanlık içerisinde, senin gündüz ve gece hayallerin ve rüyaların uzayıp gidiyor. Ama, bunun ötesinde, ebedi göksel nur var. Persephone, karanlık ırmaklardan geçip, göksel Demeter'e ulaşmada yardımcın olsun."

Yunanistan'da Atina yakınındaki Sounion burnunda yer alan Poseidon Tapınağı. Burada da görkemli törenler yapılıyordu (altta).

"Küçük Sır" ve "Büyük Sır" törenleri

Burada, düşündür Empedokles'in bir sözü aklı geliyor: "Yeni gelen nesiller, yaşamakta olan insanları ölüme götüren müthiş varlıklardır. Eskiden siz, gerçekyaşamı yaşadınız, sonra bir güzelliğin cazibesine kapılarak, bedene bürünüp dünyaya indiniz. Buradaki varlığınız bir rüyadan ibarettir. Gerçek olan geçmiş ve gelecektir. Anlarınıza bakınız ve tedbirli olmayı öğreniniz." Agorada yapılan "Büyük Sır" törenleri beş yılda bir, eylül ayında yapılırdı. Önceki "Küçük Sır" töreninde sırların büyük ve kalın peçesi henüz gözlerin önünden kalkmamıştı. Ama, aynı zamanda, kalplerin derinliğinden küçük bir pencere açılmıştı. Buradan, bambaşka pek güzel bir âlem

Yeni Çağ Hareketi yöneticilerinden Anna Gouländris Horn. O ve grubu Agora tapınaklarının restore edilmesine çalışıyorlar. Restore edilen tapınaklarda ruhsal çalışmalar ve meditasyon uygulamaları yapıyor (solda).

hayal meyal seçilir. Büyük tören ise, bambaşka yönleri taşır.

Agoranın tapınağının dış kapısından giren adaylara, rahipler, ölüm üzerine görüşlerini, sır olarak saklamaları için yemin ettirirler. "Şimdi," derler, "Görmek ve anlamak için ölüm diyarından geçmek gerekir, nura kavuşmak için karanlıktan geçilir, korkulmamalıdır." Sonra adaylar, yeraltı labirentine girerler ve karanlığın içinde el yordamı ile ilerlerler. Daha sonra, korkunç inlemeler, gök gürültüleri duyulur, şimşekler çakar, onların ışığında korkunç yüzler görülür. Dev yaratıklar insanları çiğnerler. Bu semboller, ölüm döşegindeki bir insanın gibidir. Sonra, imajlar gittikçe artmaya başlar.

Kâbuslu yolculuk

Aynı anda, bir rahip büyük, bakır bir mangel içerisine, avuç avuç uyuşturucu etki yapan otlar atar. İşte, halüsinasyonların nedenleri bunlardır. Yayılan kalın duman bulutunun içerisinde, akıl almaz korkunçlukta canavarlar, yaratıklar ortaya çıkarlar ve adayların yollarını kesmeye çalışırlar. Adaylar, ilerlemeye çalışırlar, görünmez eller onlara dokunur. Bazıları korkup, geri kaçmaya çalışırlar ama cesur olanlar ilerlerler. Çünkü, kötülüğü ve negatif güçleri yenecek tek güç, sağlam kararlı olmaktır. Ezoterik (batini) bilgilerde, tam gelişmemiş ruhların, şuurları uyur bir halde var oldukları ve bu ruh çekirdeklerinin dünyayı doldurdıkları anlatılır. Aynı şey için, Heraklit, "Doğanın her tarafı cinlerle doludur" derken, Eflaun "Unsurların cin ve perileri

vardır" diyordu.

18. yüzyılda ise, teozofist doktor Paracelsus, aynı kavramı daha farklı bir biçimde ortaya koydu: "İnsanlardaki manyetik güçlerin çektiği unsurlar vardır, bunlar elektrikleşerek her türlü şekillere girebilirler."

Hedef, Elisium

İnsan, ihtiraslarına ne kadar düşkün olursa, bu güçlerin tesiri altında o kadar kalır. Ancak büyücüler ve sihir yollarını bilenler buna hâkim olabilirler. Bunlara, "Eşik Muhafızları" denir. Törenin son aşamasında ise, adaylar, cennete (Elisium) varırlar. Orada, her şeyin yaratıcısı vardır. Güneş, onun meşalesidir, Ay, tapınağın başrahibidir ve mistik gerçeğin habercisi özel görevli Hermes'tir. Hermes, şu sözcükle, agoradaki büyük töreni sona erdirir: "Konx om pax"

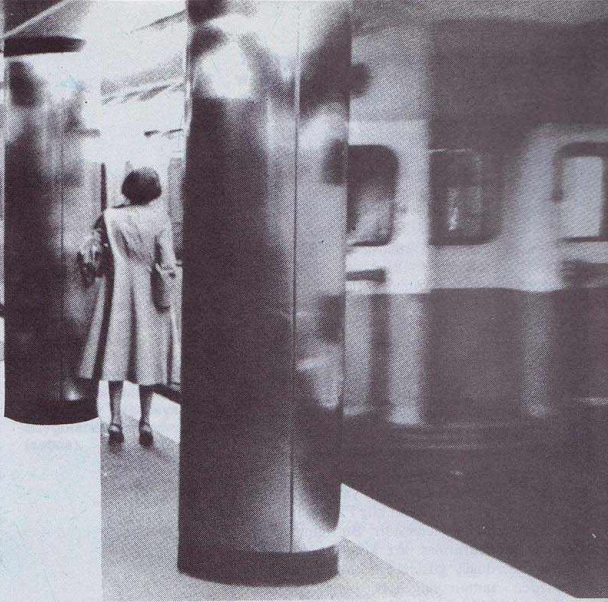
"Bu ifade Yunanca değildir, doğudan gelir. Dilbilimci Willford'a göre, Sanskritçe'dir. İlk kelime, "kasha"dan gelir, en şiddetle arzu edilen şey demektir, "om" brahmanın ruhudur. "Pasha"dan gelen "pax" ise, devir anlamındadır. O zaman bu sözcüğün ya da duanın öz anlamı şöyle ortaya çıkar:

"Dualarımız kabul olsun, hepimiz büyük ruha kavuşalım."

Bu anlatılanlar, agora törenlerinin Demeter ile ilgili bölümü olarak dikkat çekiyor. Poseydon ve Artemis için yapılan törenler çok daha farklı ve zengin anlamlar taşıyorlar. Bunları daha sonraya bırakarak, agoranın sanıldığından çok daha farklı bir yer olduğunu üzerinde durmak gerekiyor.

Tüneller nereye çıkıyor?

İzmir agorasının altında yıkıntılar altında kalmış, karmaşık bir tünel sistemi var. Burarlarda, büyük bir olasılıkla girişleri kaybolmuş nice geçitler var. Eski İzmirli ve Halikarnas Balıkcısı gibi uzmanların belirttiklerine göre, tüm İzmir'in altında son derece karmaşık bir yeraltı sistemi vardır. Acaba, bu geçitlerin birinden Demeter'in ya da Persephone'un gizli mabedine çıkılabilir mi? Bunun cevabını zaman verecek. Şimdilik önemli olan, İzmir agorasının elma, armut satılan bir pazar yeri olmadığını ortaya konmasıdır. Çünkü burası, bir başka boyuta açılan, özel bir enerji alanının kapısıdır.

**DDA yaşamı
yönlendiriyor mu?**

Şans, yargı ve psi

İnsan, şansını kendisi mi yaratıyor, yoksa isteklerini gerçekleştirirken DDA'nın gizli etkisiyle mi hareket ediyor? Aşağıdaki yazıda günlük yaşamın psikik araçlarla biçimlenebileceğini öne süren bir teori inceleniyor.

AMERİKALI PARAPSİKOLOG Rex G. Stanford'un psi ve günlük yaşam arasındaki ilişkiyi araştırmak için geliştirdiği teorisinin adı, PAKT modeli (Psi aracılığıyla kendiliğinden tepki) olarak biliniyor. O, bu modelle medyum olmayan sıradan insanların da isteklerini gerçekleştirmede DDA'yı (Duyuldu algı-lama) ya da PK'yı (psikokinezi) farkında olmadan nasıl kullandıklarını açıklıyordu.

Psi'nin günlük yaşamımızdaki gizli kullanımı Stanford'un öne sürdüğü kadar yaygın-lık gösteriyorsa, bunun ardındaki işlev ne olabilir? Bu tür en yaygın işlevlerden biri içgü-düsel davranış değişikliklerinin, kişinin izle-mek zorunda olduğu programdan dalgınlıkla yapılan sapmalar değil de DDA yoluyla iletilen bilgilerin dolaysız bir sonucu olarak oluştuğunu öngörüyor.

"Dalgınlık" mı yoksa?

Stanford, bu konuya ilişkin olarak şöyle bir örnek veriyor: "New Yorklu biri, kentin öbür kısmında oturan arkadaşlarına sürpriz bir ziyaret yapmak için metroyla yolculuk ediyordu. 14. Cadde istasyonunda inip metro değiştirmesi

Bir adam Washington'da olduğunu sandığı kongre üyesiyle, politik konuları tartışmak için güçlü bir istek duyduğu anda New York metrosunda (üstte) onunla karşılaştı. Parapsikolog Rex G. Stanford bu tür karşılaşmaların tesadüf olmadığını söylüyor ve güçlü bir istek duyduğumuz anda, olayın meydana gelmesine neden olduğumuza inanıyor.

gerekirken "dalgınlıkla" metrodan inerek dışarıya doğru yürüdü.

Hatasının farkına vardığında arkadaşlarının evinin altı blok ötede olduğunu düşünerek yürümeye karar verdi. Cadde boyunca ilerlerken birdenbire arkadaşlarıyla karşılaştı. Birbirlerini gördüklerine çok sevindiler ve bir süre sohbet ettiler."

Bu olayda kişinin her ne kadar normalde 14. Cadde istasyonunda inerek dışarıya çıkmasının "yanlış" olduğu söylene bile, o gerçekte "doğru" hareket etmiş oluyordu. Eğer istasyonda "doğru" metro değişikliğini yapmış olsaydı, arkadaşlarıyla karşılaşabilmesi olanaksız olacaktı.

Yine metroda!

Aynı kişinin başından geçen ve PAKT özelliklerini daha çok taşıyan bir olayı da Stanford, şöyle anlatıyor:

"Bir kongre üyesi, Bay K'dan yeni dönemde yapılacak kongreyle ilgili bir mektup almıştı. Bay K. mektubunda kongrede görüşülecek birkaç önemli konuya ilişkin onun görüşlerini soruyor ve bunları bir formda belirtmesini istiyordu. Kongre üyesi, konuyla oldukça ilgilenmesine rağmen bir süre mektuba cevap veremedi. Sonunda bir gece, formu doldurup kapsamlı bir not da ekleyerek sekreterinden ertesi gün bunu postaya vermesini istedi."

Fakat gelişen olaylar onun bu isteğinin yerine getirilmesini engelleyecekti.

"Ertesi sabah ofisine gitmek için daha erken yola çıktı ve her zamankinden bir dakika önce metro istasyonuna vardı. Beklerken omzuna bir

elin dokunduğunu hissederek geri döndü. Bay K. karşısında duruyordu. Aynı metroya bindiler ve yolculuk boyunca her ikisini de yakından ilgilendiren politik konuları tartıştılar. Bay K. ile bu koşullar altında karşılaşılabileceğini hiç düşünmemişti. Çünkü Bay K.'nin o anda New York'ta değil de Washington'da olduğunu sanıyordu."

Davranışlarını ayarladılar

Bu olay PAKT modelinin birkaç temel noktasını içinde taşıyor. Bunlardan biri, "tesadüfî" karşılaşmanın olaydaki kişinin Bay K. ile birtakım politik sorunları tartışmak için güçlü bir ihtiyaç hissettiği anda meydana gelmesi; bir diğeri de hareketlerini alıştığı şekilde sürdürürken zamanlamadaki küçük bir "hata"nın bu karşılaşmayı sağlamasıdır. İki adamın da böyle bir karşılaşmadan karışıklı yarar sağladıkları düşünüldürse, onların davranışlarını bilimsizce birbirlerine göre ayarladıkları söylenebilir. DARKMALT

"Karanı" kim veriyor?

PAKT modelinin en çarpıcı yanlarından biri, en karmaşık durumların bile PK yoluyla etkilenebileceğini söylemesidir. Bu ilginç özellik, karmaşık durumlar söz konusu olduğunda etkisinde düşüş gösteren normal yeteneklerimizden tamamıyla ayrı biçimde çalışır. Bununla birlikte günlük yaşamda meydana gelen PAKT örneklerinin çoğu oldukça basit olaylarla ilgilidir. Bu olaylardan bir diğerini Stanford şöyle aktarıyor:

"Vejetaryen (et yemeyen, sadece bitkisel gıdalarla beslenen) bir çift yolculukları sırasında Amerika'nın daha önce gitmedikleri bir kentinden geçiyorlardı. Bir vejetaryen lokantasında yemek yemeyi istiyor fakat böyle bir lokantayı nerede bulabileceklerini bilmiyorlardı. Çaresizlik içinde yol kenarında gördük-

leri bir lokantaya girdiler. Bir süre sonra içeri giren bir grup insan onların yanındaki masaya oturdular ve kendi aralarında kentteki vejetaryen lokantalarının yerleri ve özellikleri hakkında konuşmaya başladılar. Ayrıca bununla da kalmayıp çiftin en çok rağbet ettiği ve Amerika'da son derece nadir bulunan Hint vejetaryen lokantalarından da uzun uzun söz ettiler."

PAKT bu olayda grubun hangi lokantada yemek yemesi gerektiğini belirlemişti.

Felton görüşmelerinde PAKT

İngiltere'de ise en yaygın PAKT olayına Felton görüşmelerinde rastlanıyor. Belki de birini telefon ile arama düştüncesi telepatik bir bağ hareketi geçiyor. Genellikle X telefonla Y'yi aradığında, Y'nin hattının meşgul olduğunu görüyor; çünkü X'in numarayla çevirdiği anda Y de X'in numarasını düşünmeye çalışmaktadır. Buna benzer diğer bir örnek de şöyle: Birisiyle görüşmeyi düşünürken ya o kişi "tesadüfî" size geliveriyor ya da onu düşündüğünüzden çok kısa bir süre sonra size telefon ediyor. Böyle bir olayı, araştırmacı yazar Julian Isaacs şöyle anlatıyor:

"Bu durum, bir arkadaşımın, özellikle de Andy ile görüşmeyi düşündüğümde sık sık başıma geliyor. Andy benden oldukça uzak bir yerde oturuyor ve telefonu da yok. Fakat ne zaman onunla konuşmak için güçlü bir istek duysam, anında bana telefon ediyor. Hatta bu durum o kadar görünür hale geldi ki, onunla DDA yoluyla 'konuşarak' bana telefon etmesini bilinci olarak yönetmeyi denedim. Sonunda arkadaşım gerçekten benim ona, 'Andy!' diye seslendiğimi duymuştu."

Bilerek yapılabilir mi?

Yukarıda anlatılan olay, bilimsiz PAKT'ın tasarlanarak yapıp yapılamayacağı sorusunu ortaya çıkarıyor. Stanford'un teorisine göre önceden hissedilen DDA gibi, önceden bilinen DDA da bilincimiz içinde oluşur. Çünkü önceden bilmenin işlevlerinden biri de tahmin edilenler gerçekleştiğinde olayın şokunu azaltmaktır. Kuşkusuz önceden bilmenin bazı türleri eylemlerimizden bizi alıkoyarak olayın meydana gelmesini önleyebilir. Fakat bazı durumlarda olayın meydana gelmesi kaçınılmazdır. Örneğin, önceden hissetmemize rağmen sevdiğimiz birinin kalp krizi nedeniyle acı çekmesini engelleyemeyiz. Hatta DDA yoluyla oluşacak şeyi önceden bildiğimiz halde elimizden hiçbir şey gelmeyebilir. Böylece önceden bilme, Stanford'un belirttiği gibi "olaylar karşısında bir tampon" vazifesi görür.

Rüyada DDA

Rüyalar, bilimsiz DDA'nın çok yaygın olan dışavurumlarıdır. Fakat insanların çoğu ya ilgi azlığından ya da rüyalarının bulanıklığından bunun farkına varamıyorlar. Nitekim, rüya araştırmalarının birinde kendilerinden rüyalarını hatırlamaları istenen denekler kısa

Araştırmacı yazar Julian Isaacs ne zaman arkadaş Andy ile konuşmak için güçlü bir istek duysa, Andy de içinden gelen bir zorlamayla ona telefon ediyor. Hatta bazı zamanlar Isaacs'in "Andy!" diye seslendiğini bile duyuyor. Belki de telefon ile arama düşüncesi telepatik bir bağ hareketi geçiyor (altta).

zamanda DDA'nın farkına varmışlardır. New York Maimonides Tıp Merkezi'nde yapılan çalışmalar da DDA'nın rüyalarındaki yaygınlığını kanıtlamıştır (Bkz. sayfa 784). Fakat psinin bilinçli kullanımı rüyadaki DDA kullanımından tamamıyla farklıdır. Onun ardındaki işlev ancak PAKT'ı engelleyen veya kısıtlayan etmenler anlaşarak açıklanabilir.

Değişken koşullarda sık görülüyor

PAKT'ı açıklayan temel yaklaşımlardan biri de "değişken davranışlardır." Kişinin sık sık DDA yoluyla farkına vardığı ödüllendirici bir durum, alışılmadık ve hatta tuhaf bir hareket biçiminin izlenilmesine neden olur. Bazen - kongre üyesiyle "tesadüfi" karşılaşmada olduğu gibi- dalgınlıkla yapılan küçük "hatalar", amacın gerçekleşmesini sağlar. Fakat normal davranışlardan daha fazla sapmayı gerektiren durumlarda amaca ancak içinden geldiği gibi davranmaya hazır olan kişiler ulaşabilir.

Programlı olarak yaşayan kişilerin PAKT için şansları düşüktür. Birçok PAKT olayı, kişilerin günlük programlarından uzaklaştığı tatillerde görülüyor ve bu olaya hazır olanlarla, psinin gizli gücünü kabul eden kişilerin başına daha sık geliyor.

Duanın işlevi

Stanford, dua eden kişinin psikolojik durumunu laboratuvar çalışmasındaki PK deneyiyle karşılaştırarak, dua etmenin işlevini de araştırdı. Bu araştırmalar sonunda duanın gerçekleşmesinin ve PAKT olayın değişik inançlara bağlı benzer olaylar olduğu sonucuna vardı.

Duanın işlevi, duayı gerçekleştirecek güce sahip olduğuna inanılan -Tanrı, aziz veya ilahlar gibi- insanın dışındaki bir kaynağa dayanır.

Stanford ise duanın gerçekleşmesinde ilahi

Stanford'un araştırmaları içten gelen duaların gerçekleşmesinde ilahi bir gücün değil de, insani bir kaynağın rol aldığına işaret ediyor. Ona göre duanın gerçekleşmesini sağlayan işlev, kişinin dua ederek kişisel PK kapasitesini artırmasıdır. Gerçekleşmeyen dualar ise, duacının olumlu sonuçların oluşmasını engelleyen kötü duygularının bir sonucudur (sağda).

bir müdahale olmaksızın insan PK'sının iyi bir kaynak olabileceğini belirtiyor. Kuşkusuz bu doğrusu gerçekleşmeyen duaların da şüpheciliğin ya da kötü duygulara sahip olmanın sonucu oldukları söylenebilir.

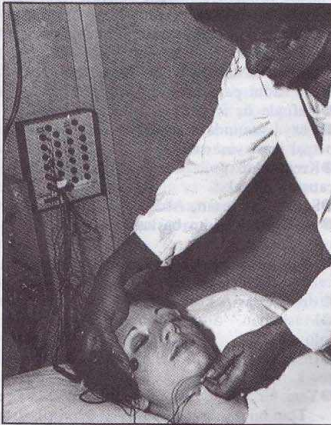
Yeni bir boyut

Psinin idaresi veya kontrol altına alınması sağlanamasa da gizli PAKT'ın keşfi, günlük yaşama yeni bir boyut ekleyecektir. Çünkü PAKT günlük yaşamımızdaki şaşırtıcı uzaklıklara erişen bazı karmaşık etkileşimleri açıklayabiliyor.

Stanford'un çalışmaları zaman ve uzay içinde şimdiye kadar bildiklerimizden çok daha geniş bir olaylar zinciri tarafından kuşatılmış yeni bir insan görüntüsünü gözler önüne seriyor.

New York'ta Maimonides Tıp Merkezi'nde yapılan rüya araştırmalarından bir deney (solda).

Deneyler, kendisini medyum olarak düşünmeyen kişilerde bile, DDA'nın rüyalarda söz konusu olduğunu gösterdi. Acaba herkes rüyasında DDA kullanıyor mu?

İnançların bulunduğu yer

Türkiye ve Anadolu

Anadolu'nun üzerinde kurulan tüm uygarlıkların, insanlık tarihine büyük etkiler yaptığı biliniyor. Bir gizemler ülkesi olan Anadolu'nun gelecekte de her yönden büyük önem taşıyacağı söyleniyor. Türkiye'nin yer aldığı bu yarınmanın geçmişi ve geleceği ile ilgili bilimsel ve antik bilgileri Ata Nirun inceledi.

GELECEĞİN DÜNYASI nasıl olacak? Dünya nasıl bir görünüme sahip olacak? İnsanoğlunun başarıları sürüp gidecek mi, yoksa, hızla gelişen süper teknoloji, sonunda yaratıcısının başını mı yiyecek? Daha milyonlarca soru akla geliyor. Bu sorular, tüm insanlığın geleceği adına merak uyandırırken, tek tek bireyleri ve toplumları da düşündürüyor.

Fakat, bir şeyi unutmamak gerekiyor. Geleceği algılayabilmek için, geçmiş çok iyi bilmek ve geçmişin olaylarını tam anlamıyla objektif bir biçimde yorumlamak önemli. Bu yöntem uygulanırken, bilimsellik yola çıkarak, geçmişten kalan bilgileri katalizör olarak kullanmak, bir diğer önemli yön oluyor.

Amaçlanan hedef, geleceğin dünyasını en doğru biçimde görebilmek ve bu tablo içerisinde, ülkelerin insanlığın yönelmesindeki etki alanlarını anlayabilmektir.

En ünlü 15 kâhin

Böyle çalışmaların bir tanesi, 1981 yılında ABD'de, The Book of Predictions (Kehanetler Kitabı) adıyla yayımlandı. Kitabın yazarları, David Wallechinsky, Amy Wallace ve Irving Wallace idi. Çalışma, çok geniş bir biçimde tutuldu. Keops Piramidi'nin sakladığı gizemlerden, Nostradamus'a, Edgar Cayce'den, Velikovsky'ye kadar birçok ünlü kâhin yer alıyordu. Fakat, aynı paralelde, dünyanın en ünlü gazetecileri, politikacıları, bürokratları, bilim adamları ve ekonomistleri kitapta yer alıyorlar ve kendi alanlarında geleceğin dünyasını anlatıyorlardı.

Kitabı yazan uzmanların görüşlerine göre, bütün zamanların en önemli 15 kâhini ya da kehanet kaynağı şunlardır: 1. Keops Piramidi, 2. Delfi Tapınağı Kâhinleri, 3. Roger Bacon, 4. Robert Nixon, 5. Ursula Southiel (Shipton Ana), 6. Nostradamus, 7. William Lily, 8. David Croly, 9. Anton Johanson, 10. Evangeline Adams, 11. Kont Hamon (Cheiro), 12. Homer Lea, 13. Edgar Cayce, 14. Immanuel Velikovsky, 15. Karl Ernst Krafft. Bu kaynaklarca öne sürülen kehanetler, insanlığı etkileyen ve yönlendiren kehanetler olarak kabul ediliyorlar.

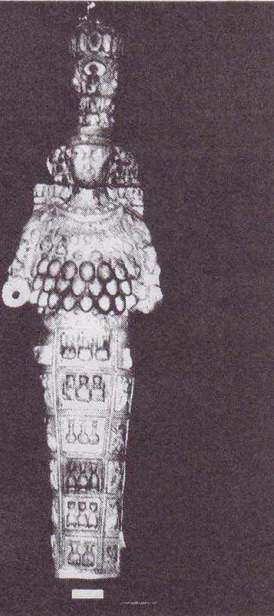
Mistik olmayanlara göre

Aktüel yönden, geleceğin dünyası nasıl olacak? Bu konuda, dünyanın en ünlü 20 gazetecisi ve yazarı çeşitli yaklaşımlarda bulunuyorlar. Bu öngörülerin bazıları şöyle:

- California'da büyük bir deprem olacak.
- Bir kadın papa olacak.
- Haftada üç iş günü çalışılacak.
- Yüzyıl sonunda, öncekinden daha etkin bir petrol krizi yaşanacak.
- Kremlin'de politbüro ile ordu arasında çatışma olacak.
- Son beyaz insan, Afrika'yı terk edecek.
- ABD'de bir kadın, başkan yardımcısı seçilecek.
- Imelda Marcos, Filipinler'in başkanı olacak.
- Prens Charles kral olacak.
- Müslüman dünyası birleşip, Rusya'ya saldırarak.
- İnsan yaşamı, gittikçe daha çok sentetikleşecek.
- Yeni bir Güneş sistemi bulunacak.

Tüm bu öngörüler ve diğerleri, mistik içe-

Artemis heykeli. Bu İyon Tannçası, yüzyıllarca Anadolu halkını etkiledi. Sonradan gelişen, Meryem Ana sevgisinin kökeninde Anadolu halkının, Artemis'e olan bağlılığı yatıyordu (solda).

rik taşıyorlar. Bazıları ise, olması gereken sonuçlar. Örneğin Prens Charles'ın kral olması gibi. Ama, birisi kalkıp, Charles kral olamadan ölecek derse, olay o zaman kehanetin mistik alanına giriyor. Görüldüğü gibi, ülkelerle ilgili, çeşitli kehanetler var. Öyleyse, Türkiye'nin geleceği nasıl olacak? Bu soruya cevap vermeden önce, bir başka soruyu cevaplamak gerekiyor: Türkiye'nin, daha doğrusu Anadolu'nun bir özelliği var mı ve geçmişte neydi?

Türkiye'nin önemi artacak

Ekonomistler, geleceğin önemli ülkeleri arasında, Türkiye'nin de yer alacağı konusunda genellikle uyum içindeler. Ekonomi uzmanı Felix Fremont, *World Markets of Tomorrow* (Yarının Dünya Pazarları) adlı kitabında, Türkiye'ye büyük önem veriyor. Fremont, 2020 yılında, dünyanın en gelişmiş ve gayri safi milli hasıla (kişi başına düşen milli gelir payı) bakımından en büyük paya sahip 15 ülkenin arasında Türkiye'nin kesinlikle yer alacağını belirtiyor.

Bu öngörünün doğrulanma olasılığı kuvvetlidir. Çünkü, Türkiye'nin ekonomik potansiyeli ve geleceği, böyle bir sonucu getirebilir. Ama, bu sonucu getirecek olan, gerçekte Anadolu'nun kendisidir. Çünkü Anadolu kendi başına önemli bir yerdir. Dünyanın başka hiçbir yerinde, üç kıtayı birbirine böylesine bağlayan bir kara parçası kolay kolay bulunamaz. Anadolu, âdetâ üç kıtanın ortasından çıkmış bir dil gibidir yani bir diğer anlamda kadim kıtaların sesidir.

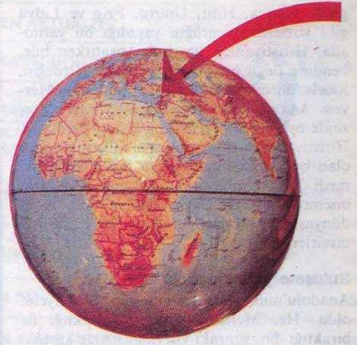
Anadolu'nun geçmişi bilinmiyor

İnsanlığın binlerce yıllık geçmişi süresince, Anadolu bilindiği kadarıyla, yüzlerce uygarlığa sahne oldu. Roma uygarlığı kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, M.Ö. 1000 yılını aşamıyor, en eski uygarlıklardan kabul edilen Girit uygarlığı, ancak M.Ö. 3000'lere ulaşabiliyor. Mısır uygarlığı M.Ö. 7000'lere, Aztek, Maya uygarlıkları yine o dönemlere ulaşabiliyorlar. Oysa, son yapılan kazılarda, M.Ö. 8000'lerde, Anadolu'da gelişmiş ama kimliği kaybolmuş bir uygarlığın varlığı belirlendi.

Anadolu'nun dikkat çeken bir diğer yönü, dinsel geçmişidir. Bilinen etkin dinlerin hiçbirisi Anadolu'da doğmadı ama burada gelişip olgunlaştılar. Musevilik ve Budizm için, bunun tersi iddia olunursa da çok eskiye dayanan bazı bilgiler, dikkat çekiyor. Örneğin, bazı kaynaklara göre, Hz. Musa'nın mezarı Anadolu'dadır. Budizm ise, Anadolu din ve inanç kültürünün içine zaten fazlasıyla karışmıştır. Bu çizgi, özellikle tasavvufta dikkat çeker.

Bütün inançlar buluşuyor

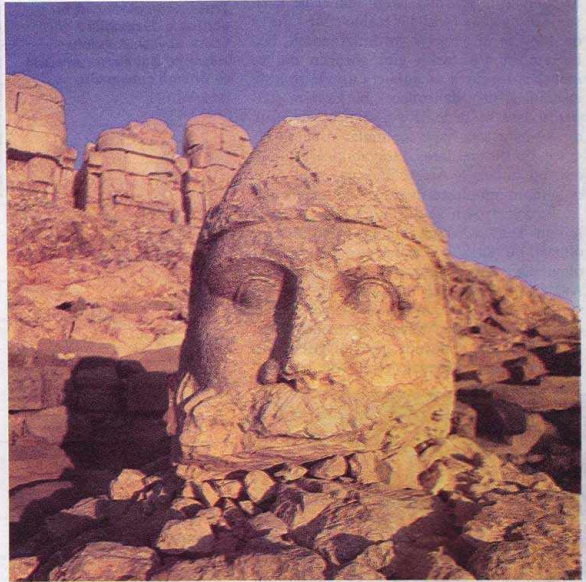
Hristiyanlık, Filistin'de doğduktan sonra, Anadolu'da filizlendi ve kişiliğini buldu. Her ne kadar, Bizanslılar, bu dini temelinden saptırmışlarsa da, gayet iyi biliniyor ki, Hristi-

Türkiye, dünya üzerinde çok büyük bir önem kazanacak. Uzmanlar, bu konuda ilginç yaklaşımlar getiriyorlar (sağda).

Türkiye'nin gizemli yerlerinden Nemrut Dağı (altta).

yanlığın toplumsal ve ruhsal etkisi Anadolu da ortaya çıktı. Müslümanlık için durum daha farklıdır. Arap Yarımadası'nda doğan İslami düşünce, Emevi döneminde savaşta öğrendi, Abbasi döneminde Türklerin bu

dine katılmaları, İslam dünyasını bambaşka bir boyuta getirecekti. Bu sayede, Buhara, Kaşgar ve Semerkand'da biriken bilimsel bilgi, İslami metafizikle buluşabili.

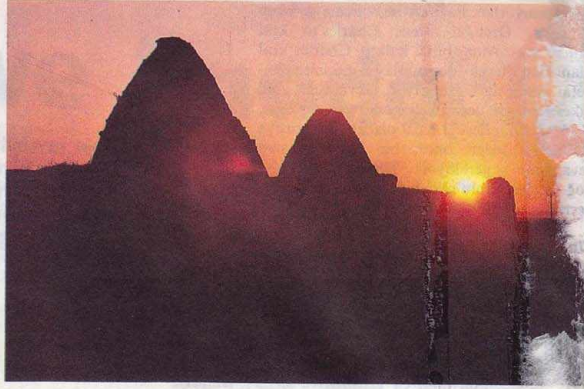
Bu buluşma, Endülüs uygarlığını getirdi ama bu mükemmel uygarlık çok kısa ömürlü oldu. Çünkü, kendini savunabilecek güçten yoksundu. Bir dönem sonra, Selçukluların Anadolu'ya girmesi ile İslamiyet Anadolu'ya

girdi. İyonya, Hitit, Urartu, Frig ve Lidya gibi yüzlerce uygarlığın yaşadığı bu yarımada, Hristiyanlığı üzerinde yaşatırken bile, kendine özgü bir yorum getirmişti. Örneğin, Kibele, önce Artemis olmuş, ardından ise **Meryem Ana** ile bütünleşmişti. Anadolu sentezinde öyle bir Meryem Ana kişiliği oluştu ki, Hristiyanlığın en önemli sembollerinden biri olan bu kişi, saygınlığından hiçbir şey yitirmedi. Aksine, anavatanından çok daha fazla önemsendi. Oysa, aynı dönemlerde, Arap dünyasında, kiliseler basılıyor, haçlar, dinsel tasvirler yakılıyordu.

Buluşma yeri: Anadolu

Anadolu'nun ikinci din mucizesi, İslamiyette oldu. **Hz. Muhammed**'in tüm açıklığı ile bıraktığı din, sonraki yüzyıllar içinde karma-karışık olacaktı. Ama, İslamiyet Anadolu'ya girince, ortaya çok farklı bir din boyutu çıktı. Bunun adı, tasavvuftu. Öylesine komplike bir inanç sistemi oluştu ki, İyon, Hitit, Urartu gibi uygarlıkların inançlarının etkileri, öz Hristiyan düşüncesi ile birleşti. Bu birleşim, Selçukluların getirdiği İslam inancı ile karışınca ortaya çok farklı bir realite çıktı. Ortaya bir işlev ve misyon çıkıyordu. Anadolu, birbirlerinden çok farklı gibi görünen din ve inançları topluyor ve sonuçta ortaya birleşik insanlık görüşü denebilecek bir kavram çıkıyordu. İşte, bu nedenle, yüzyıllar boyu, çeşitli din ve inançlara bağlı toplumlar Anadolu'da iç içe, bir bütün olarak yaşayabildiler. Bunun adı, bir anlamda Anadolu'luktur. Yani Anadolu insanının oluşturduğu Anadolu inancıdır.

Birçok uzman ve düşünürün göre, Anadolu'nun kendine özgü bir ruhu ve anlayışı olması, bu kara parçasının sıradan bir yer olmamasından geliyor. Bir diğer anlamda Anadolu, birçok gizemin saklandığı, özel bir yerdir ve bu özel yerin önemli bir görevi vardır. Bu görev nedir? Cevaba geçmeden önce, Anadolu'nun geçmişinde, ne gibi gizemlerin yattığını ortaya koymak gerekiyor. Nemrut'

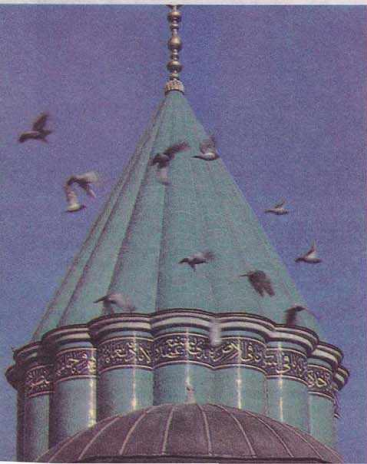

Harran. Burası, dünyanın en eski eğitim merkezi olarak kabul ediliyor (Üstte).

Truva harabelerinden bir görünüm. Uzmanlara göre, Truva Savaşı, Anadolu insanı ile Batılılar arasındaki en önemli çatışmadır (sağda).

tan Ağrı'ya, Konya'dan Efes'e, Harran'dan Niğde-Aksaray'a, Hattuşaş'tan İstanbul'a uzanan sayısız güzemi ortaya koyarken, aynı çalışmanın içerisinde Anadolu'da yaşayan insanlık tarihine imza atmış isimleri de almak gerekiyor.

Anadolu'daki bilgi ve insanlık sevgisinin odaklandığı merkezlerin başında gelen Konya'daki Mevlana türbesi (solda).